

Class 3847.95.

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

LEXICON
TECHNOLOGIAE
GRAECORVM
RHETORICAE

CONGESSIT
ET ANIMADVERSIONIBVS
ILLVSTRAVIT
IO. CHRIST. THEOPH. ERNESTI
PHILOS. PROF. LIPS.

LIPSIAE
SVMTIBVS CASPARI FRITSCH
MDCCXCV.

Class 3847.95
~~13254.15~~

4014
49-266
9

PRAEFATIO

Omnium artium ac disciplinarum, quae magnis Graecorum veterum studiis viguerunt, nescio an nulla maiore, quam ars oratoria, ingeniorum contentione tractata atque exculta fuerit. Nam cum ceterarum studium in vitae maxime privatae umbra et otio se contineret, tantumque in iis homines docti elaborarent, quantum sui quemque ingenii stimulus excitaret, vel veritatis inquirendae propria et domestica quaedam cupiditas vel ambitio impelleret; una eloquentia, in ipsis reipublicae incunabulis nata, in fori, iudiciorum, omnisque civitatis luce versabatur, eamque cum summa re publica necessitudinem habuit, ut, quo quis eloquentior esset, eo idem dignior, qui ad summos honores accederet, et civitati administrandae iuvandaeque aptior existimaretur. Itaque non solum summos oratores Graecia habuit, sed illico etiam artis oratoriae doctores praeceptoresque extiterunt. Nempe, qui primi facultate dicendi pollebant, non quidem praeceptis, quae tum, ut fit, nulla erant, sed ingenii beneficio consequiebantur, ut eleganter et graviter et copiose dicerent. Enimvero, quod in nonnullis natura exseruerat, in omnibus non poterat.

Erant, a quibus officii munerisque ratio postulabat, quod natura negarat. Itaque aemulandi imitandique necessitas artis studium peperit, docerique et disci eloquentia coepta est, quam antea indocta vis ingenii expresserat. Vt paucis multa complectar, *dicta sunt omnia*, Quintilianus ait Institt. orat. Lib. V, 10. *antequam praeciperentur: mox ea scriptores observata et collecta ediderunt. Artifices illi, qui dixerunt: sed habenda iis quoque gratia est, per quos labor nobis detractus est. Nam, quae priores beneficio ingenii singula invenerunt, nobis et non sunt requirenda, et nota omnia.* Hinc sive a Corace Siculo, a quo artem rhetoricam primum in Sicilia inventam commemorat Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. apud Aldum Tom. II. p. 5^s sqq. coll. Quintilian. II, 17. 7. sive a Tisia illo, quem Cicero principem et inventorem artis rhetoricae appellat, tantus in Graecia Rhetorum numerus extitit, ut, quorum nomina a veteribus memorata aegre memoria complectimur, eorum scripta, si haberemus, dubitandum sit, an domus amplissima caperet. Vtinam vero ex tanto numero, in quo haud dubie bona malis mixta fuerunt, pauca optimorum, utinam Aristotelis illa saltem *τεχνῶν συναγωγή*, quam Diogenes Laertius commemorat, et Cicero Invent. II, 2. in mente habuisse videtur, utinam Theophrasti, Theodectis, Hermagorae, similiumque elegantissima acutissimaeque scripta temporis iniuriam effugissent. Sed,

ut

ut humanum est, ea optare, quae inviti desideramus, ita haud paullo utilius et sapientius, iis uti, quae habemus, nec anxie requirere, quae habere non possumus: nisi forte talia etiamnum requirendi sperandique venia nobis facta sit liberalissimo studio Italorum, qui in explicandis Voluminibus graecis ex agro Herculansenſi erutis elaborant, et iam id agunt, ut mox Hermarchi libros Rhetoricos typis expressos habeamus.

Me quidem haud poenituit eius operae, quam Rhetorum graecorum, quos temporis clementia reliquisset, scriptis perlegendis navaram. Neque enim illud solum consecutus sum, cuius causa inprimis animum adpuleram ad legendum, ut eloquentiae graecae indolem, faciem, ambitum cognoscerem, et, quomodo prisca observandi praecipiendique frugalitas castitasque locum subtilitati, argutiis, ineptiis etiam, fecerit, quid porro ex singulis illis scriptoribus ad rationem eius eloquentiae, quam nostra aetas postulat vel admittit, definiendam iuvandamque praesidii peti possit, denique, quam novum aut bonum esset, quicquid ad eloquentiam iudicandam nostro aevo homines acuti contulerint, accuratius intelligerem; verum etiam, si quid vel ad graecae linguae plenius studium, vel ad omnis artis rhetoricae ambitum, ingeniorumque, quibus exculta est, acumen, doctrinam, elegantiam, cognoscendam utilitatis capi ex hoc nostro libello possit,

fit, id legendi operae illi nostrae tribuendum videatur. Memini me saepe mirari, cum Rhetoribus illis legendis animadverterem, quam parum in quamplurimis locis mea me linguae graecae intelligentia iuaret, quae tamen ceteris scriptoribus graecis bene intelligendis sufficere posset. In his enim cum ita comparata ratio sit, ut, qui graecam linguam satis callent, recte assequi sensum scriptoris possint: Rhetores legenti idem fere accidit, quod illis, qui artifices vulgares, fabros, textores aliosque eius generis, de arte sua disferentes audiunt, ut, quamvis communi et vernacula lingua usos, tamen vix intelligant, nisi antea verborum a vulgari significatione ad res τεχνικαὶς designandas translatorum peculiarem vim et usum cognoverint. Nam quaecunque ars iis demum temporibus coepta est excoli et praeceptis illustrari, cum iam lingua ad absolutam formam definitumque ambitum perfecta esset; in eius institutione verba singula, quae quidem ad artem ipsam illustrandam pertinent, hoc est, τεχνικὰ, eadem etiam μεταφορικὰ, translataque sint, necesse est. Diserte quidem Dionysius Hal. de Compos. p. 146. cum tres elocutionis characteres generales definire vellet, ἐγὼ μέντοι, inquit, κυρίοις ὀνόμασιν ἐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεύσαι, ὡς ἀκατονομάσεις, μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν αὐστηράν, τὴν δὲ γλαφυράν, ἢ ἀνθηράν, τὴν δὲ τρίτην κοινήν. Quo maior autem vel illorum verborum,

borum, ex artis ambitu, copia, vel, ex eiusdem indole, translationis subtilitas est, eo maior intelligendi difficultas nascitur. Vnde passim animadverti viros doctissimos eo, quod elocutionis illius rhetoricae rationem ex communi linguae graecae consuetudine metiebantur, saepenumero in errorem interpretandi adductos, neque tutum ad Lexica refugium esse, quorum auctores universis linguae copiis addicti, ad illas dicendi formas, quas certi scriptores ad usum artis suae accommodassent, vel non descenderant, vel tam leviter eas attigerant, ut nihil, aut certe non multum inde peti ad intelligendum adiumenti possit. Vnus Henricus Stephanus hos etiam Rhetorum angulos excussit. Sed primum, quotusquisque est, qui illo Thesauro uti queat? deinde summa viri immortalis diligentia, cum in res paene infinitas esset diffusa et dissipata, totumque linguae graecae corpus complecteretur, non poterat in singulis membris et partibus tantum praestare, quantum vel a mediocri studio, in his solummodo partibus collocato, expectari potest. Mea igitur in hoc laboris genere commodior faciliorque ratio fuit. Nam cum et sola Rhetorum antiquorum scripta, et hoc certo consilio excuterem, ut, quibus quisque modis et formis artis suae elementa, partes, praecepta, enunciaverit, viderem notareque, ea re factum est, ut non solum diligentius et plenius omnem technologiae

LEXICON
TECHNOLOGIAE
GRAECORVM
RHETORICAE

CONGESSIT
ET ANIMADVERSIONIBVS
ILLVSTRAVIT
IO. CHRIST. THEOPH. ERNESTI
PHILOS. PROF. LIPS.

LIPSIAE
SVMTIBVS CASPARI FRITSCH
MDCCXCV.

Class 3247.95
~~13254.15~~

4014
49-266
9

PRAEFATIO

Omnium artium ac disciplinarum, quae magnis Graecorum veterum studiis viguerunt, nescio an nulla maiore, quam ars oratoria, ingeniorum contentione tractata atque exculta fuerit. Nam cum ceterarum studium in vitae maxime privatae umbra et otio se contineret, tantumque in iis homines docti elaborarent, quantum sui quemque ingenii stimulus excitaret, vel veritatis inquirendae propria et domestica quaedam cupiditas vel ambitio impelleret; una eloquentia, in ipsis reipublicae incunabulis nata, in fori, iudiciorum, omnisque civitatis luce versabatur, eamque cum summa re publica necessitudinem habuit, ut, quo quis eloquentior esset, eo idem dignior, qui ad summos honores accederet, et civitati administrandae iuvandaeque aptior existimaretur. Itaque non solum summos oratores Graecia habuit, sed illico etiam artis oratoriae doctores praeceptoresque extiterunt. Nempe, qui primi facultate dicendi pollebant, non quidem praeceptis, quae tum, ut fit, nulla erant, sed ingenii beneficio consequiebantur, ut eleganter et graviter et copiose dicerent. Enimvero, quod in nonnullis natura exseruerat, in omnibus non poterat.

Erant, a quibus officii munerisque ratio postulabat, quod natura negarat. Itaque aemulandi imitandique necessitas artis studium peperit, docerique et disci eloquentia coepta est, quam antea indocta vis ingenii exprefferat. Vt paucis multa complectar, *dicta sunt omnia*, Quintilianus ait Institt. orat. Lib. V, 10. *antequam praeciperentur: mox ea scriptores observata et collecta ediderunt. Artifices illi, qui dixerunt: sed habenda iis quoque gratia est, per quos labor nobis detractus est. Nam, quae priores beneficio ingenii singula invenerunt, nobis et non sunt requirenda, et nota omnia.* Hinc sive a Corace Siculo, a quo artem rhetoricam primum in Sicilia inventam commemorat Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. apud Aldum Tom. II. p. 5ⁱsq. coll. Quintilian. II, 17. 7. sive a Tisia illo, quem Cicero principem et inventorem artis rhetoricae appellat, tantus in Graecia Rhetorum numerus extitit, ut, quorum nomina a veteribus memorata aegre memoria complectimur, eorum scripta, si haberemus, dubitandum sit, an domus amplissima caperet. Utinam vero ex tanto numero, in quo haud dubie bona malis mixta fuerunt, pauca optimorum, utinam Aristotelis illa saltem *τεχνῶν συναγωγή*, quam Diogenes Laertius commemorat, et Cicero Invent. II, 2. in mente habuisse videtur, utinam Theophrasti, Theodectis, Hermagorae, similibusque elegantissima acutissimaeque scripta temporis iniuriam effugissent. Sed,
ut

ut humanum est, ea optare, quae inviti desideramus, ita haud paullo utilius et sapientius, iis uti, quae habemus, nec anxie requirere, quae habere non possumus: nisi forte talia etiamnum requirendi sperandique venia nobis facta sit liberalissimo studio Itatorum, qui in explicandis Voluminibus graecis ex agro Herculanensi erutis elaborant, et iam id agunt, ut mox Hermarchi libros Rhetoricos typis expressos habeamus.

Me quidem haud poenituit eius operae, quam Rhetorum graecorum, quos temporis clementia reliquisset, scriptis perlegendis navaram. Neque enim illud solum consecutus sum, cuius causa inprimis animum adpuleram ad legendum, ut eloquentiae graecae indolem, faciem, ambitum cognoscerem, et, quomodo prisca observandi praecipiendaque frugalitas castitasque locum subtilitati, argutiis, ineptiis etiam, fecerit, quid porro ex singulis illis scriptoribus ad rationem eius eloquentiae, quam nostra aetas postulat vel admittit, definiendam iuvandamque praesidii peti possit, denique, quam novum aut bonum esset, quicquid ad eloquentiam iudicandam nostro aevo homines acuti contulerint, accuratius intelligerem; verum etiam, si quid vel ad graecae linguae plenius studium, vel ad omnis artis rhetoricae ambitum, ingeniorumque, quibus exculta est, acumen, doctrinam, elegantiam, cognoscendam utilitatis capi ex hoc nostro libello possit,

fit, id legendi operae illi nostrae tribuendum videatur. Memini me saepe mirari, cum Rhetoribus illis legendis animadverterem, quam parum in quamplurimis locis mea me linguae graecae intelligentia iuaret, quae tamen ceteris scriptoribus graecis bene intelligendis sufficere posset. In his enim cum ita comparata ratio sit, ut, qui graecam linguam satis callent, recte assequi sensum scriptoris possint: Rhetores legenti idem fere accidit, quod illis, qui artifices vulgares, fabros, textores aliosque eius generis, de arte sua disferentes audiunt, ut, quamvis communi et vernacula lingua usos, tamen vix intelligant, nisi antea verborum a vulgari significatione ad res *τεχνικαῖς* designandas translatorum peculiarem vim et usum cognoverint. Nam quaecunque ars iis demum temporibus coepta est excoli et praeceptis illustrari, cum iam lingua ad absolutam formam definitumque ambitum perfecta esset; in eius institutione verba singula, quae quidem ad artem ipsam illustrandam pertinent, hoc est, *τεχνικὰ*, eadem etiam *μεταφορικά*, translataque sint, necesse est. Diserte quidem Dionysius Hal. de Compos. p. 146. cum tres elocutionis characteres generales definire vellet, *ἐγὼ μέντοι*, inquit, *κυρίοις ὀνόμασιν ἐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεύσαι, ὡς ἀκατονομάσεις, μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν αὐστηράν, τὴν δὲ γλαφύραν, ἢ ἀνθηράν, τὴν δὲ τρίτην κοινήν.* Quo maior autem vel illorum verborum,

borum, ex artis ambitu, copia, vel, ex eiusdem indele, translationis subtilitas est, eo maior intelligendi difficultas nascitur. Vnde passim animadverti viros doctissimos eo, quod elocutionis illius rhetoricae rationem ex communi linguae graecae consuetudine metiebantur, saepenumero in errorem interpretandi adductos, neque tutum ad Lexica refugium esse, quorum auctores universis linguae copiis addicti, ad illas dicendi formas, quas certi scriptores ad usum artis suae accommodassent, vel non descenderant, vel tam leviter eas attigerant, ut nihil, aut certe non multum inde peti ad intelligendum adiumenti possit. Vnus Henricus Stephanus hos etiam Rhetorum angulos excussit. Sed primum, quotusquisque est, qui illo Thesauro uti queat? deinde summa viri immortalis diligentia, cum in res paene infinitas esset diffusa et dissipata, totumque linguae graecae corpus complecteretur, non poterat in singulis membris et partibus tantum praestare, quantum vel a mediocri studio, in his solummodo partibus collocato, expectari potest. Mea igitur in hoc laboris genere commodior faciliorque ratio fuit. Nam cum et sola Rhetorum antiquorum scripta, et hoc certo consilio excuterem, ut, quibus quisque modis et formis artis suae elementa, partes, praecepta, enunciaverit, viderem notareque, ea re factum est, ut non solum diligentius et plenius omnem technologiae

varietatem deprehendere, sed et singulorum verborum ac formarum dicendi, quae ad illam pertinerent, vim sensumque accuratius definire possem. In utroque genere studium certe meum non defuit. Sed minus, quid potuerim, voluerimve, quam quid effecerim quaeritur; cuius quidem omne penes eruditos harum literarum arbitros iudicium esto. Venio ad alia, quae propius ad hoc praefandi institutum pertinere videntur.

In deligendis, adsciscendisque verbis et formis dicendi iis, quae hoc libello continentur, hanc mihi legem scribendam duxi, ut, quibus verbis formisque loquendi Rhetores ad orationis varias partes, artificia, virtutes, vitia, adfectionesque significandas, ac demonstrandas in institutione oratoria usi essent, ea omnia iudicarem *τεχνικά* esse non alio sensu, quam quo in ceterarum artium institutione usum verborum sententiarumque *τεχνικόν*, a communi loquendi consuetudine distinguere solemus. Quodsi quis autem artis oratoriae summam subtilitatem cum ceterarum artium simplicitate contenderit, is tum illius delectus difficultatem intelliget, tum ingentem technologiae ambitum, quem libellus declarat, non valde mirabitur. Vt alia multa taceam, illud unum quanti momenti est, quod ars dicendi non modo in rerum summa varietate versatur, sed in verborum etiam et elocutionis,

culus

cuius tot membris articulisque connexum corpus est, explicatione occupata esse debet. Neque intra tam angustos docendi praecipiendique terminos illi Rhetores se continebant, ut, quid summi oratores eleganter, graviter, copiose, concinne dixerint, universe commendarent, atque imitandum proponerent: sed ita omnium rerum, quae ad eloquentiam pertinere viderentur, elementa, causas, indolem, rationemque exquisiverunt, ut qui eos reprehendere velint, eorum non negligentiam vel inertiam, sed potius nimiam diligentiam molestamque sedulitatem vituperare debeant. Praeterea ad omnem technologiae rhetoricae ambitum, ipsamque adeo verborum artis copiam augendam, vel propria nonnullorum ingenii indoles, vel vanitas etiam multum contulit. Nunquam disciplinae rhetoricae tam certi circumscriptique fines fuerunt, extra quos evagari nemini liceret. Omnes in eo sibi placebant, ut alius alium subtilitate praecipiendi observandique vinceret. Itaque cum, ut iam supra diximus, ad significandas notiones illas, quas eloquentiae institutio postulabat, verba formasque dicendi ex alienis locis, ubi propriae erant, transferri necesse esset; quo quis ad rerum similitudines videndas acutior, vel pronior ad captandas erat, eo plus ad verborum artis multitudinem augendam conferebat. Longinus, acrioris vir ingenii, et poeticae ornataeque,

25

quam

quam vulgaris et communis elocutionis, amantior, cum omnem fere de Sublimitate libellum metaphoris contexuisset, magnum nobis illorum verborum numerum a nullo alio Rhetore adhibitorum reliquit, quibus careremus, si non illo, quo diximus, ingenio fuisset. Cuius ceteri libri, quos de arte rhetorica scripsit (v. Fabric. Bibl. Gr. Lib. IV. Cap. 31. p. 445.) si aetatem tulissent, dubitari non potest, quin magnus verborum sententiarumque τεχνικῶν ad libellum nostrum cumulus accessisset. Dionysius Halicarnassensis, valde Longino, ubertate quidem explicandi, iudicandique subtilitate, similis, quamvis moderatior et venustior in ornando, multa ex eo genere nobis suppeditavit, quae soli eius ingenio debentur. Vanitatis autem, quam diximus ad verborum artis copiam multum contulisse, cum variorum Rhetorum exempla reperiebamus, tum imprimis luculenta Demetrii Phalerei, qui ita in multis Aristotelem secutus est, ut, rebus servatis, verba tamen immutaret.

Sed iam liceat singulorum Rhetorum graecorum, quibus in hoc omni opere adornando usi sumus, brevem recensum facere, partim, ut laboris nostri ratio et ambitus constet, partim ut, quoniam nonnullorum et scripta et nomina obscura sunt, tirones certe habeant, unde illa dilucidius cognoscant.

Pri-

Primum appello, qui inter Rhetores nostros non ordine et numero solum, sed et dignitate princeps rectè censetur, *Aristotelem*; cuius ex multis operibus Rhetoricis, a Buhlio, V. C. ad Aristotel. edit. Vol. IV. p. 4. ex Diogene Laertio aliisque nominatis, sola *Τέχνη ῥητορικὴ*, tribus libris comprehensa, nobis relicta est. Quod opus, quamvis absolutam fere partibus suis de arte dicendi institutionem continet, qualem ceterorum Rhetorum nullam habemus, tamen exinde multo exiliorem, quam ex quovis alio, verborum *τεχνικῶν* messem fecimus. Mirum hoc fortasse multis videbitur: sed est ita profecto: neque eius rei probabilis ratio reddi non potest. Omnino Aristoteles, quemadmodum omnia eius scripta declarant, ita se comparaverat, ut maiorem rerum quam verborum curam gereret, non quidem abiiciens et aspernans elocutionis studium, at ab ornandae concinnandaeque orationis cupiditate abhorrens, et ad argumenti, quod tractabat, meditationem ita animo defixus, ut rerum ubertati, subtilitati, veritati, verborum omnisque dictionis curam delectumque postponeret. Singulatim in Arte Rhetorica, summam oratoris virtutem in eo ponit, ut sit *ἐνθυμηματικὸς*, hoc est, rebus et argumentis valeat, Lib. I. Cap. 1. Saepenumero magnam Rhetorices cum Dialectica coniunctionem et necessitudinem inculcat, et alio loco, Lib. III, 1. ubi de elocutio-

ne

ne et actione oratoria disputat, sententiam suam his fere declarat: τὸ περὶ τὴν λέξιν ὀψὲ προῆλθε, καὶ δοκεῖ φορτικὸν εἶναι καλῶς ὑπολαμβάνομενον, ἀλλ' ὅλης ἔσης πρὸς δόξαν τῆς πραγματείας, τῆς περὶ ῥητορικὴν, ἐκ ὁρῶς ἔχοντες, ἀλλ' ὡς ἀναγκαίᾳ τὴν ἐπιμέλειαν ποιητέον. Ἐπεὶ τό γε δίκαιον, μηδὲν πλείω ζητεῖν περὶ τὸν λόγον, ἢ ὡς μήτε λυπεῖν, μήτ' εὐφραίνειν. δίκαιον γάρ, αὐτοῖς ἀγωνίζεσθαι τοῖς πράγμασιν. Ὡς τε τὰλλα, ἔξω τῆ ἀποδείξεω περιεργάεσιν· ἀλλ' ὅμως μέγα δύναται, καθάπερ εἴρηται, διὰ τὴν τῆ ἀκροατῆ μοχθηρίαν, h. e. *doctrina de dictione sero provecta est, et sane, si quis recte reputet, levis et importuna res videtur: veruntamen cum omnis ars dicendi ab hominum opinione pendeat, non tanquam iustae rei, sed tanquam necessariae curam ei impendere debemus: siquidem certe aequum est, nihil aliud in oratione quaerere, quam ut audientibus nec molestiam nec laetitiam afferamus: iustum enim est, ipsis rebus in iudicio contendere: quare alia praeter probationes adhibita, supervacanea sunt: sed tamen plurimum valent, ut dictum est, propter auditoris vitium. Itaque, cum de rebus ad fidem faciendam necessariis duobus integris libris exposuisset, de elocutione praecepta paucis tertii libri capitibus absolvit. Hanc autem Aristotelici ingenii, quam diximus, indolem, multum eo quoque valuisse, ut in usu verborum artis ipse se abstinentiorem praestaret, quis negaverit? Qui enim in arte dicendi explicanda philosophi magis quam Sophistae*

stae aut Rhetoris partes agebat: qui in omni ceterarum disciplinarum institutione ita versabatur, ut neglectis elocutionis luminibus, orationisque lenociniis et ornamentis, rerum significandarum nomina non longius arcefferet, transferretque, sed propriis maxime uteretur, atque ex communi loquendi consuetudine petitis: qui denique de elocutione oratoria, unde alii Rhetores longe uberrimam verborum artis segetem produxerunt, ita sentiebat, ut eius explicandae necessitatem magis vitio auditorum, quam utilitate factam statueret, is igitur, cur pauciora, quam alii, verba artis in disciplinae suae institutionem induxerit, difficile intellectu esse non potest. Si qui autem ita disputent, ut dicant, quo tempore Aristoteles scripisset, vix fieri potuisse, ut magna verborum artis copia extaret: audirem, si de Corace vel Tisia, vel alio vetustiore Rhetore sermo esset; non multum autem illa ratio valere in Aristotele potest, quem Dionysius Hal. Ep. I. ad Ammaeum evicit tum demum scribere Artem Rhetoricam coepisse, cum iam Theodorus, Thrasymachus, Antiphon, Isocrates, Anaximenes, Alcidamas, Theodectes, Philistus, Isaeus, Cephisodorus, Hyperides, Lycurgus, Aeschines, ipseque Demosthenes, et praeceptis et orationibus publicis artem dicendi illustrassent, quemque Cicero quoque de Invent. II, 2. veteres scriptores artis unum in locum conduxisse, et nominatim cuius-

cuiusque praecepta magna conquisita cura perspicue conscripisse, atque enodata diligenter exposuisse, memoria prodidit.

Est liber singularis de Arte Rhetorica ad Alexandrum, cui Aldus Manutius, qui primus edidit inter Rhetores graecos 1508. Tom. I. p. 235. Aristotelis nomen inscripsit. Praemissa est Aristotelis ad Alexandrum epistola, in qua primum instituti rationem exponit, deinde nonnulla in universum de orationis omnisque facultatis dicendi praestantia commemorat, postremo duas operis partes promittit, quarum una Theodecteorum Epitomen, altera Coracis Rhetoris libellum exhibeat. In ipsa autem illa Epitome (nam Coracis libellus periit) de tribus dicendi generibus, deliberativo, iudiciali et demonstrativo ita dissecritur, ut uniuscuiusque tractandi modus, artificia, variique loci subtilius exponantur. Sed mature de vero huius libelli auctore dubitatum est. Petrus Victorius eum non solum Aristoteli abiudicabat, sed evincere adeo conabatur, Anaximeni Lampfaceno deberi, fretus potissimum loco Quintiliani Lib. III, 4. ubi is divisionem artis dicendi, quam Anaximenes fecisset, tradens, hanc ipsam adfert, quam Auctor libri de Rhetorica ad Alexandrum probavit. Hoc quidem aliaque nonnulla argumenta a Victorio adhibita Buhlius V.C. in Addendis ad edit. Aristot. Vol. IV. satis confutavit, ipse tamen, defendere se malle sententiam con-

contrariam, librum vere Aristoteli deberi, professus. Mihi a lectione librorum vere Aristotelicorum recenti, omnemque eius tum argumenti tractandi, tum elocutionis formam rationemque animo contuenti et comparanti, sensus quidam meus persuadebat, ut librum ex Theodecteis Aristotelicis excerptum ab incerto compilatore statuerem.

Plurimas technologiae rhetoricae partes *Hermogenes* Tarsensis scriptis illustravit, quae primum ab Aldo edita, deinde a Ioh. Sturmio repetita et doctissimo subtilissimoque Commentario instructa habemus. Qui περὶ τῶν εἰσαγωγῶν inscribitur libellus, omnem de statibus doctrinam complectitur, totus ad eloquentiam forensam pertinet, estque omnium subtilissimus. Itaque varios interpretes nactus est, qui breviora Hermogenis praecepta distinctius explicarent, exemplisque illustrarent. Hi sunt, qui Scholiastae Hermogenis dicuntur, Syrianus, Sopater, Marcellinus, quorum Commentaria Aldus in Tom. II. Rhett. gr. 1509. edidit, praemissa εἰσαγωγῇ σχολίων ἐκ διαφορῶν τεχνολογῶν εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς Ἑρμωγένης ῥητορικῆς. In binis περὶ εὐρέσεων libris hoc inprimis agitur, ut et prooemii varia genera, et ceterae orationis iustae partes recenseantur atque explicentur. Anonymi in hos libros Commentaria graeca extant apud Aldum Tom. II. p. 352. Elegantissimi autem illius Rhetoris libri sunt, quos

περὶ

περὶ ἰδεῶν, hoc est, de elocutionis variis characteribus et virtutibus scripsit. In his ita fere totus e Demosthene pendet, ut omnium virtutum elocutionis, quae in Demosthenis orationibus reperiri possint, velut indicem quendam dedisse, existimandus sit. Neque alia ratio est libri singularis, quem περὶ μεθόδου δεινότητος inscripsit. Nam omnium formarum dicendi (σχήματα τῆς ἐννοίας alii appellant) quibus Demosthenes inprimis usus est, vis et indoles explicatur. Vtriusque operis interpretatio graeca Anonymi apud Aldum l. c. p. 376. expressa reperitur. In posterius autem singularem Commentarium Gregorii Corinthii a Reiskio ex MS. in Orator. graec. Vol. VIII. graece editum non sine utilitate usurpavi. — Ad haec Hermogenis scripta nuper acceperunt eiusdem Progymnasmata, quae Heeren V. C. ex MSto Taurinensi in Biblioth. Art. et Liter. Gotting. Part. 8. et sqq. graece cum adnotationibus edidit: unde, quae prodesse instituto meo possent, studiose in usum meum converti.

Neque etiam defuerunt, qui Hermogenis disciplinam rhetoricam brevibus ἐπιτομαῖς, compendiisque traderent. Ex eo genere est, quae συνοπτικὴ παράδοσις τῆς ῥητορικῆς inscribitur, edita primum ab Hoeschelio 1597. qui fictum libelli auctorem, *Matthaeum Camariotam*, a Mangurio primum inductum contendit. Eundem libellum postea Io. Schefferus ad calcem Lectionum Aca-
demi-

demicarum Hamb. 1675. cum versione et notis, quamvis multis in locis mendosissime, repetiit. Altera est *Theophyli Corydalei*, Atheniensis, cognomento Theodosii, ἐκθεσις περὶ ῥητορικῆς, quam Alb. Fabricius in Bibl. gr. Lib. VI, 10. p. 648. graece et latine ex MSto exhibuit, cum iam antea Londini 1625. una cum eiusdem auctoris περὶ ἐπιστολικῶν τύπων libello graece edita fuisset. In illo tamen opusculo conflando ita versatus auctor est, ut Hermogenianae disciplinae decreta cum Aristotelicis componeret et misceret. Ioannis etiam Siceliotae Commentarium MS. Paris. in Hermogenem laudat Ruhnkenius in Histor. crit. Orat. gr. p. 149. ex eoque Petrus van Spaan in Disertatione de Antiphonte Tomo VII. Orator. Reisk. inserta, p. 804. duo Scholia exhibuit.

Aelii Aristidis, Rhetoris, περὶ πολιτικῆς et περὶ ἀφελῆς λόγου noti libelli sunt, in quibus eloquentiae tum publicae, tum umbratilis characterem rationemque cum eleganti subtilitate exposuit. Vfus sum editione Londinensi, a Iebbio adornata.

In *Longino* legendo, ad ususque meos adhibendo, quantum Mori opera me adiuxerit, scient, qui istius editionis praestantiam usu cognoverunt. In eodem tamen Rhetore, vix dici potest, quanta cautione opus fuerit, ne perpetuae metaphorae, quibus orationem contextuit; legentem deciperent, neve in verborum τεχνικῶν

numerum referrentur, quae ingenii luxuriantis ornamenta potius, vel pigmenta essent, ex illis oratorum ληκύθοις hausta. Facilis et tuta *Demetrii Phalerei* lectio fuit. Eius de Elocutione libelli duplici editione usi sumus, Schneideriana, multis doctrinae documentis insigni, et Fischeriana, quae *Tiberii Rhetoris* περὶ τῶν παρὰ Δημοδένους σχημάτων, Anonymi de Rhetorica, et *Severi Sophistae Alexandrini* Ἠθοποιῶν libellos supplebat.

Maiorem vero, et iucundiolem etiam lectionis fructum ex *Dionysii Halicarnassensis* scriptis Rhetoricis tuli. Summum hominis in iudicando acumen, magna in praecipiendo elegantia, et admirabilis in enunciando venustas est. In una Τέχνῃ, seu Arte Rhetorica, quae orationum privatarum, e genere ἐπιδεικτικῶν, artificia et locos recenset, Rhetoris quidem partes, sed ita tamen agit, ut a ceterorum, qui idem argumentum tractarunt, molesta illa subtilitate multum abhorreat. In reliquis libris, inter quos facile eminet is, quem περὶ συνθέσεως ὀνομάτων scripsit, ita virtutes illas, quas commemoravimus, exseruit, ut ab eius lectione primum mihi hoc omne scribendi consilium nasceretur. Sunt autem illius scripta, quae huc pertinent, et Operum a Reiskio editorum quinto et sexto Voluminibus continentur, haec: 1) περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, 2) Τέχνη, 3) τῶν ἀρχαίων κέλεις, quae brevia de ποε-

poetarum, historicorum, oratorumque maxime insignium ratione dicendi iudicia habet. 4) *περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων ὑπομνηματισμοί*. Accuratius in his Lyfias, Isocrates, Isaeus, Dinarchus, oratores, iudicantur. 5) Epistola ad Ammaeum, in qua, Demosthenem eloquentiae praecepta ex Aristotele hausisse, contra Philosophum quendam Peripateticum negatur. 6) Ad Cn. Pompeium epistola, de Platone, Herodoto, Xenophonte, Thucydide, Philisto, Theopompo, iudicia exhibens. 7) Epistola ad Ammaeum altera, in qua omnis Thucydidis eloquentia fusius examinatur. 8) *περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοθένους δεινότητος*, de summa vi dicendi Demosthenis, doctissimus elegantissimusque libellus.

Sed praeter hos, quorum nomina et scripta doctissimorum editorum studiis celebrata sunt, alios obscurioris famae Rhetorum libellos Aldi Manutii Collectio suppeditabat, unde, quicquid ad technologiam Rhetoricam utile esset, conferre non praetermisi. Huc pertinent 1) *Ἀφθονίου* Sophistae Progymnasmata, una cum Anonymi Rhetoris Commentario graeco, qui Tomi II. Ald. Rhet. initium facit. Neque etiam Theonis eiusdem argumenti libellum denuo perlustrare oblitus sum. 2) *Σοπατρὶ διαρρέσεις ζητημάτων*. Insunt exempla quaestionum scholasticarum, ad varia *σάσεων* genera pertinentium, cum significatio-

catione artificii oratorii, quo in rebus per varias orationis partes tractandis opus est. 3) *Cyri* περὶ διαφορᾶς εἰσεως, h. e. brevis institutio de statibus, eorumque partibus et locis variis. 4) *Alexandri* περὶ τῶν τῆς διανοίας, καὶ τῆς λέξεως σχημάτων. 5) Scholia περὶ σχημάτων ῥητορικῶν, Phoebammoni tributum opus a Th. Galeo et Normanno, qui id cum Alexandri et Minuciani libellis ediderat Vpsal. 1690. vid. Fabric. Bibl. gr. Lib. IV, 31. p. 457. — 6) *Menandri* Rhetoris περὶ γεγεθλίων διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν h. e. institutio de locis et tractatione argumentorum, quae ad genus dicendi ἐπιδεικτικὸν pertinent. Idem est Menandri de Encomiis liber, quem Heeren V. C. Gotting. 1785. emendatius edidit, de quo vid. quae in Lexico ad voc. διαίρεσις diximus. 7) *Arpini* τέχνη ῥητορικὴ, recensionem continens plurimarum et maxime praecipuarum partium et momentorum, quibus uti orator in causa civili et controversia tractanda debeat. Ergo haec capita sunt: περὶ προοιμίου, περὶ ἀντιπιπτόντων, περὶ ἐσχηματισμένων, περὶ καταστάσεως, περὶ διηγήσεως, περὶ ἀντιθέσεως, περὶ λύσεων, περὶ παραδείγματος, περὶ λύσεως παραδείγματος, περὶ ἐνθυμημάτων, περὶ τῆς τῶν τελικῶν κεφαλαίων κατασκευῆς, περὶ νομικῆς δικαίης, συμφέροντος, δυνατῆς, ἐνδόξεως, περὶ ἐπιλόγου, περὶ προσωποποιίας, περὶ ἐλέως, διαίρεσις ἀφορμῶν, περὶ ὑποκρίσεως, περὶ μνήμης, περὶ τῶν τελικῶν κεφαλαίων,

λαίων, περὶ πάθους. 8) Eiusdem Apfinis libellus περὶ τῶν ἐσχηματισμένων προβλημάτων, h. e. de controversiis figuratis. 9) *Minuciani Lib. περὶ ἐπιχειρημάτων.*

Neque tamen intra horum Rhetorum, quos adhuc nominavi, terminos legendi anquirendique studium meum, quamvis iam paene fastidientis, sese continere poterat; in latiores etiam scriptorum Graecorum campos excurrendum erat. Nam cum usu cognoveram, nullum fere illorum esse, quin, vel aliud agens, rerum ad eloquentiam artemque dicendi pertinentium aliquam mentionem inieciisset, tum omnes illi imprimis adeundi atque excutiendi erant, qui vel Oratorum, Rhetorum, Philosophorum, aliorumque summorum virorum vitas scripsissent, vel poetarum aut Oratorum interpretes extitissent. Itaque qui hoc opus nostrum inspicere volent, singulis fere paginis reperient, nec pauca nec contemnenda esse, quae lectio *Plutarchi, Diogenis Laertii, Philostrati, Sexti Empirici, Eusebii, Libanii, Synesii, Marcellini, Photii*, aliorumque ad technologiam rhetoricam illustrandam nobis suppeditaret. Quod ad interpretes Graecos attinet, ex uno *Vlpiano*, cuius Commentariorum in Orationes Demosthenis editionem Basileensem 1532. usurpavimus, tantum profecimus, ut certe nos eum legisse haud poe-

niteret. Ceterorum lectio, quos Scholiastas vulgo dicunt, quosque artis rhetoricae vestigia passim in poetis monstrasse scimus, maiorem molestiam, quam utilitatem habuit. Nam horum omnis propemodum doctrina intra rerum grammaticarum aut metricarum, paucarumque figurarum commemorationem substitit. Neque magnum eventum illa quidem spes habuit, quam de *Eustathii* eruditissimo in *Homerum* Commentario conceperam. Ipse in Prooem. ad *Odyss.* p. 1379. *Homerum* appellat τὸν πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγητὴν, ἔξ οὗ οἳά τινος ὠκεανῷ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι λογικῶν μετέδωκεν πηγαί. Idem ad *Iliad.* β'. p. 221. ita *Homerum* explicat, ut omnium generum dicendi, συμβουλευτικῷ, δεικτικῷ, πανηγυρικῷ, tractationem ex eo disci posse contendat. Et in Praefat. ad *Iliadem*, *Odyssaeae* ποικίλς ὑφορμαῖς εἰς ῥητορείας δασιφιλείαν tribuit. Itaque totum *Eustathium* perlegi. Sed praeter explicationem paucarum figurarum, quas ubique inculcat, non reperi, quibus tantum legendi laborem satis consolari possem.

Restat, ut illius quoque operae, quam Rhetorum Latinorum lectioni impendendam duxi, brevem rationem reddam. Quamvis enim in illorum, principum imprimis, *Ciceronis* et *Quintiliani*, technologia Rhetorica, multa sunt, quae propriae horum doctrinae, elegantiae, acumini, debent

debentur, tamen in universum, disciplinam Latinorum rhetoricam e Graecorum maxime institutione expressam esse, negari non potest. Cicero quidem ipse, de Invent. Lib. II, 2. *se, ut artem dicendi perscriberet, omnibus unum in locum coactis scriptoribus, quodcunque quisque commodissime praecipere videretur, excerpisse, et ex variis ingeniis excellentissima quaeque libasse, profitetur.* Quintilianum e Graecis profecisse, ac pependisse, singulae Institutionum oratoriarum paginae significant; de ceteris, quorum scripta minora Franciscus Pithoeus coniunctim edidit, illud etiam minus dubitari debet. Quum autem hoc, quod dixi, Latinorum obsequium non in rebus modo transferendis, et in artis Graecae forma imitanda acquiesceret, sed eo etiam pertineret, ut verba artis maxime ad formam sensumque Graecorum efficta, et paene e Graecis versa, referrent, facile intelligi potest, quantopere Rhetorum illorum usus et comparatio technologiae Graecae illustrandae studium adiuverit.

Quo consilio institutum, quibusque studiis et praesidiis peractum hoc opus a me fuerit, exposui. Ego quidem, qui omni diligentia mea mihi ipse non satisfacio, adeo levis et arrogans esse non possum, ut omnibus, qui hunc libellum legere et iudicare possunt, satisfacturum me esse arbitrer. Sed in promptu solatium est. Quos
mih

mihi libelli iudices fingo et opto, scient, quantas hoc genus literarum difficultates habeat; intelligent, cum talis libelli summa perfectio ab infinito propemodum lectionis observationisque labore pendeat, quam humanum sit, quaedam non observare, omnia legere non posse; studium certe scribentis agnoscent. Ceterorum, qui istorum nihil sciunt, intelligunt, agnoscunt, levitatem contemno. Scr. in Acad. Lips. d. xiv. Apr. MDCCXCV.

LEXICON

TECHNOLOGIAE GRAECORVM

RHETORICAE.

A.

Ἀβασάνισον, quod non arte et studio elaboratum est in oratione, sed naturali simplicitate gaudet. Ergo dicitur τὸ ἀφελές, αὐτοφύες, καὶ ἀβασάνισον ap. Dionys. Hal. Cenl. 3, 1. p. 425. vid. voc. βασιανίζεσθαι.

Ἀβίασος, χάρις, venustas quaedam non quaesita studio, sed sponte irrepens, *ein ungezwungener natürlicher Reitz*, Dionys. in lud. Demosth. 38. p. 1071.

Ἀβρότης, λόγος, suavitas, dulcedo quaedam elocutionis. Hermog. id. Lib. II. p. 254. Non multum ab illa differt ἡ γλυκῆτης, et ὥρα τοῦ λόγου, sed videtur de ea oratione imprimis dici, quae in his fere modum excedit. Itaque cum Menander Rhetor περὶ διαιρ. ἐπίδ. p. 576. ed. Ald. ὥραν et κόσμον iis commendasset, qui hymnis et invocationibus Deorum uti velint, hoc praeceptum, tanquam cautionem quandam, addit: μήτε ἡ περὶ τὴν κατασκευὴν ἀβρότης ὑπερφθέγγοιτο τὴν συγγραφὴν, h. e. non adfit tantus ornatus, quantus non deceat descriptionem propriae. Alio loco, ubi de λαλιᾷ προπεμπτικῇ exponit, ait: χαίρει ἀβρότητι καταποικίλλεσθαι, χαίρει διηγημάτων ἡδέων χάρισι. Eustath. ad Hom. Il. 6 p. 1035. ἐν σκυθρωποῖς ἀβρῶς λαλεῖν Homerum dicit, ubi is sententiam tristem

A

stem

stem et gravem, figuris quibusdam suavitatem habentibus, v. c. *παρισώσας*, velut exhilarat: quae ibidem *Φρασική χάρις* appellatur. cf. quae dicta sunt ad voc. *ἰλαρόν*. Porro *ἀβρότης* dicebatur Sophistis, quaedam pronuntiandi mollities, et grata dulcedo; vid. Philostr. in Scopel. et Hemsterh. Praef. ad Polluc. p. 28. — Apud Philostr. Vit. Aesch. I. p. 509. *ἄβρᾶ σεμνολογία* Aeschini tribuitur, h. e. dictio sonora et gravis, in qua tamen fuerit quaedam dulcedo, et amoenitas. Mox idem appellat τὸ *ἐπίχαρι συνδαινότητι*. Schol. in Aphth. Progymn. in *ἐξηγήσει τοῦ λόγου* Rhet. Ald. T. 2. *ἰσέον ὡς ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπιτηδεύειν δεῖ γλαφυράν τε καὶ ἀβρωτέραν καὶ θεατρικὴν φράσιν μετὰ τινὸς σεμνότητος*.

Ἀγανάκτησις, *indignatio*, quae fit maxime pronuntiatione. Iul. Rufin. de Fig. Cap. 11. *Iracundia* Cicer. de Orat. 3, 52.

Ἀγκύλως, *abrupte*, *contorte*. Dionys. Iud. Isael 13. *βραχέως καὶ ἀγκύλως καὶ ἐκ παραδόξου συντίθεσθαι*. Lucianus de Conscr. Hist. 43. *ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι* scil. *λέξιν* vel *φωνήν*, vocat *diſſionem argumentis sententiisque contortam*, magis oratoribus quam historicis aptam. Sic et Dionys. in Iud. Thuc. Cap. 25. p. 873. periodum Thucydidis variis parenthesisibus et incisus perplexam et intricatam φράσιν ἀγκυλωτέραν καὶ δεινότεραν, cui vero perspicuitas et suavitas desit; *ein künstliches Labyrinth von Worten und Gedanken auf Kosten der Deutlichkeit und des Gefälligen angelegt*. vid. voc. *σχολιά*.

Ἀγλυκῆς, dicitur scriptor, qui eo scribendi genere utitur, ut non inſit in oratione *γλυκῆτης*, ut non valde teneat, et delectet lectores, sed magis docendo, et persuadendo operam det, *ein trockner, nicht genug anziehender und unterhaltender Schriftsteller*. Sic de Thucydide Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 392. ed. Sturm.

Ἀγόραον, τῆς ῥητορικῆς μέρος, *circulatoria et indocta ratio rhetorices exercendae* Dionys. Compos. 25. p. 206. — *ἀγοραῖως λέγειν*, *protritis*, *vulgaribus verbis uti*. Id. Art. Rhet. 10. 11. — *ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα* apud Lucian. de Hist. Conscr. 44. *de media turba et de caupona sumta vocabula*. v. in *πεπατημένος*. Deinde *ἀγοραῖοι λόγοι*, iidem quæ *δικανικοί*, *forenses*, *iuridiciales orationes*.

nes, et controversiae. Philostr. Vit. Soph. II. p. 570. in vita Alexandri.

Ἀγχίνοια, ῥητορικῇ, ingenii quaedam generositas, a veniuntate et acumine exquilito, Feinheit, gebildetes Wesen im Betragen und Ausdruck. Hic vocis sensus apud Dionys. Iud. Lys. 12. patet Inprimis ex contrario vitio, quod opponit τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν, ein gewisses derbes, rauhes Air, welches einem noch vom Soldaten her anhängt. Eodem modo usurpatur a Plutarcho Solon. 5. qui locus est ad constituendum eius verbi sensum classicus. cf. etiam Plut. in Lucull. 16. ubi Olthaci cuiusdam mores ita describuntur, ut eorum summa inesset in ἀγχίνοια illa. vid. et in Alexand. Cap. 23. p. 284. Suidas ἀγχίνοια. σύνεσις, ἢ ἕξις εὐρητικῇ τοῦ καὶ θήκοντός ἐκ τοῦ παραχρησμά, ἢ εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ. cf. id. in μνήμη. Apud Longinum 34. 4. Morus vertit *animi praeuentiam*. Addam locum Ciceronis, qui mihi videtur cuncta exhibere, quae latissimo sensu ad illam ἀγχίνοιαν pertineant. Is cum docuisset, quantae et quam variae rerum copiae essent, quarum scientiam oratoris facultas postularet, haec quoque definit: *Accedunt eodem oportet lepos quidam facetiaeque, et eruditio libero digna, celeritasque et brevitās et respondendi et laceessendi, subtili venustate et urbanitate coniuncta*; de Orat. 1, 5. Quintilian. VI, 4. p. 306. ed. Gesn., valet in altercatione plurimum *acumen*, quod sine dubio ex arte non venit; natura enim non docetur, arte tamen adiuvatur.

Ἀγχίτροπον, τὸ, proptie, propinquum conversio- ni, quod celeriter convertitur. Hinc Longinus 9, 13. illud Homero tribuit, quatenus perpetuo consueverit ab alio ad aliud repente transire, ut semper aliud, semper improvise occurrat lectori, et semper videatur *εὐεφάδα* h. e. in omnes partes verti. Ita Morus ad h. l. cf. Cap. 27, 3. ubi iungitur τὸ εὐπαθὲς et ἀγχίτροπον. Nam illa celeritas in convertendo adiectum et vim adiuvat dicentis. Deinde τὸ ἀγχίτροπον ἐπιχείρημα dixit Hermog. Invent. Lib. I. τὸ ἐκ τοῦ σύναγγυς ἔχον τὴν ἀπόδειξιν, explicante sic Scholiaste Anon. ad h. l. p. 357. Tom. 2. Rhet. Ald. ubi hoc exemplo utitur: *ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν ἀσβεβῆς καὶ αὐτὸς ἐπάγοιμεν, οὗς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρπούς ἀνήκε.* — Porro προέμια ἀγχίτροπα, exordia, quae quasi ante oculos versantur, dicta sunt Rhetoribus ea, quae summa sunt

ex rebus praesentibus v. c. a loco, personis, tempore, aliisque περιάσσει praesentibus, vulgo nominata προόμια ἐκ τοῦ παροῦς, apud Hermog. de Invent. I. p. 24. vid. in παροῦς. Latini appellant exordium *ex ipsa causa natum*, quod et *separatum* vocatur Auct. ad Herenn. I, 7. — ἐκ τῶν παρὰ πόδας πραγμάτων τὸ προόμιον πορίζω dixit Eustath. ad Hom. τ. p. 1171. 1186.

Ἀ γ χ ὥ μ α λ α, *infirma* argumenta, ἀθενέεσρα. Dionys. Art. Rhet. 10, 4.

Ἀ γ ω ν εἶ θ α ι, simpl. *contendere aliquid oratione*, proprie tamen de oratoribus. v. Hermog. Part. p. 60. ἀγωνίζεσθαι λόγον, *habere orationem, dicere orationem*. Plut. Vit. Demosth. 15. Vnde ipsa declamatio dicta ἀγώνισμα. vid. Himerii Orat. XXI. §. 11. p. 749. ed. Wernsdorf.

Ἀ γ ὠ ν α ς, *orationes forenses*, ut εἰρηκέναι ἀγῶνας ap. Dionys. ad Amm. I, 2. *Quae sunt in actu et contentione*, ait Quintil. XI, 1. 48. *suasoriae, et iudiciales*. Ab his eximendae sunt *demonstrativae* materiae, ad voluptatem audientium compositae. — Longin. 15. τὸν ἀγῶνα dixit *vim, vehementiam*, iunxitque τῷ ὄγκῳ et μεγαληγορίᾳ. vid. in ἐναγώνιος. Eidem Cap. 26. ἀγῶνας ἐκπλεως auditor est, cum veluti occupatur oratione ita ut in societatem adfectus et actionis eius, qui dicit, adducatur. Hoc fit ἀντιμπαθέσει de qua suo loco. — Deinde ἀγῶνας etiam dicuntur *confirmationes*, vel is locus orationis, ubi orator cum adversario contendit de causa. Sic Photius Bibl. Cod. 165. ubi cum Himerium dixisset subinde uti exemplis ex historia et mythologia petitis, iisque orationes suas varie ornare, addit: τὰ προόμια δὲ καὶ οἱ ἐπιλόγοι καὶ οἱ οἷον ἀγῶνας ἀπὸ τούτων αὐτῶ διασκευάζοντες. Vnde simul patet, improprie ἀγῶνας et veluti tropice Photium dixisse de contentationibus et confirmationibus causae, quatenus ea peculiaris orationis pars est. Sed et ceteris Rhetoribus solennis hic vocis usus fuit. Auctor συνοπτικῆς παραδοσ. ῥητ. quae vulgo Matthaeo Camariotae tribuitur, p. 4. ἐκάστη τῶν τάσεων ἐκ τασσάρων μερῶν σύγκειται, προοιμίων, διηγήσεων, ἀγώνων, καὶ ἐπιλόγων. Τινὲς δὲ πέντε ταῦτα Φασὶν ἀγῶνας μὴ ὀνομάζοντες, ἀντὶ ἀγώνων ἀντιθέσεις καὶ λύσεις etc. Et mox: οἱ ἀγῶνας δὲ διαιροῦνται εἰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις. Definit autem hoc modo: ἀγὼν ἐστὶ πείσις καὶ ἀποδείξις τῶν οἰκείων κεφαλαίων. vid. Schol. ad Aphth. Prog. in Tom. 2. Rh. Ald. ubi tertiam partem orationis,

tionis, quae in argumentatione, confirmatione, refutatione versatur, definit τῷ πρὸς πῶς ἀγωνίζεσθαι. cf. Tzetz. Chil. VI, 79. Hinc etiam ὁ ἀγὼν simpliciter dicitur ipsum caput rerum dicendarum, quod in causa primarium est. vid. Himer. Orat. II. §. 14. et ibi Wernsdorf. Omni-
no ad sensum vocis ἀγὼν declarandum pertinet locus Sopatri Rhetoris in Prolegom. ad Aristidem, ubi inter alia κυρίως, inquit, τὸ τῶν ἀγώνων ὄνομα ὑπὸ δεικνυμένης ὑποθέσεως τέτακται, ἐπειδὴ πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζονται περὶ τῆς νίκης ἀμφοτέρω. cf. Cresoll. Theatr. III, 17. p. 256. sqq.

Ἀγωνιστής, qui oratione decertat in iudicio, vel concione. Dionys. Iud. Isaei. 20. ad Amm. I, 2. Sic Plutarch. Cat. 1. de Catone: πρῶτον μὲν ὁ ἀγωνιστής εἶναι δοκῶν πρόθυμος, εἶτα καὶ ῥήτωρ ἱκανός. vid. in Ἀθλητής.

Ἀγωνιστική, λέξις, genus dicendi contentiosum, quo utuntur oratores in concionibus et causis publicis: quare eadem dicitur ὑποκριτική, quia cum actione coniuncta est. Contraria est γραφική Aristot. Rhet. III, 12. Hinc τὸ ἀγωνιστικὸν idem, quod παθητικὸν Longin. 22. cf. 18. 2. et inf. in ἐναγώνιον. it. Cap. 23. 1. ubi quae ἀγωνιστικά dicuntur, eadem etiam sunt πάθους καὶ ὕψους συναργία. Porro τὸ ἀγωνιστικὸν etiam opponitur τῷ σοφιστικῷ. Et hoc quidem cernitur in nimio et inani figurarum quarundam, ornatusque oratorii usu, qui nihil nisi artis ostentationem et auditorum lenocinia quaerit. Sed τὸ ἀγωνισ. dicitur, cum illi ornatus recte, modesto et in opportuno loco adhibentur. Gregor. ad Hermog. περὶ δεινότη. Cap. 14. Δημοσθένους καὶ Ὀμήρου τὰ δοκοῦντα σοφιστικά καὶ κατ' ἐπιτήδευσιν γεγενῆσθαι, ἐποίησαν μὴ ταῦτα εἶναι δοκεῖν, ἀλλ' ἀγωνιστικά, ὡς ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνοντα. Simmreicher Schmuck im Gegensatz des bloßen Flitterstaates.

Ἀδιανόγητα, Graecis dicta sunt, quae verbis aperta occultos sensus habent, secundum Quintil. VIII, 2. 20.

Ἀδιάρρητον σῶμα, corpus artubus suis nondum distinctum, vocat Lucianus de Consc. Hist. 48. rudem congeriem rerum et materialium, ex quibus opus historicum conflandum erat. Antea dixit ὑπόμνημα, commentarium quendam. Ein rohes Chaos von Materialien zu einem Geschichtswerke, ohne Ordnung und Politur.

Ἄδι'α'χ'υ'τ'ος, *adstrictus*. Longin. 34. 3. de Demosthene. Ea orationis virtus quam vim habeat, pluribus ipse Longinus Cap. 12. 4. explicat.

Ἀδολεσχεῖν, oratio dicitur, cum nimis loquax est; in quod quidem vitium incurrunt, qui multis verbis perspicuitatem captant. Aristot. III, 12. Contrarium vitium est τὸ σύντομον, nimia brevitās, quae in obscuritatem degenerat. Sed vid. inf. in σύντομος, et πλεονασμός et cf. not. Wernsdorf. ad Himer. Or. XIV. p. 647.

Ἀδοξος. ἄδοξοι ὑποτάσεις, sunt Rhetoribus, *materiae inhonestae*, perniciosae, infames, quales saepe a Sophistis tractari solebant, exercitationis atque ostentationis gratia, eademque ἄτακτοι et παράδοξοι. Sic Hermogenes περὶ σακ. p. 20. ed. Ald. inter varia genera causarum ἀσυζήτων, quae in iudicio non consistunt, nec admittuntur, numerat etiam τὸ ἄδοξον, h. e. κακῶδοξον, αἰσχρὸν, ἀσελγές. cf. ad h. l. Schol. Marcellin. in Tom. 2. Rh. Ald. p. 63. Auct. συνοπτ. παρ. p. 4. Gell. N. A. XVII, 12. et Crescoll. Theatr. III, 9. Inter quinque genera causarum, quorum mentionem facit Quintil. IV, 1. p. 172, est etiam ἔδοξον, *humile*, nempe quoad argumentum, et materiam, cf. Cic. Invent. I, 15. et Fortunat. Rhet. p. 60. ed. Pith.

Ἀδρεπρήβολον, vid. inf. in μεγαλοφυὲς.

Ἀδρὸν, τὸ, *amplum*, id. quod τὸ περισττόν, *der volle, starke Ausdruck*, praesertim ob numeri quandam amplitudinem. Longin. 40, 3. Proclus in Chrestom. apud Photium Cod. 139. tria dicendi genera statuit, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ἄδρὸν, τὸ μέσον. τὸ ἄδρὸν μὲν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι καὶ κατασκευασμένον μάλιστα καὶ ποιητικὸν ἐμφαίνον κάλλος. Contrarium τῷ ἄδρῳ vitium est τὸ σκληρὸν καὶ ἐπλημένον, *Haerte, Bombast*. Auctor. συνοπτ. παρ. p. 4. qui tria genera scribendi appellat χαλαρὸν, ἄδρὸν καὶ μέσον, mox ita: ἄδρὸς δὲ καὶ σύντομος, ὁ ἐγκατάσκευας, καὶ πυκνοτέροις κεχρημένος ταῖς ἀποδείξεσιν, προσφυῆς τῷ δικανικῷ αἰεὶ τελῶν. Eodem modo Fortunat. Rhet. p. 73. Pith.

Ἀειλογία, τὸ αἰεὶ λόγον καὶ αὐθύναις ὑπέχειν, *semper rationes et argumenta in promptu habere*. Suid. et Harpocrat. ex Demosthene et Isaeo. Vlpianus ad Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 204. αἰελογία ἐστὶ, τὸ αἰεὶ προτείνεσθαι λόγον, καὶ λέγειν τίς ὑμῶν κατηγορεῖ; Τοῦτο δὲ ποιῶσι,

ποιοῦσι, συνειδότες ὅτι ὁσάκις κρίνονται κατὰ τοιαύ-
 τας καὶ θαυμάζονται. Φησὶ δὲ ὁ Γενέθλιος, ὅτι πεποιήται
 ἡ λέξις τῷ ῥήτορι τῆς ἀειλογίας. σπανίως γὰρ εὐρίσκεται
 παρ' ἄλλω. Et paullo post: τῷ μηδὲν ἑαυτοῖς συνειδέναι
 κακὸν, ἀεὶ θέλουσι καὶ ὑπομένουσι δοῦναι λόγον. τοῦτο γὰρ
 ἐστὶν ἀειλογία. Hesych. ἀειλογία. πολυλογία. τὸ ἐκάστοτε
 διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν. cf. Budaei Comment. gr. p. 233.

Ἄθλητης, κατασκευῆς, auctore quidem Wolfio,
 dicitur Isocrates Dionysio Hal. in Iud. Isocr. Cap. 11. qua-
 tenus magnis viribus in id incumbat, quod tractandum
 suscepit, animoseque perficiat, et ita quidem, ut tota
 eius ratio non tam ad feriam pugnam, quam ad pompam
 et spectatorum voluptatem referatur. Vnde sup. Cap. 2.
 dixerat compositionem Isocrateam esse πεποιημένην μάλ-
 λον εἰς σεμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην. Haec Wolfius ad
 h. l. Dionysii. Sed potest hic modus loquendi simplicius
 explicari. Nemp̄e Lysiam moderatiorem et simpliciores
 dixerat Dionysius, εἰκαστὴν, veluti pictorem, qui in sola
 veritate exprimenda elaborat, et tranquille res suas agit.
 Eo autem Isocrates vehementior est, tanquam athleta qui-
 dam, qui vires suas experitur, et maiore motu incedit:
 quamobrem huic κατασκευὴν tribuit, illi ἀλῆθειαν. Dein-
 de alio loco in Iud. Demosth. 18. p. 1007. ἀθλητὰς τῆς
 ἀληθείης λέξας vocat eos, qui oratione simplici et vera
 utuntur; ut ἀθλητῆς videatur fere idem esse qui ἀγωνιστής.
 Nam ἀθλητῆς graece etiam dicitur, qui alicuius rei stu-
 diosus est, in aliqua re elaborat. Sic Diod. Sic. Tom. II.
 p. 531. et alibi v. c. ἀθλητῆς πάσης ἀρετῆς, omnis virtu-
 tis studiosus. Ergo ἀθλητῆς παρασκευῆς dicitur orator,
 qui artificiosa et elaborata, operosaque elocutione utitur;
 Wolfiana autem interpretatio plus infert illis verbis,
 quam revera inest. Eodem modo Plutarcho de aud. Poet.
 Cap. 2. Socrates dicitur γεγονώς ἀληθείας ἀγωνιστής τὸν
 ἕκαστον βίον, qui per omnem vitam veritati se consecrave-
 rat, et pro ea veluti pugnabat. Lucian. Rhet. praec. 20.
 δεινὸν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν, insuperabilem dicendi
 artificem, dicit. Libanius in Vit. Demosth. ad Monium
 Proconf. de Demosthene: ἄριστος ἀγωνιστής γέγονε τοῦ τε
 δικανικοῦ καὶ συμβουλευτικοῦ, in genere iudiciali et delibe-
 rativo magnam vim et artem declaravit.

Ἄθροισις, Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 128. est re-
 rum diversarum conglobatio, eaque per partes varias
 elata,

elata, ut in oratione Cic. pro Cluent. „Animadverti iudices, omnem accusationem adversarii in duas divisam esse partes“ etc.

Ἀθροισμός, fig. orationis, *congeries*. Longin. 23. 1. v. in συναθροισμός.

Ἀθρόως λέγειν, *pro parte totum ponere*, ut Πέρσαι pro τὰ τῶν Περσῶν. v. Aristid. περὶ ἀφ. λογ. p. 678. Haec forma etiam συλλογισμός dicitur. v. Schol. Thucyd. Lib. I, 9. p. 9. ed. Duk.

Αἰμύλος, εἰπεῖν, *copia dicendi instructus*. Plut. praec. polit. T. IX. Reisk. p. 199. Eunap. in vita Aedef. p. 44. τὸ ἐπὶ τῇ γλώττῃ καὶ τοῖς χείλεσιν αἰμύλον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει, *linguae facundia, labiisque insidens lepor quiddam magitis praestigii simile obtinebant*. Vnde αἰμυλία καὶ χάρις coniunctim dicitur saepe apud Plutarch. ut in Numa Cap. 8. De voce ipsa vid. Eustath. ad Hom. Odyss. α. p. 1391.

Ἀνιγμα, *allegoria obscurior* Rhetoribus dicitur. Sic Quintil. VIII, 6. — Clearchus Solensis apud Athenaeum Lib. 10. definit: πρόβλημα παυσικόν, προστακτικόν τοῦ διὰ ζήτησεως εὐρεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ προβληθέν, τιμῆς, ἢ ἐπιζημίου χάριν εἰρημένον. Quae tamen definitio non ad vim vocis rhetoricam pertinet. Aristot. de Poet. c. 22. ἀνιγματος ἰδέα αὕτη ἐστὶ, τὸ λέγοντα τὰ ὑπάρχοντα, ἀδύνατα συναΐσαι. Fuisse hunc locum tractavit Vossius Inst. Rhet. Lib. 4. p. 202. sqq.

Ἀιτήματα, Aristot. Rhet. ad Alexandr. p. 252. Ald. αἰτήματα ἐν τοῖς λόγοις εἶναι, ἀπὸ τῶν ἀκουόντων οἱ λέγοντες αἰτοῦνται.

Ἀιτησις. Suidas in h. v. αἰτησις παρὰ Ἀριστοτέλει ἐστὶ τοῦ ἐναντίου ἢ ἐν λόγοις παραγωγή, τὸ λαμβάνειν τι παρὰ τοῦ ἀποκρινομένου, καὶ μετὰ ταῦτα πειρᾶσθαι τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν, καὶ διὰ τοῦτου τοῦ τρόπου δεῖξαι τὴν ἐναντιολογίαν τῶν ἀποκρίσεων. Nisi forte haec definitio magis ad Dialecticam, quam ad Rhetoricam pertinet.

Ἀιτιολογία, fig. qua sententiae alicuius commemoratae causam apponimus. v. Alexand. περὶ σχημ. p. 577. Ald. Rhet. T. I. Rutil. Lup. II, 19. *Hoc schema*, inquit, *effici-*

efficitur ratione brevi et sententiosa, ita ut, quod dubium est visum, ad certam fidem adduci videatur. v. Quintil. IX, 3. p. 456. Cicero de Orat. III, 52. *ad propositum subiecta ratio.* Quintil. VI, 3. *causarum relationem* vocat.

Ἄτιον, causa, propter quam accusatio instituitur. vid. Anonymus de Rhetor. ed. Fisch. Fortunatianus p. 39. *actio* est, causativum litis, propter quod res in iudicium vocatur. Nempe omnem *ὑπόθεσιν*, seu argumentum controversiae Rhetores constare dicunt *ἐξ αἰτίου, συνέχοντος, et κρινομένου.* De his vid. Sturm. ad Hermog. Partit. p. 35. ubi τὸ αἶτιον explicat; *defensoris rationem facti.* Sic Orestis defensio fuit: Clytemnestra patrem meum occidit. Sopater ad Hermog. p. 53. in Tom. 2. Ald. Rh. αἶτιον μὲν ἡ τοῦ κατηγοροῦ Φωνή, ὃ καὶ οὕτω λέγεται, διὰ τὸ τὴν αἰτίαν τῆς κρίσεως μηνύειν. cf. Auct. ad Herenn. I, 16. ubi *rationem* vocat. Quintil. III, 11. p. 162. „ratio est, qua id, quod factum esse constat defenditur; hoc αἶτιον dicitur. Quidam dividerunt αἶτιον et αἰτίαν, ut esset altera, propter quam iudicium constitutum est, altera qua factum defenditur.“

Ἄκαιρος, ἐν πράγμασι dicitur scriptor, qui ad res non necessarias evagatur, adeoque etiam μακρὸς, *diffusus oratione, τὰ οὐκ ἀναγκαῖα λέγων.* Dionys. Hal. Lyf. Cap. 5. — ἄκαιρον ποίημα Demetrio de Eloc. 118. est carmen intempestive et inepte orationi solutae immixtum, ex nimia numeri poetici cura, qua subinde fit, ut in medio sermone versus sive dimidiatus sive integer alicui excidat. vid. in *συναρχῆς.*

Ἀκατάλληλον, ἐνθύμημα, sententia inconcinna. Dionys. Iud. Demosth. 27. p. 1038. ubi hoc Platonis exemplo utitur: *γένεσιν αὐτόχθονα, καὶ ἐπὶ λυδὰ.* Nam hoc est accidens, ut quis sit indigena, vel externus, non autem ad *γένεσιν* pertinet.

Ἀκατάσκευον, inornatum, ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἶπῃν δύνατο Dionys. Iud. Isaei, 7. vid. *κατασκευάζειν.* Menander etiam in *διαυρ. ἐπιθ.* p. 624. iungit haec synonyma *εἶδος ἀπαγγελίας ἀπλοῦν, ἀφελές, καὶ ἀκατάσκευον.*

Ἀκατάστροφος. vid. in *ἀκέρυφος.*

Ἀκατέργαστος. Longin. 15, 5. Aeschylus tribuit *ἐργολας ἀκατέργαστους, nondum tractatas, vel mollitas, ei-*

demque ποικειδῆς, similes πόκι, *velleri nondum subactis*, et ἀμαλάκτους, *impexas*, et rudes, metaphoris de lana impexa et rudi sumtis, quibus omnino *crudam* quandam Aeschyli *duritiem* designat.

Ἀκεντρον, quod nullam vim habet. Longin. 21.

Ἀκμή, *vigor orationis*, oritur auctore Hermogene id. I. p. 80. ex λαμπρότητι et τραχύτητι, *splendore et asperitate*; quae tamen origo et coniunctio non in omnibus generibus et partibus orationis valet: id quod l. l. subtiliter docetur. Sed ex instituto ἀκμὴν λόγου explicat alio loco p. 108. ubi mox pag. 118. ita statuit: ἀκμὴ δὲ οὐκ ἔχει γενέσεως ὑπόστασιν καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἡ μίξις τῶν ἀπὸ τραχύτητος, ἢ σφοδρότητος, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς λαμπρότητος ποιεῖ τὴν ἀκμὴν. διὸ, ὅπερ μὲν ἀκμαῖον ἦ, πάντως καὶ λαμπρὸν ἐστὶ, καὶ εἴ τι σφοδρὸν γε, ἢ τραχύ, ἢ τὸ συνκμότερον. οὐ μὴν ὅτι ἂν ἢ τραχύ γε ἢ σφοδρὸν, ἢ καὶ λαμπρὸν, ἀνάγκη τὸ αὐτὸ καὶ ἀκμαῖον εἶναι. Vnde ἀκμαῖος λόγος eidem dicitur *oratio virilis*, quae valet robore, quae est veluti lacertosa, quae premit adversarium, eumque in omnes partes, sicut et ipsos iudices, impellit. cf. Hermog. de Inv. I. p. 66. et IV. p. 190. ubi ἀκμὴν λόγου et νοημάτων distinguit, et definit τῶν πνευμάτων συνθήκην, h. e. continuationem earum formarum dicendi, quae spiritum oratorium habent, et adjuvant. Quae quales sint, dictum est ad voc. πνεῦμα. Apud Philostr. in Vita Scipelian. p. 519. ἀκμαϊότεραι τῶν ὑποθέσεων sunt argumenta, quae multum παθητικοῦ admittunt, et frequentem in dicendo vim. cf. in Vit. Polem. 537. ubi ἀκμαὶ ὑποθέσεων eodem sensu dicuntur, et commemoratur ὄρμη, impetus, quo declamabat in his argumentis orator. Synesius in Dione p. 40. ὁ Δίων ἡμᾶς μάλιστα ἐν τῷ κατὰ τῶν Φιλοσόφων, ἥντινα καλοῦσιν ἀκμὴν οἱ νεώτεροι τοιτέσιν ἡρώεσατο πανηγυρικώτερον ἀνδρὸς ἀσφαλοῦς, h. e. ambitionosior, quam gravem solidumque hominem deceat, usus est orationis structura. cf. Crescoll. Theatr. III, 17.

Ἀκόλλητα, σπαιχῆα, literae, quae inter se misceri et coniungi non debent, ut ν cum sequenti χ, in his verbis: ἐν χορὸν, quae et ἀσύμμιχτα. Dionys. de Compos. 22. p. 156. Contrarius est ἡχος συμφῶς et εὐκέραιος, cum bene coeunt literae; ut p. 158.

Ἀκο-

Ἀκολουθία, τὸ κατ' ἀκολουθίαν, usitata et naturalis verborum compositio. Longin. 22. A qua quicquid recedit, ἀνακλόουθον dicitur. Mox etiam τὸν κατὰ φύσιν ἁρμόν, et τὸ κατὰ τάξιν appellat.

Ἀκόμψευτος, ἁρμονία, compositio orationis incompta. Dionysf. Comp. 22. p. 150. cf. Cic. Orat. 23.

Ἀκόρυφος Dionysfio Compos. 23. p. 168. dicitur περίοδος, quae non habet idoneam rotunditatem, ita ut videatur initio et fine carere, unde idem est ἀκατάκρυφος, finis et idonei exitus expers. Addit explicandi causa haec: ὥσπερ μέρος αὖσα τῆς δευτέρας, ἀλλ' οὐχὶ τῆς πρώτης τέλεος.

Ἄκρα, τὰ, quae maxime eminent. Longin. 10, 1. quae etiam τὰ ὑπερτεταμένα δεινὰ vocat. Requirit hoc Longinus ad sublimitatem, ut si qua sint in aliqua re, quae ei tribui possint, exinde colligamus maxime notabilia et aptissima, eaque confertim proponamus, et condensamus: *die concentrirte Darstellung von Eigenschaften, Wirkungen*, etc. Eam λήψιν τῶν ἄκρων, σύνθετον παθῶν, et συναίρεσιν appellat.

Ἀκριβεία, ἁρμονίῳ, h. e. elegantia et delectus in structura verborum et compositione, ad venustatem et perfectionem orationi conciliandam, Dionysf. de Comp. 23. p. 171. vid. in ἀκριβολογία. Deinde ἡ ἀκριβεία etiam opponitur τῷ σχεδιάζειν. Philostr. Vit. Soph. II. p. 581. ἐπὶ τὸ σχεδιάζειν μὴ ἐπομένης αὐτῷ τῆς φύσεως, ἀκριβείας ἐπαμελήθη, cum addicendum ex tempore naturam minus obsequentem haberet, elaborandis cum cura orationibus animum applicuit. v. in voc. ἐμεῖν. Accuratas et meditatas commentationes Cicero dicit de Orat. I, 60.

Ἀκριβεῖς, λόγοι, orationes accurato studio elaboratae, castigataeque, in quibus nihil esset luxurians, nihil histronicum, sed ad veritatem et necessitatem usus praesentis exacta essent omnia. Ita Reisk. in Annot. ad Dionysf. Hal. Iud. Isaei 20.

Ἀκριβελογία, accurata rerum tractatio, ut cum partes et species recensentur, et in sua elementa res dissolvitur, Aristot. Rhet. I, 5. Sed ἡ ἐν τοῖς ὀνόμασι ἀκριβολογία est accuratus verborum delectus, v. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6.

Ἄκρυφα

Ἀκυρία, improprietas: Verstoß gegen den Sprachgebräuch bey Wörtern, oder deren Verbindung: ut si quis utatur verbo *δέομαι*, ubi debebat uti τῷ *ἐρωτᾶν*, aut vice versa. v. Hermog. *περὶ δεινότη.* p. 4. Gregor. ad h. l. definit: *ἀκυρία λέξεώς ἐστὶ, ὅταν μὴ ἐφ' ἧς κεῖται σημασίας κυρίως ἢ λέξεις, ταύτην θήσομεν.* Eandem *ἀκυρολογίαν* dixit Dionys. Lys. 4. ubi vid. nott. Matth. in ed. Reisk. p. 462. it. τὸ *ἄκυρον* v. Quintil. VIII, 2.

Ἀνώλιτος, περίοδος, periodus sine membris. Dionys. Compos. 23. p. 172. Haec prorsus illa est, quam alii *ἀφελὴν* et *μονόκωλον* dixerunt, non quasi possit unum idemque et totum esse et membrum, ratione eiusdem, sed quia, quod ratione sui non nisi totum est, id ratione alterius, periodi scil. *πολυκώλου*, membrum sit, non re ipsa, sed *δυνάμει*. Haec sunt verba Vossii Inst. Rhet. IV. p. 63. vid. quae dicta sunt in voc. *περίοδος*.

Ἀλήθεια, veritas, qualem obsequium naturae docet, simplicitas quaedam naturalis. Dionys. Iud. Lys. 8. Contraria illi est *τέχνη* id. in Iud. Isaei 18. Vnde *ἀληθινὴ λέξις* dicta in Iud. Demosth. 18. p. 1007. — Inter formas orationis varias, quas *ιδέας* appellat Hermogenes, refert etiam *λόγον ἀληθῆ* et *ἐνδιάθετον*, Lib. II. *περὶ ιδ.* in Cap. *περὶ ἀληθινοῦ λόγου.* Ad hunc locum Scholiae anonym. Tom. 2. Ald. Rh. p. 409. *ἰστέον δὲ, ὅτι ἀληθινὸς μὲν λέγεσθαι λόγος, ὅτι ὅποιά ἐστὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, τοιαῦτα καὶ ἐπιφάνει αὐτά.* Deinde τὰ *ἀληθῆ*, vel *ἀληθεύσεις* notant *veras et serias causas*, quatenus oppositae sunt declamationibus fictis, quae *πλάσματα* dici solent. v. Dionys. de vi Demosth. Cap. 32. pag. 1056.

Ἀλληγορία, is modus dicendi, quo aliud dicimus, aliud innuimus. Vnde Demetr. El. 100. ὥσπερ *συγκάλυμμα τοῦ λόγου* appellat, *quoddam operimentum orationis:* διὸ καὶ, inquit, τὰ μυστήρια ἐν ἀλληγορίαις λέγεται πρὸς ἔμπληξιν καὶ Φρίκην, ὥσπερ ἐν σκότῳ καὶ νυκτί. Heraclid. Pont. in Alleg. Hom. Cap. 5. ὁ γὰρ ἄλλα μὲν ἀγορεύων τρόπος, ἕτερα δὲ ὧν λέγει σημαίνων, ἐκωνύμως ἀλληγορία καλεῖται. Cicero Orat. 27. Graecos dicit vocare *ἀλληγορίαν*, quae latinis sit *translatio*, et immutatio ea, quae sit tropis et catachresi et hypallage. Quintil. VIII, 6. 44. *inversionem*, interpretatur, *qua aliud verbis, aliud sensu ostendimus, interim etiam contrarium.* Deinde non multo post has species allegoriae numerat: *παρκασμὸν, ἀντισμὸν,*

μὸν, ἀντίφρασιν, παροιμίαν, μεταφρησμένον. *Sunt tamen, inquit, qui haec non species allegoriae, sed tropos dicunt: acri quidem ratione, quod illa obscurior sit, et in his omnibus aperte appareat, quid velimus. Cui accedit hoc quoque, quod genus, cum dividitur in species, nihil habet proprium, allegoria vero habeat aliquid proprium, quod, quomodo fieri potest, nisi species ipsa est?* Idem IX, 2. 46. *allegoriam, continuatam metaphoram appellat.*

Ἀλληγορικὸς, μέθοδος, Hermogeni περὶ ἱ. I, p. 64. dicitur is modus dicendi, quo alienam auctoritatem adhibemus ad aliquid confirmandum, ut cum verba et sententiae virorum sapientium doctorumque allegantur. Ergo ἀλληγορία Hermogeni est allusio quaedam, et provocatio ad alienum testimonium, fortasse etymon vocis secuto illi magis, quam communem Rhetorum consuetudinem.

Ἀλληλος. τὰ πρὸς ἄλληλα dicta Graecis argumenta, quae ex rebus mutuam confirmationem praestantibus ducuntur. vid. Quintil. V, 10. p. 227. Cicero Invent. I, 30. dixit *res, quae sub eandem cadunt rationem.*

Ἀλλοίωσις, vid. Ammon. p. 15. et Suid. T. I. p. 126. Alexander Rhet. περὶ σχημ. p. 584. ubi et ἀλλαγὴ dicitur. Locum habet in multis rebus, ut in numero, casibus, temporibus etc. ut si dicitur ἢ Ἑλλάς pro Ἑλλήνας. Quam vero hic ἀλλαγὴν ἀριθμοῦ, γένους, χρόνου, πτώσεως etc. appellat, Phoebammon in Schol. novis figurarum nominibus insignit, ut ἑτεράριθμον, ἑτερόπτητον, ἑτεροσχημάτιστον, ἑτερόχρονον, ἑτεροπρόσωπον. Rutilius Lup. II, 2. in ἀλλοιώσει docet esse divisionem et separationem personarum aut rerum, et demonstrationem, quantum interfit. cf. Quintil. IX, 3. p. 456.

Ἀλλόκοτα, ὀνόματα, absurda, monstrosa verba, et plane absfona a consuetudine linguae, eiusque indole. vid. Lucian. Rhet. praec. 17. Aeschines cum in Demosthene nonnulla verba reprehenderet, dira et intolerabilia, ea θαύματα dixit, *portenta*, ut Cicero vertit Orat. Cap. 8.

Ἀλλότριος. μετάφρα ἀλλ. *metaphora aliena*, longe petita. Aristot. III, 10. Huic contraria est ἡ κατ' ἀναλογίαν. vid. voc. συληρός.

Ἀλογος,

Ἄλογος, dicitur in dactylo syllaba prima longa, quia veluti iustam proportionem non habeat. Dionys. Hal. Compof. 16. p. 109. cf. p. 143. Deinde ἄλογος τριβή graecis dicta ille usus veluti irrationalis, quo manus in scribendo decurrit, oculi totos simul in lectione versus, flexusque eorum et transitus intuentur, et ante sequentia vident, quam priora dixerunt. *Die Routine im Lesen und Schreiben, die von langer Uebung entsteht.* Ita Quintil. X, 7. 11. ἄτεχνον τριβὴν Plato appellat in Phaedro p. 351. Bip. ubi τῇ τέχνῃ opponitur. — πίσεις ἀλόγους commemorat Synesius in Dion. p. 60. ἐν ταῖς ἀλόγοις ἡρίθμηται πίσεις, ὅ, τι μὴ παρὰ τὴν πειθῶ τοῦ λέγοντος, ἀλλὰ παρὰ τὴν πολιτείαν ἰσχύει, quae non persuasione dicentis, sed reipublicae auctoritate nituntur. Nempe eadem videntur notari h. l. quae vulgo πίσεις ἄτεχνοι, vocantur. vid. in πίσεις.

Ἀράλακτοι, ἐννοία. vid. in ἀπατέργαστος.

Ἀμετρος, λέξις, oratio soluta, prosaica. Dionys. de Comp. 3. cf. in voc. μέτρον, et ἑμμετρος. Demetrio de Eloc. 4. ἄμετρος σύνθεσις est oratio iusto longior, δυσπρακελούμενος, quae modum ambitus excedit, unübersehbar.

Ἀμειβῶν, dicitur Thucydides Marcellino in eius Vita p. 8. quatenus in concionibus historiae intertextis saepe dialogica forma, more philosophorum, utitur. Talis δημηγορίας διαλογικῆς exemplum est Lib. V, 85. ubi Melii et Athenienses in confessu secum disputant. Nec oblītus est Scholiastes huius formae raritatem adnotare: ἐν πᾶσι ὁ Θουκυδίδης ἔφυγε τὴν συνήθειαν, οὐχ ἥμισυ δὲ ἐνταῦθα. ἀντὶ γὰρ δημηγορίας διάλογόν τινα τῶν Μηλίων καὶ Ἀθηναίων ἐτόλμησε συνθεῖναι.

Ἀμπτίδες, τοῦ μεγέθους, Longinus IX, 13. dixit veluti *refluxus magnitudinis*, quatenus ea decrefcit, ὑποχωρεῖ, ut Oceanus ad litora sua recedens, et decrefcens: *Abnehmende Stärke des Tons und des Ausdrucks in der Odyssee, im Gegensatze der sich immer gleich bleibenden Größe, die in der Iliade herrscht.* Haec dixerat ἐξωμολισμένα ὕψη, et ὁμοίαν πρόχυσιν τῶν παθῶν. Mox eandem ἀπακμὴν πάθους appellat, cum adfectus imminuitur et decrefcit.

Ἀμφι

Ἀμφιβολία, ambiguitas sensus alicuius sententiae ex vitiosa verborum collocatione; ut in obliqua structura, ubi dubium est, utrum verbum subiecto, aut praedicato tribuas. Hermog. *περὶ δεινότητος*. p. 72. ubi hoc exemplum ponit ex Homer. *Iliad. I. Θεοῖσι δὲ θύσας ἀνέγει Πατρόκλον ὃν ἐταῖρον*, in quo loco ambiguum est, utrum Patroclus socium suum, an hic Patroclum sacrificare iubeat. Deinde etiam *ἀμφιβολία* dicitur *status ambigui* in quaestionibus iudicialibus h. e. controversia scripti, quae aut accentu, aut syllabarum fit distinctione, unde aliquis defensionis materiem haurire possit. v. Hermog. *Partit.* p. 26. et 116. cf. Cicer. *Invent. II, 40. de Orat. II, 26. Quintil. VII, 9.* Quod si fit ambiguitas propter syllabarum variam distinctionem, dicitur *ἢ κατὰ διάτασιν ἀμφιβολία*, de quo genere vid. in voc. *διάτασις*. Sin fit ex accentu, dicitur *ἢ παρὰ τὸν τόνον*, vel *ἐκ προσῳδίας ἀμφιβολία*, de qua agit Hermog. l. c. p. 116. hoc exemplo legis usus: *ἐταῖρα χρυσία εἰ φοροίη, δημοσία ἔστω*. Ambiguitas et status ambigui nascitur, prouti accentum ponas, *δημόσια*, an *δημοσίᾳ* legas. Si illud, referendum est ad *χρυσία*, si hoc, ad *ἐταῖρα*. cf. Schol. ad Hermog. p. 332. ed. Ald. Tom. 2. et Suidas in h. v. p. 149. Kust. Vfus est eodem exemplo Cicero de *Invent. II, 40.* cf. Voss. *Instit. Rhet.* p. 167.

Ἀμφιδιόρθωσις, fig. mixta *προδιορθώσεις* et *ἐπιδιορθώσεις*, ex disciplina Alexandri *Rhet. περὶ σχήμ.* pag. 577. Ald. -

Ἀμφιλαφής, *εμπρησμός, late fustum incendium*. Eo Longinus XII, 4. comparat vim Ciceronianae orationis, quae ubique adiunctam habeat ubertatem et latitudinem, diversa a Demosthenica, quae fulminis ritu feratur non immorans, sed celeri impetu omnia dissipans.

Ἀμφιλαβής, *λόγος*, copiosa oratio, ex multitudine rerum tractandarum et commemorandarum. Dionys. *Art. Rhet. Cap. 3.* p. 246.

Ἀμφισβητεῖν, *controversari*, adversarii partes agere in iudicio; valetque de utraque persona eorum, qui litigant. Aristot. *Rhet. I, 1.* Vnde *ἀμφισβητήματα* controversiae, in quibus eloquentia civilis locum habet, ap. Dionys. in *Iud. Lys. 16.* eademque *ἀμφισβήτησις*. vid. Hermog. *Invent. IV.* p. 230.

Ἀμύμη-

Ἀνωμήτος, κατασκευή, ornatus orationis naturalis, et simplex, quae et ἀφελής dicitur Dionys. ad Pompei. 2. p. 261.

Ἀναβεβλημένοι, χρόνοι, remissa, tarda syllabarum et rhythmī intervalla. Dionys. de Comp. 18. p. 116. vid. χρόνος et ἀναβολαί. Idem ἀναβεβλημένως ἀρμονίως dicit, orationem dilatatis periodis factam, et διασῶσας, in Iud. Demosth. 43. p. 1089. Vnde ἀναβεβλημένως εἰπὼν, lenta voce et remissa loqui. v. Dionys. Demosth. 54. p. 1121. Apud Hermogenem haec forma dicendi vocatur τὸ ἀνειμένον, καὶ ὕπτιον, περὶ 18. II. p. 192. cf. p. 364. ubi et ἀναβεβλημένον et ὕπτιον iungitur, contrarium τῷ γοργῷ.

Ἀναβολαί, χρόνων, Dionys. Compos. 16. p. 99. Dicuntur sic intervalla et morae, quas rhythmus facit, v. c. cum pedibus longis oratio procedit. Nam infra Cap. 18. dicit ἀναβεβλημένους et βραδεῖς χρόνους eodem sensu.

Ἀνάγκαι, τοῦ πράγματος, quaecunque in causa aliqua summum momentum faciunt, *die wichtigsten, schwierigsten Seiten eines gerichtlichen Gegenstandes*. Dionys. Cens. 5. 6. p. 435. de Hyperide, ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκε.

Ἀναγκῆος. Dionys. in Cens. 5. 3. de Lycurgo: οὐ μὴν ἀστεῖος, οὐδὲ ἡδύς, ἀλλ' ἀναγκῆος, non urbanus, nec suavis, sed in necessariis solummodo occupatus. Nempō qui urbano et suavi dicendi genere utuntur, orationem ornant, habentque quandam abundantiam et copiam. Lycurgus autem non ultra necessaria procedit, magis rebus quam verbis intentus. vid. ad calcem edit. Reisk. p. 624. ubi Reiskius in hanc vocem ita commentatur, ut intelligatur eum vim vocis non adsecutum esse. — Porro ἀναγκῆος ἀρετὰς τῆς λέξεως Dionys. Iud. Thuc. 22. p. 862. appellat eas elocutionis virtutes, quas in omnibus sermonibus adhiberi oportet, quales sunt, puritas, perspicuitas, brevitās. His contrariae sunt ἀρεταὶ ἐπίθετοι, adiectitiae, in quibus cernitur artificium et vis oratoria, ut sublimitas, elegantia, gravitas, magnificentia, adfectuum notatio etc. quas enumerat ipse Cap. 23. p. 865. Sic Plut. in Cat. 18. τοῖς περιττοῖς τὰ ἀναγκῆα opponit. Alio loco Cap. 28. p. 883. Dionysius etiam τὰς πρώτας καὶ κοινοτάτας ἀρετὰς easdem appellare videtur. Deinde τὸ ἀναγκῆον σχῆμα λέξεως opponitur τῷ θεατρικῷ in Iud. Thucyd. 29. p. 888.

888. ubi significat eam dictionis concinnitatem, quam necessitas sententiae ipsius attulit, et excusat: it. Iud. Demosth. 3. τὰ ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα ὀπποῦνται τῇ καλλιλογίᾳ et ἐπιθέτοις κατασκευῶς. Vlpianus Prolegom. ad Demosth. in huius cum Thucydide comparatione: τὸ ἀναγκαῖον δὲ πλείστον, ὅπερ ἐκείνος χρησάμενος Φιλῆ. Antea etiam τοῦ συντόμου τῶν λόγων mentionem fecerat, quod maxime ad illud ἀναγκαῖον pertinet, in quo est quaedam severitas argumentandi et dicendi sine ubertatis et elegantiae cura in iis rebus, quae non necessario ad rem praesentem pertinent. Similis metaphora est Longini 22, 2. cum dicit τὰ ἡναγκασμένα λέγειν, de eo, qui ita dicit, ut non meditatio et studium appareat, sed ipsa res et opportunitas attulisse orationem videatur, ἃ ὁ καιρὸς γεννᾷ Cap. 18, 2. Ergo opponit τὰ ἐσκεμμένα λέγειν, ex meditato dicere. Sic Boilavius in iudicando Tassio eadem metaphora usus est, cum dicit Tassionum in plerisque narrationibus, quas poemati suo (Gerusal. liberat.) immiscuerit, magis suavitatem sequi, quam necessitatem, eodem sensu, quo Graeci illi Rhetores verba similia usurparunt, h. e. jeden unnützen Umstand, der blos zur eitlen Zierde dient, jedes geringfügige Detail, jede übertriebene Wirkung, jeden schlechterdings außerwesentlichen Umstand. E quibus, qualis illa necessitas esse debeat, facile patet. (vid. Guinguené Traité sur Tassio: übersetzt in der Bibl. der schönen Wissensch. B. 41. p. 198). Aristot. Rhet. III, 13. ἀναγκαῖα μόρια λόγου dicit, πρόθεσιν, καὶ πίσιν, h. e. propositionem rei de qua agitur, et eius rei probationem. Hae scilicet partes in unoquoque orationum genere necessariae sunt. Sic fere Cicero Orat. 21. cum tria oratoris munera commemorat, ut probet, ut delectet, ut flectat, haec addit: probare, necessitatis est, delectare, suavitatis, flectere, victoriae. Aristides πολ. λογ. p. 658. ἀναγκαῖα τῶν πραγμάτων dicit, quae necessario ad rem pertinent, sine quibus argumentum, quod tractas, intelligi non potest. Haec ad συντομίαν et βραχύτητα orationis requirit. Alio loco περὶ ἀφελ. p. 68c: τὸ ἀναγκαῖον ὀπποῦνται τῷ περιεργασμένῳ, et veteribus, qui illud secuti fuerint, tribuit ἐγκράτειαν, h. e. moderationem quandam et frugalitatem, qua verba non temere profunderent, sed veluti parcentes verbis non nisi necessaria ad sensum et ad rem declarandam adferrent. At in περιεργείᾳ est temerarius verborum apparatus et profusio ad res alienas evagans, et loquacitas. Photius Bibl. Cod. 61. de Aeschine oratore: σχήματι κέχρηται διανοίας

τε καὶ λέξας, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τι σὺν τέχνῃ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀναγκαϊότατον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι. διὸ καὶ ὁπانوῦργος πως ὁ λόγος εἶναι δοκεῖ, καὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις μάλιστα ἐμπρέπων. — Est etiam figura, quae dicitur ἀναγκαῖον, cuius utilitas tum apparet, cum volumus ostendere necessitudinem aut naturae aut temporis aut alicuius personae. De ea Rutil. Lup. I, 20. cf. Quintil. IX, 3. p. 456. Denique τὸ ἀναγκαῖον Rhetoribus dicitur de iis rebus, quae ad adversarium, contra quem dicimus, pertinent, ut ἀναγκαῖα quaestio, quae ab adversariis inducitur, ut refellatur, cui opposita est ἡ προηγουμένη, quae inducitur ab altera parte, ut confirmetur. Talis etiam est ἀναγκαῖα διαίρεσις. v. Fortunat. Rh. p. 64. ed. Pith.

Ἀναγωγία. Demetr. de Eloc. 171. ἡ ἀντίθεσις, inquit, ἡ περὶ τὰ ὀνόματα, καὶ ἡ φροντίς ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἢ θους καὶ ἀναγωγίαν. Notat autem vox ruditatem quandam, et veluti importunitatem ex defectu venu-
statis et elegantiae. Sic bestiae nondum condocesfactae dicuntur ἀνάγωγοι Xenoph. Mem. S. III, 3. 4. et IV, 1. 3. Suidas explicat ἀπαιδευσίαν. Et Longinus 34. σκώμματα ἀναγωγὰ dicit, nimis effrenes et petulantes iocos.

Ἀναδίπλωσις. fig. Demetr. de Eloc. 66. et 140. repetitio verbi ab initio, quae fit partim gravitatis causa, πρὸς δεινότητος, partim etiam subinde ad iuvandam venu-
statem, ἐπὶ χάριτος. cf. sect. 267. ubi διλογηθὲν ὄνομα ea figura reddi dicit. Eandem ab aliis ἐπανάληψιν dici, ait Alexander περὶ σχήμ. p. 582.

Ἀνάθημα, proprie dicitur de iis rebus, quae in perpetuum usum asservantur. Itaque Dionysius Hal. Iud. Demosth. cap. 10. p. 982. dicit Demosthenis elocutionem non factam esse εἰς ἀνάθημα καὶ κτῆμα, non ad perpetuam veluti possessionem et memoriam, sed εἰς χρῆσιν, ad praesentem usum. Locutionis occasionem petiit a Thucydide, qui in Prooemio ipse historiam dixit e contrario esse κτῆμα εἰς αἰεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρῆμα, ad posteritatem sempiternam potius valet, quam ad spectaculum, quod in praefens tantum oblectet. Dionysius autem vocabulo κτῆμα non contentus, apposuit tanquam synonymum τὸ ἀνάθημα. cf. Interp. ad Lucian. de Conscr. Hist. 42. ed. Reitz. Quintil. I, 10. ubi sensum Thucydidis eleganter expressit, et Lib. X, 1. 31. it. Plin. Ep. V, 8. 11. et ibi not. Gesn.

Ἀνακ

Ἀνακεκληῖσθαι, τοῖς χρόνοις, dicitur Dionysio Comp. 22. p. 154. locus Pindari, quoniam rhythmi mora impedit, ne festinanter procurrat oratio, sed ut veluti *re-vocetur*, et desinat currere. Ponuntur ibi synonyma, quae hanc significationem defendunt, ut τὸ αὐστηρὸν ἔχειν, τραχύειν τὰς ἀκοάς, διαβαίνειν ταῖς ἁρμονίαις.

ἈνακεΦαλαίωσις, *recapitulatio*. v. Hermog. περὶ δεινότη. p. 26. ubi ait veteres hanc vocasse ἐπάνοδον. Gregor. Corinth. ad h. l. Hermog. ἀνακεΦαλαίωσιν ἐκάλεσεν τὴν ἀνάμνησιν, διότι ἐν κεΦαλαίῳ, τούτέστι, ἐν ἐπιτομῇ ἀναλαμβάνει τὰ ῥηθέντα ἤδη, καὶ ἐξ ἀρχῆς λέγει αὐτὰ. ἐπάνοδον δὲ, διότι ἐπάνεισιν ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀποδεδειγμένα. Apstin. Art. Rhet. p. 706. Aid. ἀνακεΦαλαίωσις ἐστὶ ἀθρόα ἀνάμνησις τῶν διὰ πολλῶν εἰρημένων. Huc et pertinet, quae Graecis συναγωγή dicitur, Latinis *collectio*, si quis enumerat, quae contra dicta sunt, et quae ipse dixit. cf. Cic. Brut. 88. Quintil. VI, 1. p. 267. Cicero de Invent. I, 52. *enumerationem* vocat. Vlpianus ad Demosth. adversus Timocr. p. 507. mentionem facit peculiaris generis ἀνακεΦαλαίωσεως, quam appellat μερικὴν. Nempe cum proprie omnis ἀνακεΦ. ad epilogum pertineat, fit tamen subinde, ut orator in media oratione, et finita argumenti alicuius tractatione, recapitulationem instituat earum rerum, quae illi argumento propriae fuerant. Hanc igitur appellat ἀνακεΦαλαίωσιν μερικὴν ἐνὸς ἐκάστου κεΦαλαίου, οὐ τελέως αὐτοῦ τοῦ λόγου καὶ τῶν ἀγώνων. Sic Marcellin. ad Hermog. διαρ. 5ας. p. 175. tradit ἀνακεΦαλαίωσιν a veteribus non solum ἐπὶ τέλους usurpatam, sed etiam ἐν μέσῳ, vel μεταξὺ τῶν προηγουμένων καὶ ἀναγκαίων πίψεων vel ἐπὶ ἐνὶ κεΦαλαίῳ. Idem in hoc loco p. 174. in quo fusius omnem ἀνακεΦ. disciplinam tractat, methodos illius tractandae has fere ab antiquis adhibitas docet: 1) ἀπὸ πλάσματος, quod et appellat ἐν πλάσματι εἰσάγειν τὴν ἀνακεΦαλαίωσιν, de qua forma vid. in voc. πλάσμα. 2) ἀπὸ τῆς αἰτίας 3) ἀπὸ τῆς επαγγελίας 4) ἀπὸ τῆς πρὸς ἕτερον ἀντεξετάσεως 5) κατ' ἐρώτησιν 6) ἀπὸ συγχωρήσεως ἐπὶ τῷ κατὰ διορισμὸν σχήματι.

Ἀνακεχωρητός, ὄνομα, *verbum obsoletum*. Dionys. Art. Rhet. 10, 7.

Ἀνάκλασις, quasi *refractio*, *reflexio*, figura, qua id, quod ab altero dictum est, non in eam mentem, quae intelligitur, sed in aliam aut contrariam, excipitur. Sic

Rutil. Lup. I, 5. p. 18. Quintil. IX, 3. 68. eodem exemplo Proculii, quo Rutilius utitur, ἀντανάκλασιν illustrat, pro quo vocabulo in Cod. Goth. ἀντεπίδοσις legitur, quod Gesnero placebat. De ἀντανάκλασει et διλογίᾳ, quam nonnulli vocant, vid. Voss. Inst. Rhet. Lib. IV. p. 270.

Ἀνακοίνωσις, *communicatio*, fig. sent. qua aut ipsos adversarios consulimus, aut cum iudicibus deliberamus. Rufinian. Fig. 10. p. 203. cf. Cic. de Orat. III, 52. Quintil. IX, 2. 20.

Ἀνάμνησις, enumeratio rerum in antecedentibus tractatarum, vulgo *recapitulatio*. Aristot. Rhet. III, 19. vid. in voc. ἐπίλογος et ἀνακεφαλαίωσις.

Ἀνανταπόδοτον, sententia, in qua apodosis omiffa est, et subintelligenda. Schol. Thucyd. III, p. 170. ad haec verba: ἦν μὲν συμβῆ ἡ πείρα, *si conatus ille recte successerit*, scil. bene est: sed haec ἀπόδοσις tacetur.

Ἀναπαύειν. ῥυθμοὶ ἀναπαύοντες; de anapaestis, quibus aliquis in oratione utitur, quibus iunguntur ἔμμετροι, carmini magis quam solutae orationi convenientes. v. Philostrat. Vit. Sophist. II. p. 601. Eosdem mox ἀκολάτους ῥυθμούς vocat, iisque opponit τοὺς σωφρονετέρους, *castigatos, temperatos*.

Ἀνάπαυλα, ἀρμονίας, intermissiones et veluti vicissitudines orationis, quae oriuntur ex varietate structurae, periodorum, membrorum. Dionys. Compos. 19. p. 133.

Ἀνάπαυσις, *clausula*, h. e. modus ille, quo oratio in fine definit, ἰσᾶσα τὸν λόγον, inquit Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 40. quia spiritus et impetus animi oratoris tum quiescit. Aristoteles passim τελευτήν vocat, magis proprio, ut assolet, nomine usus.

Ἀναπεπτωκότα, σχήματα Aristides περὶ ἀφ. λ. p. 664. dicit formas loquendi simpliciores, remissas, in quibus non est vis quaedam ex adfectu oratoris et contentione conspicua. Has tribuit λόγῳ ἀφελεί, quatenus opponitur τῷ πολιτικῷ et ἀγωνιστικῷ, ubi omnia sunt vehementiora, elatiora, vividiora. Simili metaphora usi sunt alii Rhetores in eadem re, dum τὸ ὑπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον, τὸ ἀνεμμένον commemorant, (vid. in his vocc.) atque etiam

etiam τὸ ἀποσταμένον, ut Aristid. l. c. p. 673. Sic et Gregor. ad Hermog. Cap. 18. τοὺς δικασὰς dicit ὑπτιωτέρους καὶ ἀναπεπτωκάτας, cum remissius et negligentius nonnulla audiunt.

Ἄναρθρος, ἀρμονία, *compositio articulis carens*. Ad characterem orationis austerum et rudem illa pertinet. v. Dionys. Compos. 22. p. 150.

Ἀνασκευάζειν, *refellere*. Aristot. II, 24. 19. vid. in κατασκευάζειν. Vnde ἀνασκευὴ et κατασκευὴ, de quibus Hermog. Progymnasm. Cap. 5. Quintil. II, 4. 18. *desistere et confirmare*. cf. Theon. Progymn. p. 64. Camer. Et Schol. Aphthon. in T. 2. Ald. Rhet. ἀνασκευὴ ὀνόμασαι ἀπὸ τῶν ἀνασκευαζομένων καὶ ἀπλομένω οικοδομημάτων, οὐπερ ἐναντίον τὸ κατασκευάζειν.

Ἀνάσσημα, λαμβάνειν Longin. 7. pro simplici ἐπαίρεισθαι, attolli, sublimitatis sensu et admiratione.

Ἀνασρέφειν, τὰ πράγματα, rerum gestarum ordinem invertere, vel turbare. Contrarium est τὸ καθ' ἣν ἐπράχθη τάξιν, κατὰ ταύτην διεξίεναι, apud Aristid. πολ. λ. p. 658. Illud quidem inimicum est τῇ σαφηνείᾳ et καθαρότητι. Vnde ἀναστροφή dicta genus quoddam τοῦ ὑπερβᾶτου, cum in duobus verbis ordo usitatus mutatur et convertitur, ut in *tecum*, *tecum*, *quibus de rebus*. Ita est ap. Quintil. VIII, 6. 65. Scholiastes Thucydidis ὑπερβιβασμὸν passim vocat. ἀνασρέφειν τὰ κεφάλαια, quo sensu dicatur, exposuimus in voc. κεφάλαια.

Ἀνατροπὴ, est modus refutandi per simplicem negationem, ut: occidisti, non occidi, vid. Apfin. Art. Rhet. p. 697. *Intentionem* et *depulsionem* Latini vocant. Vlpianus ad Demosth. περὶ τῶν μεγαλοκ. p. 132. λύειν κατ' ἀνατροπὴν, ubi haec adnotat: ἐγγὺς ἡ ἀνατροπὴ τῆς μεταλήψεως. vid. voc. μεταλήψις.

Ἀναφορὰ, *relatio*, fig. qua verbum in singulis membris repetitur. In ea Demetrius de Eloc. 141. docet inesse etiam alias figuras, ut ἐπαναφορὰν, quatenus idem verbum referatur ad idem principium; ἀσύνδετον, quatenus membra nullo συνδέσμῳ iuncta sint, et ὁμοιοτέλειαν, ob similem terminationem, ut in hoc exemplo: ἐπὶ παντὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς. cf. id. 268. et Longin. 20. 1. it. Berger. de nat. pulcr.

pulcr. Orat. p. 161. Hermogeni *περὶ δεινότητος*. p. 58. ἀναφορά dicitur, cum orator alienam auctoritatem, vel opinionem vel famam adfert, quae forma inprimis in narrationibus locum habet. Vnde Gregor. ad I. I. Cap. 28. *μαρτυρίαν τινὰ* interpretatur,

Ἀνέδραστος, βάσις, periodi est, quae non recte, non rotunde definit, *ein Period der am Ende abschnappt, ohne dass er geendigt zu seyn scheint*. Dionys. Comp. 22. p. 168. Eadem dicitur βάσις ἀπερίγραφος et antea ἀκατάστροφος. vid. inf. voc. ἔδρα.

Ἀνδρῶδες, σχῆμα, *virilis forma dicendi*, dignitatem habens, εἰς σεμνολογίαν ἐπιτήδειον. Dionys. Comp. 16. Ita et ἀνδρῶδεις ῥυθμοί, *numeri viriles, validi, ἀξιωματικοί, εὐγενεῖς*. Id. Demosth. 43. p. 1093. vid. Quintilianus V, 12, p. 244, in illa metaphora diutius immorans,

Ἀνειδωλοποιούμενα, *animo concepta*, vid. Morus ad Longin. 13, 1.

Ἀνειμένος, ἀνείμ. περίοδος, *periodus quae non habet perfectam rotunditatem, et absolutum ambitum, μόλις ἐμφαίνουσα ὅτι περίοδος ἐστὶ*. Demetr. Eloc. 21. sic describit περίοδον διαλογικὴν. Apud Hermog. Id. II. p. 192. τὸ ἀνειμένον et ὑπτιον notat genus dicendi *remissum, ignavum*, cui contraria sit γοργότης.

Ἀνεπαχθῆ, σχήματα, *figurae non turgidae, neque adeo molestae*. Lucian. de Conscr. Hist. 44. Hermogenes *περὶ δεινότητος*. p. 46. tractat argumentum *περὶ τοῦ ἀνεπαχθῶς ἑαυτὸν ἐπαινεῖν*, h. e. de modo, quo quis sine auditorum offensione et decenter se ipsum laudare possit. cf. ad I. I. Gregor. Corinth. Cap. 25. in Oratt. Gr. Reisk. Vol. 8.

Ἀνεπιτήδευτος. σχήματα τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχοντα, *figurae non quaesitae studio, ungesuchte, natürliche Wendungen und Manieren des Ausdrucks*. Lucian. Conscr. Hist. 44. vid. in voc. ἐπιτήδευσις.

Ἀνεσις. vid. ἐπίτασις.

Ἀνεσος, λόγος, dicitur, si iustam mensuram habet, quae characteri eius et rebus ipsis convenit. Sic Menander *der diaur.* p. 639. ait: *ἡ μονωδία αἰετὸς ἀνεσος*, orationes funebres,

nebres, vel lamentationes semper solent esse breviores, quia, ut antea monuerat, λόγων μήκος ἐν συμφοραῖς non locum habet,

Ἀνεύθυνος, συγγνώμη, *defensio in se*, ratio honesta, propter quam reus est ἀνεύθυνος, et absolvi debet, ita tamen, ut simul addat deprecationem: *si quid tamen peccavi, peto veniam*. Hermog. Partit. p. 88. Contraria est ἐπεύθυνος συγγνώμη, ut si quis se ita defendat: *accidi, sed iratus occidi*. Nam ira haec novum crimen est, quod non excusat caedem, sed auget culpam.

Ἀνηθοποίητος, *qui mores non exprimit dicendo*. Id certo modo Longinus Demostheni tribuit Cap. 34. 3. ideoque cum Dionysio componendus est, qui illum κερχόμενον τοῖς ἡθελαι, item ἡθολαγούμενον appellat, alio rursus modo, qui bene iuxta Longini rationem non satis ab eo explicatam constare potest. Dionys. lud. Lysiae Cap. 8. huic oratori τὴν ἡθοποιίαν tribuens, ἀπλῶς, inquit, οὐδὲ εὐρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ πρόσωπον οὔτε ἀνηθοποίητον, οὔτε ἄψυχον. Qui locus est ad sensum vocis declarandum classicus. Nam in seqq. omnia haec copiosius explicat.

Ἀνθίζεν. ἀνθίζουσα τὴν λέξιν χάρις, *ornans et comans orationem venustas* Dionys. lud. Lys. 13. quod ἀνθηρογραφῆσθαι Cicero dixit ad Attic. II, 6. ἀνθίζοντες τὴν λέξιν ῥήτορες, *veluti flosculis ornantes orationem* id. in lud. Isocr. 13. Eo valent inprimis nonnullae figurae, ut ἀντιθέσεις, παρισώσεις, παρομοιώσεις, quae ibi laudantur. vid. in voc. μερικειῶδες. Hinc et ἀνθηρὰ νοήματα et ἀγωνικά iungit Sopater διαμρ. p. 309. ubi dicuntur εὐφραίνοντα τοὺς ἀκροατάς. Eodemque modo apud Phot. Bibl. Cod. 165. τῶν νοημάτων τὸ ἀνθηρὸν intelligi debet. cf. Demetr. de Eloc. 128. Augt. vitae Hom. p. 315. Eodem sensu Hermog. Progymnasm. Cap. 10. ἀνθηρὸν πρᾶγμα, καὶ λέξιν commemorat, id quod Demetrius ἡλαρὸν dixit. vid. in h. voc. Non alio sensu τὸ ἐπανθίζεν dixerunt Longin. 30. Philostr. Vit. Soph. I, p. 500. de elocutione Antiphontis, ἀπαγγελία ἐπηνθισμένη ποιητικαῖς ὀνόμασι. cf. quae dicta sunt ad voc. ἄνθος.

Ἀνθορισμός. vid. in voc. ὄρος.

Ἀνθος. χλοερὸν καὶ τεθληλὸς καὶ μετὸν ὥρας de oratione Platonica, *suavitatis plena et florida* Dionys. Ep. ad Pomp.

Pomp. 2. p. 759. Vnde ἀνθηρὰν καὶ θραυρικὴν διάλεκτον appellat idem in Demosth. 18. p. 1007. vid. voc. ἀνθίζεν. — Longinus 10, 4. de loco auctoris Arimaspiorum iudicans: πλέον ἄνθος ἔχει ἢ θέους, *plus pigmenti inest, quam horroris*. Hoc autem pigmentum recte a Pearcio in antithetis, quae illo in loco occurrunt, poni, intelligi potest ex iis, quae ad voc. ἀνθίζεν dicta sunt. Verborum et sententiarum *flores*, bono sensu dixit Cic. de Orat. III. 25. cf. qui plura loca veterum congescit, Crescollius Theatr. III, 21. p. 310. sqq.

Ἀνθυποφορὰ, peculiaris forma dicendi, qua orator sententiam adversarii praeeoccupat. Sic ap. Anonym. de Rhetor. in Collect. Fisch p. 202. Hermogeni Lib. III. de Invent. p. 84. etiam ἀντιπρότασις dicitur, h. e. contraria ratio, quam adversario opponimus. Iul. Rufin. Fig. sent. p. 270. ed. Ruhnk. ἀνθυποφορὰ est figura, qua adversariorum nobis sententias ac dicta proponimus, in hoc tantum, ut illis respondeamus. Vnde ap. Dionys. Demosth. 54. p. 1121. *responsionem* simpliciter notat. Vlpianus ad Demosth. Or. Olynth. I. p. 5. ἀνθυποφορὰ διχφέρει ἀντιθέσεως, καὶ ἀντιπίπτοντος. ἀντιπίπτον γὰρ ἐστίν. ὅταν οἶδεν ὡς μέλλει αὐτῷ τι ἀντιπρῶτον ὡς ἄτοπον τι λέγοντι, καὶ ἐπανορθώσεται ἑαυτὸν ἀπρὸς τοιοῦτον. καὶ ὥσπερ λεληθώς. ἀνθυποφορὰ δὲ, ὅταν μέρος μὲν ὥσπερ καταδέχεται τοῦ λεγομένου ὁ ἀκροατὴς, ἀμφιβέλλει δὲ περὶ τὸ λοιπόν. ἀντίθεσις δὲ, ὅταν ἀπὸ τινος κεφαλαίου ὀρμῶται. Et alio loco ad Olynth. 2. p. 13. ἡ ἀνθυποφορὰ οὐχ ὀλοκληρὸς ἐστὶν ἀντίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἀνισαμένη. Quintil. IX, 2. 15. hoc schema *per subiectionem* a nonnullis dici tradit, hoc exemplo addito: *Do-*mus tibi deerat? at habebas: pecunia superabat? at egebas. Budaeus Comment. gr. p. 577. τὸ ἀνθυποφέρειν Latinis dictum esse censet *referre*, ut a Cic. Or. pro Caecin. *ego tibi refero*, h. e. contra respondeo, replico, quod vulgo recentiores dicunt,

Ἀνθυπαλλαγὴ, fig. *commutatio*, quae fit in casibus, ut, cum Homerus ait: εἰ δὲ δύνω σκοπέλοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰνάνει. Nam vulgaris et usitatior dicendi forma esset haec: τῶν δὲ δύνω σκοπέλων, ὁ μὲν οὐρανὸν ἰνάνει. Demetr. de Eloc. §. 60.

Ἀνοικονόμητα, Longino 33. 5. dicuntur, quae non ad ipsam carminis descriptionem ab initio pertinuisse, nec

nec cogitato, destinata ei fuisse, sed vi spiritus poetici repente et acriter inter scribendum illata videntur. Ita bene Morus. *Ausweisungen des begeisterten Genies, womit es oft aus der vorgezeichneten Bahn heraustritt.* Haec Longinus vocaverat πταίσματα, διημαρτημένα, ἐλαττώματα, sed quae maioris pretii esse solent, quam κατορθώματα ingeniorum minorum, *Uebereilungen des großen Genies, im Gegensatze des geraden fehlerfreyen Weges mittelmäßiger Köpfe.* Vnde et Phot. Bibl. Cod. 265. ἀνοικονόμητον dicitur, quicquid peccatur contra artificium, et leges oratorias, imprimis in tractatione et dispositione argumentorum, refutationum etc. Idem ibi vocatur τὸ διεβρίμμενον,

Ἄντα ποδίδοθαι, σύνθεσμοι dicuntur, cum duae conjunctiones sibi in aliqua sententia respondent, ut, si in protasi μὲν dixeris, in apodosi δὲ sequatur. Hoc postulat ἡ ἀκρίβεια. Sed saepe rectius est, negligentius in his versari, v. Demetr. Eloc. 53. ἀνταποδίδοθαι etiam dicuntur μεταφορᾷ, cum inverti possunt, ut quemadmodum κυβερνήτην dicere possum ἄρχοντα τῆς νηὸς, ita et vice versa τὸν ἄρχοντα vel κρατηγὸν appellare liceat τὸν κυβερνήτην τῆς πόλεως. Ita Demetr. l. c. 79. Et sic plane Aristot. Rhet. III, 4. δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐκ τοῦ ἀναλόγου ἀνταποδιδόναι, καὶ ἐπὶ θάτερα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν. Hinc ἀνταπόδοσις dicitur in comparatione et similitudine, redditiō, h. e. altera illius pars, quae particulis ita, sic insignitur. De qua vid. Quintil. VIII, 3. 78. sqq.

Ἀντέγκλημα, criminis relatio. Vt cum Orestes dicit: Occidi matrem, et recte feci, nam ea interfecit patrem meum. Id νόημα ἀντεγκληματικὸν vocat Sopater dial. p. 289. Ald. et ipsam formam definit τῷ περιτρέφειν τὸ ἔγκλημα, crimen referre. vid. Hermogenes in Partit. ubi discrimen, quod inter ἀντίσαςιν et ἀντέγκλημα intercedat, ita constituit, ut in ἀντιστάσει reus male a se factum excuset rationibus a se ipso desumptis, in ἀντεγκλήματι autem rebus extrinsecus adductis, ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιστάσεως παρ' ἑαυτῷ τὸν Φεύγοντα τὸ ἔγκλημα τίθεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀντεγκλήματας τὰ ἔξωθεν αἰτιασθαι. Marcellinus etiam ad h. l. p. 97. hoc discriminis causa addit: ὅτι ἐν τῇ ἀντιστάσει καὶ τῷ ἀντεγκλήματι ἐπούσιόν ἐστι τὸ πραχθὲν, ἐν δὲ μετασσεσι καὶ συγγνώμῃ ἀκούσιον. cf. Cic. Invent. II, 26. Quintilianus VII, 4. ἀντέγκλημα dicitur, quia omnis nostra de-

senſto conſtat eius accuſatione, qui vindicatur, h. e. pro quo ultionem et poenas ab reo exigit accuſator. Quo- modo illud ab ἀντικατηγορία differat, vid. in hoc voc.

Ἀντεζευγμένον, *iniunctum*, fig. Aquil. Rom. p. 188. contrarium τῷ διεζευγμένῳ. In hoc enim copia verborum iactatur, in illo brevitās. Nam ut in illo ſingulis membris ſingula diverſa reddimus, ita hic plura in uno coniungimus. v. c. Quorum ordo humilis, fortuna ſordida, natura turpi oratione abhorret. Hoc poſtremum abhorret, ad tria refertur. Haec figura dicitur ἐπιβολή, cum duo aut plura membra coniungit tum in medio, tum in primo, tum poſtremo. Haec Aquila. vid. voc. ἐπιβολή.

Ἀντεσαγωγή, fig. cum alterum alteri opponitur, ut: ἦδὺ τὸ ζῆν. ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανέν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει. Fit itaque, cum duo contraria committuntur et alterum alteri praefertur, aut poſtponitur, vid. Alexandr. σχημ. p. 581. Lat. *compensatio* Aquil. Rom. §. 14. *eſt huiusmodi*, inquit, *ubi aliquid difficile et contrarium conſtitendum eſt, ſed contra inducitur non minus firmum*. vid. Capperon. ad Quintil. IX, 2. p. 549.

Ἀνταναντίωσις, fig. qua contrario contrarium ſignificamus, ut οὐκ ἐλάχισα pro τὰ μέγιστα. Alexand. σχημ. p. 586.

Ἀντεξέτασις, commemoratio eorum, quae ſuperioribus temporibus facta ſunt ab aliquo, eo quidem conſilio inſtituta, ut poſſis ea cum praefentibus contendere. v. Apſin. Rhet. Art. p. 693.

Ἀντέρεισις, dicitur, cum membra orationis in periodo ita inter ſe iuncta ſunt, ut a ſe invicem dependeant, ſeque mutuo adiuvent, βοηθῶντα ἀλλήλοις κῶλα Demetrio Eloc. 13. Vnde mox talia κῶλα comparantur λίθοις τοῖς ἀντερειδουſιν τὰς περιφερεῖς γέγας καὶ συνέχουσιν. Scilicet multis modis et variis metaphoriſ periodicam rotunditatem Demetrius expreſſit. Hoc loco ergo σύνδεſιν, et ἀντέρειſιν appellat; alio ſυμφορῇ etc.

Ἀντιδιαστολή, *differentia, ſeparatio*, cum contraria contrariis immutantur: *Gegenſatz, Unterſchied des einen von dem andern*. v. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 304. ubi οὐρανούς θεούς dictos eſſe ait πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν κατὰ χθονίων.

Ἀντι-

Ἀντιδιήγησις, species διηγήσεως, cum adversarii afferimus narrationem, converso genere, Fortunat. Rhet. p. 62. Pith.

Ἀντίθεσις, fig. qua in singulis verbis, vel sententiis contraria iungimus, et sibi e regione ponimus. De hoc genere, quod et ἀντίθετον vocatur, vid. Alexand. περὶ σχημ. p. 586. Deinde ἀντιθέσεις etiam dicuntur *argumenta adversaria* ap. Hermog. id. I. p. 48. vel etiam *occupationes* argumentorum adversarii ibid. II. p. 194. Haec ἀντίθεσις tractatur ab Hermogene, ut peculiare *τάσεως* genus, eiusque partes constituuntur hae: ἀντίστασις, μετὰστασις, ἀντέγκλημα, συγγνώμη, quoniam in his omnibus formis aliquid opponitur, quo se reus contra adversarium defendit. vid. Schol. ad Hermog. in Tom. 2. Rh. Ald. p. 271. sqq. et Suidas in h. v. De iisdem disputat Apstin. Art. Rhet. p. 695. ubi distinguit ἀντιθέσεις ἀτέχνους et ἐντέχνους: illae nituntur factis aut scripto, hae oriuntur ex arte et ingenio oratoris. vid. ad voc. ἀντικειμένη.

Ἀντίθετον, forma illa argumentandi, quae sit ex quadam pugna et contentione propositionum. Hermog. περὶ εὐρέα, IV. p. 160. sq. cf. Gregor. ad Hermog. δεινότη. Cap. 15. Deinde sic dicitur schema orationis, quod variis modis efficitur, ut cum contrariae res inter se conferuntur. cf. Rutil. Lup. II, 16. et Quintil. IX, 2. p. 437. — Aquilae Rom. 22. p. 166. est σχῆμα λέξεως, cum verba pugnantia inter se, paria paribus opponuntur. vid. Quintil. IX, 3. 81.

Ἀντικαταλλάττεσθαι, ἀδικοῦνται, *excusare reum*, dum factum utcumque excuses; quod fit in Exordio, ut si quis dicat: εἰ βλαβερὸν, ἀλλὰ καλόν· εἰ λυπηρὸν, ἀλλ' ὠφέλιμον. Aristot. III, 15. init.

Ἀντικατηγορία, *mutua accusatio*, est peculiaris forma τῆς μεταθέσεως τῆς αἰτίας, cum litigatores vel idem crimen invicem intentant, vel aliud atque aliud, ut docuit Quintil. III, 10. Differt autem ab ἀντεγκλήματι, in quo omnis defensio constat alterius, qui vindicatur, accusatione. vid. Quintil. VII, 2.

Ἀντικειμένα, λέξεις, *enunciatio, cuius membra sibi contraria sunt*. Aristot. III, 9. 23, quae et ἀντίθεσις vocatur. Vnde et ἀντιτεῖναι, *res contrarias ponere*, per antithesin dicere Lib. III, 11. 28

Ἀντί-

Ἀντίληψις, vid. in voc. ποιότης. Vnum addamus locum Photii Bibl. Cod. 148. ubi dum commemorat Hel- ladii Lexicon sermonis politici, appellat *πραγματείαν ῥά- την εἰς ἀντίληψιν*, h. e. ex quo opere facillime obiectiones et argumenta adversaria hauriri possunt.

Ἀντιμεταβολή, fig. qua verba declinata repetuntur, ut: *non, ut edam, vivor, sed, ut vivam, edo*. Sic Quintil. IX, 3. 85. qui huius ipsius figurae exemplum dixit Lib. X, 7. 21. *Qui stultis videri eruditi volunt, stulti eruditis videntur*. cf. Longin. 23. 1. et Voss. Inst. Rhet. V, p. 404. Berger. de nat. pulcr. or. p. 196.

Ἀντιμετάθεσις, Longino est figura orationis, qua auditor fere in locum, ubi res gereretur, transfer- tur. Sect. 26. *τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἕγει, τὴν ἀκοὴν ὅψιν ποιῶν, mentem per ipsa loca ducit, auditumque in vi- sum mutat*. Alia eiusdem nominis est, quae et *σύγχρησις* et *πλοκή* dicitur, cum iisdem verbis bis positis variam significationem tribuimus. De ea Alexand. σχημ. p. 586. ubi et confertur *ἀντιμεταβολή*.

Ἀκτινομία, in partitionibus statuum dicitur, cum duae pluresque leges inter se sunt contrariae, vel duo le- gis inter se pugnancia capita, unde defensionis forma erua- tur et conficiatur in quaestionibus. v. Hermog. Partit. p. 26. A Latinis *status contrariarum legum* vocatur, de quo imprimis Hermog. l. c. p. 104. εἰ μὲν τοι, inquit, *περὶ δύο ῥητὰ, ἢ καὶ περὶ πλείονα, ἢ καὶ ἰν εἰς δύο διακρούμενον ἢ ζή- τησις εἴη, ἀκτινομία γίνεται*, status duplex, compositus e duplici scripto, et duplici sententia, quoniam utraque lex ab utraque parte in sententias contrarias explicatur. cf. Schol. ad Hermog. p. 338. ed. Ald. Tom. 2. Sopatr. διαρ. p. 202. Cicer. Invent. II, 49. Quintil. VII, 7. p. 348. et Voss. Inst. Rhet. I. p. 165. vid. et inf. in voc. ποιότης.

Ἀντιπαράστασις, modus certus refutandi adver- sarium, vel etiam defendendi, qui fit sive concessione, si- ve amplificatione. Ergo est *depulsio secundaria*, quae fit post *ἐνστασιν*, h. e. *depulsionem primam*. Vt, si propositio est: *recte occidit Clodium Milo*, sequitur *ἐνστασις* adversarii, *non licuit occidere*; deinde sequitur *ἀντιπαράστασις* hoc mo- do: *etiamsi licuit, tamen non debuit occidere civem Roma- num indicta causa*, vel *si maxime licuisset, tamen non li- cuit in monumentis maiorum suorum*. De his vid. Hermog. περὶ

περὶ εὐρ. III, p. 106. sqq. et Apfin. Rhet. p. 698. ubi ita definit: ὅταν μὴ δυνάμεθα ἀνελθεῖν τὸ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου πάντη, ἀντιπαράστημεν αὐτῷ ἕτερον κακὸν ἢ ἀγαθόν. In his praecipit curari debere, ut ea quae nos dicamus, videantur probabiliora et rectiora iis, quae ab adversario dicuntur.

Ἀντιπίπτειν, dicuntur, quae alicui vel ratione adversarii, vel auditorum contraria sunt, adeoque refutari debent, sive hoc fiat argumentis, sive in prooemio praevia praeparatione. v. de his Apfin. Art. Rh. p. 684. Vlpian. ad Demosth. Olynth. 1. sub init. et cf. ad voc. ἀνθυποφορά quae dicta sunt.

Ἀντιπροβολή, *recusatio* eius a quo petitur, aut *recusatio* adversarii, ut si quis praemium petat ob occisum tyrannum, alter respondeat, nullum tibi praemium dandum est. Illa *petitio* dicitur *προβολή*, haec *negatio* et *recusatio* ἀντιπροβολή. v. Hermog. Partit. p. 60.

Ἀντιπρότασις, *denuntiatio refutationis*, ἐπαγγελία τῆς λύσεως. Haec fit oratorie, maxime per interrogationem aliquam, ut cum Cicero in Miloniana quaerit: *in qua tandem urbe haec stultissimi homines disputant?* Deinde statim ipsa λύσις sequitur, vel *refutatio obiectio* nis. v. Hermog. εὐρ. III, p. 84. vid. in voc. εἰσαγωγή.

Ἀντίπτωσις. Scholiast. Thucyd. I, 5. p. 6. Duk. haec: οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐδαίμωνων, per ἀντίπτωσιν dicta statuit, pro vulg. οἱ εὐδαίμονες τῶν πρεσβυτέρων.

Ἀντιρρητικοί, λόγοι, *refutationes*, genus declamationum Sophisticarum, quod Photius Bibl. 160. inter alia tribuit Choricio Sophistae. Tales etiam sunt Sexti Empirici contra Mathematicos, Grammaticos, Rhetores, et Physicos Disertat.

Ἀντίτασις, unum e capitibus, ἢ κεφαλαίοις, quorum tractatio in statibus vel quaestionibus locum habet. Inest in utilium rerum *compensatione* (ab ἰσάου, *pendere, pensare, librare*. cf. Mar. Victorin. in 2 Libr. Cic. Rhet. p. 212. ed. Pith. et Sulpic. Vict. ibid. p. 267.) et commodorum aut incommodorum *comparatione*; ut si quis accusatus de caede filii stupratoris, inter alia et hoc modo se defendat: „fateor contra naturam esse, filium occidere, sed saepe utile est sceleratos homines confestim e medio tollere,

tollere, non expectata iudicium sententia, et satius homini mori, quam turpiter vivere“ etc. v. Hermog. τας. p. 82. ed. Sturm. ubi ita: γίνεται αντίτασις, όταν ομολογῶν ὁ Φεύγων παποιημέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀντιτῆται ἕτερόν τι εὐεργέτημα μείζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον. Quam definitionem Syrianus ad h. l. p. 95. Ald. ita emendat: ἀντίτασις ἐστὶ, ὅτ' ἂν ὁ μὲν κατηγορῶς ἐπάγῃ τι ὡς ἀδίκημα, ὁ δὲ Φεύγων αὐτὸ τοῦτο ἀρχὴν εὐεργεσίας λέγῃ, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος μείζον τὸ πραχθὲν εὐεργέτημα. Quo modo autem ab ἀντίτασει differat τὸ ἀντέγκλημα, vid. in h. v. Hinc etiam defensio quae fit per ἀντίτασιν, dicitur χρώμα ἀντιστατικόν, ut ap. Sopatr. Schol. in Hermog. διαιρ. τας. p. 256. ed. Rhet. Ald. Tom. 2.

Ἀντισηριγμοῦς, γραμμάτων Dionys. Hal. Comp. 16. p. 99. vocat illam tarditatem, quam in describendis rebus certa syllabarum et literarum compositio imitatur et significat. Id patet e loco simili, Cap. 3. ubi syllabis longis tribuit σηριγμοῦς τινὰς καὶ ἐγκαθίσματα, quibus rei descriptae difficultas, gravitas, tarditas, significatur. *Das Halten, das Ruhen auf der langen Sylbe kann den Begriff des Schwerfälligen, des Drückenden, des Ermüdenden andeuten, oder unterhalten.* cf. Dionys. l. c. Cap. 22. p. 169. Longin. 40. et in voc. σηριγμός. Deinde etiam literae, quae cum sequentibus non coalescunt, sed aliquam moram in pronuntiando postulant, dicuntur σηριχθῆναι, h. e. figi, stabiliri, tanquam pronuntiantis impedimentum quoddam: ut in litera ν, sequente π, cuius exemplum est p. 158. ubi Dionysius notat τὸ π non esse ὑποτακτικόν, h. e. non posse coniungi pronuntiando. cf. etiam in Iud. Demosth. p. 1069.

Ἀντίσποφα, quae facile retorqueri ab adversario possunt. Dionys. Art. Rhet. Cap. 9. p. 330. Vnde et ἀντιστρέφοντα argumenta Graeci dixerunt, quae referri contra convertique in eum possunt, a quo dicta sunt. vid. Gell. N. A. V, 10. et Fabric. ad Sext. Empir. Antirrh. Lib. II. p. 307. Sopater ad Hermog. p. 54. in Rhet. Ald. T. 2. ἐντιστρέφον ἐστὶ, ὅτ' ἂν ἂν τις λέγει πρότερον τὰ ἐναντία ὑστερον λέγῃ, καὶ τὰ μὲν αὐτοῦ καταβάλλῃ, τοῖς δὲ ἐναντίου πρὸς ἀπόδειξιν χρῆται.

Ἀντιστροφή, fig. conversio, cum in fine membra eadem verba habent. v. Hermog. id. l. p. 176. hoc exemplo usus: ἂν μὲν γὰρ ὅσα ἂν τις λάβῃ, καὶ αὖτις, μεγάλην ἔχει

ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἀν δὲ ἀναλώσας λάθῃ, εὐνανά-
λωσε καὶ τὸ μεμνηθῆναι τῇ τύχῃ τὴν χάριν. cf. Eustath. ad
Hom. II. v. p. 945. Contraria eit τῇ ἐπαναφορᾷ. Alexandr.
σχημ. p. 583. ubi idcirco dicitur ἐρέφουσα τὴν ἐπαναφθ-
ραν. vid. in voc. ἐπιστροφῇ. Alia videtur esse ἀντιστροφῇ,
quam Phoebammon in Schol. definit: ὥς ἵνα εἶπω· ἡχῶν
ἐπέρασθα, ἀντὶ τοῦ πεσὼν ἤχησα. Sed in ultimis verbis
περὼν fuisse suspicamur. Simile est quod ἀντετραμμένον
dicitur Herodiano περὶ σχημ. ap. Villois. Anecd. Vol. II.
p. 93. ubi definitur λόγος ἀντικείμενος τῇ κατὰ Φράσιν
προσφορᾷ σημαίνοντος. Forte ita legendum: λόγος ἀντι-
κειμένως τῇ κατὰ φύσιν προσφορᾷ σημαίνοντος. Sic et ap.
Eustath. ad Hom. Odyss. p. 1499. τῷ ἀντετραμμένῳ, ἡ Φυ-
σικῇ τάξιν opponitur) Sed mox separatim hanc formam τὸ
ἀντιτρέφον et ἀντιστροφὴν appellat, κάμε τεύχων pro κακῶν
ἔτευξε. cf. Aquil. Rom. fig. 35. p. 178. Ruhnke.

Ἀντισυλλογίζεσθαι, *contrarias argumentationes
nectere*, quibus scilicet adversarii argumenta infringantur.
Aristot. Rhet. III, 17.

Ἀντιτείνειν. Hermog. περὶ δεινότη. tractat hoc prae-
ceptum: πρὸς τὰ κεκρτηκότα πάθῃ οὐ δεῖ ἀντιτείνειν h. e.
non debemus oratione invehī in adversarios, quos vide-
mus iusto dolore, vel ira, vel metu adfectos. Itaque
τῷ ἀντιτείνειν contrarium commendatur τὸ παραμυθεῖσθαι,
τὸ ὑπεξίσασθαι καὶ ἐνδιδόναι, *mitigare afflictum, conceden-
do, parcendo, approbando*. vid. Gregor. ad h. l. Hermog.
Cap. 31.

Ἀντίτυπος. ἀντιτ. συλλαβαί, *syllabae duriores, ex
concurſu consonantium*. Dionys. Comp. 16. p. 99. Hinc ἀν-
τίτυπία cap. 20. est *renitentia et difficultas* rei agendae.
ἀντίτυποι συμβολαί, asperae et duriores literarum colli-
siones Cap. 22. p. 148. Porro Cap. 22. p. 157. σύνθεσιν ἀν-
τίτυπον καὶ τραχείαν appellat in his Pindari verbis: ἐπὶ τε
κλυτάν, ex aspera collisione literarum κ ε' λ. Ergo addit:
εἰ τις τὸ κ ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσκειν, ἐπὶ τε λυ-
τάν, λυθήσεται καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας.
Similiter est ἀντίτυπία, si quod verbum litera ν definit,
et sequens incipit litera θ, quia litera semivocalis cum
sequenti muta aegre coalescit, et duram pronuntiationem
efficit. Vnde et πικρά et δυσέκφορμ et ἀντίτυπα iungun-
tur ibid. p. 169. Denique p. 99. occurrunt συλλαβαί ἰσχυ-
ραί καὶ ἀντίτυποι. Helych. ἀντίτύποις. συληροῖς.

Ἀντί.

Ἀντίφρασις, fig. *omissio*, cum quaedam negamus nos dicere, et tamen dicimus. vid. Iul. Rufin. ad calcem Rutil. Lupi ed. Ruhnk. p. 274.

Ἀντονομασία, tropica dictio, qua aliquid pro nomine ponitur, et per epitheton, quia detracto eo, cui apponitur, valet pro nomine, ut apud Poetas *Tydidēs*, *Pelides*. Quintil. VIII, 6. 29. Ab oratoribus hoc tropo dicitur *impius* pro *parricida*, everfor Carthaginis et Numantiae, pro Scipione. Plutarchus s. Dionys. Halic. de Homericis poesi, ed. Barnes. sic definit: λέξις δι' ἐπιθέτων, ἢ συσσήμων ὄνομα ἴδιον σημαινουσα, ὡς ἐν τούτῳ· Πηλείδης Ἀτρείδην προσέειπε. ὁλοῖ γὰρ τόντε Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. Idem tradit Trypho Gr. in Opusc. de tropis, cuius verba Capperonierius ad Quintil. l. c. attulit ex MSto. Reg. cf. Voss. Inst. Rhet. Lib. IV. p. 165. sqq. Latius dictum videtur, cum Aristophanes Thesmoph. 60. Agathiae poetae inter alias orationis argutias etiam exprobrat τὸ ἀντονομάζειν, quod Kusterus ad h. l. commodè putat ad crebrum antithetorum usum referendum esse, quem alii etiam plures in eo poeta reprehenderunt. vid. Aelian. Var. Hist. XIV, 13. et Athenaeus V, 2.

Ἀνυπόκριτον, quicquid non admittit actionem et motum externum oratoris. Demetr. Eloc. 194. πᾶν τὸ ἀπαθές ἀνυπόκριτον. vid. ὑπόκρισις.

Ἀνυσικόν, in oratione est, quod vires habet, quod vim quandam atque efficaciam exferit. Ita apud Dionys. Censur. 5. 2. sermo Isocrateus κομπικός ἐστὶ μετὰ τοῦ ἀνυσικοῦ h. e. nitor coniunctus cum vi et efficacia. Sein *Schmuck*, seine *Eleganz* thut zugleich *Wirkung*, sie ist kein *Flüsterstaat*, kein leichtes, unwirksames *Putzwerk*. Eustath. ad Hom. Il. λ. p. 844. ἐνεργόν, δραστήριον, et ἀνυσικὸν λόγον iungit.

Ἀνωμαλία, *inaequalitas*, tribuitur orationi, in qua characteres varii inepte miscentur, ut si nunc ad fastuosum tumorem adsurgat, mox humi repat. Sic Photius Bibl. Cod. 180. de dictione Ioannis Laurentii: πολλὴν νοσεῖ τὴν ἀνωμαλίαν, ὑπερόπτης ἐν οἷς οὐ δεῖ, καὶ κατεπτηχὼς πάλιν ἐν οἷς μὴ δεῖ. vid. voc. κατ'εσχηκώς.

Ἀξία, *quantitas*, genus quoddam εἰσέως a nonnullis dictum, ut tradit Quintil. III, 6. p. 138.

Ἀξιο-

Ἀξιολογία, ex disciplina Aristidis *πὰρ λόγῳ πολιτ.* p. 653. fit duobus modis: *κατὰ γνώμην καὶ κατὰ σχῆμα*. Re quidem et sententia ita, ut praevia oratione significemus, causam nostram iustam esse et facilem probatu; porro, ut asseverationibus et deprecationibus utamur, ut cognitionem et scientiam auditorum appellemus, ut rebus factis rem confirmemus etc. qualia momenta fidei faciendae innumera fere commemorat.

Ἀξιώμα, dignitas elocutionis. Aristot. III, 2. *λέξις μὴ ὑπὲρ τὸ ἀξίωμα*, elocutio non nimis elata. cf. Longin. 8. cui *ἀξίωμα* et *διάρσις* iunguntur, Dionys. Comp. 3. *ἀξίωμα καὶ σεμνότης τῶν ὀνομάτων*, dignitas verborum, quatenus est in forma ab arte exculsa. Opponuntur ibi *τὰ ἀνεπιτήδευτα καὶ ἀνέκλεκτα*, οἷα *Φύσις τέθεικε σύμβολα τῶν πραγμάτων*, *gewöhlicher, edler Ausdruck, im Gegensatz des natürlichen, einfachen*. Et sic fere semper iunguntur *τὰ ἀξιωματικά, σεμνὰ, μεγαλοπρεπῆ*. etc. cf. Hermog. *πὰρ ἰδ.* p. 54. ubi *τῷ ἀξιώματι* iungitur *μέγεθος* et *ὄγκος*.

Ἀπαγγελία, elocutio, eadem quae λέξις. Dionys. Art. Rhet. Cap. 5. p. 257. Aristid. *πολιτ.* p. 641. Apud Dionys. Iud. Demosth. 9. p. 828. de *narratione historica* speciatim, ut de ipsa oratione ap. Thucyd. III, 67. *βραχεῖα ἀπαγγελία*. Alii et *ἀπαγγελίαν* dicunt passim, quatenus differt ab *ὑποθέσει, ἐννοήμασι, ἐπιχειρήμασι* etc. *der Ausdruck, im Gegensatze der Gedanken, und des Stoffs*. cf. Olear. ad Philostr. Vit. Apollon. p. 5. et Wesfeling. ad Diodor. IV. init.

Ἀπαγορεύσεις, prohibitiones, a nonnullis inter figuras sententiarum referri, auctor est Quintil. IX, 2. 107. addit tamen: *ut haec non sunt schemata, sic alia vel sint forsitan, ac nos fugerint, vel etiam nova adhuc fieri possint*.

Ἀπαγωγή, εἰς ἄτοπον, *deductio ad absurdum*. Sopatr. *διαμρ.* ζητ. p. 384. Arsin. Rhet. p. 699. Vlpianus ad Demosth. Leptin. p. 294. *ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή γίνεται, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῇ τὰ ἄτοκα τοῖς προηγουμένοις. ὅταν δὲ ἡ Φύσις τῶν πραγμάτων μὴ τοιοῦτον δεικνύῃ τὸ γινόμενον, τῆνικαὶ οὐ ῥητέον τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν*.

Ἀπακριβοῦσθαι. ἀπηκριβωμένος τὴν φράσιν dicitur scriptor, cuius dictio stabilem, certam, sibi que perpetuo similem formam, characterem et faciem habet, quae est virtus accuratae doctrinae, et considerati studii. Photii

Bibl. C. 42. ubi et contrarium vitium commemoratur τὸ ἀνωμαλῶς ἔχειν πρὸς ἑαυτὸν. Apud Plutarchum autem Praec. polit. p. 202. ed. Reisk. περίοδος πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένη, ad normam et circulum exacta periodus, tribuitur τῇ περιεργείᾳ σοφισικῇ, h. e. putidae diligentiae, et artis ὑπερβολῇ, quam nonnulli Rhetorum elocutioni impendere solent, unde haec accipit molestam aequabilitatem, durumque et frigidum auribus sensum, soliusque artis cogitationem efficit.

Ἀπαντᾶν, πρὸς τὰναντία, dicitur orator, si iis, quae contra sua argumenta dici possint, occurrit refutando, vel extenuando. Aristot. III, 17. Sic κατὰ αὔξησιν ἀπαντᾶν, exaggerando refutare adversarium, si is argumentum nostrum elevaverit vel deprefferit. Apsin. Rhet. p. 698. vid. Diog. Laert. IV, 6. 12. Vnde et ἀπαντήσεις dicuntur *responsiones*, quibus aliquis alterum interrogantem vel obicientem refutat. Plat. in vit. Demosth. 11. cf. Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 194.

Ἀπαρίθμησις, *disinatio*, quae fit his fere particulis: *primum, deinde, postremo* etc. Hermog. ἰδ. I. p. 48. et p. 144. ubi plura de hac figura notat. cf. Aristid. περὶ λόγου πολ. p. 650. et in voc. περιβολή.

Ἀπαρτίζειν. Demetrio de Eloc. §. 1. dicuntur καὶ λα διάνοιαν ἀπαρτίζειν, h. e. *absolvere* sententiam, et plenam proponere. Victorius in h. l. non satis commode *adaequare* vertit. In sequentibus idem sic expressit: συνεἰληπται διάνοια τῷ πᾶσι, *sententia membro comprehensa*, et mox συμπεραιωὶ διάνοιαν. Idem dixit sect. 3. πληροῦν, συντελεῖν, et περιέχειν διάνοιαν. Sic Photio Bibl. Cod. 265. laudantur in Demosthene αἱ περιοδοὶ τῷ ἀπηρτισμένῳ συναγόμεναι, h. e. periodi perfectae, plenae, rotundae.

Ἀπειροκαλία, affectatum elegantiae et ornatus studium. Dionys. Iud. Demosth. 23. p. 1025. ubi addit illam esse in ἐπιθέτοις κατασκευαῖς. vid. voc. ἐπίθετος.

Ἀπελέκητος, Φωνή. Laertius in Crantore. Cap. 27. refert Crantorem de Tragoedo dixisse: ἀπελέκτον Φωνὴν ἔχειν, καὶ Φλοιοῦ μεσὴν, *impolitam et quasi cortice plenam*. vid. Suidas in Φλοιός, qui tamen ita compilavit Laertium, ut videatur Crantori ipsi illam vocem tribuisse. Eodem fere modo Plutarch. Lib. de garrulitate: ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει Φλοιόν.

Ἀπέρατ.

Ἀπέραντον, de oratione, quae, quia omnis numeri expers est, veluti sine et termino caret. Aristot. Rhet. III, 8. ubi et τὸ ἄπειρον dicitur, et mox: *πρᾶνται δὲ ἀριθμῷ πάντα. ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς, ῥυθμὸς ἐστίν.* Cic. Orat. 68. *ne infinite feratur, ut flumen, oratio.*

Ἀπειροδόμενα, πρὸς τὰ πρόσωπα, Longinus Cap. 26. 3. dicit, quae in narratione non universe describuntur sed certo homini, et uni lectori narrantur, quem scriptor alloquitur. *Die Erzählung ist gleichsam gestützt, bestimmt, nicht vag.*

Ἀπηνεῖς, μεταφοραί, *durae metaphorae.* Longin. 32. 7. vid. voc. αὐθάδης.

Ἀπρηχαιωμένα, ὀνόματα, obsoleta vetustate nomina. Dionys. lud. Isocr. 2. et passim alibi. Apud Aristid. πολιτ. p. 661. est *φράσις ἀπρηχαιωμένη*.

Ἀπλοῦς. ἀπλῶς περίοδοι, periodi simplices, uno membro constantes, μονόκωλοι. Demetr. Eloc. 17. Aristoteli ἀφελῆς dictae lib. III, 9. — ἀπλᾶ ὀνόματα, verba, vel in universum dictio simplex, non magnifica, non distincta metaphoris, vel ornata. Demetr. 231. Opponitur ἐρμηνεία ὀγκωδετέρα Cap. 228. Eodem modo Longinus 18, 1. τὸ ἀπλῶς ῥηθὲν dixit. Et sic Dionys. in Art. Rhet. τὴν τῆς ἀπλότητος προσποίησιν, h. e. simplicitatem, quod *artem celamus*, commendat.

Ἀπλάστον, Rhetores dixerunt naturalem orationis simplicitatem, ab ornamentis ex arte petitis, verborumque lenociniis liberam. Sic Dionys. Art. Rhet. 10, 11. ἀπλάσως λέγειν, sine figuris et ornatu loqui, ubi synonyma sunt ἀσχηματίσως, ἀγοραίως λέγειν. Ibidem λέξιν ἀπλάστον et ἀναλλώπισον iungit, ubi de affectu orationis exponit, quem dicere non egere ornatu verborum: τὸ γὰρ παλλωπίζειν οὐ θρηνοῦντος, τὴν δὲ σύνθεσιν μᾶλλον ἀνετον δεῖ εἶναι etc. Alii Rhetores, ut hanc notionem exprimerent, dicunt τὸ ἀποίητον, ἀδιάσκευον etc. Sic Marcellin. in vita Thucyd. p. 9. τὸ ἀπλάστον καὶ ἀνηθοποίητον ἐπετήδευσε, orationem ita formavit, ut expers esset lenociniis, artificiosisque oratoriis, quibus vulgo alii ornare, et iucundam auribus efficere student. Huc ergo pertinet, quod paullo antea Marcellinus dixerat: οὐτε εἰρωνεῖαι, οὐτε ἐπιτιμη-

τιμήσαι, οὔτε τοῦς ἐκ πλαγίου ῥήσασιν, οὔτε ἄλλαις τισι πανουργίαις πρὸς τὸν ἀκροατὴν κέχρηται. *Genus dicendi sua sponte fufum idem esse videtur apud Cicer. Partit. 5. quatenus opponitur verfum et mutatum. Scilicet τὸ πλάζεν, ut et ποιεῖν, et πλάσμα fere semper dicitur, cum studium nimium, vel ars, vel artis affectatio subest. Quare videndum, annon eandem vocis πλάσμα vim secutus fuerit Quintilianus I, 8. 2. ubi praecipit, ne lectio sit in canticum disoluta, nec plasmate effeminata; quod fit, cum is, qui naturali voce sua cum idonea dignitate et suavitate uti possit, tamen de industria ita vocem frangit et mutat, ut videatur delicatius et venustius verba eloqui. Sed cf. quae dicta sunt ad voc. πλάσμα.*

Ἀποδεικτικά, ἐπιχειρήματα, Hermogeni de Invent. III. p. 140. dicuntur, quae sunt ad probandum accommodata, τὰ ἐνστατα, quae statum faciunt, et pugnam afferunt. Ab his differunt τὰ πανηγυρικά, quae valent ad concionem incitandam et impellendam. Cicero appellat *deflexa ad motum animorum*, h. e. παθητικά. Sed dicta sunt Rhetoribus a loco, in quo praecipue usurpabantur, a concionibus populi et iudiciis: unde et αὔξητικά, ab effectu, quia motum faciunt.

Ἀποδίωξις, quam et ἀποκλάνησιν vocant, *reicctio vel reprobatio* quarundam rerum, quasi in quaestionem venire non dignarum, neque oportuisse aut ab adversariis poni, aut a nobis quaeri, aut a iudice postulari. Ita Iul. Rufin. Fig. 12. Sed et ἀποκλάνησις dicitur *erroris inducctio*, quam Cicero appellat de Orat. 3, 52. quando ita varie rem tractamus, aut obscuramus, ut iudicem in errorem impellamus.

Ἀπόδοσις, dicitur Hermogeni περὶ εὐρέσ. I. p. 6. pars exordii tertia, quae fieri debeat per ἀξίωσιν h. e. habere debeat honestae rei postulationem, scil. ut iudices audiant diligenter, saveant, et adsint reo innocenti. cf. Camariota συνοπτ. παραδ. p. 4. et ibi not. Schefferi. vid. voc. βάσις et Voss. Inst. Rhet. III. p. 340.

Ἀποίητος, λόγος, sermo vulgaris et simplex, cui contrarius est ὁ ποιητικός. Dionys. Comp. Cap. 1. ἀποίητος τῆς ἀρμονίας χαρακτήρ, *compositio artis expertus*, mox ἀτεχνίτευτος, id. in Iud. Lys. 8. vid. ἰσχνός. Demetr. Eloc. §. 28. ἀπλοῦν καὶ ἀποίητον βούλεται. εἶναι τὸ πάθος, affectus

affectus plena oratio artificium, vel nimium ornandi studium reperiit. vid. quae dicta sunt ad voc. ἀπλατος.

Ἀποκόπτεσθαι. Aristot. III, 8. fin. δὲ τῇ μακρᾷ ἀποκόπτεσθαι scil. λέξις, sententiam oportet longa syllaba terminari, καὶ ὁλὴν εἶναι τὴν τελευτήν, et insignem ea re finem esse. Notat itaque idem quod τελευτᾶσθαι. Alio sensu Demetr. Eloc. 18. ἀποκομμένη περίοδος dicitur, cuius membrum ultimum, s. apodosis, brevius est, et veluti claudicat. Vnde et χολὴ appellatur. Huiusmodi periodos μειούρους vocat Aristoteles. vid. in hoc voc. Demetr. I. c. 238. ἀποκομμένον τὸ πῶλον, sententia minutatim et per plura commata enunciata, ein in kurze Sätze zerstückelter Gedanke. Haec ipsa forma mox ἀποκοπή dicitur, ibidemque et §. 6. συμκρότης. Quo sensu etiam Dionys. in Iud. Thuc. Cap. 52. p. 943. ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημεινεῖν βουλομένας νοήσεις dixit, h. e. sententias brevitatem quandam aenigmaticam habentes. Cap. 53. νοήσεις πολλὰ ἐηλούσας ἐν ὀλίγοις, et mox easdem ἀνιγματοῦδεις καὶ δυσκαταμαθήτους. cf. voc. συγκοπή et συγκεκομμένα. Brevis et absissa etiam Quintilianus iunxit Lib. IX. 4. 118.

Ἀποκυματίζειν. ἡ ἁρμονία τῶν ὀνομάτων μὲν ἀποκυματίζουσα τὸν ἦχον, verborum struenda, quae in pronuntiando sonum non asperum, non impeditum, reddit, vel potius, quae linguam non graviter offendit sono. Est descriptio λέξεως εὐρους et μαλακῆς, quam antea dixerat Dionys. Comp. 23. p. 180. cf. voc. διασπλέειν, et εὐρους.

Ἀπολύειν, crimen depellere. Aristot. III, 15. et alibi. τὸ ἀπολελυμένον dicitur etiam figura elocutionis, σχῆμα λέξεως ap. Ael. Herodian. in Villosis. Anecd. T. II. p. 92. hoc modo: ὁ πολλὰς ἔχον ἀρχὰς, ἐκ διαιρέσεως καὶ διαλείμματος, ἐκφέρει τὴν τῆς Φωνῆς ὁρμὴν, κατὰ τὸ ἀνακαίμενον καὶ ἐλλάμποντος τοῦ θυμοῦ. Exemplum laudatur ex Homer. II. γ. 39. δύσπαρι, εἶδος ἄρις, γυναιμανές, ἡπεραπεντά. Haec forma aliis ἀτέλυτος, et ἀσύνδετος dicitur, et διαλελυμένη. vid. quae in his vocc. dicta sunt.

Ἀπόλυτος, non absolutus, pro ἄλυτος, bene docente Sturmio ad Hermogenem, ubi confert similes formas, in quibus ἐπὶ habeat vim negandi, ut in ἀπόρρητος pro ἄρρητος, ἀπόφασις pro ἀφασία. Hermog. itaque περὶ Id. II. p. 290. ἀπόλυτον μερισμὸν dicit, distributionem non absolutam, in qua altera pars praeteritur, ut si μερισμὸς fiat

particulis μὲν, δὲ, altera tantum ponatur, altera omit-
tatur,

Ἀποπεμπτικοὶ scil. ὕμνοι, hymni, quibus Deo-
rum itinera praedicantur a poetis. De his exposuit Me-
nander Rhet. Cap. 4. ed. Heeren, cuius adnotatio ad h. l.
perlegenda est.

Ἀποπλάνησις, iudicis a re nobis contraria avo-
catio, quam cum desiderat, aut ab adversariis commone-
tur, ut quaerat, nos obscurando, promittendoque ad
aliam rem avocamus, et rursus cum dicimus, sensum ad
aliam transimus. Sic Iul. Rufinian. 13.

Ἀπορος. ἄπορα dicuntur genera causarum ea, quae
non suppeditant magnam copiam argumentorum, ieiunia,
tenuia, arida, quae eadem etiam ἄσπορα, ἐλιγόϋλα, γλί-
σχυρα τῆς ὑποθέσεως vocantur Eustathio ad Prooem.
Odyss. p. 1379. (dürftige Stoffe zu einem Vortrage) qui-
bus contraria sunt τὰ εὐπορά, s. πόριμα. vid. Hermog. III.
εὖρεσι, p. 104. et voc. εὐπορία. Apud Pseudo-Plutarch. in
Vita Antiphontis, hic Rhetor dicitur ἐν ἀπόροις τεχνικός.
Hinc ἀπορία certa est figura orationis, qua quaerimus,
quid aut quomodo pro rei dignitate dicamus, nec id re-
perire nos ostendimus. v. Rutil. Lup. II, 10. et Rufinian.
fig. 9. ubi eandem διαπέρησιν vocat.

Ἀποσιώπης, συντομία, brevisitas, quae coniuncta
est et oritur ἀποσιωπήσει, si quid tacetur a lectore sup-
plendum. Demetr. de Eloc. §. 103.

Ἀποσιωπήσις. v. Demetr. Eloc. 264. Tiber. Rhet.
10. Alexander περὶ σχήμ. p. 579. ita definit: λόγος ἐπιτεί-
νων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ
σιωπῶν τὸ αἰσχρὸν. Quomodo a παραλείψει differat, ex-
ponit Gregor. ad Hermog. Cap. 7. in Reisk. Oratt. gr.
Vol. 8. Quintil. IX, 2. 54. Latini reticentiam, obticentiam,
interruptionem vocant. Macrobius Sat. IV, 6. taciturnita-
tem. Quintilianus porro IX, 3. 60. subtiliter ἀποσιωπήσιν
distinguit ab aliis formis, quibus verba quaedam decenter
pudoris gratia subtrahuntur, ut in loco Virgilii Ecl. 3,
8. novimus et qui te etc. „Nam illa quid taceat, incer-
tum est, aut certe longiore sermone explicandum: hic
unum verbum, et manifestum quidem, desideratur: quae
si apoloipsis est, nihil, in quo deest aliquid, non idem
appella-

appellabitur. Ne ego illud quidem aposiopesis semper voco, in quo res quaecunque relinquitur intelligenda.

Ἀπόσασις, figura orationis, cuius indolem Aristides *περὶ λογ. πολιτ.* p. 642. ita definit: ὅταν τοῦ συμπλέκειν κατὰ τὸ ἐξῆς καὶ συναντῶν ἀλλήλοις ἀποσάντες εἰς ὀρχὴν ἰδίαν ἐπανάγωμεν, ὥστε τὸ συνημμένον τῶν ἐννοημάτων χωρισθὲν ἀποσῇναί. Mox dicit διακόψαι τὴν συμπλοκὴν τῶν νοημάτων καὶ ἀποσῇναί ἀπὸ τοῦ συνηφθαι αὐτὸν αὐτῷ εἰς ἀρχὴν ἀναγαγεῖν. Est genus ἐπαναλήψεως vel etiam ἀναδιπλώσεως, sub quo nomine Demetr. *Eloc.* 196. figurae eiusdem exemplum adfert, quod Aristides l. c. pro ἀποσάσει sua commemorat. vid. inf. voc. ἐπαναλήψις. Hinc has figuras Aplines *Art. Rhet.* p. 695. ἀποσατικὰ σχήματα appellat. cf. Eustath. ad Hom. *Il. λ.* p. 840. Hermogenes *περὶ ἰδ.* I. Cap. 9. ἀπόσασιν ad orationis λαμπρότητα refert, eiusque Interpres dicit esse figuram, qua res distincte separentur et pronuncientur adhibito intervallo et interpiratione. Schol. Anon. ap. Ald. *Tom.* 2. p. 396. ἀποσάσεις λέγει τὸ εἰς ἀρχὴν ἑτέραν δηλαδὴ ἀνάγειν τὸν λόγον. Denique et Philostratus *Vit. Soph. Lib. I.* in Gorgia commemorat ἀποσάσεις et προβολάς, quas elocutionis formas a Gorgia inventas. Ibi Olearius docet προβολάς oppositas τοῖς ἀποσάσεσι esse quasdam commissuras, cum partes orationis intervallis remotis propius coniungantur.

Ἀποσοματίζειν, memoriter dicere, ap. Athen. *Lib.* 8. et Plut. in *Theseo* Cap. 24. et ἀπὸ σώματος λέγειν Plut. *Sympos.* VI.

Ἀποσροφή, nota orationis figura, in qua sublimitatis adiumentum esse statuit Longin. 16, 2. Alia ἀποσροφή est Hermogenis *περὶ ἰδ.* p. 72. cum omnis oratio instituitur ad iudicem. Huic gravitatem et σεμνότητα inesse negat Hermogenes, ut et ὑποσροφή, cum oratio ad accusatorem deflectitur. cf. Tiber. *Rhet.* 7. Vnde Rhetores praecipiant ἀποσρέφειν λόγον, h. e. apostrophe uti, ut Sopatr. *διατρ.* p. 289. vid. Aquil. *Rom. §.* 9. Huius nominis figuram Iul. Rufin. ap. Ruhnck. p. 244. ita definit: „cum sermo allecto et instituto ordine in diversum et contrarium vertitur. Lat. *conversio* dicitur: Inter μετατάσιν et ἀποσροφήν hoc interest, quod μετατάσις personarum multiplicata variatio est, et ab alia ad aliam, deinde rursus ad aliam et deinceps gradatione transitur; at in apostrophe

phe commutatio est personae fere unius.“ Quintil. IV, 1. p. 175. ita habet: *Sermonem a persona iudicis aversum, quae ἀποστροφῇ dicitur, quidam in totum a prooemio submovent.* In quo quidem loco ea apostrophe intelligitur, quam Longinus tractavit, non illa, de qua Hermogenis sententiam attulimus. Porro Quintil. IX, 2. 38. ita: *aversus quoque a iudice sermo, qui dicitur ἀποστροφῇ, mire movet, siue adversarios invadimus, siue ad invocationem aliquam convertimur, siue ad invidiosam implorationem. Sed illa quoque vocatur averfio, quae a proposita quaestione abducit audientem.*

Ἀποτετραμμένος. τροπῇ ἀποτερ. tropi contortii, longinquius ducti, et acutiores. Phot. Bibl. Cod. 40. Vnde is, qui iis utebatur, εἰς ψυχρολογίαν καὶ ἀκαιρολογίαν ἐμπίπτει, fit frigidus, ineptus, dum vult novus et acutus esse.

Ἀπότομος. τροπῇ ἀποτόμοι, tropi audaciores, du-
riores. Phot. Cod. 181.

Ἀποτορνεύειν. λόγοι ἀποτορνευμένοι, *ditio rotunda, numerosa, εὐρυθμος, τρογγύλος* Arstini Art. rhet. p. 713. — Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. de Lyfias: σφόδρα εὖ τοῖς ῥήμασι τὸν λόγον ἀποτορνεύειν, ad quem locum Scholiafles Tom. 2. Rhet. Ald. p. 400. explicat κατασκευάζειν καὶ εἰς κάλλος ἀπαξέειν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τορείας. Variata paullulum metaphora apud Aristophanem Ran. 931. Chorus Euripidem irridens: προσδοκᾷν εἰκός ἐσι τὸν μὲν ἀσέειν τι λέγειν καὶ καταβρίνημένον, quod Schol. interpretatur ἐξασμένον· ῥίνη γὰρ, ἐργαλείον τεκτονικόν, ᾧ ῥινοῦσιν. vid. voc. ἔντονος, et κύκλος. Sic et Dionys. in Iud. Thuc. Cap. 24. iunxit τὸ ῥινεῖν et τορνεύειν τὴν Φράσιν. Plutarch. de Audient. 40. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὕτω κατὰ εὐρεσίαν ἐπαινᾷ, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὁμῶς αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ τρογγύλως ἕκαστον ἀποτετέρνευται. locus Platonis est in Phaedro p. 295. ed. Bipont.

Ἀποτραχυνόμενον, τὸ, *asperitas, severitas*, quam v. c. adfectus adferunt in nonnullis dicendi formis, ut in ἀσυνδέτοις. Longin. 21. coll. 20.

Ἀποτροπή, *disuasio*, quae locum habet in deliberativo dicendi genere. vid. v. προτροπή. Arist. Rhet. I. 3.

Ἀπο-

Ἀποφαντικῶς, λέγειν, *cum assertatione dicere omnia*, qui est mos oratorum gravitatem quandam et pondus affectantium. Sic de Antiphonte Hermog. *περὶ ἰδ.* II. p. 372. *διηρημένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀποφαντικῶς*, *ein machtsprechender Redner*. Et alio loco dicitur idem *ὑπέρογκος τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τῷ δι' ἀποφάνσεων λέγειν τὸ πᾶν*. ὃ δὴ τοῦ ἀξιώματι τοῦ λόγου ἐστὶ, καὶ πρὸς μέγας ὁρῶντος. cf. Hemsterh. ad Plut. Aristoph. p. 147. cf. Aristid. *περὶ πολ.* λ. p. 642.

Ἀποφώνημα, sententia, vel γνώμη, responsiva. Iul. Rufin. 19.

Ἀπόψυχα, *exhalantia, spiritum efflantia*. Id accidit in oratione nimis tracta et longa, cum spiritus deest loquenti. Longin. 42.

Ἀπόφασις, Hermogeni *περὶ μεθ. δεινότη.* dicitur is modus negandi aliquid, quo vel modestiae causa utimur, vel vitandae tautologiae gratia, ut si nolimus nude et κατὰφαιτικῶς dicere ἀγαθός, hoc per ἀπόφασιν enunciemus ita: οὐ κακός. Gregorius ad h. l. Cap. 37. *ἐπειδὴ τὸ πρόσπων, ὅπερ βουλόμεθα ἐπαινέσαι, σαφῶς οὐκ ἐπισάμεθα, τούτου ἕνεκα ὑποτελλόμενοι τέλειον τὸν ἐπαινον οὐκ εἰσάγομεν, διὰ τὸ φοβεῖσθαι, μήποτε ψευσωμεθα, καὶ μέμνηται τις ἡμᾶς*. Saepe etiam haec ratio ἀποφάσεως usurpandae exaggerationi servit, ut si quis dicat οὐ κακός ἦν ὁ ἀνὴρ pro λίαν ἀγαθός, quemadmodum Latini, *vir non contempnendus*. Deinde Rufiniano fig. 7. ἀπόφασις dicitur, cum quasi alio interrogante nobis ipsis respondemus, et rationem reddimus. Eandem dicit αἰτιολογίαν. Denique ἀπόφασις simpliciter appellatur *directa affirmatio*; ita v. c. in verbo πέπεισμαι est ἀπόφασις, *ein Machtspruch*; pro quo si utar verbo νομίζεῖν, modestior est declaratio sententiae. Sic Vlpian. ad Demosth. Olynth. I. init. Hinc et ab Hermogene ad ὄγκον et ἀξίωμα λόγου refertur τὸ δι' ἀποφάνσεων λέγειν, quod Antiphonti oratori tribuit. vid. voc. ἀποφαντικῶς. cf. voc. παρασιώπησις.

Ἀπρομίστα, dicuntur opera, vel historiae, in quibus sine probemio statim rem ipsam et rerum gestarum narrationem scriptor aggreditur, ἀνέφαλα τὰ σώματα appellat Lucian. de Conscr. Hist. 23.

Ἀρά, execratio oratoria. Iul. Rufin. fig. 15.

Ἀργαί, in scriptore sunt, *lenta*, h. e. quibus lector vel auditor non movetur, nec adficitur, *die Kälte, die Lebloßigkeit der Darstellung*. Longin. 34, 5. Contraria illis sunt, quae Cap. 25. commemoraverat τὰ ποιοῦντα πρᾶγμα ἐναγώνιον.

Ἀρκτινός, σύνδεσμος, Demetr. Eloc. 56. et alibi αἱ ἀρχαί. Talis coniunctio est, μέν. Nam ea semper in initio ponitur, et habet sequentem δέ.

Ἀρμονία, compositio orationis, iuncturaque verborum. Dionys. Comp. 3. et 13. it. Cap. 22. cf. in Iud. Demosth. 51. p. 1112. ubi de *numerositate* orationis Demosthenicae sermo est. Sic ἀρμονία Longino dicta Cap. 39. et 40. 3. Unde et ἀρμόττειν καλῶς τὰ ὀνόματα, *numerosae et concinne efferre* verba, ap. Dionys. Iud. Demosth. 36. p. 1066.

Ἀρπάζεσθαι, *rapi, rueri*, eleganti metaphora dicitur ῥυθμός, cum oratio constat verbis vel monosyllabis multis, vel iis, quorum syllabae maxime breves sunt, unde velox et veluti raptim elata sit elocutio. Contrarius est ῥυθμός βεβηκώς, qui lento et firmiori gradu incedit, ut in longis verbis iisque spondaicis maxime. v. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 78. ed. Sturm.

Ἄρσις, Graecis dicta sublatio pedis in saltatione, ut θέσις eiusdem pedis positio. Inde forma loquendi ad spatia illa traducta est, quae sunt in syllabis longis et brevibus. Hinc Quintil. IX, 4. 48. „Rhythmo, inquit, indifferens est. dactylusne ille priores habeat breves, an sequentes. Tempus enim solum metitur, ut a *sublatione* ad *positionem* (h. e. ab ἄρσει ad θέσιν) iisdem sit spatiis pedum. cf. Aristid. Quintil. p. 31. ed. Meibom. ubi haec sunt: ἄρσις ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταυτοῦ μέρους. Schol. Anon. ad Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 400. Tom. 2. Ald. Rhet. ἄρσις καὶ θέσις κυρίως μὲν ἐνομάζεται παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἐπὶ τῶν τοῦ ποδὸς κρουμάτων ἄνω ἢ κάτω τὴν ὀρμὴν λαμβάνοντος· παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τὸ κατὰ ἀπόφασιν καὶ κατὰ φασιν σημαίνει. Itaque ad haec verba Homeri Il. v, 556. οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σείόμενον ἐλέλιτο, Eustathius p. 945. notat: περικαλλεῖς καὶ αὐταὶ ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ἑπὲρ ἐστὶ τὸ οὐ τόδα, ἀλλὰ τόδα. Et alio loco

loco ad Π. δ. p. 1022. ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβαίνειν εἰς θεσιν καταφατικῆν.

* Ἀρυθμον, σχῆμα λέξεως, oratio numeri express. Aristot. III, 8. Demetrius Eloc. 117. σύνθεσιν ἀρυθμον dicit διὰ πάντων μακρὸν ἔχουσα, h. e. συνέχειαν τῶν μακρῶν συλλαβῶν. In tali enim syllabarum longarum cumulatione et continuatione numerus locum non habet, qui in varietate cernitur. Cicero de Orat. III, 48. *Numerus in continuatione nullus est, distinctio, et aequalium et saepe variorum intervallorum percussio numerum conficit.* v. ἀπέραντον.

* Ἀρχαιοσιδὲς, in moribus et omni oratione dicitur, quicquid antiquam simplicitatem sapit, quae maxime abhorret a vehementia affectuum, et ab artificio concinnitatis. v. Demetr. Eloc. 245.

* Ἀρχαιολογεῖν, antiquitatis praeclarae vestigia prodere in oratione, adhibendis formis dicendi, quae apud veteres valebant. Refert id ad σεμνότητα Aristides λογ. πολ. p. 162. Sic Eunap. de Sopoli Sophista p. 128. εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτήρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιάζομενος, dicendi genus ad praeclari seculi characterem et formulam annexus est effingere. Eos antiquarios dicebant recentiores Rhetores. vid. Auct. Dial. de corr. eloq. Cap. 21.

* Ἀρχαιοπρεπῆ, figurae orationis, quae antiquitatem olent, et ut mox ipse Dionysius Comp. 23. p. 172. explicat, ὅσοις σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πῖνος πρόσσειν. Opponuntur τρυφερά, et μαλακά, ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλὸν ἐστὶ καὶ θαυμάσιον. Quintil. VIII, 3, 24. *quaedam vetera, inquit, vetustate ipsa gratius nitent.* Haec sunt illa ipsa ἀρχαιοπρεπῆ.

* Ἀσημος, Φωνή, vox, quae vel forma, vel significatione turpis est. Aristot. Rhet. III, 2. 34.

* Ἀσιγμοί, ὠδαί, odae, quae carebant litera σ. v. Dionys. Comp. 14. p. 80.

* Ἀσασίατον, quod ad εἶσιν referri non potest, h. e. eiusmodi genus orationis, in quod nulla pars εἰσεσῶν vel statuum cadit. Tale est ex disciplina Rhetorum τὸ εἶδος λόγου πανηγυρικόν, de quo Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. Tom. 2. Ald. Rh. p. 15, τὸ πανηγυρικόν ἀσασία-

ἀσασίαςόν ἐστι· ἐπειδὴ ὁμολογουμένων ἀγαθῶν ἐστὶν αὐξήσις. Et mox e Porphyrio: τὸ πανηγυρικὸν οὐχ' ὑποπίπτει τῷ παρὶ τῶν τάσεων λόγῳ. ἐπειδὴ αἱ μὲν τάσεις ἀμφιβολίαν ἔχουσιν ἀμβισβητουμένων πραγμάτων, τὰ δὲ ἐγκώμια ὁμολογουμένων αὐξήσιν ἀγαθῶν. Vñ etiam sunt verbo τασιάζεσθαι, ut Syrian. ad Hermog. p. 28. l. c. τὸ πανηγυρικὸν οὐ τασιάζεται, hoc est, ἀσασίαςόν ἐστι.

Ἀσεῖα, quae et εὐδοκιμοῦντα Aristoteles appellat Lib. III. Rhet. 10. sunt in singulis verbis et in sententiis, quaecunque nobis placent et iucunda sunt propterea, quod nos in rei cognitionem celeriter ducunt. Demonstratio Aristot. est haec: τὸ μανθάνειν ραδίως, ἥδὲ φύσει πᾶσιν ἐστίν. ὅσα δὲ ὀνόματα ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν, ἥδιτα. ἢ μεταφορὰ ποιεῖ τοῦτο μάλιστα, καὶ αἱ τῶν ποιητῶν εἰκόνες. Ἀναγκη δὲ, τὴν λέξιν καὶ ἐνθυμήματα ταῦτα εἶναι ἀσεῖα, ὅσα ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν ταχέϊαν etc. διὸ οὔτε τὰ ἐπιτόλεια ἐνθυμήματα εὐδοκιμεῖ, τούτεσι, τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἂ μὴδὲν δεῖ ζητῆσθαι· οὔτε ὅσα, εἰρημένα, ἀγνωοῦμένα ἐστίν· ἀλλ' ὅσων ἢ ἅμα λεγομένων ἢ γνώσεσι γίνεταί, ἢ μικρὸν ὑπερίζει ἢ διάνοια. κατὰ δὲ τὴν λέξιν, εἰς ἀντικειμένως λέγεται, εἰς ἔχῃ μεταφορὰν, ἐτι εἰ τὸ πρὸ ὁμμάτων ποιεῖ. δεῖ ἄρα τούτων σοχάζεσθαι τριῶν, μεταφορᾶς, ἀντιθέσεως, ἐνεργείας. Vnde et τὸ ἀσεῖον καὶ κατῆρνημένον iunxit Aristoph. Ran. 931. de quo vid. voc. ἀποτορνεύειν. Suidas in ἀσεῖα λέγει, explicat τὸ πολιτικόν, de cuius significato vid. suo loco. ἀσεῖος etiam Longino 34. 3. dicitur, qui iocos molitur, et ciere vult. v. voc. ἀσεῖσμοι.

Ἀσεῖσμοι, *facetiae, feine Scherze*. Longin. 34, 2. Demetr. Eloc. 128. ἀσεῖσμοι οὐδὲν διαφέρουσι σκωμμάτων. Pertinent ad λόγον γλαφυρόν, et ad χάριτος τοῦ λόγου. Vnde et τὸ ἀσεῖζεσθαι dicitur de iis, qui politis moribus praediti sunt, facetis, elegantibus, venustis; ut Philostr. in Vita Scopel. p. 519. προσφύει τοῖς Ἰωνικοῖς τὸ ἀσεῖζεσθαι, cuius antea fere synonymum posuerat τὸ ἐπίχαρι φύσει ἔχειν. De iocis et *facete dictis* Philostr. Vit. Soph. I. p. 540. ubi per synonymiam τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς λεχθέντα dicuntur. Eosdem ἀσεῖσμούς mox Philostratus dicit τὸ ἐπίχαρι, leporem. Denique ἀσεῖσμός est figura orationis, qua simulamus aliquid tacere velle, quod tamen dicimus, ut definit Herodian. περὶ σχημ. in Villois. Anecd. T. 2. p. 94. Alii autem hanc formam ad παράκλησιν referunt.

Ἀσυγ-

Ἀσυγκρότητος, λέξις, quae sit, vid. in voc. συγκροτημένη.

Ἀσύμμετρον, κῶλον, membrum orationis, quod iustam proportionem non habet. Dionys. Comp. 23. p. 172.

Ἀσύνδατος, λέξις, dictio disoluta, brevis, Aristot. III, 19. fin. ubi haec laudat: ἔρηκα, ἀκηρύατα. ἔχαστα. κρίνατε. Eandem Dionys. in Iud. Lys. cap. 9. διαλελυμένην et σύντομον vocat. ἀπόλυτον καὶ ασύνδατον λόγον iungit Sophronius apud Photium Cod. 5. ubi hanc formam dicendi dixerat ἀφοριστικὸν χαρακτήρα, *concisam*, veluti frustulatim appositam. Sic et τὸ ασύνδατον laudat Philostrat. in vit. Antiph. p. 607. ὃ μάλιστα ἐπιστολὴν λαμπρύνει. Contraria nimirum est periodica dictio. v. Aquil. Rom. Fig. 41. p. 184. et Schol. Aphthon. Progymn. de Ethopoeia. Berger de nat. pulcr. or. p. 171. sqq. Alium sensum α-τίνεω habet τὸ ασύνδατον. Sic Longinus 10, 6, προθέσεις ασυνδέτους vocat particulas, quae componi nequeunt, ut ὕ' et ἐκ, quas tamen composuit Homerus II. 6, 628. ὑπ' ἐκ θανάτοιο.

Ἀσύστατος. cf. voc. συνιστάναι. ἄσυσ. πλάσμα dicitur Rhetoribus, argumentum de quo in iudicio disceptare non licet, quod in iudicio *non consistit*. Tale est, si quis accusatur, quod τινὰ ἀποκέρυκτον in convivio verberaverit. Hoc ζήτημα, inquit Sopater δικαρ. ζητ. p. 385. Ald. Rh. T. 1. a nonnullis putatur ἀσύστατον, ὅτι ἀποκέρυκτός ἐστιν. Οὐ συνίσταται γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀτίμοις ἢ κρίσις. Talis αἰτία erat ἄδικος, vel πεπανουργημένη. vid. Philostrat. Vit. Soph. II. p. 596. in vita Ptolemaei. Fortunat. Rh. p. 39. quae aut depulsionem non habent, aut quae impudentem aut turpem habent intentionem, a Graecis dicuntur ἀσύστατα. Fiunt autem quatuor modis, cum nempe causa est 1) ἐλλείπουσα 2) ἰσάζουσα 3) μονομερής 4) ἄπορος; de quibus quaere in singulis vocc. Alias τῶν ἀσυστάτων species Fortunatianus his nominibus appellat, ἀντιτρέφουσα, ἄχρωμος, ἀδύνατος, ἀπίθανος, ἀπρεπής, ἀναίσχυντος, παρ' ἰσορίαν, ἄλογος. cf. Hermog. περὶ τασ. p. 20. Ald. T. 1. ubi τὰ ἀσύστατα hoc modo recenset: 1) τὸ μονομερές 2) τὸ ἰσάζον διόλου 3) τὸ κατὰ τὸ ἀντίτροπον 4) κατὰ τὸ ἄπορον 5) κατὰ τὸ ἀπίθανον 6) κατὰ τὸ ἀδύνατον 7) κατὰ τὸ ἀδοξον 8) κατὰ τὸ ἀπρεπές.

Ἀσφα.

Ἀσφάλεια, τῆς γνώμης, dicitur ea indoles vel ratio sententiae, qua non est contraria alicui, neque adeo periculum dicenti affert. Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. cf. seq. voc.

Ἀσφαλίζεσθαι, τὰς μεταφορὰς, mitigare duritiem metaphorarum, corrigere. Demetr. Eloc. 86. Idem mox dicitur ἀσφαλῶς μεταφέρειν. Sic et ἀσφαλίζεσθαι λόγον dixit Alexander περὶ σχημ. quod fit figuris, προδιωρῶσει, ἐπιδιωρῶσει, προθεραπεΐα, quibus ea mitigantur, quae videri possint cum aliorum offensione dici. Qua quidem opportunitate usus, dicam, quid de loco vexato Menandri Rhetoris περὶ ἐκιδεικτ. Lib. I. Cap. 5. p. 39. ed. Heeren. sentiam. Ibi de hymnis physicis expositurus Rhetor, haec praecipit: πρῶτον τοίνυν τόδε περὶ αὐτῶν ῥητέον, ὅτι ἐλάχιστα μὲν τοῖς ἀσφαλέστέροις τὸ εἶδος ἀρμόττει, μάλιστα δὲ τοῖς ψυχροτέροις καὶ μεγαλονουτέροις. Ad h. l. Celeb. Heeren τοὺς ἀσφαλέστερους vertit, *poetas qui altiores spiritus ducunt*, propterea quod opponantur οἱ ψυχρότεροι, simulque illius vocis significationem prorsus *novam* appellat mirabundus. Primum autem non potest intelligi, quare Menander nova et caeteris Rhetoribus inaudita significatione vocabulum istud efferre voluerit. Nam τὸ ἀσφαλές et quaecunque verba inde derivari possunt, semper et ubique notionem *moderationis* cuiusdam, *cautitatis*, *cautionis*, *securaeque* veluti *tranquillitatis* habent, quam aliquis in oratione conformanda adhibet, ut ex superioribus satis elucet. Deinde si statuamus τοὺς ψυχροτέρους h. l. oppositi, quaeritur, quo tandem modo οἱ ψυχρότεροι et μεγαλονοῦντες coniungi possint, cum utrorumque plane contraria indoles sit (cf. voc. ψυχρός). Itaque ego pro ψυχροτέροις necessario corrigendum censeo ἐμψυχροτέρους. (Sic in Aristot. Rhet. I. 9. pro εὐψυχον Victorius in MS. Cod. reperiebat ψυχρόν.) Iam omnia cohaerent, et recte opponuntur. Omnem locum ita intelligo: *minime hoc genus hymnorum convenit iis scriptoribus, qui moderato sedatiorique ad scribendum animo accedunt: maxime vero iis, qui acriores affectus concipere, altioremq. spiritum ducere queunt.* Ergo ἀσφαλέστεροι erunt nostratibus, *rühige, behutsamere Genies, denen es an Kühnheit der Phantasie, und an Dreistigkeit fehlt, im Gegensatz von ἐμψυχροτέροις καὶ μεγαλονουτέροις, feurigen, Phantasie- und Bilder-reichen Genies, denen der erhabene, kühne, große Ausdruck geläufig ist.* — Quod autem idem Menander

Cap.

Cap. 8. iungit *ἐρμηνείαν ἀσφαλέστεραν καὶ κομφοτέραν*, bene se locus habebit, si intelligamus lenitatem orationis eam (τὸ ἀσφαλές) quae aliquam ex ornatu et nitore quodam commendationem habet. Huic iam opponitur ἡ *σεμνότερα*, h. e. splendide gravis elocutio.

Ἄσυχολος. Quintil. XI, 3. sub fin. *inotiosam* actionem, quomodo a Graecis Popilius transtulerit, dictam esse tradit, *quae habeat pronuntiationem nimis vultuosam, gesticulationibus molestam, et vocis mutationibus resultantem*. Eam igitur interpretes ad h. l. statuunt Graecis appellatam ἄσυχολον ὑπόκρισιν.

Ἀτεχνίτευτος, ὁ τῆς ἀρμονίας χαρακτήρ, *compositio orationis artis expertus*, simplex. Dionys. lud. Lyf. 8. Synonyma sunt ἀποίητος, ἀναπτήδευτος, οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως, quae omnia in hoc loco coniunguntur.

Ἀτεχνος. τὰ ἄτεχνα scil. ἐπιχειρήματα, argumenta, quae ab inartificialibus petuntur, dicuntur Rhetoribus, quae fiunt ex legibus scriptis, ex pactis et conventionibus. Nam in iis cognoscendis nulla oratoris arte opus est. vid. Anonym. de Rhetor. in Collect. Fischer. p. 200. De πίεσι ἀτέχνους, et ἐντέχνους vid. quae dicta sunt in voc. πίσις.

Ἀτονία, Hermogeni dicitur vitium periodi ex defectu numeri oratorii, (*ein periodischer Misklang*) ut cum in periodo trimembri non omnia membra paria sunt, sed apodosis longior protasi, unde oritur illa ἀτονία aures non implens, sed destituens; περὶ εὐρεσ. IV. p. 170. Deinde ἀτονία Φωνῆς etiam *imbecillitas vocis, eine schwache Stimme*. vid. Suidas in Ἰσοκράτης, et quae dicta sunt ad voc. τόνος.

Ἀτονος, qui remissiori oratione utitur, Dionys. Censur. §. 5. p. 434. Apud Libanium in Orat. ad Montium, Demosthenes dicitur ἀτονώτερος τὸ πνεῦμα, quatenus infirma latera, et angustum spiritum habebat, quo vis et robur dicendi minuebatur. Dionys. in lud. Demosth. 20. p. 1011. Isocrateam orationem dicit ἄτονον καὶ λαβὰς οὐ κραταιὰς ἔχουσαν, *elumbeni, et nervis idoneis carentem*. v. λαβή. Contraria huic forma *σρογγυλωτέρα* dicitur. Sic et de Isocrate Photius Bibl. Cod. 61. Eunapius de Epiphanio: τὸν λόγον ἀτονώτερος, *in dicendo remissus et languidus*.

Ἀτοπία,

Ἄτοπια, *asperitas*, quae oritur ex incommoda literarum in verbis collocatione Dionys. Compof. 12. — τὸ ἄτοπον autem Rhetores quoque dixerunt τὸ ἀκατάσκευον, ἀποδείξιν μὴ ἔχον, ut Tzetz. ait Chil. VIII, 159. τόπους τὰς ἀποδείξεις δὲ Φαμέν καὶ ἐργασίας.

Αὐθαδέες, τὸ, *quod maiestatem habet*, ut verba peregrina in carmine epico. Synonymum fere est τὸ σεμνόν Aristoteli Rhet. III, 3. Apud Dionys. Compof. 22. p. 165. iungitur τὸ ἀρχαϊκὸν καὶ αὐθαδέας κάλλος, *antiqua et severa pulcritudo*, de ratione dicendi Thucydidea. — Longino autem 22, 3. αὐθάδης est *durus, asper, austerrus*, praesertim in usu ὑπερβίων, de quibus h. l. sermo est. vid. voc. ἀπηνής.

Αὐθέκαστος, ἁρμονία, compositio orationis *prae-facta, rigida, severa*. Dionys. Comp. 22. p. 150. vid. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 180. Hesych. αὐθέκαστα. ἀπλᾶ αὐτηρά. Et αὐθέκαστος, αὐτηρὸς τῷ λόγῳ.

Αὐξησις, *exaggeratio*, a nonnullis Rhetoribus definitur λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Hanc autem definitionem Longinos 12, 1. reiecit, et ita statuit: συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐπιφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιούσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον, *expleta omnium rei adiunctarum partium collectio, immorando roborans id, quod iam argumentis firmatum est*. Mox eam a πίσει h. e. *argumentatione*, distinguit ita: αὐξησις vim addit argumento, ut sentiat; πίσις autem rein demonstrat docendo, ut credatur. Apud eundem Cap. 38. 2. αὐξητικῶς λέγειν, *augere dicendo rem*. De αὐξήσει ἐν δίκαις disputat Hermog. περὶ δεινότη. p. 38. — Menander Rhet. in δίκαις. ἐπίδ. ait: αὐξήσεω; οἰκῆον τὸ προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἐπιστρέφειν ὥσπερ μεγίστων ἀκούειν μέλλοντα. Ergo quaecunque animum auditoris ita praeparant et afficiunt, ut vel attente audiat, vel cupidus fiat rerum sequentium, ea sunt αὐξητικά, quia ex hoc artificio aliquod pondus accedit ad res tractandas. Sic Aristoteli Rhet. I, 9. αὐξητικά sunt, quae ad augendam laudem, et amplificandum vitium valent. Deinde nonnulli, qui partes orationis constituebant, pro ἐπιλόγῳ qui vulgo dicitur, αὐξησιν dixerunt, teste Scholiaste ad Hermog. περὶ εὐρ. p. 353. Ald. αὐξησις ὁ ἐπιλόγος. καὶ γὰρ ἔνεκα τοῦ θυμικὸν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν ἢ ἱλαρὸν ἐπινενόγηται ὁ ἐπιλόγος.

Αὐτηρά,

Ἀὐστηρά, ἁρμονία, compositio austera; quae verborum usu et iunctura ita comparata est, ut quaedam vastitas, ruditas et robur appareat. Dionys. Comp. Cap. 22. *Seueram* appellat Quintil. IX, 4. 97. et 128. qui et §. 120. *seuerum* et *iucundum* opponit. vid. Gesner. ad Quintil. l. c. Cap. 4. 64.

Ἀὐτοκαβάλας, tenuiter, summisse, idem quod *εὐτελῶς*, Aristot. Rhet. III, 7. — *αὐτοκαβάλας* etiam, quod temere et repente natum est oratori, v. c. si quis nullo prooemio utitur, et statim ad rem accedit. Hoc quandam negligentiam prodit. Aristot. III, 14. sub fin. Hesyph. *αὐτοκαβάλας*, *αὐτοσχέδια ποιήματα*, ἢ *εὐτελεῖ*.

Ἀὐτοματισμός. vid. voc. *αὐτοσχεδιάζειν*.

Ἀὐτοουργοί, περιόδοι, *periodi non affectato studio sistae*, sed velut sponte et ex re natae, simplices. Dionys. Demosth. 39. p. 1072.

Ἀὐτοσχεδιάζειν. πολλὰ αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἢ φύσις, *multos versus natura sponte effundere solet, non studio quaesitos*. Ita Dionys. Compos. 25. p. 200. ubi is *αὐτοματισμός* dicitur, *Werk der Natur, nicht der Kunst*, cui opponitur *ἐπιτήδευσις*, *studium*. Deinde *αὐτοσχέδια* et *ἐνεπιτήδευτα* iunguntur p. 204. — Demetr. Eloc. 224. *διάλογος μιμῆται αὐτοσχεδιάζοντα*, *in dialogo imitatur sermonem familiarem*, sine meditatione et repente factum. Hinc et *αὐτοσχεδιάσματα* Aristoteles Poet. Cap. 4. dicit de versibus line praeparatione et temere fufis, neglecta arte, ornatuque, quod est opus meditationis et *ἐργασίας*. Et Alexander Rhet. *περὶ σχημ. τὸ αὐτοσχεδίως λέγειν* opponit *τῷ ἀπὸ παρασκευῆς*, naturam, arti. Eodem modo Aristides *περὶ λόγου πολιτ.* p. 654. vid. voc. *αὐτοφύη*. Alia, quae *τῷ αὐτοσχεδιάζειν* (pro quo et *σχεδιάζειν* et *αὐτόθεν λέγειν* dicunt) opponi solent, haec sunt: *τὸ κατασκευάζειν*, *τὸ σκέψαι*, ut *ἐσκεμμένον ἦκειν*, *meditatum venire ad causam*, *ἐσκεμμένα λέγειν*, *ἐξ ἐτοίμου λέγειν*. cf. Hermog. *περὶ δεινότη.* p. 38. et Gregor. ad Hermog. Cap. 17. inprimis autem Eustathius ad Hom. II π. p. 1063. ubi copiose illam vocem explicat. Ad *τὸ αὐτοσχεδιάζειν* etiam pertinebat *τὸ θεῖως λέγειν*, h. e. veluti ex afflatu quodam divino dicere, ubi non opus esset praeuia meditatione. Philostr. Vit. Soph. I. p. 509. de Aeschine: *τὸν δὲ αὐτοσχεδίον λόγον σὺν εὐροίᾳ καὶ θεῖως διατιθέμενος*.
D Et

Et mox: τὸ γὰρ θείως λέγειν οὐκ ἔχω μὲν ἐπεχωρίσας σοφιστῶν σπουδαῖς, ἀπ' Αἰσχίνου δ' ἤρξατο, θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμούς ἀναπνέοντες. Et Suidas de eodem: πρῶτος δὲ πάντων τὸ θείως λέγειν ἤσκησε, διὰ τὸ σχεδιάζειν ὡς ἐνθουσιῶν. De omni studio τοῦ αὐτοσχεδιάζειν Rhetoribus et Sophistis solebunt cf. Crescoll. Theatr. Rhet. III, 11.

Αὐτοφυές, *nativum* in oratione, contrarium τοῖς πεποιημένοις, arte factis, et cum artificio quodam elaboratis. v. Dionys. Iud. Isaei 7. — Demetrius Eloc. 27. *θυμὸς τέχνης οὐ δεῖται. ἀλλὰ δεῖ τρόπον τινὰ αὐτοφυᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα.* Addit: ἀπλοῦν γὰρ εἶναι βούλεται καὶ ἀποίητον τὸ πάθος. Alio loco §. 30. τὸ αὐτοφυές et ἀφρόντισον iungit, in quibus gratae negligentiae pars aliqua cernitur. Quinam sit λόγος αὐτοφυῆς, qui idem etiam αὐτοσχεδῖος dici solet, explicatum est a Photio Bibl. Cap. 61. ubi de Aeschine Rhetore: ἐστὶ δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὥσπερ αὐτοφυῆς καὶ αὐτοσχεδῖος, οὐ τοσοῦτον διδοὺς ἀποθαυμάζειν τὴν τέχνην τοῦ ἀνδρός, ὅσον τὴν φύσιν. Alio loco Cap. 67. ubi de eadem simplicitatis virtute loquitur, ita rem enunciat: *δοκεῖ αὐτοσχεδῖα πρὸς αὐτῷ συγγεγραμμένα. ἐμφύτῳ γὰρ ὁ λόγος ἀνθρώπων χάριτι, τὴν ἐκ περιεργίας οὐ τι προσήκατο μόρφωσιν.* Suidas: αὐτοφυέσατον. *μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσιν κάλλος.* Huc pertinet locus Auct. Dial. de causis corr. eloq. Cap. 6. ult. „Extemporalis audaciae, atque ipsius temeritatis, vel praecipua iucunditas est. Nam in ingenio quoque, sicut in agro, quanquam alia diu serantur atque elaborentur, gratiora tamen, *quae sua sponte nascuntur.* Haec sunt plane illa αὐτοφυᾶ. Eodem sensu *innata* et *arcessita* sibi opponuntur a Quintil. IX, 3. 74. Per se frigida et inanis affectatio, cum in acres sensus incidit, *innata* videtur esse, non *arcessita*.

Αὐχμηρὸν, squalor in oratione, ex situ antiquitatis imprimis oriundus. Dionys. Compos. 3, 5. vid. voc. *πῖνος*.

Ἀφᾶ, quas Dionys. Iud. Lys. 13. cum *τόνοις* iungit, sunt veluti nervi quidam dicentis, adfectus et vehementiae illius interpretes, maxime tamen in compositione et structura verborum, ut videtur. vid. voc. *τόνος*. Dionysius ibi plura coniungit, quae unam virtutem *παθητικὴν* oratoris efficiunt, ut et *θυμὸς*, *πνεῦμα* etc. Locus omnis hic est: *ὕψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς οὐκ ἔστιν ἡ Λυσίου λέξις, οὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ Θουκυμένη, οὐδὲ τὸ πικρὸν, ἢ*

τὸ

τὸ δεινόν, ἢ τὸ Φοβερόν, ἐπιφαίνουσα, οὐδὲ ἀφ' αὐτῆς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, οὐδὲ θυμοῦ καὶ πνεύματός ἐστι μετῇ· ἀσφαλὴς τε καὶ ἀλλόθεν ἐστίν, ἢ παρακεκινδυνευμένη, καὶ οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχὺν ἱκανῇ δηλώσει τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀλήθειαν εἰπάσαι φύσεως. cf. similis locus Dionys. de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061 ubi eodem modo βάρος et τόνος τῆς λέξεως iungitur. vid. voc. βεβαία.

Ἄ Φ ε λ ῆ ς, περίοδος, *periodus simplex*, quia et dicitur μονόκωλος. Aristot. Rhet. III, 9: vid. voc. ἀπλοῦς. — τὸ ἀφελές, *simplicitas* Dionys. Comp. 3, 1. τὸ ἀφελὲς λέγειν igitur opponitur τῷ γλαφυρῶς λέγειν, et ἀφελὲς φράσις τῇ φυσικῇ iungitur Dionys. lud. Isocr. 2. cf. voc. ἰσχυρός. Hermogeni περὶ ἰδ. II. p. 212. ἐννοίω ἀφελῆς sunt v. c. hominum, qui non sunt fictis moribus, rusticorum, infantium, quales sunt apud Anacreontem, et Theocritum multae; deinde quae de rebus obviis in vita communi vulgaribusque exponunt. De λόγῳ ἀφελῆ Aristidis est liber singularis, in cuius principio docet, quid inter λόγον πολιτικόν et ἀφελῆ intersit, quae quidem genera eiocutionis sibi invicem contraria sint. Ibidem ἀφελῆ νοήματα dicuntur ἀπλᾶ, ἐπίκοινα, ἄδοξα, καὶ ταῦτα ἀπὸ ἀδόξων τῶν ἐπιχειρημάτων λαμβανόμενα. Porro σχήματα ἀφελῆ Aristidi sunt ἀνειμένα, ἀπλᾶ, μηδένα ἑλεγχον ἐμφαίνοντα, et his opponuntur πολιτικὰ, nimirum τραχέα, βίαια, ἐλεγκτικά. Deinde p. 667. ἐν τῷ ἀφελῆ λόγῳ οὔτε βία ἐστίν οὔτε θυμός, οὔτε σφοδρότης οὔτε ἡ διάθεσις ἡ τῶν πραγμάτων τοιαύτη τις ἐστίν. His iisdem signis genus orationis philosophis aptum describit Cicero Orat. 19. „Mollis est oratio Philosophorum, et umbratilis, nec sententiis nec verbis instructa popularibus, nec vineta numeris, sed soluta liberius: nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum: casta, verecunda, et virgo incorrupta quodammodo.“ Huic opponit oratorium genus dicendi, quod πολιτικόν Aristides appellat. Huc egregie quoque pertinent illa Quintiliani XI, 1. sub finem: „*Simplicitas* illa, et veluti *securitas* inaffectatae orationis (quae est ipsa ἀφέλεια λόγου) mire tenues causas decet, maioribus illud admirabile dicendi genus magis convenit. „Idem Lib. III, 4. 87.“ ἀφέλεια simplex et inaffectata habet quendam purum, qualis et in seminibus cernatur, ornatum, et sunt velut quaedam ex tenui diligentia circa proprietatem significationemque munditiae: cf. Lib. X, 1. 82. in iudicio Xenophontis. Eandem et Plu-

tarcho de ἀφελείας vi atque indole sententiam esse, patet ex Lib. de malignit. Herodoti, p. 393. Tom. IX. Opp. Reisk. λέξις (Herodoti) ἀφελής, καὶ δίχα πόνου, καὶ βεδίας ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν. Idem in Lycurgo Cap. 21. λέξιν ἀφελῆ καὶ ἀθρυπτον iungit, eamque ad εὐζηλίαν refert, quae plane τῆς ἀφελείας vim habet. Denique τῇ ἀφελείᾳ λόγου opponitur contrarium vitium τὸ ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον ap. Photium Bibl. 80. ubi de Olympiodoro τῷ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξηυτελισμένῳ καὶ ταύτης (ἀφελείας) ἐκπίπτει.

ἈΦήγησις, Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 30. est *nuda rerum expositio*, quae necessaria tantum in negotio aliquo proponit, et minus necessaria praetermittit. Vnde etiam verbum ἀφηγεῖσθαι apud Hermogenem eandem vim habet, diversam quidem ab ea, quae convenit τῇ διηγήσει, quae proprie dicitur *narratio*, quatenus est pars orationis integrae. Hinc patet, quatenus sint *σχήματα ἀφηγηματικά* apud Aristid. π. λογ. πολιτ. p. 658. ubi illa τῇ σαφηνείᾳ servire docet. v. voc. διήγησις.

ἈΦορισμός, qui et διορισμός, *descriptio rerum per reprehensionem*, quae exprimit et corrigit vim sententiae et potestatem. Quae potest videri species emendationis. Sic Iul. Rufinian. 14. Praeterea ἀφορισμοὶ dicuntur etiam breves sententiae, quae per se ipsae sensum perficiunt. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 74. ad quem locum Scholiast. Anon. in Ald. Rhet. T. 2. p. 392. ἀφορισμὸν explicat: τὸ πολλὰν ἔννοιαν ἐν ὀλίγοις ῥήμασι περικλείειν. Vnde ἀφοριστικός χαρακτηρ Sophronio apud Photium Cod. 5. p. 9. dicitur *concisum genus scribendi*, ubi omnia brevibus sententiis et ἀπεριοδικῶς dicuntur, quem mox appellat λόγον ἀπόλυτον καὶ ἀσύνδετον. Apud eundem Cod. 44. τὴν φράσιν ἀφοριστικός, *scriptor concisus*.

ἈΦορμὴ, *materies*, unde fieri tractatio alicuius scripti aut carminis potest. Sic Menander Rhet. διαμρ. p. 596. ubi de hymnis Deorum ἀποπεμπτικοῖς agit: ἀφορμὴ ὑποβέβληται τοῖς τοιούτοις ὕμνοις ἢ χώρα, ἣν καταλείπει, καὶ πόλεις καὶ ἔθνη. Alio loco ἀφορμαὶ ἐπαίνων, h. e. *materies laudationum*, five momenta et loci illi, ex quibus laudare rem possis. De his ἀφορμαῖς λόγου copiose exposuit Apſines Art. Rhet. p. 711. sq. Ald. Eodem sensu Lucianus Rhet. praec. 18. ἀφορμαὶ et ὑποθέσεις iunxit. Suidas recenset Thrasymachum Rhetorem, qui ἀφορμαὶς ῥητορικάς scripserit,

scripserit, h. e. capita et locos, unde materies dicendi, refutandi, confirmandi etc. depromi possunt. Vnde et ἀφορμαὶ dicuntur ipsa argumenta, seu rationes sese expediendi contra adversariorum cavillationes vel reprehensiones. Sic Vipianus ad Demosth. Androt. p. 435. θαυμαστός φαίνεται ὁ ῥήτωρ. δεινὸς γὰρ καὶ ἐν ἀποροις εὐρεῖν ἀφορμὰς, h. e. ibi quoque se expedit dicendo, ubi difficilis est vincendi ratio. cf. Dionys. Iud. Lyf. 15. et alibi.

Ἀφροδίτη, *venustas, Veneres* orationis, suavitas. Dionys. Comp. Cap. 3. ubi mox χάριτας. vid. omnino voc. χάρις.

Ἀχαρίς, χαρακτηρ τοῦ λόγου, opponitur τῷ δεινῷ ut vitium huic contrarium, et oritur, si quis quaelibet turpia et indecora sine circuitu effert, numerum omnem orationis negligit, periodis longis auditores enecat, et sic porro. vid. Demetr. Eloc. 302. sqq.

Ἀψυχος, λέξις, *tenuis* locutio, spiritu carens, οὐ παθητική. Dionys. Demosth. 20. p. 1012. vid. voc. ἔμψυχος. Mox, cum huius formae exemplum attulisset: λέξιν dicit λείαν et μαλακὴν. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. ἀψύχους συγγραφαίς appellat, veluti *anima carentes* historias, in quibus, non ut apud Thucydidem orationibus res gestae distinctae sint, sed quae ψιλὴν διήγησιν habeant; *trockne, geistlose Annalen*.

B.

Βάθος, *granditas, sublimitas* orationis, i. γ. ἕψος Longin. 2. 1.

Βαθὺν, quicquid est abstrusum et reconditum in sententiis. Sic sententiae purae, h. e. apertae et perspicuae, dicuntur ἐννοιαὶ καθαραὶ μηδὲν ἔχουσαι βάθυσιν ap. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 26. ed. Sturm.

Βαίνειν, de cursu et veluti gradibus versuum dicitur, ut κατὰ δάκτυλον βαίνειν, *versus pede dactylico incedens*. Dionys. Compof. 4. p. 21. Vnde et βεβηκώς ῥυθμός, *numerus orationis graviter incedens*, praesertim in fine orationis, ut spondaicus. Cicero Orat. 64. de eodem spondeo: *habet stabilem quandam et non expertam dignitatis gradum*. Contrarius est ὁ ἀρκαθεὶς, *velocius ruens*, v. c. verbo monosyllabo, vel brevibus syllabis, aut λαλῦμένος, quem

ἀσασίαςόν ἐστι· ἐπειδὴ ὁμολογουμένων ἀγαθῶν ἐστὶν αὐξήσις. Et mox e Porphyrio: τὸ πανηγυρικὸν οὐχ' ὑποπίπτει τῷ περὶ τῶν εἰσέσεων λόγῳ. ἐπειδὴ αἱ μὲν εἰσέσεις ἀμφιβολίαν ἔχουσιν ἀμβισβητουμένων πραγμάτων, τὰ δὲ ἐγκώμια ὁμολογουμένων αὐξήσιν ἀγαθῶν. Vñ etiam sunt verbo εἰσαίεσθαι, ut Syrian. ad Hermog. p. 28. l. c. τὸ πανηγυρικὸν οὐ εἰσαίεσθαι, hoc est, ἀσασίαςόν ἐστι.

Ἀσεία, quae et εὐδοκιμοῦντα Aristoteles appellat Lib. III. Rhet. 10. sunt in singulis verbis et in sententiis, quaecunque nobis placent et iucunda sunt propterea, quod nos in rei cognitionem celeriter ducunt. Demonstratio Aristot. est haec: τὸ μανθάνειν βραδίως, ἢ δὲ φύσει πᾶσιν ἐστίν. ὅσα δὲ ὀνόματα ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν, ἢ διὰ. ἢ μεταφορὰ ποιεῖ τοῦτο μάλιστα, καὶ αἱ τῶν ποιητῶν εἰκόνες. Ἄναγκη δὲ, τὴν λέξιν καὶ ἐνθυμήματα ταῦτα εἶναι ἀσεία, ὅσα ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν ταχέϊαν etc. διὸ οὔτε τὰ ἐπιτόλεια ἐνθυμήματα εὐδοκιμεῖ, τούτεσι, τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἂ μὴδὲν δεῖ ζητῆσθαι· οὔτε ὅσα, εἰρημένα, ἀγνωστοῦμένα ἐστίν· ἀλλ' ὅσων ἢ ἅμα λεγομένων ἢ γνώσις γίνεταί, ἢ μικρὸν ὑπερίζει ἢ διάνοια. κατὰ δὲ τὴν λέξιν, εἰς ἀντικειμένως λέγεται, εἰς ἔχῃ μεταφορὰν, ἐπὶ εἰ τὸ πρὸ ὁμμάτων ποιεῖ. δεῖ ἄρα τούτων εὐχαρίσθαι τριῶν, μεταφορᾶς, ἀντιθέσεως, ἐνεργείας. Vnde et τὸ ἀσείον καὶ κατεργρημένον iunxit Aristoph. Ran. 931. de quo vid. voc. ἀποτορνεύειν. Suidas in ἀσεία λέγει, explicat τὸ πολιτικόν, de cuius significato vid. suo loco. ἀσείος etiam Longino 34. 3. dicitur, qui iocos molitur, et ciere vult. v. voc. ἀσεϊσμοί.

Ἀσεῖσμοί, *facetiae, feine Scherze*. Longin. 34. 2. Demetr. Eloc. 128. ἀσεῖσμοί οὐδὲν διαφέρουσι σκωμμάτων. Pertinent ad λόγον γλαφυρόν, et ad χάριτας τοῦ λόγου. Vnde et τὸ ἀσεῖζεσθαι dicitur de iis, qui politis moribus praediti sunt, facetis, elegantibus, venustis; ut Philostr. in Vita Scopel. p. 519. προσφυνὲς τοῖς Ἰωνικοῖς τὸ ἀσεῖζεσθαι, cuius antea fere synonymum posuerat τὸ ἐπίχαρι φύσει ἔχειν. De iocis et *facete dictis* Philostr. Vit. Soph. I. p. 540. ubi per synonymiam τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς λεχθέντα dicuntur. Eosdem ἀσεῖσμούς mox Philostratus dicit τὸ ἐπίχαρι, leporem. Denique ἀσεῖσμός est figura orationis, qua simulamus aliquid tacere velle, quod tamen dicimus, ut definit Herodian. περὶ σχημ. in Villos. Anecd. T. 2. p. 94. Alii autem hanc formam ad παράκλησιν referunt.

Ἀσυγ-

Ἀσυγκρότητος, λέξις, quae sit, vid. in voc. συγκαροτημένη.

Ἀσύμμετρον, κῶλον, membrum orationis, quod iustam proportionem non habet. Dionys. Comp. 23, p. 172.

Ἀσύνδετος, λέξις, dictio disoluta, brevis, Aristot. III, 19. fin. ubi haec laudat: ἔρηκα, ἀκηκόατε. ἔχσατε. κρίνατε. Eandem Dionys. in Iud. Lyf. cap. 9. διαλελυμένην et σύντομον vocat. ἀπέλυτον καὶ ασύνδετον λόγον iungit Sophronius apud Photium Cod. 5. ubi hanc formam dicendi dixerat ἀφοριστικὸν χαρακτῆρα, concisam, veluti frustulatim appositam. Sic et τὸ ασύνδετον laudat Philostrat. in vit. Antiph. p. 607. ὃ μάλιστα ἐπιτολὴν λαμπρύνει. Contraria nimirum est periodica dictio. v. Aquil. Rom. Fig. 41. p. 184. et Schol. Aphthon. Progymn. de Ethopoeia. Berger de nat. pulcr. or. p. 171. sqq. Alium sensum a τινθέναι habet τὸ ασύνδετον. Sic Longinus 10, 6. προθέσεις ασυνδέτους vocat particulas, quae componi nequeunt, ut ὑπ' et ἐκ, quas tamen composuit Homerus II. 6, 628. ὑπ' ἐκ θανάτοιο.

Ἀσύστατος. cf. voc. συνιστάναι. ἄσυσ. πλάσμα dicitur Rhetoribus, argumentum de quo in iudicio disceptare non licet, quod in iudicio non consistit. Tale est, si quis accusatur, quod τινὰ ἀποκῆρυκτον in convivio verberaverit. Hoc ζήτημα, inquit Sopater διαιρ. ζητ. p. 385. Ald. Rh. T. 1. a nonnullis putatur ἄσύστατον, ὅτι ἀποκῆρυκτός ἐστιν. Οὐ συνίσταται γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀτίμοις ἢ κρίσις. Talis αἰτία erat ἄδικος, vel πεπανουργημένη. vid. Philostrat. Vit. Soph. II. p. 596. in vita Ptolemaei. Fortunat. Rh. p. 39. quae aut deprivationem non habent, aut quae imprudentem aut turpem habent intentionem, v. Graecis dicuntur ἄσύστατα. Fiunt autem quatuor modis, cum nempe causa est 1) ἐλλείπουσα 2) ἰσάζουσα 3) μονομερὴς 4) ἄπορος; de quibus quaere in singulis vocc. Alias τῶν ἄσυστάων species Fortunatianus his nominibus appellat, ἀντιστρέφουσα, ἄχρωμος, ἀδύνατος, ἀπῆθανος, ἀπρεπής, ἀναίσχυντος, παρ' ἰσορίαν, ἄλογος. cf. Hermog. περὶ τας. p. 20. Ald. T. I. ubi τὰ ἄσύστατα hoc modo recenset: 1) τὸ μονομερὲς 2) τὸ ἰσάζον διόλου 3) τὸ κατὰ τὸ ἀντίστροφον 4) κατὰ τὸ ἄπορον 5) κατὰ τὸ ἀπῆθανον 6) κατὰ τὸ ἀδύνατον 7) κατὰ τὸ ἀδοξον 8) κατὰ τὸ ἀπρεπῆστον.

Ἀσφα.

Ἀσφάλεια, τῆς γνώμης, dicitur ea indoles vel ratio sententiae, qua non est contraria alicui, neque adeo periculum dicenti affert. Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. cf. seq. voc.

Ἀσφαλίζεσθαι, τὰς μεταφοράς, *mitigare duritiem metaphorarum, corrigere*. Demetr. Eloc. 86. Idem mox dicitur ἀσφαλῶς μεταφέρειν. Sic et ἀσφαλίζεσθαι λόγον dixit Alexander περὶ σχημ. quod fit figuris, προδιορθώσει, επιδιορθώσει, προθεραπεία, quibus ea mitigantur, quae videri possint cum aliorum offensione dici. Qua quidem opportunitate usus, dicam, quid de loco vexato Menandri Rhetoris περὶ ἐπιδεικτ. Lib. I. Cap. 5. p. 39. ed. Heeren. sentiam. Ibi de hymnis physicis expositurus Rhetor, haec praecipit: πρῶτον τοίνυν τόδε περὶ αὐτῶν ῥητέον, ὅτι εὐχάριστα μὲν τοῖς ἀσφαλέστέροις τὸ εἶδος ἀρμόττει, μάλιστα δὲ τοῖς ψυχροτέροις καὶ μεγαλονουτέροις. Ad h. l. Celeb. Heeren τοὺς ἀσφαλέστερους vertit, *poetas qui altiores spiritus ducunt*, propterea quod opponantur οἱ ψυχρότεροι, simulque illius vocis significationem prorsus novam appellat mirabundus. Primum autem non potest intelligi, quare Menander nova et caeteris Rhetoribus inaudita significatione vocabulum istud efferre voluerit. Nam τὸ ἀσφαλές et quaecunque verba inde derivari possunt, semper et ubique notionem *moderationis* cuiusdam, *castitatis*, *cautionis*, *securaeque* veluti *tranquillitatis* habent, quam aliquis in oratione conformanda adhibet, ut ex superioribus satis elucet. Deinde si statuamus τοὺς ψυχροτέρους h. l. oppositi, quaeritur, quo tandem modo οἱ ψυχρότεροι et μεγαλονοῦντες coniungi possint, cum utrorumque plane contraria indoles sit (cf. voc. ψυχρός). Itaque ego pro ψυχροτέροις necessario corrigendum censeo ἐμψυχοτέρους. (Sic in Aristot. Rhet. I. 9. pro εὐψυχον Victorius in MS. Cod. reperiēbat ψυχρόν.) Iam omnia cohaerent, et recte opponuntur. Omnem locum ita intelligo: *minime hoc genus hymnorum convenit iis scriptoribus, qui moderato sedationisque ad scribendum animo accedunt: maxime vero iis, qui acriores affectus concipere, altioremque spiritum ducere queunt*. Ergo ἀσφαλέστεροι erunt nostratibus, *ruhige, behutsamere Genies, denen es an Kühnheit der Phantasie, und an Dreistigkeit fehlt, im Gegensatz von ἐμψυχοτέροις καὶ μεγαλονουτέροις, feurigen, Phantasie- und Bilder-reichen Genies, denen der erhabene, kühne, große Ausdruck geläufig ist*. — Quod autem idem Menander

Cap.

Cap. 8. iungit *ερμηνείαν ἀσφαλέστεραν καὶ κομψοτέραν*, bene se locus habebit, si intelligamus lenitatem orationis eam (τὸ ἀσφαλές) quae aliquam ex ornatu et nitore quodam commendationem habet. Huic iam opponitur ἡ *σεμνότερα*, h. e. splendide gravis elocutio.

Ἄσυχολος. Quintil. XI, 3. sub fin. *inotiosam* actionem, quomodo a Graecis Popilius transtulerit, dictam esse tradit, *quae habeat pronuntiationem nimis vultuosam, gestulationibus molestam, et vocis mutationibus resultantem*. Eam igitur interpretes ad h. l. statuunt Graecis appellatam ἄσυχολον ὑπόκρισιν.

Ἀτεχνίτευτος, ὁ τῆς ἀρμονίας χαρακτήρ, *compositio orationis artis expertus*, simplex. Dionys. lud. Lyf. 8. Synonyma sunt ἀποίητος, ἀναπιτήδευτος, οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως, quae omnia in hoc loco coniunguntur.

Ἀτεχνος. τὰ ἄτεχνα scil. ἐπιχειρήματα, argumenta, quae ab inartificialibus petuntur, dicuntur Rhetoribus, quae fiunt ex legibus scriptis, ex pactis et conventionibus. Nam in iis cognoscendis nulla oratoris arte opus est. vid. Anonym. de Rhetor. in Collect. Fischer. p. 200. De πίεσι ἀτέχνους, et ἐντέχνους vid. quae dicta sunt in voc. πίεις.

Ἀτονία, Hermogeni dicitur vitium periodi ex defectu numeri oratorii, (*ein periodischer Misklang*) ut cum in periodo trimembri non omnia membra paria sunt, sed apodosis longior protasi, unde oritur illa ἀτονία aures non implens, sed destituens; περὶ εὗρεσ. IV. p. 170. Deinde ἀτονία φωνῆς etiam *imbecillitas vocis, eine schwache Stimme*. vid. Suidas in Ἰσοκράτης, et quae dicta sunt ad voc. τόνος.

Ἀτονος, qui remissiori oratione utitur, Dionys. Censur. §. 5. p. 434. Apud Libanium in Orat. ad Montium, Demosthenes dicitur ἀτονώτερος τὸ πνεῦμα, quatenus infirma latera, et angustum spiritum habebat, quo vis et robur dicendi minuebatur. Dionys. in lud. Demosth. 20. p. 1011. Isocrateam orationem dicit ἀτονον καὶ λαβὰς οὐ πρατταίως ἔχουσιν, *elumbens, et nervis idoneis carentem*. v. λαβή. Contraria huic forma σρογγυλωτέρα dicitur. Sic et de Isocrate Photius Bibl. Cod. 61. Eunapius de Epiphania: τὸν λόγον ἀτονώτερος, *in dicendo remissus et languidus*.

Ἀτοπία,

Ἄτοπια, *asperitas*, quae oritur ex incommoda literarum in verbis collocatione Dionys. Compof. 12. — τὸ ἀτοπον autem Rhetores quoque dixerunt τὸ ἀκατάσκευον, ἀπόδειξιν μὴ ἔχον, ut Tzetz. ait Chil. VIII, 159. τόπους τὰς ἀποδείξεις δὲ Φαμέν καὶ ἐργασίας.

Αὐθαδὲς, τὸ, *quod maiestatem habet*, ut verba peregrina in carmine epico. Synonymum fere est τὸ σεμνόν Aristoteli Rhet. III, 3. Apud Dionys. Compof. 22. p. 165. iungitur τὸ ἀρχαῖον καὶ αὐθαδὲς κάλλος, *antiqua et severa pulcritudo*, de ratione dicendi Thucydidea. — Longino autem 22, 3. αὐθάδης est *durus, asper, austrius*, praesertim in usu ὑπερβάτων, de quibus h. l. sermo est. vid. voc. ἀπηνής.

Αὐθέκαστος, ἁρμονία, compositio orationis *prae-facta, rigida, severa*. Dionys. Comp. 22. p. 150. vid. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 180. Hesych. αὐθέκαστα. ἀπλᾶ αὐτηρά. Et αὐθέκαστος, αὐστηρὸς τῷ λόγῳ.

Αὐξησις, *exaggeratio*, a nonnullis Rhetoribus definitur λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Hanc autem definitionem Longinus 12, 1. reiecit, et ita statuit: συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐπιφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιούσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον, *expleta omnium rei adiunctarum partium collectio, immorando roborans id, quod iam argumentis firmatum est*. Mox eam ἀπίσει h. e. *argumentatione*, distinguit ita: αὐξησις vim addit argumento, ut sentiat; ἀπίσις autem rein demonstrat docendo, ut credatur. Apud eundem Cap. 38. 2. αὐξητικῶς λέγειν, *augere dicendo rem*. De αὐξήσει ἐν δίκαις disputat Hermog. περὶ δεινότη. p. 38. — Menander Rhet. in δίκαις. ἐπίδ. ait: αὐξήσεω; οἰκῶν τὸ προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἐπιστρέφειν ὥσπερ μεγίστων ἀκούειν μέλλοντα. Ergo quaecunque animum auditoris ita praeparant et afficiunt, ut vel attente audiat, vel cupidus fiat rerum sequentium, ea sunt αὐξητικά, quia ex hoc artificio aliquod pondus accedit ad res tractandas. Sic Aristoteli Rhet. I, 9. αὐξητικά sunt, quae ad augendam laudem, et amplificandum vitium valent. Deinde nonnulli, qui partes orationis constituebant, pro ἐπιλόγῳ, qui vulgo dicitur, αὐξῆσιν dixerunt, teste Scholiaste ad Hermog. περὶ εὐρ. p. 353. Ald. αὐξῆσις ὁ ἐπίλογος. καὶ γὰρ ἔνεκα τοῦ θυμικὸν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν ἢ ἱλαρὸν ἐπινενόηται ὁ ἐπίλογος.

Αὐστηρά,

Αὐτηρά, ἀρμονία, compositio austera; quae verborum usu et iunctura ita comparata est, ut quaedam vastitas, ruditas et robur appareat. Dionys. Comp. Cap. 22. *Seueram* appellat Quintil. IX, 4. 97. et 128. qui et §. 120. *seuerum* et *iucundum* opponit. vid. Gesner. ad Quintil. l. c. Cap. 4. 64.

Αὐτοκαβάλας, tenuiter, summisse, idem quod *εὐτελῶς*, Aristot. Rhet. III, 7. — *αὐτοκαβάλας* etiam, quod temere et repente natum est oratori, v. c. si quis nullo prooemio utitur, et statim ad rem accedit. Hoc quandam negligentiam prodit. Aristot. III, 14. sub fin. Hesyph. *αὐτοκαβάλα, αὐτοσχέδια ποιήματα, ἢ εὐτελῆ.*

Αὐτοματισμός. vid. voc. *αὐτοσχεδιάζειν.*

Αὐτοουργοί, περίοδοι, periodi non affectato studio fitae, sed velut sponte et ex re natae, simplices. Dionys. Demosth. 39. p. 1072.

Αὐτοσχεδιάζειν. πολλὰ αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἢ φύσις, multos versus natura sponte effundere solet, non studio quaesitos. Ita Dionys. Compof. 25. p. 200. ubi is mox αὐτοματισμός dicitur, *Werk der Natur, nicht der Kunst*, cui opponitur ἐπιτήδευσις, *studium*. Deinde αὐτοσχέδια et ἐνεπιτήδευτα iunguntur p. 204. — Demetr. Eloc. 224. διάλογος μιμῆται αὐτοσχεδιάζοντα, in dialogo imitatur sermonem familiarem, sine meditatione et repente factum. Hinc et αὐτοσχεδιάσματα Aristoteles Poet. Cap. 4. dicit de versibus sine praeparatione et temere fufis, neglecta arte, ornatuque, quod est opus meditationis et ἐργασίας. Et Alexander Rhet. περὶ σχημ. τὸ αὐτοσχεδίως λέγειν ὀρπονιτῶ ἀπὸ παρασκευῆς, naturam, artii. Eodem modo Aristides περὶ λόγου πολιτ. p. 654. vid. voc. αὐτοφύης. Alia, quae τῶ αὐτοσχεδιάζειν (pro quo et σχεδιάζειν et αὐτόθεν λέγειν dicunt) opponi solent, haec sunt: τὸ κατασκευάζειν, τὸ σκέψαι, ut ἐσκεμμένον ἦκειν, *meditatum venire ad causam*, ἐσκεμμένα λέγειν, ἐξ ἐτοίμου λέγειν. cf. Hermog. περὶ δεινότη. p. 38. et Gregor. ad Hermog. Cap. 17. inprimis autem Eustathius ad Hom. II π. p. 1062. ubi copiose illam vocem explicat. Ad τὸ αὐτοσχεδιάζειν etiam pertinebat τὸ θεῖως λέγειν, h. e. veluti ex afflatu quodam divino dicere, ubi non opus esset praeuia meditatione. Philostr. Vit. Soph. I. p. 509. de Aeschine: τὸν δὲ αὐτοσχεδίον λόγον σὺν εὐροίᾳ καὶ θεῖως διατιθέμενος.

D

Et

Et mox: τὸ γὰρ θείως λέγειν οὕτω μὲν ἐπεχωρίασε σοφιστῶν σπουδαῖς, ἀπ' Αἰσχίνου δ' ἤρξατο, θεοφορήτων ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμούς ἀναπνέοντες. Et Suidas de eodem: πρῶτος δὲ παντῶν τὸ θείως λέγειν ἤσκησε, διὰ τὸ σχεδιάζειν ὡς ἐνθουσιῶν. De omni studio τοῦ αὐτοσχεδιάζειν Rhetoribus et Sophistis soleam cf. Crefoll. Theatr. Rhet. III, 11.

Αὐτοφυές, *nativum* in oratione, contrarium τοῖς πεποιημένοις, arte factis, et cum artificio quodam elaboratis. v. Dionys. Iud. Isaei 7. — Demetrius Eloc. 27. θυμὸς τέχνης οὐ δεῖται. ἀλλὰ δεῖ τρόπον τινὰ αὐτοφυᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα. Addit: ἐπλοῦν γὰρ εἶναι βούλεται καὶ ἀποίητον τὸ πάθος. Alio loco §. 30. τὸ αὐτοφυές et ἀφρόντισον iungit, in quibus gratae negligentiae pars aliqua cernitur. Quinam sit λόγος αὐτοφυῆς, qui idem etiam αὐτοσχεδῖος dici solet, explicatum est a Photio Bibl. Cap. 61. ubi de Aeschine Rhetore: ἐστὶ δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὥσπερ αὐτοφυῆς καὶ αὐτοσχεδῖος, οὐ τοσοῦτον διδοὺς ἀποθαυμάζειν τὴν τέχνην τοῦ ἀνδρός, ὅσον τὴν φύσιν. Alio loco Cap. 67. ubi de eadem simplicitatis virtute loquitur, ita rem enunciat: δοκεῖ αὐτοσχεδῖα πρὸς αὐτῷ συγγεγραφεῖσθαι. ἐμφύτῃ γὰρ ὁ λόγος ἀνθρώπων χάριτι, τὴν ἐκ περιεργίας οὐ τι προσήκατο μόρφωσιν. Suidas: αὐτοφυέσατον. μὴ ἐπίπλεστον· ἔχουσιν καλλός. Huc pertinet locus Auct. Dial. de causis. corr. eloq. Cap. 6. ult. „Extemporalis audaciae, atque ipsius temeritatis, vel praecipua iucunditas est. Nam in ingenio quoque, sicut in agro, quanquam alia diu ferantur atque elaborentur, gratiora tamen, *quae sua sponte nascuntur*. Haec sunt plane illa αὐτοφυᾶ. Eodem sensu *innata* et *arcessita* sibi opponuntur a Quintil. IX, 3. 74. Per se frigida et inanis affectatio, cum in acres sensus incidit, *innata* videtur esse, non *arcessita*.

Αὐχμηρόν, squalor in oratione, ex situ antiquitatis inprimis oriundus. Dionys. Compos. 3, 5. vid. voc. πῖνος.

ἈΦαί, quas Dionys. Iud. Lys. 13. cum τόνοις iungit, sunt veluti nervi quidam dicentis, adfectus et vehementiae illius interpretes, maxime tamen in compositione et structura verborum, ut videtur. vid. voc. τόνος. Dionysius ibi plura coniungit, quae unam virtutem παθητικὴν oratoris efficiunt, ut et θυμὸς, πνεῦμα etc. Locus omnis hic est: ὑψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς οὐκ ἔστιν ἡ Λυσίου λέξις, οὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ θαυμαστή, οὐδὲ τὸ μικρόν, ἢ
το

τὸ δεινὸν, ἢ τὸ Φοβερόν, ἐπιφαίνουσα, οὐδὲ ἀφ' αὐτῆς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, οὐδὲ θυμοῦ καὶ πνεύματός ἐστι μετῆ· ἀσφαλὴς τε καὶ αἰσθητὴ ἐστίν, ἢ παρακινδυνευμένη, καὶ οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχύον ἱκανὴ δηλῶσαι τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀληθεῖαν εἰκάζει φύσεως. cf. similis locus Dionys. de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061 ubi eodem modo βάρος et τόνος τῆς λέξεως iungitur. vid. voc. βεβαία.

Ἄφελής, περίοδος, *periodus simplex*, quae et dicitur μονόκωλος. Aristot. Rhet. III, 9. vid. voc. ἀπλοῦς. — τὸ ἀφελές, *simplicitas* Dionys. Comp. 3, 1. τὸ ἀφελὲς λέγειν igitur opponitur τῷ γλαφυρῶς λέγειν, et ἀφελὲς Φράσις τῇ Φυσικῇ iungitur Dionys. lud. Isocr. 2. cf. voc. ἰσχνός. Hermogeni περὶ ἰδ. II. p. 212. ἐννοοῖται ἀφελεῖς sunt v. c. hominum, qui non sunt fictis moribus, rusticorum, infantium, quales sunt apud Anacreontem, et Theocritum multae; deinde quae de rebus obviis in vita communi vulgaribusque exponunt. De λόγῳ ἀφελῇ Aristidis est liber singularis, in cuius principio docet, quid inter λόγον πολιτικόν et ἀφελῇ interfit, quae quidem genera eiocutionis sibi invicem contraria sint. Ibidem ἀφελῇ νοήματα dicuntur ἀπλᾶ, ἐπίκοινα, ἀδόξα, καὶ ταῦτα ἀπὸ ἀδόξων τῶν ἐπιχειρημάτων λαμβανόμενα. Porro σχήματα ἀφελῇ Aristidi sunt ἀνειμένα, ἀπλᾶ, μηδὲνα ἐλεγχον ἐμφαίνοντα, et his opponuntur πολιτικά, nimirum τραχέα, βίαια, ἐλεγκτικά. Deinde p. 667. ἐν τῷ ἀφελῇ λόγῳ οὔτε βία ἐστίν οὔτε θυμός, οὔτε σφοδρότης οὔτε ἡ διάθεσις ἡ τῶν πραγμάτων τοιαύτη τις ἐστίν. His iisdem signis genus orationis philosophis aptum describit Cicero Orat. 19. „Mollis est oratio Philosophorum, et umbratilis, nec sententiis nec verbis instructa popularibus, nec vineta numeris, sed soluta liberius: nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum: casta, verecunda, et virgo incorrupta quodammodo.“ Huic opponit oratorium genus dicendi, quod πολιτικόν Aristides appellat. Huc egregie quoque pertinent illa Quintiliani XI, 1. sub finem: „*Simplicitas* illa, et veluti *securitas* inaffectatae orationis (quae est ipsa ἀφέλεια λόγου) mire tenues causas decet, maioribus illud admirabile dicendi genus magis convenit. „Idem Lib. III, 4. 87.“ ἀφέλεια simplex et inaffectata habet quendam purum, qualis et in feminis cernatur, ornatum, et sunt velut quaedam ex tenui diligentia circa proprietatem significationemque munditiae: cf. Lib. X, 1. 82. in iudicio Xenophontis. Eandem et Plutarcho

tarcho de ἀφελείας vi atque indole sententiam esse, patet ex Lib. de malignit. Herodoti, p. 393. Tom. IX. Opp. Reisk. λέξις (Herodoti) ἀφελής, καὶ δίχα πόνου, καὶ βεδίας ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν. Idem in Lycurgo Cap. 21. λέξιν ἀφελῇ καὶ ἄθρυπτον iungit, eamque ad εὐζήλιαν refert, quae plane τῆς ἀφελείας vim habet. Denique τῇ ἀφελείᾳ λόγου opponitur contrarium vitium τὸ ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον ap. Photium Bibl. 80. ubi de Olympiodoro τῷ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξηυτελισμένῳ καὶ ταύτης (ἀφελείας) ἐκπίπτει.

ἈΦήγησις, Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 30. est *nuda rerum expositio*, quae necessaria tantum in negotio aliquo proponit, et minus necessaria praetermittit. Vnde etiam verbum ἀφηγεῖσθαι apud Hermogenem eandem vim habet, diversam quidem ab ea, quae convenit τῇ διηγήσει, quae proprie dicitur *narratio*, quatenus est pars orationis integrae. Hinc patet, quatenam sint σχήματα ἀφηγηματικά apud Aristid. π. λογ. πολιτ. p. 658. ubi illa τῇ σαφηνείᾳ servire docet. v. voc. διήγησις.

ἈΦορισμὸς, qui et διορισμὸς, *descriptio rerum per reprehensionem*, quae exprimit et corrigit vim sententiae et potestatem. Quae potest videri species emendationis. Sic Iul. Rufinian. 14. Praeterea ἀφορισμοὶ dicuntur etiam breves sententiae, quae per se ipsae sensum perficiunt. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 74. ad quem locum Scholiaf. Anon. in Ald. Rhet. T. 2. p. 392. ἀφορισμὸν explicat: τὸ πολλὴν ἔννοιαν ἐν ὀλίγοις ῥήμασι περικλείειν. Vnde ἀφοριστικὸς χαρκτηρ Sophronio apud Photium Cod. 5. p. 9. dicitur *concisum genus scribendi*, ubi omnia brevibus sententiis et ἀπεριοδικῶς dicuntur, quem mox appellat λόγον ἀπόλυτον καὶ ἀσύνθετον. Apud eundem Cod. 44. τὴν φράσιν ἀφοριστικὸς, *scriptor concisus*.

ἈΦορμὴ, *materies*, unde fieri tractatio alicuius scripti aut carminis potest. Sic Menander Rhet. διαρ. p. 596. ubi de hymnis Deorum ἀποκεμπτικοῖς agit: ἀΦορμὴ υποβέβληται τοῖς τοιούτοις ὕμνοις ἢ χάρα, ἣν καταλείπει, καὶ πόλεως καὶ ἔθνης. Alio loco ἀΦορμὰ ἐπαίνων, h. e. *materies laudationum*, sive momenta et loci illi, ex quibus laudare rem possis. De his ἀΦορμαῖς λόγου copiose exposuit Apulines Art. Rhet. p. 711. sq. Ald. Eodem sensu Lucianus Rhet. praec. 18. ἀΦορμὰς et ὑποθέσεις iunxit. Suidas recenset Thrasymachum Rhetorem, qui ἀΦορμὰς ῥητορικάς icripserit,

scripserit, h. e. capita et locos, unde materies dicendi, refutandi, confirmandi etc. depromi possunt. Vnde et ἀφορμαὶ dicuntur ipsa argumenta, seu rationes sese expediendi contra adversariorum cavillationes vel reprehensiones. Sic Vipianus ad Demosth. Androt. p. 435. θαυμαστός φαίνεται ὁ ῥήτωρ. δεινὸς γὰρ καὶ ἐν ἀπόροις εὐρεῖν ἀφορμὰς, h. e. ibi quoque se expedit dicendo, ubi difficilis est vincendi ratio. cf. Dionys. Iud. Lyf. 15. et alibi.

Ἄφροδίτη, *venustas, Veneres* orationis, suavitas. Dionys. Comp. Cap. 3. ubi mox χάριτας. vid. omnino voc. χάρις.

Ἀχαρίς, χαρακτήρ τοῦ λόγου, opponitur τῷ δεινῷ ut vitium huic contrarium, et oritur, si quis quaelibet turpia et indecora sine circuitu effert, numerum omnem orationis negligit, periodicis longis auditores enecat, et sic porro. vid. Demetr. Eloc. 302. sqq.

Ἀψυχος, λέξις, *tenuis* locutio, spiritu carens, οὐ παθητική. Dionys. Demosth. 20. p. 1012. vid. voc. ἄψυχος. Mox, cum huius formae exemplum attulisset: λέξιν dicit λείαν et μαλακὴν. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. ἀψύχους συγγραφαίς appellat, veluti *anima carentes* historias, in quibus, non ut apud Thucydidem orationibus res gestae distinctae sint, sed quae ψιλὴν διήγησιν habeant; *trockne, geistlose Annalen*.

B.

Βάθος, *granditas, sublimitas* orationis, i. τῆ. ὕψος Longin. 2. 1.

Βαθύ, quicquid est abstrusum et reconditum in sententiis. Sic sententiae purae, h. e. apertae et perspicuae, dicuntur ἐννοιαὶ καθαφαί μηδὲν ἔχουσαι βαθύ ap. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 26. ed. Sturm.

Βαίνειν, de cursu et veluti gradibus versuum dicitur, ut κατὰ δάκτυλον βαίνειν, *versus pede dactylico incedentes*. Dionys. Compos. 4. p. 21. Vnde et βεβηκώς ῥυθμός, *numerus orationis graviter incedens*, praesertim in fine orationis, ut spondaicus. Cicero Orat. 64. de eodem spondeo: *habet stabilem quandam et non expertem dignitatis gradum*. Contrarius est ὁ ἀρκαδικός, *velocius rucns*, v. c. verbo monosyllabo, vel brevibus syllabis, aut ἀσλυμένος, quem

quem τῷ βεβηκότι opponit Syrianus ad Hermog. περί τῆς διατρ. p. 169. Tom. 2. Ald. Rhet. ubi hoc genus numer. epilogo tribuit ut et ἀσύνδετα καὶ κομματικώτερα πῶλα. Porro Dionys. Comp. 23. p. 172. βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ τῆς 3ης, τελευταίας περιόδων dicit periodorum clausulas et fines velut ad amussim procedentes. Aliis verbis describit p. 185. κύκλον περιόδου εὐγραμμον καὶ τεταμιευμένον ἄκρως ταῖς συμμετρίαις, absolutis dimensionibus factum. — βεβηκυῖα σύνθεσις vel λέξις est dictio firma, fortis, severa, cui fere similis est ἡ ἀσχηρὰ, σίβαρά, eine derbe, starke Manier des Ausdrucks, im Gegensatz einer feinen, sanften, zarten. Dionys. Iud. Thucyd. 24. p. 867. Vnde et ap. Philostr. Vit. Soph. II. p. 601. iungitur σεμνοπρεπὴς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ βεβηκώς, notaturque scriptor, cuius dictio gravitatem et dignitatem habeat: quemadmodum latinis *incedere* dicuntur superbis plenisque maiestatis cuiusdam gressibus ambulantes, ut Dido Virgilio dicta Aen. I, 46.

Βακχεία, τῶν λόγων, furor quidam dicendi, Longin. 32, 7. Platoni tribuitur. Vnde et βακχεύειν, σείεσθαι, κορυβαντιῶν dicebantur Rhetores et Sophistae, h. e. corpore omni concuti, et bacchari, cum insolentius atque exultantius se gerebant in dicendo. vid. Philostrat. in vit. Scopel. et Cresoll. Theatr. III, 17. Et Longin. 16, 4. βακχεύματα dicit vehementem animi commotionem, quam scriptor aut orator ostendit.

Βάνυσον, τὸ ἐν λόγοις, illiberale, sordidum et triviale in oratione. Plutarch. in Comp. Arist. et Men. p. 387. Tom. IX, Reisk. Iungit τὸ φορτικὸν καὶ θυμηλικόν. Addit: ὁ μὲν ἀπαίδευτος καὶ ἰδιώτης, οἷς ἐκείνος λέγει, ἀλλοῦ καταγ. λέγω δὲ τὰ ἀντίθετα καὶ ὁμοιόπρωτα, καὶ παρωνυμίας. Notantur itaque vulgares illi scriptores, qui, quod ingenio et arte et doctrina vera non possunt, id fucis quadam figurarum, et protritit Rhetorum indoctorum artificii efficere student, vid. quae dicta sunt ad voc. μειρακιώδης.

Βαρβαρισμός. Suidas in βαρβαρίζει· ἐστὶ δὲ βαρβαρισμός ἐκ τῶν κακιῶν λέξεων παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκίμωνων τῶν Ἑλλήνων, ex disciplina Stoicorum rhetorica apud Diog. Laert. VII, 1. 40. cf. Sext. Empir. adversus Grammat. Lib. I, 10. et Quintil. I, 5, ubi docet barbarissimum tribus modis accipi 1) cum verbum peregrinum orationi inseritur, quae Grammaticis βαρβαρόλεξις dicta est. vid. Charis.

Charif. in Gramm. Putsch. p. 237. 2) *ῥηϊκῶς*, ut si quis, aliquid minaciter aut crudeliter dixerit, barbare locutus existimetur. 3) adiectione vel detractiōe literae vel syllabae.

Βάρος, *gravitas* orationis et argumentorum, Dionys. in Iud. Demosth. 34. p. 1061. ubi adponitur τῷ τόνῳ τῆς λέξεως. Eadem alio loco τὰ βάρη veluti *pondera* argumentorum in Cens. Orat. 3, 2. p. 427. Eunapius in Vit. Proaeresii p. 117. de Anatolio Sophista: *Φρονήματος ἐμπληθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος*.

Βαρύτης, *gravitas* in obiurgando atque expositulando ap. Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 294 ut cum orator iniuria immerito se affectum queritur, aut cum meritis nostris expectata fortuna non respondet, cum secus, quam par sit, de nobis iudicatur, cum fallimur opinione de amicis nostris etc. Pertinent ergo hae formae dicendi ad orationem moratam, ad ῥῆτος oratoris. Eiusdem *βαρύτητος* mentionem facit Sopater διαρ. p. 314. exemplo usus hominis, qui fortunam suam misere conqueritur, desperatumque consilium cum *aliqua adfectus vehementia* exponit. Vnde etiam passim τὸ πάθος et *βαρύτητα* coniungit. De hac forma dicendi egit quoque Aristides περὶ λογ. πολ. p. 645. ex instituto, ita ut in γνώμῃ, in σχήματι, et ἐπαγγελίᾳ quomodo se habeat, disputet. Definit eam, quatenus in sententiis et re ipsa insit, hoc modo: ὅταν ἡ κατηγορεῖν τις προάγῃται αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἢ τῶν οἰκείων τινὸς ἢ φίλων. βαρὺ γὰρ τοιοῦτον ἂν εἴη ἐξὸν ἐπαινεῖν. καὶ ὅταν τὶ ἄτοπον σεαυτῷ ἐπαράσῃ, ἢ προτείνῃ τοῖς ἀκούουσιν, ὃ μὴ ἂν ἐκόντας δέξαιτο. Ad *βαρύτητα* etiam ὁ σχατλιασμός pertinet, qui illius fere explicatio et declaratio est. v. Apstin. Rhet. p. 729.

Βασανίζεσθαι, dicitur oratio, cum artificiosis coloribus et nimio apparatu instruitur. Vnde illi synonymum iungitur τὸ κατεπιτηδεῦσαι, quo verbo *nimium studiū* et *cura ornandi* significatur, cuius contrarium est τὸ ἀληθεῖ καὶ φυσικῷ χρώματι κεκοσμηθῆσαι. v. Dionys. Iud. Thucyd. 42. p. 921. — *βασανίζειν* τὸ ἔπος ὁμοίως τῷ πᾶσι. Longinus 10, 6. de Homero dixit, cum elocutionem ad imitationem calamitatis ingruentis *torsit* et *finxit*, ut in his: ὑπὲρ θανάτοιο. Nam particulae ὑπὲρ et ἐκ nunc contra naturam linguae in unum verbum coniunctae sunt; quam etiam τῶν ἔκτους σύνθλησιν vocat.

Ἀσφαλία, τῆς γνώμης, dicitur ea indoles vel ratio sententiae, qua non est contraria alicui, neque adeo periculum dicenti affert. Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. cf. seq. voc.

Ἀσφαλίζεσθαι, τὰς μεταφορὰς, *mitigare duritiem metaphorarum, corrigere*. Demetr. Eloc. 86. Idem mox dicitur ἀσφαλῶς μεταφέρειν. Sic et ἀσφαλίζεσθαι λόγον dixit Alexander περὶ σχημ. quod sit figuris, προδιορθώσει, ἐπιδιορθώσει, προδραπέλα, quibus ea mitigantur, quae videri possint cum aliorum offensione dici. Qua quidem opportunitate usus, dicam, quid de loco vexato Menandri Rhetoris περὶ ἐπίδεικτ. Lib. I. Cap. 5. p. 39. ed. Heeren. sentiam. Ibi de hymnis physicis expositurus Rhetor, haec praecipit: πρῶτον τοίνυν τόδε περὶ αὐτῶν ῥητέον, ὅτι ἐλάχιστα μὲν τοῖς ἀσφαλέτεροις τὸ εἶδος ἀρμόττει, μάλιστα δὲ τοῖς ψυχροτέροις καὶ μεγαλονουτέροις. Ad h. l. Celeb. Heeren τοὺς ἀσφαλέτερους vertit, *poetas qui altiores spiritus ducunt*, propterea quod opponantur οἱ ψυχρότεροι, simulque illius vocis significationem prorsus *novam* appellat mirabundus. Primum autem non potest intelligi, quare Menander nova et caeteris Rhetoribus inaudita significatione vocabulum istud efferre voluerit. Nam τὸ ἀσφαλές et quaecunque verba inde derivari possunt, semper et ubique notionem *moderationis* cuiusdam, *cautitatis*, *cautionis*, *securaeque* veluti *tranquillitatis* habent, quam aliquis in oratione conformanda adhibet, ut ex superioribus satis elucet. Deinde si statuamus τοὺς ψυχροτέρους h. l. opponi, quaeritur, quo tandem modo οἱ ψυχρότεροι et μεγαλονουτέροις coniungi possint, cum utrorumque plane contraria indoles sit (cf. voc. ψυχρός). Itaque ego pro ψυχροτέροις necessario corrigendum censeo ἐμψυχότερους. (Sic in Aristot. Rhet. I. 9. pro εὐψυχον Victorius in MS. Cod. reperiebat ψυχρόν.) Iam omnia cohaerent, et recte opponuntur. Omnem locum ita intelligo: *minime hoc genus hymnorum convenit iis scriptoribus, qui moderato sedatiorique ad scribendum animo accedunt: maxime vero iis, qui acriores affectus concipere, altioremque spiritum ducere queunt*. Ergo ἀσφαλέτεροι erunt nostratibus, *rühige, behutjamere Genies, denen es an Kühnheit der Phantasie, und an Dreistigkeit fehlt, im Gegensatz von ἐμψυχότεροις καὶ μεγαλονουτέροις, feurigen, Phantasie- und Bilder-reichen Genies, denen der erhabene, kühne, große Ausdruck geläufig ist*. — Quod autem idem Menander

Cap.

Cap. 8. iungit *ἐρυηνείαν ἀσφαλέστεραν καὶ κομφοτέραν*, bene se locus habebit, si intelligamus lenitatem orationis eam (τὸ ἀσφαλές) quae aliquam ex ornatu et nitore quodam commendationem habet. Huic iam opponitur ἡ *σεμνότερα*, h. e. splendide gravis elocutio.

Ἄσχολος. Quintil. XI, 3. sub fin. *inotiosam* actionem, quomodo a Graecis Popilius transtulerit, dictam esse tradit, *quae habeat pronuntiationem nimis vultuosam, gestulationibus molestam, et vocis mutationibus resultantem*. Eam igitur interpretes ad h. l. statuunt Graecis appellatam ἄσχολον ὑπόκρισιν.

Ἀτεχνίτευτος, ὁ τῆς ἀρμονίας χαρακτήρ, *compositio orationis artis expers*, simplex. Dionys. lud. Lyf. 8. Synonyma sunt ἀποίητος, ἀνεπιτήδευτος, οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως, quae omnia in hoc loco coniunguntur.

Ἀτεχνος. τὰ ἄτεχνα scil. ἐπιχειρήματα, argumenta, quae ab inartificialibus petuntur, dicuntur Rhetoribus, quae sunt ex legibus scriptis, ex pactis et conventionibus. Nam in iis cognoscendis nulla oratoris arte opus est. vid. Anonym. de Rhetor. in Collect. Fischer. p. 200. De πίεσι ἀτέχνους, et ἐντέχνους vid. quae dicta sunt in voc. πίεις.

Ἀτονία, Hermogeni dicitur vitium periodi ex defectu numeri oratorii, (*ein periodischer Misklang*) ut cum in periodo trimembri non omnia membra paria sunt, sed apodosis longior protasi, unde oritur illa ἀτονία aures non implens, sed destituens; περὶ εὐρεσ. IV. p. 170. Deinde ἀτονία Φωνῆς etiam imbecillitas vocis, *eine schwache Stimme*. vid. Suidas in Ἰσοκράτης, et quae dicta sunt ad voc. τόνος.

Ἀτονος, *qui remissiori oratione utitur*, Dionys. Censur. §. 5. p. 434. Apud Libanium in Orat. ad Montium, Demosthenes dicitur ἀτονώτερος τὸ πνεῦμα, quatenus infirma latera, et angustum spiritum habebat, quo vis et robur dicendi minuebatur. Dionys. in lud. Demosth. 20. p. 1011. Isocrateam orationem dicit ἄτονον καὶ λαβὰς οὐ πραταίως ἔχουσιν, *elumbeni, et nervis idoneis carentem*. v. λαβή. Contraria huic forma σρογγυλωτέρα dicitur. Sic et de Isocrate Photius Bibl. Cod. 61. Eunapius de Epiphanio: τὸν λόγον ἀτονώτερος, *in dicendo remissus et languidus*.

Ἀτοπία,

Ἀτοπία, *asperitas*, quae oritur ex incommoda literarum in verbis collocatione Dionys. Compos. 12. — τὸ ἄτοπον autem Rhetores quoque dixerunt τὸ ἀκατάσκευον, ἀποδείξιν μὴ ἔχον, ut Tzetz. ait Chil. VIII, 159. τόπους τὰς ἀποδείξεις δὲ Φαμὲν καὶ ἐργασίας.

Ἀὔθαδες, τὸ, *quod maiestatem habet*, ut verba peregrina in carmine epico. Synonymum fere est τὸ σεμνόν Aristoteli Rhet. III, 3. Apud Dionys. Compos. 22. p. 165. iungitur τὸ ἀρχαῖκόν καὶ αὔθαρτος κάλλος, *antiqua et severa pulcritudo*, de ratione dicendi Thucydidea. — Longino autem 22, 3. αὐθάδης est *durus, asper, austerrus*, praesertim in usu ὑπερβάτων, de quibus h. l. sermo est. vid. voc. ἀπηνής.

Ἀὐθέκαστος, *ἁρμονία*, compositio orationis *praeformata, rigida, severa*. Dionys. Comp. 22. p. 150. vid. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 180. Hesych. αὐθέκαστα. ἀπλᾶ αὐτηρά. Et αὐθέκαστος, αὐτηρὸς τῷ λόγῳ.

Ἀύξησις, *exaggeratio*, a nonnullis Rhetoribus definitur λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Hanc autem definitionem Longinos 12, 1. reiicit, et ita statuit: συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐπιφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιούσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον, *expleta omnium rei adiunctorum partium collectio, immorando roborans id, quod iam argumentis firmatum est*. Mox eam a πίσει h. e. *argumentatione*, distinguit ita: αὐξήσις vim addit argumento, ut sentiat; πίσις autem rein demonstrat docendo, ut credatur. Apud eundem Cap. 38. 2. αὐξητικῶς λέγειν, *augere dicendo rem*. De αὐξήσει ἐν δίκαις disputat Hermog. περὶ δεινότη. p. 38. — Menander Rhet. in δίκαι. ἐπιθ. αἱ: αὐξήσεω; οἰκῆιον τὸ προσεκτικὸν ποιῆν τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἐπιστρέφειν ὥσπερ μεγίστων ἀκούειν μέλλοντα. Ergo quaecunque animum auditoris ita praeparant et afficiunt, ut vel attente audiat, vel cupidus fiat rerum sequentium, ea sunt αὐξητικά, quia ex hoc artificio aliquod pondus accedit ad res tractandas. Sic Aristoteli Rhet. I, 9. αὐξητικά sunt, quae ad augendam laudem, et amplificandum vitium valent. Deinde nonnulli, qui partes orationis constituebant, pro ἐπιλόγῳ qui vulgo dicitur, αὐξήσιν dixerunt, teste Scholiaste ad Hermog. περὶ εὐρύ. p. 353. Ald. αὐξήσις ὁ ἐπίλογος. καὶ γὰρ ἕνεκα τοῦ θυμικὸν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν ἢ ἱλαρὸν ἐπινενόηται ὁ ἐπίλογος.

Ἀὐτηρὰ,

Αὐστηρά, *ἀρμονία*, compositio austera; quae verborum usu et iunctura ita comparata est, ut quaedam vastitas, ruditas et robur appareat. Dionys. Comp. Cap. 22. *Severam* appellat Quintil. IX, 4. 97. et 128. qui et §. 120. *severum* et *iucundum* opponit. vid. Gesner. ad Quintil. l. c. Cap. 4. 64.

Αὐτοκαβάλλως, *tenuiter*, *summissee*, idem quod *εὐτελῶς*, Aristot. Rhet. III, 7. — *αὐτοκάβαλλον* etiam, quod temere et repente natum est oratori, v. c. si quis nullo prooemio utitur, et statim ad rem accedit. Hoc quandam negligentiam prodit. Aristot. III, 14. sub fin. He-lych. *αὐτοκαβάλα*, *αὐτοσχέδια ποιήματα*, ἢ *εὐτελῆ*.

Αὐτοματισμός. vid. voc. *αὐτοσχεδιάζειν*.

Αὐτουργοί, *περίοδοι*, *periodi non affectato studio* *ῥίθαι*, sed velut sponte et ex re natae, simplices. Dionys. Demosth. 39. p. 1072.

Αὐτοσχεδιάζειν. *πολλά αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἢ φύσεις*, *multos versus natura sponte effundere solet, non studio quaesitos*. Ita Dionys. Compos. 25. p. 200. ubi is mox *αὐτοματισμός* dicitur, *Werk der Natur, nicht der Kunst*, cui opponitur *ἐπιτήδευσις*, *studium*. Deinde *αὐτοσχέδια* et *ἐνεπιτήδευτα* iunguntur p. 204. — Demetr. Eloc. 224. *διάλογος μιμῆται αὐτοσχεδιάζοντα*, *in dialogo imitatur sermonem familiarem*, sine meditatione et repente factum. Hinc et *αὐτοσχεδιάσματα* Aristoteles Poet. Cap. 4. dicit de versibus line praeparatione et temere fufis, neglecta arte, ornatuque, quod est opus meditationis et *ἐργασίας*. Et Alexander Rhet. *περὶ σχημ. τὸ αὐτοσχεδίως λέγειν* opponit *τῷ ἀπὸ παρασκευῆς*, *naturam*, *artem*. Eodem modo Aristides *περὶ λόγου πολιτ.* p. 654. vid. voc. *αὐτοφύης*. Alii, quae *τῷ αὐτοσχεδιάζειν* (pro quo et *σχεδιάζειν* et *αὐτόθεν λέγειν* dicunt) opponi solent, haec sunt: *τὸ κατασκευάζειν*, *τὸ σκέψαι*, ut *ἐσκεμμένον* ἦκειν, *meditatum venire ad causam*, *ἐσκεμμένα λέγειν*, *ἐξ ἐτοίμου λέγειν*. cf. Hermog. *περὶ δαινότ.* p. 38. et Gregor. ad Hermog. Cap. 17. inprimis autem Eustathius ad Hom. II π. p. 1062. ubi copiose illam vocem explicat. Ad *τὸ αὐτοσχεδιάζειν* etiam pertinebat *τὸ θείως λέγειν*, h. e. veluti ex afflatu quodam divino dicere, ubi non opus esset praevia meditatione. Philostr. Vit. Soph. I. p. 509. de Aeschine: *τὸν δὲ αὐτοσχεδίον λόγον σὺν εὐροίᾳ καὶ θείως διατιθέμενος*.

D

Et

Et mox: τὸ γὰρ θείως λέγειν οὕτω μὲν ἐπεχωρίασε σοφιστῶν σπουδαῖς, ἀπ' Αἰσχίνου δ' ἤρξατο, θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμοὺς ἀναπνέοντες. Et Suidas de eodem: πρῶτος δὲ πάντων τὸ θείως λέγειν ἤσκησε, διὰ τὸ σχεδιάζειν ὡς ἐνθουσιῶν. De omni studio τοῦ αὐτοσχεδιάζειν Rhetoribus et Sophistis solenni cf. Crefoll. Theatr. Rhet. III, 11.

Αὐτοφυές, *nativum* in oratione, contrarium τοῖς πεποιημένοις, arte factis, et cum artificio quodam elaboratis. v. Dionys. Iud. Isaï 7. — Demetrius Eloc. 27. θυμὸς τέχνης οὐ δέεται. ἀλλὰ δεῖ τρόπον τινὰ αὐτοφυᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα. Addit: ἀπλοῦν γὰρ εἶναι βούλεται καὶ ἀποήτευ τὸ πάθος. Alio loco §. 30. τὸ αὐτοφυές et ἀφρόντισον iungit, in quibus gratiae negligentiae pars aliqua cernitur. Quidam sit λόγος αὐτοφυής, qui idem etiam αὐτοσχεδῖος dici solet, explicatum est a Photio Bibl. Cap. 61. ubi de Aeschine Rhetore: ἐστὶ δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὥσπερ αὐτοφυής καὶ αὐτοσχεδῖος, οὐ τοσοῦτον διδούς ἀποθαυμάζειν τὴν τέχνην τοῦ ἀνδρός, ὅσον τὴν φύσιν. Alio loco Cap. 67. ubi de eadem simplicitatis virtute loquitur, ita rem enunciat: δοκεῖ αὐτοσχεδία πρὸς αὐτῷ συγγεγραμμένη. ἐμφύτῃ γὰρ ὁ λόγος ἀνδρῶν χάριτι, τὴν ἐκ περιεργίας οὐ τι προσήκατο μόρφωσιν. Suidas: αὐτοφύεσται. μὴ ἐτίπλεον ἔχουσιν κάλλος. Huc pertinet locus Auct. Dial. de causs. corr. eloq. Cap. 6. ult. „Extemporalis audaciae, atque ipsius temeritatis, vel praecipua iucunditas est. Nam in ingenio quoque, sicut in agro, quanquam alia diu ferantur atque elaborentur, gratiora tamen, quae sua sponte nascuntur. Haec sunt plane illa αὐτοφυᾶ. Eodem sensu *innata* et *arcessita* sibi opponuntur Quintil. IX, 3. 74. Per se frigida et inanis affectatio, cum in acres sensus incidit, *innata* videtur esse, non *arcessita*.

Αὐχμηρόν, squalor in oratione, ex situ antiquitatis imprimis oriundus. Dionys. Compos. 3, 5. vid. voc. πῖνος.

Ἀφᾶ, quas Dionys. Iud. Lys. 13. cum τόνοις iungit, sunt veluti nervi quidam dicentis, adfectus et vehementiae illius interpretes, maxime tamen in compositione et structura verborum, ut videtur. vid. voc. τόνος. Dionysius ibi plura coniungit, quae unam virtutem παθητικὴν oratoris efficiunt, ut et θυμός, πνεῦμα etc. Locus omnis hic est: ὑψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς οὐκ ἔστιν ἡ Λυσίου λέξις, οὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ θαυμαστὴ, οὐδὲ τὸ πικρόν, ἢ τὸ

τὸ δεινόν, ἢ τὸ Φοβερόν, ἐπιφαίνουσα, οὐδὲ ἀφ' αὐτῆς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, οὐδὲ θυμοῦ καὶ πνεύματος ἐστὶ μετῇ· ἀσφαλὴς τε καὶ ἀλλόθεν ἐστίν, ἢ παρασκευασμένη, καὶ οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχύϊν ἱκανὴ δηλῶσαι τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀληθεῖαν εἰκάζει φύσεως. cf. similis locus Dionys. de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061 ubi eodem modo βάρος et τόνος τῆς λέξεως iungitur. vid. voc. βεβαία.

Ἄ Φ ε λ ῆ ς, περίοδος, *periodus simplex*, quae et dicitur μονόκωλος. Aristot. Rhet. III, 9. vid. voc. ἀπλοῦς. — τὸ ἀφελές, *simplicitas* Dionys. Comp. 3, 1. τὸ ἀφελὲς λέγειν igitur opponitur τῷ γλαφυρῶς λέγειν, et ἀφελὲς φράσις τῇ φυσικῇ iungitur Dionys. lud. Isocr. 2. cf. voc. ἰσχνός. Hermogeni περὶ ἰδ. II. p. 212. ἐννοίαι ἀφελεῖς sunt v. c. hominum, qui non sunt fictis moribus, rusticorum, infantium, quales sunt apud Anacreontem, et Theocritum multae; deinde quae de rebus obviis in vita communi vulgaribusque exponunt. De λόγῳ ἀφελῇ Aristidis est liber singularis, in cuius principio docet, quid inter λόγον πολιτικόν et ἀφελῇ intersit, quae quidem genera elocutionis sibi invicem contraria sint. Ibidem ἀφελῇ νοήματα dicuntur ἀπλᾶ, ἐπίκοινα, ἀδόξα, καὶ ταῦτα ἀπὸ ἀδόξων τῶν ἐπιχειρημάτων λαμβανόμενα. Porro σχήματα ἀφελῇ Aristidi sunt ἀνευμένα, ἀπλᾶ, μηδένα ἐλεγχον ἐμφαίνοντα, et his opponuntur πολιτικά, nimirum τραχέα, βίαια, ἐλεγμικά. Deinde p. 667. ἐν τῷ ἀφελῇ λόγῳ οὔτε βία ἐστίν οὔτε θυμός, οὔτε σφοδρότης οὔτε ἡ διάθεσις ἡ τῶν πραγμάτων τοιαύτη τις ἐστίν. His iisdem signis genus orationis philosophis aptum describit Cicero Orat. 19. „Mollis est oratio Philosophorum, et umbratilis, nec sententiis nec verbis instructa popularibus, nec vineta numeris, sed soluta liberius: nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum: casta, verecunda, et virgo incorrupta quodammodo.“ Huic opponit oratorum genus dicendi, quod πολιτικόν Aristides appellat. Huc egregie quoque pertinent illa Quintiliani XI, 1. sub finem: „*Simplicitas* illa, et veluti *securitas* inaffectatae orationis (quae est ipsa ἀφέλεια λόγου) mire tenues causas decet, maioribus illud admirabile dicendi genus magis convenit. „Idem Lib. III, 4. 87.“ ἀφέλεια simplex et inaffectata habet quendam purum, qualis et in feminis cernatur, ornatum, et sunt velut quaedam ex tenui diligentia circa proprietatem significationemque munditiae: cf. Lib. X, 1. 82. in iudicio Xenophontis. Eandem et Plutarcho

tarcho de ἀφελείας vi atque indole sententiam esse, patet ex Lib. de malignit. Herodoti, p. 393. Tom. IX. Opp. Reisk. λέξις (Herodoti) ἀφελῆς, καὶ δίχα πόνου, καὶ βραδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν. Idem in Lycurgo Cap. 21. λέξιν ἀφελῆ καὶ ἄθρυπτον iungit, eamque ad εὐζήλιαν refert, quae plane τῆς ἀφελείας vim habet. Denique τῇ ἀφελείᾳ λόγου opponitur contrarium vitium τὸ ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον ap. Photium Bibl. 80. ubi de Olympiodoro τῷ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξηυτελισμένῳ καὶ ταύτης (ἀφελείας) ἐκπίπτει.

ἈΦήγησις, Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 30. est *nuda rerum expositio*, quae necessaria tantum in negotio aliquo proponit, et minus necessaria praetermittit. Vnde etiam verbum ἀφηγεῖσθαι apud Hermogenem eandem vim habet, diversam quidem ab ea, quae convenit τῇ διηγῆσαι, quae proprie dicitur *narratio*, quatenus est pars orationis integrae. Hinc patet, quatenam sint σχήματα ἀφηγηματικὰ apud Aristid. π. λογ. πολιτ. p. 658. ubi illa τῇ σαφηνείᾳ servire docet. v. voc. διήγησις.

ἈΦορισμός, qui et διορισμός, *descriptio rerum per reprehensionem*, quae exprimit et corrigit vim sententiae et potestatem. Quae potest videri species emendationis. Sic Iul. Rufinian. 14. Praeterea ἀφορισμοὶ dicuntur etiam breves sententiae, quae per se ipsae sensum perficiunt. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 74. ad quem locum Scholiast. Anon. in Ald. Rhet. T. 2. p. 392. ἀφορισμὸν explicat: τὸ πολλὴν ἔννοιαν ἐν ὀλίγοις ῥήμασι περικλείειν. Vnde ἀφοριστικὸς χαρκτηρ Sophronio apud Photium Cod. 5. p. 9. dicitur *conciisum genus scribendi*, ubi omnia brevibus sententiis et ἀπεριοδικῶς dicuntur, quem mox appellat λόγον ἀπὸλυτον καὶ ἀσύνδετον. Apud eundem Cod. 44. τὴν φράσιν ἀφοριστικὸς, *scriptor concisus*.

ἈΦορμὴ, *materies*, unde fieri tractatio alicuius scripti aut carminis potest. Sic Menander Rhet. διαρ. p. 596. ubi de hymnis Deorum ἀποπεμπτικοῖς agit: ἀφορμὴ ὑποβέβληται τοῖς τοιούτοις ὕμνοις ἢ χώρᾳ, ἣν καταλείπει, καὶ πόλει καὶ ἔθνῃ. Alio loco ἀφορμὰ ἐπαίνων, h. e. *materies laudationum*, sive momenta et loci illi, ex quibus laudare rem possis. De his ἀφορμαῖς λόγῳ copiose exposuit Apſines Art. Rhet. p. 711. sq. Ald. Eodem sensu Lucianus Rhet. praec. 18. ἀφορμὰς et ὑποθέσεις iunxit. Suidas recenset Thrasymachum Rhetorem, qui ἀφορμὰς ῥητορικὰς τερψερῖ,

scripserit, h. e. capita et locos, unde materies dicendi, refutandi, confirmandi etc. depromi possunt. Vnde et ἀφορμαί dicuntur ipsa argumenta, seu rationes sese expediendi contra adversariorum cavillationes vel reprehensiones. Sic Vipianus ad Demosth. Androt. p. 435. Θανματός Φαίνεται ο ῥήτωρ. δεινός γὰρ καὶ ἐν ἀπόροις εὐρεῖν ἀφορμὰς, h. e. ibi quoque se expedit dicendo, ubi difficilis est vincendi ratio. cf. Dionys. Iud. Lyf. 15. et alibi.

ἈΦροδίτη, *venustas, Veneres* orationis, suavitas. Dionys. Comp. Cap. 3. ubi mox χάριτας. vid. omnino voc. χάρις.

Ἀχαρίς, χαρακτήρ τοῦ λόγου, opponitur τῷ δεινῷ ut vitium huic contrarium, et oritur, si quis quaelibet turpia et indecora sine circuitu effert, numerum omnem orationis negligit, periodis longis auditores enecat, et sic porro. vid. Demetr. Eloc. 302. sqq.

Ἀψυχος, λέξις, *tenuis* locutio, spiritu carens, οὐ παθητική. Dionys. Demosth. 20. p. 1012. vid. voc. ἄψυχος. Mox, cum huius formae exemplum attulisset: λέξιν dicit λείαν et μαλακὴν. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. ἀψύχους συγγραφαίς appellat, veluti *anima carentes* historias, in quibus, non ut apud Thucydidem orationibus res gestae distinctae sint, sed quae ψιλὰν διήγησιν habeant; *trockne, geistlose Annalen.*

B.

Βάθος, *granditas, sublimitas* orationis, i. γ. ὕψος Longin. 2. 1.

Βαθύ, quicquid est abstrusum et reconditum in sententiis. Sic sententiae purae, h. e. apertae et perspicuae, dicuntur ἐννοιαι καθαραὶ μηδὲν ἔχουσαι βαθύ ap. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 26. ed. Sturm.

Βαίνειν, de cursu et veluti gradibus versuum dicitur, ut κατὰ δάκτυλον βαίνειν, *versus pede dactylico incedentes*. Dionys. Compos. 4. p. 21. Vnde et βεβηκώς ρυθμός, *numerus orationis graviter incedens*, praesertim in fine orationis, ut spondaicus. Cicero Orat. 64. de eodem spondeo: *habet stabilem quandam et non expertem dignitatis gradum*. Contrarius est ὁ ἀρκαδικός, *velocius ruens*, v. c. verbo monosyllabo, vel brevibus syllabis, aut λαλυμένος, quem

quem τῷ βεβηκότι opponit Syrianus ad Hermog. *περί εἰσῶ διαρ.* p. 169. Tom. 2. Ald. Rhet. ubi hoc genus numer. epilogo tribuit ut et ἀσύνδετα καὶ κομματικώτερα πῶλα. Porro Dionys. Comp. 23. p. 172. βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ τῶ θ-μης, τελευτὰς περιόδων dicit periodorum clausulas et fines velut ad amussim procedentes. Aliis verbis describit p. 185. κύκλον περιόδου εὐγραμμον καὶ τεταμιευμένον ἄκραις ταῖς συμμετρίαις, absolutis dimensionibus factum. — βεβηκυῖα σύνθεσις vel λέξις est dictio firma, fortis, severa, cui fere similis est ἡ ἀσχηρὰ, σιβαρὰ, eine derbe, starke Manier des Ausdrucks, in Gegensatz einer feinen, sanfteren, zarten. Dionys. Iud. Thucyd. 24. p. 867. Vnde et ap. Philostr. Vit. Soph. II. p. 601. iungitur σεμνοπρεπὴς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ βεβηκῶς, notaturque scriptor, cuius dictio gravitatem et dignitatem habeat: quemadmodum latinis *incedere* dicuntur superbis plenisque maiestatis cuiusdam gressibus ambulantes, ut Dido Virgilio dicta Aen. I, 46.

Βακχεία, τῶν λόγων, furor quidam dicendi, Longin. 32, 7. Platoni tribuitur. Vnde et βακχεύειν, σείεσθαι, κορυβαντιῶν dicebantur Rhetores et Sophistae, h. e. corpore omni concuti, et bacchari, cum insolentius atque exultantius se gerebant in dicendo. vid. Philostrat. in vit. Scopel. et Cresoll. Theatr. III, 17. Et Longin. 16. 4. βακχεύματα dicit vehementem animi commotionem, quam scriptor aut orator ostendit.

Βάνυσον, τὸ ἐν λόγοις, illiberate, sordidum et triviale in oratione. Plutarch. in Comp. Arist. et Men. p. 387. Tom. IX, Reisk, Iungit τὸ φορτικὸν καὶ θυμελικόν. Addit: ὁ μὲν ἀπαίδευτος καὶ ἰδιώτης, οἷς ἐκείνος λέγει, ἀλίσκοται. λέγω δὲ τὰ ἀντίθετα καὶ ὁμοιόπρωτα, καὶ παρανομίας. Notantur itaque vulgares illi scriptores, qui, quod ingenio et arte et doctrina vera non possunt, id fucis quoddam figurarum, et protritit Rhetorum indoctorum artificis efficere student, vid. quae dicta sunt ad voc. μεμπτικῶδες.

Βαρβαρισμός. Soidas in βαρβαρίζει· ἐστὶ δὲ βαρβαριτύς ἐκ τῶν κακιῶν λέξεων παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκίμωνων Ἑλλήνων, ex disciplina Stoicorum rhetorica apud Diog. Laert. VII, 1. 40. cf. Sext. Empir. adversus Grammat. Lib. I, 10. et Quintil. I, 5, ubi docet barbarismum tribus modis accipi 1) cum verbum peregrinum orationi inseritur, quae Grammaticis βαρβαρόλεξις dicta est. vid. Charis.

Charif. in Gramm. Putsch. p. 237. 2) ἡθικῶς, ut si quis, aliquid minaciter aut crudeliter dixerit, barbare locutus existimetur. 3) adiectione vel detractioe literae vel syllabae.

Βάρος, *gravitas orationis et argumentorum*, Dionys. in Iud. Demosth. 34. p. 1061. ubi adponitur τῷ τόνῳ τῆς λέξεως. Eadem alio loco τὰ βάρη veluti *pondera* argumentorum in Cens. Orat. 3, 2. p. 427. Eunapius in Vit. Proaeresii p. 117. de Anatolio Sophista: Φρονήματος ἐμπληθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος.

Βαρύτης, *gravitas in obiurgando atque expostulando* ap. Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 294 ut cum orator iniuria immerito se affectum queritur, aut cum meritis nostris expectata fortuna non respondet, cum secus, quam par sit, de nobis iudicatur, cum fallimur opinione de amicis nostris etc. Pertinent ergo hae formae dicendi ad orationem moratam, ad ἡθος oratoris. Eiusdem βαρύτητος mentio, nem facit Sopater διαρ. p. 314. exemplo usus hominis, qui fortunam suam misere conqueritur, desperatumque consilium cum *aliqua adfectus vehementia* exponit. Vnde etiam passim τὸ πάθος et βαρύτητα coniungit. De hac forma dicendi egit quoque Aristides περὶ λογ. παλ. p. 645. ex instituto, ita ut in γνώμη, in σχήματι, et ἐπαγγελίᾳ quomodo se habeat, disputet. Definit eam, quatenus in sententiis et re ipsa insit, hoc modo: ὅταν ἡ κατηγορεῖν τις προάγῃται αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἢ τῶν οἰκείων τινὸς ἢ φίλων. βαρὺ γὰρ τοιοῦτον ἂν εἴη ἐξὸν ἐπαινεῖν. καὶ ὅταν τὶ ἄτοπον σεαυτῷ ἐπαράσῃ, ἢ προτείνῃ τοῖς ἀκούουσιν, ὃ μὴ ἂν ἐκόντας δέξαιτο. Ad βαρύτητα etiam ὁ σχατλιασμός pertinet, qui illius fere explicatio et declaratio est. v. Apstin. Rhet. p. 729.

Βασανίζεσθαι, dicitur oratio, cum artificiosis coloribus et nimio apparatu instruitur. Vnde illi synonymum iungitur τὸ κατεπιτηδεῦσαι, quo verbo *nimium studiū* et *cura ornandi* significatur, cuius contrarium est τὸ ἀληθεῖ καὶ φυσικῷ χρώματι κεκοσμηθαι. v. Dionys. Iud. Thucyd. 42. p. 921. — βασανίζειν τὸ ἔπος ὁμοίως τῷ πᾶσι Longinus 10, 6. de Homero dixit, cum elocutionem ad imitationem calamitatis ingruentis *torsit* et *finxit*, ut in his: ὕπεν θανάτοιο. Nam particulae ὕπ et ἐκ nunc contra naturam linguae in unum verbum coniunctae sunt; quam etiam τῷ ἔπους σύνθελψιν vocat.

Βάσις, *exitus orationis, clausula, ἀνάπαυσις*. Hermog. *περὶ ἰδ.* l. p. 78. cf. Cic. *Orat. Cap.* 63. sq. — **βάσις περιόδων**, *clausulae periodorum* Dionys. *Comp.* 22. p. 149. coll. p. 168. et *Cap.* 23. p. 172. uti *τελευτάς* vocat. Hinc **βάσις** Demetrio *Eloc.* 206. est finis τῶν κώλων, quatenus longis syllabis ultimum verbum constat, et sono longiori veluti moram elocutioni facit, quae eadem et ἔδρα dicitur. vid. inf. voc. ἔδρα. Apud Longin. 39. occurrit **βάσις ῥυθμοῦ**, quod Morus vertit, *numeri incessum, den Gang der Melodie*. Hesych. **βάσις**, ὁ ῥυθμός. *πορεία, ὁδός*. vid. ibi Interpp. Deinde singulari sensu **βάσις** etiam dicitur Hermogeni de omni *exitu exordii*, quatenus orator argumentum illius concludit, et ad sequentia narrationemque transit. Sic *περὶ εὐρέτ.* Lib. I. p. 28. quatuor partes exordii statuit: *πρότασιν, κατασκευὴν, ἀπόδοσιν, βάσιν*. Nempe alio loco docet non irruendum esse in narrationem, sed potius ab exordio viam paullatim ad narrationem sternendam. Hoc ergo praestat **βάσις**. Nam *βαίνειν* significat incessum gravem, circumspectum et lentum, cui contrarium est τὸ *τρέχειν*. Sic Vlpian. ad Demosth. Olynth. 3. p. 22. τὸ *συνπέρασμα γνωμικὸν ἐν σεμνῇ τὴν βάσιν τῷ προοίμῳ ποιεῖκε*. Lucian. *Encom. Demosth.* §. 7. *μέτρα κώλων καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσις*. Suidas in voc. *βασιλεὺς* ex Philostr. *Histot.* de Gregorii stilo ait: *μεῖζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος*, genus dicendi illi fuit solidius, et gravius. Ibi mox dicitur *εὐθερός*.

Βασιλεὺς, *ἐν τοῖς λόγοις*. Videtur haec formula solennis fuisse Rhetoribus quibusdam et Sophistis, qui eloquentiae suae laudes sibi ipsi dicebant, et quos satyra sua exagitat Lucian. *Praec. Rhet.* §. 11. Sic Rufus Sophista praeceptorem Herodem appellavit *λόγων βασιλέα* ap. Philostr. *Vit. Soph.* II. p. 598. Eandem ob causam Periclem *ὀλύμπιον* dictum, Plutarchus in vita eius commemorat. Et Latini, si cuius eloquentiam laudant, *Deum* in dicendo vocant, ut Cicero passim; cf. *Or.* I, 23. II, 42. cf. Crescoll. *Theatr.* 1, 7. et inprimis *Cap.* 9. Hinc Sophistae primarii, qui Athenis docebant, dicebantur adeo *τυραννεῖν, regnum habere eloquentiae*. vid. Crescoll. l. c. IV. 2. p. 379. Eynap. *vit. Maximi* p. 72. de Iuliano: *θεὸν τινα νομίσας τὸν Χρυσάνθιον ἐπὶ τῷ λόγῳ*. Deinde apud eundem in *Vita Proaeres.* Vlpianus dictus est *κρατεῖν ἐπὶ λόγοις*, h. e. artis rhetoricae professione nobilis. Ibi et *ἀρχὴ ἐπὶ τοῖς λόγοις* Proaeresio tribuitur p. 110. quam mox *βασιλείαν* dicit.

dicit. cf. p. 123. ibid. Simili sensu, at bono, dicebatur Cicerone *regnare* in iudiciis, ut prodidit Quintil. X, 1. 112. it. *arcem tenere* eloquentiae XII, 11. 28. cf. Ep. Cic. VII, 24. et IX, 18. vid. quae notavit Wernsdorf. ad Himer. Orat. XIV, p. 617.

Βεβαία, σύνθεσις, *compositio* aut structura verborum stabilis, fortis, quae et dicitur *ἀξιοματική, μεγαλοπρεπής*, et oritur ex rhythmis nobilioribus, et dignitatem quandam habentibus, ut spondeo, dactylo, iambo etc. Dionys. Comp. 18. Quintil. IX, 4. 83. „Quo quique pedes sunt temporibus pleniores, longisque syllabis *magis stabiles*, hoc graviorem faciunt orationem. Simili sensu Demetrius Eloc. 221. *σύνθεσιν βεβαιούσαν* dicit *simplicem, severam*, hoc additamento usus: καὶ μηδὲν ἔχουσιν ρυθμοειδές. Nam rhythmī studium ornandi, severae illi simplicitati contrarium, significant.

Βεβαίωσις. Hermogenes περὶ δεινότη. p. 56. duplicem methodum tradit, qua in narratione uti orator possit; ἀναφορὰν h. e. testimonii et auctoritatis usum, et βεβαίωσιν quae efficiat, ne adversarius narratis rebus contradicere possit. Itaque Gregor. ad h. l. Cap. 28. ἐπισφράγησιν explicat.

Βία, κατὰ τὴν σύνθεσιν Demetr. Eloc. 246. abī huc refert τὸ δύσφθογγον.

Βιάζεσθαι, de oratione, quae vi et impetu suo ad assensum vel affectum rapit, ut solēt παθητικὴ λέξις, πάθεισιν ἰσχυρά. Dionys. Iud. Lys. 13. Synonymum est παραγκάσαι. Deinde σχήματ᾽ βεβιασμένα, *coactae figurae*, in quibus formandis nimia ars obscuritatem et duritiem adfert. Vnde eadem dicuntur σχήματα πολύπλοκα καὶ ἀγκύλα Dionys. Iud. Thucyd. 35. p. 899. cf. voc. σκολιά, et ἀγκύλως. Mox pag. 919. appellat βεβασανισμένον: nisi lectio corrupta est h. l. Nam paullo inferius p. 921. iterum βεβιασμένον dicit. vid. tamen voc. βασανίζεσθαι.

Βίαιος. τὸ βίαιον ἔθος λύσεων Rhetoribus dicta *violenta argumentatio*, quae fit, cum adversarium iisdem verbis premimus et coercemus, quibus ille confisus in iudicium venerat. Hoc modo igitur quasi sagitta et telum ab adversario in nos emissum, in illum ipsum retorquetur; ut apud Ciceronem pro leg. Manil. Cap. 20. cum Q. Catulus quaereret, *si in uno Pompeio omnia ponerent, si*

quid de eo factum esset, in quo spem essent habituri? Cicero κατὰ βίαιον ὄρον καὶ λύσιν ita respondet: *quo minus certa est hominum ac minus diuturna vita, hoc magis respublica, cum per Deos immortales licet, frui debet summi hominis vita atque virtute.* cf. Hermog. de hoc genere περὶ εὐρέσ. Lib. III. p. 110. ubi in fine ita: τὸ βίαιον παρέξει τοῦ λεγομένου τὸ ἐναντίον, et appellat εἶδος λύσεων τὸ παράδοξοτατον καὶ ἰσχυρώτατον καὶ νικητικώτατον, partim quod praeter expectationem adfertur, de quo nec iudex nec adversarius cogitarint, partim quod ad probandum maxime valet, quia eius firma conclusio est, et fere necessaria argumentatio, adeoque certam victoriam adfert. Unde et alio loco διαρ. τ.σ. p. 82. ὅρος βίαιος dicitur, *fnitio violenta*, quae contrarium adfirmat, quia habet in se aliquid παραδόξον et ὑπερβολὴν quandam h. e. orationem consuetudini et veritati repugnantem: βίαιος autem dicitur inprimis, quia ei non facile resisti potest: est enim vehemens, et oratori singularem ingenii opinionem parit. vid. Sturmius ad l. l. Hermog. p. 161. — Sopater διαρ. p. 370. τὸν βίαιον ὄρον dicit κατασκευαστικὸν τῆς ἀντιστάσεως. Vossius Rhet. Instit. V. p. 406. etiam ἀντιστροφὴν appellat, ut sit genus τῆς ἀντιμεταβολῆς, quatenus nempe in verbis eleganter inverfis cernatur, sed vim probandi habeat, et ad locum argumentorum firmandorum pertineat, vid. voc. ἀντίστροφα.

Βιολογεῖν. vid. voc. ἡθῆ.

Βιωτικὰ, ὁμιλίαι. vid. voc. ἰδιωτικοί. — βιωτικὰ πράγματα, *res ad vitam communem pertinentes*, qualis est oratio Vlyssis cum subulco Odyss. π', 1 et seq. Unde haec βιολογούμενα dicuntur a Longino Sect. 9.

Βλαίσωσις, *praevaricatio*, genus enthymematum ita comparatum, ut e duorum contrariorum utroque et bonum et malum aliquid sequatur, utraque utrisque contraria. Aristot. Rhet. II, 23. 58.

Βλακῶδες, τὸ. vid. in voc. γαργαλίζον.

Βοηθήματα, *ornatus adiumenta*. Aristot. Rh. III, 2. 22. ἐξ ἐλαττόνων βοηθημάτων ἐπὶ ὁ λόγος τῶν μετρών, *oratio soluta pauciora carmine ad ornandum adiumenta habet.*

Βούλεσθαι. Hoc verbo utitur Dionysius Halic. ut studium atque artem significet, qua quis orationem instruat,

struat, contrariam simplicitati naturali, quam quis naturae beneficio adhibet, ut in Iud. Isocr. Cap. 3. *πέφυκε ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δὲ Ἰσοκράτους βούληται*, h. e. Lysiana dictio naturalem suavitatem habet, Isocratis autem *σφέσταται*, studio quaesitam.

Βουλῆσεις, τῶν ποιημάτων, vis et sensus carminum, Dionys. Demosth. 53. p. 1117.

Βράγχος. Quintil. XI, 3. 35. haec habet: *Est intem et longus et plenus et clarus satis spiritus, non tamen firmæ intentionis, ideoque tremulus, ut corpora, quae aspectu integra nervis parum sustentur. Id βράγχον Graeci vocant*. Gesnerus ad h. l. dubitat, an βράγχος sit ab auctore. Nam cum Medici veteres ita describant, ut obsecuritatem vocis a nimio humore faucium ortam intelligamus, non satis apparere ait, quomodo longus et plenus, et clarus praesertim, simul *rauci* spiritus dici possit. Deinde confert Hesychianum *βραχέειν, ἀχῆσαι, ψοφῆσαι*. Quid si igitur, inquit, *βραγμός* sit sonus, qualem describit Fabius, qualisque a figlinis vitiosis et rimam agentibus reddi solet? Haec Gesnerus. Sed tamen in ea explicatione itidem quaeri possit, quomodo talis sonus iuxta *clarum* spiritum constare possit? Mea sententia acquiescere debemus in Fabii descriptione, qui *tremulum* sonum explicat, h. e. eum, qui ex vitio aliquo gutturis sese non sustinet, sed saepe deflectit ab sono recto ad alium, ut falsa et iniucunda modulatio oriatur, *eine zitternde, überschnappende Stimme*. Et profecto novimus multos, quibus in tali voce tremula et veluti singultibus quibusdam fracta, nec claritas nec plenitudo vocis deest. Posse autem in illo loco vocem βράγχον defendi, vel ex Polluce statuas licet, apud quem inter alia multa vitia sonus, etiam *Φωνὴ βραγνώδης* commemoratur. cf. Lib. II, 4. 117. et IV, 17. 114. Hippocrates Libr. de aer. loc. et aq. monuit ad meridiem nasci homines *βαρυφώνους καὶ βραγχαδέας διὰ τὸν ἥερα*.

Βραχυλόγοι, qui concisa, brevi oratione utuntur. Demetr. Eloc. 7. de Laconibus et de dominis, qui paucis verbis et *βραχυλογία* servis suis imperant *Imperatoriam brevitatē* vocat Tacitus Hist. Lib. I, Cap. 18. De *βραχυλογία* Laconica classicus locus est Plutarch. Lycurg. Cap. 19. ubi illius vis et ratio accurate explicatur. Ipse Lycurgus ibi dicitur fuisse *βραχυλόγος καὶ ἀποφθεγματικὸς*.

κός, eiusque ἀποφθέγματα copiose recensentur. — Rutil. Lupus II, 8 βραχυλογίαῖν appellat, cum orator brevitate sententiae praecedat auditoris expectationem. vid. Quintil. IX, 3. p. 457. et 448. ubi τὸ ἀσύνδετον et διάλυσιν in βραχυλογίαῖν quadam versari dicuntur. Auct. Rhetor. ad Alexandrum ap. Ald. p. 253. βραχυλογεῖν βουλόμενον δεῖ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἐν ὀνόματι περιλαμβάνειν. χρὴ δὲ καὶ συνδέσμους ὀλίγους ποιεῖν, τὰ πλεῖστα δὲ ζευγνύειν. Contraria dicendi forma est τὸ μηκύνειν, vel μακρὸν τὸν λόγον ποιεῖν, de qua vid. ibid. Plutarch. l. c. τὴν πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασίαν appellat. — Rhetores Graecos inter βραχυλογίαῖν et συντομίαῖν distinxisse, intelligi posse videtur ex loco Quintil. IV, 2. „Graecorum aliqui aliud *circumcisa* expositionem, id est συντομίαῖν, aliud *brevem* (haud dubie βραχυλογίαῖν vel βραχυπέπαιαν in mente habuit Fabius. vid. Lib. VIII, 3.) putaverunt; quod illa supervacuis careret, haec possit aliquid ex necessariis desiderare. Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur, quam oporteat.“ — Sic Auct. Rhet. ad Alex. n. 258. συντόμως δηλώσωμεν, εἰάν ἀπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὀνομάτων περιαιρῶμεν τὰ μὴ ἀναγκαῖα ρηθῆναι, ταῦτα μόνον καταλείποντες, ὧν ἀφαιρέθεντων, ἀσαφὲς ἔσται ὁ λόγος.

Γ.

Γαμήλιοι, λόγοι, orationes nuptiales. Dionys. Art. rhet. Cap. 2. qui et ἐπιθαλάμιοι. cf. Menander Rhet. in διαμ. p. 626.

Γαργαλίζον, τὸ, in dictione Iamblichi Photius Bibl. Cod. 94. notat, et τὸ βλακῶδες h. e. vim quandam titillandi et lasciviae sensum adiuvandi. Vnde etiam hanc elocutionem appellat μαλακὴν καὶ βέουσαν.

Γαῦρος, de oratore qui exultat et veluti petulans est ob affectationem artis et acuminis. Sic Hermog. περὶ id. II. p. 368. Aeschinem vocat σοφιστικὸν καὶ γαῦρον.

Γελοῖος, qui risum ciere vult facete dictis. Longin. §4. 3. de Demosthene ἐνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελάται. Mox distinguitur ἐπίχαρις, venustus.

Γενεθλιακός, λόγος, oratio natalitia. Eius methodum exponit Dionys. Art. Rhet. Cap. 3. p. 242. sq.

Γένεσις.

Γένεσις, Hoc nomine nonnullos Rhetores statum coniecturalem, vel *σοχασμὸν* vocasse, auctor est Quintil. III, 6. p. 138. vid. voc. *σοχασμός*.

Γενικός, τόπος. Menandro Rhet. *περὶ ἐπίδεικτ.* Cap. 2. Lib. 3. p. 108. ed. Heeren. dicitur *argumentum universale*, quod omnibus iis rebus, de quibus aliquis dicit, convenit, eique opponitur τὸ ἐπιχείρημα, quod sit argumentum paucis tantum κατ' ἐξοχὴν conveniens. vid. voc. ἐπιχείρημα. — *γενικὴ ἀντίθεσις* autem dicitur, si quis ita excipit, ut dicat res privatim gestās non esse publico iudicio submittendas. Itaque habet vim τῆς παραγραφῆς, ut notat Vlpian. ad Demosth. Midian. p. 352. Dionysius Hal. de vi dic. Demosth. Cap. 39. p. 1075. τὴν ἀρμονίαν αὐστηράν, μεγαλόφρωντα, καὶ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς διακούςαν, etiam *γενικὴν* appellat, h. e. characterem orationis naturalem, qui nimirum minus artis et elegantiae, plus autem nativae simplicitatis vel severitatis habeat.

Γενναία, Φράσις, Longino Cap. 8. est, quae propter delectum verborum nihil humile habet, et propter ornatum splendet, *der edle, würdige Ausdruck*. Ibidem *γενναῖον πάθος*, *generosus affectus*. Sunt enim etiam *πάθη ταπεινά*, ut οἰκτοί, λύπαι, φόβοι. — *γενναῖον τὸ λῆμμα*, *generosa sententia*, *ein edler, grosser Gedanke*. Longin. Cap. 40, 3.

Γένος. τὰ ἐν γένει ὀνόματα. Aristides dicit ea verba, quae genus pro specie significant, ut si dicas argentum et aurum, pro pecunia vel numis. Ergo ὀνόματα ἐν γένει inter fontes σεμνότητος refert Lib. *περὶ λογ. πολιτ.* p. 645.

Γλαφυρός, suavis, concinnus, pictus, politus, v. c. ῥυθμός, oppositus τῷ σεμνῷ h. e. gravitatem et aliquid generosi habenti. Dionys. Comp. Cap. 13. — *γλαφυρά καὶ ἀνδραῖ σύνθεσις*, compositio *polita, elaborata et florida* Cap. 23. p. 170. cf. Lib. de vi dicendi Demosth. Cap. 40. p. 1075. sqq. — Demetrius Eloc. 128. ὁ γλαφυρὸς λόγος χαριεντισμὸς καὶ ἡλαρὸς λόγος ἐστίν. Sic Himer. Orat. I. in Severum *γλαφυρά ἐπιχειρήματα* vocat argumenta iucunde venusteque inventa. Eustathius autem ad Hom. Odyss. α. p. 1385. ἡ λέξις inquit, μετῆνται καὶ ἐπὶ νοημάτων, καὶ λέγεται νοήματα γλαφυρά, τὰ ἔχοντά τι βαθύ, πλὴν μετὰ καὶ χάριτος καὶ διαφανείας τινὸς καὶ λαμπρότητος, ὥς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινά. Longin. Cap. 10. cum

ἐν τῷ ἀνδρὶ, *pigmenta et flosculos* orationis opposuisset τὸ δέει, mox τῷ Φοβερῷ contrarium facit τὸ μικρὸν καὶ γλαφυρόν. Et Cap. 33. 5. ἐν τῷ γλαφυρῷ πεκαλύνεσθαι, poetae in picto dicendi genere excellentes. — Plutarchus in Mario Cap. 3. ἀσείον καὶ γλαφυρόν βίον dixit, quam quis vivit in urbe, ergo elegantem, urbanam, opponitque βίον ἐν πόλει, vitam rusticam, agrestem. vid. ἀσείος. Sic Philostratus Vit. Soph. Lib. I. p. 484. Eudoxo tribuit κόσμον τῆς ἀπαγγελίας, *elegantiam et ornatum* elocutionis. Et eundem Eudoxum Plutarch. in vita Marcelli dicit ποικίλονται τῷ γλαφυρῷ τὴν γεωμετρίαν. Ergo τὸ γλαφυρόν semper κάλλος et κόσμον habet. cf. Dionys. de vi Demosth. Cap. 41. p. 1083. ubi eidem ἡδονὴν tribuit, et ἀρμονίαν ἡδέαν appellat. Et alio loco p. 1100. τῆς γλαφυρᾶς ἀρμονίας τὸ τέλος, τὸ ἡδὺ εἶναι, statuit, τῆς δὲ αὐστηρᾶς τὸ καλόν.

Γλυκύτης, *suavitas*, moratae orationis, τοῦ ἡθους, pars, quam et ἡδονὴν vocat Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 226. Talem suavitatem tribuit v. c. sententis mythicis, quae orationi interferuntur, narrationibus rerum, quae prope ad mythos accedunt, ut de bello Troiano, vel saltem aliquid simile fabularum habent, ut multa apud Herodotum. Sic et Menander διαρ. p. 622. ubi et Herodotum commendat, et Photius Bibl. Cod. 60. p. 99. cf. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 8. ubi τέρψιν et τὸ τερπνόν illi mythorum usui tribuit, quae sunt fere illius γλυκύτητος synonyma. Porro, quae auribus, oculis, ceterisque sensibus iucunda sunt, etiam γλυκύτητα habent, cum oratione explicantur. Huc et pertinent omnes ἐννοιαι ἐρωτικαί, (cf. Eustath. ad Hom. Od. 9. p. 1506.) deinde loca ex poetis allata et inserta orationi. Etiam ἐπίθετα ὀνόματα augent et adjuvant suavitatem. cf. Voss. Instit. Rhet. VI. p. 507. Menander l. l. addit: ἡδονὴ παραγίνεται ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἀπὸ ποιῆας συνθέσεως, ὅταν μὴ τραχεῖα χρώμεθα ἀπαγγελίᾳ, μηδὲ περιόδους ἐχούσῃ καὶ ἐνδυμήματα, ἀλλ' ὅταν ἀπλουτέρα τυγχάνῃ καὶ ἀσφαλετέρα. cf. Aristides περὶ λογ. πολ. p. 657. περὶ ἀφελ. p. 673. ubi haec inter alia: ἡ τῆς λέξεως γλυκύτης πορίζεται ἐν κωμωδίᾳ καὶ Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος. Et mox: τὰ μεγάλα μικρῶς, τὰ δὲ μικρὰ μεγάλως, γλυκύτητα ἐργάζῃ. cf. Diog. Laert. Xenoph. Cap. 14.

Γλωτταί, *verba peregrina*. Aristot. Rhet. III, 2. et 3. ubi varia exempla ponit. Sic et Poet. Cap. 21. γλωττας cum ξένους confundit; ἅπαν δὲ ὀνομαί ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλωτταί.

γλῶττα· λέγω δὲ κέρριον μὲν, ὃ χρῶνται ἑκάστοι, γλῶτταν δὲ ὃ ἕτεροι. Idem Poet. Cap. 22. ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν, καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κέρριον. Lucian. Lexiph. 25. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινεῖμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα, h. e. poemata scribentes, ad quae glossario opus est. Id Philostratus Vit. Apollon: I, 17. dicit λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην, quem locum descripsit Suidas in κατεγλωττισμένον, ubi explicat πολλὰς γλῶττας μεμιγμένον. vid. interpp. ad I. Philostr. — Photius Bibl. Cod. 191. λέξις εἰς γλῶτταν νεανίσουσα dicitur de eo, qui vocabula peregrina et non usitata, *inveniliter*, h. e. inepte et temere adhibet in oratione. Obiter noto λέξεις κατεγλωττισμένας, quas Eunapius Libanio tribuit, ab interprete latino falso redditas esse, *didiciones quae illecebras meras et suavia spirant*, quae significatio potius convenit verbis Aristophanis Thesmoph. 238. a Suida l. c. laudatis. vid. ibi Kusterus. Sunt potius verba et formae loquendi peregrinae, quibus Libanius παρδείαν et ἀνάγνωσιν ostentabat; mox λέξιν ὑπ' ἀρχαιότητος διαλυθάνουσαν Eunapius vocat. Neque Crescillius sensum vidit Theatr. III, 23. ab interprete latino Eunapii pendens. Vossius autem Instit. Rhet. Lib. 4. p. 12. recte interpretatus est: *voces ob peregrinitatem aut raritatem interpretationis indigas*. Recte etiam Kusterus ad Suidae l. c. — Dionysius autem Compos. 3. p. 15: γλῶττας distinguit a τοῖς ξένοις manifeste. Itaque ei γλῶτται esse videntur verba *obscuriora*, adeoque *inuitata* et *obscuriora*, ut Galenus definit in Interpretatione Glossar. Hippocr. quod opus subiectum est Erotiani Lexico. vid. interp. ad h. l. Dionys. Hal. Eodem etiam modo τὰ γλωττηματικὰ ὀνόματα, verba *obscura*, *obsoleta* distinguit a τοῖς ξένοις, peregrinis; Comp. Cap. 25. p. 195. Itaque τὸ γλωττηματικὸν Θουκυδίδου est *obscurum dicendi genus Thucydidis*. vid. in Censur. Script. 3. 2. p. 427. Ep. ad Amm. II. p. 790. et multis locis alibi, ubi γλωττηματικὴν λέξιν propriam Thucydidis facit. Idem etiam πὸ κατὰγλωσσον dicit in Iud. Thucyd. Cap. 53.

Γνώμη, *sententia*, μέρος ἐνθυμήματος Aristoteli Rhet. II. 20. et 21. ubi haec definitio est: ἀπόφασις, οὐ μὲν τοι περὶ τῶν κηδέεσσον καθόλου, οὔτε περὶ πάντων, ἀλλὰ περὶ ὧσων αἱ πράξεις εἰσὶ, καὶ αἰμετὰ ἢ Φευκτὰ ἐς πρὸς τὸ πράσσειν, enunciatio universalis, quae per se ipsa sensum habet, et maxime e genere morali. Vnde et γνῶμολογεῖν

μολογῆν, *sententiose loqui* et γνωμοτύποι dicuntur homines rustici, quatenus maxime per sententias loquuntur: ut γνωμοτύπεῖν ap. Aristoph. Thesmoph. 60. ubi Schol. explicat γνωμολογῆν ἀκριβῶς. cf. Plut. Thes. Cap. 3. ubi Hefiodi τὰς ἐν ἔργοις γνωμολογίας commemorat, h. e. sententias breves, maxime e genere morali. Auct. Rhetor. ad Alexandr. p. 248. in Rhet. Ald. γνώμη (quatenus scilicet inter τὰς πλείους refertur) ἐστὶ καὶ ὅλων τῶν πραγμάτων δόγματος ἰδίου δήλωσις. cf. Quintil. VIII, 5. Anonymus de Rhetor. in Collect. Fischer. ita definit: ποιὸν τι πράγμα ὅπως δεόν γίνεσθαι ἀποφαινόμενον. vid. Hermog. Progymn. Cap. 4. et Auct. ad Herenn. IV, 17. — γνώμη etiam est ὁ νοῦς, τὰ ἐκινώματα, *die Gedanken, in so ferne sie der Grund der Rede sind, von Worten sich unterscheiden, und die Sache enthalten*. Sic Aristides περὶ λογ. πολ. p. 641. de virtutibus orationis πολιτικῆς expositurus, dicit has virtutes tribus in rebus cerni, in γνώμη, σχήματι, et ἐπαγγελίᾳ. Ergo definit: γνώμην λέγω τὸν νοῦν καὶ ἐκινώματα, ἐν οἷς εὐρίσκεται τὰ πράγματα. cf. Cresoll. Theatr. III, 23. et voc. νόμη. — Deinde ὁ ἀπὸ γνώμης σοχασμὸς dicitur Rhetoribus, cum quaestio est de animi *affectione* et *voluntate*, ut si quis dicitur in dementia alterum occidisse, quaestio fit coniecturalis, an vere demens fuerit, nec ne. Quare γνώμη nunc est ἡ προαίρεσις. cf. Sopatr. διαρ. ζητ. p. 318. Hi et γνωμικοὶ σοχασμοὶ dicuntur, in quibus quaeritur de γνώμη h. e. περὶ τοῦ εἰ ἐκὼν ἢ ἄκων τίς τι ἐποίησε. cf. Schol. ad Hermog. διαρ. τασ. p. 193. ed. Ald. Tom. 2. ubi Marcellinus definit: ὅταν τῆς πράξεως οὐσῆς Φαναρᾶς, ἡ γνώμη ζητεῖται τοῦ πράξαντος, vel Hermogenes ipse: ἔς ψιλῇ τῇ γνώμῃ ἐξετάζεται, Φανεροῦ ὄντος καὶ τοῦ πράγματος, καὶ τοῦ πράξαντος. cf. ibid. Syriacus Scholiastes, qui docet, quomodo ea forma σοχασμοῦ differat a simili quadam, quae συγγνώμη appellatur. Denique specialius quoddam καφάλιον seu fons argumentandi in statu definitivo dicitur γνώμη, hoc est, uti explicant Scholiastae ad Hermogenem, Sopater et Marcellin. p. 226. ἡ τοῦ πεπραγμένου αἰτία εὐπρόσωπος· τὰς γὰρ ἐκαινομένους τῶν πράξεων αὐτὰς καὶ ἑαυτὰς διαβαλεῖν οὐ θυνάμενοι, ἐκ τῆς αἰτίας καὶ τῆς τοῦ δράσαντος γνώμης τοῦτο ποιοῦμεν λέγοντες. cf. Cic. Invent. II, 5. ubi de *impulsione* et *affectione* animi. et Cyr. περὶ κατασοφισμοῦ p. 450. ed. Ald.

Γνωσιγραφία, ab Apfine Art. Rhet. p. 709. definitur ἀπόφασις διακωῶν.

Γοητεύεσθαι. τὸ γοητευμένον in metaphorarum usu dicitur, quod eas suaves reddit lectoribus vel auditoribus, cerniturque in apto delectu et recto usu. Itaque contrarium est τὸ ἀπλῶς et ἀπεριμερίμως παραλαμβάνεσθαι, artis et studii defectus in eligendis adhibendisque metaphoris. Photius Bibl. Cod. 192. Eunapius de Iamblichō p. 22. οὐκ οὖν κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, lectorem non detinet, non obrepat illecebris quibusdam, et ad lectionem invitat. Et γοητεία λόγων tribuitur illis orationis partibus, quae magis ad affectus auditorum tractandos, apparatusque oratorium, quam ad causam ipsam adhibentur, ut prooemio, epilogo etc. Scholiast. Hermog. εὐρέσ. ap. Ald. p. 352. οὐδὲ βασιλεὺς ἀεὶ προσιμιάζεται, ἢ ἀρχιερεὺς, τὸ αἰδέσθαι καὶ ἀξιόπικτον ἐκ τοῦ βαθμοῦ κατηγμένοι, καὶ μὴ γοητείας λόγων ἐπιδεόμενοι.

Γόμφοι. γόμφοις συνδεσμένα, clavis compressam orationem Longin. 41. vocat eam, quae brevibus et paucarum syllabarum verbis deinceps sequentibus constat. Eandem dicit συγκομμένην εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα.

Γόνιμος. Menander in διαρ. ἐπίθ. hymnorum genus illud, quod fictionem Deorum habet, et παπλασμένον dicitur, appellat τὸ γονιμώτατον h. e. in qua maxima omnium inveniendi, cogitandique facultas locum habet, et ubi quis maxime vim eloquentiae et ingenii ostendere potest. Vnde et mox: ἐπινοίας ἐστὶ σημεῖον ὁ τοιοῦτος ὕμνος. Photius Bibl. Cap. 6. de Gregorio Nysseno dicit: τὸ γόνιμον εἰς τὸ προέχειν ἐκβιάζεται, ingenio et arte vincere anpittitur. Apud Philostratum Vit. Soph. II. p. 582. τὸ γόνιμον, nativa quaedam praeslantia et foecunditas, opponitur et dexteritati, quam quis imitandis aliorum exemplis sibi conciliavit. Sopatr. etiam in Proleg. ad Aristidem appellatur Aristides γόνιμος καὶ ἐνδυμηματικός καὶ βίαιος, vir foecundi ingenii. Aristides ipse Oratt. Tom. II. p. 380. iungit τὸ γόνιμον καὶ πόριμον.

Γοργιδεῖν, Gorgiam, Sophistam illum nobilem, imitari. v. Philostr. Vit. Soph. I. p. 493. ubi Agathon poeta dicitur πολλαχοῦ τῶν ἱαμβείων γοργιάζειν. Ibi etiam, quae in elocutione et omni eloquentia Gorgias habebat, recensentur, unde, quid sit γοργιάζειν, planius intelligitur. Hinc et τὸ ψυχρον et γοργιαῖον iunctum est nonnullis. v. Synes. Epist. 133. et 28. et cf. Voss. Instit. Rhet. V. p.

327. 329. Alio etiam loco Epist. 13. dicitur τὸ γοργιάζειν idem notare quod ῥητορεύειν. Nempe Gorgias primus erat Sophistarum veterum, qui ob eloquentiam in existimatione fuit, et multa in disciplinam et artem rhetoricam intulit. cf. Cresoll. Theatr. I, 5. p. 40. sqq.

Γοργόν, κῶλον, *membrum* (periodi) *velox*, ex structura metrica. Dionys. Compof. 19. p. 133. γοργὰ σχήματα sunt figurae et modi dicendi, qui orationem vividam, vehementem, patheticamque efficiunt. Iis contraria sunt τὰ ὑπτία et αἰσιμένα. vid. plura ad voc. γοργότης.

Γοργότης, *celeritas* orationis. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 192. Hanc formam dicendi adiunctam habere debet gravitas, et dignitas orationis, ne scil. nimis ignava sit, et molesta. Conspicua autem est illa γοργότης in variis partibus orationis. Itaque in *verbis* (λέξεις γοργή) cernitur, cum verba sunt brevia. In omni *structura* orationis ad γοργότητα requiritur τόπος τμητικός, h. e. oratio incisa, non multis verbis amplificata. Ergo huc pertinent ἀπαντήσεις ταχῆαι, ἢ βραχεῖαι, obiectiones brevissimo stilo elatae, *kurz abfertigende Widerlegungen, welche Macht-sprüche ähnlich sind*, eademque occupationes adversarii argumenti. Deinde illud genus ἀποστροφῆς, quod variat compellando, non in una persona acquiescens, sed evagans ad plures, qui adsunt in concione vel iudicio, quae varietas dicitur μετάβασις. Ita Eustathius ad Hom. γοργότητα omnibus illis locis tribuit, quae habent varietatem ex mutato genere dicendi, ut cum Homerus continuam narrationem interpellat episodiiis quibusdam. vid. voc. ὑπτίος. *Figurae*, quae γοργότητα adiuvant (γοργὰ σχήματα) sunt ὑποστροφή, τὸ ἐπιτρέχον, αἰσύνδενον, μερισμοί, ἐπαναφορά. Photius Bibl. Cod. 265. σχήματα vocat συναστραυμένα μετὰ γοργότητος, et huc refert ἐρωτήσεις, ὑποστροφάς, αἰσύνδενον. Eustathius fere semper τὸ γοργόν et αἰσύνδενον iungit. cf. ad Il. λ. p. 839. Notanda est haec Suidae glossa: ἥλιον κρύπτεσθαι, ἄστρα δεικνύσθαι. ταῦτα οἱ μὲν ῥήτορες καλοῦσι γοργὰ. γραμματικοὶ δὲ, ὁμοιοπατάληκτα. Φιλόσοφοι δὲ, πάριστα. Numerus, qui γοργότητι servit, est trochaicus. Hermog. Progymnasm. in Bibl. lit. et art. Gotting. P. IX. Cap. 8. Ἀπαιτεῖ τὸ τοιοῦτο βίαιον ῥήτορα καὶ δεινότητα. Δεῖται δὲ καὶ γοργότητος ἢ ἐργασία (scil. τῆς συγκρίσεως) πανταχοῦ, διὰ τὸ δεῖν ταχέως ποιεῖν τὰς μεταβάσεις.

Γράμμα,

Γράμμα. τὰ παρὰ γράμμα σκαῖματα, *cavillationes, quae fiunt mutatis litteris*. Aristot. Rhet. III, 11. τὰ παρὰ γράμμα ποιεῖ, οὐχ' ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μετατρέφει ὄνομα.

Γραμμικαί. ἀποδείξεις, *probationes potentissimae*, dictae sunt Rhetoribus. Quintil. I, 10. 38.

Γραφικὴ, λέξις, *modus loquendi*, qui in scriptis locum habet, contrarius ei, quem in contentionibus publicis adhibemus, qui *ἀγωνιστικὴ λέξις* dicitur. Aristot. Rhet. III, 12. — *γραφικώτατος λόγος* autem Dionysio est oratio *elaboratissima* et *ornatissima* virtutibus oratoriis, Ep. ad Amm. I, 4. — *γραφικὴ* etiam *δύναμις* dicitur, quem *stilum* Cicero appellat, eique *αὐτοσχεδιαστικὴ, ex tempore dicendi facultas* opponitur. vid. Bud. Comm. ling. Gr. p. 1243.

Γρῖφος, genus ἀνακολουθίας Demetr. Eloc. 153. cf. omnino Casaub. ad Athen. X. Cap. 15. sqq.

Γυμνάζειν dicitur ut *μεταχειρίζεσθαι, vel ἐργάζεσθαι, tractare argumentum, et persequi*, apud Vlpian. in Proleg. ad Demosth. Oratt.

Γύμνασμα. vid. in voc. προγυμνάσματα.

Γυμνός. γυμνὰ νοήματα, *sententias nudas* Hermogenes περὶ σύρεσ. I. p. 4. dicit nullo verborum ornatu veluti vestitas, sed simplices, planas, id quod paullo antea dixerat *τὴν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἀπλότητα*. Huiusmodi sententias Crassus apud Cic. de Orat. I, 57. vocat hastas ammentatas, quae viribus oratoris sunt vibrandae et iaciendae, quod Hermog. l. c. vocat *ἐκτρέβειν*. vid. Philostrat. Vit. Apollon. VI. 11. p. 248. Tali metaphora usus Quintilianus V; 12. p. 242. *quaedam argumenta*, inquit, *ponere satis non est; adiuvanda sunt: ita et firmiora erunt ipsa, et plus habebunt decoris, si non nudos et carne spoliatos artus ostenderint*. vid. Capperon. ad h. l. p. 352.

Δ.

Δέησις, *obsecratio, obtestatio*, qua Deos orant oratores, vel homines. Iul. Rufin. Fig. 16.

Δείγμα, τοῦ λόγου, Aristoteles Rhet. III, 14. appellat prolegum, i. prooemium in fabula et epicō carmine,

quoniam inest veluti specimen quoddam futurae orationis, unde auditor colligere utcumque possit, quaenam in sequentibus tractanda veniant, ἵνα προειδῶσι, περί οὗ ἃ ὁ λόγος, καὶ μὴ ἀρέμῃται ἡ διάνοια.

Δαιμάδεια, Demadea dicta, Demetr. Eloc. 282. a Demade oratore. His δεινότητα tribuit, ab emphasibus, methodo allegorica, et hyperbole.

Δεινοποιεῖν, exaggerare, idem quod αὐξάνειν. Sopatr. διαρ. p. 448. Hermog. Progymnasm. Cap. 6. λέγε τὸ πεπραγμένον, οὐχ' ὡς διδάσκων, ἀλλ' ὡς δεινοποιῶν, narra factum, non nude, et ita ut tantum narrare videaris, sed cum rerum exaggeratione, et animorum commotione.

Δεινός, λέγειν, eloquentiae peritus. Dionys. Iudic. Isocr. 4. Sic Hippias apud Platon. Protag. σοφιστὴν definit ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν, praeceptorem eloquentiae, facultatisque dicendi. — δεινοὶ περί λόγους, excellentes oratores. Longin. 44. 2. Eodem sensu μέγας τὴν γλῶτταν Pericles dicitur ap. Philostrat. Prooem. Vit. Sophist. p. 482. δεινός περί σχῆμα Plato dicitur Longino 29. 1. excellens in usu figurarum. Nempe haec est graeca loquendi ratio, qua, quisquis in aliqua re artifex et perfectus erat, δεινός dici solebat. Vnde et Plutarch. Alex. Cap. 22. δεινотάτους ὀψοποιούς laudat. cf. Interpp. ad Hefych. voc. δεινός. Enimvero haec vox etiam invidiose dicta nonnunquam reperitur de oratore, cuius ars ob calliditatem et acumen metuenda esset. Sic Philostr. Vita Antiphont. Lib. I. p. 499. narrat, Antiphontem a Comoedia arrosam fuisse, ὡς δεινὸν τὰ δεικνύμενα h. e. quod in rebus forensibus terribilis et metuenda eius versutia esset. Hunc verborum sensum esse, sequentia declarant: παλοῦσι οὖν δεινοὺς ῥήτορας, τοὺς ἱκανῶς μὲν συνιέντας, ἱκανῶς δὲ ἐρμηνεύοντας, οὐκ εὐφημον ἐπωνυμίαν τιθέμενοι τῷ πλεονεκτήματι. cf. Cresoll. Theatr. Rhet. I, 3. vid. voc. δεινότης. — δεινὰ ὀνόματα Demetrius Eloc. 240. statuit, quae in se gravitatem aliquam habeant, etiamsi quis tenuiter eloquatur. Sed ex hoc loco nihil sani disci potest, quia exempla non satis luculenta posuit. — δεινὸν εἶδωλον, imago formidolosa, admiratione percellens animum, ἐκπληκτικόν, ap. Longin. 9, 5. cf. τὸ δεινούδαι.

Δεινότης, vis, et virtus dicendi, fere proprie de Demosthene ab omnibus Rhetoribus dicta. vid. Dionys. Hal.

Hal. Ep. ad Amm. I, 3. ubi in genere summam eloquentiae famam et gloriam Demosthenis significans, *δεινότητα λόγων* dicit. Partes quibus *δεινότης* conficiatur, enumerat in Iud. Thucyd. Cap. 23. p. 865. Nam omnes illa virtutes orationis complectitur, e quibus vis, et ingenium et ars oratoris elucet, ut τὸ ὕψος, καλλιρρήμοσύνην, σεμνολογίαν, μεγαλοπρέπειαν, τόνον, βάρος, πάθος, τὸ ἐναγώνιον πνεῦμα. Cum hoc loco conferendus est alius Dionysii de vi Demosth. Cap. 8. ubi Demosthenicam dictionem ait οὐδὲν διαλάττουσιν τοῦ μεμυθευμένου παρὰ ποιηταῖς Πρωτέως, ὃς ἄπασαν ἰδέαν μορφῆς ἀμογητὶ μετελάμβανεν. cf. Demetrius Eloc. 240. sqq. et saepe alibi, qui hac voce exprimit, quicquid in oratione est vehemens, forte, emphaticum, et a vulgari forma abhorrens. Haec notio variis ex locis eorumque contextu patet, ut 279 ubi *δεινότητι* opponit τὰ πραότερα. Vnde figurae inprimis orationis, in quibus ὑπέρβρισις, affectus actioque oratoris usurpanda est, *δεινότητα* habere dicuntur. cf. Aristot. Rhet. III, 12. Porro Demetrius 274. ait: ἡ *δεινότης* σφοδρὸν τι βούλεται, καὶ σύντομον, καὶ ἐγγύθεν πλήττουσιν ἔοικε. Huc et pertinet βραχυλογία Λακωνική, quae habet *δεινότητα* et *σφοδρότητα*, v. Demetr. 242. Differt etiam ex mente Demetrii *δεινότης* a τῷ μεγέθει, quamvis quod μέγα est, etiam fere semper *δεινὸν* esse solet. Sed μέγεθος est veluti generosa quaedam gravitas, *δεινότης* autem vehementia quaedam in re quoque minus digna locum habens, ut, qui alterum graviter reprehendit, vel accusat, *δεινότητα* habere possit, μέγεθος autem vel μεγαλοπρέπειαν non possit. vid. Cap. 278. Mox cap. 283. πᾶσα ἐκπληξίς *δεινὸν*, ἐπειδὴ φοβερόν. Longinus etiam propriam Demostheni virtutem *δεινότητα* agnoscere videtur. Nam cum alias eius virtutes enumerasset Cap. 34. 5. addit hoc: ἐνθεν δ' ὁ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον *δεινότητα* καὶ δύναμιν etc. — Hermogeni περὶ ἰδ. II. p. 304. *δεινότης* est in oratore usus rectus omnium virtutum dicendi, et generum quae in oratorem cadunt; aptum dicendi genus explicare possis cum Crasso ap. Cic. de Orat. Lib. III. eidemque *δεινός* ῥήτωρ est ὁ τοῖς τῆς ῥητορικῆς πράγμασι καὶ ταῖς ὕλαις αὐτῆς εἰς δέον χρώμενος, unde et evincere studet, eadem de causa Vlysssem ab Homero ll. γ', 221. sq. *δεινὸν ῥήτωρα* dictum, non quia esset gravis vel horrificus, sed quia recte et rebus personisque accommodata sciteque dixisset. Itaque solum Demosthenem appellat, cui haec *δεινότης* attribuenda fit, quatenus is artem suam omnibus generibus

et occasionibus dicendi accommodaverit, eamque ob causam addit: *σχεδὸν γὰρ οὐκ ἀνδραπίνης ἐστὶ δυνάμεις, δείας δὲ τινος ἰσχύος, τέχνη πάντα ὑπολαβεῖν ταῦτα, καιροὺς, πρόσωπα, τόπους, αἰτίαι, τρόπους, τ' ἄλλα ὅσα τοιαῦτα.* Sic et vim Demostheni κατ' ἐξοχὴν Cicero tribuit Orat. 7. quem dicit omnia genera dicendi coniunxisse arte sua. *Hoc*, inquit, *nec gravior extitit quisquam, nec callidior, nec temperatior* (quibus verbis expressit tria illa dicendi genera, quae a Graecis dicuntur, τὸ ὑψηλὸν, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ μέσον) coll. Cap. 29. ubi perfectam oratoris formam ita declarat: *is est eloquens, qui et humilia subtiliter, magna graviter, mediocria temperate potest dicere.* Addit etiam: *usque eo difficilis et morosi sumus, ut nobis non satisfaciat ipse Demosthenes, qui, quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas.* Aristides περὶ λογ. πολ. p. 656. δεινότητα non nisi in γνώμας, sententiis locum habere statuit, et addit: *εἰ δέ τις κατ' ἄλλο τι οἶσται, πλεῖστον διαμαρτάνει.* Videtur scilicet in hoc loco solus sapere velle.

Δεινοῦθαι, dicuntur sententiae, si ita comparatae sunt rebus et verbis, ut percellant, et gravem motum adferant. Longin. §. 3. cuius synonymum est τὸ ἐκπλήττειν, Φοβερὸν ποιῆσαι, ut mox ipse explicat.

Δείνωσις, exaggeratio, Aristot. Rh. II, 21. 25. — δεινώσεις, loci orationis vehementiores, affectus et vehementiae pleni, Dionys. Cens. 5. 3. de Lyncurgo. cf. Longin. 11, 2. 12, 5. ubi δεινώσεις et σφοδρὰ πάθη coniungit. In Epilogo δεινώσις est, quam Cicero Invent. I, 53. indignationem vocat, quae sit invidiae et odii exaggeratione. Quintil. VI, 2. *Haec est illa, quae δεινώσις vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis addens vim oratio; qua virtute praeter alios plurimum Demosthenes valuit.* cf. Lib. VIII, 3. fin. et voc. δεινότης. Vlpianus ad Demosth. Coron. p. 222. ἐμέρισε τὸ πάθος εἰς τὰ τὴν δεινώσιν, καὶ τὴν διατύπωσιν. ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου τοῦ πάθους εἰς ὅψιν ἔγει τῷ λόγῳ τὰς συμφοράς. Macrobius Saturn. IV, 6. Oportet enim, ut oratio pathetica aut ad indignationem aut ad misericordiam dirigatur, quae a Graecis οἶκτος καὶ δεινώσις appellatur: horum alterum accusatori necessarium est, alterum reo, et necesse est initium abruptum habeat, quoniam satis indignanti leniter incipere non convenit.

Δεξιότης, λόγος, omnino dicitur de perfecto dicendi artificio, quo et persuadeas recte, et iucunde aures afficias, et mentem utiliter occupes dicendo. Legendus est integer locus Plutarchi in Compar. Aristoph. et Menandri, ubi hanc *δεξιότητα* ex signis et causis suis fusius exponit. Videtur id cogitasse, quod Latini, cum *probabile* orationis genus commendant, h. e. quod probari, laudari et placere possit, de quo vid. Cic. Partit. 6. et Quintil. VIII, 3. 42. τὸ δόκιμον et εὐδόκιμον Graeci dicunt. Vnde Dionys. Hal. Compos. 3. p. 16. τὸ δεξιῶς εἰρηδοῦν, de argumento adhibet, quod felici elocutione explicatur, *eine geschickter Vortrag eines an sich gemeinen Gedankens oder Stoffes*. Hoc bene ita explicat: κρεῖττον γέγονεν ἀκουσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὁφθῆναι γινόμενον.

Δευτερολογία, secunda actio, oratoris, qui postquam de eadem causa multi alii ante se dixissent, iterum surgit de ea dicturus. Hermog. περὶ δεινότη. p. 56. cf. ad h. l. Gregor. Cap. 27. Reisk. Talis orator etiam dici solet *δευτεραγωνιστής*, nomine ex veteris Tragoediae consuetudine, quae et *πρωταγωνιστής* et *τριταγωνιστής* habebat, ad oratores traducto, ut saepe apud Demosthenem. Deinde *δευτερολογία* est veluti *δευτέρα ἀπόδειξις*, repetita demonstratio, cum argumenta rei omnia repetuntur, et globata in unum locum coeuntur. Vnde Rhetores, *ἐπιλόγους*, *δευτερολογίας*, *ἀνακαβαλαίωσαι* passim ut synonyma iungunt, quoniam haec omnia ad epilogum pertinent. vid. Hermog. Partit. p. 46. ad quem locum Syrianus in Tom. 2. Rhet. Ald. p. 169. κατεχρήσατο εἰπὼν *δευτερολογίας*. ἢ γὰρ *δευτερολογία* λέγεται, ὅτ' ἂν τις ἐπὶ ἤδη λεγόμενῳ λόγῳ ἕτερον ἐπισφύρει λόγον· ὁ δὲ *δευτερολογία*ν ἐκάλεισε τὴν τῶν αὐτῶν ἀνακαβαλαίωσαι κατ' ἓνα λόγον παρέχουσαν. Auct. συνοπτ. παραδ. p. 9. et Aphthon. Progymn. Cap. de loc. commun. ad quem locum Scholiastes (T. 2. Ald. Rhet.) cum quatuor *δευτερολογίας* genera esse docuisset, haec addit: διαφέρει αὕτη τοῦ ἐπιλόγου τῷ τὴν μὲν ἀνακαβαλαίωσαι μόνην εἶναι, τὸν δὲ, *δευτερολογία*ν τε καὶ τοῦ πράγματος αὐξήσειν h. e. epilogus latius patet, quam *δευτερολογία*, quae illius una tantum pars est. vid. voc. *παλλογία*.

Δημηγορίαι, speciatim appellantur illae orationes, quibus Thucydides primus Historiam suam distinxit. v. Dionys. Iud. Thuc. Cap. 16. p. 847. ubi et *ῥητορεῖαι* eadem vocantur. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. Et Eu-

statius orationes, quibus Heroes Homerici sese invicem compellant, ubique *δημηγορίας* dixit. Nempe *δημηγόρος* et *δημηγορεῖν* dicuntur, qui oratione publice utuntur, h. e. oratores publicas causas et veras tractant, quales fuerunt Demosthenes, Pericles, Cicero, Hortensius etc. a quibus distinguendi sunt *σοφισταί* et *ῥήτορες* angustiori sensu, qualis Isocrates fuit, qui non egit causas, sed sibi vel aliis scripsit. Deinde *τὸ δημηγορεῖν*, h. e. *verba apud populum facere* Philostratus in Prooem. ad Vit. Sophistarum distinguit a *τῷ συνηγορεῖν, causas agere*. Contra istas *δημηγορίας*, quae historicis operibus inferi solent a nonnullis, disputat Diodor. Sic. Lib. 20. init. ubi et *ῥητορεῖαι* vocantur: quamvis non omnino ita reprehendit, ut eas plane abesse velit; modo fiat *εὐκείως*.

Δημηγορικὸν, ἔδος λόγου, genus dicendi *deliberativum*. vid. voc. *συμβουλευτικόν*. Vnde Aristot. Rh. II, 20. *δημηγορικὸς λόγος* fabulas dicit concioni aptas, scil. magis quam iudiciis.

Δημόσιος, λόγος, publica actio, vel oratio. Hermog. *περὶ ἰδ.* p. 28. cf. voc. *ιδιωτικός*.

Δημώδης, ὀνόματα, oratio trita, vulgaris. Longin. 40. Eadem dicuntur *εὐτελής, δημοτικά, πτωχικά*, h. e. mendicis convenientia, Luciano de Hist. conscrib. Cap. 22.

Διαβάλλειν, crimen inferre Aristot. Rhet. III, 15. et alibi. Deinde etiam *in invidiam adducere, suspectos fidei reddere*, cui oppositum est *τὸ ἰσχυρίζεσθαι, αὐθόριτα-tem et fidem rei augere dicendo*. v. Sopatr. *διαρ.* p. 289. Hinc et *διαβάλλειν* dicitur reus, vel defensor in iudicio, si is testimonia ab adversario prolata refutat, extenuat, atque infringere studet. Hermog. *διαρ. τασ.* p. 35.

Διαβάσεις, intervalla, quae longae syllabae et consonantium concursus in pronuntiando faciunt, quibus oratio tardior, difficilior, vastior redditur. Ita Dionys. Comp. 20. p. 140. ubi de loco Homeri lapidem sursum provolutum describentis disserit: *ἅπασαν διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἀρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διατήκασιν πάνυ αἰσθητῶς· ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδαίοις τοῖς μηκείοις, καὶ πλείησιν ἔχουσι διάβασιν, ἅπαντα σύγκειται.* vid. quae dicta sunt ad voc. *διαβεβηκότα*.

Διαβε-

Διαβεβήκωσις, est λόγου *πυρρῆσις* μεταὶ καὶ τοῦ δύνασθαι πράττειν ἀπαρμποδίως ταῦτα ἅπερ ἐν τοῖς λόγοις διασημαίνεσθαι. Ita definit Ael. Hierodian. in Villois. Anecd. T. II. p. 93.

Διαβεβηκότα, ὀνόματα, verba *vasta*, longis syllabis constantia, et veluti tardis pedibus, grandique gressu incedentia. Ita Molossius, pes ex tribus longis syllabis constans, Dionysio Comp. 17. pag. 107. dicitur ὑψηλὸς καὶ ἀξιωματικὸς, καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολὺ, *latis passibus, magnifice incedens*. Ita idem Dionys. l. c. Cap. 22. characterem orationis austerum describit: *μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν μακύνεσθαι φιλαί*. Longin. 40. fin. ὀνόματα πρὸς ἐθραῖον διαβεβηκότα μέγεθος. Simili fere metaphora Polybius 10. 24. μετὰ διαβασεως ἐξαγγέλλειν, de re in omnes partes versata et dicendo aucta. vid. Glossar. Polyb. Ernest.

Διαβολή, *crimination*, quae ab accusatore adhibetur in iudicio, referturque ad τὰ κάθη τῆς ψυχῆς Aristot. Rh. I, 1. Vnde τὰ διαβεβλημένα πρόσωπα sunt Rhetoribus *personae, in quibus locum habet vituperatio, crimination*, ut Clodius in Orat. Cic. Milon. cf. Hermog. διαρ. p. 4.

Διάγειν, λόγους, *producere, per ambages trahere orationem*. Philostr. Vit. Apollon. l. 17. haud dubie id quod alibi dicitur ἐπεξάγειν, περιελάμβανεν λόγον, vel διαρρῆν, vid. in his vocc. Hesych. διάγει. διατρέβει. Vnde vocatur Rhetoribus *διαγωγή*, qua coniunguntur voces tum idem, tum diversa significantes, κατὰ συνωνυμίαν et συναθροισμὸν.

Διαγραφά, *descriptiones*. Longin. 32. 5.

Διαθέσεις, *morum, affectionum, characterumque delineationes*. Sic Demosthenes dicitur ταῖς διαθέσεσι ἐξ ἀκριβοῦν τὰς πιθανότητας, moribus animique affectionibus exprimendis probabilitatem parare. Lucian. Encom. Demosth. §. 14. Quo etiam pertinet locutio a Synesio Dion. p. 37. usurpata, ἐκ διαθέσεως γράφειν, h. e. serio, ex animi vera sententia et affectu scribere, idem quod σπουδάζειν, cui oppositum est τὸ προσγυμνάζεσθαι, exercitationis gratia scribere, ubi saepe dissimulatio et fictio locum habere solet. *διάθεσιν dispositionem*, quae sequitur τὴν αἵρεσιν, inventionem, dixit simpl. Plato in Phaedro p. 298. Bipont.

Διαίρειν, λόγον, inflare orationem; Hermogeni *περὶ ἰδ.* I. pag. 66. dicuntur verba *πλατῆα, λυσιφαντία;* ob literas frequentes: α, α, aut similes; et *διαίρεσθαι* I. c. pag. 38. ea compositio verborum, quae ob metra sua graviter infilit, ut, quae crebris spondaeis utitur. Contraria est *συνθήκη λαμβική τις, ἡ τροχαϊκή.* ἦττον γάρ, inquit, *τοιαύτη διῆται.* Vnde *διηρμένη λέξις*, elata elocutio, *μέγεθος ἔχουσα* ap. Dionys. Art. rh. Cap. 6. p. 267. — *τὰ καθήτινα* et *διηρμένα* innitit Longin. 2. et Cap. 7. *τὰ διηρμένα ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις* h. e. sublimitas carminum et orationis. Apud Hermog. *περὶ ἰδ.* II. p. 374. Critias dicitur *διηρμένος πρὸς ὄγκον.* Lucian. de Conscr. Hist. 45. *ποιητικὴ διηρμένη καὶ μεγαλήγορος* vocatur, quatenus magnificis verbis utitur: et elata est. Eundem mox metaphorice dicit *ποιητικὴν τινὰ ἀνεμὸν ἐκφυγιάσονται τὰ ἀνάττα* etc.

Διαίρειν, et *διαίρεσθαι* Hermogeni in Partit. dicitur is, qui causam seorsim tractat, sua argumenta ab adversarii argumentis removel, et singulatim persequitur, *ἀπλῶς, χωρὶς ἐργάζεσθαι.* Contrarium est *συμπλέκειν*, argumenta copulare, argumentorum contrariorum aciem struere. Et Aristoteli Rhet. III, 18. *διαίρειν λόγῳ τι*, aliquid *προαυξῆτα* oratione eloqui, cui contrarium est *τὰ συντόμως λέγειν.* Hinc *τὸ διηρημένον* varie Rhetoribus dictum de omnibus iis orationis formis, in quibus distinctionis, extensionis, dilatationisve notio subest. Sic Aristot. Rh. III, 9. 22. *διηρημένη λέξις* est *elocutio distincta*, h. e. in qua membra periodi copula a se invicem distinguuntur, quae quidem forma non ad periodos pertinet, sed ad *λέξιν τῆς ἐν κῶλοις.* Exemplum eius formae ponit initium Panegyrici Isocratei, in quo varia membra voce καὶ copulantur, vel potius discernuntur. Nam in hoc loco *τὸ καὶ* non tam copulandi, quam discernendi vim habet. Vnde et contraria ratione alii Rhetores *διηρημένην ἐρμηνείαν* dixerunt eam, quae plane *ἀσυνδέτως* effertur, cuius rei rationem addit Gregor. ad Hermog. *περὶ δεινότη.* Cap. 11. οὐ γὰρ ἀλλήλοις τὰ κῶλα συνέχεται, οὐδὲ ἀσφίγγεται, ἵνα πραγμάτων πλήθος πολὺ παραστήσωσι. Inde et Demetr. Eloc. 70. *διηρημένον ὄνομα* est, in quo nimius est concursus vocabulorum, qui scilicet syllabas distinguit, et ex una duas facit, ut *ἡέλιος*, pro *ἥλιος*. Idem II, 12. *διηρημένην λέξιν* appellat orationem non periodicam, sed brevibus membris distinctam, εἰς κῶλα λελυμένην, quam mox Cap. 13. *διαλελυμένην*,

λυμένην, et διεβρίμμένην dicit, contrariam τῇ κατετραμ-
 μένῃ, periodicae, caesam orationem Aquilae p. 21. iam
 quia Aristoteles Rhet. III, 9. hanc formam potius τὴν εἰρο-
 μένῃν appellat, et ἡ διηρημένη λέξις, ut supra vidimus,
 alium apud eum sensum habet, Cel. Schneiderus ad l. c.
 Demetrii iudicabat, Demetrium non recte intellexisse Ari-
 stotelem, nisi nonnulla librariorum culpa exciderint. Mi-
 hi autem Demetrius videtur, etli non eodem verbo usus,
 tamen eundem fere, quem Aristoteles, sensum alio ver-
 bo expressisse, adeoque quam ille εἰρομένην λέξιν dixerat,
 eandem διηρημένην appellasse. Id duabus ex rebus intelli-
 gi posse arbitror. Primum enim uterque illam formam
 iisdem auctoribus attribuit. Aristoteles l. c. ait: ἡ εἰρομέ-
 νη λέξις ἡ ἀρχαία ἐστίν, Ἡροδότου Θουρίου ἥδ' ἰσθρίας ἀπό-
 δειξις. Demetrius autem sic: ἡ διηρημένη ἐρμηνεία καλεῖ-
 ται ἡ εἰς κῶλα λελυμένη, οὐ μάλᾳ ἀλλήλοις συνήρημένα,
 ὡς ἡ Ἐκαταίου, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν Ἡροδότου, καὶ ἑλως ἡ
 ἀρχαία πᾶσα. Manifeste Demetrius ex Aristotele hausit
 sed ita verbis mutatis, ut non videretur eum exscripsisse.
 Deinde mox eandem formam ulterius describit: ὥσπερ
 γὰρ σασωρευμένοις ἐπ' ἀλλήλοις τὰ κῶλα ἔοικε καὶ ἐπεβρίμ-
 μένοις, καὶ οὐκ ἔχουσι σύνδεσιν, καὶ ἀντέρεισιν, οὐδὲ βοη-
 θούντα ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐν ταῖς περιόδοις. Neque dubium
 mihi est, eodem modo διηρημένην ἀπαγγελίαν dictam esse
 a Dionysio Hal. Art. Rhet. Cap. I. 8. et 5, 7. In utroque
 loco reprehendit λέξιν μονότροπον, uniformem dictionem,
 et commendat τὴν ποικίλην καὶ μεμιγμένην. Itaque suadet
 variandum esse inter ἀπαγγελίαν συνετραμμένην, h. e. con-
 tortam, periodicam, et inter διηρημένην, caesam distin-
 ctamque membris brevioribus elocutionem. Simillimus
 huic locus est Demetr. Eloc. 15. δοκιμάζω γὰρ δὴ ἔγωγε
 μήτε περιόδοις ὅλον τὸν λόγον συνείρεσθαι, ὡς ὁ Γοργίου, μή-
 τε διαλελῶσθαι ὅλον, ὡς τὰ ἀρχαία, ἀλλὰ μεμίχθαι μᾶλλον
 δι' ἀμφοτέρων. vid. quae dicta sunt ad voc. συσπρέφασθαι et
 κατετραμμένην.

Διαίρεσις, Rhetoribus dicitur tractatio capitum
 causae vel argumentorum. Vnde ipsa disciplina, qua
 hoc docetur, τέχνη διαίρετικὴ vocatur, de qua singularem
 libellum scripsit Hermogenes. Cicero etiam *Partitiones*
 appellavit. Exponitur disciplina de *statibus*, qui dicun-
 tur, eorumque variis capitibus, quibus tractari possunt.
 Sic Sopater Rhetor scripsit περὶ διαίρεσεως ζητημάτων.
 Breviter τὰς εὐρέσεις τῶν εἰσενεῶν explicavit Cyrus Rhetor

περὶ

περὶ διαφορᾶς τῶν εἰσεων in Ald. ed. p. 459. Syriani ad Hermog. p. 25. Tom. 2. Coll. Ald. ita διαίρεσιν ab εὐρήσει distinguit: ἡ μὲν διαίρεσις τὴν ἀπαρίθμησιν καὶ τὴν τάξιν διδάσκει τῶν κεφαλαίων ἐκείνης εἰσεως, ἡ δὲ εὐρεσις πλατύνεται καὶ τὴν ἐργασίαν χορηγεῖ τῶν κεφαλαίων. Idem pag. 261. I. c. διαίρεσιν καλοῦσι κοινῶς μὲν πᾶσαν τομὴν τοῦ περιέχοντος εἰς τὰ περιεχόμενα. εἰδικώτερον δὲ, τὴν τῶν εἰσεων εἰς τὰ κεφάλαια καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων αὐτῶν εἰς τὰ κατ' ἕκαστα τῆς ὕλης ὑφ' ὧν τὸ ὅλον ὕφος τῷ λόγῳ συμπληροῦται. vid. Aucl. ad Herenn. I, 10. — Eunapius in Vita Proaeres. p. 121. de Anatolio loquens: Ἐπιφανίου τοῦ σοφιστεύοντος ζητήματα διαίρεσις ἔφασκεν, εἰς μικρολογίαν καὶ περιττὴν ἀκριβείαν κωμῶν τὸν παιδεύοντα. Scholiast. ad Aphthon. Progym. Cap. περὶ νόμου εἰσφορᾶς notat διαίρεσιν ab Aphthonio dici τὴν τεχνολογίαν. Itaque liber Menandri Rhetoris recte διαίρεσις inscribi poterat, quatenus totus versatur in encomiorum generibus definendis, atque ex arte rhetorica explicandis, διαίρεσις autem secundum Syrianum Schol. Hermog. p. 24. Ald. ed. omnino est λόγος τομὴν ἀκριβῆ τῶν ὑποκειμένων μετ' εὐκρινείας ἀπεργαζόμενος. In quo etiam loco distinguit διαίρεσιν a συγκροτῇ hoc modo: ἡ μὲν ἕκαστα τὰ μέρη κατ' ἰδίαν τέμνει περιγραφὴν, ζῶον μὲν κατ' ἄρθρα, λόγον δὲ κατὰ κεφάλαια. ἡ δὲ συγκροτὴ συγκεχυμένους καὶ ἀδιαρδράτους ποιεῖται τὰς τομὰς. vid. quae contra vulgarem illam Menandrei libelli inscriptionem disputavit Cel. Heeren. ad Menandr. p. 25. — Διαίρεσις vero etiam speciatim dicitur Dionysio in Iud. Thuc. p. 826. partitio ea operis historici, qua accurata locorum, temporumque notatione distinguitur. Differt ea a τάξει, et ἐξεργασίᾳ, quae tres universae tractationis partes sunt. Apud Grammaticos etiam διαίρεσις dicitur, cum syllaba ita producit, ut ex una pronunciando duae fiant, ut Europai pro Europae: cui contrarium vitium est συναλοιφή, aut συναίρεσις. vid. Quintil. I, 5. 18. et quae notata sunt ad voc. λύσις.

Διακλᾶσθαι, de metris mollioribus, ut Amphibrachy. Dionys. Comp. 17. p. 107. οὐ σφόδρα ἐπὶ τῶν εὐσχημόνων ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακλάσσει τε καὶ πολὺ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει. Scholiast. Aristoph. Nub. 967. narrat de Phryne Citharoedo: πρῶτος τὴν ἁρμονίαν ἔκλασε ἐπὶ τὸ μαλακώτερον. Dionys. in Iud. Demosth. Cap. 43. p. 1043. διακλωμένοι ῥυθμοί, numeri fracti, molles, quibus oppositi sunt ἀνδροῦοις, et ἀξιώματικοί. vid. voc. κατακλᾶσθαι. Sic

Sic et Tatianus Crescentem notans e Cynico tribonio Sophistam, dicit ἀβρυνόμενον σφόδρα καὶ παντοίως διακλόμενον, *delicate se iacentem et molli gestu luxuriantem*. Scilicet ibi de oculorum coniectu, et manuum motu sermo est. v. Cresoll. Theatr. Rhet. III, 17. Hoc significat Seneca Controv. Lib. I. praef. ubi inter vitia illa, quibus factum sit, ut eloquentia in deterius ruerit, etiam refert, *ad muliebres blanditias vocem extenuare*.

Διακοπή, fig. cum inter duo eadem verba diversum ponitur aliquod medium. Iul. Rufin. Fig. p. 234. ed. Ruhnk. Exemplum ex Virgilio posuit: *Culpatuſve Paris, divum inclementia, divum*. Eadem et διασολή, Lat. *Se-paratio*.

Διακόπτειν, νοήματα, *brevisibus commatibus sententias enunciare, non ambitu periodico includere* Aristid. περὶ ᾠφ. p. 677. Idem mox τὸ λελυμένα ἀπ' ἀλήλων πράγειν, et mox κατὰ κόμματα λύειν νοήματα. Longinus 19. διακεκομμένα, *disoluta* dicit in ἀσυνδέτοις dicendi formis, quae ab aliis διαλελυμένα dicta sunt. vid. supr. voc. διαρρεῖν.

Διαλέγεσθαι, ποιήματα, scite distinguit Demetrius Eloc. §. 168. in Sappho ab τῷ ἔδειν. Illud facit in iis carminibus, ubi propter personarum rerumque exilitatem et simplicitatem oratio propior est vulgari et prosaicae; hoc in illis quae vere sunt λυρικά, et animi suaviter vehementer affecti significantia.

Διαλεκτικόν, τὸ, forma orationis ea, qua id, quod dicere volumus, non directe, sed per interrogationem et responſionem enunciamus. vid. Tiber. Rhet. 19. Diog. Laert. in Euclid. Cap. 1. Suidas in voc. διάλογος et διαξοδικούς, ubi adfert verba Alexandri Aphrod. in Topica Aristot. διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῷ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διαξοδικούς ποιῆσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσῃ καὶ ἀποκρίσει καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινοτέρας τὰς ἀποφάσεις ποιῆσθαι. Sic et Plato λόγον διαλεκτικόν appellabat ὃν οἱ κατὰ βραχὺ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι τοῖς ἐρωτῶσιν διαλέγονται. Diog. Laert. in Platone 52. (Sect. 87.)

Διάλεκτος, sermo vitae communis, vulgaris, ad-eoque etiam solutus, et oppositus orationi poeticae. Sic Aristot.

Aristot. Poet. 22. p. 173. ubi et τὸ ἰδιωτικὸν et ἡ λέξις simpliciter dicitur. vid. voc. λέξις et Suidas in voc. διαλέξις, de qua infr. et interpp. ad Hesych.

Διαλελυμένη, λέξις, dictio soluta, concisa, brevis, praecipue perorationi apta Dionys. Iud. Lyf. Cap. 9. ubi et σύντομος adiungitur. Hanc Aristoteles ἀσύνδετον dixit, eiusque hoc exemplum posuit: εἰρηκα, ἀκηκόατε, ἔχετε, κρίνατε. Rhet. III, 19. sub fin. eumque secutus Demetrius Eloc. §. 192. et 279. ubi et hanc formam διάλυσιν vocat. Sic et Menander περὶ σχημ. p. 584. vid. διακόπτειν. Talis quoque est, quae sit crebris interrogationibus, ut de tali loco Isaei Dionysius in Iud. Isaei Cap. 13. ταυτὶ μὲν διαλελυμένα καὶ ἐξ ἐπερωτήσεως. Photius Bibl. Cod. 79. p. 133. λόγον διαλελυμένον, τῷ ἰδιωτισμῷ iungit. cf. Ael. Herodian. περὶ σχημ. excerpta in Villois. Anecd. T. 2. p. 94.

Διάλεξις, disertatio, quales scribi a Sophistis exercitationis causa solebant. Phot. Bibl. 165. in operibus Himerii Sophistae. — A Scholiaste Aristoph. Nub. 316. explicatur λόγων ἐμπειρία, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Philostratus διάλεξιν a μελέτῃ distinguit Vit. Soph. Lib. II. p. 579. ubi Olearius rem ita expedit, ut dicat, διάλεξιν versari in re seria, de qua disferere iubeat oblata oratori occasio; μελέτην autem esse orationem ad ostentationem comparatam, super ὑποθέσει ex historia illustri desumta.

Διαλλαγή. Quintil. IX, 2. 103. tradit a Rutilio Lupo, qui ex Gorgia quodam Rhetore hauserit, dictam fuisse figuram, qua plura argumenta ad unum effectum deducantur, lat. consummationem. Alio loco Cap. 3. 39. διαλλαγὴν dici ait quandam congerendorum verborum diversitatem.

Διάλληλον. vid. in voc. μετὰθεσις, et χιάζεσθαι.

Διαλογικὴ, περίοδος, Demetr. Eloc. 21. eam formam habet, quae, quamvis periodica est, tamen periodi perfectae ambitum vix prodat, adeoque mixta et temperata inter dictionem concisam et iunctam membris.

Διαλογισμὸς, fig. cum quis secum disputat et volutat, quid agat, vel quid agendum putet; sic Iul. Rufin. Fig. 20. Latius autem ea vox sumitur auctori Libr. ad Herenn. IV, cui sermocinatio dicitur, cum alicui personae ser-

mo

mo attribuitur, et is exponitur cum ratione dignitatis. Ei similis est ἡθοποιία, de qua inf.

Διάλογος. De hoc genere orationis agit Hermog. περὶ μεθ. θενόντ. ubi praecipit in dialogo necessariam esse πλοκὴν διὰ λόγων ἡθικῶν καὶ ζητητικῶν, h. e. coniunctionem et veluti alternationem sermonis morati cum disquisitione argumenti docta et literata, ein Gewebe von Reflexionen für Herz und Empfindung sowohl, als von wissenschaftlicher Untersuchung des eigentlichen Gegenstandes. Causam huius praecepti addit Hermogenis Commentator Gregorius Cap. 36. ad h. l. ἵνα διὰ μὲν τῶν ἡθικῶν ἀνασίν τινα καὶ ἀνάπαισιν λαμβάνῃ ἡ ψυχὴ, μετὰ δὲ τὴν ἀνάπαισιν, διὰ τῶν ζητητικῶν πάλιν ἐπιτείνηται, καὶ πρὸς ἐξέτασιν τρέπηται. Idem mox διάλογον interpretatur λόγον κατὰ πῦσιν καὶ ἀπόκρισιν ἐκφερόμενον. cf. voc. διαλεκτικός.

Διάλυσις, fig. cum unum subiectum totidem repetitur, quot praedicata ei deinceps tribuuntur, et quidem ἀσυνδέτως, v. c. Νηρεὺς τρεῖς νῆας ἄγει· Νηρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς τε· Νηρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ. In quibus ἐπαναφορά et διάλυσις inest. Demetr. Eloc. 61. vid. voc. ἐπαναφορά. Contraria est ἡ συνάφεια, cum multa nomina copulis iuncta deinceps cumulantur v. c. ἐσρατεύοντο Ἕλληνες τε καὶ Κᾶρες, καὶ Λύκιοι, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Φρύγες. Porro διάλυσις dicitur cum variae sententiae eiusdem formae sine copula vel ἀσυνδέτως se excipiunt, ut ibid. §. 279. vid. voc. διαλελυμένη. Disolutio Aufst. ad Herenn. IV, 30. cf. Quintil. IX, 3. 50. ubi ad βραχυλογίαν refertur. vid. voc. λύσις.

Διάνοια, Aristoteli est omnis modus sentiendi, quem personae tragicae verbis et oratione significant, Poet. Cap. 6. ubi ita ipse explicat: τὸ λέγειν δύνασθαι τὰ ἐνόντα καὶ ἀρμόττοντα, ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τῆς πολιτικῆς καὶ ρητορικῆς ἔργον εἶναι. Inter sex enim tragoediae partes, quas statuit, a λέξει, μῦθῳ, ἡθεσι, διανοίᾳ distinguit. — Deinde in doctrina de statibus, eorumque tractatione, ἡ διάνοια simpliciter dicitur de sensu legis et legislatoris, quem explicamus ad nos defendendos. Vnde hic canon a Rhetoribus positus: πᾶν βητὸν τῇ διανοίᾳ λύεται, effatum dissolvitur, h. e. refutatur, interpretatione sensus, quem dico illi inesse. vid. Sopatr. διαίρ. multis in locis et p. 400. Praecipue adhibetur, ubi de lege aliqua sermo est. Et alio loco pag. 403. Rhetor hanc regulam ponit: ὁ λύων τῷ

τῷ ῥητῷ (leg. τὸ ῥητὸν) τῇ διανοίᾳ χρῶμενος, πρὸς τὸ ἑαυτῷ συμφέρον ἀρμόζει τὴν διάνοιαν. Porro σχήματα διανοίας dicuntur *figurae sententiarum*, diversae a λέξεως σχήμασι, noto sensu. vid. Aquila Rom. praefat. de Fig. cf. idem pag. 162. ubi discrimen utriusque ita effert: *Sententiae* figura, immutato verborum ordine, manet nihilominus. *Elocutionis* autem, si distraxeris vel immutaveris verba, vel ordinem non servaveris, manere non poterit. Denique a Iul. Rufin. 18. etiam *διάνοια* figura dicitur, qua proponitur non id, quod fieri oportet, sed quod fit.

Διαπασῶν, ἡ ἀρμονία, in Musicis dicitur ea mensura sonorum, quam *Ὀκταυαν* vocant, estque perfectissima omnium. Iam Dionysius in Iud. Demosth. 2. p. 957. de Lyfia et Thucydide ita iudicat: τὴν διαπασῶν ἀρμονίαν οὗτοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἡρμόσαντο, τὰς ἀκρότητας ἀμφοτέρως τῆς λέξεως, αἱ πλεῖστον ἀλλήλων ἀπέχουσι, δαιμονίᾳ σπουδῇ προσελάμενοι τε καὶ τελειώσαντες. Ni fallor, hoc voluit: in elocutionis genere ambos ita a se discrepare, ut extremi in octava musica soni discrepant. Nam in ea unus est gravis, alter acutus. Eodem modo Lyfias et Thucydides a se invicem discrepant, ille quidem lenitate et simplicitate, hic vehementia, quae sunt veluti duo extrema. Hanc comparisonem ipse etiam ulterius sic explicat: ὅνπερ ἡ νῆτη πρὸς ὑπάτην ἐν μουσικῇ λόγον ἔχει, τοῦτον ἡ Δυσίου λέξις ἐν πολιτικῇ διαλέκτῳ πρὸς τὴν Θουκυλίδου. Sententia Dionysii, praesertim totum locum legenti, non potest esse obscura. Sed nonne etiam hoc simile, ut aiunt, claudicat?

Διακένυτε, quinque tonorum mensura, vel intervallum, intra quod vox intendi elevarique debeat. Dionys. Comp. Cap. 11.

Διαπονεῖν. vid. voc. ἐργασία.

Διαπονηρεύεσθαι, de oratore, qui in adversarium severius invehitur, eumque contentiosius tractat. Dionys. Iud. Isaei Cap. 3. πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τοὺς δὲ διακὰς καταστρατηγεῖ.

Διαπόρησις, *dubitatio*, figura oratoris. vid. Tiber. Rhet. Cap. 6. Aquila Rom. §. 10. *Hac figura*, inquit, *utimur*, cum propter aliqua videri volumus addubitare, et quasi ab ipsis iudicibus consilium capere, quo potissimum genere orationis utamur. vid. voc. πεύσις.

Διά-

Διδυρον, τὸ, in oratore, qui calore affectuum exardescit, quod et dicitur τὸ ἐκφλεγόμενον θυμικῶς. Longin. 12, 3.

Διάρθρωσις, *accurata disquisitio*. Longin. fragm. 5. ex Porphyry. p. 280. Mox explicatur σαφετέρᾳ ἐξήγησις. Suid. διηρθρωμένον. δεδηλωμένον, ὑπερβωμένον.

Δίαρσις, *elatio*, idem quod ἀξίωμα Longin. 8. Idem notat τὸ διάρμα, quod et τῷ ὄγκῳ iungitur Phot. Bibl. Cod. 309.

Διασαλεύειν, τοὺς ἤχους, *sonos perturbare* dicuntur αἱ συμπτώσεις τῶν φωνηέντων, vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. Comp. 23. p. 180. Mox dicit eodem sensu ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον, *sonum perturbare, inquietum reddere*. v. sup. in hoc voc.

Διασκευή, dicitur peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός. cf. voc. ἐνδιάσκευος. vid. Hermog. περὶ σύρ. III. p. 148. Sopatr. διαρ. p. 373. ubi διασκευή et σχήματα iunguntur in epilogo παθητικῶ. Est igitur illustris expositio rei, de qua controversia agitur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum et personam. A poetis haec διασκευή ad oratores traducta est. Scholiast. ad Hermog. l. c. p. 370. τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομμητικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθῃ κινουόμενα. τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενῇ καὶ μακρᾷ εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cuiusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολήν dixit *commentitiam, dolose confictam epistolam*. Quem locum attulit Suidas, et explicat μετὰ ὁλόθῃ ηγεγραμμένην. — Philostratus Vit. Soph. II. p. 590. de Adriano: τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποιηλάτατος ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο ἤρηκώς. cf. omnino Casaub. ad Athen. Lib. III. cap. 26. Fortunatianus Rhet. p. 62. ed. Pith. inter varias διηγήσεως species numerat διασκευήν, quae res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quae aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἐκφράσις. vid. voc. διήγησις.

Διασπῆν, λέξιν vel κῶλον, dicitur is, qui ita verba componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur,
F quae

quae moram faciunt, et iacundum orationis flumen impediunt. Sic Dionys. Comp. p. 168. de loco aliquo Thucydidis, in quo τὰς τῶν Φωνηέντων συγκρούσεις et ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσιν βάσιν εὐγραμμον reprehendit: ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἀρμονιῶν. Contrarium est τὸ συλλαμβάνεσθαι et συγκρῶζεσθαι, si oratio apta structura cohaeret, et leni expeditoque flumine procedit. vid. Cap. 23. p. 184. et conf. voc. διαβαίνειν. Deinde διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, cum ob defectum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύτως pronuntiantur, sed per vocis varia intervalla efferuntur. Plut. in Vit. Demosth. Cap. 6. Et Philostrat. Vit. Soph. II. p. 604. in Vita Phoenicis: ἡ ἑρμηνεία διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέστηκεν. vid. voc. πολοβός.

Διασπασμός, λόγου, sermo haesitans, interruptus vel abruptus, qui oritur, cum concursus vocalium et hiatus nunquam vitantur. Eadem διάρρηξις dicitur. Demetr. Eloc. 68. Quintil. IX, 4. cum sermo hiat, intersifit, et velut laborat oratio.

Διάσσις, in disciplina rhet. de statibus dicitur certa sententiarum forma, ambiguitatem sensus adferens, quae nititur distinctione syllabarum in nonnullis verbis, quae in aliquo scripto vel testamento leguntur. Hermogenes in διαμρ. τὰς. p. 26. hoc exemplo utitur: Pater duos filios habet, quorum alter Λέων, alter Πανταλέων vocatur. Scribit ille in testamento ita: ἐχάτω τὰ ἐμὰ πάντα Λέων. Iam alter filius haec verba coniunctim legit Πανταλέων, alter per διαίρεσιν vel διάσασιν, Πάντα Λέων, unde diversus testamenti sensus adeoque controversia oritur. cf. Quintil. VII, 9. et voc. ἀμφιβολία. — Alia διάσσις est, qua σεμνότητι orationis effici dicit Aristides περὶ λογ. πολ. p. 643. Ea fit, cum sententiae alicuius continuatio, membro in medium interiecto, interrumpitur, τὸ ἐξάραγ εἰς τὴν σεμνότητα ἡ διάσσις διὰ μέσου ἐπιχειρεῖ. De alio genere διατάσεως, quae in vitiosa et iniucunda verborum structura cernitur vid. quae dicta sunt ad voc. διτάνειν.

Διάσημα, tonorum ad modulationem vocis pertinentium ea ratio, quae intentionem et remissionem vocis adeoque ipsam modulationem efficit, quatenus nempe haec semper quibusdam spatiis (διασήμασι) distincta est. Dionys. Comp. 11. διαλέκτου μὲν οὖν μέλος ἐνὶ μετροῦται διαστή-

διαστήματι τῷ λεγομένῳ διὰ πέντε. p. 58. ed. Reisk. ubi vid. not.

Διατίξαι, *interpungere* orationem, hoc modo, ut v. c. intelligas, coniunctio aliqua utrum ad antecedentia, an vero ad sequentia referenda sit. Aristot. Rhet. III, 5.

Διασύρειν, *reprehendere*, vel cum sono reprehensionibus apto aliquid eloqui, et quidem extenuandae rei causa. Vnde ei oppositum est τὸ αὐξάνειν. Dionys. de Demosth. 54. p. 1121. vid. voc. διασυρμός. Ita Demosth. Coron. 9. Aeschinem dicit διασύρειν τὰ χωρὰ, cum is in Ctes. p. 286. de oppidis contentum dixerat: ὦν οὐδὲ τὰ ἐνόματα ἔδωκεν.

Διασυρμός, genus scommatis, quo res verbis iusto plus extenuantur, *die spöttische Herabsetzung, Verkleinerung*. Longin. 34. 2. Idem Cap. 38. definit, ταπεινότητος αὐξήσιν. Alexander περὶ σχημ. ita: εἴαν λέγωμεν ἐξιοπίτως διασύροντες. Rectius Phoebammon Schol. περὶ σχημ. p. 592. Ald. διασυρμός ἐσιν, εὐτελισμός πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρθέντων. Lat. *elevatio* vel *irrisio*. vid. Aquila Rom. 15.

Διατριβή, *commoratio*, excursio, et quoddam ἐπισώδιον, quo orator subinde utitur, ornatus atque amplificationis gratia. Aristot. Rhet. III, 17. Sic et Menander in διατρ. ἐπίθ. p. 596. tales διατριβάς, et τὸ διατρίβειν commemorat de tractatione argumenti vel longiore vel breviori, prouti rei ratio postulat; ἐμβραδύνειν hoc dicit Lucian. de Conscr. Hist. Cap. 27. et μετὰ πολλῆς Φροντίδος διεξίεναι. Vnde ab Hermogene eodem nomine appellatur forma dicendi, qua pluribus verbis unam notionem enunclo, pertinetque ad δεινότητα et copiam dicendi, περὶ δεινότη. p. 8. ubi ita describit: διανοήματος ἡθικοῦ ἔκτασις, ἵνα ἐμμένῃ τὸ ἥθος τοῦ λέγοντος ἐν τῇ γνῶσει τοῦ ἀκούοντος, veluti inculcatio rei per varia nomina, quae illi conveniunt. His Gregorius ad h. l. Cap. 5. hanc explicationem addit: τουτέστιν, ἵνα δόξωσιν οἱ ἀκούοντες, ὅτι ἐξ ἐνδιαθέτου καρδίας ταῦτα ἀπαγγέλλει, καὶ ἐν ψυχῇ τοῦτο ἐμπαγῇ, καὶ βέβαιον γένηται τὸ ἥθος τοῦ λέγοντος. Denique διατριβή etiam dicitur ipsa Schola vel locus, quo dicendo exercebantur Rhetores, fere ut σχολή, Φροντιστήριον, διδασκαλεῖον etc. Pseudo-Plut. in Vit. Antiph. διατριβὴν συνέστης, *scholam rhetoricam instruxit*. Vno verbo

hoc est σχολάζειν, ut ap. Plutarch. in Vita Demosth. Cap. 5. vid. Crefoll. Theatr. IV, 4. p. 390.

Διατύπωσις, *descriptio*, qua res veluti adumbratur, et spectanda proponitur, *lebhaftes, malerische Schilderung, um zu rühren oder zu überreden*. Longin. 20. 12. cf. Aquila Rom. §. 13. Sic Sopater *διαρ.* p. 313. διατύπων appellat, τὸ διατυπῶν τὰ πάντα τῶν νοσούντων. Nempe si medicus defendetur, defensor in epilogo hac orationis forma utatur, et veluti eos, quos ille curavit, loquentes inducat: *ego huius beneficio pater sum, ego per illum parentes habeo*. Itaque Alexander περὶ σχημ. plenius illam ita definit: ὅταν αἷα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἥθη διατιθώμεθα. vid. Plut. de Glor. Athen. et voc. ἐνάργεια. Sic et Vlpianus ad Demosth. Coron. p. 222. τὸ ὑπ' ὅψιν ἄγειν τῷ λόγῳ τὰς συμφορὰς, vel τὰ πράγματα, appellat διατύπωσιν. Et mox: διαφέρει δὲ ἡ διατύπωσις τῆς ἐκφράσεως, τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἐκφρασιν ὥσπερ ἐν διηγήματι εἶναι. cf. id. ad Demosth. Mid. p. 366. ubi planius etiam de hac forma exponit: ἔχει συγγένειαν πλεῖστον πρὸς τὴν ἐκφρασιν καὶ διήγησιν. ἐν ἅσιν γὰρ τούτοις ἐκθεσίς ἐστι πραγμάτων γεγονότων. ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἀπλὴν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἐκθεσιν· ἡ δὲ διατύπωσις τὸ πᾶν αὐξήσει καὶ ἐναργείᾳ κᾶται, καὶ αὐτὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς συνδέσμοις ἐνούμενον, ἡ δὲ διατύπωσις κομματικὴ ἐστὶ καὶ ἀπὸλυτος διεξαλλαγῆς σχημάτων προδύσα. vid. quae dicta sunt ad voc. ἐκφρασις et cf. Quintil. IX, 2. 40. ubi et hoc addit: ad illam virtutem διατυπώσεως referri quoque a nonnullis locorum dilucidam et significantem descriptionem, quam alii τοπογραφίαν appellant. Exempla plura dedit Voss. Institt. Rhet. Lib. V. p. 377.

Διαφορὰ, *fig.* cum verbum iteratum aliam sententiam significat, ac significavit primo dictum. Ita Rutil. Lup. I, 12:

Διαχάλασματα, *ἀρμονιών*, illa vitia compositionis et structurae, quae oriuntur ex collisionibus vocalium, et concursu impedito literarum: unde fit mora quaedam auribus iniucunda, et difficilis elocutio. Dionys. Comp. p. 168. τὸ πᾶλον τραχύνειν καὶ διασπᾶν τοῖς διαχάλασμασι τῶν ἀρμονιών. vid. ad voc. διτάνειν.

ΔΙΑ-

Διῆχάρωσις, *tractatio rerum inventarum*. Aristid. περὶ λ. πολ. p. 658. οὐ εὔρεσις, ἐνταῦθα ἡ διαχάρωσις.

Διηγείρειν, *excitare, commovere auditorem*, quod sit verbis et sententiis splendidis et gravibus. Dionys. lud. Lyf. 28. — **διηγείρειν Φράσιν**, attolere elocutionem, *den Ausdruck heben, einen Schwung geben, wodurch er sich über den gewöhnlichen, alltäglichen Vortrag erhebt*. Dionys. ep. ad Pomp. 3. p. 779. vid. ὀρθεῖν.

Διᾶζευγμένον, *fig. disiunctum*. Haec figura, inquit Aquila Rom. de Fig. p. 187. ita ornat et amplificat orationem, ut diversis redditionibus verborum membra, quae vocamus κῶλα, disiungat, et separet, sive duo, sive plura. vid. voc. ἀντιᾶζευγμένον. Iulius Rufin. ὑπόζευξιν vocat. vid. ad Calc. Rutil. Lup. Ruhnk. p. 229. et cf. voc. ζεύγμα.

Διᾶξοδινῶς, *fuse, copiose, ausführlich*. Contrarium τὸ βραχείως λέγειν. Dionys. lud. 45aei Cap. 16. Helych. πλατέως. Vnde Plutarcho διᾶξοδικὰς ἱστορίας γράφοντες dicuntur in Fab. Max. Cap. 16. vid. voc. διαλεκτικόν, ubi locus huc pertinens ex Suida descriptus reperitur, et voc. διήγησις. Etiam διᾶξοδῶν λόγον, latius fusiusque de aliqua re dicere. v. Sext. Empir. adv. Rhet. p. 290.

Διᾶξοδος, *fusior ampliorque rerum expositio*, quae τῇ συνταμῇ, *conciſae narrationi* opponitur. Sic Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 660. de encomiis dicit: κατὰ διᾶξοδον γινονται, extensa et producta oratione tractantur, *sic erfordern eine ausführliche Behandlung und Darstellung*. cf. Capperon. ad Quintil. IX, 3. 87. Deinde διᾶξοδος quoque dicitur ut ἀφodus, h. e. reditus a digressionem, ap. Quintil. I. c.

Διήγησις, *proprie narratio ipsius argumenti*, quod causa suppeditat. Hermog. εὔρεσ. II. p. 34. διήγησις ἐστὶ παντὸς προβλήματος αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ συνέστηκεν ἡ ὑπόθεσις, h. e. narratio ipsius rei et causae, ex qua controversia conflata est. Similiter Auctor συνεπτ. παραδ. p. 18. et Theophil. Coryd. ap. Fabric. Bibl. gr. Tom. 13. p. 692. qui uterque ex Hermogene pendet. Ibi et ἐκδοσις dicitur. Apūn. Art. rhet. p. 692. διήγησις ἐστὶ πραγμάτων ἐκδοσις γεγονότων. διττὸν τὸ γένος τῶν διηγήσεων. τὸ μὲν διὰ ψιλῶν πραγμάτων, τὸ δὲ διὰ μετανοῶν προεξετάζομε-

ζομένων, καὶ κατασκευῶν προστιθεμένων. αἱ μὲν εἰς ἱστορικὰς, αἱ δὲ ἀγωνιστικάς, οἶον αἱ παρὰ τοῖς πολιτικοῖς. Distinguit etiam διήγησιν ab ἀφηγήσει hoc modo: ἡ μὲν διήγησις ἐστὶ αὐτῶν τῶν γεγονότων, καὶ τοῦ ἐν τῷ πραγματικῷ περιουμένου ἀφηγήσις· τὸ δὲ ἀφηγηματικὸν πολλαῖς καὶ ἐν τοῖς κεφαλαίοις τίθεται, ὅταν ἢ παράδειγμα, ἢ λύσιν γεγονότων ἀναθέντες ἀφηγηματικῶς σχήματα εἰσάγωμεν. cf. voc. ἀφήγησις et Auct. ad Herenn. I. 8. Ibidem etiam Apfines docet, quidnam inter κατάστασιν et διήγησιν interfuit, de quibus diximus ad voc. κατάστασις. Et pag. 694. καθόλου τῶν διηγήσεων αἱ μὲν εἰς παθητικάς, αἱ δὲ σφοδράς, αἱ δὲ ἐν βαρύτητι, αἱ δὲ ἐγκωμιαστικάς, αἱ δὲ μέσας, καὶ τούτων τῶν μέσων αἱ μὲν δημοσίαι, αἱ δὲ ἰδιωτικάς. Quomodo διήγησις a διηγῆμτι differat, exposuit Hermogenes Progymn. Cap. 2. in Bibl. litt. et art. Gotting. Part. 8. p. 8. — Theophilus Coryd. l. c. duo genera διηγῆσεως sic distinguit: θάτερον εἶδος διεξοδικώτερον τι πέφυκεν ἐκφρασεως, καὶ κατὰ τινὰ ἐγκατασκευῶν ἐκφρασίαν, καὶ τοῦτο διήγησις εἰδικῶς ἐρμηνεύεται, θάτερον δὲ ἀπλοῦν τε εἰς καὶ ἀκατάσκευον καὶ συντομωτάτην εἴληχε καὶ ψιλὴν δῆλωσιν. Fortunat. Rh. p. 62. in Rhet. Pithoean. praeter διήγησιν septem eius species numerat: ἀντιδιήγησιν, μερικὴν διήγ. παραδιήγησιν, ὑποδιήγησιν, καταδιήγησιν, ἐπιδιήγησιν, et διασκευήν. In quibus μερικὴν quidem dicit, qua partes narrationis singulae inducuntur. De caeteris suo loco dicetur.

Διθυραμβώδης, λόγων ἰδέα, dithyrambicum, hoc est, tumidum, sesquipedale genus dicendi. Philostrat. Vit. Apollon. I. 17. ubi addit: Φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ἐνόμασι. vid. ψόφοι et παρένθυρτος. Olympiodor. in Vit. Platonis: ὅτι τοὺς διθυράμβους ὁ Πλάτων ἤσκητο, δῆλον ἐκ τοῦ Φαίδρου τοῦ διαλόγου πάνυ πνέοντος τοῦ διθυραμβώδους χαρακτῆρος etc. Vnde et ap. Diog. Laert. Lib. III, 25. scilicet. 38. Dicaearchus dicitur scribendi characterem in hoc dialogo ὡς Φορτικὸν reprehendisse. cf. Crescoll. Theatr. III, 23. p. 325.

Διτάνειν, intervallum facere, quod fit in literis, quae non coeunt secum invicem, sed moram elocutioni adferunt, quae ipsa διάστημα, διάστασις, etiam τάσις dicitur. Dionys. Comp. 19. p. 143. Opponitur τὸ ἐπιταχύνειν. vid. quae dicta sunt ad v. διαβεβηκότα. Idem ibidem dicitur τραχύνειν καὶ διτάνειν τὰς ἀρμονίας, et opponitur τὸ συνελάσθαι τὴν φράσιν τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν. cf. l. c. Cap. 22. p. 166. ubi Thucydides in verbis: Ἀθηναῖος ξυν-
έγραψε,

ἔγραψε, dicitur *διελέγειν τὴν ἁρμονίαν*, quoniam litera ε cum sequente ξ coire non possit, sed intervallum quoddam, *διάσασιν*, in pronunciando postulet. Hinc Diog. Laert. de Arcefilao Lib. IV. Cap. 10. dicit: *ἦν ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων*, in elocutione *distinxisse voces singulas pronunciabat*. cf. voc. *ἀντιστηγμός*, et *ἀντίτυπος*.

Δικαιολογία, fig. orat. cum aequitatem causae quam maxime brevi sententia complectimur. Rutil. Lup. II, 3. et Quintil. IX, 3. p. 457. Deinde *δικαιολογία ῥητορικῇ* dictae sunt etiam argumentationes illae, quibus orator praesertim in epilogo causam suam commendat, auditoresque ad assensum et commiserationem permoveere studet. Hae, quoniam verbis et oratione fiunt, ab Eustathio ad Hom. II. π. p. 1050. distinguuntur ab *ὀκτοῖς πραγματικαῖς*, de quibus dictum est ad voc. *παραγωγή*. Alio loco p. 1172. simpliciter *δικαιολογίας* et *ἀγῶνας* iunxit. Ad Hom. Odyss. β. p. 1442. autem τὰ *δικαιολογικὸν τῆς ἀμνηγορίας* opponit τῷ *καταφορικῷ*. Nempe in illo genere argumentis, in hoc cum impetu, et affectu, et vi pugnatur.

Δικανικόν, γένος λόγων, iudiciale dicendi genus, quod partes habet *κατηγορίας* et *ἀπολογίας*, *accusationem* et *defensionem*, vel ut est ap. Quintil. III, 9. *intentionem* et *depulsionem*. Aristot. Rhet. I, 3. etiam *δίληκ*, et *εἰ ἐν δικαστηρίοις ἀγῶνας* Pseudo-Plut. in vita Antiph. p. 308. ubi contendit Antiphontem primum hoc genus orationum habuisse et tractasse. cf. Auct. ad Herenn. II, 1.

Δικαστικός, *δικαστικά σχήματα*, formae dicendi, s. figurae eae, quae in orationibus politicis et iudicialibus adhiberi solent, maxime fervientes exaggerationi, vehementiae etc. quae eam ob causam *σχημ. ἀγωνιστικά* dicuntur. v. Apstin. Rhet. *περὶ πᾶθους* p. 726. et cf. voc. *καλιτικός*.

Δικολογεῖν, in iudicio rem tractare dicendo. Differt a τῷ *δημηγορεῖν*. Aristot. Rhet. I, 1. 31. vid. voc. *συναλλάγματα*.

Διλήμματον, *dilemma*, ea forma dicendi, qua, duabus interrogationibus adversario propositis, in utraque ad refutandum parati sumus, vel, duplex propositio hypothetica, aut complexio duarum propositionum hypo-

theticarum, ut: *si futuram caedem praefensisti, cur non indicasti? sin ignorabas, cur alios, qui in eadem ignorantione tecum versabantur, accusas?* Debent itaque ea interrogari, quae adversarius respondendo non recte refutare potest. Hermog. *περὶ εὐρεσ.* Lib. IV. p. 72. Ald. ubi hoc addit: κατόλου γὰρ ὁ ἐρωτῶν ὡς εἰς νίκην τῇ ἐρωτήσει θάρσῃ ἐρωτᾷ. cf. Aplin. Rhet. p. 703. Quid autem sit τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἐμβάλλειν, quod Photius Bibl. Cod. 265. Demostheni tribuit, non satis nunc quidem mihi liquet. Auctor Proleg. in Schol. ad Hermog. (vid. Reisk. Oratt. Gr. Vol. VIII. p. 197.) definit: *λόγος ἐκ δύο προτάσεων ἐναντίων τὸ αὐτὸ πέρας συνάγων*, cum ex duabus propositionibus contrariis una et eadem sententia concluditur. Vtitur hoc exemplo: Cum Corax Rhetor Tisiae pollicitus esset, se hunc velle docere τὸ *πείθειν*, h. e. rhetoricam artem, Tisiae ut didactri dandi necessitatem evitaret, hoc adversus Coracem dilemmate usus esse fertur: *si tu me docuisti τὸ πείθειν, ecce ego tibi suadeo, ut nihil a me accipias: sin autem non docuisti, ego tibi nihil do, quia non docuisti.* Cicero *complexionem* vocat, de Invent. I, 29. et 45. Vlpian. ad Demosth. Olynth. 3. p. 25. ἀπαντῶν διλημμάτων dixit eadem in sententia.

Διόρθωσις, fig. eloc. *εσχῆμα λέξεως* Ael. Herodian. in Villois. Anecd. II. p. 97. *ὅταν τῷ ῥηθέντι δυσαρτησαντες, ὡς οὐχ' ἰκανῶς εἰρημένῳ, μεταφράσωμεν, εἴτα ἐπιδιασαφήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον.*

Διπλᾶ, δυνάματα, verba *composita, iuncta*. Aristot. Rhet. III, 3. 1. ubi haec exempla ponuntur, *πολυπρόσωπον, μεγαλοκόρυφος γῆ, ἀκτὴ τενοπόρος, πτωχόμουςας κόλαξ.* Plura exempla dedit Voss. Inst. Rhet. Lib. VI, 4. p. 449. Praeceptum Aristotelis circa haec nomina dignum, quod h. l. ponatur ex Lib. III, 3. 13. *οἱ ἄνθρωποι τοῖς διπλοῖς χρώνται, ὅταν ἀνώνυμον ᾖ, καὶ ὁ λόγος εὐσύνθετος. οἶον τὸ χρονотριβεῖν. ἀλλ' ἂν πολὺ, πάντως ποιητικόν. Διὸ χρησιμωτάτῃ ἢ διπλῇ λέξει τοῖς διδυραμβικοῖς. οὗτοι γὰρ ψοφάδεις.* Haud dubie hoc sensu *διπλασιολογία* dixit Plato in Phaedro p. 365. ubi eam cum *γνωσιολογία* et *ἐκνοσολογία* Polo Rhetori tribuit.

Δογματίας. Philostrat. Vit. Soph. Lib. I. p. 502. de Critia: *τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἦν δογματίας*, ubi Olearius hoc nomen refert ad *breves sententias*, quae tanquam dogmata aut axiomata proferantur, et confert partim Her-
togenem

ingenem περί *id.* II. qui Critiam dixerit τὰ πολλὰ λόγον-
τα ἀποφαντικῶς, partim Ciceronem Brut. Cap. 3. ubi *cre-*
brum sententius, et de Orat. II, 23. ubi *sententius abundan-*
tem appellat.

Δοξοκομποῦντα, quae splendidam speciem ha-
bent. Longin. 23. 2. Mox §. 4. eadem τὰ κομψὴ ἀρ-
pellat.

Δραματικόν, σωματίον, carmen Iliadis dixit Lon-
ginus 9. 13. quatenus in eo plus actionis est quam sermo-
cinationis: *es enthält mehr Handlung, als Raisonnement.*
Idem ergo est etiam ἐκχρώνιον vid. hoc voc. et ἐμπρακτον.
Similiter Eustath. in Proöem. Παρεμβ. de Iliade: δραματι-
κώτερον μὲν σχηματιζομένη, διὰ τῆς μονοειδοῦς μὲν, πολυ-
προσώπου δὲ ἀφηγήσεως. etc. Photius in Bibl. δραματικούς
λόγους appellat scripta, praesertim historica, quae vel
fictum argumentum habent, e genere amatorio, ut Achil-
lis Tatii, et παθητικῶ, vel historiae mixtam mytholo-
giam, res miras, incredibiles etc. Sic Cod. 166. Antonii
Diogenii de Thule insula libros recensens, λόγους δραμα-
τικούς vocat, et mox: ὅτε μύθων ἑγγύς (Φράσις) καὶ ἀπὸ
των ἐν πιθανωτάτῃ πλάσει καὶ διασκευῇ ὕλην αὐτῇ διηγη-
μάτων ποιουμένη.

Δραματοουργεῖν, τὰ ἐγκλήματα, ita tractare cri-
mina dicendo, ut moribus characteribusque pingendis
disolvantur. vid. Sopatr. διαρ. p. 288. Ald.

Δραστήρια, ῥήματα, verba activa. Dionys. Ep. ad
Amm. II. p. 791. Haec etiam ἐνεργητικὰ dicuntur ut I. c.
Cap. 7. p. 796. ubi sunt ῥημάτων εἶδη ἐνεργητικά, formae
activae. Sed haec ad Grammaticorum technologiam
potius pertinent. Apud Rhetores autem τὸ δραστήριον est
res seria, in qua tractanda affectibus et gravitate oratio-
nis opus est. Vnde iungitur τὸ ἐναγωνίον, καὶ ἐμπαιδές.
Dionys. Demosth. 21. p. 1021. Hinc Plutarch. in vita De-
mosth. Cap. 5. Isaiei orationem vocat δραστήριαν καὶ πανούρ-
γον ἐπὶ τὴν χρείαν, nervosam, vehementiorem, et ad
usum magis comparatam: *der Vortrag des Isaëus war leb-*
hafter und practischer. Suidas: δραστήριος. παραινωτικός.

Δριμύ. δριμέα προέμια dicit Hermog. περί σύρ. Lib.
I. p. 16. quae habent significationem acuti ingenii, firmas
sunt, detinentque auditorem, ne studium audiendi dimit-
tat,

tat, τὰ *λοχυρά* explicat Schol. anonymus ad h. l. Hermog. p. 356. Idem λέξιν *δριμύειαν* vocat *εμφατικὴν καὶ μεταφορικὴν*. Eodem fere modo *acer* Latinis dictus, cuius oratio ex acumine et ornatu amoenitatem et gratiam habet. Sic Plin. Ep. I, 2. cum professus esset, se non Demosthenem solum, sed et Calvum figuris maxime orationis imitatum esse, nec non Marci *ληκύθους*, amoenitatesque adhibuisse, hanc causam addit: *Acres enim esse non tristes volebamus*. vid. voc. *δριμύτης*.

Δριμύτης, ingēnium, acumen, quod orator arte sua ostendit. Hermog. *περὶ εὐρ.* Lib. IV. p. 194. et passim aliis in locis. Lib. I. p. 6. *δριμύτης προοιμίου* posita est in propositionibus acutis, callidis, prudentibus, vehementibus. Eustathius ad Hom. II. γ. p. 433. *δριμύτητα* ait apud Rhetores esse *ἐπίτασιν τῆς γλυκύτητος*. Et ad II. λ. p. 844. *Ἰσίδον*, inquit, *ὥς οἱ μεθ' Ὀμηρον ῥήτορας, τὸ δριμὺ μετασπένδουσιν εἰς ἥδὺ τι, ἐννοίας δριμείας λέγοντας, ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται, καὶ λέξεις δὲ δριμείας ὁμοίως*. cf. Voss. Instit. Rhet. VI. p. 509.

Δύναμις, τῶν λόγων, apud Aristot. Rhet. I, 1. simpliciter notat *facultatem oratione utendi*, quatenus est homini a natura tributum, τὸ δύνασθαι λόγῳ βαλθεῖν *ἑαυτῷ*. Deinde vocis potestas ita amplificata est, ut Dionysio Hal. κατ' *ἐξοχὴν* dicatur *δύναμις* idonea rerum propositarum tractatio, quatenus in eloquendi narrandique artificio cernitur: ab eaque distinguitur *προαίρεσις τῶν λόγων* h. e. delectus materiae et argumenti. Ita in Iud. Thucyd. Cap. 2. p. 813. et Demosth. 2. p. 956. Denique *efficacia in dicendo*, qua praecipue Demosthenes excelluit, quae eadem etiam *δενότης* appellata est, ut supra diximus. vid. Dionys. Iud. Isaei. Cap. 3. Etiam in plurali numero *δυνάμεις*, veluti *arma*, et *vires* oratoris, ut de Demosthene Hermog. *περὶ εὐρεσ.* Lib. III. p. 70. τὰς ἀρμόττουσας ἐκάστῳ τῶν ἐπιχειρημάτων προσαγαγὰν *δυνάμεις*.

Δυσέκαστα, *obscura*, eadem quae *ἀσαφῆ*. Dionys. Iud. Lyf. Cap. 4. p. 461.

Δυσέκφρατα, *literae*, quae aegre et difficulter pronuntiari possunt; contraria τοῖς *ευπροφόροις*. Dionys. Comp. Cap. 12. Photius Bibl. Cod. 138. *δυσεκφράτους λέξεις* vocat.

Δυσ.

Δυσεξέλιπτα, νοήματα. vid. σκαλίρ.

Δυσκαταγώνιστα, quae redargui nequeunt. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 284.

Δυσπαρακολούθητος a Dionýsio Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 773. Thucydides dicitur, quatenus res gestas non idoneo ordine enarraverit, sed ita, ut inter legendum animi turbentur et fluctuent. cf. eiusd. Iud. Thucyd. Cap. 9. p. 829. ubi sententiam suam apertius significat. Eodem modo mox p. 780. Philisto tribuit τάξιν δυσπαραικολούθητον τῶν δηλουμένων, χείρονα τῆς Θουκυδίδου. Deinde ipsi Thucydidī φράσιν δυσπαρ. quae citur interiectis sententiis crebrioribus, et quae vix ad finem perducī possunt Epist. ad Attm. II. Cap. 15. p. 804. et in Iud. Thucyd. Cap. 53. νοήσεις διὰ μακροῦ πομιζομένας τὴν ἀκολουσίαν. cf. Wesseling. ad Thucyd. p. 552. Apud Demetr. Eloc. §. 4. σύνθεσις δυσπαρ. est oratio iusto longior, quae nec mente nec auribus recte comprehendī potest, sitque ex καλοῖς longioribus.

Δυσφημία, in vituperationibus (ψόγοις) dicitur, si quis alterius bona in malam partem interpretatur. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. vid. voc. εὐφημία, quae est illi contraria.

E.

Ἐγκαθίσματα, *interruptiones*, quae ex literarum duris concursibus oriri solent, moranturque flumen orationis et pronunciationem impediunt; quae et ἀνακοπή Dionys. Comp. Cap. 22. p. 169. — ἐξερείσματα τῶν χρόνων Longinus dixit Cap. 40. vid. quae separatim in his vocc. dicta sunt.

Ἐγκαθισμός. vid. voc. ἀντιστηρημός.

Ἐγκατάσχευος, λέξις, locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii. Dionys. Com. 18. p. 118. et in Iud. Thuc. Cap. 23. p. 864. Sic et Demetrius Eloc. 15. cum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, οὕτω γὰρ, ait, καὶ ἐγκατάσχευος (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) ἔσται καὶ ἀπλοῦς ἅμα. Eandem etiam mox σφιστικὴν appellat, hoc est, doctam, exquisitam, arte factam. Hermogeni autem περὶ εὐρ. I. p. 62. ἐγκατάσχευος τρόπον

τρόπος διγγήσεως est, cum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat etc. unde talem διγγήσιν etiam ῥητορικὴν vocat. cf. Lib. II. Cap. 2. ubi narrationem ἐγκατασκευεῖν appellat, quae confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. IV, 2. *nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus, quod proposuerimus, sed simplici et brevi.* Vlpianus ad Demosth. Coron. p. 216. λόγους ἐγκατασκευάους opponit τοῖς ἀπλούτερον λεγόμενοις. vid. Bud. Comment. ling. gr. p. 798.

Ἐγκώμια, orationes laudatoriae, ex genere ἐπιδεικτικῶν Longin. 8. 3. Vnde ibidem ῥήτορες dicuntur ἐγκωμιαστικοὶ et ἐπαινετικοί. Sed quomodo ἐγκώμιον differat ab ἐπαινῶ, quae fuerunt Rhetores, ut est apud Menandr. διαιρ. p. 610. et Hermog. Progymn. I. c. Itaque ἐπαινοὶ dixerunt singularis laudis commemorationem, ut si quis alterum appellet virum iustum et bonum: ἐγκώμιον autem congeriem omnium bonorum, quae in aliquo laudari possunt, τοῦ παντός τὸ σῶμα ἐγκώμιον εἶναι vel σσωματοποιημένον. Hermog. Progymnasm. in Part. IX. Bibl. lit. et art. Gotting. ἐγκώμιόν ἐστι ἕκαστος τῶν προσόντων ἀγαθῶν τινι κοινῶς ἢ ἰδίως. Sic et Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 660. ἐπαινος τὸ ἐπὶ μικροῖς γινόμενον, ὅσον τὸ εὖ καὶ καλῶς. τὸ ἐγκώμιον ἐπὶ μείζον ἐξάγει. διόπερ κατὰ διέξοδον γίνονται. vid. Suidas in ἐγκώμιον, ubi similia de illo discrimine habet. Sic et Aphthon. in Progymn. eiusque Scholiastes in Coll. Rhet. Ald. ubi duplex vocis etymologia traditur, sive ἐκ τοῦ ἐν κώμαις ἄδειν τὸν καλαῖον, sive ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς κώμοις καὶ συμποσίοις ἄδεσθαι. Rerum autem, quae in Encomio tractari solent, quatuor genera faciunt, τὸ ἑμφύλοξον, παράδοξον, ἐνδοξον, et ἄδοξον de quibus vid. vocc. singulae. et cf. Tzetz. Chil. XI, 285.

Ἐγχειρίδια, libri manuales, in quibus flores sententiarum ex optimis scriptoribus notantur, quas ad ma-
num habeamus ad repentinos usus. Philostrat. Vit. Soph. Lib. II. p. 565. ubi hoc additur: τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα.

Ἐδρα, tribuitur verbis, quae firmiter et late desinunt, v. c. ex concursu consonantium, pertinentque ad genus dicendi austerum et severum. Dionys. Demosth. Cap. 38. p. 1069. *δύνασαι χρῆσθαι Φιλῆ μεγάλῳι καὶ μακροσυν-
τάβοις, καὶ τὰς ἑδρας αὐτῶν εἰκοι πλατέως πάνυ βεβηκυίας.*
Deme-

Demetrius Eloc. 183. iungit *ῥυθμὸν οὐχ ἔδραν ἔχοντα*, et *ἀπτεταμένον*. Imuere videtur vagum quendam numerum, nec definito studio ortum. Vnde et addit *οἶδν ὀλίγω τινὶ ἄοικε τὰ κῶλα, καὶ οὔτε μέτροις παντάπασιν, οὔτ' ἀμέτροις*. vid. voc. *βάσις*. Deinde, etiam *ἔδρα* dicitur finis periodi vel *κῶλου*, quatenus verbo gravifono, longisque syllabis constante desinit. Ita Demetr. l. c. 206. *ἔχεται καὶ ἔδραν ἀσφαλῆ τῶν κῶλων τὰ τέλη καὶ βάσις*. Vnde Longinus 40. fin. tali orationi tribuit *ἔδραϊον μέγεθος*, stabilem magnitudinem, firmum gradum.

Ἐθνική, *λέξις*, verbum peregrinum, cuius significatio gentis populis definita est, ut *παρασάγγη* mensura viae Persica. Hermog. *περὶ δεινότη.* p. 4.

Ἐῶδη, figurae, formae dicendi Aristot. Rhet. III, 7. — *ἔδη λόγου* etiam genera dicendi, ut iudiciale, deliberativum etc. ap. Hermog. *περὶ ἰδ.* p. 10. coll. eius Epitomat. in *συνοπτ. παραδόσει* p. 2. Haec tamen genera dicendi Aristot. ad Alexandr. p. 236. ed. Ald. *τὰ γένη τῶν πολιτικῶν λόγων* appellat; *ἔδη* autem haec: *προτρεπτικόν, ἀποτρεπτικόν, ἐγκωμιαστικόν, ψεκτικόν, κατηγορικόν, ἀπολογητικόν*. cf. Sopater Schol. ad Hermog. *περὶ τάσεων* T. 2. Rhet. Ald. p. 74. Hermogenes in libro *περὶ ἱδεῶν* promiscue usurpat *ἔδος* et *ἰδέαν*, ut et notat eius Scholiast. p. 377. *ἀδιαφόρως ἐχρηται τοῖς ὀνόμασι, ποτὲ μὲν ἔδη τὰς ἰδέας καλῶν, ποτὲ δὲ τὰς ἰδέας τὰ ἔδη*.

Εἰδοποιΐα, *σχημάτων*, conformatio figurarum, ut *πλάσις*. Longin. 18. 1. coll. 8. 1.

Εἰδωλοποιΐα, effictio imaginum in animo, *φαντασίαι*, *ὄψεις*. Longin. 15, 1. cf. Rhodigin. Lect. ant. 26, 28. Hermog. Progymnasm. Cap. 9. in Bibl. lit. et art. Gott. P. IX. *προσωποποιΐας* veluti speciem facit *εἰδωλοποιΐαν*, *ὅταν τοῖς τεθνεώσι λόγους περιάπτωμεν*.

Εἰκασίς, *comparatio*, h. e. usus verborum, quae comparationi serviunt, et ad mitigandam metaphorae audaciam valent, ut si addas *ὥσπερ*. Demetr. Eloc. 80. Nam si plura verba, praeter illud *ὥσπερ*, adduntur, tum fieri potest *παραβολὴ ποιητική*, ut notat idem Cap. 89. Illo loco desinit: *μεταφορὰν πλεονάζουσιν*. Aliae sunt *εἰκασίαι*, veluti imagines quibus *res* cum *re* comparamus. vid. Demetr. §. 161.

Εἰκόν,

Εἰκὼν, imago s. breviter enunciata similitudo, et metaphoræ similis, ut cum Homerus de Achille dicit: ὡς λέων ἐπόρουσεν. Aristot. III, 4. Apud Dionys. Art. Rhet. 9 p. 369. εἰκὼν numeratur inter species λόγου ἐσχηματισμένου, cuius ope inprimis Homerus reprehensionis offensionem mitigasse dicitur, εἰκόνος παραβολῇ τὸ πικρὸν τῆς ἐπιτιμῆσεως ἀσφαλὲς ἐποίησεν. Minucian. Rhet. περὶ ἐπιχειρ: hæc habet: ἡ εἰκὼν ἐς μὲν ἡ αὐτὴ τῇ παραβολῇ, ὑναργέστερον δὲ ποιεῖ τὸν λόγον, ὥστε μὴ μόνον ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ ὁρᾶν δοκεῖν. Scholiastes autem Hermog. περὶ εὗρεσ. Lib. 3. p. 368. Ald. τὸν εἰκόνα α παραβολῇ et παραδείγματι distinguens, εἰκὼν μὲν, inquit, ἐς σώματος σώματι παρόμοσις. vid. voc. παράδειγμα, et παραβολή. Quoniam sensu Philostratus Vit. Soph. I. p. 488. σοφιστικὸς τῶν λόγων εἰκόνας in Dionis elocutione commemoret, difficile dictu videatur, nisi, qua metaphora latini *figuras* dixerunt, eam illo modo graece expressisse opinemur. Quam opinionem deinde confirmatam vidi Synesii loco in Vit. Dionis, p. 37. ubi huic tribuit λόγον ἀπεικονισμένον, καὶ οὐδὲν σχῆμα ὀνήσαντα, orationem expressis rerum similitudinibus (h. e. metaphorico inprimis ornatu) et omni genere figurarum refertissimam. Eodem plane sensu etiam putarim Platonem in Phaedro p. 368. εἰκονολογίας dixisse, quas βραχυλογίας iungit, et ad τεχνήματα h. e. verborum ornamenta refert. Iul. Rufinian. εἰκὼν fit, inquit, *cum perfectæ formæ similes conferuntur*. cf. Quintil. V, 11. p. 238. ubi intelligit modum loquendi, quo rerum aut personarum imago exprimitur.

Εἰλικρινής, χαρακτήρ, modus dicendi purissimus, qui e ceteris omnibus generibus nihil admixtum habet, idemque ἀκραυφνής. Quamvis enim tria genera compositionis constitui possunt, tenue, sublime, et medium, tamen nullum ita εἰλικρινές, ita uniforme et purum est, quin e caeteris paululum quid adiunctum habeat. Itaque Dionys. de vi Demosth. 37. p. 1067. ait: εἰλικρινὴς ἀρμονία καὶ ἀκραυφνὴς χαρακτήρ κατὰ πᾶν, οὐκ ἂν εὐραδείῃ παρ' οὐδενί, οὐτ' ἐμμέτρων, οὔτε πεζῶν ποιητῇ λόγων.

Εἰρηνικῶς. εἰρηνικότερον διακείμενος dicitur scriptor, placida nec ultra modum oratoria et vehementi dicendi methodo usus. Lucian. de Conscr. Hist. Cap. 43. In quo illa εἰρήνη inest, res ei contrariae declarabunt, ἡ ἐρμηνείας ἰσχύς, σφοδρὰ λέξις, κάρχαρος, συνεχὴς τοῖς περιόδοις, ἀγκύλη ταῖς ἐπιχειρήσεσι. Ita fere Cic. Orat. Cap.

Cap. 20. de historico genere dicendi: *tracta quaedam et fluens expetitur, non haec contorta et acris oratio.*

Εἰρομένη, λέξις, oratio fusa, tracta, et negligenter pendens, proprio fere Aristoteli nomine dicitur ea forma orationis, quae brevibus deinceps propositionibus, et veluti abruptis membris sententiam, dum ad finem venit, continuat. Ei opposita est *κατετραμμένη*, dictio rotunda, in ambitum concinne circumducta, et periodica. Rhet. Lib. III, 9. ἡ οὐδὲν ἔχει τέλος κατ' αὐτήν, ἀν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ. ἐστὶ δὲ αἰσθητός, διὰ τὸ ἀπειρον. τὸ γὰρ τέλος πάντες βούλονται καθορᾶν. Contraria est ἡ ἐν περιόδοις λέξις, ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν καὶ αὐτὴν καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον. Plura, unde vocis illius sensus pateat, dicta sunt ad voc. *διωρεῖν*, ubi Demetrii λέξιν *διηρημένην* contulimus. Addam verba Casauboni ex Comment. ad Cicer. Ep. ad Attic. I, 16. p. 86. „In exoranda oratione praecipuum est, ut non temere ac sine arte fluat, qualis est eorum sermo, qui omni artificio carent, qualis etiam Herodoti, inquit Aristoteles, qui eius dictionem vocat *εἰρομένην*, quasi dicat, uno tenore quodam semper fusam, artis expertem omnis. Huic *εἰρομένη* λέξει opponit Aristoteles τὴν *κατετραμμένην*, sic appellans eam dictionem, quae non temere excurrit sine arte et lege, sed continetur certis periodis, et ambitibus quibusdam, qui ubi perfecti sunt, quiescit et veluti respirat lector, ut in poetis qui habent *εὐφράς* suas et *ἀντιεὐφράς*. Estque ea appellatio sumpta a stadio, in cuius extremo altero est meta, quam *καμπτήρα* vocat Philosophus, quo postquam est perventum, cursores anhelant, et cursum convertunt. Sic in oratione *κατετραμμένη*, h. e. quae habet suas flexiones, sunt veluti intervalla quaedam artificiosa, quibus constat ipsa tota.“ Haec Casaubonus. cf. quae notavit Wernsdorf. ad Himēr. Orat. 32. p. 867. Caeterum alio sensu, qui magis ad res, quam ad verba et elocutionem, pertinet, Dionysio Iud. Thucyd. Cap. 9. p. 830. *εἰρομένη πρὸς ματρία ἰσορικὴ* dicitur, narratio historica non interrupta, sed perpetuo quasi filo ad finem usque rerum gestarum perducta, et *ἀπερίσπαστος*. Eandem antea dixerat *διηγετικὴ ἀπαγγελία*, et *εὐπαραπολούμενη*. Quibus quidem simillima est sententia Quintil. IX, 4. p. 129. *Historia non tam finitos numeros, quam orbem quendam contextumque desiderat. Namque omnia eius membra connexa sunt, quoniam lubrica est et fluit, ut homines*

mines qui manibus invicem apprehensis gradum firmant, continent et continentur. cf. Aquila Rom. p. 158.

Εἰρωνεία, figura orationis, qua per contrarium significamus aliud contrarium. Sic Tiberius Rhet. Cap. 3. cuius similitima definitio est ap. Hesych. λόγος ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δηλῶν. cf. Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 302. Vterque ex Demosthene pendet. Eodem modo Alexander περὶ σχημ. qui quatuor illi subiectas formas commemorat, ἀσεϊσμόν, μυκτηρισμόν, σαρκασμόν, χλευασμόν. Auct. Rhet. ad Alexand. p. 252. Ald. εἰρωνεία δὲ ἐστὶ λέγειν τι προσκρούμενον μὴ λέγειν, ἢ ἐν τοῖς ὀνόμασι τὰ πράγματα προσαγορεύειν. Aelius Herodianus has ironiae partes constituit: σαρκασμόν, διασυρμόν, ἐπιπερτόμησιν, κατὰ γελῶς, εἰκασμὰ, χαριαντισμόν, in Villois. Anecd. II. p. 90. Sic Himerius Orat. XIII. εἰρωνείαν et πλεγγὴν, *irrisionem et aculeatam obiurgationem*, iunxit ut synonyma. — Vlpianus ad Demosth. Olynth. 3. p. 28. duo genera εἰρωνείας distinguit: ἡ μὲν αὐτῷ ἐπαγόμενον ἔχει τὸν ἐλεγχον διὰ τοῦ λόγου, ἡ δὲ τῶν πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τῷ Πλάτῳ. Cic. de Orat. III, 53. *illa quae maxime irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio, quae est perincunda, si in oratione, non contentione sed sermone tractatur.* Quintil. IX, 2. 46. *In figura εἰρωνείας* (quatenus a tropo huius nominis distat) *totius voluntatis fictio est, apparens magis, quam confessa, ut illic sint verba verbis diversa, hic sermoni sensus, loci, et tota interim causae confirmatio, tum etiam vita universa ironiam habere videtur, qualis est vita Socratis.* Et mox: *εἰρωνεία est, et cum similes imperantibus aut permittentibus sumus, et cum ea, quae nolumus videri adversariis esse, concedimus eis.* Vbi Turnebus notat speciem quandam εἰρωνείας innui, quae ἐπιτροπή appelletur. In illa autem forma quae imperando fiat χλευασμόν cerui, ut in verbis Virgil. Aen. IV. 381. *I, sequere Italiam ventis.* Scilicet variae formae orationis esse possunt, quibus ironice loquentes utamur; tamen non opus erit, ut singulas singulis nominibus distinguamus.

Εἰρωνες ὄντες, in oratione dicuntur, qui dissimulatione utuntur ea, quae Socrati inprimis et veteribus Sophistis propria erat, adeoque oppositi sunt his, quorum oratio aperta est et conclusionibus nititur. Certe eo sensu videtur de Apollonii, cuius simplicitatem et candorem in dicendo commendat, oratione adhibuisse Philostratus I, 17.

ὁὐδὲ

οὐδὲ εἰρωνεύομένου τις ἤκουσεν. Commentarii instar, quod τὸ εἰρωνεύεσθαι planius intelligamus, esse potest Philostrati Prooemium ad Vit. Sophist. p. 480. ubi veterum Sophistarum, qui iidem potius philosophi erant, et reliquorum, qui artem magis oratoriam tractabant, discrimen tradit his verbis: ἃ δὲ εὐεῖναι τὰς ἐρωτήσεις ὑποκαθήμενοι, καὶ τὰ σμικρὰ τῷ ζητούμενῳ προσβιβάζοντες, οὕτω φασὶ γινώσκειν, ταῦτα ὁ παλαιὸς σοφιστὴς ὡς εἶδος λέγει. Alio sensu τὸ εἰρωνεύεσθαι καὶ καταγελᾶν iungitur Auct. Rhet. ad Alexand. p. 262. Ald.

Εἰσαγωγή, *propositio, declaratio*, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγ. firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. περὶ εὐρεσ. III. p. 90. fit quatuor rebus: προτάσεις, ὑπόφορᾱ, ἀντιπροτάσεις, λύσεις. Cum vero a Dionys. Hal. Censur. scriptt. Cap. 11. p. 423. Euripides dicitur πολλὰς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur artificia, methodus, et formae dicendi, quibus oratores maxime uti soleant.

Εἰσβολή, *introitus, initium* Longin. 38. 2. Dionys. Iud. Isaei. Cap. 7. p. 595. ubi idem est quod προοίμιον. cf. in Iud. Lys. Cap. 17. p. 489. ubi et ἡ ἀρχὴ καὶ πρόομιον.

Εἰσιτήριος, λόγος, vel εἰσέδοιος, oratio, quae in ingressu, vel ob ingressum alicuius habetur. vid. Suid. in h. v. His contrariae sunt orationes ἐξιτήριοι, quibus adulescentes doctori gratias agebant, scholae valedicentes. cf. Cresoll. Theatr. V, 5.

*Ἐκβάσεις, *exitus, eventus*. Apstin. Art. Rhet. p. 682. ubi προοίμιον statuit ex his quatuor rebus duci posse, κατὰ περίστασιν, κατὰ τὴν ἔκβασιν, κατὰ τὰς ποιότητας τῶν προσώπων, ἢ κατὰ τρόπους. cf. Quintil. V, 10. 86. p. 228. Quidam haec, inquit, quae ex causis vel efficientibus dimittuntur, alieno nomine vocant ἐκβάσεις, hoc est, exitus.

Ἐκβολή, Longino dicitur ea forma orationis narrantis, qua is qui narrat, subinde, narrationis forma relicta, aliquem suis verbis loquentem introducit, cuius exemplum est in Homer. Il. 6, 346. sq. Quae ratio quia adfectum adiuvat, ἐκβολὴ τις πάθους dicitur. vid. in ἐμβολή, et ἔλεος et omnino Longin. Cap. 20. 3. Illud dicere μεταβαίνειν ἐν προσώπων εἰς πρόσωπα et τὸ πολυπρόσωπον.

G

Cicero

Cicero ad Attic. VII, 1. ἐκβολὴν λόγου vocat digressionem vel egressionem orationis, qua aliquid a praesenti sermone alienum interponitur, e Thucyd. Hist. I, 97. Hesych. ἐκβολὴ λόγου, παράβασις, μετάβασις. — Hermog. Progygn. Cap. 6. ἐκβολὴν τοῦ ἐλέου appellat, usum eorum argumentorum, quae commiserationem impediunt et prohibent.

Ἐκδιαθυραμβοῦσθαι. Photius Bibl. 79. de Candidi stilo: ἡ συνθήκη αὐτῷ εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσῃχον ἐκδιαθυραμβοῦται, in compositione verborum asper et dissonus est, ritu Dithyramborum.

Ἐκκλησιαστής, auditor in concione publica. Aristotel. Rhet. I, 1. ubi tria genera auditorum nominantur, ὁ ἐκκλησιαστής in concione, ὁ δικαστής in iudicio, et ὁ θεωρὸς, qui orationem ex genere ἐπιδεικτικῇ s. laudationem audit. Sic et Plato in Gorgia. cf. Dionys. Ind. Lys. 9. ubi οἱ ἀκροαταὶ sic distinguuntur: δικαστής, ἐκκλησιαστής et πανηγυρίζων ἄλλος. Idem in Ind. Thucyd. Cap. 50. p. 940. τοὺς ἐκκλησιαζόντας et δικάζοντας ita distinguere videtur, ut illos ad ἀγῶνας συμβουλευτικούς, hos ad δίκανους referat. vid. voc. Θεωρός.

Ἐκκροτός, συνθήκη, compositio verborum ea, quae pronuntiationem clamosam, crepantemque, adeoque duriores et asperiores facit, ex difficili atque inerti literarum iunctura. Phot. Bibl. Cod. 138. ubi addit explicandi gratia: ὥστε ἀνάγκη εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι, τύπτειν σφοδρῶς τὸν αἶρα τοῖς χεῖλεσι. Nempe πρότος dicitur de harmonia, quae ex rhythmo et compositione verborum oritur. Vnde Philostr. Vit. Soph. Lib. I. p. 503. de Isocrate: ἐπιμελήθη δὲ περιβολῆς, καὶ ρυθμῶν, καὶ συνθήκης, καὶ πρότου. Deinde etiam πρότον dicunt de loquela sonora, ut Philostr. Lib. I. Vit. Soph. p. 537. et 539. ubi et Polemoni tribuit Φθέγμα λαμπρὸν καὶ ἐπίκροτον, et τὸ ὑψηλὸς τοῦ λόγου.

Ἐκλογαί, sententiae electiores et memorabiles in aliquo scripto, quae et καλλιγραφίαι dicuntur, hoc forte discrimine, ut in illis rei sensusque gravitas, in his elegantia et venustas dictionis spectetur. Sic Diog. Laert. in Plat. Cap. 39. sect. 66. — Ceterum ἐκλογὴν ὀνομάτων noto sensu de *delectu* verborum dici, non est quod exemplis

plis firmemus. vid. tamen Dionys. de Compos. Cap. I. p. 5. et 6.

Ἐκλύειν, τὸν ἀκρόατὴν, *languidum reddere* auditorem, de dictione, quae antithesibus, similibusque figuris ludit, rerumque adfectum tollit, Theophrastus dixit ap. Dionys. Iud. Lys. Cap. 14. Vnde Rhetoribus ἐκλυσίς dicitur figura, πραγμάτων μεγάλων δεινότης διὰ μικροπρέπειαν τοῦ λόγου μαραινομένη ἐν ταῖς τῶν ἀκούοντων διανοίαις. vid. Villos. Anecd. gr. T. 2. p. 90. Sic et Demetr. Eloc. 27. studium circa antitheta et homoeotelevta dicitur ἐκλύειν τὴν δεινότητα, vim et gravitatem dicendi tollere, minuere. Hinc Max. Tyr. Disfert. 15. appellat ἐκλελυμένους καὶ ἐπιχρίστους, κατὰ τὴν τέχνην, disolutos, et fucatos artificio suo.

Ἐκτασίς, productio verbi ex longis syllabis vel diphthongis. vid. ἐκτείνεσθαι. Deinde ἔκτασις etiam dicitur de copiosa elaboratione argumenti, ut, si quis ex brevibus schedis et Commentariis integrum historiae opus conscribit, ἔκτασιν λαμβάνουσι τὰ πράγματα. v. Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 7.

Ἐκτείνεσθαι, *produci*, de longis literis. Dionys. Comp. Cap. 14. Vnde ἔκτασις, literarum productiones. Ibid. Cap. 25. p. 211. et Demetr. Eloc. 106. et 107. — ἐκτείνειν λέξιν etiam dicitur, qui pro verbo simplici compositum, adeoque productius et sonantius ponit. vid. Schol. ad Aristoph. Nub. 293. Idem dicitur ἀποτείνειν τὸν λόγον pro μηκύνειν, aut μακρολογεῖν. Plat. in Gorg. — ἐκτεταμένος ῥυθμός, rhythmus vagus, numerus non definitus et perpetuus in oratione. Talem Demetrius Platoni tribuit, de Eloc. §. 183. Contrarius est ὁ ἔδρην ἔχων. vid. voc. ἔδρα. Deinde addit: οἶον ὀλίγω τινὶ ἔοικε τὰ κῶλα, καὶ οὕτε μέτροις παντάπασιν, οὐτ' ἀμέτροις. vid. σχοινοτενές.

Ἐκτυπα, Commentaria brevia, quae rudem historiae scribendae, aliusve scriptionis, materiam continent, *Skizzen, rohe Materialien zu einem Schriftwerke*. Sic Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 7. de libro octavo Histor. Thucyd. variorum sententias recensens: τισὶ δὲ ἀπαλωπίσδς, καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ισορία) δοκεῖ, quibusdam videtur hic liber nondum perpolitus, sed inchoatus tantum et rudis.

Ἐκτροπαί, digressiones in oratione, et veluti de-
verticula quaedam. Phot. Bibl. Cod. 72. p. 133. Dicuntur
etiam παρατροπαί, παραβάσεις, it. ἐκδρομαί, παρεκδρο-
μαί ibid. Cod. 203. 206. Deinde ἐκτροπή τροπῆς Photio
Cod. 170. vocatur *troporum abusus*, nimium tropicae di-
ctionis studium, quod ad ψυχρολογίαν deducit. Alio lo-
co Cod. 168. τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς dicit.

Ἐκφλέγεσθαι, de oratore, qui calore quodam af-
fectuum exardescit. Longin. 12, 3.

Ἐκφράζειν, ornate aliquid enunciare, ματὰ κόσ-
μου τῆς ἐρμηνείας, et καλλωπίζειν. Demetr. Eloc. 166.
Vnde διασκευή, et ἐκφρασις iungitur. vid. Sopatr. διαμρ.
p. 421. ed. Ald.

Ἐκφρασις, *descriptio*. Dionys. Rhet. Art. 10. 17.
Aphthon. Progymn. ἐκφρασίς ἐστὶ λόγος περιηγηματικός,
ὅπ' ὅψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Ad hunc locum
Scholiastes: διαφέρει δὲ ἐκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν
ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἐκθεσιν, ἡ δὲ πειρώται θεατὰς
ἐργασάσθαι μικροῦ τοῦ ἀκούοντος. Hefych. ἐκφρασις. λόγος
ἐναργής. cf. Hermog. Progymnasm. Cap. 10. l. c. ubi ea-
dem, quae Aphthon. definitio est. Eustath. ad Hom.
Odyss. β. p. 1432. ἡ διήγησις ἔχουσα τι καὶ ἐκφρατικῆς δια-
σκευῆς, οὐ διδάσκει, οὐδ' ἀπλῶς διηγῆται τὴν μῆθειαν, ἀλ-
λὰ τὴν βίαν ἐπαύξει ἐμβριδῶς. Quomodo ἐκφρασις diffe-
rat a διατυπώσει ex sententia Vlpiani, vid. ad voc. διατύ-
πωσις. v. Eustath. ad Hom. Il. σ. p. 1209. et voc. ἐκ-
φράζειν.

Ἐκφυλον, ὄνομα, verbum peregrinum, quasi ex-
tra suam tribum oberrans, adeoque parum probatum. Lu-
cian. Lexiph. 24. Philostrat. Vit. Soph. II. p. 578. Eodem
modo Longin. 15. 8. δεινὰς καὶ ἐκφύλους παραβάσεις di-
xit, non ferendas et alienas digressiones, h. e. quibus
quasi extra rhetoricae artis terminos evagamur.

Ἐκφώνησις, *exclamatio*, maxime indignationis
causa et in affectu expressa. Macrobian. Saturn. IV, 6. *Ex-
clamatio*, quae apud Graecos ἐκφώνησις dicitur, movet
πάθος, id est, vehementem affectum. vid. voc. ἐπιφώνη-
μα et σχετικισμός.

Ἐλαττώματα, lapsus, vitia scribentis. Longin.
32, 8. quae Cap. 33. ἀμαρτήματα dicuntur. Contraria
illis

illis sunt κατηγορήματα. vid. quae dicta sunt ad vocc. κατηγορ. et ἀναικονομήτον.

*Ελέγχει dicuntur omne genus testimoniorum, ut, testes, quaestiones, tabulae, pacta, fama et rumor. Sic Hermogeni διαρ. p. 30. sq. ἀπαίτησις ἐλέγχων, testimoniorum postulatio, quam defensor instituit, si quid accusator intenderit. cf. Sopatr. διαρ. ζητ. p. 289. Syrianus ad Hermog. p. 131. Tom. 2. Ald. ἀπαίτησις ἐλέγχων ἀνόμεμα, ἀπὸ τοῦ τὸν Φεύγοντα μάρτυρας ἀπαυτεῖν τῶν κατηγορουμένων, καὶ τῷ δίκοντι μὴ συγχωρεῖν ἀμαρτύρους ποιεῖσθαι τὰς κατηγορίας. Et Marcellin. ibid. p. 135. καθέλου γνωστὸν, ὅτι ἡ τῶν ἐλέγχων ἀπαίτησις ἐκ τῶν ἀτέχνων πίστεων λαμβάνεται, μαρτύρων, διαθήκων, νόμων, ψηφισμάτων, ἐπιστολῶν, βασιάνων. Auctor Rhet. ad Alex. p. 245. ἔλεγχος δὲ ἐστὶ μὲν ὃ μὴ δυνατόν ἄλλως ἔχειν, ἀλλ' οὕτως ὥς ἡμῶς λέγομεν.

*Ελεεινολογία, oratio ad miserationem efficiendam comparata. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 20.

*Ελεος, commiseratio, quatenus ab oratore adhibetur ad iudicem commovendum et persuadendum. Aristot. Rhet. I, 1. cf. Apfin. Art. Rhet. Cap. περὶ ἐλέου p. 709. et περὶ τελικῶν καβαλαίων, ubi copiose varios modos miserationis commovendae recenset. Vlpianus ad Demosth. Mid. p. 405. ὅντος δὲ διπλοῦ τοῦ ἐλέου, διπλὴν ποιεῖ καὶ τὴν ἐκβολήν. τὴν μὲν γὰρ ἔχουσιν οἴκωθεν οἱ δικασταί, καὶ ἐν πεφύκαμεν ἀπλῶς ἅπαντας τοὺς δυστυχοῦντας οἰκτεῖρειν, καὶ μὴδὲν ἐκείνοι πρὸς ἡμᾶς οἰκτίσωνται, καὶ ἐλεεῖν ἅ τινά φθέγγωμαι. τὸν δὲ αὐτοὶ κινῶσιν οἱ δυστυχοῦντες, ὅσα κινῶν εἰσὶν ἐλεος.

*Ελευθερα. ελευθερα κῶλα, membra orationis libere elata; hoc est, non anxie et religiose observata verborum consecutione, quam linguae ratio et necessitas postulat. Eadem et εὐγενῆ et ἀπλᾶ vocat, naturae magis opus quam artis, Dionysius Comp. Cap. 22. p. 149. — Longinus Cap. 39. ἰπὶ: οὐ μόνου ἐστὶ περὶ τοὺς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνδράποικ, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ παύσεως θαυμαστὸν τι ὄργανον. Interpretes propter verba μετ' ἐλευθερίας, locum corruptum existimabant, et Tullius coniiciebat μεγαληγορίας. Ego non dubito, locum sanum esse, si, quo sensu diximus τὸ ελευθερον in Dionysio accipi, eodem etiam τὴν ἐλευθερίαν dici statuamus.

Locum Longini ita verterim: *harmonia non solum natura adiumentum est blande ducendi et oblectandi, sed etiam, si modo anxium artis studium et putidam concinnitatis diligentiam vites, adfectui mirifice inservit.* Nempe qui compositioni verborum et harmoniae orationis ita operam navat, ut artis, et studii et concinnitatis admirationem captet, is duplici modo adfectum tollit; primo quod a rebus ad verba animos deflectit, deinde quod fallaciae suspitione mota integritatis suae opinionem perdit. Sic etiam τὸ ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις Plutarchus dixit de facultate ex tempore dicendi, et artis imperio veluti subductum ingenio indulgere. Porro ἐλευθερία dicitur de παρρησία oratoris, quae oritur e spiritu et vehementia. Vnde utraque ab Vlpiano Demostheni tribuitur, ad Orat. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. συθῆκ. p. 135. τὸ ἥθος τοῦ λόγου τὴν παρρησίαν οὐκ ἔχει καθαράν καὶ Δημοσθενικὴν, οὐδὲ τὴν ἐμπλήξιν ἐκείνην καὶ ἐλευθερίαν τὴν ἐλεγκτικὴν. De παρρησίᾳ vid. Quintil. IX, 2. 27. ubi eam dicit a Cornificio (cf. ad Herenn. 4, 37.) appellatam *licentiam*. Cicero *orationem liberam, vocem liberam* dicit. v. Voss. Inst. Rhet. V. p. 413. Hefych. ἐλευθεροσωμῶ. παρρησιάζομαι.

Ἑλίκαιαι σχήματα ἑλίκαιαι ἔχοντα, figurae orationis impeditae, intricatae, eademque σχήματα πεπλεγμένα. Dionys. Iud. Thucyd. Cap. 48. p. 935. Hefych. ἐλίσσαν. πλέκων. ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων.

Ἑλλειπνοῦσα scil. αἰτία, est species αἰτίων αἰσταντων, h. e. causarum quae in iudicio non consistunt, nec admittuntur, et dicitur tum, cum aliquid in circumstantiis, quas vulgo vocant, deest, quod quaestionem faciat. Sic Fortunatianus ex Hermagora p. 39. in Rhet. Pithoean. Eadem forma etiam vocabatur καταλιπὲς, κατὰ μόριον, et κατὰ περίεσιν. Hanc speciem Hermog. περὶ τασ. p. 20. Ald. κατὰ τὸ ἀπερίεστον appellat. vid. voc. ἀσύστατος.

Ἑλληνίζειν, pure et emendate loqui. Aristot. Rhet. III, 5. Vnde ἑλληνισμός dictus, pura, emendataque elocutio. cf. Diog. Laert. VII, 1. 40. Sic Lat. *latinitatem* dicunt. vid. Auct. ad Herenn. IV, 12. Quintil. VIII, 1.

Ἐμβολήν, ποιῆν, impetum facere, de oratore, qui per asyndeta orationem profert. Longin. 20. 2. Tali orationi antea ἀταξίαν, et τῶς et φορὰν tribuerat. Deinde ἐμβολήν pro ἀρχῇ Demetrius Eloc. 39. εἰ καὶ τὴν ἐμβολήν

ἐμβολὴν τοῦ κήλου καὶ ἀρχὴν μεγαλοπρεπῆ εὐθὺς εἶναι καὶ τέλος.

Ἐμβριθῆς. ἐμβ. ἔννοια Longino 9, 3. sunt eadem quae ὑψηλαί, magni sensus. Suidas de Petro Rhetore: ἐμβριθῆς ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, *vir singularis gravitatis in eloquentia*. ἐμβριθῆς τὴν Φράσιν, gravis, vehemens in dicendo, Marcellin. in Vit. Thueyd. p. 9. Huic gravitati opposita est ἡ πρότης. vid. Philostr. Vit. Soph. Lib. I. p. 487. ubi de Dione Sophista: ἦν αὐτῷ καὶ τῆς ἄλλης Φιλοσοφίας ἥθος, ἐμβριθῶς μὲν ἐγχείμενον, πεχρωσμένον δὲ, οἶον ἡδύσματι, τῇ πρότῃ. De eodem Dione Synes. p. 39. ἐξελαύνει γὰρ τοὶ Φιλοσοφία καὶ ἀπὸ τῆς γλώσσης τρυφὴν, ἐμβριθῆς τε καὶ κόσμιον κάλλος ἀγαπῶσα, ὅποιον ἐστὶ τὸ ἀρχαῖον, καὶ κατὰ φύσιν ἔχον etc.

Ἐμῆν, vomere, h. e. temere effutire, quicquid in buccam venit. Ita Aristides Rhetor per iocum utebatur voce illa pro αὐτοσχεδιάζειν. Cum enim a Principe suo interrogaretur, quando tandem eum auditurus sit, respondit: τήμερον πρόβαλε, καὶ αὔριον ἀκροῶ, οὐ γὰρ ἐσμὲν τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβοούντων, *hodie propone* (scil. materiam aliquam dicendi) *et cras audies: nam non ex illorum numero sumus, qui vomunt, sed ex eorum, qui cum studio elaborare student*. Eunap. in Vit. Proaeres. p. 112. Tzetz. Chiliad. XI, 382. vid. voc. ἀκρίβεια, et cf. Crescoll. Theatr. III, 11. p. 214.

Ἐμμελῆς, λέξις, oratio ligata, pedibus vineta. Dionys. Comp. 25. p. 196. Contraria est εὐρυθμος, et εὐμετρος, quae numeros et metra quaedam abscondita habet, a pedibus tamen poeticis diversa; cf. Dionys. in Iud. Demosth. Cap. 50. p. 1109. et 1110. ῥυθμοὺς ἀτάκτους, καὶ μέτρα περιπεπλανημένα ἐμπεριλαμβάνουσα. Apud Aristoph. Ran. 924. λόγων ἐμμέλεια commemoratur. Ibi Scholiastes: καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν. κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγικῇ. vid. voc. συνεχῆς et ἔμμετρον.

Ἐμμετρον, σχῆμα λέξεως, oratio nimia numeri poetici cura ad carmen prope accedens, et paene integris versibus constans, Aristot. Rhet. III, 8. τὸ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μῆτε ἔμμετρον εἶναι, μῆτε ἄρυθμον, h. e. neque versibus constare, neque numerorum prorsus expertus esse debet. Hanc Stoici dicebant εὐρυθμον λέξιν μετασκευῆς τὸ λογοειδὲς ἀκβεθηκνῆαν. vid. Diog. Laert. VII, 1. 41.

Vnde etiam ἔμμετρος λέξις dicitur, oratio numeris ligata, mox τὸ μέτρον, *carmen*. Dionys. Comp. Cap. 3. Contraria est εὐμετρος, numerosa oratio, quae est μετροειδής, prope accedens ad numerum poeticum, quamvis non sit carmen. Sic et apud Diog. Laert. l. c. τὸ ποίημα ex disciplina Stoicorum rhetorica definitur λέξις ἔμμετρος. Eodem modo τὸ ἑρῶθυμον dicitur, opponiturque τῷ εὐρύθυμῳ, cf. Quintil. IX, 4. 77. et ibi interpp.

Ἐμπερίοδον, τὸ, dictio periodica, Dionys. Comp. 9. et Iud. Demosth. Cap. 39. p. 1072. vid. voc. κομματικῶς.

Ἐμπρακτον, τὸ τῶν αὐξήτικῶν Longino 11, 2. est vis exaggerationis, quae inest in actionis vigore. Alio loco Cap. 9, 13. dixerat τὸ δραματικόν, et τὸ πρακτικόν. Cap. 15. 8. τῆς ῥητορικῆς Φαντασίας κάλλιστον αἰεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐναληθές, *rhetoricarum visionum maxima est commendatio a vehementia et veritate*. Mox dicitur τὸ ἐναγώνιον καὶ ἐμπαθές et §. 2. τὸ ἐγκαινυμένον.

Ἐμφανόμενα, πρόσωπα, dicuntur, personae alienae a causa et quaestione, h. e. quae liberae sunt a causae periculo, sed tamen iuvare possunt causam nostram, et si ad eos non pertineat. vid. Hermog. περὶ εὐρέσε. p. 14. Talis persona v. c. in Orat. Cic. Roscliana fuit Chryfogonus, qui non erat ipse accusator, sed clam accusatores subornaverat. Talis in Or. Quintiana, Dolabella praetor, et Iulius orator.

Ἐμφασίς. Aristides περὶ λογ. πολιτ. p. 656. eam cum σφοδρότητι et τραχύτητι componit, ad eamque inprimis refert τὰ δεικτικά, τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ἀναιρέσεις συνεχῆς. — Alia ἔμφασίς est in verbis, quae plus significant, quam eloquuntur, cf. Quintil. VIII, 2. et 3. 82. ubi definitur *virtus altiore intellexum, quam quem verba per se ipsa declarant*. Idem Lib. IX, 2. 65. definit: *in qua per quandam suspensionem, quod non dicimus, accipi volumus*. Vnde etiam hanc figuram in controversiis figuratis locum habere dicit, Lib. XI, 1. 2. τὰ ἐμφατικά sunt, quae significantia Latinis. Auct. ad Herenn. IV, 53. *quae plus in suspensione relinquit, quam positum est in oratione*. Locus est de ea virtute orationis classicus. Eustath. ad Hom. Il. 6. p. 576. ἔμφασίς ἐστὶ, λέξις δὲ σπουδαία αὐξοῦσα τὸ ζητούμενον. Ibidem tradit eandem etiam συλλογισμὸν dici,

dicì, et σχῆμα τῆς συντομίας appellat. cf. id. ad Il. λ. p. 860.

*Εμφυτος, χάρις, nativa gratia et venustas, quae oritur ex simplicitatis naturalis obsequio in oratione. Phot. Bibl. Cod. 114.

*Εμψυχον, τὸ, vivus quidam vigor, quo orator valet, ab affectibus profectus, *lebhaft, affectvolle Darstellung*, idem quod παθητικόν, cui iungitur ap. Dionys. Iud. Isocr. 13. vid. ἄψυχος. Longin. 34. 5. ἔμψυχα πάθη, *acres affectus*. Hermogenē περί id. II. p. 270. ἔμψυχος λόγος est oratio canáida, quae ab animo profecta videatur, ἀληθής, ἐνδιάθετος. cf. quae in his vocc. dicta sunt. — Lucian. Demosth. §. 14. μόνος τῶν ῥητόρων ἔμψυχον λόγον παρέχει, *orationem vivam et spirantem*.

*Εναβρύνεσθαι. Dionysius ep. ad Pomp. 2. p. 760. de Platone: σχήμασι ποιητικοῖς ἀκαίρως καὶ μετράκιωδώς ἐναβρύνεται, *figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte*. vid. voc. ἀβρότης.

*Εναγώνιον, *contentionibus aptum dicendi genus*. Dionys. Censur. 3. 2. p. 427. Iud. Isocr. 2. et cf. Iud. Thucyd. 23. p. 865. ubi ἐναγώνιον πνεῦμα dicit *spiritus oratorios, certaminibus aptos*; et λόγοις ἐναγωνίοις adiungit δημηγορίας, quibus τὸ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα propositum sit. Eustath. ad Homer. II. f. p. 731. init. ἐναγώνιος ἡ ραψοδία, καὶ πολλὰν ἔχουσα δύναμιν ῥητορίας δεμνηκῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πρέσβεις λέγουσιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ ἔπερ που ἀλλὰχοῦ, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικῇ Ὅμηρος ἐπιδείκνυται. Demetrius Eloc. 193. eandem dicit λέξιν ὑποκριτικὴν, aptam contentionibus forensibus, et publicae actioni. Contraria est γραφικὴ, εὐανάγνωτος, quae lectioni destinata est. Sic Longinus 9. 13. Iliadem Homeri appellat *σωματίον ἐναγώνιον*, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est τὸ διηγηματικόν. Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. vid. Morus ad h. l. ubi plura: et cf. Eustath. ad Hom. II. α. p. 1154. Eidem Cap. 22. ἐναγώνιον πάθος, vehementior affectus. Vnde et ibid. ἀγωνισὸν dicitur idem quod παθητικόν. cf. Cap. 18. 2. Deinde iisdem de causis Cap. 25. ἐναγώνιον πρᾶγμα dicitur, cum res ipsa geri videtur, ut si praeterita narratur, tanquam praesens. Contraria

traria est ἡ διήγησις, quae vulgo temporibus praeteritis instrui solet. vid. Berger. de nat. pulcr. orat. p. 298.

Ἐναποβάπτειν. Hoc verbo eleganter utitur Photius Bibl. 191. ut significet *prudentem* et *scitam negligentiam* illam, qua scriptor orationem suam ita ornat, et virtutibus quibusdam dictionis instruit, ut tamen, qui legant, non possint studii et artificii vestigium deprehendere. Contrarium est τὸ ἐπιτηδεύειν, τὸ ἐπιτήδευμα, *sichtbarer Fleiß, vorsetzliche Kunstauwendung, im Gegensatze verborgener Zubereitungen, und gleichsam in das Ganze unmerklich verwischter Kunstäußerungen*. Locus Photii ita se habet: τὰ ἐμφατικὸν ὥσπερ ἐναποβάπτει, μηδεμίαν ἀναφαις ἐπιτηδεύματος ἔννοιαν.

Ἐνάργεια, *evidentia*, qua res singulae sensibus veluti admoventur. Dionys. l. d. Lys. 7. δύναμις τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἔχουσα τὰ λεγόμενα. Hoc sensu Plutarchus Glor. Athen. de Thucydidis eloquentia: αἰὲ τῷ λόγῳ πρὸς ταύτην ἀμυλλᾷται ἐνάργεια, οἷον θρατήν ποιῆσαι τὸν ἀπρρατήν, καὶ τὰ γινόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας εὐπληκτικά καὶ παρακτικά πάθῃ τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος. Scholiast. Anonym. ad Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 401. ὁ Τιβήριος Φησιν, ὅτι ἐνάργεια γίνεσθαι κατὰ μὲν ἔννοιαν, ὅταν μὴ μόνον λέγῃς τόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακολουθεῦντα τῷ τόπῳ σημεία. καὶ ὅταν ὡς ἐν εἰκόνι προάγῃς τὸν λόγον. cf. Quintil. IV, 2. p. 186. ubi quomodo a *perspicuitate* differat, ostendit. Et Lib. VIII, 3. 62. de eadem ἐναργείᾳ loquens: *magna virtus est, res, de quibus loquimur, clare, atque ut cerni videantur, enuntiare. Non enim satis efficit, neque, ut debet, plene dominatur oratio, si usque ad aures volet, atque ea sibi iudex, de quibus cognoscit, narrari credit, non exprimi, et oculis mentis ostendi.* — *Unum illius genus est, quo tota rerum imago quodammodo verbis depingitur etc. Interim ex pluribus efficitur illa, quam conamur exprimere, facies.* Eam alij ὑποτύπωσιν appellant, et Φαντασίαν, de quibus vid. suo loco.

Ἐναρθρος, Φωνή, vox verbis sententiisque conformata, quae contraria est τῷ ῥυθμῷ μουσικῷ in quo sunt soni, sine verbis. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 20.

Ἐναρμόνιον, λόγον Eunapius Chrysanthio tribuit in eius vita p. 151. *elocutionem numerosam*, quae aliis εὐμελές,

μελῆς, εὐρυθμος dicitur. Alio sensu ἐναρμόνιοι μελωδία
Dionys. Comp. Cap. 19.

Ἐναυλος, ἀρμονία, concentus dictionis, *numerosa*
elocutio. Dionys. lud. Thucyd. 36. p. 900.

Ἐνδιάθετος, λόγος, ex moribus expressa oratio,
qua fit, ut non ficta, sed ex animo profecta esse videan-
tur, quae dicuntur, ἔμψυχος λόγος, καὶ ἀληθής, *vera*,
candida oratio. vid. voc. ἔμψυχος. Totum hoc genus ad
ἡθος oratoris pertinet. Hermog. περὶ ἰδ. II. p. 270. ubi
Scholiast. p. 409. in Tom. 2. Ald. Rhet. ἐνδιάθετος λέγε-
ται ὁ λόγος, ὡς διατιθέμενος τοιῶδες ἢ τοιῶδες πρὸς τὰ
πράγματα, ὀργιζόμενος δηλαδὴ ἢ οἰκτείρων.

Ἐνέργεια. ἢ κατ' ἐνέργειαν μεταφορὰ, metaphora
actum significans, *die belebende, Handlung darstellende*
Metapher. Ita Aristoteles primum Rhet. III, 11. deinde
ex eo Demetrius de Eloc. dixit §. 81. ubi explicat: ὅταν
τὰ ἄψυχα ἐναργεῖντα εἰσάγηται καθάπερ ἔμψυχα. Quintil.
VIII, 3. *ἐνέργεια*, inquit, confinis his est (scil. τῇ δεινώσει,
et ἐξερρασίᾳ) ab *agendo* ducta, et cuius propria sit virtus,
non esse, quae dicuntur, otiosa.

Ἐνδιάσκευος, τρόπος διηγήσεως, ea ratio narran-
di causam, cum orator rem narrandam exaggerat figuris il-
lis orationis, quae animum auditoris commoveant et πά-
θος habeant, ut hoc modo *συμπάθεια* quaedam excitetur,
et res in invidiam adducatur. Hermog. περὶ εὐρέσ. Lib. I.
p. 62. sqq. Hanc uno verbo *διασκευὴν* vocat Lib. III. p.
148. ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum
argumentorum artificio sermo est. Quintilianus Lib. IV,
2. *Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni,*
qua potest, gratia et Venere exornandam puto. Nempe
haec illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις.

Ἐνδόσιμον. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. 15. illam
orationis formam, quae contrariis utitur argumentis,
quam propositum erat, et contraria iis quae proponuntur,
probare nititur, definit τῷ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προεί-
ναι. Antea idem ita expresserat: ἀθενεῖς προτάσεις προ-
τείνειν, καὶ λαβὰς ἀντιλογίας δοῦναι τῷ βουλομένῳ ἀντιλο-
γεῖσθαι, καὶ ερεθόμενα λέγειν, contradicendi occasionem
praeberē, et ea dicere, quae facile inverti, et refutari
queant. Proprie τὸ ἐνδόσιμον est τὸ πρὸ τῆς φύσιν κινδύρι-
μα. vid. Hesych. et ibi interp. Itaque apud Aristot. Rhet.

III,

III, 14. innui videtur ea pars cantus, quae προαῦλον sequitur. Ergo in oratione sunt, quae viam muniant ad sequentem orationem, ab ἐνδοῦναι ordiri, et δοῦναι ὡσπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἀρχὴν, ut Aristot. ait h. l.

Ἐνθύμημα, sententia vim syllogismi habens, unde persuasio et probationes efficiuntur. Sic Aristot. Rhet. I, 1. ἐνθυμήματα dicuntur τὸ σῶμα τῆς πίσεως, fidei faciendae nervi, (Cel. Vaterus in Animadversis. ad h. l. cum Maioragio vertit: *ipsa natura et substantia*; dubito, an satis recte. Nam mox idem dicitur, τὸ κυριώτατον τῶν πίσεων) et §. 21. ἐνθυμηματικὸς qui utitur τῷ πίσει ἐντέχνους, probationibus ex arte et ingenio petitis. Mox §. 27. ἐνθύμημα dicit esse demonstrationem oratoriam, ἀπόδειξιν ῥητορικὴν, et syllogismum quandam. Differt tamen a syllogismo logico. Nempe qui in dialecticis dicitur συλλογισμὸς, in rhetoricis est ἐνθύμημα, cf. Cap. 2. ubi et docet ἐνθύμημα συλλογισμὸν εἶναι ἐξ ὀλίγων τε καὶ πολλῶν ἐλαττόνων ἢ ἐξ ὧν ὁ πρῶτος συλλ. h. e. enthymema non eas omnes partes habet, quas syllogismus dialecticus. Qua de causa Demetrius, ut mox dicitur, ἀτελὴ συλλογισμὸν appellat; *circumscriptos syllogismos*, h. e. in brevitate contractos Plinius Epist. Lib. II, 3. Differunt etiam ab *inductione*, quam ἐπαγωγὴν et παραδείγματα vocat Arist. l. c. Cap. 2. — Maxime apta sunt in genere dicendi iudiciali Cap. 9. fin. cf. Lib. III, 17. 11. — Lib. II, 21. Aristoteles τὸ ἐνθύμημα definit: γνώμην cum προσεδείσῃ αἰτία, cum sententiae universali causa additur. cf. Quintil. 8. 5. Deinde Cap. 22. et 23. duo genera statuit ἐνθυμημάτων, δευτικὰ καὶ ἐλεγκτικὰ. Illa ad rem demonstrandam vel explicandam, haec ad redarguendum valent. cf. Anonymus de Rhet. ed. Fisch. qui similia habet. — Dionysius Hal. multis modis hanc vocem adhibet. Sic pro *argumentis* in Iud. Lys. Cap. 15. Deinde in Cens. Script. 3, 2. p. 427. et in ep. ad Pomp. Cap. 5. p. 781. quam Thucydidi tribuit ἀφθονίαν, et πλοῦτος ἐνθυμημάτων, videtur esse ubertas *sententiarum*, Gedanken-Fülle. Alio loco in Iud. Demosth. 46. p. 1099. inter γνωμελογίας, ἐνθυμήματα et παραδείγματα discrimen facit. Ex definitione Demetrii de Eloc. Cap. 30. ἐνθύμημα est sententia per se absoluta, quamvis periodi ambitum non habens. Ergo eius omnis vis non inest in forma, sed in sensu et sententia, ἐν τῇ διανοήματι ἔχει τὴν δύναμιν καὶ σύστασιν, ita ut, si sententiae alicui detrahas formam rotundam et perio-

periodicam, tamen ἐνθύμημα maneat. Porro Cap. 32. ἐνθύμημα συλλογισμὸς τίς ἐστὶ ῥητορικὸς, syllogismus rhetoricus, qui nec ubique neque in omnibus orationis partibus adhiberi solet, ut fere periodus. Vnde addit: τὸ μὲν ὡς περ ἐπιλέγεται h. e. enthymema semper post aliud dicitur, estque consequens aliarum sententiarum. Mox: ἐνθύμημά ἐστι οἷον συλλογισμὸς ἀτελής, — ἡ δὲ περίοδος οὕτε ὅλον τι, οὔτε ἀτελής συλλογίζεται. Haec omnia Demetrius disputat, ut enthymema a periodo distinguat. Apud Hermog. περὶ εὐρ. Lib. III. hi recensentur veluti gradus tractandae per argumenta orationis: 1) καφάλευον, 2) ἐπιχείρημα, 3) ἐργασία, 4) ἐνθύμημα. Nempe ἐνθύμημά incipit συλλογῆν, et est quoddam συμπέρασμα τοῦ ἐπιχειρήματος. cf. idem Hermog. p. 118. ubi de usu enthymematum in oratione, ex instituto, et exemplis additis, agit. — Minutianus Rhet. Libr. περὶ ἐπιχειρημάτων, hanc etymologiae vocis rationem reddit: τὰ ἐνθυμήματα ἀνόμενα, ἢ ὅτι ὁ ῥήτωρ αὐτὸς αὐτὰ εὗρηκε καὶ ἐνθυμεῖται, ἢ ἔτι προσενθυμεῖσθαι τοῖς δικασταῖς, εἰ τι ἐλλείποι, καταλείπει. ἔχουσι δὲ ἐλλείμματα οἱ ῥητορικοὶ σύλλογοι, καὶ ταύτῃ διαφέρει τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ συλλογισμῶν, ὅτι οἱ μὲν τὰ συμπεράσματα ἐπάγουσιν, οἱ δὲ τὸ συμπεραυνόμενον ἐκ τῶν προτάσεων καὶ κατασκευῶν τῇ δικαστῇ προσενθυμηθῆναι καταλείπουσιν. Vnde et in seqq. mentionem facit ἐνθυμηματικῶν ἐπιχειρημάτων, quorum sedes et locus (τόπος) recenset uberius. Auctor συνοπτικῆς παραδ. ῥητορ. p. 8. ἐνθύμημα σύγκρισις ἐστὶ καὶ συμπέρασμα τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ τῆς ἐργασίας, nempe quia fit κατὰ σύγκρισιν vel adversantium, vel relativorum, vel privantium, vel affirmationis et negationis etc. Nam alias laxius accipitur, ita ut omne argumentum significet, ut apud Cur. Fortunat. Lib. 2. qui *ratiocinationem* vocat, et in quinque genera partitur, ἐλεγκτικόν, γνωμικόν, δεικτικόν, παραδειγματικόν, συλλογιστικόν. Sic et Scholiastes ad Hermog. Lib. 4. περὶ εὐρ. p. 371. ubi hanc definitionem addit: ἐνθύμημά ἐστι ἀπότως διεσπαρμένων συλλογῇ, ἢ τοι συναγωγῇ πρὸς ἀλλήλας, ἢ συλλογισμὸς, καταλείπων τοῖς ἀκούουσι λογισμὸν, πρὸς ἣν συ βούλει τελευτήν. cf. idem ad Lib. 3. Hermog. περὶ εὐρ. p. 365. ubi accurate de enthymemate oratorio disferitur, et Theophil. Coryd. ἐκθ. ῥητορ. in Fabric. Bibl. gr. Vol. XIII. p. 661. sq. — Vlpianus ad Demosth. Orat. Olynth. 2. p. 11. ἐνθυμήματα definit, ἐν οἷς τὰς δύο προτάσεις εἰπόντες τὸ συμπέρασμα σιωπῶμεν, τῇ ἀκροτῇ καταλείποντες αὐτὸ προσενθυμεῖσθαι. — Apfines Rhet. p. 703.

Ald.

Ald. ubi de ἐνθυμήμασι; eorumque artificio copiosius exponit, in universum etiam hoc adnotat: Ἰδιον ἐνθυμήματος δριμύτης δόξαν ἀποταλεῖν, καὶ εἶναι ἀγωνιστικόν τε καὶ ἐλεγκτικόν. Sic fere Cicero Top. 13., Ex hoc illa rhetorum sunt *ex contrariis conclusa*, quae ipsi ἐνθυμήματα appellant, non quod non omnis sententia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur, sed, ut Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Graecos suum, sic, cum omnis sententia enthymema dicatur, quia videtur ea, quae ex contrariis conficiatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet." cf. Quintil. VIII, 5. Et Iuvenal. Sat. 6. *curtum sermone rotato torquet enthymema*. Hinc etiam Auctor Rhet. ad Alexandrum fere semper ἐνθυμήματα et γνώμας vel γνωρολογίας coniunctim ponit, non tam ἀποδεικτικὴν illorum vim spectans, quam κατηχητικὴν ex concinnitate et acumine. vid. omnino I. F. Gronov. ad Cic. Ep. ad Att. 1, 14. ubi Cicero varia pigmentorum et ornamentorum orationis genera recenset *περίοδους, καμπὰς, ἐνθυμήματα, κατασκευάς*. Apud Gellium autem N. A. VI, 13. quae stiunculae sympotiacae et facetiae, quibus tempus ludebant convivantes, ἐνθυμήματα vocantur. Ex his planius etiam intelligi poterit, quid Aristoteles l. c. et alii scriptores cogitaverint, cum oratorem ἐνθυμηματικόν laudarent. Locus est in primis notabilis in Sopatri Apameensis Prolegom. ad Aristidem ed. Iebb. ubi cum Aristidem dixisset γόνιμον, ἐνθυμηματικόν, βλῆιον, paucis verbis interiectis, eum hoc nomine laudat, quod ex Asia nihil reportasset, quod vanam ostentationem, et inania verborum lenocinia haberet, sed esset αἰὲ βαδὺς πανταχόθεν, καὶ τῆς λέξεως πλείονα δίδους τὸ νοεῖν h. e. eius ars et ingenium magis in sententiis quam in verbis cernebatur, magis intelligentiae quam auribus comparatum erat: *er war mehr Gedanken- und Geistreich, als Wortreich*. Cuius quidem consuetudinis dicendi causam videmur nobis reperisse apud Scholiast. Hermog. qui in Prolegom. (Tom. 2. Ald. Rhet.) οἱ παλαιοὶ inquit ὥσπερ τι ζῶον τὸν λόγον ὑπέθειντο ἐκ σώματος τε συνεσηκῶτα καὶ ψυχῆς· ψυχὴν μὲν καλοῦντες τὰ ἐνθυμήματα καὶ τὴν δύναμιν τὴν διὰ τῶν κεφαλαίων συνισταμένην· σῶμα δὲ τὴν φράσιν καὶ τὸ ἔξωθεν κάλλος, ὃ ποιεῖν ἑωθασιν αἱ ἰδέαι. — Isocrates contra Sophistas, cum praecipit τοῖς ἐνθυμήμασι πρεπόντως ὅλον τὸν λόγον καταποικίλαι, καὶ τοῖς ὀνόμασι εὐρύθμως καὶ μουσικῶς εἰπεῖν, videtur illam oratoris dexteritatem requirere, quae efficit, ut oratio et verbis et senten-

sententiis apte eleganterque instructa sit. Quintil. IX, 2. 106. Visellius, inquit, quanquam paucissimas facit figuras, facit ἐνθύμημα tamen, quod *commentum* vocat, et *rationem* appellans ἐπιχείρημα, inter eas habet. Idem Lib. V, 10. non quidem satis definite explicat vim verborum ἐνθύμημα, ἐπιχείρημα, ἀπόδειξις, variis auctorum Latinorum sententiis recensendis operam navans; Cap. autem 4. p. 260. „*enthymema* ab aliis oratorius syllogismus, ab aliis pars dicitur syllogismi, propterea quod syllogismus utique conclusionem et propositionem habet, et per omnes partes efficit, quod proposuit, enthymema tantum intenta intelligi contentum sit.“

Ἐννοια, Hermogeni significat 1) argumentum orationis, ὑπόθεσιν. 2) sententias, quibus oratio confuitur, *Gedanken, Sentenzen, γνώμαι*. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 10.

Ἐντασις, *obiectio*. Aristot. Rhet. II, 25. et 26. ubi ita definit: ἡ ἐντασις ἐστὶ τὸ εἰπεῖν δόξαν τινὰ, ἐξ ἧς ἔσται δῆλον, ὅτι οὐ συλλολόγηται, ἢ ὅτι ψεῦδος τι ἔληφεν. Sic Lib. III, 17. 22. ἐντάσει λύσας τὰς πύσεις, *argumenta solvete occurrendo*. Contrarium est τὸ συλλολογισμῶν λύσας, quae forma ἀντισυλλολογισμὸς dicitur. Apud Hermog. περὶ εὐρέσ. Lib. III. p. 106. ἐντασις in refutationibus est *prima depulsio*, quae perumque fit negatione absoluta, ut, *recte occidit Clodium Milo*, est τὸ κσφάλαιον: *non licuit occidere*, est prima depulsio, seu ἐντασις. cf. id. διαρ. τασ. p. 40. Deinde ἐντασις etiam dici solet, cum aliquid urgeas, cum inftes, quod fit perumque crebra interrogatione. Ita Hermog. περὶ εὐρ. Lib. IV. p. 184.

Ἐντεύξεις, *ὀχλικά*, *orationes populares*, ad populum habendae. Dionys. lud. Thucyd. Cap. 50. p. 939.

Ἐντεχνος, ὁ, cuius oratio ab arte instructa est. Dionys. Cens. Auct. 5, 5. Vnde et πύσεις ἐντεχνοὶ dicuntur, αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων ἐκ τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, ut ait Syrianus ad Hermog. τασ. p. 136. Ald. Rhet. quoniam in hoc argumentorum genere, arte et ingenio oratoris opus est. vid. plura ad voc. πύσις.

Ἐντορνος. τὸ ἐντορνον εἶδος λόγου, genus dictionis *tornatum*, h. e. concinnum, teres, elegans. vid. voc. λευκός, et τορσεύειν.

Ἐντρέχεια. vid. voc. εὐκολία.

Ἐξά.

Ἐξάγασθαι, *effert*, h. e. ad impetum dicendi concitari. Ita Photius Bibl. Cod. 265. de Demosthene et Aristide, quibus cum a natura esset acrius ingenium, φύσει πιπρωτέρᾳ καὶ παθητικῇ, saepe etiam in argumentis levioribus et morationibus, impetuosius et vehementes esse solebant: πολλὰκις ἐξάγονται τῆς προθέσεως ἐλαττωμένης ὑπὸ τῆς φύσεως. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἔστιν ἱκανὴ ἡ τέχνη κατορθῶσαι τὸ βούλημα, μὴ συνεργὸν ἔχονσα καὶ τὴν τῆς φύσεως ἰδιότητα.

Ἐξαγώνιον, quicquid extra causam dicitur, nec ad praesentem quaestionem pertinet. Suidas in hac voce: Αἰσχίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τούτοις οὐ προσηκόντων εἰρησθαι. Ab Aristotele τὰ ἔξωθεν vocantur. Sic ἐπεισόδιον dicitur πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα h. e. τὸ ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. cf. Suid. in ἐπείσοδιον.

Ἐξάειρειν. Dionys. Cent. Script. 5, 2. de Isocrate: τὸ λιτὸν ἐξάειρει, *tenues extollit*, h. e. in tenui scribendi genere non humi repit, sed plus praestat, quam id genus postulat. Sic Demetrius Eloc. §. 234. ἐξηρμένην ἐπιστολήν dicit, cuius elocutio et forma paullo elatior est, et a vulgari forma epistolica recedit, quales sunt, quae ad civitates vel principes scribuntur epistolae. §. 5. τῷ μεγέθει τοῦ κάλου συνεξήρται καὶ ὁ λόγος, cum magnitudine membri etiam ipsa oratio assurgit, et veluti gravitatem quandam accipit. Hermog. διαρ. τασ. p. 48. τὸ τέλος ἐξάειρειν i. e. extollere, exaggerare facinus magnum.

Ἐξάειρσις, Rhetoribus dicitur *exceptio*, qua quis adversarii rationes et praetextus refutat, elevat, vel suspectos reddit. Eius formae exemplum est apud Demosthenem in Orat. contra Timocrat. p. 502. ubi Vlpianus haec adnotat: ἡ ἐξάειρσις πρέπει τῷ καταφορικῷ λόγῳ, καὶ τῷ τόπῳ τῆς γνώμης, καὶ τῆς βουλήσεως. Et mox: αἱ αἰ ἐξάειρσεις τοῦ νομίμου μόνον καφαλαίου τυγχάνουσιν.

Ἐξαλλαγή, τῆς λέξεως, novitas dictionis, quatenus a simplici et consueta oratione discedit. Dionys. de vi Demosth. Cap. 10. p. 982. iungitur etiam τῇ ποιικιλίᾳ, ut apud Eustath. ad Hom. Odyss. p. 1470. et alibi. vid. ἐξαλλάττειν.

Ἐξαλλάττειν, λέξιν, immutare dictionem, ornatus causa, ut ne omnia sint κύρια et proprie dicta, ut in vulgari

vulgari oratione. Aristot. Rhet. III, 2. Id fit tropis et figuris, ut est ap. Phoebamm. in Schol. Schem. Hinc Dionys. ep. ad Pomp. 2. p. 760. *ἐξηλαγμένη λέξις*, dictio novata, variata. Ea oritur, si quis a vulgari ratione dicendi recedit, et novas inusitatasque verborum compositionisque formas quaerit. Ita opponitur τῇ συνήθει λέξει Dionys. de vi Demosth. Cap. 8. p. 975. deinde paulo post, Cap. 9. eadem dicitur *ἀσυνήθης, περίεργος διάλεκτος*, et περιττῇ ἐργασία alio loco Cap. 56. p. 1124. Similiter Demetr. de Eloc. 77. cf. Aristot. Poet. 21. p. 160.

Ἐξαπλοῦνα, distincte et sine ambiguitate aliquid exponere. Demetr. Eloc. 254. ubi τὸ ἐξαπλωθὲν opponitur τῷ ὑπονοουμένῳ, obscuro, et ἀσαφείᾳ.

Ἐξεργασία, tractatio rei vel argumenti, quae fit oratione, et artificio oratorio, *Behandlung, Ausführung*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 4. In Iud. Isaei Cap. 3. *τάξεις et ἐξεργασίαι τῶν ἐνθυμημάτων* distinguuntur, ordo, dispositioque et pertractatio argumentorum. vid. ad voc. ἐργασία, et Fortunat. Rhet. p. 68. ed. Pith.

Ἐξερείσματα, τῶν χρόνων, intervalla temporum quae iocum habent in literis et syllabis longis. Longin. 40. fin. vid. quae dicta sunt ad voces *ἔδραι, ἐγκαθίσματα, σπριγμοί*, et cf. omnino Dionys. Comp. Cap. 20. p. 141. ubi loca Homeri ex his praeceptis examinantur, similibusque metaphoris explicantur.

Ἐξετάζεσθαι, in disceptationem et iudicium venire. Hermog. διαιρ. τας. p. 4. quod paullo post dicit *πρὸς τὴν ἀναδέξασθαι*, de iis rebus et personis, de quibus in civili quaestione disceptari potest. Et *ἐξέτασις* ipsa disceptatio forensis. ibid. p. 6. Vnde veteres Rhetores τὸ *ἐξετασικὸν εἶδος λόγων* speciem τοῦ *δικανικοῦ* fecerunt, ut de Anaximene, Rhetore Lampfaceno, refert Quintil. III, 4. p. 124. „Anaximenes, inquit, *iudicalem et concionalem* generales partes esse voluit; septem autem species: *hortandi, dehortandi; laudandi, vituperandi; accusandi, defendendi; exquirendi*, quod *ἐξετασικὸν* dicunt: quarum duae primae *iudicialis* generis sunt partes.“ Haec autem omnia hodie sic legi in Rhetorice ad Alexandrum, quae Aristotelis nomine inscribitur, (p. 136. Tom. I. Ald. Rhet.) adeoque Fabium illius auctorem credidisse Anaximenem illum, do-

H

cuit

cuit Gesnerus ad l. l. Quintil. Sed vid. quae de hac controversia nuper exposuit Cel. Buhlius ad Aristot. Opp. Vol. IV. p. 5. et 545.

Ἐξέτασις, λόγων, examen orationum, *Redner-Critik*. Dionys. de Art. Rhet. Cap. 11, 1. ubi et κρίσιν et δοκιμασίαν appellat.

Ἐξησημένον, in oratione dicitur, quicquid usu et consuetudine probatum est, cui opponitur τὸ νεωτεροποιόν. Photius Cod. 66.

Ἐξίσταται, avertere a causa animum auditoris, Aristot. Rhet. III, 8. Hoc fit v. c. cum nimio ornatu et cultu instructa oratio est. Auditor enim, dum his rebus adficiatur nimium, a rebus ipsis abducitur: τὸ σχῆμα τῆς λέξεως, inquit Aristot. δεῖ μήτε ἑμμετρον εἶναι, μήτε ἄρυθμον. τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον. πεπλᾶσθαι γὰρ δοκεῖ, καὶ ἅμα καὶ ἐξίτησι. προσέχειν γὰρ ποιῇ τῷ ὁμοίῳ, τότε καλὸν ἔχει.

Ἐξουθενισμός, fig. sent. quae fit, cum aliquam rem extenuamus, et contemptam facimus. vid. Rufinian. Fig. 6. p. 199. et Cic. de Orat. 3, 52. ubi *extenuatio* dicitur, cui adiuncta fit *illusio*, h. e. διασυρμός et σαρκασμός.

Ἐξοχή. Variationis causa Longinus ἐξοχὴν dixit pro ὕψος Cap. 10, 3. Ibidem §. 7. τὰς ἐξοχὰς dicit, quae eminentissima sunt in aliqua imagine vel descriptione, τὰ ἄκρα et ὑπερτεταμένα alibi.

Ἐξυβρισμένα, vilia, humilia, ῥυπαρά Longin. 43. ubi docet in loco sublimi ad tales res vilissimas deoendi non oportere.

Ἐπαγγελία, vid. ἀπαγγελία. Nam utraque vox saepe permutatur. cf. Plutarch. de Aud. 40. et ibi Xylandr. — Apstin. Art. Rhet. p. 713. Ald. ubi de necessitate curae agit, quae dictioni danda sit. Vlpianus ad Demosth. Mid. p. 341. notat ἐπαγγελίαν a nonnullis dici, quod vulgo nominetur προοίμιον προκατασκευαστικὸν h. e. σύνοψις τῶν λεχθησομένων.

Ἐπαγγέλλειν, μελέτην εἶναι, aliquem ad declamandum, veluti ad certamen, provocare. Philostrat. Vit. Soph. I. p. 525. in vita Dionysii. Phot. Cod. 165. etiam τὸ ἀπαγγέλλειν eodem modo dixisse videtur. vid. Wernsd.

Wernsd. ad Himerii Ecl. p. 16. et ad eiusd. Orat. XVII. p. 692.

Ἐπάγουσθαι, ἀκοᾶς, delinire aures. Dionysf. Compof. 3. Vnde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est ratio dicendi, seu compositio ad animos tenendos accommodata Cap. 4. p. 26. Sed cf. quae dicta sunt ad voc. ἐπαγωγή. vid. Plut. de aud. Poet. Cap. I. p. 4. Photio etiam Bibl. Cod. 197. τὸ ἐπαγωγὸν et θελκτήριον iungitur.

Ἐπαγωγή. Aristot. Rhet. I, 2. *inductio* oratoria, differens a syllogismo vel enthymemate, estque modus probandi faciendaeque fidei. Vnde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionysf. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quae fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam iungitur τὸ ἱστορικόν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, *das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers*. Aristoteles etiam cum παραδείγματι componit. Nempē quod in ἀναλυτικοῖς dicitur ἐπαγωγή, id in rhetoricis παραδείγμα. cf. Suidas in h. v. qui compilavit Diog. Laert. Plat. Sect. 53. 54. ubi haec sunt, quae huc pertinent: τὸ παραδείγμα ἐστὶ ρητορικὴ ἐπαγωγή. ἐπαγωγή ἐστὶ, ἢ διὰ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος, vel ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πισοῦμενος, oratio, quae per singularia universale demonstrat et confirmat. Theophyl. Coryd. ἐκθεσ. ρητορ. in Fabr. Bibl. T. 13. p. 662. ἐπαγωγή λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέκαστα καὶ γνωρίμων τι τῶν καθόλου ἄγνωστον συνάγων. ὅταν καὶ ἐπαγωγή εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος ἀπαριθμημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὅλικόν τι ἐπάγουσα. Apud Ciceron. de Invent. I, 31. *inductio*, quam vocat, latius patet, et inprimis Socraticam demonstrandi methodum complectitur. Id. Topic. 10. „haec ex pluribus perveniens quo vult, appellatur *inductio*, quae graece ἐπαγωγή nominatur, qua plurimum est usus in sermonibus Socrates.“ Secundum Rufinian. fig. 26. haec figura fit ex similitum collatione, vel argumentorum, salva tamen similitudine. Quintil. V, 10. p. 226. „Est argumentorum locus ex *similibus*: Si continentia virtus, utique et abstinentia: Si fidem debet tutor, et procurator. Hoc est ex eo genere, quod ἐπαγωγήν Graeci vocant, Cicero *inductionem*.“ Fortunat. Rhet. p. 67. ed. Pith. ἐπαγωγή ἐστὶ oratio, quae de rebus non dubiis capit *assensionem* eius cum quo instituta est.

Ἐπαγωνίζεσθαι, τῇ λέξει, dicuntur, qui cum aliquo adfectu loquuntur, adeoque iis utuntur formis dicendi, quae solent isti adfectui exprimendo inservire, ut si quis τὰ ἰσοδυναμοῦντα emphaseos et affectus causa adhibet. Sic Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 658. ad βραχύτητα λόγου requirit, τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραδέσεως ἰσοδυναμοῦντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλοτρίωναι καὶ ἐν ὀλίγῳ.

Ἐπαινος, quomodo ab ἐγκωμίῳ distinxerint Rhetores, diximus in voc. ἐγκώμιον. Caeterum Aristides περὶ λογ. πολ. p. 660. quatuor modos laudandi commemorat, αὐξήσιν, παραλείψιν, παραβολήν, εὐφημίαν. Socrates ap. Plat. Phaedr. p. 364. ab Eveno Pario inventam esse ait ὑποδήλωσιν, et παραπαίνους, veluti sublaudationes, vel collaudationes.

Ἐπαλληλία, συμφώνων, frequens usus consonantium in verbis, se invicem offendentium, atque impediendum. Phot. Bibl. Cod. 138. Inde oriuntur λέξεις παλυσύμφωνοι.

Ἐπάλληλος, ἐπαλλ. τρόποι, metaphorae aliae post alias sequentes, eademque συνεχῶς Longin. Cap. 32. 5. — ἐπάλληλα πάθη, cumulati adfectus Id. Cap. 34. fin. — ἐπαγγελία πυκνή, καὶ ἐπάλληλος Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 657.

Ἐπαναδίπλωσις fig. dicitur, cum bis verbum adhibetur emphaseos gratia, ut μήπω μήπως apud Aristoph. Nub. 266. ubi vid. Schol. et cf. voc. παλλογία.

Ἐπανάληψις, figura orationis, quae cernitur in copula crebrius deinceps posita, ubi variae res recensentur, quae a se invicem distinguendae sunt. Sic Demetrius de Eloc. 196. ἐπανάληψις ἐστὶ συνθέσμου ἐπιφορά τοῦ αὐτοῦ, ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις. Sed latius extendit vim figurae Alexander περὶ σχημ. p. 578. qui et huc refert repetitionem verborum in media sententia, ut in his ἦν ποτε, ἦν ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι etc. simulque illi ἀναδίπλωσιν, quam vocant, subiicit Rutilius Lupus Lib. I, 11. p. 39. „hoc schema, inquit, fieri solet, cum id, quod dictum semel est, quo gravius sit, iteratur. Sed interdum fit uno verbo, interdum plurium verborum conjunctione.“ Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 50. ἐπανάληψις est iteratio

iteratio et repetitio sententiae, quae fit post interiectas alias, perspicuitatis causa; id quod appellat τὸ ἐπαναλαμβάνειν τὰ νοήματα, πρὶν ἀποδοῦναι τὸ ἀπόλουθον. Ex instituto hanc formam dicendi explicat Libr. περὶ δεινότη. p. 20. cf. et Gregor. ad Hermog. l. c. Cap. 9. Itaque haec figura non in singulis solum verbis, sed et in sententiis integris dominatur, habetque subinde eandem vim, quam ἀναπεφαιδωσις vel ἐπ'ἀνδοσις. cf. Aquila Rom. 31. p. 174. et Iul. Rufin. Fig. 31. qui definit: *repetitio sententiae propter aliquam necessariam causam.*

Ἐπαναστάσις, gravis reprehensio, accusatio. Demetr. de Eloc. 278.

Ἐπαναστροφή, fig. qua finis membri, alterius initium fit. v. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 176.

Ἐπαναφορά, fig. eadem quae ἀναφορά Longino 20.2. Demetrio autem de Eloc. cap. 61. figura τῆς λέξεως, qua unum verbum aliquoties in initiis variis membrorum repetitur. cf. Alexand. περὶ σχημ. p. 583. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 174. sq. Aquil. Rom. 34. p. 176. et vid. voc. κύκλος.

Ἐπ'ἀνδοσις, fig. Alexander περὶ σχημ. p. 583. Ald. ἐπ'ἀνδοσις ἐστίν, ὅταν δύο ὀνόματα διάφορα προστιθέντες μηποτε τοῦ νοῦ πέρας ἔχοντας, ἐπανιῶμεν ἐπὶ τὰ προκείμενα καὶ τὸ λείπον τῷ νοῦ, προσαποδιδῶμεν. Phoebammon σχημ. p. 589. δύο προτεθέντων ἀδιασέλως ὀνομάτων ἢ καὶ προσώπων διαίκρισις εἰς ἄλλο καὶ ἄλλο, ὡς ἵνα τις εἴπῃ, ὁ θεῖνα καὶ ὁ θεῖνα εὐρέθησαν ὁ θεῖνα μὲν τόδε παιῶν, ὁ θεῖνα δὲ τόδε. Quintil. IX, 3. 36. „Est et illud repetendi genus quod semel proposita iterat et dividit: *Iphitus et Pelias necum, quorum Iphitus aevo iam gravior, Pelias et vultuere tardus Ulixi.* ἐπ'ἀνδοσις dicitur graece, nostri *regressionem* vocant.“ Iul. Rufinian. p. 32. Pith. *Epanodus* est, cum duobus brevius pluribusve propositis ad singularem enarrationem recurritur. vid. voc. ἐπιλογος.

Ἐπανόρθωσις, *correctio*, cum supra dictum verbum verbo sequenti corrigitur. Iul. Rufin. p. 238. ed. Rubin.

Ἐπαφρόδιτος. ἀργήματα ἐπαφρόδιτα καὶ ἐρωτικά iungit Menander in διαμρ. ἐπίδ. p. 626. ubi de λόγοις ἐπιθαλαμίοις loquitur, ut de Hymenaeo, Venere, Amori-

bus. — τὸ γλαφυρὸν καὶ ἐπαφρόδιτον iungit Photius Bibl. Cod. 79. vid. voc. *χαρίς*. Longino 34. 2. τὸ ἐπαφρόδιτον est lepor in dicendo. cf. Synesius in Dione p. 40. et voc. *ἀφροδίτη*.

Ἐπεγείρειν, intendere, vehementius reddere. Longin. 23. 1. αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων etc. ἐναλλάξεις ἐπεγείρουσι τὰ ἐρμηνευτικά, intendunt elocutionem. — ἐπεγείρειν πάθος, concitare affectum, cui oppositum est τὸ πραῦναι ap. Phot. Cod. 47.

Ἐπεισοδιοῦν, τὸν λόγον, orationi inferere quaedam epifodia, quae amplificent illam, et copiae speciem adferant. Aristot. Rhet. III, 17. Idem εἰσάγειν dicit. Aliis verbis idem dixit Aristides Orat. T. I. p. 50. ἐκτενέειν λόγον ἔξω τοῦ πράγματος.

Ἐπεμβάλλεσθαι, νοήματα, per incisa et periodice loqui, ut fit in forma dicendi copiosa et producta, quam περιβολὴν vocant. Ei contrarium est τὸ κομματικῶς λέγειν, et ἐννοήματα κομματικά. Apslin. Art. Rhet. περὶ πάθους p. 726. Ald. Vnde ἐπεμβολή, παρεμβολή, et μεταξυλογία figurae dicuntur, quae in orationis medio causam rei vel circumstantiam quandam interponunt. v. Theon. progymn. Cap. 4. et Schol. Hermog. anonym. ad Lib. I. περὶ id. p. 381. Ald. etiam ἐμβόλιον, h. e. pars quaedam operis ab argumento proposito seiuncta apud Cic. ad Q. Fr. III, 1.

Ἐπενδυμήματα, vel ἐπενδυμήσεις, sunt sententiae veluti secundariae, quae adduntur copiae causa, et fidei faciendae gratia, ita tamen, ut non desiderentur, si absint. Hermog. περὶ δεινότη. p. 10. et 120. ubi ait: ἐπενδυμήμα ἐστὶ κυρίως ἐπὶ φθάνοντι ἐνδυμήματι ἕτερον ἐπινοούμενον. ἐνδυμήμα h. e. adiectum et quasi continuatum enthymema. Gregorius ad h. l. ἐπενδυμήσεις explicat ἐννοίας κατασκευαστικάς καὶ ἀποδεικτικάς. Hermogenis Epitomator in συνοπτ. παραδόσει ρητ. p. 20. ἐπενδυμήμα ἐστὶν ἂν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προβλήματι διπλῇ συγκριτικῇ ἐπίτασις, περιττοτέραν δριμύτητα χαριζομένη τῷ ἐνδυμήματι.

Ἐπεξάγειν, τὴν διήγησιν, in narrando ambagibus uti superfluis, ut per eas ad id pervenias, quod commemorare velis; quod et κυκλοῦσθαι dicitur, Plut. de Herod. malign. p. 395. Reisk. *weit ausholen, um auf den Flek zu kommen, wohin man nur durch Umwege füglich kommen konnte.*

komite. Hoc dicit fieri ἐκβολαῖς, παρατροπαῖς, παραδή-
κη τοῦ λόγου.

Ἐπεξελεῖται dicitur de oratore, qui rem aliquam
fufius exponit, et tractat dicendo, idem quod ἐπεξεργά-
σασθαι. vid. Hermog. περὶ δεινοτ. p. 52.

Ἐπεξηγήσεις, fig. Phoebammoni περὶ σχήμ. p.
589. ἀσαφὲς λέξεως ἢ λόγου σαφηνισμός.

Ἐπιβατήριος, λόγος, Rhetoribus dicta est oratio
in laudem patriae, ad quam reversus sis, vel eius princi-
pis habita. Exposuit de hoc genere Menander διαρ. επιδ.
p. 676. sq. cf. Scholiast. Aphthon. ad Progymnasim. in
Rhet. Ald. T. 2. ubi τὸ δῆκσιον distribui dicit in λόγους
ἐμβατηρίους, καὶ προσφωνηματικούς, καὶ ἐπιθαλαμικούς,
καὶ ἐπιταφίους. cf. Wernsdorf. ad Himer. Eclog. XIII.
p. 239.

Ἐπιβολή, ab Hermogene περὶ ιδ. I. p. 28. Cap.
περὶ σαφηνείας, refertur ad eas res, quae faciant senten-
tiam puram, h. e. apertam et claram; καθαράν ἔννοιαν
εἰσιν πάντῃ ἔνεκα τῆς ἐπιβολῆς, ubi e contextu patet ἐπι-
βολὴν esse aditum ad rem, ut et Sturmius explicat, cum
rem ipsam e sententia proposita statim cernimus, neque
opus est mente evagari ad alia, unde omnis sententiae fen-
sum nobis explicemus. Contraria esse videtur ἡ περιβολή,
circumducta et ad res alienas evagans oratio, de qua alio
loco diximus. Illius praecepti rationem hanc reddit Her-
mogenes: γίνεται γὰρ μάλιστα ὁ καθαρὸς λόγος, ὅταν ψι-
λὸν τὸ πρᾶγμα τις ἀφηγήται, ἢ ἀρχήται (hoc ipsum facit
τὴν ἐπιβολήν) γὰρ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ψιλοῦ πράγματος, καὶ μη-
δὲν ἔξωθεν συνεφέληται, οἷον γένος εἶδει προσλαβὼν, ἢ
ὅλαν μέρει, ἢ ἀόριστον ὀρισμένῳ etc. περιβάλλει γὰρ ἅπαντα
ταῦτα, καὶ εἰσιν ἔννοιαν περιβολῆς, ἢ ἐστὶ ἐναντία τῇ καθα-
ρότητι. — Apud Menandr. διαρ. p. 631. ἐπιβολὴ θρήνηται
dicitur initium lamentationis, in oratione funebri. Sic
ἐπιβολὴ προοιμίου etiam Vlpian. ad Demosth. orat. περὶ
συμμορ. p. 112. et alibi passim. — Contra Photius Bibl.
Cod. 209. τὸ ἐπιβολαῖς τὸν λόγον διαπλέκειν, perspicuitati
inimicum commemorat, ubi omnis contextus docet, di-
gressiones quasdam vel nimiam periodorum productionem
significari. Fortasse legendum erit vel περιβολαῖς, vel
ἐπεμβολαῖς. Quamvis et ἐπιβάλλεσθαι Philostratus vit.
Iacai p. 514. adhibuit de oratione luxuriante, et circum-

H 4

ducta.

ducta. Nam ibi τῇ ἰδέᾳ λόγων ἐπιβεβλημένην opponit τὸ ἀπέριτον h. e. castigatam et adstrictam dictionem. Apud eundem in Vit. Soph. II. p. 598. Oenomarcho tribuuntur ἐπιβολαὶ νοημάτων γλυκεῖαι; quod quidem in vit. Antipat. p. 607. ita expressit: ὁρμαῖς νοημάτων ἐκλύειν τοῖς τῆς ἐρμηνείας ῥυθμοῖς, sententiarum vim rhythmicis mollioribus enervare. Porro Rutil. Lupus I, 7. ἐπιβολὴν ita describit: „hoc schema dupliciter fieri consuevit; cum pluribus et diversis sententiis aut unum et idem verbum singulis praeponitur, aut varietas verborum, quae tamen eandem vim inter se habent.“ Exinde patet, figuram describi patheticam et copiae inservientem. vid. ἐπιφορά a qua paululum differt et cf. voc. ἀντεζευγμένον.

Ἐπιβουλεύειν, dicitur orator, qui elocutione nimis ficta atque elaborata auditorem magis decipere veluti ex insidiis, quam docere et persuadere videtur. Aristot. Rhet. III, 2. ubi τὸ πεπλασμένως λέγειν τῷ πεφυκότας opponitur, et illud τῷ ἐπιβουλεύειν tribuitur. Id Longinus Cap. 17. dicit πανουργεῖν διὰ σχημάτων, προσβάλλειν ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, εἰ σοφίσματα ῥητορικῆς. vid. voc. σοφισμα. Sic et Aristides περὶ λογ. πολ. p. 660. dum modestiam laudandi commendat, haec habet: ὅταν τις μὴ ὡς ἐπιβουλεύσας καὶ παρασκευασμένος, ἀλλ' ὡς συναναγκασθεὶς καὶ ἐπὶ τοῦτο δοκῇ συνενεχθῆναι. — Scholiaft. Anonym. ad Hermog. lib. I. περὶ ἰδ. p. 401. Ald. πανταχοῦ ὁ τεχνουργὸς τὸν ἐπιβεβουλευμένον καλεῖ λόγον, τὸν τῷ ἐπιτετηδευμένῳ κάλλει κεχρημένον. Et alio loco p. 402. τὸ ἐπιβεβουλευθῆναι φησὶ τὸ περιεργῶθαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καλλωπιζομένων γυναικῶν καὶ ἐπιβουλευουσῶν τῇ τῶν θεωμένων αὐτὰς σωφροσύνῃ. Hinc et Aristides περὶ ἀφελ. λόγου, p. 675. ἀνεπιβούλευτον λόγον appellat orationem, quae non habet ex arte vel affectu aliquid praecipui. Nam illis rebus utuntur oratores in orationibus ἀγωνιστικοῖς et πολιτικοῖς, ut auditorem moveant, et ad suas partes pertrahant; in quo veluti insidiae quaedam sunt. Itaque tali λόγῳ contrarius est ἀπλοῦς et καθαρός. Eodem sensu Photius Bibl. Cod. 61. Aeschinis orationem dicit ἀπανουργον λόγον, quatenus non artis ostentationi indulgebat ille, sed maxime veritatis studiosus reperiabatur. Idem ἐπιβούλως καλλωπίζουσα, et τὴν πρὸς κάλλος ἐπιβουλὴν Eustathius dixit ad Hom. Od. p. 1558. Huc et pertinet τὸ θηρεύειν τοὺς δικαστάς, quod sit ornatu oratorio, quo rebus necessariis cognoscendis veluti per fraudem abducuntur. vid. Gregor.

Gregor. ad Hermog. Cap. 13. — Petronius Satyr. p. 2. ed. Lotich. *insidias auribus facere* idem dixit. cf. Cresoll. Theatr. I. Cap. 10.

Ἐπιδείκνυσθαι dicitur, qui meditata et ad ornatum comparata oratione utitur, qua illis placeat, qui audiunt vel legunt, Demetr. de Eloc. 226. ubi τῷ ἐπιδεινυμένων opponitur ὁ λαλῶν, h. e. familiariter loquens, vulgari sermone usus, artificio remoto: *dedita opera comparatam orationem ingenii venditandi causa* dixit Auctor ad Herenn. II, 30. — ad *ostensionem* Aquila Rom. de Fig. p. 186. ubi vid. Ruhnken.

Ἐπιδεικτικόν, γένος λόγων, *demonstrativum* dicendi genus, cuius partes sunt ἔκαστος et ψόγος, quae quidem proficiscuntur ex virtute et vitio, κακία et ἀρετή vel καλῶ καὶ αἰσχρῶ. Aristot. Rhet. I, 3. et 9. Vnde et idem τὸ πανηγυρικόν, et ἐγκωμιαστικόν dicitur, ut Dionys. Iud. Lys. 16. 18. et 19. Quintil. III, 5. 13. ubi haec addit: „mihi ἐπιδεικτικόν non tam *demonstrationis* vim habere, quam *ostentationis* videtur, et multum ab illo ἐγκωμιαστικῷ differre. Nam ut continet laudationem in se genus, ita non intra hoc solum consistit. An quisquam negaverit Panegyricos ἐπιδεικτικούς esse? Atqui formam suadendi habent et plerumque de utilitatibus Graeciae loquuntur.“ cf. id. Lib. III, 7. init. p. 145. Deinde notis de causis, de quibus vid. voc. ἐπιδεικνυσθαι et ἐπιδείξαι, τὸ ἐπιδεικτικόν appellatur etiam genus dicendi ostentationis plenum, et δημοταρπές, populare, oppositum τῷ πολιτικῷ, in quo magis veritas rerum cognoscendarum, quam artis et ingenii admiratio quaeritur, ut ap. Dionys. Art. rhet. Cap. I. p. 233. cf. Auct. ad Herenn. III, 6. et Cic. in Partit. Rhet. Cap. 3. ubi dicitur genus *exornationis*. Sic et Longino 34. 3. ἐπιδεικτικὸς notat, ingenii et artis ostentatorem, vel ut Quintil. ait Lib. III, 3. 12. velut *institorem quendam eloquentiae*. cf. Cic. Orat. Cap. 13. — Hermogenes περὶ τας. Proleg. p. 19. Ald. et p. 2. ed. Sturm. dum triplicem artis rhetoricae utilitatem laudat, ἐν ταῖς βουλαῖς, δικαστηρίοις, καὶ πανταχοῦ, tria genera dicendi innuit, adeoque tertium, quod vulgò ἐπιδεικτικόν dicitur, appellat τὸ πανταχοῦ, h. e. id quo Philosophi, historici, alique scriptores in universum utuntur. vid. quae disputat Sturm. ad h. l. Hermog. p. 33. et Cresoll. Theatr. Rh. III, 5.

Ἐπίδειξις, si dicitur de orationibus forensibus, est μελέτη τῶν ἀγώνων, et propria Sophistarum, qui hisce declamationibus se exercebant, aliosque instituebant. v. Menander Rhet. p. 594. ed. Ald. Proprie autem ἐπίδειξις dicitur de λόγοις ἐπιδεικτικοῖς, de genere demonstrativo, cuius materies est ἔπαινος et ψόγος. cf. Photius Cod. 165. et Crescoll. Theatr. III, 5. Simpliciter etiam δειξεις, et λόγους δαΐξαι, eademque ἀκροάσεις, h. e. declamationes publice habitae, multis audientibus. cf. Spanhem. ad Iuliani Caes. p. 15. — Quintil. IV, 3. *ostentationem declamatoriam* appellavit, quam Graeci ἐπίδειξιν. *Commissiones* Sueton. Aug. 89. et Calig. 13. ubi vid. Casaub. et Ernest.

Ἐπίδηλος. ἐπίθετα ἐπίδηλα, epitheta superflua, otiosa, ut si quis dicat γάλα λευκόν, ὕργον ἰδρωτά. Ita Aristot. Rhet. III, 3. 9. de Alcidas, cuius oratio propter illud epithetorum genus frigida admodum fuerit.

Ἐπιδήγησις, *repetita narratio*, res magis declamatoria, quam forensis, et ideo reperta, ut, quia narratio brevis esse debet, fusius et ornatius res possit exponi, quod sit vel invidiae gratia, vel miserationis. Ita Quintil. IV, 2. p. 194. Fortunatiano Rh. p. 62. ἐπιδήγησις est, cum latius in quaestionibus vel ante epilogos exsequamur eas res gestas, quas in narratione breviter attigimus. vid. voc. δήγησις.

Ἐπιδιόρθωσις, *correctio*. Si qua frigide, vel exiliter et κακοζήλως dicta sunt, ea corriguntur et mitigantur in sequentibus. Haec ergo tractandae orationis forma dicitur ἐπιδιόρθωσις, vel ἐπιφορά. Sin haec correctio praecedit sententiam παράδοξον, appellatur *praesoccupatio*, s. *praeparatio*, προδιόρθωσις. Tiber. Rh. Cap. 9. Hermog. περὶ εὐρεσ. IV. p. 216. Vnde Alexander περὶ σχημ. ita: ἐπιδιόρθωσις ἐστὶ μὲν τὴν χρῆαν τὸ αὐτὸ τῇ προδιόρθώσει, τῇ τάξει δὲ ἐκένου διάφορον. ὁ γὰρ τὸ προσιπεῖν ποιοῦμεν θεραπεύοντας τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τῆς προδιόρθώσεως, τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐπιδιόρθώσεως. Similia habet Phoebeammon in Schol. p. 591. Ael. Herodian. in Villosis: Anecd. T. II. p. 92. ita definit: ὅταν τοῖς δοκοῦσιν ἡμαρτῆσθαι ἐπάγγη τις ὥσπερ θεραπείαν τὴν μετένοιαν.

Ἐπιδρομή. διὰ τῆς ἐπιδρομῆς τι αἰεῖν, quasi ὡς ἐν παρόδῳ, et obiter aliquid et dicis causa commemorare. v. Phot.

Phot. Bibl. Cod. 31. Idem paullo post *ἐπιτροχάδην* eodem sensu.

Ἐπείκεια, modestia, Hermogeni *περὶ ἰδ.* II. p. 256. est virtus moratae orationis, quae in sententiis sese tum exferit, cum orator ex instituto ostendit, se de iure suo cedere, aut cum quis se vulgo exaequat, aut similia dicit, quae verecundiam et pudorem dicentis significant. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. VI. p. 509. Talia fere esse statuit, quae apud Platonem in Charmide Socrates passim de se ipse dicit. Menander *διαμρ. ἐπιδ.* p. 637. Ald. ita praecipit: *ἦθος περιθήσεις τῷ λόγῳ μέτριον καὶ ἀπλοῦν καὶ δεξιόν, τὴν ἐπικειαν πανταχοῦ ἐμφανίζων.*

Ἐπικῆς, vir bonus, de oratore, cui fidem habemus propter integritatis existimationem, *ὁ ἀξιόπιστος*. Aristot. Rhet. I, 2. cf. Lib. II, 1. ubi τοῖς ἐπικῆσι tribuitur *ἀρετὴ*, cui contraria est *ἡ μοχθηρία*. Vnde et *ἐπείκεια* dicitur Graecis remissio iuris summi et stricti, opponiturque τῷ *ἀκριβοδικαίῳ*, summo iuri. Cic. ad Quint. frat. I, 1. *lenitatem in decernendo* vocat.

Ἐπίζηξις, ab Aelio Herodiano (in Villois. Anecd. II. [p. 94.]) definitur: *ὅταν τὰ προσκείμενα ὀνόματα διαλαμβάνοντες, τὴν ἐπιφορὰν ἐμφαντικωτέραν ποιησώμεθα*, ut in hoc exemplo: *Θῆβαι δὲ, Θῆβαι πόλις ἀσυγείτων* etc. Videtur eadem forma esse, quam *conduplicationem* vocat Auct. ad Herenn. IV, 28. vid. tamen voc. *ἐπαναδίπλωσις*.

Ἐπιθαλάμιοι, λόγοι, orationes nuptiales, vid. Dionys. Art. Rhet. Cap. 4. et Cresoll. Theatr. IV, 9.

Ἐπίθετος, *ἐπίθετοι ἀρετὰ τῆς λέξεως*, vid. voc. *ἀναγκῶος*. Dicitur eodem sensu *ἐπίθετος φράσις*, quae eadem est *κατεσκευασμένη*, elaborata, arte facta, ornamentis oratoriis instructa. Dionys. de vi Demosth. Cap. 4. pag. 963. — Auctor. Rhet. ad Alexandrum pag. 245. *ἐπιθέτους πίσεις* appellat, quas usitatius alii Rhetores *ἀτέχνους* vocare solent, de quibus vid. voc. *πίσις*. — Deinde τὸ *ἐπίθετον*, quod verbo apponitur, *appositum* Latinis dictum, vid. Quintil. VIII, 6. 40. Aristoteles Rhet. III, 2. 3. omnem *antonomasticam* et *periphrasticam* vocabulorum appositionem, *ἐπίθετον* dicit. cf. voc. *ἀντωνομασία*.

Ἐπίκαιρα, ἐγκλήματα, sunt praecipua crimina, seu *κεφάλαια*, praecipua argumenta, quae maximam vim habent

habent ad movendos vel invidia vel miseratione anīmos, *treffende Gegengründe, oder Erörterungen*. Hermog. *περί τας*. p. 46. ed. Sturm.

Ἐπικαταψεύδει θαι dicitur orator, si quid irridendi vel reprehendendi causa contra fidem et veritatem exaggerat. Sic Aristid. *περί λογ. πολιτ.* p. 654. huius formae dicendi exemplum adfert ex Demosth. *Coron.* ubi dicit Aeschinem sero Atheniensem factum esse: *ὅψέ γάρ ποτε, ὅψέ λέγω. χθές μὲν οὖν καὶ πρῶην.*

Ἐπικεῖσθαι. ἐπικείμενα σκώμματα Longina Cap. 34, 2. sunt ioci in vicinia, et ad manum posita, in quibus ergo est naturalis quaedam venustas ab ingenio orta. His contraria ponit *ἀνάγωγα*, iocos effrenes, quos petulantia quaedam et maligna ars investigavit.

Ἐπικερτόμημα, obiurgatio Demetr. *Eloc.* 111. Alii *ἐπικερτόμησιν*, ut Herodian. ap. Villois. *Anecd.* II. p. 90. ubi definitur: *λόγος ἐρεθιστικός ἐπὶ τῷ λυπῆσαι τοὺς ἐχθροὺς συντιθέμενος*. Rufinianus cum *χλευασμῷ* iungit. *Haec figura*, inquit, *risum excitat, et severe proposita aspre excutit.*

Ἐπικλυδυνον, πρᾶγμα, res, vel argumentum ambigui pretii, in quo plus turpitudinis quam honestatis momenta exstant. Dionys. *Compof.* Cap. 3. Idem τὸ ταπεινὸν, τοῦ αἰσχροῦ μᾶλλον ἢ τοῦ καλοῦ ἐγγύτερον.

Ἐπὶ κρίσις. vid. voc. *ἐπιφώνημα*.

Ἐπίλογος, peroratio, ultima pars orationis. Aristot. *Rhet.* III, 13. cf. Dionys. *Art. Rhet.* 10, 18. Longina 12, 5. veluti λόγος ἐπιτιθεῖς, oratio apposita, h. e. totius orationis brevis repetitio et gravis conclusio. vid. Sturm. ad Hermog. *περί τας*. p. 4. Marcellinus ad Hermog. *περί τας*. p. 174. ap. Ald. Aristotelis sententiam de epilogo ita enunciat; *Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τέσσαρα εἶναι μέρη τοῦ ἐπιλόγου. πρῶτον μὲν τὸ εἰς πάθος ἀγεῖν τὸν ἀκροατὴν, ἔπειτα τὸ ποιῆσαι τοῖς μὲν ἐναντίοις ἀλλοτριῶς ἔχειν, αὐταῖς δὲ αἰκίως, καὶ τὸ αὖξεν καὶ ταπεινοῦν, καὶ τελευταῖον τὸ ἀναμνησθεῖν*. Descripta haec sunt ex Arist. *Rhet.* III, 19. Ceterum, quae Rhetorum Graecorum de epilogi indole sententiae fuerint, e singulis docendum est. Scholiafles Aphthonii: *ἐπίλογός ἐστι λόγος ἐπὶ προειρημέναις ἀποδείξεσι παγόμενος, ἀθροισμὸν πραγμάτων καὶ ἡθῶν, καὶ παθῶν, παρέχων,*

παρέχων, quae ipsa definitio legitur etiam in συνοπτικῇ παραδόσει ῥητ. p. 20. a Scheffero edita, et Matthaeo Camariotae attributa. Marcellinus Schol. Hermog. περὶ τῶν p. 173. Ald. ἐπιλόγος ἐστὶ λόγος ἐπὶ προειρημέναις ἀποδείξεσι ἐπιλεγόμενος, ἀθροισμὸν πραγμάτων καὶ ἡθῶν, καὶ παθῶν περιέχων. ἢ ἐπ' ἀνόδοις εἰρημένους, ἢ λόγος ἐπιρρώνυντος τὰ εἰρημένα. κατὰ δὲ Μινουκιανὸν, λόγος δεινῶσι ἢ μείωσις ἔχων τῶν πεπραγμένων, ἢ λόγος γινώσκων ἔχων τῶν πεπραγμένων ἐν ᾧ καὶ ἡ καλούμενη διατύπωσις καὶ διασκευὴ πάθος πιθόυσα καὶ πρὸς ἐναργεῖ τῶν πεπραγμένων ἐξέτασιν τὸν δικαστὴν ἐπάγουσα. Ex Hermogene etiam περὶ μεθ. δεινότη. patet, epilogum a nonnullis appellatum esse ἐπ' ἀνόδον, quia, qui refert capita, de quibus se acturum promiserat, is ad principium revertitur. Idem iam a Platone notatum in Phaedro p. 365. τὸ δὲ τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσι εἶκοι συνδαδογμένον εἶναι· ὃ τινες μὲν ἐπ' ἀνόδον, ἄλλοι δὲ ἄλλο τίθενται ὄνομα. Eos autem, qui epilogum ἐπιφώνημα vocabant, refutat Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 18. ubi epilogus definitur, βαβαίωσις ἢ ἀνάμνησις τῶν προαποδοδεγμένων πραγμάτων, ἢ ἐν ἡθῶν συστάσει παροξυνόντων ἡμῶν ἢ οἰκτιζομένων, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα ἡδὴ λόγων διάφορα τῷ ὑποκειμένῳ ἐκάστατε ἀγῶνι. Iterum Marcellinus l. c. p. 171. διαρροῦνται δὲ οἱ ἐπιλόγοι διχῇ· τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ πρακτικόν, τὸ δὲ παθητικόν. πρακτικόν μὲν. τὸ ἐν ταῖς ἀνακαταστάσεσι, παθητικόν δὲ, τὸ ἐν ταῖς ἐλσεινολογίαις. Ausonius Art. Rhet. p. 706. Ald. de epologo haec sunt: ἐπιλόγου τὸς τριμερὴς ἐστίν. ἔχει γὰρ ἀνάμνησιν τῶν εἰρημένων, καὶ ἔλεον, καὶ δεινῶσι. Auct. ad Herenn. II, 30. „Conclusiones, quae apud Graecos ἐπιλόγοι nominantur, tripartitae sunt. Nam consistant ex enumeratione, amplificatione, et commiseratione.“ cf. Lib. I. de Invent. 52. ubi itidem tres partes facit: enumerationem, indignationem, conquestionem. — Denique ἐπιλόγος Aristoteli Rhet. II, 21. dicitur additamentum quoddam sententiae obscurae vel ambiguae adiectum, vim rationis, aut ἀποδείξεως habens: ἀνάγκη, inquit; τέτταρα εἶναι γνώμης εἶδη· ἢ γὰρ μετ' ἐπιλόγου ἔσται, ἢ ἄνευ ἐπιλόγου. Ἀποδείξεως μὲν οὖν θεομαναί εἰσιν, ὅσαμ παρὰ δόξον τι λέγουσιν, ἢ ἀμφισβητούμενου, ὅσαμ δὲ μηδὲν παρὰ δόξον, ἄνευ ἐπιλόγου.

Ἐπιμέλεια, accurata dicendi forma. Hermog. περὶ δ. p. 162. Haec cernitur in studio artis et concinnitatis. Vnde et κόσμῳ iungitur, opponiturque τῷ ἐκ φύσεως καλλεῖ, ut ap. Hermog. l. c. p. 364. qui illam virtutem Iso-

crati

crati tribuit. Ab Aristide *παρ' λογ. πολ.* p. 657. in his fere rebus ponitur: si quis sententias suas commode iungit, res gestas et facta non nude exponit, sed suis quamque *περιέσσει* h. e. cum causarum, loci, temporum etc. notatione enunciat; si quis porro utitur *μερισμῷ* h. e. res scite distinguit, et partitur. Deinde huc pertinet *ἐπαγγελία πυκνή καὶ ἐπαθλος*, item: *ρήματικὴ ἀντὶ ὀνοματικῆς*. cf. Photius Bibl. Cod. 159. de Isocrate.

Ἐπιμερισμός, secundum Fortunat. Rhet. p. 68. Graecis dicitur tum, cum orator *ἀνακεφαλαιώσει*, quae proprie ad epilogum pertinet, in alia orationis parte utitur, ad memoriam iudicis adiuvandam.

Ἐπιμονή, figura orationis, qua res plus iusto exaggeratur, ex definitione quidem Demetrii de Eloc. 280. *ἐρμηνεία πλείων τοῦ πράγματος*, ut si verba grandiora, atrociora sunt, quam res ipsa fert, aut postulat. — Longinus Cap. 12. *ἐπιμονήν* etiam refert ad *αὐξήσιν*, sed ita ut sit quaedam amplior immoratio in iis rebus, quae demonstrari argumentis debeant. Sic et Hermogenes eandem ad *περιβολήν* refert *περὶ ἰδ.* l. p. 140. Ibi docet his *ἐπιμοναῖς* uti solere oratores, ut habeant aliquod firmum argumentum, quo adversarium percellere, et suam causam confirmare possint; quemadmodum passim apud Demosthenem aut Ciceronem, bis, ter, quater etiam eandem rem inculcari videmus. Schol. Anonym. ad Hermog. l. l. p. 399. Tiberii Rhetoris hanc definitionem adfert: *ἐπιμονή ἐστίν, ὅταν πλείω ῥήματα ἀλόγως ἐπιβάλλῃ, ὡς ὁ Δημοσθένης· ἄγεις, διώκεις, ἐλαύνεις, συκοφαντεῖς*. — Alexander *περὶ σχημ.* p. 578. *ἐπὶ πλείον τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμονή μετὰ αὐξήσεως*. Phoebamm. Schol. *ἐπιμονή ἐστὶ προφορὰ πλειόνων λέξεων ἐπίσης τὸ αὐτὸ σημαίνουσῶν, ἢ καὶ λόγων*. Sic apud Homer. Odyss. γ', 108. sq. quinqueies repetitur τὸ *ἐνθα*, per *ἐπιμονήν*, ut ibi Eustath. Dicitur etiam *διατριβή* et *ἐγχρονισμός*. cf. Gregor. ad Hermog. *περὶ δεινότη.* Cap. 5. — *Commorationem in una re* vocat Cicero de Orat. III, 52.

Ἐπίκλησις, obiurgatio, s. invektiva, peculiare genus chriae s. orationis Sophisticae. v. Photius Cod. 165. Philostrat. Vit. Apollon. I, 15. Est etiam figura huius nominis apud Iul. Rufin. 21. vid. voc. *ἐπιτίμησις*.

Ἐπι-

Ἐπιπλοκῇ, τῶν τάσεων, dicitur Syriano Hermogenis interpreti p. 29. Rhet. Ald. ea *cognatio*, quam oratoriarum quaestionum *status* inter se habent. cf. Quintil. VII, 1. in fin.

Ἐπιπόλαια, quae omnibus nota sunt, neque disquisitione indigent Aristot. Rhet. III, 10. τὰ παντὶ ὄγλα, καὶ ἂ μὴδὲν δεῖ ζητῆσαι, ut ipse Arist. explicat. Longino Cap. 41. τὰ ἐπιπολάζοντα, conspicua, quae in superficie natant, adeoque nimis facile sentiuntur audiendo. Ita Morus ad h. l. vid. Erasmi Adnott. ad Demosth. Or. Philip. III. et Quintilian. I, 1. 45. qui *innatantia* vocat, ibique Gesner. Aristoteles l. c. etiam commemorat μεταφορὰν ἐπιπόλαιον, h. e. vulgarem, in qua nimis nota est similitudo, id quod paullo post Cap. 11. μεταφέρειν ἐκ τῶν φανερώων. cf. voc. ἐπίδηλος. Vnde et Hermogen. περὶ ἰδ. Lib. II. Cap. περὶ δεινότη. ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κανὰς iunxit.

Ἐπισημαίνεισθαι, dicitur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se velle inprimis verba facere, ut ab ea re recte sibi cavere possint. Aristides περὶ λογ. πολ. p. 654. hoc exemplum posuit: ὁ τοίνυν μάλιστα πάντων οἰμαι δεῖν ὑμᾶς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φυλάττεσθαι, τοῦτ' ἀπὲν ἔτι βούλομαι.

Ἐπισέλλειν, simpliciter, *epistolam scribere*. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός, ἐπισέλλειν δεινός ἦν, in epistolis scribendis excellens. Et sic passim apud veteres. vid. Philostr. Epist. 1.

Ἐπισράπτειν, de oratore Demosthene, qui propter πάθος celer et mobilis est. Longin. 12. 3. vid. voc. τάχος. Eadem metaphora Pericli apud Lucian. in Demosth. encom. 20. tribuuntur ἀτραπαὶ καὶ βρονταί, καὶ περδοῦσθαι κέντρον. cf. Plin. Epist. Lib. I, 20. ibique Gesner. p. 34. Similiter, qui Periclem vituperabant, dicebant eum βροντᾶν καὶ ἀτραπτειν, ὅτε δημηγοροίη, δεινὸν δὲ καραυνοῖν ἐν τῇ γλώσσῃ φέρειν. Plutarch. Pericl. Cap. 8. cf. Aristoph. Acharn. 530. Quintil. II, 16. 19. ibique interpp. et Burm. ad Petron. II. p. 10.

Ἐπιστροφὴ, τοῦ λόγου, quoddam dictionis robur, et gravitas, quae opponitur τῇ ἀβρότητι, molli venustati. Philostrat. in Vita Scopel. p. 519. διαλέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου

ἑρῶντος οὐκ ἀβρότητι. ὅτε δὲ ἑρῶς διελέγετο, ἐπιστροφὴν τε ἔχον ὁ λόγος, καὶ ἑρῶτο. Deinde ἐπιστροφή etiam dicitur, cum in eadem verba plures sententiae definunt, lat. *reversio*. Iul. Rufinian. *ed. Ruhnk.* p. 238. — Rutilio ἐπιφώρα, Aquilae Rom. ἀναστροφή, Hermogeni ἀντιστροφή appellatur.

Ἐπισυσελέσθαι, contrahi, minui, contrarium τῷ αὐξάνεσθαι Aristot. *Rhet.* III, 2.

Ἐπισφραγίζεσθαι, confirmare, stabilire sententiam, idem quod βεβαιεῖν. Hermog. *περὶ δειν.* vid. voc. *βεβαιώσει.*

Ἐπίτασις, intentio oratoria, quae fit affectuum usu, et cuiusdam vigoris et spiritus. Contraria est ἀνασις, remissio affectus et impetus. Dionys. *Iud. Isocr.* Cap. 13. Idem dicitur τόνος *ibid.* cf. Longin. Cap. 38. ubi notat *exaggerationem*. Sic et Alexander *περὶ σχημ.* ubi τῇ ἐπίτασις synonymon ponit τὸ αὐξάνειν λόγον. Phoebammoni Schol. p. 590. ap. Ald. est ἐπιμονῆς εἶδος ἐξαλλαντὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μᾶλλον, hoc est, ea forma quae exaggerando ulterius progreditur a minore ad maius. Suidas de Ephoro Cumano: τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὑπτίως, καὶ ὑωδρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. Apud Aelium Herodianum, cuius fragmenta edidit Villosus. in *Anecd. T. 2.* p. 90. τῇ ἐπιτάσει opponitur ἡ ἐκλυσίς. simulque docetur, figuras omnes sententiarum (σχήματα διανοίας) ita constitui posse, ut partim ἐπίτασιν, partim ἐκλυσιν exprimant. Addit: τῇ μὲν ἐπιτάσει ὑποτάσσεται αἰρωνεία, τῇ δὲ ἐκλύσει, ἡ παταβολή.

Ἐπιτάφιος, λόγος, oratio funebris. vid. Dionys. *Art. Rhet.* Cap. 6. p. 258. Menander *διαμ. ἐπίδ.* p. 630. et Rami disfert. de Sermonibus funebribus, qui publice Athenis habebantur. *Coppenh.* 1793.

Ἐπιτείνειν. τὸ ἐπιτείνειν τῆς ἐρμηνείας dicitur de longitudine periodorum et sententiarum, qua oratio saepe obscura fit et impedita. Marcellin. de Vita Thucyd. p. 8. διὰ τὸ ἐπιτείνειν τῆς ἐρμηνείας ἄδηλος εἶναι δοκῶν.

Ἐπιτετροχασμένα, quae negligenter et praecipiti veluti cursu narrantur. Dionys. *Iud. Thucyd.* 16. p. 846. et de vi Demosth. Cap. 1. Opponuntur in priore loco

loco τὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐξεργασίας τετυχημένα, copiose et accurate pertractata.

Ἐπιτήδευσις. τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, quicquid artem et nimium studium prodit in oratione adornanda. Oppositum est τὸ ἀπλῶς, ἀφελῶς εἶπῃν. Dionys. lud. Lys. Cap. 8. it. ὁ αὐτοματισμὸς de Compos. p. 203. ed. Reisk. Vnde ἀνεπιτήδευτα ὀνόματα dicuntur verba vulgaria, nullo cum delectu posita, nullaue aurium suavitatisque ratione habita, ἀνέλευκτα, ὅσα φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν. Dionys. Comp. Cap. 3. p. 20. cf. p. 204.

Ἐπιτίμησις, obiurgatio. Aristoteles Poet. Cap. 26. ἐπιτιμήσεις dicit obiectiones, quibus utantur nonnulli ad virtutes epopoeiae vel tragoediae elevandas. Haec et προβλήματα vocat et ἐπιτιμήματα, ut Cap. 25. sub finem, sed haec non videntur technologica esse. Tiberius autem Rhetor Cap. 4. numerat inter σχήματα διανοίας, quatenus reprehensione utitur orator ad auditores vel convincendos, vel ab aliqua re avertendos. Ab Alexandro autem nominatur inter σχήματα λέξεως. Definit eam figuram ita: ἡ ἐπιτιμήσαντες τῇ πρώτῃ λέξει ἑτέραν ἐλάβομεν, ἡ διαφορὰν τινα ἐμφαίνομεν τῶν ὀνομάτων, ἡ διαστήσαντες ἐξελεξάμεθα τὸ βέλτιστον. Eandem a nonnullis ὑπαλλαγήν dici addit: fortasse rectius, quia ἐπιτιμήσεως notio non tam in ipsa figura et verborum mutatione inest, quam in ipsis sententiis et forma enunciandi. Sed ita tamen potius σχῆμα διανοίας, quam λέξεως esse videatur. — Hermogenes περὶ δεινότη. de tractatione δημηγορίας agens praecipit: τὴν δημηγορίαν ἐκφέρεισθαι δι' ἐπιτιμήσεως καὶ παραμυθίας. ἵνα ἡ μὲν ἐπιτίμησις διορθοῖ τοὺς ἀκούοντας, τὰς συμφοράς τε τοῦ κοινοῦ καταλέγουσα, καὶ τὸν δῆμον πρὸς ἐπ' ἀνδρείωσιν διεγείρουσα. Itaque Gregor. ad h. l. Cap. 36. τὴν ἐπιτίμησιν explicat ἐκπλήξιν, veluti exaggerationem rerum adversarum, quarum in oratione mentio fieri debeat: quam et τραγωδίαν vocat, quae habeat τὸ οἰκτὸν καὶ θαῦμα, ἵνα διὰ μὲν τοῦ οἰκτοῦ πρὸς ἐλπειολογίαν ἐπισκῆται, διὰ δὲ τοῦ θαύματος καταπασούσας πάλιν τὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῆς ἀδυναμίας ἀνακτῆσθαι καὶ διανασῆσθαι διὰ τῆς ἐκπλήξεως. De hac re, inprimis de ἐκπλήξει, θαύματι et τρατολογίᾳ Sophistarum propria cf. Crescoll. Theatr. I, 15. et Iul. Rufin. Fig. 21. — Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 6. accurate τὴν ἐπιτίμησιν a λοιδορίᾳ distinguit: τὸ ὑβρίζειν (quod est τῆς λοιδορίας) παντὶ ῥάδιον· τὸ δὲ ἐπιτιμᾶν, ὅπερ ἐστὶ νοουθετοῦντος καὶ λυσιτελοῦντος, ἐπὶ τιμῇ τῶν ἀκούοντων

πων λέγοντος, οὐ παντός ἐστὶ, ἀλλὰ μόνου τοῦ σκοποῦντος τὸ λυσιτελεῖν τῶν ἀκουόντων.

Ἐπιτραγωδεῖν, tragico more exaggerare rem, quod fit magnifica, tropica, figurata dictione. cui opponitur simplex et vulgaris et fedata oratio. Dionys. Iud. Thucyd. Cap. 28. p. 883. ἐπιτραγωδεῖν τὰς τῶν Ἑλλήνων συμφοράς, καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει. Huic dicendi generi opponitur τὸ ἐν τῷ κριεῖ καὶ συνήθει τῆς διαλέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῦν.

Ἐπιτρέχον, τὸ, Hermogeni περὶ ἰδ. I. p. 150. est forma dicendi oratoria, quae facit orationem amplam et περιβολικὴν, cerniturque *incurfione* sententiae inter subiectum et praedicatum, hoc est, cum dirimitur propositio interpositis sententiis. Scholiastes ad Hermogenis l. c. p. 399 ἐπιτρέχον μὲν καλεῖται, τὸ σχῆμα διὰ τὸ τὰς ἐννοίας ἔχειν ὥσπερ ἐν δρόμῳ ἡρτημένας ἀλλήλων ἐκ τοῦ παρασυναπτικῆς δὲ, ἐπειδὴ εὐθὺς τῇ πρώτῃ προτάσει συνήπται ἡ αἰτία. Hoc Aristides περὶ λογ. πολιτ. p. 646. ubi de περιβολῇ disputat, ita elocutus est: ἐτι περιβολῆς, ὅταν τις διὰ μέσου τοῦ νοήματος, πρὶν ἀπαρτῆσαι τὸν νοῦν, ἕτερα ἐμβάλη νοήματα, ὅπερ εἰν ἐν τινι μέτρῳ γένηται, δευτὴν ἀσάφειαν ἐργάζεται. Hanc formam ab Vlpiano ἐκδρομὴν dici, notat Scholiastes ad Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 399. Ald.

Ἐπιτροπή, figura orationis, qua auditoribus rei alicuius vel etiam verborum potestatem concedimus. Commemorat hanc formam inter σχήματα λόγου Herodian. ap. Villos. in Anecd. II. p. 92. Rutil. Lupus II, 16. ita definit: cum alicui rei vehementer confidimus et nostro iure iudiciis largimur, ut, quemadmodum videtur illis, constituent, atque ei pareamus. Ei fere contraria est ἡ παρρησία, qua vehementer cum iudice agendum est, neque ei ullo modo parcendum cf. Quintil. IX, 3. p. 457.

Ἐπιτροπικοὶ, λόγοι, orationes, quas contra tutores suos aliquis habebat. Pseudo-Plutarch. in Vit. Isaei, ubi vulg. ἐπιτροπικῶς λόγου. Sed illam lectionem Photius et res ipsa persuadent. Sic et Dionys. Iud. Lys. Cap. 20. Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 6. τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐκ' αὐτοῦ. cf. Libani ad Montium Procons. Orat. Quintilianus XII, 6. init. *astiones papillares* appellat.

Ἐπιτροπ

Ἐπιτρόχαλοι, χρόνοι, tempora, vel motus rhythmorum celeres, veloces, quales v. c. in Iambo sunt, si hunc cum spondeo conferas. Synonymum est ὁ ταχύς Dionys. Compof. Cap. 18. p. 116. — ἐπιτρόχαλος καὶ καταΦερὴς ῥύσις τῆς λέξεως, incitatus orationis fluxus id. Iud. Demosth. Cap. 40. p. 1077. Apud Hom. Od. σ', 26. ἐπιτροχάδην ἀγορεύειν Eustath. σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν, et κομμάτικως.

Ἐπιτροχασμός, forma orationis, non multum discrepans a συναθροισμῷ et ἐπιμονῇ, auctore Alexandro περὶ σχημ. p. 579. ubi addit: διαφέρει δὲ ἐκείνων, ὅτι τὰ πολλὰ συνεσηκῶτα συνάγει καὶ ἀξιοπιστίας ἕνεκα λέγεται. Phoebammon Schol. p. 591. ita: ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μὲν ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως. Sic ἐπιτρέχειν est, *percurrere aliquid*, v. c. librum, *ein Buch durchlaufen*. Phot. Bibl. Cod. 39. Et Eunap. Prooem. ad Vit. Soph. p. 14. ἐπιτρέχοντι καὶ συναλόντι εἰπεῖν, h. e. ut hoc solum compendio et summatim dicam. vid. voc. ἐπιτετροχασμένα. Aquila Rom. de Fig. 6. *percurfionem* vocat. Haec figura, ait, differt a coacervatione (συναθροισμῷ) quod cum illa res diversas pluresve in eundem locum confert, haec distantia plura inter se percurrens velocitate ipsa circumponit.

Ἐπιφορά. vid. voc. ἐπιφορικός.

Ἐπιφορικός, λόγος, oratio investiva, s. genus orationis vehemens, in quo accusator increpatione, obiurgatione et vehementia quadam uti potest, propter criminis rationem, cuius alter accusatus fuit. Vnde et σφοδρός talis λόγος et δεινός dicitur. vid. Sopatr. διαρ. p. 357. In Epilogis haec oratoris vehementia praecipue dicitur καταφορά et ἐπίλογος καταφορικός. vid. Sopatr. l. c. p. 359. Aristides περὶ λογ. πολ. Cap. περὶ σφοδρότητος. p. 655. σχήματα ἐπιφορικά dicit. Ipsa forma dicitur ἐπιφορὰ, impetus quidam oratoris, affectibus concitandis aptus, παροξύνων τοὺς ἀκροατάς, ut ait Photius Bibl. Cod. 265. Vnde Philostr. Vit. Soph. I. p. 504. θυμὸν et ἐπιφορὰν iungit in Demosthene, ubi sermo est de maiore vi et impetu orationis. Sed et ἐπιφορὰ dicuntur, quae vulgo κατηγορίαι, quibus oppositae sunt ἀπολογία. Sic voce utitur Philostr. l. c. p. 542. in vita Polemonis. Rutilius Lupus I, 8. ἐπιφορὰν paululum differre dicit ab ἐπιβολῇ, quae itidem affectum et copiam oratoris adiuvat. Nam

in hac unum verbum pluribus sententiis praepositur, ut si quis plures sententias incipiat verbo *ego*: in *ἐπιφορά* autem omnium sententiarum unum atque idem novissimum verbum.

Ἐπιφυλλίδες, racemi post vindemiam collecti. Ita nonnulli Rhetores descripserunt vim perorationis, eam esse veluti *ἐπιφυλλίδας* quasdam καὶ *σωμύματα*. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 18.

Ἐπιφώνημα, Demetr. de Eloc. 106. definit *λέξιν ἐπικοσμοῦσαν*, h. e. additamentum, quod ornandi atque amplificandi gratia sententiis adponitur, habetque aliquam suavitatem ex ubertate orationis. Vnde §. 108. dicit: οἶδν τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἐν λόγοις πλούτου σημεῖον ἐστίν. Differt a γνώμῃ eo, quod haec saepe etiam in initio orationis vel sententiae adhibetur, *ἐπιφώνημα* autem in fine addicitur ibid. Cap. 110. Hermogenes Lib. IV. περὶ εὐφ. p. 202. *ἐπιφώνημά*, ait, ἐστὶ λόγος ἑξῶθεν ἐπὶ τῷ πράγματι κατ' ἡμῶν λεγόμενος, et tria genera explicat *ἐπιφωνημάτων*, 1) quod adfert sententiam novam et quasi rem aliam, quamvis antecedentibus adfinem, quae et *ἐπίκρισις* ab Rhetore alibi dicitur. Schol. ad Hermog. περὶ ἰδ. p. 392. Ald. *ἐπίκρισις* ἐστὶ λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. 2) quod post enumerationem partium ponit sententiam generalem, ut: *totus monstratus fuit*. Ita fere Eustath. ad Hom. ὁ. p. 1038. τὸ ἐπιφωνηματικὸν dicit τὸ ἐηλοῦν ἐν βραχεῖ κόμματι πολλὰν ἔννοιαν. 3) quo utimur in comparationibus, ut cum post descriptionem naufragii tandem definimus naufragium reipublicae. Quintilianus VIII, 5. *epiphonema est rei narratae vel probatae summa acclamatio*. Quam tamen definitionem ineptam censet Vossius Instit. Rhet. Lib. V. p. 419. quoniam in ea definitum sit pars definitionis. Denique *ἐπιφωνήματα*, nonnullos Rhetores dixisse, perorationes, vel epilogos, tradit Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 18. vid. voc. *ἐπίλογος*. et cf. Berger. de nat. pulcr. or. p. 180.

Ἐπιχαλκεύειν, proprie *fabricari et formare in incude*. Id Aristoteles Rhet. III, 19. ad oratorem transfert, cuius in peroratione primum officium sit τὸ πρὸς ἑαυτὸν κατασκευάσαι εὖ τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὸν ἐναντίον φαύλας. Huius praecepti hanc causam addit: πέφυκε γὰρ μετὰ τὸ ἀποδοῖξαι αὐτὸν μὲν ἀληθῆ, τὸν δὲ ἐναντίον ψευδῆ, οὕτω τὸ ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν, καὶ ἐπιχαλκεύειν, h. e. fit

fit naturae quodam ordine, ut, postquam orator ostendit se vera dicere, adversarium autem falsa, tum demum laudet, et vituperet, et *auditoris animum sibi conformet et conciliet*. Hinc intelligitur τὸ ἐπιχαλκεύειν metaphorice dictum pro illo κατασκευάζειν ἐαυτῷ αὐτὸν τὸν ἀπαρατήν. Lucem etiam huic verbo adfert locus Aristoph. Nub. 421. ubi Strepsiades Socrati filium erudiendum corrigendumque traditurus dicit: ἔναμα τοῦτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν, velim ut eum accipias veluti in incude formandum, h. e. corrigendum, erudiendum, et a pristina vita mutandum. Schol. explicat παιδεύεσθαι οἰονεὶ ἄκρον.

Ἐπιχαρὶς, λέξις, dictio venusta, laeta, amoena, quae scilicet exprimit res iucundas, laetas, τὴν χάριν ἐν πράγμασι, vel ἡλαρὸν πρᾶγμα. Demetr. §. 133. Sic et ap. Longin. 34, 3. cum τῷ ἑπαφροδίτῳ componitur, et a γαλοῖῳ et ἀσείῳ, quod ad risum et iocum pertinet, distinguitur.

Ἐπιχειρήματα, artificia probandi, vel suadendi quibus orator utitur. Dionys. Iud. Lyf. Cap. 15. Itaque in sequentibus nominantur προκατασκευαί, ἑφοδοί, μερισμοί. Videtur has methodos paullo post ad πανουργίας referre, quae magis oratoris quandam calliditatem, quam simplicitatem et candorem in dicendo, arguant. Idem patet ex alio loco in Iud. Isaei Cap. 16. ubi, cum statuisset Isaeum omnino artificiosius res tractare, quam Lyfiam, addit, eum μὴ κατ' ἐπιθύμημα λέγειν, ἀλλὰ κατ' ἐπιχείρημα, qua distinctione significat in usu ἐπιχειρημάτων maius esse artificium oratorium, quam in ἐπιθυμημάτων. Eodem valere videtur locus Dionys. in Iud. Dinarch. Cap. 6. ubi de Hyperide dicit: πισοῦται δὲ οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνου, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων. Nam ex addito πλατύνων aliquid oratorii artificii elucet, quod non-adhibere in ἐνθυμήμασι soleat. Sic et Philostr. vit. Soph. I. p. 525. de Dionysio Sophista loquens: τὸ ἐπιχειρηματικὸν ἐν ἐπινοίᾳ τεχνικῇ κείμενον ἱκανὸς ἐκπονήσαι. Addo auctoritatem Eustathii ad Hom. II 6 p. 1029. ubi orationum Hectoris et Aiakis characterem ita definit: λαμπροτέρα μὲν ἢ τοῦ Ἑκτορος δημηγορία, ἔτι δὲ καὶ σεμνοτέρα· πολιτικωτέρα δὲ ἢ τοῦ Αἰάντος, καὶ ἐπιχειρηματικωτέρα, καὶ οἷα μᾶλλον πείθειν. Promiscue etiam a Dionysio cum ἐνθυμήμασι ponuntur, ut in Iud. Isocr. Cap. 4. sed non subtiliter. Nam ἐνθυμήματα sunt τὰ συμπεράσματα τῶν ἐπιχειρημάτων, quasi conclusiones ex argumentis. — Rhe-

tor Anonymus ed. Fisch. ἐπιχείρημά ἐστιν ἐπινόημα ὃ κατασκευάζει τὸ ζητούμενον, cuius similis est definitio Auctoris συνεπτικής παραδόσεως ῥητορ. ap. Scheffer. Misc. Academ. p. 20. ἐπινόημα ὃ προκατασκευάζει τὸ προκείμενον ζήτημα, ἢ λόγος ἐξωθεν παραλαμβανόμενος πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ὑποκειμένων. Apud Hermog. Lib. III. περὶ εὐρεσ. p. 68. τὰ ἐπιχειρήματα distinguuntur a κεφαλαίοις, ita ut illa sint argumenta ipsa, vel probationes argumentorum, haec autem fontes illorum et sedes. v. in voc. κεφάλαια. Haec ἐπιχειρήματα Aristoteles τὰς πείσεις vocat, Cicero *argumenta*. Auct. ad Herenn. II, 2, *argumentationes*. Apfines Art. Rhet. περὶ ἐνθυμημάτων innuit se ἐπιχειρήματος duas partes statuere, παραδειγμα, et ἐνθύμημα. Sic et Minucianus περὶ ἐπιχειρ. p. 731. Ald. ἐπιχειρήματα δὲ εἰσι τὰ πρὸς πείσιν τοῦ ὑποκειμένου ζητήματος λαμβανόμενα. τῶν δὲ ἐπιχ. τὰ μὲν εἰσι παραδειγματικά, τὰ δὲ ἐνθυμηματικά· παραδειγματικά μὲν, ὅσα ἐξ ἱστορίας, καὶ ὁμοιωσως τῶν ἤδη πεπραγμένων λαμβάνομεν· τὰ δὲ ἐνθυμηματικά (sic videtur legendum in hoc loco pro ἐνθυμήματα) ὠνόμασαι, ἢ ὅτι ὁ ῥήτωρ αὐτὸς αὐτὰ εὗρηκε καὶ ἐνθυμεται, ἢ ὅτι προσενθυμείσθαι τοῖς δικασταῖς, εἴτι ἐλλείποι, καταλείπει. Auctor συνοπτ. παραδ. I. c. p. 8. τὸ ἐπιχείρημα ἐκ τῶν περιστατικῶν κατασκευάζεται, ex circumstantiis conficitur. Quintilianus V, 14. p. 258. „Est et assumptio interim confessio, ut: *omnes autem volunt beatam vitam vivere. Quam assumptionem alii rationem vocant, alii epicherema. Epicherema autem nullo differt a syllogismis, nisi quod illi et plures habent species, et vera colligunt veris: epicherematis frequentior circa credibilia est usus. Nam si contingeret semper controversa confessis probare, vix esset in hoc genere usus oratoris.*“ Denique Menander Rhet. Libr. περὶ ἐπίδεικτ. διαρ. Lib. 3. 2. p. 108. ed. Heeren. ubi de urbium laudatione diserit, ἐπιχειρήματα vocat argumenta ad laudandum, singulis tantum urbibus propria, v. c. ὅτι αὐτονόμους ἔθνησαν ἐνίας πόλεις οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐλευθέρως. Ergo his opponit τόπον γενικόν, h. e. argumentum, quod omnibus convenit et commune est.

Ἐπιχείρησις, modus tractandi argumenti. Ita Longino 15. 9. πραγματικὰ ἐπιχειρήσεις, quatenus illo modo causa ipsa tractatur et firmatur. vid. voc. πραγματικός.

Ἐπιχορεύειν, exultare in dicendo, inprimis de gestu liberiori, alacriori. Sic Eunap. in Proaeres. τοῖς λεγομέ-

λεγομένοις ἀπαχόρουεν ἐπιδεικνύμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ibidem cum equo exultante et gestiente comparat. Cressollius Theatr. III. 17. confert locum Philostrati de Vita Polem. ubi is dicitur *προάγειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χαρμῶν οὐδὲν μῆτον τοῦ ἡρωικοῦ ἵππου*, *heroici equi more insertis causarum locis gressus glomerare.*

Ἐπὶ χυσαίς, auctore Eustath. ad Hom. ξ', 511. sqq. p. 1000. Rhetoribus dicta est, *πικιλία ῥημάτων ἰσοδυναμῶν*, h. e. artificium eandem rem crebra verborum varietate exprimendi. Alio loco ad II. σ. p. 1153. *τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἐπὶ χυαίαν τῶν ἐν τοῖς ῥήθεϊσι ταυτοδυναμῶν λέξεων* iungit.

Ἐποικοδόμησις, τῶν λέξεων, verborum constructio, eadem quae σύνθεσις, ἀρμονία. Longin. 39, 3.

Ἐπαικονομία, ἔργων, dicitur, cum facta in classes distribuuntur, vel *παθῶν*, quae adfectus diverforum hominum separatim tractat. Longin. 11. 2. Alibi haec semper *οἰκονομία* dici solet. vid. quae dicta sunt ad hoc vocab.

Ἐπωδικόν, κῶλον, membrum lyricum, h. e. brevius, ultra sex syllabas non excedens, idem quod *κομματικόν*. Hermog. *περὶ εὐρ.* Lib. IV p. 178. *κόμμα τῷ ἐπωδῷ μετρούμενον*. Oppositum huic est τὸ ἡρωικόν, *τεταμένον, σχοινοτενές*, quod ad 17 et 25 syllabas progreditur.

Ἐργασίαι, Hermogeni *περὶ ἰδ.* Lib. II. p. 364. dicuntur ut *ἐπιμέλεια*, studium artis et elegantiae, quo oratio pertractatur. Itaque de Isocrate: *ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστι, ὥσπερ ἐπιδείξιν εὐρέσεως ἐννοιῶν ποιούμενος*, nimius est in artificiiis, quasi artem inveniendi sententiae ostentans. Vnde in confirmationibus dicuntur *ἐργασίαι* tractationes, et veluti expolitiones argumentorum ap. Hermog. l. c. Lib. III. p. 68. Ex instituto de his *ἐργασίαις* agit p. 114. ubi loci, ex quibus illa expolitio fiat, ponuntur hi: similitudo, exemplum, comparatio minoris et maioris rei, contrarii, aequalis. Quae omnia repetit eius Epitomator Matth. Camariota *συνεπτ. παραδ. ῥητ.* p. 8. Similiter Aristoteles Poet. Cap. 4. *ἀπεργασίαν* vocat artem pictoris, quatenus inest in tractatione omni artificiosa operis: a qua differt τὸ *μίμημα* et οἱ *χροαῖ*. Quam quidem vocis vim non adsecutus novissimus in Aristotel. Poet. Commentator, Pye, Anglus, vertit *execution*,
I 4 recte

recte ideo reprehensus a Viro docto in Comment. Goetting. de reb. litterariis. Twiningius rectius: *workmanship*. Simili metaphora usus Aristot. Poet. 23. p. 190. διαπονεῖν τῇ λέξει dicit eum, qui in elocutione ornanda laborat, in quo ipso est illa ἐργασία vel ἀπεργασία, vel ἐξεργασία quaedam. Et Plut. Gracch. Cap. 2. Tiberium Gracchum dicit τῇ λέξει καθαρόν καὶ διατεκτονημένον ἀκριβοῦς λόγον habuisse. Phot. Bibl. Cod. 159. de Isocrate: πολλὰν ἐπιμέλειαν περὶ τῇ ἐργασίᾳ τῶν λόγων ἐχιδέκνυται. Omnino vox proprie dicta est de artificio statuariorum. cf. Pol. luc. Onom. I, 11. et 15.

Ἔργον, ἔργα τοῦ ῥήτορος, officia vel ut diserte Quintil. III, 3. *opera* oratoris, quoniam is munus suum oratione habenda exsequitur. Itaque opus est *inventione*, *dispositione*, *elocutione*, *memoria*, *pronunciatione*. Fortunat. Art. Rhet. p. 38. ed. Pith. — Etiam ἔργα τοῦ προομίου dicuntur de illis rebus, quae effici prooemio debeant, qualia sunt εὐνοια, προσοχή, εὐμάθεια etc. vid. Theoph. Coryd. ἐκδοσις ῥήτορ. in Fabr. Bibl. gr. T. 13. p. 688.

Ἐρσιδεσθαι, dicuntur ὀνόματα, cum habent quaedam fulcra et moras vel intervalla, quae impediunt celebritatem pronunciationis. Eadem dicuntur εἰσὶν λαμβάνειν. Dionys. Comp. Cap. 22. p. 148. Vnde ἐξερείσματα τῶν χρόνων dixit Longin. 40. in fine. cf. voc. ἐξερεῖσμι.

Ἐριστικοὶ λόγοι, altercationes, contentiosum genus dicendi. Diog. Laert. Protagoram dicit id genus primum invenisse. vid. Suidas in Πρωτάγορας et supr. voc. ἀναγνώσιος. Pseudo-Plutarch. in Vita Isocrat. p. 329. ed. Reisk, χωρίσας πρῶτος τοὺς ἐριστικούς λόγους τῶν πολιτικῶν. Quo sensu Sophistae ipsi dicti sint veteribus ἐριστικοί, de eorumque arte ἐριστικῇ vid. Cresoll. Theatr. II, 3.

Ἑρμηνεία, elocutio oratoria Dionys. Compof. 1. et alibi passim. cf. Demetr. §. 1. τὰ ἑρμηνευτικά vocat Longinus 23, 1. vid. Cresoll. Theatr. III, 22. Neque vero huc trahenda est ἐρμηνεία illa, de qua singularem libellum Aristoteles conscripsit; nam ea ad Logicen tantum, non vero ad Rhetoricen, pertinet. vid. Cel. Buhle ad h. I. Vol. Opp. Arist. II. p. 67. — Porro ἐρμηνεία πολιτικῇ apud Hermog. Lib. III. περὶ σύρας. p. 140. est genus dicendi quo in iudiciis utimur, idemque ἀγωνιστικόν, quod pugnat de bonis causae suae, cuius finis est docere, et fidem facere.

Ἐρώ-

Ἐρώτησις, vel **ἑρώτημα**, a Rhetoribus distinguitur a **παύσει** vel **πύσματι**, et **διαπορήσει**, quae unius generis veluti species sunt. De duabus ultimis suo loco dictum. Sed **ἑρώτημα** Aquila Rom. 11. ita definit: interrogatio, qua utimur, ubi exacervando aliquid interrogamus, et augemus eius invidiam. De alio genere **ἑρωτήσεων** dictum in voc. **παύσις**. Scholiast. Aphthon. in T. 2. Ald. Rhet. etiam **συγκατάθεσιν** addit, quae requirat τὸ ναι ἢ οὐ. De variis sensibus, qui subesse interrogationi possint, cf. Quintil. IX, 2. 8. Cicero etiam de Orat. III, 52. distinguit *rogationem*, *percontationem*, *dubitationem*, quae est illa **διαπόρησις** vel **ἁπορία**.

Ἐσπυεσμένως, **εἰπῶν**, festinanter, cum impetu quodam declamare. Dionys. Demosth. Cap. 54. p. 1121. *die kassige, rasche Declamation*. Contrarium est τὸ **ἀναβλαημένως**, lente, sedatius dicere.

Ἐσχηματισμένον. vid. in **σχηματίζεσθαι**.

Ἐτεροίωσις. vid. Ammon. in **ἁλλοίωσις** et ibi interpr. Alia **ἐτεροίωσις** vel **ἐτέρωσις**, cum tempus pro tempore, numerus pro numero ponitur. Quintil. IX, 3. 12.

Ἐτερορρέπες, **ζήτημα**, quaestio vel argumentum, quod in una parte plus habet virium, in altera minus. Hermog. **περί τας**. p. 12. Hoc refertur ad **ζητήματα μελητάμενα**, quaestiones, quarum disceptatio non ad iudicium, sed ad exercitationem privatam et scholasticam pertineat. Ab illo differt τὸ **μονομερές** h. e. quod in una parte omnino laborat, vel nullas rationes habet, neque argumenta praebet, adeoque plane non potest in disceptationem iudiciale venire. De hoc agit Hermog. l. c. p. 10. ad quem locum Marcellinus ap. Ald. p. 55. Tom. 2. **μονομερές** ἐστίν, ἐν ᾧ τὸ μὲν ἕτερον τῶν προσώπων **ισχυέας τοῖς λόγοις**, τὸ δὲ ἕτερον **παντελῶς ἀσθενῶν**. Idem dictum **ἐτερομερές**. vid. Fortunat. p. 39. in Rhet. Pith.

Εὐάγωγος. Lucian. de Hist. Conscr. Cap. 55. **εὐαφής καὶ εὐάγωγος** ἔσω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν **μετάβασις**, concinnus et sequentibus accommodatus sit transitus ad narrationem. Sermo est de transitu a prooemio ad narrationem rerum. vid. quae de simili metaphora in eadem re notata sunt ad voc. **βάσις**.

Εὐαφής. vid. **εὐάγωγος**.

Εὐγένεια, **ὀνομάτων**, cernitur in compositione imprimis verborum, orationisque structura ea, quae nihil habet asperi, nihil aures offendentis, nihil absoni, vel rectum loquendi usum perturbantis, eiusque veluti partes sunt, **καλλιλαξία**, **εὐέπεια**, **εὐτομία**, similesque virtutes. Hoc sensu Photius Bibl. Cod. 77. **εὐγένειαν ὀνομάτων** tribuit Eunapio, quem dixerat **καλλιπῆ τὴν Φράσιν**. Jam vero excipit nonnulla verba et formas dicendi, illi characteri contrarias; h. e. asperiores, audaciores, frigidiioresque, et addit: **τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλαμβάνουσαι καὶ διανοθεύει εὐγένειαν**. *Sein Stil ist im Ganzen edel und schön; his auf einige Ausnahmen, in welchen sich das Gegentheil findet.*

... **Εὐγλωττον**, τὸ, suavis orationis in compositione verborum. Dionys. Comp. Cap. I. Idem et τὸ **μαλινχρὸν ἐκ ταῖς ἀκοαῖς**, quo aures deliniuntur et suaviter adficiuntur. — Sed **εὐγλωττία** latius plerumque dici solet de **eloquentia**, facundia, ut ap. Suidam in **Ναρσῆς**, ubi explicatur: **ὅδῳ εἶναι τῇ λόγῳ παραστήσαι τὰ βεβουλευμένα**, qui potest res cogitatas vel deliberatas oratione declarare. cf. Philostr. Vit. Soph. I. p. 489. in Favorino. Sext. Empir. adverb. Grammat. I, 5. **εὐφράδειαν** dixit.

... **Εὐδιάλυτα**, quae facile refutari possunt. Hermog. **περὶ δεινότη.** p. 44. quae et **εὐλύτα** dicuntur, opponunturque **ἄλυτα** vel **δυσλύτα**. Dionys. Art. Rhet. Cap. 9. p. 330. **εἰσι δὲ κακὴν λόγων ῥητορικῶν, τὸ τε εὐδιάλυτα λέγων, καὶ τὸ ἀντίτροφα ὅν τὸ μὲν ἀδανείας, τὰ δὲ καὶ κινδύνου**. Capponerius ad Quintil. V, 9. not. 14. commemorat Maximi cuiusdam Rhetoris in Reg. Codd. MS. opusculum **περὶ ἀλύτων, δυσλύτων, καὶ ἐκλύτων**.

Εὐέπεια, studium venustatis, concinnitatis, in compositione verborum et phrasum, idem quod τὸ **γλαφυρῶς λέγειν**. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. Eo pertinet, ut quemadmodum in seqq. dicit, concursus vocalium viteatur, periodorum forma rotunda sit, et numerus poetico similis. vid. voc. **εὐγλωττον**.

Εὐζωνον, τὸ, in oratione est elegans quaedam tenuitas, quae tamen vi et nervis caret, metaphora sumta a muliebri ornatu. In tali oratione non est **μέγεθος**, quo illa gracilitas corrigitur, Hermog. **περὶ ἰδ.** I. p. 54. Vnde et mox p. 64. **τὰ εὐζωνα** et **εὐτελεῖ** ut synonyma iunguntur.

tur. Quamvis alio loco p. 130. τὸ εὐζωνὸν distinguitur ab εὐτελείᾳ et ταπεινότητι, nempe, quatenus in illo notio cuiusdam venustatis adiuncta esse potest, quae in oratione ita placeat, ut in muliere gracilitas et tenuitas cum pulcritudine et venustate coniuncta. cf. Scholiast, ad Hermog. Lib. II. περὶ εὐρεσ. p. 361. Ald. ubi perperam editum est εὐζωμον. Idem pag. 413. iungit ut synonyma τὸ χαμαιζήλον et εὐζωνον, opposita τῷ ἀξιωματικῷ, τῷ διάρμα καὶ μέγεθος ἔχοντι. Eustathius ad Hom. II. I. p. 777. cum vocis significationem a cultu muliebri translatam commemorasset, οἱ μέντοι μὲν Ὀμηρον, καὶ ὁδότην ἀπερίττω καὶ οὕτως εὐταλεῖ, τὴν τοιαύτην λέξιν οἰκιστοῖσιν, εὐζωνον ὁδοιπόρον λέγοντες, τὸν ἀβαρῆ καὶ ἀπέκεια τοῦ ἐλαφροῦ ἱματισμοῦ, ζώνη μόνη σφιγγόμενον. Quae quidem notionis derivatio aptior etiam huic loco nostro esse videtur.

Εὐήθη, in oratione sunt, quae nullam vim habent, sed vulgaria et languida reperiuntur. Sic Aristot. Rhet. III, 12. τὰ ὑποκριτικά, ἀφηρημένης τῆς ὑποκρίσεως, οὐ ποιοῦντα τὸ αὐτῶν ἔργον, φαίνεται εὐήθη, orationes, quarum vis in actione posita est, sublata actione, cum munere suo non fungantur, languidae, et inanes videntur. Etiam argumenta εὐηθέστατα dicuntur, quae sunt infirmiora, adeoque omnium facillime dilui possunt, vid. Aristot. I. c. Cap. 17, 28.

Εὐήχον, quod in sono dignitatem aliquam habet, ut quae numero plurali enunciantur, τὰ πληθυντικά Longin. 24. Itaque Photius Cod. 78. τὸ ἐμφατικὸν καὶ εὐήχον, καὶ μεγαλεῖον iungit. Alio loco Cap. 92. τὸ εὐσημεον καὶ εὐήχον.

Εὐθηκτα, προσμια Hermog. περὶ εὐρ. I. p. 16. exordia, quae facile tangunt et afficiunt eos, qui audiunt, quoniam habent documenta artis, ingenii, acuminis. Ergo eadem sunt δριμέα, acuta, ingeniosa, quae se his virtutibus commendant auditoribus. Idem sensus est, si illo in loco legas εὐθηκτον. Scholiastes Anonym. ad h. I. p. 356. τὸ δὲ εὐθηκτα διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον τὰ τμητικὰ δηλαῖ καὶ ἐναργῆ καὶ δραστήρια, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους. διὰ δὲ τῷ τὰ οἶονεῖ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὐθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα. Vnde et εὐθηκτος est facetus, dicax ap. Polyb. 17, 4. vid. de h. v. Boeckl. ad Herodian. p. 192. Salmas. ad Vopisc. Carin. p. 796. Ita quoque

quoque Sopater διαρ. p. 417. λύσιν φορροτέραν καὶ εὐθιμ-
τον commemorat vid. voc. εὐτοχος, quae fere eandem
vim habere solet. Suidas εὐθιμία· ἀκριβεία, εὐφύα. Apud
Athenaeum Lib. 13. p. 577. Lamia dicitur εὐθιματος καὶ
Ἀττικῇ πρὸς τὰς ἀκουρίσεις, h. e. scite et Attico quodam
cum acumine respondens interrogantibus.

Εὐθύς, vid. in πλάγιος. Et εὐθεῖα λέξις dicuntur
oratio *directa*, quatenus oppositae sunt περιφραστικαί. Ari-
stid. περὶ πολ. λογ. p. 658. Apud Dionysium Hal. εὐθεῖα
ἑρμηνεία, est forma dicendi vulgata, simplex, opponitur.
que τῇ ἐξηλασμένῃ, ἀσυνήθῃ, περιέργῃ etc. vid. in Disf.
de vi Demosth. Cap. 9. p. 977.

Εὐκαιρία, μεταφορᾶς, opportunitas metaphora-
rum, h. e. rectus et idoneus earum usus. Plutarch. de
aud. Poet. Cap. 2.

Εὐκαιρον, τὸ, τῶν πραγμάτων, apta rerum dispo-
sitio et collocatio. Dionys. Iud. Dinarchi Cap. 7. — τὸ ἐπι-
καιρον τοῦ πάθους, tempus illud quo animus affectu mo-
vetur. Longin. Cap. 18, 2.

Εὐκατάστροφα, κάμματα, membra orationis ido-
nea brevitate conformata. Demetr. Elloc. Cap. 10. nisi for-
tasse simul sint incisa bene inter se iuncta et nexa. Vnde
mox in periodo συστροφὴν et καμπὴν laudat. Sed haec vi-
dentur alio pertinere. vid. καμπὴ et συστροφή.

Εὐκαταφρόνητα, ἐνόματα, verba abiecta, humili-
ta, eadem ταπεινά. Dionys. Compos. Cap. 2. p. 11.

Εὐκολία, volubilitas linguae in dicendo, facundia.
Suidas in Ὀλυμπιόδωρος, ubi eum appellat ἄνδρα δυνατὸν
λέγειν καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὀλί-
γοις τῶν ἀκουόντων ὄντα ἐφικτὸν, ita expeditum, celerem,
volubilemque in dicendo, ut nemo auditorum eum recte
assequi posset. Haufit Suidas haec ex Marini de vita Pro-
cli Cap. 9. cf. Cresoll. Theatr. III, 27. p. 361. sq. — Eu-
napiο in vita Maximi p. 71. εὐκολία καὶ χάρις ἐν λόγοις
fungitur. Eidemque Himerius dicitur εὐκολος ἄνθρωπος εἶπεν,
cui sermo erat facilis et expeditus.

Εὐκόρουφοι, περίοδοι, sunt periodi, quae modicum,
idoneum, et concinnaum ambitum habent; unde et τρο-
γύλαι dicuntur, veluti rotundae, et opponuntur τοῖς ὑ-
πίαις,

ηκας, h. e. porrectioribus, extensis, latis. Dionys. de vi Demosth. Cap. 43. p. 1093. Nempe diversae metaphorae sunt ad magnitudinem exprimendam accommodatae; in εὐ-
 πόρυφος metaphora ducta ab altitudine verticis, in ὑπτίος
 a longitudine vel extensione. Et illud εὖ in his compo-
 sitionibus non significat excellentiam vel ὑπερβλήν, sed
 modum rectum, idoneum, pulcrum.

Εὐκρίνεια, perspicuitas Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 42.
 maxime dominatur in dispositione et ordine orationis,
 quem ille uno verbo μέθοδον dicit. Sed et in singulis par-
 tibus, quibus oratio constat, εὐκρίνεια aliqua valet. Er-
 go ἐννοίαι εὐκρινεῖς sunt κατασταταί, sententiae, quae
 rem constituunt et perspicue proponunt; quales sunt pro-
 positiones argumentationum, digressionum, narrationum,
 quae indicant, quid deinceps dicendum sit. Deinde σχή-
 ματα εὐκρινείας, hoc est, formae dicendi, quae perspicui-
 tati inserviunt, sunt μερισμός, ἀπαρίθμησις, ἐρώτησις,
 ἐπαναληψίς.

Εὐκρότως, v. c. λέγειν, ita dicere, ut plausum
 obtineas, vel, ad gratiam auditorum, et quod hi liben-
 ter audiant, dicere. Sopatr. διαρ. pag. 291. vid. voc.
 πρότας.

Εὐλέκτα, ὀνόματα, verba expedita ad pronuncian-
 dum, facilia pronuntiatio, adeoque etiam auribus iucun-
 da. Dionys. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1008. τὸ δ' ἐκ παν-
 τὸς ἡδύνει τὰς ἀκοὰς, εὐφώνων τε καὶ εὐλέκτων ὀνομάτων
 ἐκλογὴ etc. ubi iam Sylburgio suspecta erat vulgaris le-
 ctio ἐκλέκτων. vid. quae ad h. l. Reisk. notavit.

Εὐμελές, τὸ μέλος Φωνῆς, canora et numerosa ser-
 monis modulatio. Ab ea distinguit Dionysius Comp. Cap.
 11. p. 64: τὸ ἐμμελές μέλος, h. e. ipsum cantum, qualis
 est in Musicis. cf. Iud. Demosth. Cap. 50 p. 1109. ubi ean-
 dem dicit σύνθεσιν μελίζουσαν, et ποιητικὴν, quatenus
 imitatur numerum et metrum poeticum, nec tamen poe-
 ma fit, vel versus. Locus Dionys. de hac re classicus est
 de Compōs. Cap. 25. p. 197. Hanc formam Demetrius
 Eloc. Cap. 181. vocat μετροειδῆ et alio loco μέτρα κλεπ-
 τόμενα ὑπὸ τῆς συναφείας. vid. voc. συνεχής. Cicero in
 eadem re: quasi quendam numerum et versum conficere in
 oratione de Orat. III, 14. cf. Cap. 44. seqq.

Εἰμορ-

Εὐμορφία, in universum elegantiam orationis exprimit, ex studio et industria ornandi ortam, *die äußerliche Schönheit und Gestalt der Rede, ohne Rücksicht auf den Werth der Sachen oder Gedanken*. Dionys. de vi Demosth. Cap. 32. p. 1056. Itaque Platonis dictionem, cui illam **εὐμορφίαν** tribuit, comparandam suadet cum prato florido, Demosthenis autem, cui tribuit τὸ **χρησιμὸν καὶ ἀληθινόν** (*inneren Gehalt und zweckmäßige Einrichtung*) cum agro fertili et uberi. In illa ergo est forma externa, in illa etiam vis et pretium internum.

Εὐνοία, benevolentia illa auditorum, quae in prooemio captatur, *ῥητῶν*. De ea fusius, quam alii Rhetores, egit Theophilus Coryd. in *ἐκθέσει ῥητ.* ap. Fabric. l. c. p. 613. Cum ea coniuncta est *προσοχή*, et *εὐμάθεια*, quae tria orator in prooemio efficere debet.

Εὐογία, res grandes, amplae, splendidae. Opposita sunt τὰ *εὐτελέ*, tenuia. Aristot. Rh. III, 7. vid. *ὀγκος*, et *εὐτελής*.

Εὐπαγὰς, ὄνομα, Demetr. Elot. §. 176. dicit τὸ *ἐκπαγοτρῖζον καὶ μειμιγμένον ὅσως τοῖς γράμμασι*, nomen in quo iucunda varietas et vicissitudo est vocalium et consonantium, ita ut neque sit ab illis leve, nec ab his asperum.

Εὐπάλαιτρον, venustate et elegantia conditum Longin. 34. 2. Est enim, inquit Morus ad h. l. palaestra decora, Horat. C. I, 10. 3. Quintil. IX, 4. 8. „comitatur semper artem decor. An non eam, quae emissa optime est, hastam speciosissime contortam ferri videmus? et arcu dirigentium tela, quo certior manus, hoc est habitus ipse formosior? iam in certamine armorum, atque in omni palaestra, quid satis recte cavetur ac petitur, cui non artifex motus, et certi quidam pedes adsint?“

Εὐπαρακολούθητον, τὸ, notat virtutem scriptoris, qua res narratae facile comprehendi propter idoneam dispositionem possunt. Dionys. Cens. Script. Cap. 3, 3. p. 428. Contrarium vitium est τὸ *δυσπαρακολούθητον*, *ἐκ συγχύσεως τῶν εἰρημένων*, difficilis lectu historia, e rerum narratarum confusione, quam in Thucydide et Philisto reprehendit Dionysius ibid. Cap. 2. vid. voc. *δυσπαρακ.*

Εὐπα

Εὐπείθετος. vid. voc. **εὐπροχός**. — **ἦθος εὐπείθετος** laudat Dionysius ep. ad Pomp. 3. p. 778. in Xenophonte, difficili sensu. Mihi videtur significasse mores et sensus faciles, non morosos, tristes, vel melancholicos, *einen leichten Gang der Empfindungen und Leidenschaften*.

Εὐπινεία, a **πῖνος**, fordes, situs ex antiquitate contractus. Illud itaque Rhetores dixerunt de oratione, quae non abstergit sedulo, si quid negligenter positum et maculae simile videatur, quam *antiquitatem impexam* appellat Auct. Dial. de corrupta Eloq. Cap. 20. Iam si ille **πῖνος**, illud antiquitatis impexae studium aliquid gratiae habet, nec molestum est lectoribus, tum oritur *ἡ εὐπινεία*, vel ut Dionys. in ep. ad Pomp. 2. p. 759. elocutus est **πῖνος καὶ ὁ χυνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει τῇ φράσει**. ci. id. de Comp. Cap. 22. p. 165. ubi quod *ἀρχαῖκόν* et *αὐθαδέες κάλλος* dixerat, mox *τὸ εὐπινές* appellat, proprium severo et gravi dicendi generi, quem *αὐτηρὸν χαρακτῆρα* vocat. cf. omnino quae dicta sunt ad voc. **πῖνος**. Suidas in h. v. et in **Σαλαγύσιος**. Helych. in *εὐπινές* et ibi interpp. Clav. Cic. in *εὐπινές*, et interpp. ad Cic. Ep. Att. 12, 6. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 276.

Εὐπορία, copia argumentorum. Hermog. *περὶ εὐρεσι.* III. p. 104. et IV. p. 230. Vnde et alio loco *τὸ ὑπὸν μιν* dixit, quicquid habet vim probandi, persuadendi etc. Etiam Aristoteles Top. 8. loquitur *περὶ ἀπορίας τῶν προτάσεων*, h. e. *ἐπιχειρημάτων*, argumentorum, Contraria apud Hermogenem est *ἀπορία*, inopia argumentorum, vitium oratoris. In his Aristoteles verbo *εὐπορεῖν* simpliciter usus est, ut Rhet. I, 9 ubi de laudandi methodo: *κἂν μὴ κατ' αὐτὸν εὐπορῆς, ἢ ἐκ τοῦ ἴψου, quā laudas, non multa laudis argumenta sumere potes* etc. cf. Lib. II, 6. in fine et Cap. 25. ubi *τὸ πλεονεκτεῖν* eodem sensu adhibuit. Sopater *διαρ.* p. 245. *μελέτην* et *εὐπορίαν τὴν ἐπὶ τοὺς λόγους* coniungit.

Εὕρεσις, inventio rerum tractandarum, *παρασκευῇ* etiam dicta. v. Dionys. de vi Demosth. Cap. 51. p. 1113. ubi et antiquiorem *τῆς εὕρεως* denominationem esse, quam *παρασκευῆς*, significatur. Eius definitio apud Auct. *συνοπτ. παραδόσεως ῥητ.* p. 18 haec est: *εὕρεσις ἐστὶ ἐκ νομῶν νοημάτων ἀρμοδίων τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι. καὶ ἄλλως νοημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων περιέχων εὐπορίαν ἀρμοδίων τῷ ὑποκ. πράγματι*. Similes definitiones habent Scholiales

liaſtes ad Hermog. ap. Ald. p. 24. ſqq. ubi et, quomodo α διαμερείς et κεφαλαίοις differat, docent. Dicitur et γνῶναις, ut γνῶναι pro εὐρεῖν, cui opponitur τὸ ἐρμηνεύσαι, vid. Philostr. Vit. Soph. Lib. II. p. 604. item ξυνεῖναι p. 613. Ita Synefio Dion. p. 41. Dio Prusaeus dicitur περιττός ἀνὴρ εἰπεῖν τε καὶ γνῶναι, vir ſingulari in dicendo cum facultate, tum iudicio. cf. Crefoll. Theatr. III, 22. Scholiaſtes ad Aphthon. Progymn. Praefat. in ed. Ald. Tom. 2. diſtinguit inter τὸ νοῆσαι et εὐρεῖν τῆς μὲν νοήσεως, τὸ νοῆσαι ῥητορικὸν πρόβλημα, ἢ μὴ, καὶ εἰ συνίσταται ἢ οὐ, καὶ ὅπο ποῖον εἶδος καὶ ποῖαν εἰς αὐτὴν ἀναγεται τῆς δὲ εὐρήσεως, τὸ εὐρεῖν τὰ εἰς τὰ κεφάλαια, ἐπιχειρήματα, ἔτι καὶ τοὺς ἐπιπίπτοντας τόπους. cf. omnino Quintil. III, 3.

Εὐρεσιολογία, ars inventrix, vel acumen inventioni aptum. Diog. Laert. Stilp. Cap. 2. ubi cum σοφιστείᾳ, eloquentia, ſ. arte oratoria, iungitur.

Εὐρους, λέξις, oratio pulcre fluens, propter literarum verborumque aptam venuſtamque collocationem; eademque μαλακή Dionyſ. Comp. Cap. 23. p. 180. cf. Cic. de Orat. III, 43. Deinde etiam εὐρους ſimplic. dicitur *facundus, eloquens*. Sic Theoph. Coryd. ἐκδ. ῥητ. ap. Fabr. l. c. p. 660. ὁ ῥήτωρ εὐρότερος μὲν διαλεκτικοῦ, τοῦτου δὲ ὁπῶνος ἐστὶν ἀκριβέστερος. Hinc et εὐροῆσαι. πρὸς ὑπόθεσιν dicit Plutarchus Alex. 53. de Callistene Sophista, qui elegantissimo flumine orationis utebatur, cum iuſſus eſſet aliquod argumentum dicendo explicare. Et Philostr. Vit. Soph. I. p. 491. de Favorino: σὺν εὐροίᾳ σχεδιάσαι. Synef. de Dione p. 40. iunxit τὸ τρογγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ προσφῆραν. cf. Suidas in εὐρους.

Εὐρυθμία, corporis decens et aptus motus. v. Quintil. I, 10, 26.

Εὐρυθμος. vid. εὐμελὲς, et ἐμμελές. cf. Dionyſ. Comp. Cap. 11. p. 65. inprimis autem Cap. 25. p. 197. ubi quomodo λέξις ἔρρυθμος et ἔμμετρος ab εὐρύθμῳ differat, luculentius docetur.

Εὐσήμεων, λόγος, perſpicua dictio. v. Philostr. Vit. Soph. Lib. II. p. 564.

Εὐσταθής, ἀρμονία, compositio conſtans, gravis, ſevera. Nam componitur cum his, quae unum genus efficiunt,

efficiunt, cum βαρεία, Φιλαρχαία, αὐτηρᾷ, σεμνῇ. Dionys. de vi Demosth. Cap. 36. p. 1067.

Εὐσομία, τοῦ κώλου, rotunditas quaedam, et plenitudo, quam membrum ex collocatione idonea consequitur. Dionys. Comp. Cap. 7. Eius universalis virtus est suavitas quaedam et dignitas; itaque opponitur τὸ ἄχαρι. Plato in Cratylo: νῦν τῆς Φεβροφάττης ἐκκλίνουσιν τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐσομίαν ἀπὸ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας. h. e. suavitatem sonus maioris quam veritatem aestimantes. vid. voc. κακδομον. Deinde etiam de suavi eloquentia dicitur, ut εὐλωττία, et εὐέπεια. Vnde Philostratus Adrianum Sophistam dicit auditum ὡς εὐσομοῦσαν ἀηδόνα, ut suave canentem lusciniā, cf. Eunap. in vita Maximi p. 72. et Theophil. Coryd. J. c. p. 668. it. Wernsd. ad Himer. Eclog. XIV. p. 199. Sic et Synes. de Dione, p. 35. cuius non solum εὐσομίαν laudat, sed et τὴν περιβολὴν τῆς γλώττης, et ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς, in universum tamen nil nisi summam eius in dicendo suavitatem vel suavem facundiam significans; quemadmodum Philostratus in loco a Synesio ibid. laudato ὑπερφωνοῦντας ῥήτορας oratores in dicendo eximios appellat.

Εὐσοχος, qui a scopo non aberrat; de Hyperide Dionys. Cens. Script. 5, 6. Qualem autem scopum Rhetor intellexerit, difficile dictu videtur. Probabile quidem est εὐσοχον dici eum, qui in partibus orationis iis potissimum elaborat, quae ad rem et causam pertinent, cetera, quae artem attingunt, veluti extra scopum posita arbitratur. Quo et sequentia pertineant: ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκα, in praecipuis et maxime necessariis causae momentis occupatur. vid. voc. ἀναγκῶς. Sed malim tamen εὐσοχον intelligi *acutum*, ut et Quintil. X, 1. 77. diserte appellat. Sic ap. Diog. Laert. VI, 2. 8. Diogenes Cyn. dicitur εὐσοχώτατος ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, acutus, promptus, ingeniosus ad respondendum. Cicero quoque Hyperidi *acumen*, *Atticam subtilitatem*, et *facilitas* tribuit. vid. de Orat. III, 7. Or. 26. 31. Longino Cap. 34. παιδιὰ εὐσοχος, lusus qui certe pungunt, qui non aberrant, quo minus pungunt, *treffender Witz*.

Εὐτελισμοί, tenue dicendi genus. Longin. Cap. 11. 2. — τὸ εὐτελές, exilitas orationis. Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 54. ἐναντίον τῷ μεγέθει. Idem vocabulum alio loco περὶ ἰδ. I. p. 68. iungitur τῷ παχῆι, et intelligitur opus

K

leviden-

leviſſenſe, et craſſi ſili, quod contrarium eſt verae gravi-
tati, adeoque craſſum, pingue. v. voc. παχύ. Sic et τὸ
ἐξηυτελιſμῆνον καὶ ταπεινὸν iunxit Phot. Bibl. Cod. 80. un-
de oritur ἰδιωτιſμός, plebeia diſtictio.

Εὐτόνον, τὸ, acre, nervoſum dicendi genus. Dio-
nyſ. Cenſ. Script. Cap. 3. 2. p. 427. et paullo poſt Demo-
ſthenes dicitur εὐτόνος, nervoſus, ut ap. Quintil. 10, 1.
76. *nervis intentis ſunt omnia.* vid. voc. τόνος.

Εὐτράπεια, urbanitas, pars illius venuſtatis,
quae χάρις et ἀειſμός dicitur. Hanc unam virtutem ne-
gat in Demoſthene eſſe Dionyſ. de vi Demoſth. Cap. 54.
p. 1132.

Εὐτροχος, Φράσις, volubilis oratio, quae et περι-
φερής et καταρρέουσα dicitur, maxime trochaeis aut da-
ctylis conſtans, celeritati motus imitandae aptis. Dionyſ.
Comp. Cap. 20. p. 144. Alibi εὐπετὲς Cap. 22. p. 155. iun-
gitur τὸ λαῖον et εὐπετὲς ibid. p. 159. Etiam προπετῆς ἀρ-
μονίας easdem appellat, citatas, fluidasque ſententias.
de vi Demoſth. Cap. 40. p. 1076. et τροχερὸν ῥυθμὸν eo-
dem ſenſu Ariſtoteles Rhet. III, 8. 2. tribuit τοῖς τετραμέ-
τροις, ſ. τροχαίοις. vid. voc. κινητικός. Plutarchus in Pe-
ricle laudavit Φωνὴν ἡδῆϊαν καὶ τὴν γλῶτταν εὐτροχον ἐν
τῷ διαλέγεσθαι, linguam in dicendo rotundam et volubi-
lem. Cicero Orat. Cap. 57. de Ephoro oratore: „quod
paeon habeat tres breves, dactylus autem duas, brevita-
te et celeritate ſyllabarum labi putat verba *proclivius*,”
ubi et mox trochaeo *incitatam* orationem tribuit.

Εὐφημία, ſuavitas ſonus, eadem quae εὐφωνία,
vocalitas Quintiliano diſta Lib. I, 5. 4. cf. Demetr. Eloc.
§. 177. Deinde εὐφημία quoque dicitur is modus laudan-
di, quo in optimam partem interpretamur, ſi qua ab ali-
quo peccata recensenda, vel commemoranda nobis ſint,
adeoque mala veluti in bona convertimus, vel ſaltem il-
lorum offenſionem mitigamus. vid. Ariſtid. περὶ λογ. πολ.
p. 660. et in voc. ἔπαινος. Pro *applauſu* Rhetoribus tri-
buto εὐφημίαν diſtam docuit Creſoll. Theatr. III, 20. p.
294. 299. — De εὐφωνίᾳ, quae ſubinde idem quod πρότος
et ἦχος ſignificat h. e. ſonitus orationis, quatenus lectis
et ſonantibus verbis, exquisita ſtructura, dignitate mem-
brorum periodorumque, et univerſa orationis concinnita-
te efficitur vid. Creſoll. l. c. Lib. III, 27. p. 354. cf. Syneſ.
in

in vit. Dionis, p. 39. ubi illius scriptis sophisticis *εὐφωνίαν* tribuit, h. e. eloquentiam ornatus et aurium illecebras captantem, quam mox *ὑπότυπον ἐρμηνείαν* appellat, et antea designaverat, *τῷ ὑπτιάζειν, τῷ ὠρατίζεσθαι*. Contraria est *δυσφράδεια* Eustathio dicta ad Hom. II. λ. p. 852. e dura verborum compositione, quae et *τραχυφωνία* dicitur. cf. Thom. M. in *εὐφημία*.

Εὐφημισμός, Demetrio Eloc. §. 281. *ὁ τὰ δύσφημα εὐφημα ποίων, καὶ τὰ ἀσεβήματα εὐσεβήματα*. cf. Quintil. IX, 2. et voc. *εὐφημία*.

Εὐφύης, facetus. Hanc significationem probavit Ruhnkenius in Histor. Orat. p. 151. Apud Suidam in *Δημάδης* iungitur *πανούργος καὶ εὐφύης* ex emendatione Ruhnk. pro vulg. *εὐτυχής*. Sic et Cicero Demadem oratorem *facetum* appellat Orat. 26. cf. Pollux. VII, 104. Alii verbum notat eum, qui mentis et ingenii sui virtutes naturae debet, *ein Genie*, quatenus oppositus est is, qui labore et industria partas illas facultates auxit. vid. Plut. Demosth. Cap. 8. Vnde et *εὐφυνεῖς* dicuntur, quos nos vocamus *Witzlinge, Spottvögel*, homines faceti, venusti, ex ingenii quodam nativo acumine. Plut. l. c. Cap. 25.

Εὐφωνία. vid. *εὐφημία*.

Ἐφαπλοῦν, dilatare, producere orationem. Contrarium est *τὸ κωλειδῶς φράζειν* ap. Sopatr. *διαρ.* p. 290. ed. Ald.

Ἐφάπτεσθαι, τῶν προσώπων, personarum dignitatem tueri in oratione; quae virtus pertinet ad *τὸ πρέπον*, decorum. Ita Dionys. ep. ad Pomp. 4. p. 779.

Ἐφοδοί, *argumenta, rationes* Dionys. Cens. Scriptt. 5, 6. p. 435. Hermog. Lib. IV. *περὶ εὐρεσ.* p. 229. commemorat *ἐφοδοὺς μελετητικούς*, argumentationes, quales in exercitationibus Rhetoricis adhiberi solent. Deinde *insinuationes* ap. Dionys. Iud. Lys. Cap. 15. Auct. Libr. ad Herenn. I, 4. duo genera exordiorum facit, *προοίμιον, principium*, et *ἐφοδόν, insinuationem*. Quid inter utrumque intersit, perspicue docet Cicero de Invent. I, 15. „*Principium* est oratio perspicue et protinus perficiens auditorem benevolum, aut docilem, aut attentum: *Insinuat*io est oratio, quadam disimulatione et circuitione obscure subiens auditoris animum. Quintil. IV, 1. p. 172.

*insinuat*io surrepit animis, maxime ubi frons causae non satis honesta est. Hanc ἔφοδον commemorat Aphthon. Progymn. in ὄρφ θέσεως, ad quem locum Scholiastes notat: καλεῖται ἔφοδος ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἐξ ἐφόδου χειρῶν μένων πόλεων. Scholiastes autem ad Hermog. Lib. I. περὶ εὐρ. p. 358. Ald. etymologiam vocis ita constituit: ὁδεύει γὰρ ὁ λέγων ἀπὸ τοῦ προοιμίου ἐπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἀπτεται αὐτοῦ.

Ἐχειν, τοὺς ἀκροατὰς, auditores occupatos tenere, obfedisſe oratione. Aristot. Rhet. III, 7. ubi permutat cum τῷ ἐνθουσιάζειν, extra se rapere.

Z.

Ζεύγμα. fig. cf. Alexander περὶ σχημ. p. 585. Ald. Idem quod συνεζευγμένον a Quintiliano dictum Lib. IX, 3. 62. in qua figura unum ad verbum plures sententiae referuntur, quarum unaquaeque desideraret illud, si sola poneretur. Id verbum cum modo ab initio, modo in medio, modo in fine collocari possit, ortae sunt novae huius figurae variationes, in quarum nominibus graecis tamen viri docti non consentiunt. Turnebus ad Quintil. l. c. adferebat e Grammaticis veteribus πρωτόζευγμα, μεσόζευγμα, ὑπόζευγμα. At Capperonerius repudiat illud πρωτόζευγμα, quod Diomedes nullam eius mentionem faciat, et potius πρόζευγμα dicendum esset. vid. apud illum plura. Deinde ζεύγματι contraria est ὑπόζευξις, cum singulae res aut personae verbis suis clauduntur. vid. voc. διεζευγμένον.

Ζήτημα, quaestio, ut πολιτικὸν ζήτημα, quaestio civilis. Hermog. διαιρ. εἰς. p. 1. hoc est, oratio nata e duabus propositionibus contradictoriis, vel ex affirmatione et negatione, vel ex intentione et depulsione. Sic et apud Latinos *quaestio* notat 1) ipsam causam, 2) certam formam orationis ex intentione et depulsione. Itaque Hermogenes definit: ζήτημά ἐστι πρᾶγμα οὗ τὸ τέλος ἀμφισβήτησις. Vnde τὸ ἀζήτητον, τὸ ζήτησιν ἢ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον ap. Duid. et Harpocrat. Marcellin. ad Hermog. p. 27. Ald. T. II. ζήτημά ἐστι πρᾶγμα δύο ἢ καὶ πλείονας λόγους ἐπιδεχόμενον ἐναντίους ἀλλήλοις. Πολιτικὸν δὲ φασὶ τὸ μὴ περὶ τὰς μεθόδους τὰς φυσικὰς ὑφιστάμενον, ἀλλὰ τῆς κοινῆς ἐννοίας ἔχον τὴν κρίσιν. Idem etiam p. 52. quomodo

δο τὸ ζήτημα α προβλήματι differat, ita docet: προβλήματα πολλά καὶ ἀσύστατά ἐσι· ζητήματα δὲ οὐδαμῶς ἂν κληθεῖν, ἢ μὴ τὸ συνετηκὸς h. e. cum ζήτημα dicitur, semper intelligitur controversia, quae in iudicio disceptari et consistere potest: προβλήματα autem eae dici possunt quaestiones, quae non licet iudicio publico submittere. vid. voc. ἀσύστατος et cf. idem Marcellin. ad Hermog. p. 81. Syrianus ad eundem p. 120. ζήτημα vocat τὸ πᾶνμα, περὶ οὗ ἡ εἰσαγωγή, eiusque varia nomina, cum eorum dis-criminibus recenset, ut: οὐ μόνον ζήτημα λέγεται, ἀλλὰ καὶ πρόβλημα, καὶ ὅρος, καὶ ὑπόθεσις, μελέτη, πλάσμα, γύμνασμα.

Η.

Ἡδονή, suavitas compositionis, differens a τῇ καλῷ, virtute et pulcritudine. Dionys. Compos. Cap. 10. ubi ad τὴν ἡδονὴν refert τὴν ὥραν, χάριν, εὐτομίαν, γλυκύτητα, τὸ πιθανόν· ad τὸ καλὸν autem, τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὸ βάρος, τὴν σεμνολογίαν, τὸ ἀξίωμα. cf. id. in Iud. Lyf. Cap. 11. ubi ἡδονὴν, χάριτες, ἀφροδίτην, promiscue iungit, dictioni Lyfiacae maxime propria. Hermogenes ἡδονὴν et ἡδονὰς inprimis ei generi orationis tribuit, quod mythicis narrationibus et sententiis excellit. Sic περὶ ἡ. Lib. II. p. 388. de Herodoto: πολὺς ἐστὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς· καὶ γὰρ ταῖς ἐννοίαις μυθικαῖς σχεδὸν ἀπάσαις, καὶ τῇ λέξει ποιητικῇ κέχρηται διόλου. De λέξει ἡδεῖα haec habet Aristot. Rhet. III, 12. τὸ ἡδεῖαν τὰ εἰρημέναι ποιήσει, ἂν εὖ μιχθῇ τὸ εἰωθὸς, καὶ ξενικόν, καὶ ὁ ῥυθμὸς καὶ τὸ πιθανόν ἐκ τοῦ πρέποντος. vid. voc. μεθύειν.

Ἡδύσμα, *condimentum*, eleganter translata vox ad eos orationis ornatus, qui, ut condimenta in cibis, parcissime et moderate adhiberi debent. Contrarium est τὸ ἔδωσμα, cibus vulgaris, quem satietatis causa largiter sumimus. Hinc nata est Aristotelis Lib. III. Rhet. 3. haec. de Alcідamante frigido oratore sententia: οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδώματι, τοῖς ἐπιθέτοις, οὕτω πυκνοῖς καὶ μείζονσι καὶ ἐπιθήλοις. Sic Dionys. Iud. Thucyd. Cap. 23. p. 864. antiquos scriptores dicit tropos in oratione adhibuisse ὥσπερ ἡδύσμα, tanquam condimenta quaedam orationi adspersisse. Deinde et Aristot. Poet. 6. fin. ἡδύσματα vocat ornamenta, quae ornent tragoediam v. c. μελοποιεῖν. Similiter de ornatu, quem ars rhetorica ora-

tioni addit, quo ea suavior redditur et ad legendum magis allicit, Photius Bibl. de oratione Iustini Martyris: οἱ λόγοι αὐτοὶ ἄλλως ὄντες δυνατοί, καὶ τὸ ἐπισημονικὸν διασώζοντες, τῶν ἐκείθεν οὐκ εἰσιν ἀποσάζοντες ἡδυσμάτων, οὐδὲ τῷ ἐπαγωγῷ καὶ θαυτηρίῳ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν ἀφελκόμενοι. *Wissenschaftliches Verdienst, ohne den Reiz einer kunstmäßigen Behandlung.* Max. Tyr. Disf. 23. ἦν τῷ Συρακουσίῳ σοφιστῇ ἡ τέχνη, αὐτὸ ἔργον παρκαυμένου ὁμοῦ χρεῖα καὶ ἡδονῇ. Τὰ γὰρ ὅσα καὶ τὰ σιτία ἡδυσμάτων συμμετρίαις, καὶ κράσεσι, καὶ ποικιλίαις, καὶ τῇ διὰ πυρὸς ὁμιλίᾳ αὐτὰ ἑαυτῶν προσφορώτατα εἶναι παρεσκεύαζε. Quintilianus IX, 3. de usu figurarum loquens: „quibus si quis parce et cum res poscet, utetur, velut adperso quodam condimento iucundior erit.“ Neque alia de causa Aristoteles Poet. 5. λόγον quem in Tragoedia requirit, appellat ἡδυσμένον, hoc est, ut ipse explicat τὸν ἔχοντα μεθυσμὸν καὶ ἁρμονίαν, quae veluti illius condimenta quaedam esse declarat. Et Lucianus de Conscr. Histor. Cap. 44. cum admonuisset fugienda esse σχήματα ἐπαχθῆ et ἐπιτηδευτὰ, figuras tumidas et studio quaesitas, addit: ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εὐοκίας ἀποφαίνει τοὺς λόγους, h. e. offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

Ἡθικόν, τὸ, morum et characterum notatio. Demetr. Eloc. 227. πλεῖστον ἐχέτω τὸ ἡθικὸν ἢ ἐπισολή. σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἑκάστος τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπισολήν. Aristoteli Rhet. III, 7. ἡθικὴ λέξις est, ἀρμόττουσα ἐκάστῳ γένει καὶ ἔξει. Minucian. Rhet. περὶ ἐπιχειρημ. p. 731. Ald. ἡθικαὶ πίσεις sunt argumenta, quae ab auctoritate personarum sumuntur, ἀπὸ δόξης προσώπων. ἡθικοὶ λόγοι etiam dicuntur disquisitiones ad animum, ad sensum et mores pertinentes, *Betrachtungen für Herz und Empfindungen*, oppositi λόγοις ζητητικοῖς, qui aliquam artem scientiamque tractant, *wissenschaftliche Untersuchungen für den Verstand*. Vnde Antoninus Imperator, quia literarum exercitationibus operam dedit, dictus est a Dione Lib. 70. *ζητητικός*. Iidem videntur dici ἡθικοὶ ἀγῶνες ap. Philostr. vit. Soph. Lib. I. p. 522. ubi a λογικοῖς et νομικοῖς distinguuntur. ἡθικὸν προοίμιον quale sit, Vlpianus docet ad Demosth. Olynth. 1. sub init. τὸ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἡθὸς ἔχον, εὖνουν ποιῇ τὸν ἀκροατὴν, καὶ παθητικὸν ἀπεργάζεται λόγον. Auctor vitae Homeri, quae vulgo Plutarcho, ab aliis Dionysio Hal. tribuitur, ἡθικὴν ὁπότερι-

ὁπόρισιν appellat, gestum et declamationem; aliquem animi adfectum exprimentem. Ceterum cum his conferenda sunt, quae ad voc. ἡθός copiosius diximus.

Ἡθοποιία, ea virtus oratoris aut scriptoris, qua in moribus characteribusque describendis servandisque imprimis excellit, *Character- und Sitten Darbellung*. Dionysius Iud. Eys. Cap. 8. hanc virtutem in διανοία, λέξει, et συνθέσει locum habere docet: οὐ γὰρ, inquit, διανοούμενους μόνον ὑπατίθεται χρῆσθαι καὶ ἐπιεικῇ καὶ μέτρῳ τοὺς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἡθῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι ταῖς ἡθεσιν οἰκείαν, κυρίαν, καὶ κοινὴν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηγεσάτην· καὶ συντίθησιν γὰρ αὐτὴν ἀπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς. Vnde Eustath. ad Hom. II. κ. p. 786. hoc εἰκονίζειν appellat: ἡ ποιητῆς ἄριστος εἰκονίζειν, καὶ προσφυῶς τοῖς καιροῖς τὰ τε μεγαλῆα ἐκτιθέναι, τὰς δὲ σμικρότητας. — Aristot. Rhet. III, 7. εἰν τὰ ὀνόματα οἰκεία λέγει τῇ ἔξει, ποιήσει τὸ ἡθός. Phocbammon itaque περὶ σχημ. distinguit ἡθοποιίαν a προσωποποιίᾳ, ita ut in illa certae personae introducantur, in hac autem res quoque inanimatae ita tractantur, tanquam personae sint. Aphthon. in Progymn. etiam εἰδωλοποιίαν distinguit: ἡθοποιία μὲν, ἡ γνώριμον ἔχουσα πρόσωπον, πλαττομένη δὲ μόνον τὸ ἡθός. εἰδωλοποιία δὲ, ἡ πρόσωπον μὲν ἔχουσα γνώριμον, τεθνεώς δὲ, καὶ τοῦ λέγειν παυσάμενον. προσωποποιία δὲ, ὅταν ἅπαντα πλαττεται, καὶ ἡθός καὶ πρόσωπον. cf. Hermog. Progymnasim. Cap. 9. in Bibl. lit. et art. Gotting. P. IX. Deinde hoc nomine etiam appellatur-figura oratoria, qua orator, ut ne reprehensiones offendant, eas sub alia persona pronunciat. vid. Tiber. Rhet. §. 11. a qua figura non multum differt, quam ille τὴν ὑπεβολὴν προσωπὸν dicit, item ἑτεροπρόσωπου Phocbammon. περὶ σχημ. — Apfines Art. Rhet. p. 708. definit: λόγον περιτιθεμένον προσωπῶις ὑπεῖναι. Hinc porro ἡθοποιίαι dicuntur imitationes sermonum ad mores personarum suppositarum accommodatae, quas Priscianus in Praeexercit. rhet. Cap. 10. allocutiones appellat. Tales Ethopoeias scripsit Severus Sophista Alex. quae extant in ed. Rhetorum select. Fischeriana. — Photius Bibl. Cod. 51. de Hesychii Constant. libris in aeneum serpentem dicit: ἐστὶ ὁ λόγος εἰς ἐκιδεῖν διασκευασμένος, καὶ ἐν ἡθοποιίας εἶδει μεμελετημένος. Hoc ita statim explicat, ut adnotet, fingi in his libris orationes Moysi ad populum, et huius vicissim ad Moysen alloquia. Haftenus igitur in illis ἡθ-

ποῖα valebat, quae nihil aliud est, nisi quidam *κατασχηματισμός*, conformatio orationis in verbis et sententiis ad characteres eorum, quorum partes nunc agimus. Vnde etiam pictura dicitur *ἡθοποιητὸς τέχνη* Callistrato in descriptione stat. Aesculap. cf. Iunius de pict. Vett. III, 4. et Coel. Rhodig. Lect. Antiq. XXVI, 28.

Ἡθος, ex Hermogenis disciplina *περὶ ἰδ.* Lib. II. p. 208. duplex est, universale et particulare. Illud hoc modo describit: *εἰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις οἰκείου καὶ πρέποντας τοὺς λόγους περιάπτει τις*, *Charakter-Haltung im Vortrage*; *ἡθογραφῆσαι* dixit Marcellinus in vita Thucyd. p. 8. Similiter Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 11. 2. *τὸ ἦθος φημι διπλοῦν εἶναι, κοινόν τε καὶ ἴδιον. κοινὸν λέγω, τὸ φιλοσοφίας ἐχόμενον, εἰς ἀρετὴν προτρέπον, καὶ κακίας ἀπαλλάττον· ἴδιον δὲ, τὸ ῥητορικόν, τὸ πρέποντας καὶ προσήκοντας τοὺς λόγους ποιῆσαι περὶ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων τῷ λέγοντι αὐτῷ, καὶ τῷ ἀκούοντι.* Sed etiam sequentia periegenda sunt; et cf. voc. *ἡθοποιῖα*. Porro ex disciplina Hermogen. τὸ ἦθος in singulis etiam locum habet, et cernitur inprimis in *ἀφελεία, ἐπιεικεία, ἀληθεῖ, ἐνδιαθέτω*. cf. Camariot. *συνοπτ. παραδ. ῥητορ.* p. 10. et Voss. *Inst. Rhet.* VI. p. 505. — Aristoteles, cum loquitur de *ἦθει* tragico, *ἔτι δὲ*, inquit, *ἦθος μὲν τὸ τοιοῦτον, ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν ὅποια τις ἐστίν. διόπερ οὐκ ἔχουσιν ἦθος ἐνιοὶ τῶν λόγων, ἐν οἷς οὐκ ἔστι ὁῦλον. ἢ προαιρεῖται, ἢ φεύγει ὃ λέγων.* Sic et Rhet. II, 21. ubi docet τὸ γνωμολογεῖν esse τὸ ἡθικὸν λόγους ποιῆν. Iam addit: *ἦθος δὲ ἔχουσι λόγοι, ἐν ὅσοις δῆλη ἡ προαίρεσις.* Porro τὰ ἦθη sunt mores, s. affectus molliores, et sedatiores, *dulciores* etiam Quintilianus appellat X, 1. 101. et antea §. 48. affectus *mītes* et *concitatos*, quos Dionys. *Censur. Script.* Cap. 2. unde suspicio est Quintillanum iudicia sua expressisse, *ἦθη*, et *παθη* nominat. Deinde Dionys. l. c. de Herodoto et Thucyd. *εἰ μέντοι ἡθικοῖς κρατεῖ Ἡρόδοτος, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς Θουκυδίδης.* Quintil. l. c. *hic concitatis, ille remissis affectibus melior.* cf. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10. et *Compos. Cap.* 22. p. 149. ubi characterem τῆς αὐστηρᾶς λέξεως describit, haec habet: *βούλεται κατὰ ἥθος λέγεσθαι μᾶλλον, ἢ κατ' ἦθος*, h. e. affectus vehementiores potius flagitat, quam molliores moratae orationis. Vnde etiam *ἡθικὴν θίξιν χορδῶν* Plutarchus dixit de Musicis, qui nervos leniter tangunt, sensusque molliores excitant; *eine feinere, zartere Manier zu spielen*:

leni: cui opposita est *ῥῆξις κρουσικῇ*, durior quaedam et impetuosior nervorum tractatio, quae artis habitum et vires declarat, sed sensum minus suaviter adfcit. vid. polit. praecept. p. 202. ubi haec omnia ad orationis tractationem adplicantur. cf. Quintil. VI, 2. p. 277. sq. — Longino Cap. 9. 5. *ῥῆθος* dicitur oratio morata, qua vitam communem imitatur. Vnde mox *ῥηθολογεῖν* et *βιολογεῖν* eodem sensu de Odyssaea mores vitae communis imitante, et de Comoedia. Haec Plutarchus de aud. Poet. Cap. 4. p. 26. dixit *ἐν ῥῥει λαγόμενα*, quae dicuntur moribus personae introductae convenienter. Eademque de causa Eustathio Praef. p. 4. Odyssaea dicta *ῥῥικῇ*, Ilias autem *ἀνδρώδης, σεμνοτέρα, ὕψος ἔχουσα*: itidemque in Prooem. ad Odyss. p. 1379. *ῥῥικωτέρα τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν ἡ Ὀδύσσεια, ὅ ἐστιν, γλυκυτέρα τε καὶ ἀφελεστέρα*. Quo quidem pertinet praeceptum Longini Cap. 29. *πάθος ὕψους μετέχει τοσοῦτον, ὅπόσον ῥῥος ῥδονῆς*, commotio animi ita cum sublimitate cohaeret, ut morata oratio cum sublimitate.

Ἡλίσιον τὸ, καὶ σεφισικόν, iungitur ap. Dionys. Iud. Dinarch. Cap. 11. *ineptiae et sophismata*.

Ἡνία, λόγου, habenae orationis, exquisita metaphora dicitur de modo orationem moderandi actione inprimis corporis, et manuum gestibus. Ita Philostrat. Vit. Soph. II. p. 570. de Alexandro: *δάκτυλοι εὐμήκεις, καὶ τῇ τοῦ λόγου ἡνία ἐπιπρέποντες*, digiti ei erant longi, et tractandis orationis habenis congruentes. Idem in Vita Rufi Lib. II. p. 597. *ὑποθέσεις ἐσχηματισμένας* ita iudicat: *οἷ γὰρ ἐν ταῖς κατὰ σχῆμα συγκειμέναις τῶν ὑποθέσεων, τοῖς μὲν λεγομένοις ἡνίας, τοῖς δὲ σιωπώμενοις κέντρου*, ubi *ἡνία* notare videtur moderationem illam et continentiam dicendi ea, quae offensionem habere possint, quod in hoc orationis genere proprie *σχῆμα* et *σχηματισμός* dici solet, metaphora plane ab arte equestri desumpta, e qua, quid habenis, et quid stimulis efficiatur, nemo ignorat. vid. voc. *σχηματίζειν*. Eadem metaphora usus Plato Protag. p. 142. ed. Bip. *τὸ εἶδος τῶν διαλόγων τὸ κατὰ βραχὺ λίαν ὀππὸν τῷ ἐφῆναι, καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, ἵνα μεγαλοπρεπέτεροι καὶ εὐσχημονέτεροι φαίνωνται*.

Ἡρεμοῦν, τὸ, animus tranquillos, h. e. affectu vacuus. Longin. 20. 2. *Opponitur τῷ πάθει*.

Ἡ χῳδὴς, σύνθεσις, oratio *clamosa*, et *hians*, ex multo concursu vocalium. Demetr. 68. Nam ὁ ἦχος proprie dicitur de illō sono vocis, qui ex multis vocalibus deinceps insequentibus oritur, ut ex eodem Demetr. Cap. 71. patet. cf. 73. Vnde Dionys. Comp. p. 97. συγκόπτειν τοὺς ἦχους, literas committere, unde difficilis et iniucunda fit elocutio, quia a natura non coeunt. Idem συγκοπὰς ἦχων. ubi vid. exempla. Demetrius tamen Cap. 176. τὸ ἡχῶδες posuit pro *sonoro*, et quodammodo *numerofo*. Cum enim exempla commemorasset τῶν ὀνομάτων καλῶν πρὸς τὴν ἀκοήν, ut Καλλιόπης, et Ἀνναῶν, haec addit: ἦτε γὰρ τῶν λάμβδα σύγκρουσις ἡχῶδες τι ἔχει, καὶ ἡ τῶν νῦ γραμμάτων. Quintilianus VIII, 3. ea vocat verba, quae maxime exclamant. Ita Philostrat. Apoll. I, 17. τὰ λεγόμενα ἡχῶ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σπήπτρου θέμιξενόμανα, ubi manifeste de numerosa et sonora verborum compositione sermo est, quae magnificentiam quandam dicentis prodit. Et alio loco p. 491. in vita Favorini τὸ ἡχῶ φθέρματος, notat pronunciationem sonoram et iucundam. Iungitur paullo post τὸ σημαῖνον τοῦ βλέμματος, et ὁ ῥυθμὸς τῆς γλώσσης. vid. voc. ἔκκρατος et cf. Cresoll. Theatr. III, 18.

Θ.

Θεατρικὰ, σχήματα, Dionys. ep. ad Amm. II, 2. p. 792. dicit figuras orationis eas, in quibus lusus ingenii luxuriantis cernitur, ad elegantiam et concinnitatem affectatam comparatas, ut παρισώσεις, παρομιώσεις, ἀντιθέσεις, quas etiam μεираκιώσεις appellavit alio loco ut eiusd. Epist. Cap. 17. p. 808. Inest etiam notio oblectationis, qua studemus multitudini placere. Vnde alibi Dionys. Iud. Thucyd. p. 813. iungit τὸ θεατρικὸν καὶ τῶν πολλῶν ἀγωγὸν, theatrale quid, et ad colligendam multitudinis gratiam accommodatum. Item ἀνδραῖν καὶ θεατρικὴν διάλεκτον de vi Demosth. Cap. 18. p. 1007. et mox διὰ τῶν θεατρικῶν σχημάτων καλωπίζειν τὸν λόγον ibidem p. 1008. Sic Plutarch. de aud. Poet. Cap. 1. p. 6. τὸ μυθῶδες καὶ θεατρικὸν τοῦ ποιήματος opponit τῇ χάριτι τῆς Μούσης καὶ τῇ γλυκεῖ τοῦ λόγου καὶ ἀγωγῇ, ibique intelligit ornatum poeticum, qui cernitur fabularum phantasmatis, et verborum episodiorumque pigmentis ad ostentationem theatralem compositis. cf. omnino Cresoll. Theatr. III, 12.

Θείως

Θέσις λέγεται. vid. voc. αὐτοσχιδιάζεν.

Θεραπεύειν, dicuntur, qui sententias, argumenta, vel reliquas partes orationis ita tractant, ut, si qua in his offendere possint, vel minus recte dicta videantur, ea corrigant, et offensione vitioque liberent. Sic Aristides περί λογ. αῤ. p. 677. χρῶνται δὲ καὶ οἱ πολιτικοὶ τοῖς ἔξωθεν ἐπινοήμασι, οὓν ἱστορίαις καὶ παραδείγμασι, ἀλλὰ θεραπεύουσιν αὐτὰ ἀπαγγελίαις ἢ αἰτιολογίαις. vid. voc. προθεραπεία. Photius Bibl. Cod. 83. de Dionysio Hal. τῇ κατὰ μέρος ἀφηγήσει καὶ τῇ παρεμβάσει τὴν ἐπὶ τὸ τραχύτερον βέτουςαν θεραπεύει συνέπειαν, dictionis asperitatem corrigit et mitigat.

Θεραπείαι, quae et παραμυθία dicuntur, sunt formae dicendi, quibus sententiae vel verbi alicuius audacia et offensa mitigatur. Sic Hermog. περί δεινот. αὐθαρδῶν καὶ τολμηρῶν διανοημάτων θεραπεύειν efficiuntur, his verbis appositis: ὥσπερ, οὓν. cf. Gregor. ad h. l. Cap. 6. Aliis dicuntur μελίγματα ubi vid. plura. Aristoteles Rh. III, 7. 12. ἄκος dixit eodem sensu. vid. voc. προσιπλήττειν.

Θεραπευτικά, ὀνόματα, sunt ea verba, vel universa dictio, qua auditorem nobis conciliamus, proclivem, attentum, faventem reddimus, quae ideo etiam κολαπευτικά dicuntur Apf. Rhet. Art. p. 714. eademque τοῦ πείθους φάρμακα, veluti persuasionis fomenta, θήρατρα χαρίτων καὶ μουσικῆς τῆς ἐπὶ τὸ πείθειν ἡσυχμενῆς. Vnde a Scholiaste ad Hermog. iunguntur τὰ θεραπευτικά καὶ κολαπευτικά, quibus Corax studebat καταπραῦναι τὸ θορυβῶδες τοῦ δήμου. vid. Orat. Gr. Reisk. Vol. VIII. pag. 196.

Θερμός. Θερμὴ ἰδέα λόγων, calidum dicendi genus, h. e. acre, vehemens, cum affectu coniunctum, ἐναγωγίον, ut iunxit Philostrat. Vit. Soph. I. p. 542. de Polemone, ubi addit: τορὸν ἡχούσα, ὥσπερ ἡ Ὀλυμπικὴ σάλπιγξ, Olympicae tubae modo acutum sonans. In hoc genere etiam passim commemorant θυμὸν, ὄρμην, χολήν. Vnde et Philostrato l. c. lib. II. p. 578. Philager dicitur σοφιστὴν θερμότατος καὶ ἐπιχολάτατος.

Θέσις, quaestio infinita, et universalis, ut de rebus bonis et malis, de iustitia et iniustitia, de gloria, triumpho etc. *allgemeine Untersuchung in abstracto*. Contraria

traria est *ὑπόθεσις*, h. e. quaestio finita, de certis rebus, quae ad certas personas, locum, causas, tempora etiam refertur. Illa est maxime philosophorum, haec oratorum. vid. Sturm. ad Hermog. τασ. p. 10. et 11. Sic et Menander διαρ. ἐπίδ. p. 610. Aphthon. Progymn. *θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψις λογικὴ θεωρουμένου τιτὸς πράγματος*, ad quae verba Schol. in Tom. II. Ald. Rh. postquam alias plures τῆς θέσεως significationes exposuit, hoc vocis etymon tradit: *εἰρηται δὲ θέσις ἀπὸ τοῦ τίθεσθαι ἡμῶς καὶ ὡς περ νομοθετεῖν καὶ δογματίζειν, ὅτι τόδε καλὸν ἢ κακόν*. Idem etiam Hermogenis et Nicolai Sophistae definitiones commemorat. Hermog. *θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψις τινος πράγματος θεωρουμένου ἀμοιροῦτα πάσης ἰδικῆς περιτάσεως*. Nicolai: *θέσις ἐστὶ πρᾶγμα λογικὴν ἐπίσκεψιν ἐνδεχόμενον ἀνευ προσώπων ὀρισμένων καὶ πάσης ἐτέρας περιτάσεως*. vid. Hermog. progymn. in Biblioth. lit. et art. Gotting. P. IX. edita, ubi Prisciani versio laudata magis istam Nicolai, quam Hermogenis definitionem exprimit. Apud Suidam in voc. *θέσις* haec sunt: *ἤδη δὲ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν. ἐφ' ὧν τὰ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνηθέσθον, τῷ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὀρισμένοις συλλεσθαι*. Philostratus Prooem. ad Vitt. Soph. p. 481. τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις vocat, h. e. quaestiones finitas. Nam, notante Oleario ad h. l. Philostrato *ὑποθέσεις* simpliciter sic dictae sunt de unoquoque argumento orationis. Ergo isto modo finitas ab infinitis discevit, vel etiam *θετικὰς ὑποθέσεις* appellavit, ut Lib. II. Vit. Soph. p. 576. in Vita Vari, hoc est, locos communes, e philosophia maxime petitos, de virtutibus, vitiis, exilio, paupertate etc. Alio loco in vita Quirini p. 621. τὰ θετικὰ τῶν χωρίων. Cicero *θέσιν, propositum* s. consultationem, *ὑποθεσιν causam* appellavit. cf. Partition. Cap. 1. Top. Cap. 21. de Orat. III, 28. Et Orat. Cap. 14. „Quaestio, inquit, a propriis personis et temporibus ad universi generis orationem traducta appellatur *thesis*. vid. Senec. Controversi. Lib. I. praef. ubi docet *controversiarum* nomen recentius esse, et post Ciceronem demum inductum, qui *causas* dixerit. cf. Quintil. III, 5. p. 126. Sueton. de clar. Rhet. Cap. 1. Sulpic. Vict. Inst. Rhet. p. 241. Pith. Aurel. August. Princ. Rhet. p. 292. ibid. et Cressoll. Theatr. IV, 6. p. 402. Paulo alio sensu *θέματα* Graecis dicta esse, causarum argumenta et materiam, quae ante declamationem exponi solebant, Quintilianus declaravit Lib. VII, 2. Eadem et *τιθέμενα* dici, Kusterus existimat

istimat ad Suidam in Φρόνιχος Βιθύνος, qui ibi dicitur τι-
θεμένων συνάγωγην scripsisse.

Θεωρίαι, institutiones Rhetoricae. Hermog. Lib. I.
περὶ ἰδ. p. 8. Alio loco τεχνολογήσαι θεωρίαν dixit Lib. III.
περὶ εὐρ. p. 72. Notat etiam θεωρία accuratam meditatio-
nem, quae opposita est τῷ αὐτοσχέδιασμῳ. Vnde ap.
Philostrat. Vit. Soph. II. p. 585. Αἰρίδης dicitur πολὺς
ἐν θεωρήματι, ἐκ κατὰ θεωρίαν πάντα προάγειν, ὅθεν
καὶ τοῦ σχεδιάζειν ἀπηνέχθη.

Θεωρὸς, auditor orationis ἐπιδεκτικὴς Aristot. I, 3.
ubi tria genera ἀκροατῶν statuit, ἐκκλησιασὴν περὶ τῶν
μελλόντων κρίνοντα, δικαστὴν, περὶ τῶν γεγενημένων, et
θεωρὸν περὶ τῆς δυνάμεως, qui de vi et facultate dicentis
scil. ἐν ἐπιδείξει iudicat. vid. ἐκκλησιαστής. Cicero Partit.
Cap. 3. ubi dicit causam auditorum genere distingui, haec
addit: „*Nam aut auscultator est modo qui audit, aut dis-
ceptator, id est, rei sententiaeque moderator: ita ut aut
delectetur, aut fiat aliquid. Statuit autem aut de prae-
teritis, aut de futuris, ut sematus. Sic tria sunt genera,
iudicii, deliberationis, exornationis: quae, quia in lauda-
tiones maxime confertur, proprium iam ex eo nomen ha-
bet.* cf. Ammon. et Thom. Mag. et Gregor. ad Hermog.
Cap. 17. in Reisk. Oratt. Gr. Vol. VIII. ubi locum hunc
Aristotelis adfert; quod Reiskium fugit, qui tamen satis
recte depravata Gregorii verba emendavit.

Θολοῦθαι, τῇ φράσει, dictione inquinari, et tur-
bati Longin. Cap. 3. dicit sententias vitiose tragicas, et
monstruosas hyperbolicas elatas, ut aqua, quae fit θολερὰ
iniectionis lapidibus vel aliis rebus. Simili metaphora Dio-
nysius ταραττεν τὸ καθαρόν τῆς φράσεως in Epist. ad Pom-
pei. p. 763.

Θερυβεῖσθαι, animorum motum efficere Aristot. I,
2. Hoc tribuit λόγοις ἐνδυμηματικοῖς, ut innuat maiorem
eorum vim esse ad persuadendum quam τῶν λόγων παρα-
δειγματώδων. cf. Lib. III, 7. ubi tribuitur τοῖς παθητικῶς
λέγουσι, ut et τὸ καταπλήττειν. Scilicet θέρυβος etiam
dicitur de plausu, et clamoribus, quibus auditores signi-
ficant, sibi placere oratorem. vid. Demosth. Or. Mid. p.
348. et Plato Protag. p. 146. Bipont. ubi τῷ ἐπαίνῳ iungi-
tur, ut synonymum. cf. Cresoll. Theatr. III, 20. p. 273.

Θραύειν,

Θραύειν, τὸ μέτρον, dicitur is, qui harmoniam metricam orationis interrumpit, *δενότης* et affectus gratia, proprie *vulnerare*, *infringere* metrum, unde *χαλὸν* dicitur et mox sine metaphora *ἄφρονον* Demetrio §. 301. Similis verbi compositi usus est apud Photium Bibl. Cod. 191. τῇ συντομίᾳ περιθραύεται τὸ σαφές, brevitate violatur perspicuitas. Vnde et *θραύειν* τὸ πάθος Rhetores dixerunt, infringere, minuere affectum, *κατατέλλειν*, *ἐξέρπειν*, *ἐκβάλλειν*. vid. Marcellin. ad Hermog. εασ. p. 173.

Θρόνος, dictus κατ' ἐξοχὴν suggestus, in quo Rhetores et Sophistae declamabant, in auditoriis vel theatris declamatoriis exstructus, de quo fuse et accurate exposuit Crescoll. Theatr. Rhet. III, 13. IV. I. p. 374.

Θυμικόν, τὸ τοῦ λόγου, orationis gravitas et vis ex affectu et spiritu loquentis, idem quod τὸ σφοδρὲν, *das Starke*, *Affectvolle*. Demetr. de Eloc. §. 7.

I.

Ἰαμβώδης, satyricus. Iambi enim Satyricae poesi proprii erant. Horat. Art. poet. 79. *Archilochum proprio rabies armavit Iambo*. cf. Lib. I. Odar. 16. Hinc Philostratus Vit. Apoll. 6, 11. iunxit ἐπίδειξεν Φιλολοίδου καὶ ἱαμβώδης, ad quem locum Olearius adfert Strab. Lib. IX. p. 422. ubi ait: ὁ ἱαμβος οἰκτιρὸς πανισμῶς, ὡς καὶ τὸ ἱαμβίζειν.

Ἰατρεύματα, Aristot. Rhet. III, 14. appellat momenta prooemii ea, quae omnibus prooemiis communia sunt, veluti *remedia* quaedam et *Φάρμακα*, quibus se muniat orator adversus iudicem vel auditorem vel adversarium.

Ἰδέα, λόγων, ratio scribendi, stilus vulgo dictus. Diog. Laert. in Platone Cap. 25. Mox τρόπον τῆς γραφῆς. vid. Suid. in Βρῦτος ubi *χαρακτήρ* exponitur. — **Ἰδέα συμβουλευτική**, genus dicendi deliberativum Dionys. Art. Rh. 10, 14. — *ιδέαι τροπικαί*, tropi, ut metaphorae, hyperbolae apud eundem in Iud. Lys. Cap. 3. p. 457. Hinc *ιδέαι λόγου* sunt genera dicendi ea, de quibus singularem librum scripsit Hermogenes, h. e. variae virtutes et affectiones quarum oratio capax est. Ita eius Epitomator, Camariota, qui existimatur auctor *συνοπτ. παραδ. ῥήγ.* p. 9. ἑπτὰ

ἑκτὰ εἶεν ἰδέαι λόγου ῥητορικῶς, σαφύνεια, μέγεθος, κάλλος, γοργότης, ἡθος, ἀλήθεια, δεινότης. Eodemque modo Scholiast. in Aphthon. Progymn. T. II. Ald. Rh. Ipsam hanc ἰδέαν autem Scholiastes Anonym. ad Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 377. ita definit: ἰδέα ἐστὶ ποιότης λόγου τοῖς ὑποκειμένοις ἀρμόδιος προσώποις τε καὶ πράγμασι κατὰ τε ἔννοιαν καὶ λέξιν, καὶ τὴν ὅλην τῆς ἀρμονίας καταπλοκὴν. cf. Tzetz. Chil. VI, 79. Vnde patet quid sit ἰδέαις κερανύειν τοὺς λόγους, ap. Phot. Bibl. Cod. 165. hoc est, varietate dicendi orationem distinguere, ita ut tenuitatem, simplicitatem, magnificentiam, aliasque dicendi formas scite misceas, atque ita aequabilitatis frigidae molestiam evites. In eo est ποικιλότης, ὅταν οὐ κατ' ἐν εἶδος εὐγένηται ὁ λόγος Phot. Cod. 175. fin.

*Ἰδέα, ὀνόματα, propria, quibus opponuntur τὰ περιέχοντα, quae circumscribuntur. Pertinent illa ad τὸ ἐληγνίζαν, ad orationem emendatam. Aristot. Rh. III, 5.

Ἰδιότης. ὑποθέσεις αἱ κατ' ἰδιότητα Aristides περὶ λογ. πολ. p. 659. vocat quaestiones ad statum definitivum, vel ὅρον pertinentes, in quo de indole et veluti ἰδιότητι facti vel rei quaeritur. vid. inf. voc. ὅρος. et Quintil. VII, 6. p. 138. ubi tradit Hermogenem 4 genera statuum accepisse, coniecturam, proprietatem, translationem, qualitatem.

Ἰδιοτροπία, peculiaris dicendi scribendique forma et methodus, quam aliquis potissimum sequitur, die *Manner*, *Eigenheit*. Phot. Bibl. Cod. 181. Dionys. de Cens. Scr. Cap. I. ἰδιώματα etiam appellat, et mox χαρακτῆρα. Cicero de Orat. II, 23. de Curione: *suam* quandam expressit quasi *formam figuramque* dicendi. cf. voc. ἰδέα.

Ἰδιότης, Φράσις, vulgaris ratio dicendi, opposita τῇ ποιητικῇ orationi *factae* quodammodo, ut Cicero appellat, elaborataeque. Dionys. Iud. Lys. 3. p. 457.

Ἰδιωτικοί, λόγοι, privatae orationes, contrariae τοῖς δημοσίοις, publicis. vid. Dionys. Iud. Dinarch. Cap. 12. et inprimis Iud. Thucyd. 49. p. 938. ubi recensentur ea, quae in hoc orationum genere tractari soleant v. c. περὶ βιωτικῶν διαλέγεσθαι, πολιτίας, ἢ Φλοῖς, ἢ συγγενέσι etc. Vnde et ὁμιλίας βιωτικὰς appellat ibidem. cf. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 28. ed. Sturm.

Ἰδιωτι-

Ἰδιωτισμός, sermo plebeius. Longin. Cap. 31. aut quotidianus, quatenus contrarius est orationi exaggeratae variis modis dicendi atque artificio oratorio. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 30. cf. Phot. Bibl. Cap. 80. ubi ἰδιωτισμοῦ, plebeiae dictionis, veluti partes commemorantur τὸ ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον. Seneca Controv. Lib. 3. praef. de Albutio Rhetore: „*Idiotismus* est inter oratorias virtutes eas, quae raro procedit. Magno enim temperamento opus est, et occasione quadam. Hac virtute varie usus est. Saepe illi bene cessit, saepe decedit. Nec tamen mirum est, si difficulter apprehenditur vitio tam vicina virtus. Hoc nemo praestitit unquam Gallione nostro decentius. Iam adolescentulus cum declamaret, apte et convenienter, et decenter hoc genere utebatur. Quod eo magis mirabar, quia tenera aetas refugit omne, non tantum quod fordidum, sed et quod fordido simile est.“ Ex quo quidem loco tota idiotismi vis atque indoles intelligi potest.

Ἰζήματα, quae subsident, et depressa sunt. Ita Longinus Cap. 9. 13. Iliadi tribuit ὕψη ἰζήματα μηδαμοῦ χαμβάλλοντα, h. e. eminentiam et sublimitatem, quae nusquam deprimitur, sed aequalis est per omne carmen, ἐξωμωλισμένα.

Ἰλαρόν, κἄλλος, Herodoto tribuit Dionysius ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 777. contrarium τῷ Φοβερῷ Thucydidis. vid. voc. Φοβερόν. Demetrio de Eloc. 128. Ἰλαρός λόγος, dictio amoenae, quae eadem γλαφυρός, et χαριστισμός, Veneres dictionis. Huc et pertinent σχήματα Ἰλαρά, h. e. eae formae dicendi, quarum concinnitate et suavitate quadam sententia per se tristis et severa veluti exhilaratur. Talem ἐπαναφοράν iudicat esse Eustath. ad Hom. 9. p. 959. Verba poetae sunt vers. 772.: νῦν ὤλετο Ἴλιος, νῦν σῶς ὄλεθρος. Ibi Eustath. notat: κἄλλους εἰσι κατ' ἐπαναφοράν σχήματα. ἐπίτηδες τοῦ ποιητοῦ τὸ σκυθρωπὸν τοῦ χωρίου παραμυθησαμένου σχήμασιν Ἰλαροῖς. Laetius tractare argumentum severum, eodem sensu dixit Plin. Ep. II, 5. ubi Cortius laetius edidit. Addit etiam Plinius haec: huius orationis tristitiam reliquae partes actionis exorare (quod illud ipsum est παραμυθησάμεν) debebunt. Idem Demetr. §. 128. Ἰλαρόν πρῶγμα dicit res amoenas, suaves, quae iucundas imagines animo addunt, adeoque etiam laeta oratione efferuntur, ut Amor, Hy-menaeus, nympharum horti etc. vid. voc. ἀνθίζειν.

Ἰππο-

Ἰπποτυφία, nimius et inanis verborum tumor, ut, si quis in rebus parvis, vel in oratione sedatorii, utitur verbis grandibus, sesquipedalibus. Ita apud Lucian. de Conscr. Hist. Cap. 45. ubi Graevius contulit Aristophanis *Ἰπποβάμονα ῥήματα* h. e. equestria verba, quae more equorum incedunt, adeoque *ὕψηλά*, grandia, quae et alibi idem *ὑπόκρημνα ῥήματα* appellat, grandia instar ruptum magnarum. Nempe *ἵππος* et *βοῦς* apud Graecos in compositis augendi vim habent, ut in *βοῶπις*, *ἱππολαετρυών*, *ἱππογνώμων*. In universum Lucianus l. c. ludit metaphoris e re equestri petitis, ut cum in sqq. dicit *γνώμην ἐφ' ἵππου ὀχομένην*, et *ἐρμηνεύων περὶ συμπαραθεῖν ἀμεινον ὀχομενον ἐφιππίου* etc. hoc est, melius est, si mentem veluti equo vestitam pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. De *ἱπποτυφία* cf. Diog. Laert. Plat. Cap. 26. et Cresoll. Vacatt. Autumn. Lib. 3. p. 619.

Ἴσος. *Ἰσα τὰ σχήματα*, Hermog. *παρὶ δειν*. p. 28. dicuntur illae figurae orationis, quae in similitudine quadam verborum cernuntur, quales sunt *ὁμοιοτάλευτον*, *παρήχησις* etc.

Ἰσάζειν. *Ἰσάζοντα πρόσωπα* sunt, cum duae personae ignotae in iudicium veniunt, aequae bonae aut malae, aequae pulchrae aut deformes, v. c. duo Socratis discipuli, uterque bonus et honestus, Plato et Xenophon, sese mutuo accusant. Huiusmodi nimirum argumenta tractabantur a Rhetoribus. v. Hermog. *εἰς*. pag. 52. ad quem locum Marcellin. Schol. p. 53. Ald. ed. Tom. II. haec notat: *Ἰσάζοντα καλεῖ τὰ ἔχοντα τὰς προτάσεις ἴσας καὶ πίσεις τὰς αὐτὰς τοῖς ἀντιόχοις*. Quintil. IV, 2. *Evenit aliquando in scholasticis controversiis, quod in foro an possit accidere, dubito, ut eodem colore utraque pars utatur, deinde eum pro se quisque defendat* etc. — *Ἰσάζουσα* quoque *αἵρεσις* Rhetoribus dicta est species causarum, quae non consistunt in iudicio, vel *ἀσυστάτων*, cum eadem ex utraque parte dicuntur, et nihil proprium est alterius partis. Talis causa appellata quoque *ἰσομερής*, et κατ' *ἰσότητα*. vid. Fortunat. Art. Rhet. p. 39. ed. Pith.

Ἰσόπωλον, cum duo membra pares syllabas, eandemque adeo magnitudinem habent. Demetr. El. 25. *Compar* dicit Auct. ad Herenn. IV, 20. cf. Rutil. Lup. II, 15. Quintil. IX, 3. 80. et voc. *καρίσσις*.

1.

Ἴσοσκε-

Ἰσοσκελῆς, περίοδος, periodus paria membra habens, quae eadem etiam ἰσόπλευρος Hermog. Lib. IV. περι εὐρεσ. p. 170.

Ἱστορικός. ἱστορικὴν περίοδον Demetr. Eloc. 19. vocat, quae medium tenet inter longam et brevem, ut ab altera parte non nimiam artem prodat, ab altera autem orationis quandam dignitatem ex simplicitate obtineat.

Ἰσχνός, χαρακτήρ, tenuis stilus, oppositus τῷ ὑψηλῷ, ut patet e Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 2. p. 758. Idem ibi dicitur ἀφελῆς, ἀποίητος. cf. Demetr. Eloc. 190. Versatur circa res parvas, habetque elocutionem vulgarem, et propriam, non translatam, et dilucidam. Demetr. l.c. §. 36. contrarium τῷ μεγαλοπρεπῇ facit. Scilicet non in vitio est, sed gradum et rationem tantum significat; tribuiturque inprimis Xenophonti. vid. Phot. Bibl. Cod. 58. Sic plane Cicero de Orat. II, 14. Xenophontem Callistheni opponit: *Hic quidem*, inquit, *rhetorico paene more*, (scil. scripsit historiam) *ille autem superior, leniore quodam sono est usus, et qui illum impetum oratoris non habeat: vehemens fortasse minus, sed aliquanto tamen est dulcior.* Inprimis legenda sunt, quae Cicero Orat. inde a Cap. 23. de hoc charactere orationis, quem admirabili dictionis varietate designat, exposuit. Vocatur ab eo, *tenuis, summissus, acutus, subtilis* orator. Deinde ab eo in seqq. *amplum*, et *gravem* ornatum, gr. μεγαλοπρεπῇ, ὑψηλόν, αὐσηρόν, et *mediocrem, modicum, temperatum*, qui gr. ὁ μέσος χαρακτήρ dicitur, distinguit. cf. Marcellin. Vit. Thucyd. p. 6. — Proclus in Chrestomath. apud Photium Bibl. Cod. 239. τὸ ἰσχνόν, inquit, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει, ἐξ ἀνευμένων δὲ μᾶλλον συνήρται h. e. non respuit ornatum e tropis et artificiosa compositione, sed magis remissior et attenuata eius forma est: *der mildere, gemäßigte, bescheidnere Schmuck.* Sic et Dionys. de vi Demosth. Cap. 6. p. 967. Platonem probat, ὅταν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀκριβῆ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἀπολήτον εἶναι, κατεσκευασμένην δὲ ἀνωμότην καὶ ἀφελῆ κατασκευῇ διάλεκτον ἐκφέρῃ. Huic oppositus est ὁ ἀδρός χαρακτήρ, qui habet formam grandiore, elatiorem, et ab arte copiosius instructam. Dionysius Cens. Script. vet. Cap. 5. in Lyfia laudat τὴν ἰσχνότητά της φράσεως in narrationibus. Quintilianus autem IX, 4. 17. *textum tenue et rarum, gratiamque simplicis atque inaffectati coloris.* Contrarium autem τῷ ἰσχνῷ vitium est τὸ ταπεινόν. Haec forma

forma Latiniſ etiam dicitur *extenuata*. vid. Herenn. IV, 8. et II. ubi de vitio contrario ita: „Qui non poſſunt in illa *facetiſſima verborum attenuatione* commodè verſari, veniunt ad *aridum* et *exſanguis* genus orationis; quod non alienum eſt *exile* nominari.

Ἰσχνόφωνος, Graecis dictus non ſolum is, qui exili voce eſſet, μικρόφωνος, vel σμικρόφωνος etiam Poluci, et oppoſitus τῷ λαμπρόφωνῳ, ſed etiam, qui lingua haefiraret, ita ab Ariſtotele appellatum Cicero tradidit Lib. I. de Orat. ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἐτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἐτέραν, quae verba Ariſtotelis adfert Coel. Rhodig. Lect. ant. XIII, 1. vid. λαμπρόφωνος.

Ἰὼν, λόγος, oratio *procurrens*, maxime ex ea compositione, quae ſit ἀσυνδέτοις et ἀναφοραῖς, quae illam *mobilem* efficiunt; unde et illi ἀταξία, et Φορὰ tribuitur, cui opponitur ἡ εἰσῆσις, veluti *immoratio*, et *requies* quaedam. Haec ap. Longin. Cap. 20. 2. magna metaphora- rum varietate docentur.

K.

Καθαίρειν, deprimere, elevare, v. c. συνθήκας, pacta, quod ſit, cum ea ſuſpecta reddimus, iisque fidem detrahimus. Ariſtot. Rhet. I, 15. 32. ubi τὸ αὔξειν opponitur, ut et alibi ἡ καθαίρεσις, τῇ αὔξεισι eodem ſenſu. Sic et Sopater διαρ. p. 289. τὰ τῷ πεφλαίῳ ὑπάρχοντα καθαίρειν, elevare ea, quae vere cauſae inſunt argumēta adverſaril; et an. Menandr. ἐπιδεικν. διαρ. p. 637. καθαίρειν τὸ ἀξίωμα ἐν λόγῳ, h. e. ea dicere, quae dignitatem et gravitatem tollunt, adeoque ad tenuitatem delabi. Vnde et ſynonymum ibi ponitur τὸ ὑποπίπτειν, *ſinken*.

Καθαρός, τὴν ἐρμηνείαν, purus in elocutione, Dionyſio lud. Lyf. Cap. 2. dicitur Lyſias, et paullo poſt idem τῆς Ἀττικῆς γλώσσης ἄριστος πανῶν. Mox commemorat τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον, et καθαρῶς γράφειν, quod uno verbo Ariſtoteles dixit ἐλληνίζειν. Idem in ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. ſe ipſe explicat hiſ verbis: ἡ καθαρά τοῖς ὀνόμασι, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σῶζουσα διάλεκτος, ſermo purus, et proprietatem linguae graecae retinens. Ib. Cap. 2. de Platonis ratione dicendi: καθαρά τε καὶ διαυγὴς γίνεται, ὥσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναιμάτων, pura et dilucida elocutio. Vtramque virtutem

Latinorum *elegantia* complectitur, quae duas partes habet, *latinitatem* et *explanationem*, h. e. orationem puram et dilucidam. cf. Herenn. IV, 12. — τὸ καθαρόν τῆς φράσεως etiam opponitur τῇ ποιητικῇ ἀπειροκαλίᾳ, notatque puritatem sermonis prosaici, liberam a colore poetico. ap. Dionys. l. c. Cap. 2. p. 763. — Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. p. 26. quinam sit καθαρὸς λόγος, perspicue per omnes, quas constituit, orationis partes docet, ἐννοίας, μέθοδον, λέξιν, σχήματα, κῶλα, σύνθεσιν, ἀνάπαυσιν et βυθμόν. Itaque 1) ἐννοία καθαρὰ sunt αἱ κοιναὶ πάντων, καὶ εἰς ἅπαντας ἀνελθούσαι, ἡ δόξασαι ἀνελθεῖν, σαφεῖς ἅθ' ἑαυτῶν οὖσαι, καὶ γνωρίμοι, καὶ μηδὲν ἔχουσιν βαδν, μηδὲ περινενοημένον. Facit enim τὴν καθαρότητα primam partem τῆς σαφηνείας. 2) μέθοδος καθαρότητος h. e. puritas tractationis, *Deutlichkeit in der Darstellung und Ausführung*. Eam sic describit: γίνεται καθαρὸς λόγος, ὅταν ψιλὸν τὸ πρᾶγμα τις ἀφηγῇται, ἢ ἀρχεται γε ἀπ' αὐτοῦ ψιλοῦ τοῦ πράγματος, καὶ μηδὲν ἔξωθεν συνεφέληται h. e. pura oratio fit, si quis rem nudam breviter narrat, nihil extrinsecus admiscens, quod non ad rem praesentem pertineat. 3) καθαρὰ λέξις Hermogeni est, ἡ κοινὴ, εἰς πάντας ἤκουσα, μὴ τετραμμένη, μὴ σκληρά, verba vulgata, non translata, omnibus perspicua, nec dura a vetustate vel inflexione vel translatione. ibid. p. 32. 4) σχῆμα καθαρὸν p. 32. ponit in ὁρθότητι h. e. directa verborum consecutione. 5) καθαρότης τῶν κῶλων in eo est, ut τὰ κῶλα sint μικρά, κομματικά, καὶ καθ' ἑαυτὰ ἀπαρτίζοντα τὰς ἐννοίας, membra parva, incisis paria, et quae suo ambitu absolvant sententiam. 6) συνθήκη καθαρὰ compositio pura et simplex, quae non anxie vitat concursum vocabulorum, et similibus est sermoni quotidiano. p. 38. 7) ἀνάπαυσις καθαρὰ, clausula orationis pura, et simplex, absolvitur metro, iambico inprimis et trochaico, quae maxime vulgaria et simplicissima metrorum genera sunt. — Hinc καθαρότης, σαφήνεια, εὐκρίνεια plerumque iunguntur, ut causae et effectus, si quis ex eo genere laudatur. vid. Photius Bibl. multis in locis, ubi scriptorum virtutes oratorias recenset, inprimis cf. Cod. 176.

Καθαστηκός, τὸ, ἐν λόγοις, iungitur τῷ συντόνῳ, et notat soliditatem quandam et firmitatem orationis. Photius Bibl. Cod. 108. Vix dubito, quin notaverit id quod Auct. ad Herenn. IV, 11. dixit *confirmate et viriliter versari*

versari in oratione, ut opponeret id orationi, quae veluti sine nervis et articulis fluctuet huc et illuc.

Καθολικὸς λόγος, est, quae et γνώμη dicitur, locus communis, sententia universalis. Hermog. περὶ δεινот. et Gregor. ad h. l. Cap. 5. ubi haec sunt: γνώμαί εἰσι καθολικοὶ λόγοι, et ex Theophrasto: γνώμη ἐστὶ καθόλου ἀπόφασις ἐν τοῖς πρακτικοῖς. His opponuntur ἴδιοι λόγοι, h. e. sententiae, quas sibi quisque adoptavit, *Grundsätze des Individuums, die jeder einzelne nach seinen Einsichten, Vorurtheilen oder Grillen annimmt.* Vnde et hi dicuntur παράδοχοι, τὸ γὰρ παράδοχον ἑνὸς τινος δόξα ἐστίν. vid. Gregor. l. c.

Καθωμιλημένον, τὸ, quod ad familiarem sermonem prope accedit. Rhot. Bibl. Cod. 85.

Καινοπραπῆ, novae verborum consecutiones. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 180. vel etiam inusitatae verborum compositiones, quae abhorrent a consueta ratione dicendi. v. c. θύειν Παναθηναῖα, vel Λύκμα pro θύειν ἐν Λυκαίαις. Eustathius ad Hom. ubique iungit τὸ σολοικασίδες, vel σολοικοφάνες, et τὸ τῆς συντάξεως ἀνατάλληλον. cf. Odyss. l. p. 1639. vid. Aristid. περὶ λογ. ἀφ. p. 680. Idem p. 681. ad καινοπρέπειαν refert, cum tempus praefens dicitur pro perfecto, in narrationibus. Photius Bibl. Cap. 83. de Dionys. Hal. ἐστὶ τὴν φράσιν καὶ τὴν λέξιν καινοπραπῆς, καὶ ἐς τὸ ἀναπεχωρικὸς τῶν πολλῶν τὸν λόγον ἐκβιαζόμενος, in dictione novitatem sectatur, et orationem studiose ita fingit, ut a vulgari ratione dicendi abhorreat.

Καινολογία, ea orationis forma, quae a vulgari et simplici dicendi ratione abhorret, habetque φράσεις ποιητικὰς, τροπικὰς, ξένας, γλωττηματικὰς, et omnino τῶν εἰωθότων σχημάτων διαλλαγήν. Dionys. Iud. Lys. Cap. 3. Hanc et καινοτροπίαν τῆς πλάσεως appellat Eustath. ad Hom. Il. v. p. 952. ad eamque refert τὸ ποικίλον, καὶ ἀνομοειδές.

Καινόσπουδον, τὸ, novarum sententiarum studium, in quo causam τῆς ψυχρότητος ponit Longin. C. 5.

Καιρὸς, vel etiam χρόνος Dionysio Hal. dicitur ea opportunitas, quae docet, quo quid loco recte iucundeque, aut falso et contra suavitatem ponatur. Haec opportunitatis observatio non potest praeceptis doceri, sed est

est sensus et usus; *das Gefühl des Schicklichen, des rechten Ortes, wo etwas sich gut ausnimmt, was an einem andern Orte misfallen würde.* vid. Dionys. de Comp. Cap. 12. p. 68. Hanc opportunitatem dicit τῆς ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κρείττον μῆτρον, nec Rhetorem aliquem extitisse, qui τέχνην τοῦ χρόνου proposuerit. Et mox: οὐκ ἐπιστήμη θηρατός ἐστιν ὁ καιρός, ἀλλὰ δόξη, non scientia vel praeceptis, sed sensu et iudicio animi percipi opportunitatis illius doctrina potest. — Deinde etiam καιρός dicitur de ea facultate rei demonstrandae, quae sumitur vel a loco, vel tempore, vel persona vel alia insigni περιστάσει. Sic Hermog. Lib. I. περὶ εὐρ. p. 24. προσῖμα ἐκ τοῦ καιροῦ appellat, quae hanc formam habeant, ut orator res illas, quas modo diximus, in prooemio explicet. Exemplum eiusmodi exordii, quod dici possit ἐκ τοῦ καιροῦ sumtum, Sturmius ad h. l. Hermog. ex oratione Cic. pro Milone laudavit.

Κακόζηλον, τὸ, Demetrius in universum appellat vitium illud orationis, quod nimia τοῦ γλαφυροῦ h. e. formae dicendi elegantis, mollioris, et suavis, affectatione cernitur: *üppiges, übertriebnes Wesen in Hinsicht auf Verzierungen, Metaphern, Witz* etc. de Eloc. 186. cf. 229. et Quintil. VIII, 3. 55. sqq. ubi accurate vis τοῦ κακοζήλου exponitur; inprimis Lib. II, 3. 8. ubi *tumidos, corruptos, tinnulos, et quocunque alio genere cacozeliae peccantes*, componit. cf. Suet. Aug. 86. ubi *cacozelis* antiquarios opponit, ad illorumque vitia etiam cincinnos *μυροβρεχεῖς* refert. Longinus Cap. 3. 4. postquam docuit τὸ μετρακιδῶδες, puerilem adfectionem, esse σχολαστικὴν νόησιν, ὑπὸ περιεργίας λήγουσαν εἰς ψυχρότητα, haec addit: ὀλιθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ τεποικημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος· ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον, h. e. prolabantur autem in hoc vitium, qui, dum eximiam, politam inprimisque suavem esse orationem volunt, operoso ornatui adhaerescunt, et perverso imitandi studio. — Simile est, quod κακόζηλον Hermogenes dicit Lib. IV. περὶ εὐρεσ. p. 208. si quid ex bonis scriptoribus imitatur invita Minerva, ita ut non paret simus dicendo. Quare, si quis metaphoram coeptam male pertractat et absolvit, is culpam habet κακοζήλιας. Sic Demetrius Eloc. §. 286. cum Demadeam δεινότητα censet ἔχειν τι ἐπισφαλές καὶ οὐκ εὐμίμητον, vim τοῦ κακοζήλου expressisse videtur. Nam Demades plerumque modum

modum excedebat in emphasibus, hyperbole, allegoriis. Deinde etiam latius τὰ κακόζηλα Hermogeni dicuntur, quaecunque in oratione vel fidem nostram nimium superant, vel insignem turpitudinem habent, vel probabilia non sunt, vel contra naturam Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 212. Sic et Quintilianus l. c. τὸ κακόζηλον, inquit, *per omne dicendi genus peccat. Nam et tumida et exilia, et praedulcia, et abundantia, et accersita, et exultantia sub idem nomen cadunt.* Denique Demetrius Eloc. 239. (vel 249. ed. Fisch.) non obscure innuit, quod veteribus dictum fuerit ψυχρὸν διάνημα, suo tempore τὸ κακόζηλον appellari h. e. sententiam frigidam, inepte acutam: Cui si accedat ξηρὰ σύνθεσις, elocutio arida, h. e. forma et numero vitiose elata, tum oriri vitium illud, quod ξηροκακόζηλία nominetur. Huic omni κακοζήλῳ opposita est, quam Plutarchus Lycurg. 21. εὐζηλίαν appellat; unde cum ea iungit τῇ καθαριότητι, eiusque vim mox ita describit: ἡ λέξις ἢν ἀφελὴς καὶ ἀθρυπτος ἐπὶ πράγμασι σεμνοῖς καὶ ἡθοιοιοῖς.

Κανόπλωσον, τὸ, sententia vel quaestio vitiose ficta, adeoque ἀσύστατος, quae v. c. in historiam peccet non observatis temporibus, et locorum, personarum aliasye περιτάσεις inepte confundat. Hermog. εασ. p. 12. Ad eum locum Sopater p. 67. Ald. T. II. διαφέρει τοῦ ἀδυνάτου τὰ κανόπλασα μόνῳ τῷ χρόνῳ. οὐ γὰρ ὡς ἀδύνατα τῇ φύσει πλαττεται, ὅπερ ἴδιον τῶν ἀδυνάτων. ἀλλ' ὡς μὴ συμβαίνοντα τῷ χρόνῳ ταῦτα πλαττόμενα κανόπλασα λέγεται.

Κανόσημον, de verbo cuius elocutio molestum sonum reddit Longin. Cap. 43. ut verbum ξεζάσης, quod ob soni molestiam gravitati nocet, quam ipsa habet. Contraria est ἡ εὐτομία τῆς λέξεως, cum verba facile et suaviter pronunciari possunt.

Κακοτεχνία, affectatum atque intempestivum artis et concinnitatis studium, quale se v. c. exserit in cumulandis antithesibus, similibusque figuris. Demetr. Eloc. 27. Antea illius vitii causas appellaverat τερθρεῖαν et φροντίδα παρ' αὐτὰ, nimium circa istas res studium. Mox κακοτεχνεῖν eodem sensu commemorat. cf. §. 247. 250. et Crescoll. Theatr. II, 2.

Κακόφατον, duplici modo Graecis dicitur, five mala consuetudine in obſcoenum intellectum ſermo detortus eſt, five iunctura deformiter ſonat: quae eſt definitio Quintiliani VIII, 3. 45.

Κακοφωνία, idem quod a Longino κακότρομον dictum eſt. Demetr. 255. de Eloc. vid. voc. εὐφημία.

Καλλιγραφείσθαι. Longin. 33. 5. ubi Bacchylides et Io Chius dicuntur ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κακαλιγραφημένοι, illi non laſſi ſunt, ſed in riſto dicendi genere praeſtantiſſimi. Ad hunc locum Morus e Diog. Laert. Plat. τὴν ἐκλογὴν τῆς καλλιγραφίας laudat, h. e. delectum ornatorum locorum.

Καλλιλεξία, delectus verborum, quatenus haec vel forma vel ſignificatione ſe commendant prae aliis. Phor. Bibl. Cod. 66. Alio loco Cap. 67. τὸ εὐσημον τῶν λέξεων vocat.

Κάλλος, ὀνόματος, ſecundum Ariſtotelem Rhet. III, 2, 37. ἵπεται ἐν τοῖς ψόφοις, ἢ τῷ ſημαινομένῳ, aut in ſono, aut in ſignificatione. Contrarium eſt τὸ αἰσχος. Et mox καλὰ, ἢ τῇ φωνῇ, ἢ δυνάμει, ἢ ὕψει, ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει. cf. Demetr. de Eloc. 173. et ad voc. καλόν. — **κάλλος** ὑποθέσεων, honeſtas argumentorum, quae ſibi orator tractanda deligit, ut, cum valent ad morum virtutumque inſtitutionem, ad rempublicam, patriam, familiamque bene gubernandam, edle, gemeinnützige Stoffe. Dionyf. lud. Iſocr. Cap. 4. Cap. 12. eandem appellare videtur λαμπρότητα τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὸ φιλοσοφον τῆς προαίρεσεως. Deinde **κάλλος** Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 164. in genere notat partium omnium in oratione morata convenientiam. Vnde ad eam refertur εὐαρμοσία, τὰ εὐχροία, et a nonnullis dicebatur τὸ τοῦ σώματος χρῶμα. Sic et Plato in Phaedro ad **κάλλος**, εὐαρμοσίαν, συμμετρίαν, εὐταξίαν requirit. Quatenus autem τὸ **κάλλος** peculiare eſt genus dicendi, auctore Hermogene l. c. p. 168. in ſingulis quidem verbis tum locum habet, cum λέξις eſt καθαρά, ſimplex et candida, non artiſcioſe elaborata metaphoris et translationibus. Vnde Iſocratem, cuius orationi fere proprium ſit τὸ **κάλλος**, dicit minime uſum eſſe verbis translatis. Eadem virtus etiam verba minuta et paucis compoſita ſyllabis poſtulat. Figurae τὸ **κάλλος** adiuvantes ſunt, παριſώσεις, ἐπαναφοραί, ἀντιτροφή, κλιμακω.

μακωτόν, ὑπέρβατον, τὰ καινοπρεπῆ, πολύπτωτον. Membra καλὰ sunt mediocriter magna, et in quibus non est moleitus verborum hiatus ex concursu vocalium, sed omnia continuata undique consonantibus. Deinde numerus non debet esse ubique par syllabis, moris et sonis, sed ex singulis mixtus et temperatus. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. VI. p. 501. Dignus est, qui adscribatur locus Flav. Iosephi, cum rerum varietate dictionis elegantiam promittentis Lib. XIV. Ant. Iud. Cap. 1. 1. τὴν γὰρ ἱστορίαν καὶ τὴν μῆνυσιν τῶν ἀγνοουμένων τοῖς πολλοῖς πραγμάτων δια τὴν ἀρχαιότητα δίδμεν, καὶ τὸ τῆς ἐπαγγελίας κάλλος, ὅσον δὴ τοῦτ' ἐστὶν ἕκ τε τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τούτων ἀρμονίας, καὶ ὅσα πρὸς τούτοις συμβάλλεται τῷ λόγῳ ἔχειν κόσμιν τοῖς ἀναγνωσμένοις, ὡς ἂν μετὰ χάριτός τινας καὶ ἡδονῆς τὴν ἐμπειρίαν παραλαμβάνοιεν. *

Καλλωπίζεσθαι, de oratione artificiose elaborata et polita, praesertim in structura verborum, ut si quis anxie in eo elaborat, ne vocales aut consonantes concurrant, Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 38. ubi λόγον καλλωπισμένον opponit τῷ ἀπλῷ et καθαρῷ. Cicero id genus dicendi *floridum* appellare videtur. vid. Brut. Cap. 82. et cf. Quint. II, 5. Menander διαμρ. ἐπιδ. p. 637. ait: καλλωπίσεις τὸν λόγον καὶ εἰκόσι, καὶ ἱστορίας, καὶ παραβολαῖς, καὶ ταῖς ἔλλαις γλυκύτησι. Omnino infinitae fere metaphorae sunt, quibus veteres in hoc genere ornamentorum et pigmentorum exprimendo usi sunt. Ita Clem. Al. Paraen. p. 50. simplicitatem Script. Sacrae demonstrans: αἱ γραφαὶ γυμναὶ κομμωτικῆς καὶ τῆς ἐπὶ τὸς καλλιδωνίας καὶ εὐμολίας καὶ ποτακείας ὑπάρχουσι. vid. quae dicta sunt ad voc. ἀνθίζειν, et ἄνθος. Hinc et καλλωπίσματα, ornatum et veluti mundum orationis notant. vid. Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 46. p. 928. et Cresoll. Theatr. III, 21. p. 307. sq.

Καλὸν, τὸ, Dionys. Comp. Cap. 10. distinguit ab ἡδονῇ, et ponit in μεγαλοπρεπείᾳ, βάρει, σεμνολογίᾳ, ἀξιώματι, πιδανῷ. — Demetrio de Eloc. 173. καλὰ ὀνόματα sunt τὰ πρὸς τὴν ἀκοήν, ἢ πρὸς τὴν ὕψιν ἡδέα, ἢ τῇ διανοίᾳ ἔντιμα, ex Theophrasti definitione. vid. voc. κάλλος. Dionys. l. c. Cap. 13. καλὴν ἀρμονίαν eodem modo, quo ἡδέϊαν, fieri contendit. Τὰ γὰρ αὐτὰ, inquit, ποιητικὰ ἀμφοῖν, μέλος εὐγενές, ῥυθμὸς ἀξιώματικός, μεταβολὴ μεγαλοπρεπῆς, τὸ πᾶσι τούτοις παρακολουθεῖν πρέπει. Ibi etiam, quam καλὴν λέξιν antea dixerat, nunc γεν-

ναῖαν, et σεμνήν vocat. Demetrio Eloc. 167. Sappho dicitur καλλιπῆς καὶ ἡδῖα.

Καμπή. Demetr. de Eloc. §. 17. de periodo simplici: ὅταν τὸ πῶλον μῆκος τε ἔχῃ καὶ καμπὴν κατὰ τὸ τέλος, τότε μονόκυκλος περίοδος γίνεται, quando membrum uno tenore usque ad finem coniunctum progreditur. Ergo καμπή est veluti iunctura quaedam, quae facit ut sententia in initio et fine apte cohaereat. Cap. 10. iungitur ut synonymum συστροφή h. e. iunctura, quae veluti gyrum faciat, et initium fini adiungat. Sic Plutarchus praec. polit. p. 259. quamvis in re dissimili, tamen ienxit tanquam synonyma καμπὴν καὶ περιαγωγὴν, ut appareat, καμπὴν esse κύκλον quendam, in quo oratio ab initio usque ad finem contineatur. Cicero de Orat. III, 48. et 49. *conversionem* vocat, eodem sensu. Nam de ambitu orationis et perpetuitate sermo est. Vnde Maxim. Tyr. Disf. 15. ἀκαμπεῖς περίοδους dicit, *rotundas* periodos, h. e. praecipua arte elaboratas. Sic et Vlpianus verbis Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 247. ἐπορεύοντο κύκλῳ, hanc explicationem addit: καμπὰς τινὰς καὶ μὴ ὁρῆν ποιούμεναι. vid. Cic. ad Att. I, 14. ubi Casaubonus p. 86. καμπὰι, inquit, sunt orationis flexus, et ἀποθέσεις artificiosae, respondentque ερροφαῖς poetarum. Est autem a stadio vox haec petita. Gronovius autem ad h. l. „καμπὰι sunt clausulae, flexus molles orationis ab una parte in aliam.“ cf. Ernest. Clav. Cic. in περίοδοι.

Κατάγεως, figura ad τὴν εἰρωνείαν pertinens, eique subiecta, quae ita definitur: ὅταν ἐπὶ τινὶ πράξει τῶν μὴ δέοντως καταδρασυνομένων κατακαισώμεθα. Ael. Herodian. περὶ σχημ. in Villois. Anecd. T. II. p. 90.

Κατάγλωσσον. vid. voc. γλῶτται.

Καταδήγησις dicta, „quum sola narratione materia continetur, quae in iis controversiis collocatur, in quibus tota oratio narrativa est.“ Sic Fortunat. Rhet. p. 62. ed. Pith.

Καταδρομή, dicitur in oratione locus communis, in quo post causam confirmatam, breviter omnes res percurrit orator, sed ut videtur, refutandi causa. Nam contraria illi videtur esse ἡ συνδρομή, de qua diximus alio loco. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 376. de Lycurgo: εἰς τοὺς οἰ

οἱ λόγοι αὐτοῦ καταδρομὴν ἔχοντες ἔτιν οὗ κατὰ τῶν ἀποδο-
δευμένων πραγμάτων. Sic et Sopater διαίρ. ἐπίδ. p. 292.
ἐπιλογῇ ποιῶν καταδρομὴν ἔχοντι τοῦ προσώπου Δημάδου.
Aliis in locis iunguntur, αὐξήσις, καταδρομή, δεινωσις.
Itaque est impetus quidam, et vehementia, qua orator
utitur ad causam adversarii elevandam. cf. Sopatr. p. 407.
Vnde et καταδρομὴν ποιῆσαι signif. in aliquem invehi ar-
gumentis contrariis, s. invectivam dicere. Phot. Bibl. Cod.
23. cf. Dionys. Ep. ad Pompei. de Platone p. 752. ubi op-
ponitur τὸ ἐγκώμιον γράφειν. Denique καταδρομὴ τοπικὴ
dicitur, h. e. excursus ad locum communem, vel loci
communis copiosa et plena pertractatio. v. Hermog. περὶ
ῥασ. p. 108.

Κατακλᾶσαι γραφὰς et πόδας κατακλασμένους,
fractam orationem, fractos pedes, dixit Dionys. Comp.
Cap. 18. p. 121. et 206. De vitiosis metris sermonem ef-
fe, ex omni loci contextu patet. De his cf. quae sup. ad
voc. διακλᾶσαι dicta sunt. Dilucidius Demetrius Eloc.
193. κενασμένα eademque ἄσμενα μέτρα dicit, σύνθεσιν
ἀναπαικτικὴν, et comparat eam versibus Sotadeis, quorum
molities vitiosa sit, διὰ τὸ μαλακώτερον. Hoc genus ad
κακοζηλίαν refert, quae in nimia elegantiae acuminisque
affectatione, atque abusu cernitur. Scholiastes Anonym.
ad Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 393. de metro Ionico, mol-
liori illo, loquens: ἀβρότεροι ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἴωνες· εἰκό-
τως οὖν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῶν αὐτῶν μέτρον ἐκλυττώτερόν τε καὶ
κεκλασμένον καὶ τῇ σεμνότητι ἐναντίον ἐστί. *Fractam pro-*
nuntiationem etiam Plinius dicit Lib. II. Epist. 14. Cicero,
ut mollietatem et teneritatem quandam orationis significa-
ret, simili, ni fallor, metaphora usus, vocem *inflexere*
adhibuit. Ita certe lux additur loco Brut. Cap. 9. ubi de
Theophrasto: „hic primus *inflexit* orationem, et eam
mollem teneramque reddidit, sed suavitate ea, qua per-
funderet animos, non qua perfringeret, h. e. quae non
ad vim animis faciendam, sed solummodo ad delectatio-
nem comparata erat, seu, ut Cicero ipse explicat, *tantum*
ut memoriam concinnitatis suae, non cum delectatione etiam
aculeos relinqueret: ihr Reiz wirkte gleichsam nur auf der
Oberfläche, hatte mehr eine augenblickliche angenehme Zer-
streuung, als eine innere Richtung und Bestimmung der
Empfindungen und Maximen zur Folge. cf. Plin. Ep. I.
20. ubi verborum *pungere* et *infigere* eadem ratio est. vid.
voc. *κέντρον*. Obiter adnoto, qua metaphora Cicero
persun-

perfundere animos dixerit, eadem plane Graecos adhibuisse voces διαχύεσθαι et διαχῆσθαι, exhilarari, delectari, angenehm zerstreut werden. Ita Polyb. VIII, 22. διαπεχυμένοι, *hilariores, inprimis e convivio.* Lucian. Symp. 18. ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθῶεν, et convivae magis exhilararentur. Eustathius adeo ad Hom. II. 6. p. 1035. dixit πραγματικῶς διαχῆσθαι, *rebus et sententiis suaviter affici*, quatenus alia est illa delectatio, quae verbis et elocutione efficitur, τὸ Φρασικῇ χάριτι δεξιοῦσθαι. Hesyech. διαχέομαι ἡδομαι, χαίρω.

Κατακερματίζεσθαι. διήγησις εἰς μικρὰς τομὰς κατακερματιζομένη, *conclisa in parvas partes narratio*, dicta est Dionysio in Iud. Thuc. Cap. 9. p. 828. de Thucydide, qui saepe res multas uno tempore gestas ita narrat, ut nullius absoluta narratio fiat, sed prius, quam hanc absolvat, ad aliam progrediatur. Hoc Dionysius dicit κατακερματίζειν τὴν διήγησιν. Longinus etiam Cap. 42. κατακερματισμένα vocat minuta membra, s. incisa, μικρὰ, συγκεκομμένα. v. inf. κερματίζειν. Cicero de Orat. III, 49. *carpenda saepe membris minutoribus oratio.*

Κατακύπτειν. σύνθεσις κατακεκομμένη, *oratio conclisa*, membris minutis, et veluti frustulatim adspersis constans. Demetr. de Eloc. 4. Eadem κερματισμένη. vid. voc. κομματικῶς, et κατακερματίζεσθαι.

Καταντλῆσαι, obruere rerum multitudine. Longin. 12, 5. ubi et χύσιν commemorat. vid. Ruhnken. Hektor. crit. Orat. gr. p. 91. Rutilio Lupo praemissa.

Καταπεπλασμένον, Graecis dictum genus illud soni gravioris, quod praeclusis tibiis foraminibus recto modo exibat. Hinc nomen usurpatum de iis, qui graviolem, quam natura ipsis tribuit, vocem dum affeētant, illa ipsa re vires et claritatem voci adimunt. Itaque hoc Quintilianus Lib. 1, 11. 6. ad graeci verbi etymon adludens ita expressit: *simplicem vocis naturam pluriore quodam sono circumlinire.* Eandem κοίλοσολαν dixerunt, quam Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. ita circumscript: *διογκοῦσαι κατὰ τὴν προσφορὰν τὸ τόμα, ὥς τομφάζαν.* vid. Turneb. ad Quint. I, 5. 32.

Καταπληκτικῇ, λέξις, quae et θαυμαστῇ, dictio eminens gravitate sua et admirationem iniiciens. Dionys. Iud.

Iud. Lyf. Cap. 13. Nempe haec duo commemorat inter alia plura, quae oratoris δεινῶ, vehementis et altiores spiritus ducentis notionem absolvant, qualia sunt λέξεις ὑψηλῆ καὶ μεγαλοπρεπῆς, τὸ πικρὸν, τὸ δεινὸν, τὸ φοβερὸν ἐμφανέουσα, ἀφ' αὐτῶν καὶ τόνους ισχυροὺς ἔχουσα, θυμοῦ καὶ πνεύματος μετῇ.

Καταποικίλλειν, λόγον, Demosthenes dicitur Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 6. quatenus non uno et peculiari dicendi genere utitur, sed omnes formas veluti misceat, et sic orationem varie distinguat: in qua quidem re τὴν δεινότητα Demosthenicam Hermogenes ponit. Sic idem Demosthenes apud Lucian. in Encom. §. 14. ποικιλιάτος ἐναλλαγαῖς σχημάτων.

Καταπυκνοῦν, τὸν λόγον ἐννοίας καὶ τοῖς ἐνόμασι, densare orationem verbis et sententiis, ubertatis et copiae documentum, tribuitur Demostheni apud Lucian. Encom. §. 14.

Καταβρέουσα, φράσις, vid. voc. εὐτροχος.

Καταβρήτορεύεσθαι, oratione premi, in angustias redigi, vexari. Plutarch. praec. polit. p. 199. ed. Reisk. Vol. IX. vid. Hemsterhus. ad Arist. Plut. p. 186.

Κατάρυθμα, nimis numerosa. Longin. 41. Mox eadem τὰ κατάρυθμισμένα.

Κατασκελῆς, φράσις, claudicans, tardo pede incedens, de elocutione Isocratis, brevitatem non admodum excellentis. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. Paullo post eadem βραδυτέρα τοῦ μετρίου. Alio loco eandem ὑπτίαν, ἀναβεβλημένην, καχυμένην appellat.

Κατασκευάζειν, confirmare aliquid argumentis. Aristot. Rhet. II, 23. Contrarium est τὰ ἀναιρεῖν, negare, et ἀνασκευάζειν. Eodem sensu Longin. 12. 2. τὸ κατασκευάζομενον, id quod argumentis tractatur. Deinde Aristot. Lib. III, 19. κατασκευάζειν πρὸς δαντὸν τὸν ἀπροαγὴν dixit pro: auditorem sibi conciliare, dum causam tuam laudes, adversarii autem deprimas aut vituperes. vid. voc. ἐπιχαλκεῖν. Porro τὸ κατασκευάζομαι adhibetur de oratione cum aliquo artificio adornata, ut fiat λέξις ῥητορικῇ. Dionys. Iud. Isaei, C. 7. — Compositam orationem, et ornata et artificio aliquo et expositione distinctam appellat Crassus

Craſſus apud Cic. de Orat. I, 12. cf. Crefoll, Theatr. III, 23. p. 320. et quae dicta ſunt ad voc. *κατασκευή*, et *κατασκευασόν*.

Κατασκευασόν, τὸ, quicquid ex praeparato, et cum aliquo artificio et ſtudio dicitur, contrarium τῇ αὐτοφύει, formae dicendi nativae et ſimplici. Dionyf. Iud. Iſaei Cap. 11. Auſt. ad Herenn. I, 7. *apparatam* orationem dicit, et mox *nimum apparata verba* eodem ſenſu commemorat. Vnde et τὸ *κατασκευάσμα*, *fraudem*, *commentum*, *molimentum ſubdolum* notat. v. Demoſth. Or. in Ariſtocr. p. 446. cf. voc. ſeqq.

Κατασκευή, triplici potiffimum ſenſu a Rhetoribus adhibetur. Nam 1) notat ſtructuram et compoſitionem, ſive ea in verbis, ſive in ſententiis et argumento orationis verſetur. Sic Dionyf. de Comp. Cap. 16. p. 100. Iud. Lyſ. Cap. 24. Iud. Iſocr. Cap. 3. Et apud Plutarch. de aud. Poet. Cap. 2. *ἄμυθος κατασκευή* eſt ea carminis compoſitio, quae caret fabularum vel mythorum mentione. 2) *κατασκευή* dicitur, ubi artificioſa orationis inſtructio ſignificanda eſt, quam Cicero de Invent. I, 8. *apparationem*, et *artificioſam diligentiam* appellavit. Sic ἐκ παρασκευῆς λέγειν dicitur orator, ſi ex praeparato, et cum artificio orationem inſtruit. Dionyf. Iud. Iſaei Cap. 16. Et ap. Diog. Laert. VII, 1. 40. *κατασκευή* ex diſciplina Stoicorum rhetorica eſt λέξις ἐκτεφενγυῖα τὸν ἰδιωτισμὸν, adeoque artificioſa elegansque orationis conformatio. Vnde et opponitur τῇ ἀληθείᾳ, ut in illa artificii, in hac autem ſimplicitatis notio ſignificetur. 3) Quemadmodum, ut ſupra vidimus, τὸ *κατασκευάζειν* dictum eſt pro confirmare vel tractare aliquid argumentis, ita *κατασκευή* ſimpliciter de confirmatione, et ea orationis diſpoſitione dicitur, qua argumentis et probationibus pugnatur. cf. Dionyf. Iud. Lyſ. Cap. 24. Art. Rhet. 10, 13. ubi αὐξήσεις iungit. Longin. Cap. 11. 2. Sic et Hermogeni *κατασκευαὶ* ſunt confirmationes, quae fiunt cauſis et rationibus, quae ratio propria eſt λόγοις πολιτικοῖς. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 390. de Thucydide: *δικανικός ἐστὶ καὶ συμβουλευτικός, κατὰ τὸ μὴδὲν ἀκατασκευῶς εἰσάγειν*. Deinde mox: *ταῖς ἐννοίαις, εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικός ὁμοῦ καὶ σπινός· οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον ἐν ἱστορίαις ἀπολείπει*. Ita et Cicero ad Att. I, 14. commemoraturus artificia, quibus in laudando Pompeio uſus fuiſſet, *περίόδους, καμπὰς, ἐπιχειρήματα* et *κατασκευῶς* nominat, quorum duo priora ad elocutionem, poſterio-

posteriora ad confirmandi amplificandique studium retulit. Deinde *κατασκευή* etiam dicitur Hermogeni altera pars exordii, h. e. causarum expositio, quibus res antea propositae confirmantur. Lib. I. *περὶ εὐρεσ.* p. 28. quem λόγον, h. e. λόγου ἀπόδοσιν Aristoteles dixit.

Κατασοφίζεσθαι, Rhetores dixere, τὸ ὅτῳ δὴ τρόπῳ ποιῆσαι τὸ κεκαλυμμένον, ut explicat Cyrus *περὶ διαφ. εἰσεων* p. 450. Vnde *κατασοφισμός* dictus, si quis quid facit, quod lege vetitum est, callida illius interpretatione fretus. *Calumniam* Latini dixerunt. vid. Clav. Cic. in h. v.

Κατάστασις, dicta est Rhetoribus, narratio, quatenus causae femina continet, et causae constitutio est, quae omnem statum, τὴν εἰσιν, complectitur. Vnde et prima pars *διηγήσεως*, et veluti narrationis vestibulum *προκατάστασις* dicitur. v. Hermog. Lib. II. *περὶ εὐρ.* p. 34. et cf. voc. *προκατάστασις*. Vnde Sopater Schol. ad Hermog. p. 19. Ald. T. II. has partes orationis nominat: *προοίμια, καταστάσεις, ἀγῶνες, ἐπιλόγους*, ubi alii passim *διηγήσεις* dicere solent. Enimvero utramque ita distinguit Sopater *διμρ.* p. 287. ut *κατάστασιν* dicat narrationem, quae aliquid artis et *ἐργασίας* habeat, *διήγησιν* autem *ψιλὴν τῶν πεπολιτευμένων ἔκθεσιν*. Sic et Apfines Art. Rhet. p. 692. *ἡ μὲν διήγησις αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐστὶν ἔκθεσις· ἡ δὲ κατάστασις ἐξ ἰδίας ἐπινοίας τοῦ λέγοντος καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα ἀναιρεῖ ἐκ τῆς τῶν ἀκουόντων ἐννοίας· καὶ ἡ μὲν διδάσκει τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ καθίστησι τοὺς δικαστὰς, πῶς δεῖ ἀκούειν αὐτοὺς τῶν πραγμάτων*. Eodem modo Syrianus ad-Hermog. p. 247. Ald. τὴν προβολὴν α *κατάστασις* distinguit: *ἡ μὲν κατάστασις τὸ μέρος διηγείται, καὶ πάθος σπουδάζει κινεῖν καὶ τὰς ἀποδείξεις κατὰ μέρος, ἡ δὲ προβολὴ καφαλαιωδῶς πάντα τὰ τῆς καταστάσεως, καὶ συντόμως ὀρίζεται τὸ ἀδίκημα, καὶ ἐστὶν κυρίως προβολὴ τὸ αἴτιον*. cf. ad eundem Hermog. locum Sopater. Apud eundem l. c. prima pars *ἐχρίαι* aut orationis, qua res ipsa praeparatur, *κατάστασις* dicitur, ut sit quoddam genus exordii, cum quo tamen coniuncta sit narratio status causae. Denique Synesio *κατάστασις* dicta est pro *ἐμίλιᾳ*, Petavio iudice, a *καταστῆναι*, quod adhibebatur de oratoribus, qui ad dicendum prodibant. vid. Synesii Opp. p. 301. ed. Petav.

Καταστατικός. *ἐννοία καταστατική*, quaenam sint, vid. in voc. *εὐκρίνεια* et cf. Hermog. Lib. II. *περὶ ἰδ.* p. 304.
Κατα-

Καταερατηγέιν, τοὺς δικαστὰς, de oratore, qđi vehementius in iudices incurrit oratione, eosque veluti oppugnat. Dionys. Iud. Isaei Cap. 3.

Κατατρέχειν, dicuntur accusatores, si contra crimen veluti decurrunt, h. e. ad eius vituperationem vel amplificationem argumentis conglobatis utuntur, maxime in epilogis. Hermog. περὶ τας. p. 46. τῶν κατηγορῶν μετὰ τὰς ἀποδείξεις κατατρέχόντων τοῦ ἐγκλήματος. Haec indignatio dici videtur Ciceroni de Invent. I, 53. eiusque varii loci ad τὸ κατατρέχειν pertinere. vid. voc. καταδρομή et καταφορικῆς.

Κατάφασις, affirmatio, contraria τῇ ἀποφάσει, negationi. Hermog. περὶ δεινот. p. 76. Suidas: κατάφασις. προρρήσις διὰ συγκαταθέσεως. vid. voc. ἀπόφασις. Latini Rhetores *intentionem* illam, hanc *depulsionem* vocant. v. Fortunat. Art. Rhet. Lib. I. p. 39.

Καταφερῆς. vid. ἐπιτρόχαλος.

Καταφορικὸς, λόγος, oratio concitata, vehemens. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 20. quae potest θυμὸν κινῆσαι, idemque σφοδρὸς. Contrarius ei est λόγος ἐπιεικῆς. Suid. καταφορικῶς· σφοδρῶς. Vnde et Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 194. καταφορὰ dicitur, si oratorem in accusando, in sceleribus, flagitiis, etc. demonstrandis spiritus deficit ex contentione et dilatazione, quia tum oratio καταφέρεται, h. e. cum impetu currit: καταφορὰ, inquit, ἔστι ἢ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τάσις. τίνι δὲ διαλλάττει; ὅτι ἢ τάσις ἐν ἀπολογίᾳς εἶναι δύναται, ἢ καταφορὰ δὲ οὐκ ἂν γένοιτο ἐν ἀπολογίᾳ. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. IV. p. 67. et quae dicta sunt ad voc. δικαιολογία.

Κατάχρησις, *abusio*, figura orationis, ut cum minutum dicimus animum pro parvo, et abutimur verbis propinquis, si opus est, vel quod delectat vel quod decet. Sic definit Cicero Orat. Cap. 27. Quintil. VIII, 6. 34. „κατάχρησιν recte dicimus *abusionem*, quae non habentibus nomen suum accommodat, quod in proximo est, ut ap. Virgil. Aen. II, 15. *equum aedificant*, cum id verbum ad aedes et domum proprie pertineat.

Καταπτηχῶς, a καταπτῆσσειν, deiecto animo esse ex pavore, dicitur, qui in oratione humi serpit, abiectus est. Phot. Bibl. Cod. 180. vid. voc. ὑποπίπτειν.

Κατε.

Κατὰσπαισμένα, quae praecipitantur in oratione, e forma asyndetica, et dissoluta. Longin. Cap. 20. ubi Morus laudavit Aquilae Rom. §. 41. verba haec: *Facit asyndeton et ad celeritatem, et ad vim doloris aliquam significandam.* cf. Longin. Cap. 40. 3. ubi huic festinationi praecipiti opponuntur *σηριγμοί*: quamvis h. l. τοῖς ἀσυνδέτοις contrariam vim, morae et tarditatis, tribuit.

Κατεσραμμένη, λέξις, forma dicendi ea, quae constat periodis, et definito orationis ambitu. Aristot. Rhet. III, 9. Demetr. Eloc. 12. ubi explicatur, ἡ κατὰ περιόδους ἔχουσα, *periodische|Schreibart*. Idem Cap. 20. τὸ συνεσραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου iungit. vid. voc. συσρέφειν, συσροφῇ, et εἰρομένη.

Κατοκτεῦσαι, φύσιν ἀνθρώπων, vitam moresque hominum notare: quod quidem hanc vim habet: τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἀποδοῦναι, πᾶσιν τε καὶ ἡδὴ καὶ ἔργα. Hoc in Lysia laudat Dionys. lud. Lyl. Cap. 7. hisque rebus nititur ἡ ἡθοποιία, de qua in seqq. disputat.

Κατόρθώματα, Dionysio Hal. dicuntur, quaecunque aliquis scriptor, bene, et praeclare exsequitur, et omnino quae artis praeceptis recte respondent, *schöne Stellen, richtige Behandlung, vollkommener Ausdruck*. cf. lud. Thucyd. Cap. 47. p. 932. Sic ap. Longin. 33. 1. κατόρθώματα sunt loci bene scripti, quorum bonitas cuidam felicitati ingenii debetur. Et Cap. 5. κατόρθωσεν τῶν συνταγμάτων dixit, qua res bene cedit scriptori, ut nihil peccet, quam mox ἐπιτυχίαν appellat, fere ut nostri: *mit Glücke schreiben*. Eodem etiam sensu Cap. 33. Theocritus ἀπιτυχέστατος et Apollonius ἄπτωτος dicitur. Contraria illis sunt *βλαπτώματα*, lapsus scribentis, Longin. 32. 8. Diog. Laert. de Chrysippo: πλεονάσας τοῖς πράγμασι, τὴν λέξιν οὐ κατόρθωσεν, rerum foecundissimus, in dictione non praecepius fuit.

Κεκαινοτομημένα, ὀνόματα, quae et vocantur *παράδοχα* γράμματα, verba novata, et in deterius mutata ex aliis linguis. Aristid. περὶ λόγ. πολ. p. 661.

Κεκαρματισμένη, σύνθεσις, exilis et brevior oratio, ex minutis membris, διὰ τὸ μικρὰ σύμπαντα ἔχειν Demetr. Eloc. 4. Et Cap. 76. κατακαρματίζειν τὴν τέχνην εἰς μικρὰ, ex mente Niciae pictoris, significat, res minu-

tas et singulas pingere, quo fit, ut ars ipsa veluti humi repat, neque vim suam queat exserere.

Κεκλασμένα, μέτρα. vid. voc. κατακεκλασμένα. De Sotadeis vid. Gesner, ad Quintil. I, 8. 6. et IX, 4. 6. p. 458. ubi Quintilianus ait: *parvi pedes vim detrahunt rebus, ut Sotadeorum, et quorundam in oratione simili paene licentia lascivientium.* Etiam vim metaphoræ in seqq. expressit, ubi *fragosam* et *interruptam* orationem appellat, quamvis ibi magis de compositione, quam de metris et numero loquitur. Longin. Cap. 41. κεκλασμένος ῥυθμός, fractus, mollis. Apud Aristoph. Thesmoph. 138. Agathonis poetæ dicitur μέλος θηλυδριώδες, quod Scholiastes explicat κατακεκλασμένον, τεθλυμένον. cf. Dionys. Iud. Demosth. Cap. 43. p. 1093. vid. voc. διακλάσσειν, et Crescoll. Vacat. Autumn. Lib. III. cap. 5. p. 477.

Κεκολπωμένα, vid. voc. κολπῶδες.

Κέντρον, aculeus, dicitur de quadam acrimonia et vi dicendi, quæ non tam ab studio ornandi sophistico, quam ab ingenii quodam acumine et vigore, et artis subtilitate pendet. Vnde Philostrat. Vit. Soph. I. p. 511. de Niceta: τὸ σοφιστικὸν κέντρον δικανικῶ ἐπέβρωσεν, *sophisticum dicendi genus aculeo iudiciali corroboravit*, h. e. cum studio ornandi et suavitatem orationi conciliandi, coniunxit etiam vim illam et acumen, quod generi dicendi iudiciali aptius est. πλῆγην λόγου dixit Eunapius Vit. Iambl. p. 29. mox ὀξύτητα, et τομήν. Ita Eupolis apud Plinium Ep. I, 20. de Pericle: κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις, ubi Plinius: relinquere aculeum in audientium animis is demum potest, qui non pungit, sed infigit. vid. voc. ἀκρωνεία.

Κεραυνῶειν, τοὺς λόγους, temperare orationem, ut ex universis characteribus aliquid habeat, efficiaturque ποιηὴ et μέση λέξις. Dionys. Comp. 24. p. 187. — κεκραμένη διάλεκτος, mixtum dicendi genus, quod alibi τὸ μέσον dicitur Dionys. Cens. script. 3, 4. p. 430. — Diog. Laert. IV. 7. 5. Bionem dicit κεκραῖναι παντὶ αἰδέει λόγου, *orationem ex omni dicendi genere temperasse.* Eam formam Hermogenes σύμφρασιν appellavit. Schol. ad Herm. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 402. Ald. τὴν ἀρίστην παρὰ τῷ ῥήτορι τῶν ἰδεῶν ἔνωσιν τε καὶ σύγκρασιν, σύμφρασιν ἐκάλεσαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν διαφορῶν σιτίων, ἅπαρ ἐν τῇ γαστρὶ

γαπρὶ πρότερον ἀλλοιοῦνται καὶ τὴν οἰκίαν μεταβάλλει ποίω-
 τητα, εἴθ' οὕτως ἓνα χυμὸν κατ' ἐπικράτειαν γεννώσι θρα-
 κτικὸν τοῦ σώματος καὶ σωτήριον. Huc et pertinet, quod
 κρατῆρας λόγων dixit Philostrat. in Vit. Apollon. et Soph.
 Lib. II. p. 597. de Evodiano: πανηγυρικῆς ἰδέας ἤψατο, ἐν
 τρυφῇ κρατῆρι συγκεράσας οἶον νᾶμα πότιμον. Ad quem
 locum Olearius: „videtur mihi allegoria ista hoc specta-
 re, Evodianum austero dulce in dicendo miscuisse.“ Sci-
 licet mores eius ante delineati austeram prae se ferre vi-
 dentur severitatem, quam tamen indolem suam dictionis
 elegantia et suavitate apte temperasse hoc loco dicitur.
 Figuram orationis, qua vituperium laude miscetur, et
 temperatur, κρᾶμα Graecos appellasse, ex Eustathio tra-
 dit Voss. Instit. Rhet. V. p. 401. Similis locus est Hom. II.
 v', 726. ubi Polydamas Hectoris obiurgationem laudibus
 miscet. Ibi Eustath. p. 956. ῥητορικῶς τραχύτητα τε συν-
 σπέρασε, καὶ γλυκύτητα. τραχύτητα μὲν, οἷς ἐνείδισα
 γλυκύτητα δὲ, τῷ εἰς ἐκείνον ἐπαίνῳ.

Κερατοειδής, ἦχος, sonus veluti corneus, quem
 literae ν et μ per nares elatae reddunt. Dionys. Comp.
 Cap. 14. p. 80.

Κεφάλαια, Rhetoribus graecis dicuntur loci et
 sedes argumentorum, aut tractationis, qua in oratione
 utimur, ut cum dicimus in genere deliberativo haec κε-
 φάλαια esse posse: de iusto, honesto, possibili. Ita
 Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 15. Has etiam πῖσεις ap-
 pellat, s. argumenta. Nam de his Cap. 15. disserere insti-
 tuerat, et tamen κεφάλαια vocat. Scholiastes ad Thu-
 cyd. III, 9. p. 172. διωρήται ἡ δηγηγρία αὐτῇ κεφαλαίοις,
 τῷ δικαίῳ, τῷ δυνατῷ, τῷ συμφέροντι. Vide et patet
 quid sit τὰ κεφάλαια ἀνατρέφειν, capitulum ordinem inver-
 tere, quae est methodus oratoria in narrationibus utilis
 apud Dionys. Ind. Isaei Cap. 13. Sic et Hermog. περὶ δε-
 νοτ. p. 48. τὸ Λεπτινὸν κεφάλαιον dicit. cf. Lib. III. περὶ
 εὐρεσ. p. 68. Similiter Menandru διαιρ. ἐπίδ. p. 600. Ald.
 κεφάλαια dicuntur sedes et fontes laudationis, unde re-
 rum laudes haurias. Aristoteles vocat τοιχοῖς, et quae
 ex his argumenta ducuntur, πῖσεις, aliis dicta ἐπιχειρή-
 ματα. Cic. de Orat. II, 39. sqq. ubi sedes, et quasi domici-
 lia argumentorum eodem sensu commemorat. Haec κε-
 φάλαια Hermog. περὶ ταν. Lib. I. dicit esse μέρος τῶν τὰ-
 σεων, partes statuum, quibus ipse status nitentur et stabi-

nantur. Ita autem vocantur, (ex sententia quidem Sturmi ad h. l. Hermog. p. 48.) 1) quia species suis generibus semper sunt significantiores, vehementioresque. 2) quia his caput rei defenditur, et per has partes, tanquam per gradus, ad caput et arcem negotii ascenditur. Deinde *κεφάλαια* haec etiam oratoris ingenium et prudentiam ostendunt, sanguinem et nervos et ossa ipsius causae continent. Complectuntur eas accusationum et defensionum formas, rationes et firmamenta, quibus statos unusquisque et causa adiuatur. Non enim satis est aliquid affirmare, vel negare, sed rationem et causam adiici oportet, id quod ipsum est τὸ κεφάλαιον. Ab his differunt *ἐπιχειρήματα*, quae sunt probationes et *πίσεις κεφαλαίων*, ut si Milo dicit: *iure occidi Clodium, occidi enim insidiatorem*, hoc est κεφάλαιον. Sed si addit hoc: *vini vi repellere licet*, id est *ἐπιχείρημα*. Ab iisdem differunt τὰ ἐνδυμήματα, quae sunt conclusiones *ἐπιχειρημάτων*, quibus orator ingenium suum et quoddam acumen prae se fert, docendo, movendo, castigando. Epitomator Hermogenis, Auctor συνοπτικῆς παραδοσ. βητ. p. 6. αἱ ἀντιθέσεις καὶ αἱ λύσεις τὴν σύνασιν ἔχουσιν ἐν κεφαλαίῳ, ἐπιχειρημάτων, ἐργασιῶν, καὶ ἐνδυμημάτων etc. Et mox p. 20. κεφάλαιόν ἐστι μέρος λόγου ἀπόδειξιν ἔχον τοῦ προκειμένου πράγματος ἐν νοημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων συγκείμενον. Similiter definit Syrian. ad Hermog. p. 24. Ald. Tom. II. — Vlpianus Proleg. ad Demosth. Or. Olynth. τὰ κεφάλαια et τὰς ἀντιθέσεις componit, ut diversa. Ibi Demosthenem in Oratt. Philipp. Thucydidi valde similem esse, ita statuit: οὗ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ἴδοι τις ἀνὲν τοῖς λόγοις τούτοις συμπεπλεγμένα ὥσπερ ἐν ἐκείναις, καὶ τὰς ἀντιθέσεις οὕτω μεταχειρισμένας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν νοημάτων παραπεφρασμένα. In quo loco τὰ κεφάλαια videntur argumenta esse, quibus causa ipsa sustinetur, ἀντιθέσεις autem illa, quibus adversarius confutatur, ut his declararet, Demosthenem in methodo tum argumentandi, tum refutandi simillimum se Thucydidi praestitisse. Theodorus Rhetor, ut tradit Quintil. III, 6. p. 129. κεφάλαιον γενικώτατον vocabat *statum causae*, τάσιν, quia ad eam omnia referantur. cf. Quintil. l. c. p. 133.

Κεχυμένη, *Φράσις*, elocutio late fusa, et diluta, opposita τῇ *κεκροτημένη*, densae et compactae. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. vid. Aristid. Opp. p. 661. Apud Dionys. Iud. Dinarchi Cap. 11. p. 660. iungitur *χαρακτήρ ὑδαρής*

ἄταρξ, πεχυμένος, ψυχρός, ratio dicendi dilata, infirma, frigida. vid. voc. συνεχής et πολύχους.

Κηλεῖν, τὰς ἀκοὰς, permulcere aures, de versibus Homeri Dionys. Comp. 3. — κατακηλεῖν dixit Longin. Cap. 30. et Plutarch. Mar. 44. de eloquentia Antonii, qua inimicos suos permulserit. Photius Bibl. Cod. 213. in Agatharchida laudat τὸ ἡδὺ καὶ κηλοῦν καὶ τὴν ψυχὴν διαχεῖν. Hinc Pindaro Sirenes κηληδόνες dictae, et κηληθμός Homero, ea delectatio, quam verborum et eloquentiae suavitas efficit. Odyss. λ', 333. ubi vid. Eustath. p. 1689.

Κινδυνώδης, μεταφορά, metaphora audacior, Kühne, geiwagte, unnatürliche Metapher. Demetr. Eloc. 80. Contraria est ἡ ἀσφαλτέρα. cf. voc. παραβόλως, et παρακεινδυνευμένον. Quintil. VIII, 6. *audacem proxime periculum translationem* appellat.

Κινεῖσθαι, cuius synonyma sunt Φέρεσθαι, ὀχεῖσθαι, dicitur elocutio, vel oratio, quae instar fluminis procedit, levis, expedita, estque συνθέσεως γλαφυρῆς propria, contraria elocutioni austerae, difficili, et impeditae numeris et collocatione. Dionys. Compos. Cap. 23. p. 170. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 658. — κεκινημένη ποικίλως est elocutio varia, πεποικιλμένη. Dionys. Iud. Demosth. Cap. 8. p. 974. Unde et κινητικὰ μέτρα sunt, quae motum velociorem habent, ut iambus, trochaeus, quatenus opponuntur μέτρῳ ἡρμικῷ, τασίμῳ, et ὀγκώδει, quare et εὐτρόχαλα et τροχερά alibi dicuntur. vid. Aristot. Poet. 22. p. 184. — Τὸ κινητικὸν autem Plutarcho de aud. Poet. Cap. 2. dicitur, quod vehementius afficit et tenet animum. Mox enim synonyma ponit τὸ ἐκπλήττον et ἀπαγόμενον.

Κλαυσίγελως, Demetrio Eloc. 28. dicitur animi affectio inter miserationem et risum veluti fluctuantis. Ea oritur, quando orator in re et sententia seria et gravi verbis ludit, quod Demetrius τὸ ἐν πένθει καίγειν vocat; *Contrast von Rührung und Veranlassung zum Lachen oder zur Kälte: Eine Wirkung der durch gezielten Ausdruck verfehlten Rührung.* cf. Schneiderus ad l. Demetrii. E Xenophontis Hellen. L. 7, 2. eam commemorat Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 224. ad quem Xenophontis locum vid. quae a Moro et Schneidero notata sunt.

Κλέπτειν, et κλέπτεσθαι, variis rebus, quae quidem ad artem rhetoricam pertinent, significandis eleganter inserviunt. Aristoteles Rhet. III, 2. cum praecepisset, operam dandam esse, ut ne studium nostrum ornandi fingendique lectoribus prodamus, addit: *κλέπτεται δ' εὖ, εἴαν τις ἐκ τῆς εἰωθύλας διαλέκτου ἐκλέγων συντιδῇ*, h. e. facile *artificium occultatur*, si quis e communi sermonis consuetudine verba seligens, orationem suam componat. cf. Cap. 7. Apud Dionys. Iud. Demosth. Cap. 2, p. 957. *κλέπτειν τὰ πράγματα* dicitur Lyfias, quatenus eius elocutio clandestina quadam vi et veluti furtim id efficit, quod orator oratione effici vult. Opposita est vis aperta Demosthenis, qui *προσαναγκάζει*, et *βιάζεται*. Hermog. *περὶ μεθ. δεινот.* p. 50. *κλέπτειν τοὺς νόμους*, *callide interpretari leges*, artificium oratorium. Demetr. Eloc. 118. *μέτρα συνεχῆ, καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας*, *metra continua unius generis*, quorum fastidium nulla remittitur. Nempe ea *κλέπτονται*, si ita tractantur, ut callide consilium numeri tegas, quod sit varietate. Photius hanc artem numeros in oratione poeticos caute et scite adhibendi laudato exemplo Luciani eleganter commendat Bibl. Cod. 128. *συνθήκη αὐτῷ οὕτως ἤρμους, ἔτε δὲ δὲν τὸν ἀναγινώσκοντα μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανὺς φῶς τοῖς ὡσὶν ἀναποσάσει τῶν ἀκροατῶν*. Haec plane explicant, quid sit *κλέπτεσθαι μέτρον*. cf. voc. *συνεχῆς*. *Numeros non aperte, sed dissimulante concludos* dixit Cic. Brut. 79. — Quomodo Rhetores dicti sint *κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν*, abdito artificio iudicium aures animumque fallere, docuit Crescoll. Theatr. II, 2.

Κλητικός. Menander Rhetor *περὶ ἐπιδεικτ.* hymnorum tractandorum rationem commemorans, quoniam non in poesi solum, ad quam illi proprie pertineant, sed in oratione soluta subinde locum habere possint, in variis hymnorum generibus etiam nominat *κλητικούς ὕμνους*, quibus *Διὶ* invocantur, *κλήσιν ἔχοντας θεῶν*. Praecepta, quae hac pertinent, eo fere redeunt, ut illorum hymnorum forma apud poetas maior sit et productior, quam apud veteres auctores, quorum in hoc genere rarior et angustior usus sit. Modus dicendi, qui in eodem valeat, sic describitur: *ἐρμηνεία ἢ τε δι' ὧρας προΐδουσα καὶ κόσμον*, elocutio pulcra et ornata. Quamvis hoc praeceptum neminem recte edocebit, quomodo in scribendo excellere possit.

Κλίμα-

Κλιμακωτέν, idem quod κλίμαξ. Hermog. Lib. I. περι' id. p. 178. οὐδέν ἐστιν ἄλλ' ἢ πλεονάζουσα ἀναστροφή.

Κλίμαξ, Demetrio Eloc. 270. est λόγος ἐπαναβαίνων ἀπὸ μείζονων εἰς μείζονα. cf. Longin. 23, 1. Aristoteies eam figuram vocavit ἐποικοδόμησιν Metaph. Lib. 3. quem et alii secuti sunt. cf. Eustath. ad Hom. II. β. p. 181. ubi notat: κλίμακους δὲ σχῆμα κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ κλιμακωτὸν, οἰκῆιον ὃν πανηγυρικῶς ἐννοίαις. vid. Casaub. ad Athen. II, 2. Quintil. IX, 3. 54. Voss. Instit. Rhet. V. p. 294. sq. *Ascensus* Aquilae Rom. 40. p. 181. „Est haec figura, inquit, perquam decora, et a Demosthene commendata, in qua postremum quodque verbum, in priore membro aut parte aliqua elocutionis positum, in superiorem rursus assumtum iungitur, atque ita velut gradibus connectitur oratio.“ Vnde *gradatio* a Cicerone dicta.

Κλωσμός. Quintil. XI, 3. 51. „Vox ultra vires urgenda non est. Nam et *suffocata* saepe, et maiore nisu minus clara est, et interim *elisa* illum sonum erumpit, cui Graeci κλωσμὸν nomen ab immaturo Gallorum cantu dederunt.“ Sed nonnulli libri boni in hoc loco graecam vocem non agnoscunt. cf. Cresoll. Vacat. Autumn. Lib. III, 8. sect. 2.

Κοιλαίνεσθαι, subtili metaphora Lucianus de Hist. conscr. Cap. 55. dixit de oratione inaequabili, in qua modo sententiae quaedam eminent (προὔχουσιν), modo aliae viribus et nervo plane destituuntur, ut veluti recedant et vix sentiantur.

Κοιλοστομία, dicta, cum vox quasi in recessu oris auditur. Quintil. I, 5. 32. Sed cf. voc. κατάκεπλασμένον.

Κοινός. κοινή ἀρμονία, compositio communis, s. media, quatenus ex utroque genere, austero et eleganti, delectum facit, Dionys. Compos. Cap. 24. p. 186. — κοινή διάλεκτος, sermo usitatus, ab omnibus communiter usurpatus. Id. Iud. Isocr. Cap. 2. Vnde et κοινὰ δόγματα, quae et κύρια et ἐν μέσῳ κείμενα dicuntur, τῇ τροπικῇ φράσει opponuntur, ap. Dionys. Iud. Lys. Cap. 3. — κοινὰ διανοήματα, sententiae communes, h. e. vulgares, vulgo notae et receptae. Hermog. περι' μεθ. δεινот. p. 60. Docet ibi Rhetor, quomodo tales sententias in usum suum orator convertere possit, μέθοδον τοῦ τὰ κοινὰ ἴδια ποιῆν.

Gregor. ad h. l. Cap. 29. κοινὰ διανοήματα explicat τὰ δημώδη καὶ οἷον ἐν τῇ ἀγορᾷ λεγόμενα. Dicit etiam κοινότητι ἐν τῷ λέγειν χρῆσθαι. — Κοινὸς τέπος, qui in exercitationibus rhetoricis, quas προγυμνάσματα vocant, tractatur, instar fere est τοῦ ἐπιλόγου orationum forensium. Aphthonius in Prog. ira definit; λόγος αὐξητικός τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Auctore eius Scholiaste in Tom. II, Ald. Rhet. a nonnullis definiebatur: αὐξήσις καὶ καταδρομὴ ὁμολογουμένου ἀδικήματος ἢ ἀμαρτήματος. Nominis rationem reddit Aphthonius hanc: ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἀρμόττειν. Scholiastes haec addit: ἕτεροι δὲ κοινόν τόπον φασὶν οὐχ' ὅτι κατὰ τυράννου μόνον εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τυραννοκτόνου, καὶ ὅτι κοινῇ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δικανικῶν καὶ συμβουλευτικῶν ἐπὶ τέλους τίθεται ζητημάτων· καὶ ὅτι οὐ μόνος ὁ δικάων ἐν τοῖς κατὰ κρίσιν ἢ ἀξίωσιν αὐτῷ χρῆται, ἀλλὰ καὶ ὁ Φεύγων· καὶ ὅτι καθάπερ ἀπὸ κοινοῦ τινὸς ὀρμώμενοι τόπου καὶ τὰς ἀφορμὰς ἐκείθεν λαμβάνοντες, καὶ κατ' εἰδικῶν ἐπιχειροῦμεν προσώπων. τόπος δὲ εἴρηται οἶον ἐπιχείρημα. τόποι γὰρ τὰ ἐπιχειρήματα λέγονται, Hermog. Progymnasm. Cap. XI. (in Bibl. lit. et art. Gotting. Part. IX.) διαφέρει τόπου ἢ θέσις, ὅτι ὁ μὲν τόπος ἐστὶ ὁμολογουμένου πράγματος αὐξήσις, ἡ δὲ θέσις ἀμφισβητημένου πράγματος ζήτησις. — Denique ἀπὸ κοινοῦ dicitur figura, qua verbum semel quidem ponitur, sed in sequentibus suppleri et subintelligi mente debet. v. Phoebammon Schol. p. 589, Ald. Ael. Herodian. in Villois. Anecd. Vol. II. p. 91. ἀπὸ κοινοῦ μὲν ἐστὶ λόγων συνέχεια ἐν διανοίᾳ κοινωνοῦσα, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνὸς ῥήματος εἰς συντέλειαν. Adfert exempli causa versum Homer II, A. 15.

Κοινισμός, Quintil. VIII, 3. 59. „κοινισμός appellatur quaedam mixta ex varia ratione linguarum oratio, ut si Atticis Dorica, Ionica, Aeolica etiam dicta confundas. Cui simile est vitium apud nos, si quis sublimia humilibus, vetera novis, poetica vulgaribus misceat.“

Κοινότης, sig. docente Rutilio Lup. I. 9. „coniunctas habet ἐπιβολὴν et ἐπιφορὰν schemata, adeoque in eo est, quod et ab uno verbo omnes sententiae incipiunt, et in uno novissimo acquiescunt.“ vid. voc. συμπλοκή. Alia est κοινότης λόγου ab Hermogene περὶ μεθ. δεινот. p. 60. explicata, qua proprias laudes cum aliis, aut peccatum aliorum nobiscum communicamus, aut virtutem quorundam

dam cum omnibus. Eius formae mentio facta est in voc. *ποιός*. cf. omnino Voss. Instit. Rhet. IV. p. 179.

Κολάζειν, λόγον, et κόλασις λόγου dicitur Aristidi *περί λογ. πολ.* p. 658. ut *κολάζειν ἐνδρα* veteres dixerunt, quando coercentur et abscindantur, quae in arboribus luxuriant. Ergo in oratione sit illa castigatio in rebus et verbis, si v. c. ea praetermittas, quae ad rem non proprie pertinent, si utaris deprecatione, praeparatione, si a tropica vel hyperbolica dictione abstineas, vel eam, sicubi opus sit, dicendo mitiges. vid. Phot. Bibl. Cod. 181. — Philostr. Soph. I. p. 505. de Isocrate: ὁ Ἀμαρτυροῦς (Isocratis oratio) ἰσχύον ἐπιδείκνυται κολασμένην ἐς ῥυθμοῦς, h. e. numero oratoris castigata, et temperata. Sic et Synesius Dioni p. 41. ῥυθμοῦς τοῦ λόγου κολασμένου tribuit. Et Philostr. Epist. 13. *διαλόγους κολάζειν*, h. e. castigate et cum ἀκριβεῖα dialogos scribere. Quam *castigationem loquendi* Macrobius Sat. II, 4. Augusto tribuit, oppositam Maecenatis stylo remisso, molli, dissoluto. In verbis Demosthenis Orat. adversus Timocrat. prooem. *ὦν δὲ ὑμῶν μηδεὶς θαυμάζει, τί δὴ ποτ' ἐγὼ μετρίως, ὡς γ' ἐμαυτὸν κείδω, τὸν ἄλλον χρόνον βεβιωκώς, νῦν ἐν ἀγῶσι καὶ γραφαῖς δημοσίαις ἐξετάζομαι* etc. in his, inquam, verbis Vlpianus modestiam illam, qua orator iniicit haec: *ὡς γ' ἐμαυτὸν κείδω*, appellat κόλασιν, quae faciat λόγον ἡδέον καὶ ἐπικειῇ h. e. oratoris verecundiam testatur, quae veluti mitigare ista velit, quae videri possit in suam laudem dixisse. Itaque hoc de omni loco iudicium addit: ὁ λέγων κολάζει τὸ πρᾶγμα τῇ προσθήκῃ τῇ, ὡς γ' ἐμαυτὸν κείδω. ὁ γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν μόνον ἄγων τὴν κρίσιν καὶ ἐνδοιάζων, ἔτι καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπικεικίας καὶ μετριότητος ἀπήλλακται τοῦ δοκεῖν φορτικὸς εἶναι τοῖς ἀκούουσιν. ὁ δὲ ἀγέδην μαρτυρία τῶν πάντων περὶ ἑαυτοῦ καταχρώμενος ἀνευ τῆς ἐκ τοῦ λόγου κολήσεως, οὐκ ἐμφεύγει τὸ μὴ δοκεῖν εἶναι τοῖς ἀκούουσι φορτικός.

Κόλλησις, dicitur Rhetoribus, cum versus ex poeta aliquo orationi solutae ita inseritur, ut videatur cum omni oratione cohaerere. Hermog. *περὶ δειν.* p. 62. Gregor. ad h. l. Cap. 30. εἰ οὕτω παραπλέκονται τὰ ἐπη, ὥστε ὁ δοκεῖν εἶναι σῶμα αὐτῶν τε καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου, καὶ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν. Et mox: κόλληται λέγει τὴν τοιαύτην σύναψιν, ὅτι τὰ ἀλλότρια συγκολλῶνται, ὥσπερ τῷ χαλκῷ ὁ κασσίτερος. Ideo etiam Hermogenes alio loco Lib. II, *περὶ ἰδ.* Cap. *περὶ γλυκύτητος*, τὰς παραπλοκάς τῶν ποιημάτων

των ἐν λόγῳ appellat, ubi Schol. p. 407. notat: παραπλε-
πῆ εἰναι ἢ τῶν ποιημάτων μετὰ πεζοῦ λόγου μίξις καὶ συ-
πλοκή. Tzetz. Chil. VIII. 169. ἂν ἀλλὰ χόθεν λάβῃς τι,
καὶ μίξις τοῖς σοῖς λόγοις, ἤτε πεζόν, ἢ μετρικόν, κόλλησιν
καλῶς τοῦτο (scil. Hermogenes). Ibidem etiam docet,
quomodo a κολλήσῃ differat ἡ παρωδία, quae ad illam pro-
pe accedit.

Κολοβός, λέξις, manca, mutilata oratio ex Pae-
ne, qui ultimam syllabam brevem habet. Aristotel.
Rhet. III. 8. ἡ βραχεῖα, διὰ τὸ ἀτελής εἶναι, ποιῇ κολο-
βόν. Vnde et κολοβόται dicti, qui extremas verborum
syllabas non exprimunt voce, veluti mutilatores; et
πνεύματος κολοβότης, spiritus angustia, quae longioribus
periodis non sufficit, ap. Plut. in vita Demosth. ἐπιταράτ-
τουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων, τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους.
vid. voc. διασπᾶν et Crefoll. Theatr. II, 5.

Κολπῶδες, τὸ, quod multos anfractus habet.
Hinc oratio ἔχουσα μηδὲν κολπῶδες dicitur, quae idonea
brevitate gaudet, nec per varios circuitus et anfractus,
fluminis instar, circumerrat. Dionys. Iud. Demosth. Cap.
18. p. 1007. ubi sensus ex variatione loci fere παραλλήλου
Cap. 4. fin. apertius etiam intelligitur. Ibi contraria elo-
cutio dicitur ὑπαγωγικὴ καὶ πλατωῖα, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας
(κόλτους h. l.) ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ
ποιοῦσιν, ἐγκατακλιζομένην. Mox pag. 1008. dicit κυκλο-
γραφῶν, periphrastice enunciare, et dilatare sententiam,
ubi et exemplis ex Isocratea oratione petitis rem demon-
strat. Ibid. p. 1010. κενολπωμένα, eadem metaphora, ap-
pellat, quae dilatata, producta sunt sententiis. Expres-
sit metaphoram Quintilianus II, 4. 3. ubi narrationem *fini-
sam* et arcessitis descriptionibus lascivam reprehendit.

Κόμμα, brevis sententia, quae per se ipsa sensum
fundit, v. c. γνώθι σεαυτὸν, quae et γνώμη dicitur. De-
metr. Eloc. 9. ἡ τοιαύτη βραχυότης κατὰ τὴν σύνθεσιν, κόμ-
μα ὀνομάζεται. ἐρίζονται δ' αὐτὸ ὧδε· κόμμα ἐστὶ τὸ πῦλον
ἑλαττον. Ab Hermogene brevis illa sic definitur, ut
κόμμα sit ea compositio, quae 2. 3. 4. 5. 6. syllabis sen-
tentiam absolvat; quaecunque hunc numerum superet,
πῶλον efficiat. vid. Hermog. περὶ εὐρεσ. IV. p. 178. et
Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. qui cum Demetrio consen-
tit. Vnde κομματίας dicitur scriptor, qui talibus brevi-
tatis generibus saepe utitur. Philostr. Soph. p. 621. —

Aquila

Aquila etiam Rom. p. 159. κόμμα dupliciter dici statuit, primum ut sit pars trunca membri s. κώλου, deinde caesam orationem esse, quoties non efficiuntur verba ex connexionione membrorum, sed singula quodvis significantia proferuntur. Quintil. IX, 4. 122. „*Incisum*, inquit, quantum mea fert opinio, erit sensus non expleto numero conclusus, plerisque pars membri. Tale est enim, quo Cicero utitur: *Domus tibi deerat? At habebas. Pecunia superabat? at egebas.* Fiunt autem etiam singulis verbis incisa, ut: *Diximus, testes dare volumus.* Incisum est, *diximus.*“ Hinc et κομματικῶς κατασκευάζειν τὴν σύνθεσιν Dionys. Iud. Demosth. Cap. 39. p. 1072. h. e. per breviam commata et incisa loqui. Contrarium est τὸ ἐμπροσθόν, periodica elocutio. Cicero Or. 23. *contracta* et *minuta* dicit, iisque opponit circuitum et conglutinationem verborum: it. Cap. 62. *incise membratimque dicere.*

Κομπώδη, quae splendoris opintonem excitant. Longin. 23. 4. Eadem Cap. 24. ὑψηλοΦανῇ dicere videtur. Plutarchus τὸν ζῆλον Ἀσιανὸν τῶν λόγων ab Antonio usurpatum dicit ἔχοντα πολλὰν ὁμοιότητα πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ, κομπώδη καὶ Φρυαγματίαν ἔντα. Hesych. κομπώδες ἀλαζονικόν.

Κομψεύεσθαι, nitida, comtaque oratione uti. Dionys. Censur. script. Cap. 5. 2. et Iud. Isocr. Cap. 14. p. 564. Vnde κομψεύματα, lepidae venustaeque narrationes Himerio Eclog. 32. ubi vid. not. Wernsdorf. p. 299. Et κομψὸς τὴν Φράσιν, qui comta et ornata oratione utitur, Photii Bibl. C. 40. ubi idem dicitur ὁ ποιητικῶς λέξεσι κεχρημένος. De qua re etiam ἡ κομψεία frequenter dicta est. v. Crescoll. Theatr. Rhet. III, 21. p. 309. Hesych. κομψά: τὰ τρογγύλα. κομψεία: ποικίλη λαλιά, καὶ πανουργία.

Κομμωτικόν, τὸ, quod praeter naturalem formam conquisitis extrinsecus ornamentis curiosius excultum est. Proprie ad cultum muliebrem pertinet, quem ars κομμωτικῇ efficit. Hinc ad orationis calamistros transfertur in utramque partem, ita tamen, ut semper adsectatam et adventicio cultu expolitam scribendi formam significet. Multum eos damnat Lucian. de Conscr. Hist. p. 864. qui ad concinnandam Historiam adhibent poetices κομμώματα, non levius peccantes, quam si quis robustum athletam purpureis amiciat, καὶ Φύμιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμύδιαν τῇ προσώπῳ. Vox recentioribus adamata: Photio iudice, Isocra-

Isocratis ἐπανθῆ τοῖς λόγοις οὐ μόνον ἐμφυτον ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος Bibl. p. 179. Apud Eustath. ad II. A. p. 96. Nestor οὐ μόνον ταῖς ἐννοίαις ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομμωτικός. Pfellus Heliodoro tribuit τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὔτε πάνυ κομμωτικὸν καὶ θεατρικόν, οὔτε μὲν Ἀττικὴν τε καὶ ὑπερῆφανον. vid. Hermog. περὶ ἰδ. p. 305. et 353. οἷον κόσμος τις ἐπικείμενος ἔξωθεν κομμωτικός. — Haec omnia descripsi ex Hemsterhus, not. ad Plut. Aristoph. p. 398.

Κουφολογία, *inanis verborum iactatio*. Longin. Cap. 29. 1. de periphrasi moderate usurpanda: εὐδὲς γὰρ ἀβλαμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον, καὶ παχύτατον. — Eandem κατέλογισεν dixit Maximus Tyr. Discl. 23.

Κρεμῶν, τὸν ἀπροαγῆν, *suspensum tenere auditorem*. Id praecipit Demetrius Eloc. 216. exemplo Ctesiae proposito, qui, cum nuntium induxisset mortem Cyri nuntiantem, non statim prorupit ipsa mortis narratione, sed nonnulla praefatus est, quibus affectui moeroris veluti praeluderet, et simul characterem nuntii calamitatem illam detrectantis exprimeret. Hoc dicit κρεμῶν et ἀναγκάζειν συναγωνίαν, vel εἰς ἀγωνίαν ἐμβάλλειν τὸν ἀκούοντα, in societatem miserationis rapere auditorem. Aristoteli II, 14. κρεμᾶται ἡ διάνοια, cum in fabula vel epico carmine argumentum non significatur prologo, et quodam δείγματι τοῦ λόγου. Tum poeta suspensum et incertum, quid sequatur, auditorem relinquit. Alio sensu κρεμᾶται ἡ διάνοια Hermogeni dicitur 1) in periodo μονοκαλῶ, si integra sententia, interposita alia, veluti dividitur et separatur. Lib. IV, περὶ εὐρ. p. 172. vid. voc. περίοδος. 2) si non directa est, sed obliquis casibus suis quodammodo incertum, quid sequatur, lectorem tenet, ut si qua sententia a genitivis absolutis incipit. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 34. Deinde ibid. p. 188. ῥυθμὸς κρεμᾶμενος, numerus pendulus, opponitur τῷ βεβηκότι stabili, habetque locum, ubi in verbo extremo non omnes literae longae sunt, vel postrema brevis. Idem dicitur ὁ ἀπηρτημένος, suspensus. vid. voc. χαλός.

Κρινόμενον, τὸ, Rhetoribus dicitur, quod ex accusatione et defensione veluti efflorescit, *das richterliche Resultat einer Streitsache*. Anonymus de Rhetorica ed. Fisch. p. 198. συνεστᾶσι δὲ αἱ ὑποθέσεις ἐξ αἰτίου, καὶ συνέχοντος, καὶ κρινόμενου. αἴτιον μὲν οὖν δι' ὃ ἡ κατηγορία συνέχον

συνέχον δὲ δι' ὃ ἡ ἀπολογία. τὸ δὲ κρινόμενον τοῖς δικασταῖς καταλείπεται. *Iudicationem* Latini vocant. v. Auſt. ad Herenn. I, 16. Cic. Top. 25. „quae ex statu contentio efficitur, eam Graeci κρινόμενον vocant: mihi placet id, quoniam quidem ad te. scribo, *de qua re agitur*, vocari.“ Quintilianus III, 11. fin. „verius et brevius, qui *statum*, et *continens*, et *iudicationem* idem esse voluerunt: *continens* autem id esse, quo sublato lis esse non possit. *Iidem* iudicationem et *statum* consentire semper existimarunt.“ Caeterum Quintilianus hoc loco affectatam Hermagorae circa has res subtilitatem perstringit, ad rectam eloquentiae disciplinam non admodum utilem. Fortunat. Rhet. p. 39 Ex αἰτίῳ et συνέχοντι nascitur κρινόμενον, hoc est, id, de quo iudicandum est.

Κρίσεις, dicuntur *iudicia* aliorum, doctorum, sapientum, gentium, quibus quis in oratione testimonii vel argumenti loco utitur, quae vulgo *auſtoritates* vocantur. v. Quintil. V, 11. p. 240. Eadem et ἀξιώσεις dicitur, et Aristoteli τὸ κρινόμενον, ut ait Theophil. Corydalaus in ἀνθέσει ῥητορ. ap. Fabric. Bibl. gr. T. XIII. p. 735. ubi sic definitur: δοξα, ἥτοι υπόληψις τινος ἢ τινων περί τινος ἔχειν οὕτως, ἢ μὴ ἔχειν.

Κριτικὸς. κριτικοὶ λόγοι, simpliciter dicuntur de arte critica, quam et Sophistae exercebant. Sic Philostr. in Vita Herod. p. 564. τοὺς κριτικούς τῶν λόγων Μουνάτιον συνεγένετο. Et hic Munatius alio loco in Vita Polemonis ὁ κριτικός appellatur. cf. Vit. Pollucis p. 592. ubi ab illis distinguuntur λόγοι σοφιστικοί, h. e. ars sophistica et oratoria. Nimirum prope ad Grammaticos ἡ κριτικὴ pertinebat, quorum erat ἡ κρίσις et ἐξέτασις τῶν λόγων. qua scriptorum genus dicendi, vitia et virtutes, iudicabant, spuria a genuinis discernebant etc. Hanc φιλόσοφον ῥητορικὴν dicere videtur Dionys. Ep. ad Pomp. p. 757. cf. tamen p. 784. ubi eo nomine perfecti historici eloquentiam designare videtur. Ita Eustath. ad Hom. Il. I. p. 773. κριτικούς explicat, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς, in iisque Tisiam Rhetorem numerat. cf. Christ. Schotanus disert. de literat. Graecorum. Deinde etiam dicti sunt κριτικοὶ dialectici, et κριτικὴ ἐπιστήμη, ars disferendi, quam et Σωκρατικὴν dixit Athenaeus II, 2. ubi vid. Casaub.

Κρότος. Notum est κρότον proprie de applausu dici. Itaque ei adiungi solent ἀμβούσεις, ἀμβομβήσεις, θέρυβοι,

ρύβοι, ψόφος, ἔκλαιος, πάταγος, βοή, de quibus vid. Crescoll. Theatr. III, 20. προτοφάρυβους, etiam Plutarchus appellat de Audient. Cap. 4. ut *acclamationem* et *plausum* Quintilianus VIII, 3. 3. Deinde vero etiam vox illa adhibetur, ubi de quadam orationis concinnitate sermo est. Ita cum πρότος τῷ ἤχῳ opponitur, hic ad pronunciationem, ille ad compositionis quandam magnificentiam pertinet, ut ap. Philostr. Soph. II, p. 590. ubi μεγαλοφωνίαν appellat, quam antea πρότον dixerat: cf. Crescoll. l. c. III, 27. Vbi vero utraque vox iungitur, de omni ratione compositionis accipitur, ut ap. Eunap. in vita Himerii: πρότον ἔχει καὶ ἤχον ἢ συνδήκη πολιτικόν, h. e. oratio urbanam elegantemque compositionem habet. Antea enim αὐκόλον et συνηρμοσμένον, facilem et concinnum, dixerat. cf. omnino quae ad voc. ἔκκρετος adnotata sunt.

Κροῦσις. Apud Aristoph. Nub. 317. inter ea refertur, quae arti Rhetoricae attribui possint, notatque explicante quidem Scholiaste ad h. l. ἀπάτην et παραλογισμόν, fraudem, quae fucato orationis nitore, vel futili ratiocinatione, vel veteratoria decipit. cf. Crescoll. Theatr. I, 14. p. 96. Alius Scholiast. intelligit τὸ συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα. Vnde δ κρουτικός in Equitt. vs. 1376. dicitur orator vehemens τὰ ὅσα τῶν ἀκροαμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων. Suidas expl. ἀρπαγήν, pro quo Kusterus ex Schol. Aristoph. ἀπάτην reponendum existimat. Sed et illud sanum esse potest, si statuamus glossema factum ex mente illius Schol. qui συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα scripserat. Hesych. κροῦσις τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσι ἀντίρρῃσιν καὶ παράκρουσιν οὕτω Φασίν.

Κτενίζειν, *pellere* dicitur Plato dialogos suos, quatenus nimium cultum et nimiam in oratione formanda curam adhibuerit, eademque metaphora a capillis ornandis ducta, βοσρυχίζειν, veluti cincinnis ornasse. Dionys. de Comp. Cap. 25. p. 208. ὁ Πλάτων, τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζειν καὶ βοσρυχίζων, καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων, οὐ διέλιπεν ὀδοήκοντα γεγονώς ἔτη. Alia metaphora in re famili usus Synesius in Dione p. 47. λέξιν καθήραι καὶ ἀποσμιλεῦσαι. Neque absurdum videtur, quod Fabricio (Bibl. Gr. Lib. IV, 31. p. 429.) in mentem venit, Hermogenem a nonnullis ξυτήρα dictum esse fortasse ideo, quod doceret dictionem scalpello veluti deradere. Ita Dionys. l. c. de Platone et Mocrate: τῶν τότε ἀνδράκων οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ

αἰθὰ γλυπτοῖς καὶ τερτυτοῖς δοικότας ἐκφερόντων λόγους ἐτέ.
vid. voc. ἀποτορνεύειν.

Κυκλογραφεῖν. vid. voc. κολπῶδες.

Κύκλος, περιόδου, *forma periodi, der Schnitt eines Perioden*. Dionys. Compof. Cap. 19. fin. ἔτι παρ' αὐτοῖς (scil. Isocrati eiusque discipulis) εἰς περιόδου κύκλος, ὁμοειδὴς σχημάτων τάξεις etc. — κύκλος etiam *ambitus* est in periodo, absolutaque eius forma. v. l. c. Cap. 22. p. 149. Vnde κυκλικὴ περίοδος Dionys. Censur. 3. 3. p. 429. — περίοδον καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν id. Iud. Isocr. 2. cf. Longin. Cap. 40. Philostr. Epist. 1. κύκλον ἀποτορνεύειν, *periodum concinnare*. *Orbem orationis* etiam Cicero Orat. 71. de Orat. III, 51. — Eustath. ad Hom. II. π. p. 818. κύκλον ῥητορικόν dixit, quando sententia eodem verbo incipit et definit, ut illud Homeri: θῆκεν ἀνὰ μυρίην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθθηκα. Denique κύκλος a nonnullis scriptoribus metricis dicta est syllaba longa Anapaesti. v. Dionys. Comp. Cap. 16. p. 109.

Κυνικὸς τρόπος, *methodus iocandi cynica*, quae acerbās mordacesque facetias habet, haud dubie nominata a Diogene, qui in isto genere celebris erat. cf. Demetr. Eloc. 259. ubi et Diogeniani ioci exemplum adfertur. Et mox §. 261. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ Κυνικοῦ λόγου σαίνονται ἅμα δοικέ τῳ καὶ δάκνουντι.

Κύρια, ὀνόματα, verba *propria*, quatenus opponuntur translatis et perspicuitati inprimis ferviunt. Aristot. Rhet. III, 2. — Dionys. Iud. Lys. Cap. 3. κύρια καὶ κοινὰ καὶ ἐν μέσῳ κείμενα ὀνόματα, opponit τῇ τροπικῇ Φράσει.

Κυριολογία, Longino 28. dicitur *vulgaris loquendi modus*, quamlibet rem suo nomine simpliciter appellans. Contraria illi est ἡ περιφρασις, quae rem circumloquitur, ut cum Plato τὸν θάνατον (quae est κυριολογία) per periphrasin τὴν ἐμαρμένην πορείαν appellat. Mox Longinus, quam antea κυριολογίαν dixerat, ψιλὴν λέξιν vocat. Eandem sic Photius Bibl. C. 69. quatenus tropicae dictioni opposita est.

Κάδωνες, *tintinnabula*, in oratione Longinus 23. 4. appellat ornatum figurarum importunum, et iusto frequentiore. Eum *tinnitum* Gallionis dixit Auct. Dial. de corr. eloq. Cap. 26. vid. Kuster. ad Aristoph. Ran. 964. et not.

Fabri

Fabri ad Longin. l. c. Simili metaphora usi sunt, qui loquaces cum προτάλοις comparabant, ut Aristoph. Nub. 259. 447. ubi Schol. εὔτομος καὶ εὐγλωττος, ὡς τὰ πρόταλα, λάλος. cf. Philostr. Vit. Apollon. VIII, 6. ubi de oratore ornatu dictationis affectante: πάρισα ἐπιτηδεύων καὶ ἀντίστα, καὶ προτάλου δίκην κτυκῶν τῇ γλώττῃ.

Κωλοειδῶς, φράζεν, *membratim* loqui, oppositum τῷ ἐφαπλοῦν. v. Sopater δικηρ. p. 290. Ald.

Κῶλον, Aristoteli est membrum aliquod ex iis quibus periodus composita constat, μόριον τι περιόδου. Rhet. III, 9. 13. cf. Dionys. Comp. Cap. 2. Differt a κόμματι, longitudine, et absolutione. v. Demetr. Eloc. 205. Hermogeni κῶλον est ἡ ἀπηρτισμένη διάνοια, perfecta sententia, unde fieri potest περίοδος μονόκωλος, Lib. IV. περὶ εὐρύστ. p. 172. in qua scil. διάνοια σχηματιθεῖσα σχοινοτενῶς διέλεγκται. Eius dimensio ab eo ita definitur, ut a septima syllaba usque ad 12. et 18. progrediatur. Quaecunque autem sententia syllabas sex non excedit, illi κόμμα dicitur. l. c. p. 178. Suidas: κῶλον, μόριον λόγου, ἐκ δύο ἢ ἐκ πλείονων μερῶν συνιστάμενον. τὰς συλλαβὰς γὰρ τέμνουσι καὶ τὰ κῶλα τῶν νοημάτων. κῶλον οὖν, ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων λόγος. cf. Aucl. ad Herenn. IV, 19. — Quintilianus IX, 4. 123. *Membrum* est sensus numeris conclusus, sed a toto corpore abruptus, et per se nihil efficiens. vid. voc. περίοδος.

Κωμικῶς, λέγειν, in oratione fere idem est, quod σκώπτειν, pertinetque ad sales et iocos, et urbanitatem oratoriam. Hermog. περὶ μεθ. δαιωτ. p. 70. ubi illud praecipit tribus modis fieri posse, κατὰ παρωδίαν, κατὰ προσδοκίαν, et τῷ χρηθῆναι ταῖς εἰκόσιν ἐναντίας τῇ φύσει τῶν πραγμάτων.

Κωτίλος. πρὸ τοῦ κωτίλου ἔχοντα κῶλα, *membra orationis multum canori habentia*, quod facilem blandamque elocutionem faciat. Ita Dionys. de vi Demosth. Cap. 40. p. 1078. Max p. 1094. verbum κωτίλλειν adhibet de oratore, qui ad aures blande et iocabundus loquitur. Magis sentiri animo, quam explicari posse videtur subtilissima horum verborum significatio. Porro etiam τῷ κωτίλλειν iungit τὸ ἀπατηλόν. Eine gewisse einschmeichelnde, überredende Geschwätzigkeit, welche durch ihren leichten Fluss den Ohren angenehm ist. Unde et ἀρμονίαν κωτίλῃν ὀρπονίτ

ponit τῇ Φιλαρχαίῳ p. 1104. Hesych. *κωτλον* ἡδὺ, *λάλον*, *εὐτομον*. Suidas: *κωτλή*, ἡ *λογοῖς ἀπατῶσα*. καὶ *κωτίλος* ὁ *πανούργος*, ἡ *κόλαξ* ἡ *ἀπατεών*.

Κω Φ ἡ, *σύνθεσις*, Demetrio Eloc. 68. dicitur, cum ex nimia literarum concurrentium fuga oratio languet, et nimium mollescit. *Es entsteht dann eine zu weiche, matte Aussprache*. Eandem ἀμουστέραν dicit, veluti infonogram. Nam *μοῦσα* est idem quod *μέλος*, cantus quidam et suavis modulatio. Vnde utrumque iungitur Demetrio Cap. 71. Suid. *κωφὰ καὶ παλαιὰ ἔπη* *ψυχρὰ*, καὶ οὐδὲν *σαφές* ἔχοντα.

Λ.

Λα β ἡ. Dionysio Hal. de vi Demosth. Cap. 20. init. *ἄτονος καὶ λαβὰς οὐ κραταῖας ἔχουσα λέξις*, est oratio languida, spiritus et nervorum expers, quia caret iis formis et figuris, quae vim quandam oratoris indicant, et affectum adiuvant. Idem postea ita enunciat: *τὸ τῆς λέξεως λείον καὶ μαλακὸν αἰτιῶμαι*. *τραχεῖαν γὰρ ἔδει καὶ πικρὰν εἶναι*, καὶ *πληγὴν τι παραπλήσιον ποιεῖν*. Paulo antea Cap. 18. itidem de Illocrate: *ἄτολμός ἐστι περὶ τὰς τροπικὰς κατασπεννὰς, καὶ ψοφθεῖας καὶ οὐκ εἰσφέρεσθαι τόνους κραταιούς· καίτοι γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἀφὰς προσεῖναι δεῖ, καὶ ἀφύκτους τὰς λαβὰς*. vid. voc. *ἀφὰς*. Hesych. *λαβή* ὁρμή.

Λα λ ι α, oratio, vel *compellatio*, qua alicui privatim gratulamur, aliquem laudamus, prosequimur abeuntem, quae inde *προπεμπτική* dicitur. Menander *διαρ. ἐπίδ.* p. 621. de hoc genere orationum agens, non docet accurate, quomodo a ceteris *λόγοις* differant. Sed ita tamen eorum characterem describit, ut videantur esse chriae quaedam extemporaneae. Vnde praecipit, ut forma dicendi in iis sit simplex, incompta, et non multum artis prodens; neque etiam accurato ordine, quem disciplina rhetorica postulat, disponantur. Deinde *προπεμπτικὴν λαλιὰν* definit *λόγον μετ' εὐφημίας τινὸς προπέμποντα ἀπίνοντα*. Vnde patet *λαλιὰς* dici orationes privatim, et a privatis habitas, atque differre a *λόγοις*, quorum usus fit in foro, in concione, in iudiciis. Talis *λαλιὰ* est v. c. *ὅταν ὁ παιδευτὴς προπέμπει τὸν ἀπρόατῆν*, vel *ἐταῦρος ἐτᾶρον*. cf. Menandr. l. c. p. 624. sq. Photii Bibl. Cod. 165. et Wernsdorf. ad Himerii Ecl. l. p. 20. — *Προλαλιὰ* autem dictae Rhetoribus

N

bus

bus *prae-fationes*, quas vocat Plinius Epist. II, 3. quibus sub initia disputationum utebantur, iudice Gesnero ad I. c. Plinii, ubi et eius generis *προλαλιὰν* unam alteramque Luciani extare commemorat.

Λ α μ π ρ ό ς. λαμπρά νοήματα, sententiae *grandes, splendidae*, Θεατρικὰ etiam vocat Sopatr. διαρ. p. 343. Ald. et alio loco etiam πομπικά. vid. voc. πομπεία, et πομπεύειν.

Λ α μ π ρ ό τ η ς, genus dicendi *splendidum*, gravitatem et quoddam μέγεθος orationi concilians, docente Hermogene Lib. I. περὶ ἰδ. p. 98. se exserit in fiducia oratoris, qua utitur in veritate declaranda, in rebus praeclare gestis celebrandis: *eine edle Dreistigkeit des Redners im Vortrag, entfernt von aller Zurückhaltung, oder zweifelhafter Aeußerung*. In figuris (σχήμασι) λαμπρότητα habent inprimis negationes et asyndeta. Membra orationis λαμπρά sunt plerumque longiora. — Aristoteli Poet. 24. p. 190. λαμπρά λέξις est dictio ornata, et cum aliqua arte et studio expolita, quod fit τῷ διακονεῖν τῇ λέξει. — Sic Phot. Bibl. Cod. 6. de Gregor. Nyss. τὴν φράσιν λαμπρὸς, καὶ ἡδονῆς ὥσιν ἀποσάζων. Mox καίλλος, λαμπρότητα et τὸ ἡδύτατον iungit. — Apud Philostr. Vit. Soph. I. p. 527. λαμπρότητας τοῦ λόγου h. e. splendide dicta, Lolliano Soph. tribuuntur. Dionys. Hal. in Iud. Isocr. Cap. 12. in hoc oratore laudat τὴν λαμπρότητα τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς προαιρέσεως, quatenus is maxime ea dicendi argumenta delegit, quae vel honestate sua, vel utilitate ad rem publicam gerendam, vel virtutes commendandas, aliis plerisque, quae vulgo ab oratoribus tractari solebant, praestarent: ἐξ ὧν, inquit alio loco Cap. 4. οὐ λέγειν δεινούς μόνον ἀπεργάσσαιτ' ἀν τοὺς προσέχοντας αὐτῷ τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤδη σκουδαίους, οἷον τε καὶ πόλει καὶ ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι χρησίμους. vid. Voss. Inst. Rhet. VI. p. 497.

Λ α μ π ρ ο φ ω ν ί α, clara, sonora vox. Phot. Bibl. C. 265. p. 1474. Oppositum est τὸ ἰσχνόφωνον vid. Plutarch. Vit. Dec. Rhet. in Isocrate; cui eodem sensu Philostratus Soph. p. 504. τὸ ἑλλικὲς τοῦ φθέγματος tribuit. vid. voc. λευκός. Splendorem vocis, fortasse ex eadem metaphora, commemorat Cicero Brut. 71. Sic et Plin. Lib. 20. 6. f. 21. de porro: *voci splendorem adfert*. cf. Cresoll. Vac. Aut. Lib. 3. p. 482.

Λ α ρ υ γ.

Λαρυγγίζειν, interprete quidem Gesnero, apud Lucian. Rhet. praec. Cap. 19. dicitur, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere, modulationemque reddere sonum studet. Alio loco Lexiphan. Cap. 24. adhibetur pro *sonoram dictionem affectare*, et coniungitur cum τῷ βρενδύνεσθαι, quo gravitatis et magniloquentiae affectatio notatur. Suidas ex Harpocrate: λαρυγγίζειν, τὸ πλατύνειν τὴν φωνήν, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῇ λάρυγγι χρῆσθαι. Demosth. pro Coron. Cap. 40. de Aeschine: ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθώς, καὶ λαρυγγίζων. cf. Gesner. ad Plin. Ep. IV, 7. Coel. Rhod. Lect. ant. XIV, 1. Alia veterum loca attulit Cresoll. Theatr. III, 18. p. 264.

Λεῖον, ὄνομα. Demetr. Eloc. 176. et 48. τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, *levis et aequabilis compositio*, cum lingua non offendit ad literas duriores, vel hiat in concursu vocalium: *der glatte, leichte Ausdruck*. Vnde et τὸ εὐήκοον tribuit τῇ λειότητι Demetrius Cap. 258. Sic et Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 165. λείας et συνεξομένας ἀρμονίας tribuit τῇ λέξει εὐεπεῖ καὶ λεληθότως ὀλιθαινοῦσῃ τῆς ἀκροῆς, contrariumque ponit τὸ ἀντίτυπον, καὶ τραχύ, καὶ στυφνόν. Et p. 171. ὀνόματα λεία, καὶ μαλακά, καὶ παρθένωπά iungit.

Λειότης, *lenitas dictionis oratoriae*, affectus, vigoris, et spiritus expers. Vnde ea τῷ παθητικῷ et ἐμψυχῷ opponitur Dionys. Iud. Isocr. Cap. 13. ubi Hieronymi philosophi de Isocrate hoc iudicium commemorat: τὸ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὅχλων, παραιεῖσθαι, τὸ παθητικὸν καὶ ἐμψυχον. δουλεύειν γὰρ αὐτὸν τῇ λειότητι διὰ παντός. vid. voc. ἄψυχος. *Effeminatam levitatem* Quintilianus VIII, 3. appellat, ubi tamen alii libri *lenitatem* exhibent. Opponitur ibi *ornatus virilis, fortis, sanctus, qui sanguine et viribus nitet*. Alibi tamen sine vitii nota Quintil. X, 1. 52. Hesiodo tribuit *levitatem* verborum, cum qua viri docti conferunt Dionysii λειότητα ὀνομάτων, quam idem in Hesiodo commemorat. Constat enim Quintilianum in iudiciis de veteribus scriptoribus maxime illius sententias, et verba adeo sequi. Vnde et Gesnerus pro *lenitatem*, quae vox in aliquot libris legebatur, *levitatem* legi posse non vetat. Eadem λειότης dicitur Demetrio Cap. 299. in compositione verborum, cum vocales secum invicem non committuntur, et elocutio sit mollis et

levis. Ei contraria est *τραχυφωνία*. v. Eustath. ad Hom. II. a. p. 519.

Λέξις, elocutio, ratio dicendi. Aristot. Rhet. III, 2. *Schreibart, Ausdruck, in wie ferne er durch die Veranlassung modificirt wird.* v. c. *λέξις γραφική*, ratio dicendi, qua in scribendo utimur, vel *ἀγωνιστική*, quae iudicio et actioni publicae apta est. cf. Aristot. l. c. Cap. 12. et Poet. Cap. 6. ubi explicat *τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν*. Hinc *λεκτικαὶ ἀρεταὶ* sunt dicendi, vel orationis virtutes Dionys. Censur. 2, 11. et mox *λεκτικὸν εἶδος* ea pars historiae dicitur, quae elocutione cernitur. cf. Id. de Compos. Cap. 1. p. 4. ubi *τόπος πραγματικὸς* et *λεκτικὸς* distinguuntur in oratione iudicanda, quorum ille ad sententias et rem, hic ad verba et elocutionem pertinet. Deinde *ἡ λέξις* etiam pro oratione soluta et vulgari dicitur, quatenus rationi dicendi poeticae et metricae opposita est. Sic apud Aristot. Poet. Cap. 22. p. 166. ubi Euclides dicitur vitium aliquod Homero poetae exprobrasse, quod ipse tamen commiserit *ἐν αὐτῇ τῇ λέξει*. Et Dionys. Hal. de Compos. Cap. 11. p. 54. *ὣν μὲν οὖν σοχάζονταί πάντες οἱ σπουδῇ γράφοντες μέτρον ἢ μέλος, ἢ τὴν λεγομένην πεζὴν λέξιν*, ubi vox *πεζήν*, quod glossam olet, in nonnullis libris melius omittitur. — Hinc *λεκτικὴ ἀρμονία* est oratio vulgaris, quali in vita communi utimur, *ἢ διάλεκτος ἢ πρὸς ἀλλήλους*. Aristot. Poet. 32. et Rhetor. III, 8. 7. *τῶν ῥυθμῶν ὁ μὲν ἡρώδης σεμνὸς καὶ οὐ λεκτικὸς*, h. e. *sermoni quotidiano* (τῇ λέξει) minus aptus; mox autem ὁ *Ἰαμβὸς αὐτῇ ἐστὶν ἢ λέξις ἢ τῶν πολλῶν*. Nam lectionem illam *σεμνὸς καὶ οὐ λεκτικὸς*, quam primus Victorius restituit, cum antea *σεμνὸς καὶ λεκτικὸς*, nullo sensu idoneo, legeretur, non ipsa solum vocis significatio suadet, sed et imitatio Demetrii, qui §. 42. verbis, ut assolet, paululum immutatis, praeceptum illud Aristotelis ita enuntiat: *ὁ μὲν ἡρώδης, σεμνὸς καὶ οὐ λογικός*. His accedit auctoritas Ciceronis, hunc ipsum locum Aristotelis exprimentis, in Orat. Cap. 57. *Quod longe Aristoteli videtur secus, qui iudicat, heroum numerum grandiore, quam desideret soluta oratio: iam-bum autem nimis e vulgari esse sermone.* cf. Voss. Instit. Rhet. VI. p. 438. — Vnde Quintil. IX, 4. 88. *humaniorum* iambum vocat, h. e. sermoni hominum vulgari convenientem, ut interpretatur Burmannus, qui confert Petron. Cap. 90. ubi *humane* loqui, et poetice, distinguuntur. Quo sensu etiam Horatius *Sermones* dixit, quod praeter

praeter metrum nihil poetici haberent. Apud Ciceronem autem ad Att. 16, 4. *κατὰ λέξιν* notat, contra proprie loquendi rationem. vid. ibi Corrad. et quae infra dicuntur ad voc. *λογικός*.

Λεπτολογία, fig. ap. Alexandr. *περὶ σχήμ.* Aquila Rom. Cap. 2. definit eam descriptionem rerum, qua vel minutissimas singulatim recensemus. Quare etiam dicit eam a nonnullis ad *διατύπωσιν* referri. Eadem *μικρολογία* appellatur. vid. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. IV. p. 117. Notatur etiam ea voce disputatio de rebus inanibus. Suidas in *λεπτολογία*, τὸ λεπτολογεῖν ap. Aristoph. Nub. 319. explicat *περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων λέγειν*.

Λεπτὸν, τὸ, *subtile* vel *accuratum* dicendi genus Dionys. Cens. Cap. 5, 6. p. 435. de Hyperide: *τούτου ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον*.

Λευκός. τὸ λευκὸν εἶδος λόγου, *genus dicendi candidum*, quod Photius Bibl. Cod. 193. in Maximi libris Asceticis laudat. Non dubito, quin eam puritatem et nitorem significet, quem semper cogitamus, cum candidi coloris mentio fit, praesertim cum iungat τὸ εὐτορνον, tornatum aliquid in dictione, quod concinnitatis et elegantiae notionem gignit. Deinde omnis forma loquendi, qua sententiam Photius eloquitur, τὸ εἶδος τοῦ λόγου εἰς τὸ λευκὸν καὶ εὐτορνον διατυπῶται, declarat, metaphoram ab arte statuaria sumtam, in qua mundities, et candor eboris vel marmoris cum scita et eleganti formae *εργασία* coniunctus, operis pretium constituit. Ergo hoc quoque addit Photius: *οὐδὲν παρέχει, ὃ ἂν τις διερευνήσῃ μαμήσασθαι*. Quintilianus X, 10. 1. 113. ubi *Messalam nitidum* et *candidum* appellat, videatur hanc ipsam significationem in mente habuisse. Vsiatior tamen significatio videtur esse, qua *evidentiam* et *perspicuitatem* notat. Sic Suidas τοῦ λόγου *λευκότητα καὶ φαότητα* iungit, ut *εὐαργεῖαν* explicet. Eunapius in vita Iambl. οὕτως εἶχει *λευκότητά τινα*, καὶ τῷ καθαρῷ καλωπίζεται. οὐ μὴν οὐδὲ *ἀσαφὴ παντελῶς τυγχάνει*, οὐδὲ κατὰ τὴν λέξιν ἡμαρτημένα. Aliis exemplis pluribus usus est Calaub. ad Athen. IX, 7. Adde τὸ *διὰ λευκὸν τῆς σαφηνείας* ap. Eustath. Hom. II. γ. p. 408. — Hesych. *λευκόν* τὸ σύνηδες. *Candidum* orationis genus apud Quintil. X, 1. 21. eodem modo Gesnerus explicat, apertum, facile ad intelligendum. Idem etiam in Livio clarissimum *candorem* laudat. Et Pollio Aemilius,

teste Seneca Controv. Lib. 3. *sententias albas* vocabat simplices, apertas, nihil occultum, nihil insperatum asserentes. Inprimis autem in vocis claritate designanda τὸ λευκὸν adhibent. Aristoteles in Topicis τὸ λευκὸν in voce explicat τὸ εὐήκοον. Suidas in λευκὸν haec habet: λευκὴ λέγεται ἡ Φωνή, ἡ εὐήκοος, ἡ τὴν ἀκοὴν σφοδρῶς καὶ ταχέως ἀλλοιοῦσα Philostr. Vit. Apoll. V, 21. τὸ τορὸν καὶ λευκὸν πνεῦμα dixit, acutam et claram vocem, quae tibia infiatur, quam Φωνὴν λαμπροτέραν dixerat Cap. 7. Pollux quoque Lib. IV, 2. λευκὴν καὶ ἐκκεκαθαρμένην Φωνὴν coniungit, cf. Sext. Empir. contra Music. p. 133. ubi Φωνὴν et λευκὴν Φωνὴν dictam censet ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ἔρασιν αἰσθητῶν.

Λῆμμα, *sententia*, quatenus ad res pertinet, et a λέξει, differt: *Gedanke im Gegensatz des Ausdrucks*. Dionys. de vi Demosth. Cap. 20. p. 1013. ἐν τούτοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα τοῦ λήμματος· γενναία γὰρ ἡ διάνοια· τὸ δὲ τῆς λέξεως λεῖον καὶ μαλακὸν αἰτιῶμαι. Longin. 40. 4. Hinc et ἄκρα λήμματα Longinus dixit de notionibus, quae eminentem aliquam vim habeant, *Hauptgedanken, abgesondert von allen überflüssigen Nebenumständen, und missigen Ideen*. Cap. 11, 3. Subtilius etiam idem alio loco Cap. 15, 10. accipit pro sententia aliqua, quae ceteris argumentis additur, vid. Suidas in h. v. — λῆμμα etiam dictum pro argumento, et materia, quam quis sibi sumit tractandam, e Plinii Epist. IV, 27. intelligitur.

Λιγυρά, ἀρμονία, compositio *suavis, comata, ornata*. Dionys. de vi Demosth. Cap. 36, p. 1067. Hefych. λιγυρόν· ἡδὺ, γλυκύ.

Λιτὸς, *submissus, humilis*, contrarius τῷ ὑψηλῷ, magnifico poetae. Dionys. Cens. Cap. 11. pag. 423. ὁ Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλός· ἐστίν, οὔτε μὴν λιτός, ἀλλὰ κεντραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται. — Λιτὴ λέξις, dictio simplex, non ornata, ἀκόσμητος. Iud. Thucyd. 23. p. 863. In Iud. Demosth. Cap. 2. iungitur λιτὴ καὶ ἀφελής, hac addita interpretatione, ut sit ἡ δοκοῦσα κατασκευὴ καὶ ἰσχυρὴ τὴν πρὸς ἰδιώτην ἔχειν λόγου καὶ ὁμοιότητα Dionys. Comp. Cap. 3. p. 13. πραγματία λιτὰ καὶ βιωτικά iunxit, res tenues, argumenta orationis e communi humilique vita petita, quale est apud Homerum Vlyssis cum subulco colloquium, Hefych. λιτός· ἀπλοῦς.

ἄτλοῦς. εὐταλής. Alibi etiam Graecis iungitur πόνης καὶ λιτός, ut Plutarch. Nicia Cap. 15. de Lamacho.

Λογάδες, Φωναί, vel λέξεις, voces *lectae, elegantes*, et veluti propriae oratori, qui etiam in singulis vocabulis delectum adhibere debet. Photius inprimis in Scriptorum veterum Censuris hac voce utitur. cf. Bibl. Cod. 265. Deinde et λογάδες dicti sunt *eloquentes*, ut ap. Himer. Orat. 14, 16. et 23, 4. vid. ad priorem locum quae notavit Wernsdorf. p. 637.

Λογικός. Longinus Cap. 36. ait: Φύσει λογικὸν ὁ ἄνθρωπος, *naturae donum oratio est*. Ergo λογικός dicitur, in quo facultas est λόγου et orationis. — Hermog. περὶ τας. p. 1. ed. Sturm. ἀμφοισβήτησις λογικῇ est *controversia in disserendo posita, et oratione agitanda*. Frequentius autem apud Rhetores τὸ λογικὸν dicitur, quicquid vel prosa oratione, vel vulgari et quotidiana dicendi forma enunciat. Sic Demetrio Cap. 41. notat, quod locum habet in oratione simplici, vitae communis, ne requirit numerum exquisitum, oppositumque τῷ μεγάλῳ πρεπῆ. Vnde idem mox: ἡρώος, pes heroicus, spondeus, σμενός, καὶ οὐ λογικός, quae sententia est ex Aristotele translata, ut ad voc. λευτικός diximus. cf. eund. Cap. 117. Ibid. λογικὸν μέτρον dicit numerum orationis solutae et vulgaris, quam paullo post Cap. 43. describit τὴν τῶν πολλῶν λέξιν, cui iambicus numerus aptus sit. — Alio sensu λογικῇ δύναμις Aristidi est *vis dicendi, eloquentia*, περὶ πολ. λόγου. p. 661. Vnde λογικοὶ ἀγῶνες sunt αἱ ἐπιδείξεις, declamationes, quatenus iis unice τῶν λόγων, h. e. eloquentiae laus captatur, magisque orationis quam rerum ratio haberi solet, ap. Philostr. Soph. I. p. 522. in vita Dionysii. — λογικὰ ἐπιχειρήματα Sophronio apud Photium Cod. 5. sunt formae dicendi oratoriae, quatenus differunt ab oratione simplici, vulgari, et minus comita, quae ibi λόγος ἀπόλυτος καὶ ἀσύνδετος dicitur. Interpres latinus ibi absurde vertit: *logicas argumentationes*. Sensum videre poterat ex verbo apposito περιηγητισμέναι, quod in eum tantum cadit, cuius oratio propter artem et compositionis concinnitatem placet. Porro ubi τὸ λογικὸν opponitur τῷ νομικῷ, illud significat quaestionem *de re*, hoc, *de scripto*, quas *rationalem*, et *legalem* appellat Quintil. III, 5. p. 126. Sic et Hermogeni τας. p. 86. dicitur εἰσὶς νομικὴ et λογικῇ, illa, quae versatur περὶ τὸ ῥητόν, haec περὶ τὸ πρᾶγμα. Illa postulat τίσεις ἀτέχνους, haec

haec *ἐντέχνους*. De his vid. Schol. ad Hermog. p. 86. in Tom. II. Rhet. Ald. — Aristoteli *λογικὴ πῖσις* dicuntur argumenta, quae sita sunt *ἐν τῷ λόγῳ*, in *ratione*, et *consideratione rerum*, sumunturque a genere, specie, differentia, similitudine, etc. Haec ab aliis etiam *ἀποδεικτικὰ* appellantur, quia finem habent *τὴν ἀπόδειξιν*. Ab iis differunt secundum Aristotelem *πίσεις ἡθικά* et *καθητικά*, sine et effectu, vid. Minutian. in Graec. Rhet. Ald. T. I. p. 731.

Λόγιος. Demetrius Eloc. Cap. 38. *ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὅνπερ νῦν λόγιον ὀνομαζοῦσιν*. Non probo rationem Schneideri ad h. l. qui *λογικόν* legendum censet. Nam Cap. 41. Demetrius τὸ *λογικόν* diserte contrarium τῷ *μεγαλοπρεπῇ* facit. Novam denominationem esse, verba Demetrii satis declarant. Quare apud nullum alium Rhetorem vetustiore reperitur. Fischerus e scholis Alexandrinis haustam existimat. — *λόγιος Ἑρμῆς*, Mercurius eloquens, ut eloquentiae veluti Genius et Praeses dicitur Aristid. Orat. Plat. T. II. p. 5. et Lucian. in Pseudom. *εὔρετῆς τοῦ λόγου, ἢ αὐτόχρημα λόγος*, apud Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 7. p. 209. vid. Crescoll. Vacat. Autumn, I, 9. p. 66. Hinc *λόγοι πᾶνδες Ἀπόλλωνος* dicti Himerio Orat. 7. ad Iulianum. Et *Ἑρμαϊκὰς χάριτας*, Mercuriales gratias Xenocrati tribuit Plato, ut refert Eupnap. in vita Iamblichi p. m. 22. Denique *λόγιοι* dicti etiam sunt prosae orationis scriptores, quatenus a poetis distinguuntur; quem locum laudat Crescoll. Theatr. I, 1. p. 6.

Λογογραφία, dicta de illo scriptionum genere, quae non usui publico et foro destinatae sunt, sed in umbra et otio scriptae. Sic Hermog. *περὶ ἰδ.* II. p. 344. distinguit inter *πανηγυρικόν τὸ ἐν λογογραφίᾳ* et *τὸ ἐν ζητήμασι πολιτικοῖς*, vel *πολιτικόν*. Ex illo genere sunt scripta Platonica, ut Panegyricus Socratis, deinde laudationes funebres, quae in concione et publice habebantur. Vnde et *λογογράφοι* distinguuntur a *ρήτορσι* ibid. p. 348. cf. Ammon. Interp. ad Thom. Mag. Moerid. et Suidam. Apud Aristotelem Rhet. II, 11. *ποιητὰ* et *λογογράφοι* sibi opponuntur: *Dichter und prosaische Schriftsteller*. Ita singulis fere paginis Eustathius ad Homerum; et Schol. Euripid. ad Hecub. 996. qui tamen *λογοποιεὺς* appellat, quos illi *λογογράφους*. Eundem, qui *λογογράφος* dictus est, ab Isocrate appellatum censeo *λόγων εὐρετὴν*, primum in
Evag.

Evag. Cap. 7. ubi *ρήτορες* et *ποιηταῖς* iungit, deinde Orat. ad Philip. p. 264. ubi cum voce *ποιητής* simpliciter copulat; *Redner, Dichter, und andere Schriftsteller*. Vide ergo, quo sensu Ammonius distinxerit *λογογράφον* et *λογοποιόν*. *λογογράφος* ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. *λογοποιός* ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθεῖς. Nempe *λογογράφον* dixit de oratoribus et Sophistis, qui aliis scribebant orationes, quas ipsi non declamabant, ut ab Isocrate factum scimus. Hesych. *λογογράφος* ὁ δίκας γράφων. cf. Quintil. III, 8. p. 157. et Crescoll. Theatr. III, 2.

Λογοδαίδαλοι, a Daedalo ducto vocabulo, a quo quicquid esset affabre factum, Daedaleum appellabatur, dicti sunt a Platone in Phaedro nonnulli Rhetores, ut Thrasymachus Chalcedonius, Leontinus Gorgias, Theodorus Byzantinus, qui, cum non ad iudiciorum certamen, sed ad voluptatem aurium scriberent, oratione usi sunt nimis arguta, picta, et cincinnis quibusdam ornata; de quibus exposuit Cicero Orat. Cap. 12. cf. Quintil. III, 1. p. 118. et Crescoll. l. c. I, 9. p. 64.

Λογοειδεια, in poemate est, cum nihil cultus splendorisque poetici habet, cum non affurgit oratio, sed humi fere repit, solisque metris a soluto sermone differt. Dionys. de Compos. Cap. 25. p. 214. *κακία ποιήματος ἢ καλουμένη λογοειδεια δοκεῖ τις εἶναι*. Scilicet *λόγος*, *ποίηματι* oppositus, orationem *solutam*, *vulgarem*, significat. Vnde Hermogeni *περὶ ἰδ.* I. p. 38. *τὸ λογοειδὲς* est, quod accedit ad sermonem quotidianum, in quo v. c. iambicae plerumque et trochaicae verborum formae adhibentur. Scholiastes ad h. l. p. 386. Ald. *ἢ λογοειδαστέρα συνθήκη, τούτέστιν ἢ κωμικωτέρα, καὶ προβεβληκυῖα λόγῳ περὶ κατὰ συνθήκην, ὅθεν τινὰς καὶ ῥητορικὴν ἔμμετρον κωμωδίαν ἐκάλουν*, Et Eustath. ad Hom. Il. Θ. p. 718. *οὐ τὸ κοινὸν τῆς γραφῆς φίλον ὡς ἐπικολὺ ποιηταῖς, ἐξ οὗ οἱ λογοειδεῖς γίνονται εἰρηκοί, ἀλλ' εἰς πλεον τὸ ἀσύνηδες καὶ συληρότερον*. Cosilius quidem Rhodigin. Lect. ant. VII, 6. in illa voce explicanda mihi videtur nimis argutari, dum existimat ex Dionysii loco laudato perspicuum esse, *λογοειδειαν* dici, non tam ubi versus soluta fere oratio videtur, quam ubi futilem nugacemque imitetur. Apud Suidam in voc. *δάμις*, *τὸ λογοειδὲς* notat orationis eam vim et elegantiam, quae oratorem decet, et a bono scriptore postulari potest. Ibi de Damide: *τὸ λογοειδὲς οὐκ ἔχειν, ὥς παιδεύει*

Ζεὺς ἐν βαρβάροις, ex Philostrati Vita Apollon. I, 19. qui Cap. 3. in eadem re ἀπαγγελίαν dixerat.

Λόγος, oratio *soluta*, qui et ψιλὸς λόγος, et διάλεκτος dicitur. Aristot. Rhet. III, 1. et 2. Sic et Dionys. de Comp. Cap. 4. ubi opponuntur sibi invicem ποιήματα et λόγοι. Hinc λόγια dicta sunt oracula soluta oratione pronuntiata, a quibus differebant χρησμοί, versibus elata. vid. Schol. Thucyd. II, 8. p. 102. et καταλογάδην dicuntur, quae prosa oratione enunciantur. vid. Suid. in Καλλίμαχος. Apud Aristot. Rhet. III, 6. λόγος τῷ ὀνόματι sic opponitur, ut dicat τῷ λόγῳ χρῆσθαι ἀντ' ὀνόματος, h. e. definitionem, s. circumscriptionem loco nominis ponere. — Λόγος, quatenus genus quoddam est, quod varias species sibi subiectas habet, ut λαλιὰν, μελέτην, διάλεξιν, ἐπίδειξιν, σχηδιάσματα, quosque ingenii foetus, et cuiuslibet argumenti, sive scriptos, sive voce pronunciatos notat, inprimis copiosiores severi et gravis argumenti sermones. vid. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. p. 20. Porro ὁ λόγος; etiam simpliciter dicitur, pro elegantia et eruditione rhetorica. Sic Himerius Orat. V. Musonium ait magis nobilitari doctrina sua et eloquentia, quam muneris dignitate, μείζω δέδωκε τὴν χάριν ὁ λόγος. Nempe seniores inprimis Rhetores eloquentiae notionem exprīmere solebant iis etiam verbis et formis dicendi, quae proprie non nisi vocis et elocutionis virtutem significarent. Hinc nata est εὐστομία, εὐγλωττία, ἐπιμέλεια τῆς γλώττης, τῆς Φωνῆς, εὐΦωνία, quibus utuntur, ubi de ipsa eloquentia sermo est; ut et Dionys. in Iud. Lys. Cap. 12. τὸ Λυσιακὸν τόμα, de Lysiae eloquentia simpliciter dixit. vid. quae notata sunt ad voc. εὐστομία. — λόγοι, fabulae, ut Aesopiae, ap. Aristot. Rhet. II, 20. cf. Quintil. V, 11. p. 237. — Λόγοι, argumenta, ut ap. Dionys. Iud. Lys. Cap. 15. οἱ ἐν πράγμασι ἐνόντες λόγοι, rationes rebus ipsis inhaerentes. Et Longinus 3, 1. λόγους ἀληθινούς appellat verum argumentum, quod ex vera historia petatum est.

Λοξὸν, τὸ, dictio *obliqua*, *flexuosa*, αἰνιγματώδης. Eunap. in vita Plotini p. 19. ed. Commel. cf. Cresoll. Theatr. II, 5. et voc. πλάγιος, vel πλαγιασμός. Hesych. λοξὸς πλάγιος, ἐπικαμπής.

Λύειν, *refutare*, *disolvere* alterius argumenta. Aristot. Rhet. I, 1. cf. Lib. II, 25. ubi docetur τὸ λύειν duobus modis fieri, τῷ ἀντισυλλογίσασθαι, et τῷ ἐνστασι ἀνέγκειν.

ἐνέγκειν. Apud Demetr. Eloc. 229. *λύειν τὴν ἐπιστολὴν τῇ συντάξει*, h. e. concisa oratione uti, quae per breviamembra procedat; *διαλελυμένην λέξιν* alibi dicit. Aristides *περὶ λόγου πολ.* p. 661. *σύνθεσιν λελυμένην* appellat. Contrarium est τὸ *περιοδεύειν*, orationem periodicam adhibere. Hinc et Demetr. Cap. 244. *λύειν* dicit contrariam τῇ *περίοδῳ*, vel *περιαγωγῇ*. Alio sensu Hermogenes *περὶ τασ.* p. 48. in epilogis requirit τὸ *λελύσθαι κατὰ ῥυθμόν*, h. e. solutum verborum numerum, qui longius persequatur argumenta superiora, neque brevibus absolvat. Ergo synonymum iungit τὸ *ἐπὶ πλείον προάγεσθαι*.

Λύσεις, refutatio, ut *λύσεις ἐνθυμημάτων*, quae fit partim contrario syllogismo, partim aliud quid obiiciendo, quo sententia labefactari possit. Aristot. Rhet. II, 25. — Hermogenes *περὶ ἰδ.* I. p. 48. et *περὶ εὐρ.* Lib. III. p. 68. *τὰς λύσεις*, refutationes argumentorum adversariorum, distinguit ab *ἀποδείξει*, h. e. confirmatione nostrorum argumentorum, quae adversario opponimus. De his accurate et copiose exposuit Apfines in Arte Rhet. p. 697. Ald. Latinis *disolutio* dicitur. vid. Auſt. ad Herenn. I, 3. Demetrius etiam Eloc. Cap. 226. *λύσεις* dicit demonstrationes, quae fiunt interrogando, obiiciendo, percontando. Eidem alibi *λύσεις* est in defectu copulae, quae forma orationis *ἀσύνδετος*, et *διαλελυμένη* dicitur, ut Cap. 192. 194. ubi hoc exemplum ponitur: *ἐδεξάμην, ἔτιχτον, ἐκτρέφω, φιλῶ*. Porro Cap. 70. ἡ *λύσις* iungitur τῇ *συγκρούσει*, notatque concursum vocalium, ex quo fit quaedam quasi disiunctio, et disolutio, quoniam ex una syllaba fiunt duae, ut *ὀρέων* pro *ὀρῶν*, *ἥλιος* pro *ἥλιος*. Idem etiam Cap. 68. *διασπασμόν* et *διάρρησιν* dixerat. Contraria ratio *συνλῆσις* vel *συνενφώνησις* dicitur. v. Eustath. ad II. α, p. 11. Denique auctore Demetr. Cap. 92. *λύσεις ὀνομάτων*, quae et *διάλυσις* dicitur, fit, cum partes verbi compositi, aliis interiectis, dissipantur, ut *σῖτου πομπή*, pro *σιτοπομπία*. Alia exempla ex Himerii Eclogis adfert Wernsdorf. ad Himer. p. 5. — Longino 38. 5. *λύσις τοῦ μῆματος λεκτικῶν*, est *curatio* et *remedium* audaciae in dicendo; ubi Morus contulit similem dicendi formam, *λύσις νόσου, curationem, finem morbi*, ap. Lucian. de Hist. scrib. Cap. 1. Ibidem Longinus iungit *πανάκεια*, et alibi Cap. 17, 2. *ἀλέχημα* et *ἐπικουρίαν* coniunctim dixit.

M.

Μακαρισμός, qui et *εὐδαιμονισμός*, est oratio, qua aliquem felicem et beatum praedicamus. Aristot. Rhet. I, 9.

Μακρολόγοι, qui multa verba faciunt. *wortreich, geschwätzig*. Demetr. Eloc. 7. de senibus. Hinc *μακρολογία* explicatur Quintil. VIII, 3. 53. longior, quam oporteat, oratio. Huic vicina *periphrasis* virtus habetur.

Μακρός. μακρά επίθετα, *epitheta longius petita*. Aristot. Rhet. III, 3. 5.

Μακρότης, τοῦ ῥυθμοῦ, dicitur, cum plures longas, quam breves syllabas, oratio habet, praesertim in initiis et finibus membrorum. Ea forma adiuvat τὸ μεγαλοπρεπές. Demetr. Eloc. 40.

Μαλακός, περὶ τὰ πάθη, orator, qui in affectibus tractandis, usurpandisque *mollior* est et *remissior*. Talis Lyfias describitur a Dionys. in Iud. Lyf. Cap. 19. αὐτὲς αὐξήσεις, οὐτὲ δεινώσεις, οὐτὲ οἰκτους κατασκευάσαι ἐβρώμενος δυνατός. — Apud eundem in Ep. ad Pomp. Cap. 6. p. 786. μαλακῶς ῥέουσα λέξις, suaviter fluens, et decurrens oratio. Id. de Comp. Cap. 22. p. 172. σχήματα μαλακὰ eadem vocat τρυφερὰ, ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλὸν ἐστὶ καὶ θεατρικόν, ποχ σχηματισμούς πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντας, ἐξ ὧν ἡ πανυγηρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται.

Μαλθακὸν, σχῆμα συνθέσεως, forma orationis mollis, robore carens Dionys. Comp. Cap. 4. de Hegesia, cui et praeterea τὸ μικρόκομψον, et ἀγενές tribuit. cf. Cicero de Orat. 67. Brut. 83.

Μεγαλήγορον, quod *sublimem orationem reddit*. Longinus Cap. 8. in fin. Pluribus modis variare solet hic Rhetor id, quod τὸ ὑψηλὸν dicitur.

Μεγαληγορία, *amplum, magnificum* dicendi genus. Demetr. El. 29. — *μεγαλεῖον* appellat Photius Bibl. Cod. 165. cf. Vlpian, ad Demosth. Coron. p. 216.

Μεγαλοπρεπής, περίοδος, *periodus*, cuius membrum ultimum longius est caeteris et numerosius. Eadem dicitur *σαμνὴ*, εἰς *σαμνὸν* καὶ *μακρὸν* λήγουσα κῶλον. Demetr. Eloc. 18. coll. 38. Omnino τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ μέγαθος, quoad compositionem verborum, Demetrio est, quic-

quicquid pleno ore enunciat, *oratio gravis, starker, volltönender Ausdruck, mehr in Rücksicht der Wortfülle, als der großen Gedanken*: ut cum dicit longa membra efficeret τὸ μέγεθος, et Cap. 45. latum orationis ambitum habere τὸ μεγαλοπρεπές. Quid sit τὸ μεγαλοπ. ἐν πράγμασι, explicat Cap. 75. Pertinent huc omnes illae res, quae sua magnitudine vel periculi cogitatione admirationem et terrorem iniiciunt. Quintil. IV, 2. p. 186. μεγαλοπρέπειαν, quā oratio attollitur, *magnificentiam* explicat.

Μεγαλοφυΐς, ingenium, quod facile magnas notiones concipit. Longin. 9, 1. quod Cap. 8, 1. dixerat τὸ ἀδρεπήβολον περὶ τὰς νοήσεις ubi vid. not. Mori. cf. Cap. 15. 3.

Μεγαλόφωνος, qui robustam, ingentem vocem habet, cui oppositus ὁ ἰσχνόφωνος. v. Diog. Laert. IV, 9. 4. Plut. Cat. min. Cap. 5. ἡ φωνὴ μεγέθει ἀποχρῶσα etc. Et C. Gracchum dicit fuisse μεγαλοφωνότατον καὶ ῥωμαλεώτατον ἐν τῇ λέγειν. cf. not. ad voc. λαμπροφωνία. Magnitudinem vocis etiam Latini dicunt. v. Auct. ad Herenn. III, 11. Praeterea autem ἡ μεγαλοφωνία non de voce tantum, sed et de altitudine et magnificentia orationis dicitur, ut Philostr. in Vit. Scopel. p. 518. et Isaei p. 513. τὸ μεγαλοφώνως ἐρόμενον, *magnifice, elate* dictum.

Μέγεθος. Auctore Hermogene Lib. I. περὶ ἰδ. p. 54. τὸ μέγεθος generalis quaedam virtus est et ἰδέα orationis, quae sex fere partes sibi subiectas habet, σεμνότητα, περιβολήν, τραχύτητα, λαμπρότητα, ἀκμήν, σφοδρότητα. Ibi et ἀξίωμα et ὄγκος iunguntur; eodemque modo Longinus adhibet τὸ μεγαλοποιεῖν, et μέγεθοποιὸν ῥυθμὸν Cap. 39. et 40. cf. Voss. Instit. Rhet. VI. p. 493. — τὰ μεγέθη, *oratio sublimis, gravis* Demetr. Eloc. 5. et ἡρωικὰ μεγέθη Longin. 9. 10. magna heroum facta. Photius Bibl. Cod. 79. λέξεων μεγέθη vocat περιόδους μετὰ παρενθέσεων παρατετραμμένας, καὶ ὑπερβατῶν εὐκαιρον χρῆσιν. Hermogeni Libr. περὶ μεθ. δεινот. τὸ μέγεθος πραγματικὸν dictum de illa *amplificatione*, quae ex usu συνδέσμων frequenti oritur: τὸ μετὰ συνδέσμων πραγματικὸν ἢ μέγεθος ἐργάζεται, ubi haec notat Gregorius Corinth. Cap. 11. μέγεθος μὲν, ὅταν ἔχωμεν ἐν πράγμα, καὶ κατατέμνωμεν αὐτὸ εἰς πολλὰ, ὡς τό· Αὐ̃ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Eodem loco etiam ἡθικὸν μέγεθος dicitur τὸ ἥθος ἐμφαίνειν σύντονον καὶ ἀναγώνιον, *ampli-*

amplitudo quaedam affectum dicentis declarans et quandam contentionem. Hoc genus efficitur inprimis τῷ ἀσυνδέτῳ. vid. voc. γοργότης et cf. Berger. de nat. pulcr. orat. pag. 42. sqq.

Μεγεθύνειν, *magnitudinem alicuius rei significare et notare.* Longin. 9. 5. ubi docet Homerum τὰ θαυμάσια μεγαθύνειν, h. e. ita ea depingere, ut singula sublimia sint et magna.

Μέθοδος, *modus enunciandi, sententias vel verba.* Hermog. περὶ ἰδ. I. p. 10. ἅπας λόγος ἔχει μέθοδον περὶ τὴν ἔννοιαν καὶ λέξιν, *in sententiis, vel dictione certam formam habet unaquæque oratio.* Itaque omnem tractandae elocutionis rationem significat, quae fiat his fere ornamentis quibusdam, ut res proponatur, probetur, amplificetur etc. Vnde et alio loco p. 18. vocat τὸ σχῆμα τῆς ἐννοίας, a qua σχῆμα λέξεως distinguendum est. Varias τῆς μεθόδου definitiones exhibet Hermogenis Epitomator in συνοπτ. παραδόσει p. 18. μέθοδος ἐστὶ τρόπος ἐπισημονικός τοῦ πῶς δὲ τὰ νοήματα ἐξάγειν, vel: διοικήσις καὶ ποῖος σχηματισμὸς ἐξαιρέτως περὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τ' ἄλλα etc. Deinde Apſines Art. Rhet. p. 697. ed. Ald. λύσιν κατὰ μέθοδον dicit refutationem, quae sit fictione causae, ut si quis caedis accusatus respondet; *occidi, sed iusta de causa, et recte occidi.*

Μεθύειν, περὶ τὰς ἡδονάς, *eleganti metaphora dicitur luxuriari* in iis ornamentorum generibus adhibendis, quae suavem orationem efficere possint, sive in verbis sive in sententiis istud ornandi studium cernatur, *Uebertreibung, Ueppigkeit im Putze, im Verschönern.* Ita Philostrat. de Dionysio Lib. I. vit. Soph. p. 522. οὐκ ἐμέθυε περὶ τὰς ἡδονάς. Iam opponit: ἀλλ' ἐταμνέετο, h. e. boni oeconomi instar apte et prudenter dispensabat suavia, non simul omnia offundens, et obruens orationem.

Μετρίγματα, *emollitiones*, quibus duriores metaphoras mitigamus, ut additis verbis: ὥσπερ φάναι, εἰδέναι etc. Longin. Cap. 32. cf. Demett. de Eloc. 80. Cic. de Orat. 3, 41. Quintil. V, 3. Mox Longinus etiam πλήθους καὶ τολμῆς μεταφορῶν ἀλεξιφάρμακα, *remedia audaciae metaphoricae*, commemorat. *Fomenta* in simili re Quintil. IV, 3. p. 196. *Remedia* etiam Lib. VIII, 3. 37. „Si quid periculosius finxisse videbimur, quibusdam *remediis*

mediis praemuniendum est, ut ita dicam, si dicere fas est etc., vid. voc. *παραμυθία*, et *θεραπεύειν*. Eunapius in Vita Aedef. p. 44. τὸ μέλιχον καὶ ἡμέρον ἐν λόγοις commendat.

Μεῖουρος. Aristot. Rhet. III, 9. *περιόδους μειούρους* vocat, *breviores*, a pecudibus quibus cauda abscissa est. Ergo paullo post easdem *βραχυκάλους*, dicit. Eae vero sunt, ubi finis est *μείων*, quam principium. Contrariae sunt *μακρά*, *immodice excurrentes*. cf. Aristot. Poet. 26. p. 218.

Μειρακιῶδες, τὸ, quicquid juvenilem quandam redundantiam, nimium ornandae concinnandaeque orationis pruritus prodit. Ita Dionys. Iud. Isocr. Cap. 12. τῶν σχηματισμῶν τῆς λέξεως τὸ μειρακιῶδες. Paullo post componuntur τὰ κομψὰ, *θεατρικά*, καὶ *μειρακιῶδη*, et Cap. 13. τὸ γλαφυρόν καὶ τῶν σχημάτων τὸ μειρακιῶδες κατὰ τὰς ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις, in quibus omnibus cernitur quidam lusus, et affectatio concinnitatis a gravitate virili aliena. vid. Gell. N. A. 18. 8. et in primis Auct. ad Herenn. IV, 22, 23. Cicer. Or. Cap. 12. — Longinus 3. 4. τὸ μειρακιῶδες opponit contrariumque esse censet τοῖς μεγέθεσι: et mox explicat *σχολαστικὴν νόησιν ὑπὸ περιεργίας λήγουσαν εἰς ψυχρότητα*. Sic et Plut. in Crasso Cap. 16. iunxit *κενὰ* καὶ *μειρακιῶδη*. cf. Hemsterhus. ad Polluc. Praef. p. 28. — Photius Bibl. Cod. 79. de Candidi stilo historico: *ταῖς ποιητικαῖς λέξεσι ἀπειροκάτως τεπέχρηται, καὶ μειρακιῶδως*. Etiam τὸ *μειρακιεύεσθαι* dictum pro *lascivire* oratione, insolentius loquaciusque se gerere dicendo, quam deceat aut opus sit. Sic Aristid. Or. κατὰ τοῦ παραφθεγμ. Tom. II. Op. p. 372. cf. Cresoll. Theatr. III, 24. p. 338. sq. et quae dicta sunt ad voc. *νεαρός*. — Alio sensu Diog. Laert. 25. de Platone: *λόγον πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαῖδρον καὶ γὰρ ἔχει μειρακιῶδες τι τὸ πρόβλημα*. Et Aristoteles Rhet. III, 11. in his: *εἰς δὲ ὑπερβολὰς μειρακιῶδεις σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν διὸ ὀργιζόμενοι λέγουσι μάλιστα*. Quo in loco juvenilis quaedam *vehementia*, *vigor*, et *robur* significatur. Ideo addit: *διὸ πρεσβυτέρῳ λέγειν, ἀπρεπές*. Hesych. *μείρακιος* *γενναῖοι*.

Μείωσις, dicitur, cum sermoni aliquid deest, quo minus plenus sit, apud Quintil. VIII, 3. 50. Addit, illud obscurae potius quam inornatae orationis vitium esse.

Μελα-

Μελαίνειν, τὸ σαφές, orationis veluti lucem, h. e. diluciditatem obscurare. Ita Dionys. Ep. ad Pompei. Cap. 2. p. 759. ubi Platonis περιττολογίαν et τὸ κάλλιον εἰπεῖν reprehendit, μελαίνει γὰρ, inquit, τὸ σαφές, καὶ ζῶφ ποιῇ παραπλήσιον, ἔλκει τε μακρὸν ἀποτείνουσα τὸν νοῦν.

Μελετᾶν, oratione uti, in qua causa ficta, exercitationis gratia, agitur: cui contrarium est τὸ ἀληθῶς λέγειν. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 15. Vnde μελέται dictae sunt, quas *commentationes* Cicero appellat. Quintilianus *controversias scholasticas* vocat Lib. VI, 5. et *fictas* VII, 30. cf. Lucian. Praec. Rhet. Cap. 17. Hermogeni περὶ εἰσ. p. 12. μελετώμενα αἰδη ζητημάτων sunt quaestiones scholasticae, quae in iudicio quidem consistere non possunt, sed in declamationibus tamen intra scholasticos parietes exerceri. Syrianus ad Hermog. l. c. p. 120. ed. Ald. μελέτην dictam esse ait, διότι οὐκ ἄνευ τινὸς συνεχοῦς ἀσκήσεως ἢ περὶ τοὺς ῥητορικοὺς λόγους ἐπισήμη προσγίνεται ἀνδρώπῳ. De μελέταις, earumque tractatione ex instituto expoluit Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 10. p. 373. ed. Reisk. Vol. V. cf. Wolfius V. C. in Prolegom. ad Demosthenis Orat. Lept. p. 34. sqq. et Cresoll. Theatr. III, 4. IV, 6.

Μελιχρὸν, ἐν ταῖς ἀκοαῖς, quod aures delectat in verbis eorumque conformatione et compositione. Dionys. Cap. 1. — Philostrato Dionysius Sophista dictus p. 522. μελιχρώτατος περὶ τὰς ἐννοίας, in sententiis suavissimus. — μελιχρὸς Φωνή, mellita vox, apud eundem Philostr. in vita Pollucis. Hinc dicti ἀηδόνες, μελιφθόγγοι, μελιγλωσσοί. Schol. in Aphthon. Progymn. Tom. 2. Ald. Rhet. ὑπάρχει δὲ ἐπιεικής (scil. τρόπος τῆς ἀναγνώσεως) ἡρέμα τοῦ πνεύματος πνέοντος, καὶ μελιχροῦ τὴν Φωνὴν ἀποτελοῦντος, κατὰ τὸ Ὀμηρικόν· τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδῇ. cf. Eustath. ad Hom. Il. α. p. 96. et Cresoll. Theatr. III, 18.

Μέλος, *cantus* et *modulatio* illa, quam intentio aut remissio vocis efficit, diversa a ῥυθμῷ, qui in intervallo- rum notatione dominatur. Dionys. de Compos. Cap. 10. ubi narrat se audivisse citharoedum explosum, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε, καὶ ἔφθειρε τὸ μέλος. Mox autem τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίζειν aliquem dicit, ὅτε τις ἢ κροῦσιν, ἢ κίνησιν, ἢ Φωνὴν, ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιο χρόνοις. Vnde ibidem εὐμέλεια et εὐρυθμία distinguuntur. Deinde, ut ex eodem loco patet, μέλος ad artificium

cium musicum, instrumentique tractandi virtutem pertinet, ῥυθμός autem in vocis humanae apto usu, corporisque motu verbis accommodato cernitur. Auctore eodem Dionys. de vi Demosth. Cap. 48. p. 1101. τὸ μέλος in verbis se exferit, κατὰ τὰς ὀξύτητας καὶ βαρύτητας, in accentu gravi et acuto: *Ton- und Accentsetzung*. Sed cf. Cap. 11. Dionys. de Compos. ubi, quid intersit inter μέλος ὀργανικόν, et μέλος λέξεως vel διαλέκτου, copiosius explicatur. cf. Auct. ad Herenn. III, 11. et ibi de mollitudine vocis, *Gewantheit, Geschmeidigkeit zu verschiedenen Formen und Ausdruck*. Porro μέλος simpliciter de carmine lyrico dicitur. Dionys. l. c. Cap. 25. p. 189. unde μελοποιεῖν, *poesis lyrica*, Cap. 22. p. 150. cf. Longin. 33. 5. et vid. quae dicta sunt ad voc. ῥυθμός. — παρὰ μέλος οὐδέιν apud Longin. 3. 1. notat, *ultra modum tumere*. Proprie dicitur de eo, qui neglectis numeris et modis canit, quod Longinus ad tumorem transtulit. Haec Morus ad h. l. cf. Gesner. ad Quintil. I, 10. 22.

Μερισμός, *discriminatio*, quae fit particulis, quibus in definitas partes periodus dividitur, ut si protasin audias, expectes etiam apodosin et finem. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 48. Vnde et eodem nomine appellatur ea dicendi forma, qua particulis μὲν, δὲ in aliqua sententia utimur. Denique ut ap. Hermog. l. c. p. 30. μερίζειν notat, genus in species, totum in partes dividere, ita ὁ μερισμός Rhetoribus tum dicitur, cum orator capita illa, quibus in causa sua usus est, in partes describit. cf. Anonym. de Rhetor. ed. Fisch. Et Aristides περὶ λόγου πολιτ. haec habet: περιβολὰ καὶ μερισμοὶ ἐργάζονται, ὅταν τὰ νοήματα μὴ καθ' ἐν εἰσάγης, ἀλλὰ μερίζων ἀντιτιθῇς. Ibi et ἐπιμερισμοὺς commemorat, hoc addito exemplo: οὐ μόνον τόδε ἐποίησας ἀλλὰ καὶ τόδε. Vlpian. ad Demosth. Philipp. I. p. 31. διπλοῦν μερισμόν, vel ὑπερμερισμόν fieri statuit, cum post duo μὲν, duo δὲ sequuntur. De *partitione* in genere cf. Quintil. IV, 5. Cic. de Orat. 3, 52 qui *digestionem* appellat. Rutil. Lup. Fig. I, 17. et Villos. Anecd. T. II. p. 91.

Μέσος, διὰ μέσου, figura, vel σχῆμα λέξεως Ael. Herodiano ap. Villos. Anecd. T. II. p. 92. ἑνωσις λόγου τὸ ἀκόλουθον ἀφαιρουμένη ἐτέρου τινὸς παραθέσει λόγου. Exemplum adiungitur Hom. II. δ', 286. σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὅτρυνέμεν οὔτι κελύω.

Μεσότης, genus elocutionis ex austero et eleganti genere mixtum et temperatum. Dionys. Comp. Cap. 24. p. 186. Causa nominis ab Aristotelis ratione profecta, qui virtutes *μεσότητι* quadam metiri solebat, ita ut duorum extremorum media continerent. Id. Cens. script. Cap. 2, 10. pag. 423. ὁ Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε μὴν λιτός, ἀλλὰ πεπραμένη τῆς λεξέως μεσότητι κέχρηται. cf. Cap. 5. 2. p. 433. Hinc μέσος χαρακτήρ dicitur, h. e. ea forma dicendi, quae inter τὸ ὑψηλὸν et ἰσχνὸν medium tenet. De quibus generibus locus classicus est Cic. Or. Cap. 5. v. Marcellin. Vita Thucyd. ubi Herodoto illum characterem tribuit. *Mediocris* figura, vel *ἰδέα* Latinis dicitur, ut Lib. IV. ad Herenn. Cap. 8. inter *gravem* et *extenuatam* media. Ibid. Cap. 11. „Qui in mediocri genus orationis profecti sunt, si pervenire eo non potuerunt, errantes perveniunt ad confine genus eius generis, quod appellamus *fluctuans* et *disolutum*, eo quod sine nervis et articulis fluctuat huc et illuc, nec potest confirmate neque viriliter se expedire.“

Μεσότης, plenitudo orationis, e sententia Hermonigenis περὶ ἰδ. Lib. I. p. 186. fit tum, cum figurae et formae dicendi, quae amplam orationem facere possunt (σχήματα περιβλητικά) cumulantur. Quare περιβολὴν πλεονάσαν eandem appellat. Scholiastes ad h. l. μέσῳσιν dicit, et interpretatur λόγον πλεόνων καὶ μακροτέρων ἐννοῶν ἐπεμβολὰς περιέχοντα. Eodem modo τὸ μεσοῦν a Photio ad illam orationis ubertatem significandam adhibetur, quae ex studio ornandi, artisque usu oritur. Ille Bibl. Cod. 77. de Eunapio: πλὴν ἐνιαχοῦ διανικώτερον μᾶλλον ἢ ἰσορικότερον μετοῖ καὶ περιβέλλει τὸν λόγον, orationem copiosius atque artificiosius instruit, quam historia postulat.

Μεταβάλλειν. vid. voc. μεταβολή.

Μετάβασις, fig. fit duobus modis, vel cum ab ea sententia, quam proposuimus, convertimus ad aliquam personam, aut rem, aut fortunam, et tanquam praesentem appellamus, vel, cum ad aliam rem et actionem orationem nostram revocamus. Ita Rutil. Lup. II, 1. vid. quae dicta sunt ad voc. ὑπέρβατον. Capperonerius ad Quintil. IV, 2. notat, μεταβάσιν etiam dictam *interfationem*, qua subinde narrationes distingui possint, ex praecepto Quintiliani. cf. Voss. Instit. Rhet. Tom. II. p. 342.

Μετα-

Μεταβολή, Dionysio Hal. dicitur ea *commutatio* rhythmī, metri, figurarum, periodorum, quae orationis compositionem iucundam, elegantemque faciat, et insit in ποικιλίᾳ, *varietate*, de Compos. Cap. 19. In oratione soluta latius etiam haec variētas patet, pertinetque ad periodos, membra, et cetera compositionis genera, quorum varia permutatio suavis esse solet: ibid. p. 133. Itaque in eo genere laudat Herodotum, Platonem, Demosthenem, qui ἐν ἐκείνοις, et σχήμασι magnam variētam adhibuerint, maioremque quam Isocrates eiusque affeculae, apud quos reperiatur εἰς περιόδου κύκλος, ὁμοειδῆς σχημάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνηέντων αὐτῇ. Ex quibus omnibus vis illius μεταβολῆς intelligi potest. cf. eiusd. Ep. ad Pomp. p. 772. ubi μεταβολὴν et τὸ ποικίλον τῆς γραφῆς iungit. In Iud. Isocr. Cap. 4. Isocrati quidem tribuit τὸ διαλαμβάνεσθαι τὴν ὁμοειδίαν ἰδίαις μεταβολαῖς καὶ ξένοις ἐκείνοις, quae laus illis repugnare videtur: sed ea maxime commemorat, in quibus Isocrates a Lysia differt. vid. Krehl. ad Plutarch. de aud. Poet. p. 156. — Alexander Rhet. p. 585. Ald. ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος μεταθέσεις μορίων ὅλων γίνεται καὶ καὶ ἑκαστον πῶλον ἢ κόμμα. Etiam pro παραφράσει a nonnullis dici μεταβολὴν, docuit Capperon. ad Quintil. X, 5. p. 659. Ipse autem Quintilianus Lib. IX, 3. 36. postquam de ἐπανόδῳ, πολυπλάτῳ et similibus figuris, quae orationem, calibus, temporibus, generibusque varie distinguant, verba fecisset, hanc, inquit, *rerum coniunctam diversitatem* Caecilius μεταβολὴν vocat, exemplo addito ex Cic. Or. pro Cluent. Cap. 14. *illum tabulas publicas violasse, Censorias corrupisse* etc. — Eodemque sensu τὸ μεταβάλλειν Aristoteles dixit Rhet. III, 12. 10. — Denique, cum μεταβολὴ Graecis, qui rem Musicam et rhythmicam tractarent, dictus esset transitus ab uno genere rhythmī ad aliud et diversum genus, Rhetores hac eadem voce usi sunt, ut docerent, quam rem rhythmus a metro differret. Itaque Quintil. IX, 4. 50. *sunt et illa discrimina*, inquit, *quod ῥυθμοῖς libera spatia, μέτροις finita sunt, et his certae clausulae, illi quomodo coeperant, currunt usque ad μεταβολὴν, id est, transitum in aliud genus rhythmī.*

Μεταγωγὰ, πραγμάτων, rerum *inversiones* et *translationes*: methodus oratoria, in narrationibus utilis. Dionys. Iud. Isaai Cap. 15. p. 614.

Μετάρθσεις, αἰτίας, Hermogeni περὶ τας. p. 40. dicitur, cum alia de causa factum aliquid esse affirmatur, quam adversarius intenderit, ut, si accusator dixerit: *sepelivisti, ut caedem caelares*, defensor, *nequaquam*, inquit, *sed quia honestum est, etiam inimicum sepelire, ne a feris la-nietur*. In his ergo est ἀνάρσεις h. e. remotio causae vitiosae, et θέσεις ἀληθοῦς αἰτίας, verae causae expositio. Syrian. ad Hermog. l. c. p. 156. in T. II. Ald. Rhet. *μετάρθσεις αἰτίας καλεῖται, διότι τὸ ἐπιφερόμενον ἐγκλημα ἐπὶ τι ἀνεύθυνον ἢ ἐπαίνου ἄξιον μεταγείν περᾶται ὁ Φεύγων*. Et ibid. Marcellin. *παρὰ τὸ μεταθέσθαι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἐτέραν εὐλογον*. Hanc omnem formam, nominatim ab Hermagoreis, *χρῶμα* appellatam, Porphyrius ait ad Hermog. l. c. p. 162. et Sopater *διαρ. τας*. p. 316. itemque in Schol. ad Hermog. p. 51. *ἰσέον, ὅτι χρῶμα ἢ μετάρθσεις λέγεται τῆς αἰτίας, διὰ τὸ πρόφασιν παρέχειν τῆς ἀπολογίας, καὶ οἰοῖναι χρωρύνουσι τὸν λόγον*. cf. Syrianus ad Herm. p. 49. Ald. et p. 156. *ὀνόμασαι δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἐν τοῖς σώμασι χρωμάτων*: ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα διήκει τῶν ὑποκειμένων, οὕτω καὶ τοῦτο τὴν πᾶσαν τοῦ Φεύγοντος χρωρύνουσιν ἀπολογίαν. cf. Cic. de Invent. II, 29. — Deinde *μετάρθσεις* etiam est figura, qua, quod ante dictum est, postponitur, et quod post dictum est, antepositur, ut in his: *eripis ut perdas, perdis ut eripias*. Iul. Rufinian. p. 31. ed. Pith. Eadem *ἀντιμεταβολή* dicitur, eiusque formae similes sunt, quae vocantur *τὸ διάλληλον*, vel *χιασόν*. vid. Voff. Inst. Rhet. V. p. 405.

Μετὰληψις, iudicii aut fori vitatio et declinatio, quam Latini *translationem* s. *translativam constitutionem* dixerunt, quia negotium a iudice ad alium iudicem, a loco in alium locum, a tempore in aliud tempus, a poena ad aliam poenam, a supplicio ad aliud, a forma iudicii ad aliam formam transfertur. A nonnullis etiam *reprehensio* dicta est, eo quod, cum maxime inducatur in iudicium causa, reprehenditur, et quasi retrahitur. vid. Aurel. August. Princ. Rhetor. p. 294. Quintilianus III, 8. et Cicero de Invent. I, 8. hanc translationem referunt ad status generales, et Cicero nominatim *actionis quaestionem* vocat. *Omnis res*, ait, *quae habet in se positam aliquam contraversiam, aut facti, aut nominis, aut generis aut actionis continent quaestionem*; quae sunt quatuor status, *coniecturae, definitionis, qualitatis, actionis*. cf. Invent. II, 19. Sed sententiam mutavit in Libr. de Partitionibus, Cap. 28. et

et sqq. ubi tres tantum status generales defendit; quamvis quadripartitam divisionem fecit. Sic et Hermog. *περὶ τασ.* p. 28. et 96. ed. Sturm. Haec *μετάληψις* dividitur in *ἔγγραφον* et *ἄγραφον*, posteriorque κατ' ἐξοχὴν dicitur *μετάληψις*, et est maxime τοῦ κατηγοροῦ, sicuti illa *ἔγγραφος*, τοῦ Φεύγοντος. vid. Syrian. ad Hermog. p. 321. Ald. Illa porro *μετάληψις ἔγγραφος* etiam specialiori nomine appellatur *παραγραφὴ*, *praescriptio*, s. *exceptio iudiciaria*, quae sit lege, quoniam illa *μετάληψις*, vel translatio iudicii, tum demum perfecta est, cum lege scripta nititur, h. e. cum lex adversarii aliquid habet *παραγραφόμενον*, quod in lege excipitur. Haec *παραγραφὴ*, ex disciplina Hermogenis est vel *τελεία*, perfecta, quae ex scripto nascitur, lege et consuetudine nititur, ut: *potest agere sed non in iudicio, non hac lege*: vel *ἀτελής* imperfecta, quando iudicium recusari non potest, sed fit vituperatio in modo agendi: quae res, etsi causam non sustinet, tamen valet ad benevolentiam conciliandam, ut cum Cicero in Quintiana conqueritur, sibi priore loco dicendum esse, adversarium posteriore dicere. Syrianus ad Hermog. *περὶ τασ.* p. 115. Ald. τῆς παραγραφῆς ἡ μὲν τελεία ἐστίν, ἡ δὲ ἀτελής. τελεία μὲν, ὅτε τοῦ πραγματος ἐστὶ παραγραφὴ· λέγεται γὰρ, ὅτι σοὶ οὐτ' ἄλλω τινὶ διακρίνομαι περὶ τούτου· ἀτελής δὲ γίνεται, ὅτε προσώπου μόνον γίνεται παραγραφὴ· λέγεται γὰρ, ὅτι σοὶ μὲν οὐ διακρίνομαι, ἐτέρῳ δὲ βουλομένῳ. Haec Sopater *διαμρ.* p. 344. ita enunciat: διαφέρει τὸ παραγραφικόν, τοῦ ὀρίκου παραγραφικοῦ· ὅτι τὸ παραγραφικόν τῷ προσώπῳ μόνῳ δισχυρίζεται, τὸ δὲ ὀρικόν παρ. μόνοις τοῖς πράγμασιν. Formula παραγραφῆς est, quae semper fere locum habet: οὐκ ὀφείλω κρίνεσθαι, non est, quod ego in iudicium vocer propter hanc vel illam rem: ea res non ad me pertinet, neque solus in ea verbor, alius maiorem culpam habet etc. cf. Sopatr. *διαμρ.* p. 289. et 319. et Wernsdorf. ad Himer. *Eclog.* IV. p. 91. Exemplum perspicuum παραγραφῆς, vel παραγραφικοῦ, ut Scholiastes appellat, est in oratione Periclis apud Thucyd. II, 59. ubi Pericles accusatus ita se defendit, ut merita sua in rempublicam exponat, et sic accusationis suae crimen veluti in cives convertat, sequq̄ eximat ut accusatione indignum, his verbis: καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτῶν ἀνδρὶ ἐργίζεσθαι etc. ubi Scholiastes hanc formam dicendi vocat παραγραφικόν ἐν δεινότητι. cf. Quintil. III, 6. p. 141. Vlpian. ad Demosth. *περὶ παρακρεσβ.* p. 227. διαφέρει δὲ (sc. ἢ μετάληψις) παραγραφῆς, ἐν τῇ δοκεῖν ἐκατέρας ἐκβάλλειν

λεῖν τὰς κρίσεις, καὶ ὃ ἢ μὴ παραγραφῇ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι· ἢ δὲ μετάληψις οὐ πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει, ὅτι ἄλλως ἔδει αὐτὴν γενέσθαι. Ilocratis est oratio contra Callimachum, quae inscribitur παραγραφῇ, in qua ostenditur, Callimacho non esse actionem istam dandam in se, quam intenderet. Inde igitur hoc genus cognoscendum inprimis. Huic παραγραφῇ contraria est ἡ εὐθυδικία, h. e. recta intentionis depulsio, iusta et plena recusatio, quae fit, cum is, qui in iudicium vocatus est, nulla praescriptione fori, aut alia exceptione summotaria utitur, nec litis excipiendae diverticulo: et εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, recta via pedem conferre cum actore, actionemque ipsam et intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice, aut iudicii declinatrice, experiundi iuris potestatem auferre, certamenque detrectare. Haec sunt verba Erasmi Roter. ad Demosth. Coron. p. 168. Syrianus ad Hermog. p. 112. Ald. ἡ εὐθυδικία εἶναι, τὴν κατευθύνειν τῆς δίκης ἵνα, καὶ μὴ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου προβάλλεσθαι ἄδειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀπολογίαν ποιῆσθαι. Et planius p. 114. γίνεται παραγραφῇ, ὅτ' ἂν εἰς ἀπολογίαν ἐλκόμενος νόμον προβάλλεσθαι, καὶ ὃν φησὶ δεῖν μὴ ὑποκείσθαι κατηγορίᾳ, ἐπειδὴ δὲ πᾶς χρώμενος τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ἀπολογίας ὑποκτος πρὸς τοὺς δικαστὰς γίνεται, ὥς οὐ τοῖς δικαίοις θάρρῶν, διὰ τοῦτο ἡ τέχνη, τοῦτο παραμυθουμένη, ἐφεῦρε τὴν εὐθυδικίαν. Itaque haec εὐθυδικία coniuncta et addita τῇ παραγραφῇ, hanc vim habet, ut suspicionem fraudis vel calumniae, quae nasci ex solius παραγραφῇ ἢ usu possit, tollat, et rei innocentiam arguat, cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. I. p. 170. — Alia μετάληψις est, quae constat ἐνστάσει et ἀντιπαρστάσει, negatione, et concessione hypothetica ap. Hermog. περὶ τας. p. 40. cui fere similis est, quae reprehendit modum actionis, ut: *non recte fecisti, non bona ratione egisti*. Eam semper sequitur ἀντιληψις, qua probatur recte factum esse, v. Hermog. l. c. p. 60. et 82. cf. Scholiastr. ad h. l. Hermog. p. 153. Ald. ubi Sopater: *μετάληψις ἀνόμεσται μὲν οὕτως, ἀπὸ τοῦ τὸν κατηγοροῦν συγχωρεῖν κατὰ τὴν τῇ παρὰ τοῦ Φεύγοντος προβαλλομένη ἐξουσίᾳ, μεταλαμβάνειν ἢ τι τῶν περιστατικῶν μορίων, τόπον, χρόνον, ἢ πρόσωπον, ἢ τι τῶν λοιπῶν*. it. p. 255. et ibi Syrian. inprimis. Sed haec potius pertinent ad ποιότητα, vel ad πᾶσιν λογικὴν δικαιολογικὴν, de qua diximus ad voc. ποιότης. — Denique in tropo, quem μετάληψιν Rhetores et Gram-

Grammatici vocant, definiendo, mira omnium varietas, subtilissimumque discrimen reperitur. Ordiamur a Quip-tiliano, qui Lib. VIII, 6. 37. *transumptionem* vertit, quae ex alio in aliud quasi viam praestat, tropumque appellat rarissimum, et maxime improprium, Graecis tamen frequentiore, qui *Centaurum Chirona*, et νήσους θοάς ὀξείας dicant. Eodem exemplo usus Plutarchus de Homericæ poesi: ἕτερος τρόπος, inquit, ἐστὶν ἡ καλουμένη μετάληψις κατὰ συνωνυμίαν σημαίνουσα πρᾶγμα διάφορον, οἶον· Ἐρ-θεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι. βούλεται γὰρ σημεῖναι τὰς κυρίως ὀξείας λεγομένας νήσους, ἐπεὶ συνωνυμεῖ τὸ θοὴν τῷ ὀξεῖ. ὀξὺ δὲ οὐ μόνον τὸ κατὰ κίνησιν ταχύ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ σχῆμα προηγούμενον εἰς λεπτότητα. cf. copiose de hac figura differens Eustath. ad Hom. Il. α. p. 79. Porro alia μεταλήψεως notio est, per quam ex consequentibus intelligantur antecedentia, eiusque auctorem Capperonerius ad Quintil. l. c. adfert Donatum in Terent. Andr. Act. 3. Sc. 2. et Sc. 3. ubi iubeo *Chremetem* sc. salvere, ait μεταληπτικῶς dici. Tertiam illius tropi notionem idem repetit ex Heraclide Pont. Lib. de alleg. Homer. ubi ait ab Homero per Ἥφαιστον intelligi τὸ πῦρ, μεταληπτικῶς. In quo tamen potius est metonymia causae. Omnino veteres Grammaticos, imprimis Eustathium, animadvertimus, quae *translate*, et *tropice* utcunque dicuntur, ea μεταληπτικῶς, vel μεταληπτικῷ τρόπῳ dicta pronuciare. vid. quae diximus ad voc. μεταφορά. Eodem modo apud Suidam in παρθένοι. καλοῦνται δὲ καὶ ἐν μεταλήψεως καὶ ἄφθοροι. Praeterea etiam Dionys. Halic. μετάληψιν poeticam vocat, quando συγγενές, et ἐταῖρον dicimus pro συγγενεῖς et ἐταῖροι, h. e. abstractum pro concreto. Ceteras notiones, quas Capperonerius ex Origene et Scriptt. eccles. adfert, omittimus. Huc autem pertinet aliud genus μεταλήψεως, quam et κλίσιν vocat Eustath. ad Hom. Il. α. p. 103. et sic definit: ὅταν ἡ προτεθεῖσα πτῶσις οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἐτέραν πτῶσιν μετακλιθεῖν ἢ μεταληφθεῖν. ut in his: τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθόνιοι. cf. Voss. Inst. Rhet. Lib. 4. Cap. 10.

Μετάνοια, fig. qua ipse se, qui loquitur, reprehendit, et id, quod prius dixerat, posteriore sententia commutat, *correctio* aliis dicta. vid. Rutil. Lup. I, 16. — cum corrigimus nosmetipsos quasi reprehendentes, ait Cicero Or. 39. — *Poenitentiam dicti* latine vertit Quintilian. IX, 2. 60.

Μεταξυλογία, τὸ πρὸς βραχὺ παραλείποντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, πρὸς ἑτέρας (vel ut Toupius emendat, *περὶ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον*, h. e. *fermo, quem, omisso paullisper praesenti argumento, de alia quadam re instituiamus*. Ita Suidas, qui ex Menandro hausit. vid. Exc. Hoefchel, p. 122. et Theon. in Progymnasm., Cap. 4.

Μεταπλάσμος, dicitur, cum forma verbi alicuius varie mutatur. Schol. ad Thucyd. II. p. 164. Ἡδῶνοι, καὶ μεταπλάσμῳ Ἡδῶνες et Ἡδῶναι. Ea tamen figura magis ad artem Grammaticam, quam Rhetoricam pertinet. Copiosius eam explicavit Eustath. ad Hom. II. α. p. 58.

Μετασκευή, omnis verbi vel nominis a recta forma mutatio, cuius tres veluti partes sunt, ἀφάσεις, προσθήκη, et ἀλλοίωσις, Dionys. Comp. Cap. 6. p. 39. ut si dicitur *τουτοῖ* pro *τούτων*, vel *κατιδῶν* pro *ιδῶν*, *ἐνεχ'* pro *ἐνεκα*, *ἔγραψεν* pro *ἔγραψε*, *χωροφιλήσαι* pro *φιλοχωρῆσαι*. Etiam μετασκευαὶ τῶν κῶλων fiunt vel *προσθήκαις* vel *ἀφαιρέσεσι*, quae cum non sint ad sensum necessaria, ornatus et gratiae causa adhibentur. Dionys. l. c. Cap. 9. p. 47. *ἀς οὐκ ἄλλου τινὸς ἐνεκα ποιῶσι ποιητὰς τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἀρμονίας, ἢ ἡδέα καὶ καλὴ γένοιτο*.

Μετάσασις, Rhetoribus graecis dicitur, ea forma defensionis, qua in aliam rem alienam culpa transfertur, (*remotionem* latini dicunt, v. Quintil. III, 6. p. 138. et VII, 4.) v. Hermog. *περὶ τὰς* p. 82. et 88. Eius Scholiast. Syrianus et Sopater p. 98. Ald. *ἡ μετάσασις γίνεταί, ὅτ' ἂν εἰς καιρὸν, ἢ εἰς πρόσωπον, ἢ εἰς τι τοιοῦτον τῶν ἔξωθεν μεταφέρῃ τὸ ἐγκλημα ὁ Φεύγων. ἢ δὲ συγγνώμῃ. ὅτ' ἂν εἰς τὰς ψυχῆς πάθη, οἷον φόβον, ἔρωτα, λύπην ἢ τι τοιοῦτον*. Ab aliis huc referuntur et aliae res, quae veniae conciliandae vim habere possint, ut *ἡλικία*. vid. Marcellin. ad Hermog. l. c. p. 99. Alexander *περὶ σχημ.* p. 581. Ald. ita definit: *ὅταν ἀπ' αὐτῶν μερισθῶμεν τὴν αἰτίαν ἀφ' ἑαυρον ἔξω τοῦ πράγματος ὄντα*. In hunc intendit Aquila Rom. 16. ubi notat dici etiam *μετάσασιν* speciem quandam eius status, quem *qualitatis* appellant. Quintiliano etiam Lib. IX, 2. 41. sic dicitur *translatio temporum*, qua orator non solum quae fiant vel facta sint, sed etiam quae futura fuerint, imaginatur, ut cum Cicero pro Milone in ea inquit, quae facturus fuisset Clodius, si praeturam in-

Μετα-

Μετατιθέναι, τι τῇ λέξει, orationis formam *mutare*, et *inflectere*, mox *σρέφειν*, ut, si virtutum praecepta damus, et deinde has virtutes de altero praedicamus. Ita fit ex praecepto elogium. Aristot. Rhet. I, 9. 54. sqq.

Μεταφορὰ, Aristoteli Poet. 21. est idem quod *tropus*, cuius tamen species quaedam metaphora rectius dicitur. vid. Demetr. de Eloc. 78. Hinc auctore Diog. Laert. VIII, 2. 3. ab Aristotele Empedocles dictus *θεινὸς παρὶ τὴν Φράσιν καὶ μεταφορικὸς*, crebris translationibus usus, quippe ad poeticam dictionem pronus. Nimirum Aristotelis aevo nondum tropi singuli proprium nomen adepti erant: post eum Rhetores cuncta minutius conciderunt. vid. Quintil. VIII, 6. Cicero de Orat. III, 38. et Voss. Instit. Rh. IV. p. 84.

Μετὰ Φρασις. Transcribamus, quae de ea Capponerius ad Quintil. X, 5. 15. luculentissime exposuit. *Metaphrasis*, si proprie loquamur, est translatio conscripti operis in aliam linguam, vel in aliud scriptionis genus, puta ex oratione metrica in prosaicam et contra, vel in aliam dicendi formam. Sic Photius Cod. 170. laudat Procopii Gazaei *μεταφράσεις εἰχων Ὀμηρικῶν εἰς ποικίλας λόγων Νέας*. Cod. 414. Imperatricis Eudociae *Μεταφράσιν* in Ostateuchum κατ' ἡρώων μέτρον. Cod. 195. *μεταφράζου* usurpat pro τῷ e Syriaca lingua in graecam transferre. In Phavorini Lexico ἡ μετὰ Φρασις definitur, τῆς ἐρμηνείας ἀλλοίωσις τὴν αὐτὴν φυλάττουσα τὴν διάνοιαν. Cum ergo *paraphrasis* ipsa rem eandem uberiore stilo exponat, hinc factum est, ut quaedam paraphrases nomen obtinuerint *metaphraseos*. Hinc legimus B. Gregorii Thaumaturgi *μετὰ Φρασιν* in Ecclesiasten. Hinc Simeon ille *Μεταφραστής* dictus, eo quod sanctorum vitas nudo simplici-que stilo conscriptas copiosiori et elegantiori exornavit. Quo sensu sumta *Metaphrasis* dicitur etiam a nonnullis *μεταβολή*. Sic Eustathius Thessalon. de Dionysio Thrace, qui Odyssaeam paraphrastice exposuerat: τὸ βιβλίον ἔλον τοῦτο παραφράσας μεταβολὴν τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐκάλει. Denique *μετὰ Φρασις* aliquando significat meram dictionis interpretationem per quoddam vocabulum synonymum; ut apud Etymol. M. p. 684. *ἐνιοι μετὰ Φρασαν τὸ πορφύρει, ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖται*. Idem scriptor p. 377. Aeschylum ait *μεταφράζοντα* leonum catulos vocasse *δρόσους*. Haec Capponer. His addo locum

Eustath. Hom. II. H. 691. ἡ διασαφηνικὴ τῶν λέξεων ἐρμηνεία, μετάληψις καὶ μετάφρασις καίριος λέγεται.

Μεταχειρίσεις, *tractatio*, idem quod τὸ μεταχειρίζεσθαι ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 4. p. 248. Sic et ap. Hermog. περὶ τας. p. 78. ubi est synonymum τῷ ἐργάζεσθαι, et μεταχειρίσεις eadem quae ἐργασία. Ita semper Vlpianus in Comment. ad Demosth. — Sopatr. διαμρ. p. 289. ed. Ald. τὸ καφάλουρον κατὰ τὸ ἴδιον συμφέρον μεταχειρίζεσθαι, h. e. causam ita tractare, et conformare dicendo, ut tibi prodis, adversario sis impedimento. cf. p. 427. et in Prolegom. ad Aristidem.

Μετέωρον, τὸ, *sublime*, *tumidumque* genus dicendi, ex nimio ornandi concinnandique studio. Iungitur τὸ ποιητικὸν, μετέωρον, καὶ κομπικόν, quibus Isocrates usus fuerit, ap. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 19. Contrarium vitium est τῷ ὑψηλῷ, ut Longin. 3. 2. τινὰ τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ' ὑψηλὰ, ἀλλὰ μετέωρα. — Plut. Pericl. Cap. 5. μετσωρολογίαν, καὶ μεταρσιολογίαν in Pericle non plane inter vitia ponit. Nam exinde ei tribuit λόγον ὑψηλόν, καὶ καθαρόν ὀχλικῆς βωμολοχίας. Hinc et μετσωρολόσχα dixit Scholiast, Aristoph. Nub. 330.

Μέτρος. Marcellinus ad Hermog. περὶ τας. p. 176. ubi formam dicendi proceram explicat, ait: τὰ τοῦ προοιμίου σχήματα, μέτρια εἶναι δεῖ, καὶ ἥπια καὶ ὥς ἂν τις εἴποι τιθασσά h. e. formae elocutiones *temperiores*, *mitiores*, *sedatioresque*, εἰπειδὴ γὰρ ἐν ἀρχῇ νήφουσι, μάλιστα οἱ ἀκροαταί, καὶ οὕτω ἀνακεκίνηται αὐτῶν τὸ πάθος ὁμοιοπαθεῖν δεῖ τοῖς ἀκούουσι, καὶ ἡρέμα προβιάζειν τὸ τε αὐτῶν καὶ τὸ τῶν ἀκροατῶν πάθος.

Μετοχαί, *participia*, sensu Grammatico. Dionys. Comp. Cap. 2. Hinc nata est λέξις μετοχική, forma dicendi participialis, h. e. quae crebrum participiorum usum habet, ap. Phot. Cod. 177.

Μέτρον, τῆς γνώμης, dicitur ea ratio vel indoles sententiarum, qua vel redundant, vel deficient in oratione. v. Dionys. Art. Rhet. Cap. 11, 8. p. 410. Sic et Hermogeni μέτρον est ratio argumentorum five multis five paucis verbis proponendorum, τοῖς μήκεσι, ἢ ταῖς βραχύτεσι. Libr. περὶ μεθ. δεινот. p. 48. De metro proprie sic dicto, h. e. de numero poetico vid. quae ad voc. μεθρὸς diximus.

Μετα-

Μετωνυμία. Quintiliano VIII, 6. *nominis pro nomine positio*, cuius vis est, pro eo quod dicitur, causam, propter quam dicitur, ponere.

Μηχανή, artificium, vel studium, quod in scribendo adhibemus, τέχνη, et παρασκευή quaedam. Sic Demetr. Eloc. 232. ὁ γνωμολογῶν οὐ δι' ἐπισολῆς ἐτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς, *wer im Briefe in Sentenzen spricht, der schreibt keinen Brief, sondern eine künstliche Abhandlung: er ist ein Moralist, und kein Freund.*

Μικρόκομψον, σχῆμα συνθέσεως, *forma orationis in rebus minutis compta*. Dionys. Cap. 4. de Compos. ubi Reisk. explicat τὸν μικρόκομψον, *bellulum*, qui venustatem et elegantiam affectat in rebus minutis: *Ziererey*. Vnde iungitur τὸ ἀγενές, et μαλθακόν.

Μικρὸς, *exilis, tenuis* scriptor, ταπεινός. Dionys. Censur. Cap. 3. 2. de Philisto p. 427.

Μικρότης, ὀνομάτων, verba *humilia*, quae rei dignitati non respondent. Longin. Cap. 43. ubi paullo post τῆς ἑλῆς ἀδοξότερα, *rei gravitate inferiora*, dicit. Vnde et mox ἄσπευτον et ἰδιωτικόν tale verbum dicitur. Deinde μικρότης etiam est *nimia brevitās* membrorum in oratione, unde oritur ξηρὰ σύνθεσις. Demetr. de Eloc. Cap. 4. Contrarium vitium est ἡ ἀμετρία. Illud Cap. 6. etiam ἡ συμκρότης, et ἀποκοπή τοῦ ῥυθμοῦ appellatur.

Μικροχάρῃ, quae *studium minutiarum* produnt. Longin. Cap. 41.

Μικτόν, figura orationis, aliquid simile habens τῆς προσωποποιίας vel ἡθοποιίας, ut si quis reum ita alloquatur: *si iam viveret pater tuus, et te incesti accusatum videret, hoc vel illo modo lamentaretur.* Commemorat eam figuram Auctor συνοπτικῆς παραδόσεως ῥητορ. p. 14. ubi Schefferus illam putat hanc vim habere, ut figurae προσωποποιίας, et ἡθοπ. coniunctim adhibeantur, et veluti misceantur dicendo. cf. quae de κράματι sic dicto ad voc. κεραννύειν notata sunt.

Μίμησις, imitatio, ex mente Dionysii Art. Rhet. Cap. 10, 19. est ὁμολογία τῶν κειρῶν, ἐντεχνος μεταχείρησις, *artificiosa opportunitatis observatio*; et mox τέχνης ζῆλος κατὰ μαθὼν ἐνδυμμάτων ὁμοιότητα, *artis quaedam aemu.*

aemulatio, enthymematum perdiscens similitudinem. Nempe hoc ibi vult Dionysius, imitationem non in singulorum verborum, vel sententiarum (διανοημάτων) similitudine captanda inesse, sed in universa artificiorum, vim et virtutem oratoriam complectentium (ἐνδυμημάτων) aemulatione cerni: *Nachbildung des innern Rednerischen Charakters, und Geistes, nicht blos oberflächliche Nachahmung des Ausdrucks, des Aeusern, und unwesentlichen.* Censur. Scr. Cap. I. ubi hanc imitationis vim notat: ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὑπὸ τῆς συνεχοῦς παρατηρήσεως, τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐφέλκεται. Hermog. Lib. II. περὶ id. p. 394. τὸ μιμητικὸν et δραματικὸν iungit. Deinde pag. 392. de Thucydide: κέχρηται μίμησει κατὰ τὰς δημογορίας. Sic et Demetrius Eloc. 226. τὸ μιμητικὸν, αἰτ, αὐ γράφῃς οὕτως οἰκῶν, ὡς ἀγῶνος et: μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γράφομέναις ἐπιστολαῖς. Innuitur artificiosa quaedam dictionis forma, qua affectus et morum vicissitudines imitatur dicendo. cf. Phorius Bibl. Cod. 57. ubi de Appiano: ἐπᾶραι τε λόγοις τεταπεινωμένον Φρόνημα τρατοῦ καὶ διαπραῖναι Φλεγμαίνον, καὶ πάθος δηλώσαι, καὶ εἰτι ἄλλο λόγοις ἐκμιμήσασθαι ἄριστος. Cicero de Orat. III. 52. morum et vitae imitationem appellat, quo et ἡθοποιία pertinet. Huc fere pertinet illa μίμησις, quae habet observationem τοῦ πρέποντος, et orationem iucundam, elegantemque efficit. Quare Dionys. de Compos. Cap. 20. δεῖ τὸν ἀγαθὸν ῥήτορα μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τοὺς λόγους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. Cum his contendenda est μίμησις Aristotelica in Poet. Cap. I. quam in variis poeseos generibus statuit, ῥυθμῶ, λόγῳ, ἁρμονίᾳ, conspicuam. — Denique Apfines Rh. περὶ λύσεων p. 698. Aid. λύσιν fieri dicit etiam κατὰ μίμησιν, hoc est ita, ut, quamvis possit orator argumentum contrarium negare, tamen id concedat, elevandi causa. Ergo eadem est, quam alii συγχώρησιν, ὑπόκρισιν, vel ἐρωταίαν in eadem re dicere solent.

Μνήμη, *memoria*, virtus oratoris. De hac Apfines in Art. Rhet. p. 717. Ald. omnium, qui ante eum scripsere, copiosius atque accuratius exposuit, ita ut nulla vel certe pauca supersint, quae de memoria notari et praecipi possint. μνημοσύνην eandem appellat Auctor συνοπτ. παραδόσεως ῥήτορ. p. 22. ex Minuciano Rhetore, quamvis ibi Schefferus corruptum vocabulum, et μίμησιν legendum

dum existimat. Sed ex sequentibus, in quibus itidem nonnulla corrupta sunt, illud confirmari recte non potest. cf. Auct. ad Herenn. III, 16. Quintil. XI, 2.

Μονόκωλος, περίοδος, *periodus simplex*, uno membro constans. Aristot. III, 3. 5. Sed cf. quae ad vocc. κῶλον, ἀφάλης, et περίοδος adnotata sunt.

Μονοσύλλαβος, qui vel uno verbo aliquid enunciat et imperat, affectu, aut auctoritate ductus. Demetr. §. 7. πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβος, *dominus ad servum brevissime loquitur, uno verbo saepe imperans*. vid. voc. βραχυλόγος.

Μονόσχημος. vid. voc. μονότροπος.

Μονότροπος, λέξις, *elocutio simplex, nulla varietate distincta*. Opposita huic est ἡ ποικίλη, et μεμιγμένη. Dionys. Art. Rhet. Cap. I. p. 232. Phoebamm. in Schol. μονόσχημον et προσκορῇ λόγον eundem dicere videtur, qui ornatu vario ex figurarum varietate caret. Idem genus orationis dicitur τὸ μονοειδές, καὶ ἐπὶ ἐνὸς σχήματος προΐων λόγος apud Auct. Prolegom. ad Schol. Hermog. in Tom. II. Ald. Rhet. ubi idem ὑπτιος καὶ προσκορῆς τοῖς ἀκροαταῖς, opponiturque ἡ ἀλλαγὴ τῶν σχημάτων, et ποικιλία. Eo nomine saepe Eustathius episodica HomERICA laudat, δι' ὧν τό τε μονοειδές τῆς γραφῆς ἐξαιρεῖ τῆς ποιήσεως, καὶ πολυμαθῇ ποιῶν τὸν ἀκροατὴν. vid. ad Hom. II. §. p. 628. et ad Libr. I. p. 759. ubi ab eo poeta hanc ob causam dicitur πολυσχήμεν, πολύτροπος, et πολυειδής ἐν ταῖς ποικίλαις τῶν ἱστορίων παρενθέσεσιν.

Μονωδία, Rhetoribus dicitur genus quoddam orationis tenebris, aut in res luctuosas, aut in clades bellicas habitae. Sic Menander διαιρ. ἐπίδ. p. 629. Eo nomine inscripta est Himerii Orat. XXIII. μονωδία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. 'Ρουφῖνον ubi vid. quae notavit Wernsdorf. p. 767. cf. Phot. Bibl. Cod. 170. Suid. in μονωδία. Olear. ad Philostr. Apoll. IV, 21. et Crescoll. Theatr. IV, 9.

Μορφή. Photius Cod. 181. μορφὴ διὰ μεγέθους ἡκουσα, *forma orationis grandis, magnifica*, quae instruitur τόνῳ, περιβολαῖς, καινοκρετείᾳ. Apud Homer. Odyss. λ. 366. μορφὴ ἐπέων, a Schol. explicatur εὐκρέπεια, Eustath. κάλλος ἢ πινυανότης. Vnde et λέξις εὐμορφος, ἡδέια,
et

et καλλιρρήμων Dionys. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1006. Hefych. μορφώνει. καλλωπίζει. κοσμεῖ.

Μουσικῇ, λογικός, *concentus*, vel *numerus* ille, qui in oratione soluta formanda adhibetur, diversus ab ᾠδικῇ, carminum concentu, poetico. Dionys. Compos. Cap. 11. p. 64. Vnde et τὸ μουσικὸν καὶ εὐτακτον τῆς ἐρμηνεύσεως, numerus et rhythmus, qui ex iucunda perfecta-que verborum compositione et ordine oritur, Apfini Art. p. 713. ubi agit de λέξει καὶ θέσει τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, ῥυθμοῖς, τάξει etc. Mox etiam τὸ ἀναρμόδιον, σύμμετρον, συμμελές dicit. Demetrio §. 88: μουσικῶς μεταφέρεσθαι τὰ ὀνόματα dicitur ἢ συνήθεια h. e. consuetudo et usus nonnullas metaphoras tam scite et apte fingit, ut propriis nominibus similia videantur. Cap. seq. idem καλῶς μετενέγκειν dicit.

Μυθικός. μυθικοὶ ὕμνοι Rhetoribus dicti, in quibus Deorum laudes dicuntur, ita ut simul vel historia mythica, vel Deorum genealogia exponatur, unde et nonnullis γενεαλογικοὶ appellati sunt. v. Menand. διαρ. ἐπίδεικτ. p. 597. Raro autem fit, ut hymni Deorum sola genealogia contineantur; nisi quis θεογονίας tales hymnos esse contendat. — Λόγους μυθικοὺς dictos fuisse *apologos* s. *fabulas* Aesopias, auctor est Quintil. V, 11. p. 237.

Μυθολογεῖν, τὸ, quod Longinus Hyperidi tribuit, Cap. 34. 2. copiam illam orationis significat, quae saepe oratores ab argumentis subtiliter tractandis evagantur ad disputationes probabiles, quibus rem ad communem sensum revocatam populari intelligentiae accommodant: *abschweifendes Raisonnement über einen Gegenstand*. Hos τόπους Φρασικοὺς dixit alibi Cap. 23. 6. — De vario genere μύθων, quatenus in disciplina rhetorica locum habent cf. Schol. Aphthon. Tom. II. Ald. Rhet.

Μυκτηρ, acerbior irrisio, *die feine Satyre*. Longin. 34. 2. vid. voc. χάρις. Quintil. VIII, 6. 59. μυκτηρισμὸν vocat, *simulatum quidem sed non latentem derisum*. Hefych. μυκτηρίζει. χλευάζει, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτηῖροι.

Μυριόλεκτον, id quod τὸ κοινόν, τὸ σύνηθες, πατημένον, quicquid in elocutione est *tritum*, *vulgare*, ab aliis centies usurpatum. Apfin. Art. Rhet. p. 714. Ald.

M α λ υ ς .

Μῶλυς. Est locus Auct. Socrat. Epist. 28. p. 65. ubi memoratur *μωλύτερος καὶ Φαυλότερος λόγος τοῦ Πεντικοῦ*, ad quem explicandum Ruhnkenius in Hist. crit. Orat. p. 161. adfert Lexic. Rhet. MS. ubi sic: *μωλύτερον. τὸ ἀμβλύτερον, καὶ ἀνοηδέτερον*, (Ruhnk. legit *ἀνανθέτερον*) *καὶ ἄνθος οὐκ ἔχον*. Ergo intelligitur oratio *lauguīda, frigida*, nec robur nec elegantiam habens. Alberti ad Hesych. adfert glossam e Phot. Lex. MS. *μωλύτερον ἀμβλύτερον, καὶ ἀθενέτερον* (sic et Etym. M.) *καὶ ἔχον οὐκ ἔχον*.

N.

Νεαρός. σχηματισμοὶ πολὺ τὸ νεαρόν ἔχοντες, *figurae multum iuvenilis redundantiae et lasciviae habentes*, quales sunt antitheses, paromoioses, parisofes. Dionys. Compos. Cap. 23. p. 185. vid. voc. *μεραικῶδες*, et cf. Dionys. Iud. Demosth. Cap. 4. p. 963. Plutarchus praec. pol. p. 202. Vol. IX. ed. Reisk. *λόγον νεαρόν καὶ θεατρικόν* designat ita: *ὥσπερ πανυγηρίζοντος καὶ τεΦανηπλοκούντος ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων*. Notatur ea orationis elegantia et mollities, quae non studium, sed levitatem quandam et vanitatem prodit, delicias et condimenta quaerentem. Itaque contrarium vitium ponit *τὴν περιεργείαν σοφιστικὴν*, molestam accuratorem, qua veluti verba appenduntur, periodi ad normam et circinum exiguntur. Id. in Vita Cat. min. Cap. 5. *ὁ λόγος νεαρόν μὲν οὐδὲν, οὐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὀρθίος καὶ περιπληθὴς καὶ τραχύς*. Photius etiam Cod. 65. Theophylactō Simocattae, metaphoris et allegoriae ultra modum indulgenti, tribuit *ψυχρολογίαν καὶ νεανικὴν ἀπειροκαλίαν*, frigiditatem, et iuvenilem quandam ornandi et comandi pruritum. Suidas, *νεανίσματα, κομπάσματα. κενὰ τολμήματα*, et *νεανίας, τολμηρός*. Unde et τὸ νεανικόν subinde *vehementiae*, et *roboris* notionem habet. Sic Dionys. Iud. Lys. Cap. 19. Lysias dicitur esse *περὶ τὰ πάθη μαλακώτερος, καὶ οὐδὲ αὐξήσεις, οὔτε θανώσεις, οὐδ' ὅσα τούτοις ἐπὶ παραπλήσια, νεανικῶς πάνθ' καὶ ἑρμηνεύως κατασκευάσαι δυνατός*. Ibi male interpres latinus: *novo plane modo, et valide quidem*. Eodem etiam sensu *νεανίσθεσθαι* dicuntur, quod Horatius expressit *iuvenari* Art. Poet. 246. vid. quae de hoc verbo notavit Wernsdorf. ad Himerii Ecl. XVII. p. 255. cf. Hesych. in *νεανίσεται*.

N e w t e

Νεωτεροπορόν, τὸ, quicquid in oratione et verbis *nove* fictum est, vitiose quidem, quoniam perspicuitati contrarium est, et affectationem arguit. Phot. Bibl. Cod. 66.

Νήφειν, dicitur scriptor, vel orator, qui sobrius est in dicendo aut scribendo, praeceptorumque et sui ipsius ubique memor. Ita Longin. 34. 4. ubi in Hyperide ait multa inesse ἀμεγέθη καὶ νήφοντος. Contrarius est ὁ ἔνθεος, spiritu plenus, cum vi et iurore quodam adfectus loquens. cf. Cap. 16. 4. ubi ἐν βαλχεύμασι νήφειν, h. e. in commotione animi vehementissima tamen sobrium esse.

Νόημα. Vulgari et passim obvia significatione νοήματα dicuntur *sententiae*, quatenus τοῖς πράγμασι constant, et ab elocutione, ἐρμηνεία differunt. vid. (unum enim exemplum in re nota sufficiat,) Dionys. Iud. Lyf. Cap. 5. Sed praeterea Quintilianus VIII, 5. 12. τὸ νόημα appellat sententiam, qua aliud dicitur, aliud intelligitur, ut eius quaedam affinitas sit cum ἐμφάσει. Talis erit sententia Pomponii Attici apud Nepotem, *se cum matre nunquam in gratiam rediisse* gloriantis, qua significat, nunquam cum ea sibi disidium fuisse. Itaque huc referunt alium quoque Quintil. locum Lib. XII, 10. 48. ubi haec sunt: „caeterum hoc quod vulgo *sententias* vocamus (veteribus, praecipue Graecis in usu non fuit, apud Ciceronem invenio) dum rem contineant, et copia non redundant, et ad victoriam spectent, quis utile neget? Feriunt animum, et uno ictu frequentes impellunt, et ipsa brevitate magis haerent, et dictione persuadent.“ — Hic locus classicus est ad vim τῶν νοημάτων, *sententiarum* definiendam. Nam facile eas distinguere poterimus a διαβολαῖς, et γνώμαις, quae etiam *sententiae* latinis dici solent, sed alio sensu. Huc pertinet etiam locus Auct. Dial. de Caufis cor. el. Cap. 22. ubi de Cicerone: „primus excoluit orationem, primus et verbis delectum adhibuit, et compositioni artem, *locos quoque laetiores* attentavit, et quasdam *sententias* invenit.“ Hoc sensu, opinor, Plinius Epist. II, 3. Isaeo Rhetori crebra νοήματα tribuit, quos antea *sensus reconditos* dixerat. Quid Gesneri interpretatio ad h. l. sibi velit, ego non satis intelligo. Denique Quintil. IV, 1. „illa vero frigida et puerilis est in scholis affectatio, ut ipse transitus (scil. ab exordio ad expositionem) efficiat aliquam utique *sententiam*, et huius veluti praestigiae plausum petat.“ In hoc loco *sententia* itidem signi-

significat, formam transitus obscuriorem, argutiorem, quam ut auditor animadvertere possit. Vnde et in eo genere Ovidium in *Metamorphosis* *lascivire* dicit.

Νομικός. νομικὴ λέξις, *verbum forense*, cuius potestas legibus et consuetudine nititur, ut graecum πομπύειν pro κατηγορεῖν. Hermog. περὶ δεινот. p. 4. cf. Gregor. ad h. l. Cap. 2. Tales sunt apud Latinos formulae, quas Brissionius exposuit. Vnde et νομικοὶ ἀγῶνες sunt *orationes forenses*, δικάσιμοι, a quibus differunt οἱ λογικοί, declamationes, quae non in forum et in iudicia veniunt. v. Philostr. Soph. I. p. 522. — νομικὸς καὶ ἐπιστολιμαῖος καὶ ἐξηγητικὸς τρόπος τῆς Φωνῆς a Scholiaste Aphthon. ap. Ald. Tom. II. dicitur medius inter vehementem et sedatum eloquendi modus, quem ita definit: Φυσικώτατα πνεῖ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τούτου, καὶ οὔτε ἄγαν ὑπερκηδῶ, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ σύντονον, οὔτε ἡρέμα βαδίζει, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ ἀνεμνέον, ἀλλὰ μέσῃ τινὶ χρῆται ὁδῷ. νομικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ ὁν τρόπον τοὺς νόμους ἀναγινώσκμεν. — νομικόν etiam καὶ Φάλασιν in doctrina de statibus et controversiarum generibus appellatur, ubi argumentum demonstrationis ex lege et scripto hauritur. De eo genere vid. Apstin. Art. Rhet. p. 705. Hermog. περὶ τασ. p. 100. Ald. Tom. II. νομικὴν τᾶσιν dicit, quae versatur περὶ ῥητὰ, h. e. νόμους, διαθήκας, ψηφίσματα etc. cf. voc. ποιότης.

Ξ.

Ξένος. vid. voc. γλώττη. Adde Lucian. Rhet. praec. Cap. 16. ubi iungit ξένα καὶ ἀπόρρητα ῥήματα, verba abstracta et peregrina.

Ξενίζειν, apud Phoebatm. Schol. iungitur τῷ ἐξαλλάττειν, h. e. ita immutare orationem dicendo, et usu troporum figurarumque, ut a vulgari sermone differat, τὸ ἐξαλλάττον καὶ ξενίζειν ἡδύτατόν ἐστι τοῦ μονοσχήμου, καὶ ὡσαύτως ἔχοντος. Hesych. ξενίζειν τὸ ξένῃ χρῆσασθαι Φωνῇ.

Ξενοπρεκής, ὀνομασία, iungitur τῇ ὑψηλῇ, ipsa ratio dicendi elatior, quaeque ideo a vulgari et consueta oratione differt. Dionys. Iud. Demosth. Cap. 34. p. 1061.

Ξηρά, σύνθεσις, oratio ex multis brevissimis membris composita. Demetr. de Eloc. §. 4. ubi eidem τὴν μικρότητα tribuit. — ξηρὸς χαρακτήρ dicitur, qui est contrarius τῷ ἰσχυρῷ, sed vitiose. Demetr. l. c. 236. παράκα-

και τῷ ἰσχνῷ διημερημένος χαρακτηρ, ὁ ξηρὸς καλούμενος, v. c. cum res magna verbis humilibus et tenuibus enunciat, ut Cap. 237. definitur; *aridum* et *exsangue* genus orationis Auct. ad Herenn. IV, 11. vid. voc. ἰσχνός. In compositione τὸ ξηρὸν cernitur, quando brevibus com- matibus iusto frequentius utimur, vel in re gravi et magna concisam et abruptam orationem adhibemus. Quintilianus II, 4. 3. *aridam* et *ieiunam* narrationem vocat, quae nil nisi res nudas et inornatas indicat. cf. Lib. III, 1. p. 117. ubi *arida* et *ieiuna traditio*, opponitur nitidae, quae lectionis aliquam iucunditatem adferat.

Ξηροκακοζήλεια, auctore Demetrio de Eloc. §. 239. duo vitia significat, τὸ κακόζηλον τοῦ πράγματος. et τὸ ξηρὸν τῆς συνθέσεως. De utroque vid. in voc. κακόζηλον. Sed omnis ille Demetrii locus obscurus est, et in quibusdam verbis vitiosus et lacunosus esse videtur, ut Cel. Schneiderus etiam notavit.

Ξηρότης, *ieiuna oratio*, iungitur τῇ ἀθρενείᾳ h. e. enervato sermoni. Longin. 3. 3.

Ο.

Ὅγκηρόν, ὄνομα, vocabulum *grande*, *vastum*, Demetr. §. 176. cernitur tribus in rebus: πλάται, μήκει, πλάσματι. vid. voc. πλάσμα, et ὄγκος.

Ὅγκος, varie, vel ad laudem, vel in vitium dicitur, ὄγκος τῆς λέξεως, *amplitudo* orationis, quatenus opposita est τῇ συντομίᾳ, ut cum pro nomine eius definitionem ponis, Aristot. Rhet. III, 6. Demetrius ὄγκον et μέγεθος τῆς ἐρμηνείας fere semper synonyma facit, ut significet quandam elocutionis gravitatem, aures animumque implentem, et ab omni exilitate remotam vid. §. 36. 77. Alio autem in loco §. 247. ὄγκον opponit τῇ δεινότητι, ut vitium contrarium. Similiter Longinus Cap. 3. 4. ὄγκον κακὸν dicit, ut *tumorem* vitiosum designet. Nam alibi τὸν ὄγκον etiam bonam in partem, de sublimitate, adhibet. Quicquid enim elatum est, ὄγκος Graecis dicitur. Sic ὄγκον et τὸ ὑψηλόν ut synonyma iungit Long. 8. 2. deinde ὄγκον et μεγαλοπρεπῇ σεμνότητι Cap. 12. 3. et Cap. 15. 1. ὄγκος, μεγαλληγορία, et ἄγων iunguntur. Vitiosum *tumorem* simpliciter etiam ὄγκον dicit Cap. 30. Ergo ambiguus vocis sensus ex contextu definiendus est. Sic Plutarcho

tarcho de poet. aud. Cap. 2. ὄγκος λέξεως est *diffusionis maiestas*, ut ὄγκος ὀνομάτων Marcellino Vit. Thuryd. p. 8. et Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 54. sq. qui ὄγκον, μέγεθος et ἀξίωμα iungit. — Phot. Bibl. Cod. 71. de stilo Dionis Callii: μεγαλοπρεπῶς τε καὶ εἰς ὄγκον διεσκευασμένος, ὅτι καὶ μεγάλων ἔργων ἐννοίας ἀπαγγέλλει. cf. Eustath. ad Hom. Il. α. p. 9. Alio autem loco Cod. 168. ὄγκον, tumorem quendam, qui ex tropicae diffusionis abusu oritur, temperari et corrigi τῇ ἀσφαλείᾳ dicit. Auct. ad Herenn. IV, 8. *sufflatam* eloquutionem appellat, ut contrarium *gravitati* vitium significet, *Schwulst*, *Bombast*. Paulo post idem: *oratio quae turget et inflata est*, cum aut novis aut priscis verbis, aut duriter aliunde translatis, aut gravioribus quam res postulat, aliquid dicitur. vid. interpp. ad Hesych. in ὄγκος.

Ὅγκοῦν, τὴν λέξιν, Longinus Cap. 28. dicit, h. e. *suaviter, graviter dignioremque* reddere sententiam. Ibi de periphrasi sermo est, qua saepe oratio vulgaris aliquam dignitatem maiorem accipiat. Vnde mox *μεγάλην* talem *ἐννοίαν* appellat, et synonymum addit τὸ *μελοποιεῖν* τὴν λέξιν ψιλὴν, h. e. sententiam exilem eloquendo sonoram, numerosam, dignioremque adeo reddere. vid. Morus ad h. l.

Ὅγκῳδες. Demetr. Eloc. §. 228. ἐπιστολαὶ ὀγκῳδέςαι κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, epistolae, quarum dictio *elatio* et *plenior* est, quam earum character postulat. ὑπότυπον ἐρμηνείαν vocat Synesius in Dione p. 39. cf. Dionys. Ind. Dinarch. Cap. 7. p. 643. τῆς κατασκευῆς τὸ τραγικὸν καὶ ὀγκῳδες opponit τῷ ἰσχυρῷ τῆς λέξεως, et τῷ ἀπλῷ τῆς συνθέσεως. Sic Auct. ad Herenn. IV, 8. diferte ad *tumorem* et *inflatam* orationem refert, cum verbis *gravioribus*, quam res postulat, aliquid dicitur.

Ὅδοποιεῖν, in artis formam redigere, ad certas regulas, definitamque methodum reducere. Aristot. Rhet. I, 1. *Artium vias tradere*, eodem modo dixit Cic. de Divin. II, 1.

Οἰδεῖν, τὸ, *tumor*, vox Longino frequentata. vid. Cap. 3. ubi mox explicat τὸ *ὑπεραίρειν* τὰ ὑψηλὰ, *superare sublimitatem*. Sic Aristoph. Ran. p. 275. οἰδοῦσαν τέχνην ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Philostr. Apollon. Cap. 17. φλεγμαίνουσιν ποιητικοῖς ὀνόμασι λόγων ἰδεῖν

παί τῷ ἰσχυρῷ διημαρτημένος χαρακτηρ, ὁ ξηρὸς καλούμενος, v. c. cum res magna verbis humilibus et tenuibus enunciat, ut Cap. 237. definitur; *aridum* et *exsangue* genus orationis Auct. ad Herenn. IV, 11. vid. voc. ἰσχυρός. In compositione τὸ ξηρὸν cernitur, quando brevibus commatibus iusto frequentius utimur, vel in re gravi et magna concisam et abruptam orationem adhibemus. Quintilianus II, 4. 3. *aridam* et *ieiunam* narrationem vocat, quae nil nisi res nudas et inornatas indicat. cf. Lib. III, 1. p. 117. ubi *arida* et *ieiuna traditio*, opponitur nitidae, quae lectionis aliquam iucunditatem adferat.

Ξηροκακὸς ἡλίκα, auctore Demetrio de Eloc. §. 239. duo vitia significat, τὸ κακὸς ἡλον τοῦ πράγματος, et τὸ ξηρὸν τῆς συνθέσεως. De utroque vid. in voc. κακὸς ἡλον. Sed omnis ille Demetrii locus obscurus est, et in quibusdam verbis vitiosus et lacunosus esse videtur, ut Cel. Schneiderus etiam notavit.

Ξηρότης, *ieiuna oratio*, iungitur τῇ ἀθενείᾳ h. e. enervato sermoni. Longin. 3. 3.

O.

Ὅγκηρδὸν, ὄνομα, vocabulum *grande, vastum*, Demetr. §. 176. cernitur tribus in rebus: πλάται, μήκει, πλάσματι. vid. voc. πλάσμα, et ὄγκος.

Ὅγκος, varie, vel ad laudem, vel in vitium dicitur, ὄγκος τῆς λέξεως, *amplitudo* orationis, quatenus opposita est τῇ συντομίᾳ, ut cum pro nomine eius definitionem ponis, Aristot. Rhet. III, 6. Demetrius ὄγκον et μέγεθος τῆς ἐρμηνείας fere semper synonyma facit, ut significet quandam elocutionis gravitatem, aures animumque implentem, et ab omni exilitate remotam vid. §. 36. 77. Alio autem in loco §. 247. ὄγκον opponit τῇ δεινότητι, ut vitium contrarium. Similiter Longinus Cap. 3. 4. ὄγκον κακὸν dicit, ut *tumorem* vitiosum designet. Nam alibi τὸν ὄγκον etiam bonam in partem, de sublimitate, adhibet. Quicquid enim elatum est, ὄγκος Graecis dicitur. Sic ὄγκον et τὸ ὑψηλὸν ut synonyma iungit Long. 8. 2. deinde ὄγκον et μεγαλόπρεπὴ σεμνότητα Cap. 12. 3. et Cap. 15. 1. ὄγκος, μεγαληγορία, et ἄγων iunguntur. Vitiosum *tumorem* simpliciter etiam ὄγκον dicit Cap. 30. Ergo ambiguus vocis sensus ex contextu definiendus est. Sic Plutarcho

tarcho de poet. aud. Cap. 2. ὄγκος λέξεως est *diffusionis maiestas*, ut ὄγκος ὀνομάτων Marcellino Vit. Thu. yd. p. 8. et Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 54. sq. qui ὄγκον, μέγεθος et ἀξίωμα iungit. — Phot. Bibl. Cod. 71. de stilo Dionis Cassii: μεγαλοπρεπῶς τε καὶ εἰς ὄγκον δισκευασμένος, ὅτι καὶ μεγάλων ἔργων ἔννοιας ἀπαγγέλλει. cf. Eustath. ad Hom. II. α. p. 9. Alio autem loco Cod. 168. ὄγκον, tumorem quendam, qui ex tropicae diffusionis abusu oritur, temperari et corrigi τῇ ἀσφαλείᾳ dicit. Auct. ad Herenn. IV, 8. *sufflatam* elocutionem appellat, ut contrarium *gravitati* vitium significet, *Schwulst*, *Bombast*. Paulo post idem: *oratio quae turget et inflata est*, cum aut novis aut priscis verbis, aut duriter aliunde translatis, aut gravioribus quam res postulat, aliquid dicitur. vid. interpp. ad Hesych. in ὄγκος.

Ὅγκου ὦν, τὴν λέξιν, Longinus Cap. 28. dicit, h. e. *suaviter, graviter, digniterque* reddere sententiam. Ibi de periphrasi sermo est, qua saepe oratio vulgaris aliquam dignitatem maiorem accipiat. Vnde mox *μεγάλην* talem ἔννοιαν appellat, et synonymum addit τὸ *μελοποιεῖν* τὴν λέξιν ψιλῇ, h. e. sententiam exilem eloquendo sonoram, numerosam, digniterque adeo reddere. vid. Morus ad h. l.

Ὅγκῳ δες. Demetr. Eloc. §. 228. ἐπιστολαὶ ὀγκῶδες. *ἐπιδείκναι κατὰ τὴν ἐρμηνείαν*, epistolae, quarum dictio *elatio* et *plenior* est, quam earum character postulat. ὑπότιφον ἐρμηνείαν vocat Synesius in Dione p. 39. cf. Dionys. Ind. Dinarch. Cap. 7. p. 643. τῆς κατασκευῆς τὸ τραγικὸν καὶ ὀγκῶδες opponit τῷ ἰσχυρῷ τῆς λέξεως, et τῷ ἀπλῷ τῆς συνθέσεως. Sic Auct. ad Herenn. IV, 8. *diserte ad tumorem et inflatam* orationem refert, cum verbis *gravioribus*, quam res postulat, aliquid dicitur.

Ὅδοποιεῖν, in artis formam redigere, ad certas regulas, definitamque methodum reducere. Aristot. Rhet. I, 1. *Artium vias tradere*, eodem modo dixit Cic. de Divin. II, 1.

Οἰδεῖν, τὸ, *tumor*, vox Longino frequentata. vid. Cap. 3. ubi mox explicat τὸ ὑπεραίρειν τὰ ὕψη, *superare sublimitatem*. Sic Aristoph. Ran. p. 275. οἰδοῦσαν τέχνην ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Philostr. Apollon. Cap. 17. φλεγμαινοῦσαν ποιητικοῖς ὀνόμασι λόγων ἰδέαν
P 2 dixit

dixit eodem sensu, ubi Olearius notat his opponi τὸ ὑγιαίνον, et confert Senec. Controv. Praef. Lib. 5. ubi *tumorem sanitati* opponit.

Οἰκεία, λέξις. Aristoteles Rhet. III, 7. init. postquam τὸ πρέπον τῆς λέξεως ita definiisset, εἰάν ἢ παθητικὴ τε καὶ ἡθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι ἀνάλογον, in prima huius disquisitionis parte, quae de παθητικῇ λέξει exponit, inter alia etiam haec pronuntiat: Πᾶσαν δὲ τὴν πρῶτον καὶ ἡ οἰκεία λέξις. Ea verba, si ordinem tractationis Aristotelicae spectes, ita videntur intelligi debere: *Ad persuadendum plurimum valet elocutio τῇ πάθει*, h. e. *ad animi motus accommodata*: nam de hoc πάθει nunc separatim sermo est; eandemque video sententiam amplecti Cel. Vaterum in Animadv. ad Aristot. Ego tamen aliquando etiam sic statuebam, esse illa verba universe enunciata, ita ut non ad solum πάθος, sed ad omnem τοῦ πρέποντος indolem referenda sint hoc sensu: *Elocutio accommodata, consentanea*, (et in genere *πρέπουσα, der passende, treffende, angemessene Ausdruck*,) *multum ad persuadendum valet*; habeantque vim loci communis, ut et proxime sequentia: *παράλογίζεσθαι γὰρ ἢ ψυχὴν ὡς ἀληθῶς λέγοντος, ὅτι ἐπὶ τοῖς τοιούτοις οὕτως ἔχουσιν*. Nam ὁ ἀληθῶς λέγων nunc non necessario is tantum erit, qui τῇ πάθει ἀνάλογον loquitur, sed et is intelligi potest, qui τῇ ἔθει, et πράγμασι ὑποκειμένοις convenienter dicit. Certe in his omnibus ἀληθεία opus est. Sic et οἰκείως χρῆσθαι τροπῶς dicitur, *recte et accommodate tropis* uti, cui contrarium est τὸ ψυχρῶς καὶ κατακρύως. v. Phot. Bibl. Cod. 180. — οἰκεία ὀνόματα etiam sunt, vocabula quae forma et sono, rem ipsam, quam significant, exprimunt, *δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων*, et *μμητινώτατα τῶν πραγμάτων*, quae argumento apta sunt, et rerum ipsam formam et naturam depingunt, ap. Dionys. de Comp. Cap. 16.

Οἰκειότης, Dionysio de Comp. Cap. I. p. 55. est quaedam naturalis inclinatio ad aliquam rem, quae facit, ut ea delectemur veluti naturae quodam ductu, ut *Φυσικῆς οἰκειότης πρὸς εὐμέλειαν*, quod mox appellat πάθος, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις. Vnde intelligitur, quid ibidem sit τὸ οἰκειοῦσθαι ὑπὸ ῥυθμῶν, *rhythmis suaviter affici*, naturali quadam inclinatione. Sic Cap. 12. οἰκείως διατίθεσθαι ἢ ἀκούειν, *summa voluptate audiendi sensus perfunditur*.

Οἰκονο-

Οἰκονομία, Rhetoribus dicitur *rerum omnisque causa ad certum ordinem comparata tractatio*. vid. Dionys. Hal. Iud. Isocr. Cap. 4. de vi dic. Demosth. Cap. 51. p. 1113. Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 778. οἰκονομία πραγματικὴ inprimis appellata. Eius tres partes nominat in Iud. Thucyd. Cap. 9. p. 826. διαίρεσιν, *distributionem*, τάξιν, *ordinem*, ἐξεργασίας, *pertractationem*. Τάξιν καὶ οἰκονομίαν πραγμάτων vocat Longin. Cap. 1. vid. voc. ἐποικονομία, et cf. Sulpic. Vict. Inst. Orat. p. 145. Porro οἰκονομία et διοίκησις προσιμίων iungitur Apfini Rhet. p. 712. ed. Ald. cf. Quintil. III, 41. 122. et VII. ult. ubi *oeconomicam* totius causae *dispositionem* vocat, et singulatim docet, in quibus rebus illa insit: quī locus de ea re classicus est, verbotenus quidem, ut videtur, expressus e Dionys. Censur. Scriptt. vett. Cap. 2. de Panyasi. Ibidem Cap. 3. 2. p. 426. commemorantur etiam ἀρετὰ οἰκονομικὰ, virtutes dispositionis, quā scriptor utitur.

Ὀλιγοσύνδεσμος, dicitur χαρακτηρ αὐτῆρος quatenus raras tantum convictiones, συνδέσμους, adhibet. Dionys. Cap. 22. p. 150.

Ὀλέκληρος. ὀλόκληρον ζήτημα est quaestio, quae copia argumentorum perfecta est, aut suis locis absoluta, aut in qua omnibus coniecturae argumentis uti five accusandi sive defendendi causa possumus. Hermog. περὶ διαυρ. τας. p. 54.

Ὀμαλός. ὁμαλὸν ἦθος dicitur, cum mores in oratione ita effinguntur, ut non discrepet aliquis a se ipso, ut nunc non ita, nunc aliter moratus fingatur. Sic Aristot. Poet. 15. Idem Horatius expressit Art. Poet. 126. *Servetur ad inum, qualis ab incepto processerit, et sibi constet*. Illud enim praeceptum, quamvis ad artem inprimis dramaticam ab Aristotele comparatum, in rhetorica etiam valet. Ab eo differt τὸ ὅμοιον, morum similitudo, qua efficitur, ut mores personarum temporibus suis sint accommodati, *Haltung des Costums in Sitten und Characteren*. — Lucianus de Conscr. Hist. Cap. 55. historicis commendat διήγησιν λείως καὶ ὁμαλῶς προΐδυσαν, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, h. e. quae leviter et aequabiliter procedat, ne sententiae vocat προύχειν, *eminere* ut solent panni purpurei, qui late splendent, iudicante Horatio. vid. voc. ἀνάμαλιν.

Ὅμιλαι βιωτικά. vid. voc. ἰδιωτικός.

Ὅμμα. πρὸ ὀμμάτων Aristoteles dicit simpliciter, *subiectionem sub oculos*, si quam rem ita significamus, ut veluti in actione sit et motu, vel sub imagine quadam in sensus nostros cadat. Lib. III. Rhet. Cap. 10. et 11. Hoc fit in iis rebus, quae, cum sint inanimata, fingantur animata. Itaque quaedam est *προσωποποιία*, unde oritur ἡ *ἐνέργεια*, *evidentia* Cap. 10. Quare et μεταφορὰ πρὸ ὀμμάτων dicitur translatio, quae rem oculis subiicit, h. e. coniuncta est cum aliqua prosopopoeia, ut: παρακαλεῖν κινδύνους ταῖς κινδύνοις βοηθήτοντας, *pericula convocanda sunt, quae periculis auxilium ferant*. Illam formam διατύπωσιν et διασκευὴν appellat Hermog. Lib. III. περὶ εὐρεσ. p. 148. pertinetque ea ad illum modum narrandi, quo orator non solum docere, sed et commovere animos studet.

Ὅμοσιδής dicitur scriptor, qui in suo argumento perpetuo permanet, nec res alienas variandi gratia immiscet, ut de Philisto iudicat Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 5. p. 780. πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται περιλαμβάνειν, ἀλλ' ἔστιν ὁμοειδής. Deinde p. 781. ὁμοειδής φράσις est dictio *uniformis*, non variata figuris orationis, unde mox dicitur ἁσχημάτιστος. Schol. Hermog. in Prolegom. ad Lib. I. περὶ ἰδεῶν p. 376. ed. Ald. σκληρὸς μὲν, inquit, καὶ προσκορὴς ὁμοειδής λόγος, ἡδὺς δὲ καὶ πιθωνώτατος ὁ ποιηλὸς καὶ πολυσχημάτιστος. Huc pertinet locus Cicer. ad Attic. Ep. II, 6. etenim γεωγραφικά, quae constitueram, *magnum opus est; et hercule sunt res difficiles ad explicandum, et ὁμοειδεῖς: nec tam possunt ἀνθηρογραφεῖσθαι, quam videbatur*, h. e. non potest ad has res explicandas, magna ornatus dictionisque varietas conferri, quia sunt uniformes, nec illam ποιικίαν et σχηματισμὸν capiunt. Ὁμοσχημοσύνην eodem sensu Eustathius vocat ad Hom. II. 7. p. 677. cf. quae dicta sunt ad voc. μονότροπος.

Ὁμοιολογία, definiente Quintiliano VIII, 3. 52. dicitur, *quae nulla varietatis gratia taedium levat, atque est tota coloris unius, quae maxime deprehenditur carens arte oratoria, eaque et in sententiis et figuris et compositione longa, non animis solum, sed etiam auribus est ingratiſſima*. vid. voc. ὁμοειδής.

Ὁμοιον. fig. cum ex partibus aliqua similitudo colligitur. Iul. Rufinian. Fig. 25.

Ὁμοιό-

Ὅμοιοπτωτον. Rutil. Lup. II, 13. hoc *schema*, inquit, in duobus verbis eundem habet casum, aut eandem novissimam syllabam. cf. Quintil. IX, 3. 78. ubi ab ὁμοιοτελεύτῳ distinguit. Vtriusque speciei genus ὁμοιοκατάληκτον appellatur. Thucyd. Lib. I. ait: Φαίνεται ἡ νῦν Ἑλλάς καλουμένη, οὐ πάλα βεβαίως οἰκουμένη. Ad h. l. Scholiafles notat in οἰκουμένη et καλουμένη esse ὁμοιοκατάληκτον.

Ὅμοιοτέλευτον, Rutil. Lup. II, 14. Contrariam huic formam, quae similia initia habet, vocant etiam ὁμοιόαρκτον. v. Schol. ad Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 400. ed. Ald.

Ὅμοιῳσις fig. cum per similitudinem res repraesentatur: cuius species sunt παράδειγμα, et παραβολή. Harum distantia est, quod παράδειγμα vera exempla, παραβολή ficta ostendit. Iul. Rufin. Fig. 22.

Ὅμολογούμενα, dicta sunt Rhetoribus argumenta perspicua et minime controversa; quibus contraria sunt τὰ ἀμφισβητούμενα. vid. Gell. N. A. XVII, 5.

Ὁμώνυμα, verba *aequivoca*, quae varias significationes habent, ut *taurus* apud Latinos, animal, montem, signum in coelo, nomen hominis, radicem arboris, notare potest. v. Quintil. VIII, 2. 13. Diomedes Lib. II. in ἀμφιβολογία hoc verbo utitur. Idem de συνωνυμία valet.

Ὁμόχροα, Lucianus de Conscr. hist. Cap. 23. vocat, si in oratione singula sibi respondent, ita ut, si in exordio magna et mira promiseris, sequentia non destituant expectationem. Itaque reprehendit τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρὸν τι καὶ ἀγεννὲς ἐκείγοντας.

Ὁνομασία, *elocutio*, eadem quae ἐρμηνεία. Dionys. de Compos. Cap. 3. p. 12. Inest in verborum delectu, ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, de qua paullo antea dixerat. Sic Aristot. Poet. 6. τὴν λέξιν explicat τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν.

Ὁνομαστικός. λέξις ὀνομασική Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 70. dicitur de verbis iis, quae participiis, pronominibus etc. conficiuntur, τὴν ἀπὸ τῶν ῥημάτων εἰς ὀνόμα-

ὀνόματα πεποιημένα, vocabula a nomine vel verbo flexa, adeoque quodammodo nova et insolentia. Eandem ὀνοματικὴν λέξιν vocat Aristid. *παρὶ πολ. λόγου* p. 164. v. c. *πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ*, vel, *τόλμα ἀλόγιστος*. Alius nempe in his usus fuisset verbis *πλεονεκτεῖν* et *τολμᾶν*, quae dicitur *λέξις ῥηματική*. Hanc formam scribendi, quam inprimis Thucydides secutus est, bene definit et describit Photius *Bibl. Cod. 213*. in censura Agatharchidae historici: *ἀντιλαβεῖν μὲν ὄνομα ῥήματος, ἀμείψαι δὲ τὸ ῥῆμα εἰς ὄνομα, καὶ λύσαι μὲν λέξεις εἰς λόγους, συναγαγεῖν δὲ λόγον εἰς τύπον ὀνόματος, οὐδενός ἀνεπιτηδεότερος ὢν ἴσμεν. καὶ ζήλωτῆς μὲν ἐστὶ Θουκυδίδου* etc. cf. *Dionys. Ep. 2. ad Amm. Cap. 4.* ubi de eadem forma ex instituto agitur.

Ὀνοματοποιεῖα, fictio nominis. vid. voc. *πεποιημένα ὀνόματα*. Quintil. VIII, 6. 31. Voss. *Instit. Rhet. Lib. 4. p. 241.* Eustathio ad *Hom. Il. p. 39.* definitur: *μίμησις λεκτικῇ ποιότητος ἤχου. συνηρίθμηται δὲ τοῖς ποιητικοῖς τρόποις.*

Ὀξύμωρον, pertinet ad eas figuras, quae ἀντιθέσεις valent, cum *repugnantia acute componant*, Quintil. IV, 5, eandem figuram ita describit: „cum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, coegerit ratio, cuiusmodi sunt, *cum tacent, clamant: nihil habentes et omnia possidentes*“ etc. quorum plura exempla collegit Voss. *Instit. Rhet. Lib. V, p. 407. sqq.*

Ὀξύρροπον, τὸ, *celeritas cum vehementia coniuncta*, five vehementia orationis simpliciter. Longin. 18, 1. vid. voc. *σοβαρές*.

Ὀξύτης, ῥητορικῇ, auctore Eustathio ad *Odyss. Hom. p. 1379.* in *Prooem.* est *νοημάτων βαδύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἀπλότητι*. Ideo ὀξυτέραν *Odyssaeam* appellat, διὰ τὰ ἐν *Φαντασίᾳ ἐπιπολαίου ἀφελείας βαδῆ τῶν νοημάτων*, quoad sententiae graves, acutae, splendidae, forma simplici et suavi veluti indutae prodeunt. Expressit, ni fallor, illam orationis virtutem, quam dicimus *Naiveté, hoher Sinn in leichter, natürlicher, niedlicher Einkleidung*. Quamobrem etiam ἡδυνωτέραν appellat, hoc est, ut ipse explicat, *γλυκυτέραν, καὶ ἀφελεσέραν*. cf. quae notata sunt ad voc. *τάχος*, quod fere synonymum τῇ ὀξύτητι esse solet.

Ὀργα-

Ὁργανικός, λόγος. Plutarch. Cat. min. Cap. 4. ἥσκει δὲ καὶ τὸν ὀργανικὸν εἰς πλήθη λόγον, ἀξιῶν, ὥστερ ἐν πόλει μεγάλη, τῇ πολιτικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ μάχιμόν τι εἶναι παρατραφόμενον. Ad hunc locum Reiskius docet notari eam eloquentiam, quae tanquam aura quaedam, plebem, velut organon pneumaticum quoddam, movet et concitat, opponique umbratili, scholasticae, et mere theoreticae, s. speculativae. Vellem demonstrasset vir doctus, Plutarchum in mente habere potuisse illam τοῦ ὀργάνου significationem, qua instrumentum musicum, s. pneumaticum notet. Certe magis de fidibus, quam de organo pneumatico cogitandum erat. Sic Dionys. de Compos. Cap. 11. μέλος vel μουσαν ὀργανικὴν commemorat, h. e. modulationem, quae in fidibus et instrumento musico tractando locum habet, diversam a μέλει διαλέκτου vel λέξεως, qui numerus oratorius dicitur. Immo vero propter illud μάχιμον videtur mihi verosimilius esse, τὸ ὀργανικὸν h. l. notare id, quod vim machinae bellicae, quam ὀργανον saepe Graeci dixerunt, habeat. Itaque ὀργανικὸν λόγον existimem eam eloquentiam dici, quae quasdam veluti machinas adhibet animis hominum, cum impetu, cum vi movet, et excitat, quem alibi λόγον καταφορικὸν dixere Rhetores. Haec ratio etiam omni Catonis animo et characteri videtur esse convenientior, de quo paullo antea Plutarchus ita: τὸ τοῦ κακοῦ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἄγευς καὶ ἀκαμπτος εἰς ἐπιείκειαν, ἢ χάριν, ὑπεργραπτός. A tali autem homine maxime alienum est, ut aurae instar moveat: sed is potius vim et machinas adhibebit, quibus resisti non potest. cf. voc. ὀργανον.

Ὁργανον. ὄργανα λέξεως, formae dicendi, quibus aliquis scriptor praecipue delectatur, ap. Dionys. Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 793. ubi τέσσαρα commemorat ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως, h. e. quatuor genera vel formas dictionis, quibus Thucydides ab aliis distingui potest. Idem reperit in Iud. Thucyd. Cap. 24. p. 869. In utroque loco ὄργανα et χρώματα distinguit, quorum illa *formam* externam, haec *vim* et *significationem* verbis addunt. Ergo ὄργανα appellat τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυεῖδες τῶν σχημάτων, τὸ τραχύ τῆς ἀρμονίας, χρώματα autem τὸ πυκνόν, τὸ πικρὸν, τὸ αἰσθηρὸν, ἐμβριθές, δεινόν, καὶ φοβερόν. Vtrumque ad χαρακτῆρα pertinet. — Ἀπ' ὀργάνου πινός ἀφίεναι Longino Cap. 21. dicitur per metaphoram, si oratio veluti *e machina* mittitur

h. e. celeriter procurrit, et impetum quendam habet ex certa dicendi forma, ut in ἀσυνδέτοις. Contrarium est τὸ ἐμφοδίζεσθαι. cf. quae diximus ad voc. ὀργανικός.

Ὅργή, affectus oratorii genus, ad persuasionem iudicis aptum. Aristot. Rhet. I, 1.

Ὅρθόεπεια, emendata cum suavitate vocum explanatio, Quintil. I, 5. 33. Alio loco Lib. XI, 3. 13. vocem liberalem eodem sensu appellare videtur. Quae qualis sit, ex eo loco patet, ubi pronuntiationem praecipit esse debere emendatam, dilucidam, ornatam, aptam; et emendatam quidem, id est, vitio carentem, si fuerit os facile, explanatum, iucundum, urbanum, id est, in quo nulla neque rusticitas neque peregrinitas resonet.

Ὅρθός. τὰ ὀρθὰ, in verbis, h. e. tempora praesentia, et ὀρθῇ πτώσει, casus rectus, et ὀρθὰ ἐνέματα, quae opponuntur τοῖς ὑπτιοῖς, supinis, de quibus passim Dionys. de Compos. Cap. 4. 5. 6. ad artem potius grammaticam pertinent. Vnde etiam Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 30. ὀρθῶσαι notat rectam orationem facere, quae incipiat a nominativo aut indicativo, contrariumque habeat τὸ πλαγιάσαι: et ibid. p. 32. ἡ ὀρθότης, recta verborum consecutio, quod dicit esse σχῆμα καθαρότης. Latini quoque rectum dicunt in oratione ἀσχηματίσθαι, quicquid sine figura dictum est, vid. Quintil. IX, 2. 78. et 3, 3. in quibus omnibus locis rectum loquendi genus, figurae et figurato opponitur. Denique τὸ ὀρθῶς λέγειν, auctore Diogene Laert. Lib. III, 59. Platoni significabat id quod dicitur, bene et recte dicere, habebatque quatuor partes 1) ἀ δὲ λέγειν h. e. ut ea dicantur, quae utilia sint dicenti et auditori. 2) ὅσα δὲ λέγειν, h. e. ut neque nimis multa, neque pauciora, quam satis est, dicantur. 3) πρὸς οὓς δὲ λέγειν, ut ea dicantur, quae personis conveniant. 4) πηνίκα δὲ λέγειν, h. e. ut neque prius, neque posterius, quam ratio exigit, dicatur.

Ὅρθοῦν. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 198. σχήματα ταῦτα τὸν ὑπτιάζοντα λόγον ὀρθοῖ, hae figurae orationem abiectam et veluti ignavam erigunt, eique celeritatem et vigorem quendam conciliant, γοργὸν ποιῶν. In eadem remox utitur verbo διεγείρειν τὸν λόγον eodem sensu, ut τῷ εγείρειν simpl. Eustathius saepe in eadem re. vid. ad Hom. Odyss. α. p. 1390. vid. voc. ὑπτιος. Deinde ὀρθοῦν est

est, *τεῖλα oratione aliquid enuntiare*, eique opponitur τὸ πλαγιάζειν, *oblique enuntiare*, quod et τὸ κατὰ τὸ ἐγκυκλιμένον διηγῆσθαι dixit Scholiastes Aphthon. ed. Ald. vid. Aristid. περὶ ἀφελ. p. 672. et cf. voc. ἑρδός.

Ὅρισμός, figura orat. σχῆμα λόγου, ὅταν προσθέντες ὄνομά τι, ἢ ῥῆμα, οἶόν ἐστι, ὀρίζωμεθα, cum verbo alicui eius explicationem addimus. vid. Villos. Anecd. T. II. p. 94. ubi illa sunt Aelii Herodiani Rhet. περὶ σχημάτων. Auct. ad Herenn. IV, 25. *definitio* dicitur. cf. Quintil. IX, 3. p. 456. et Rutil. Lup. II, 5.

Ὅρμη. vid. voc. πνεῦμα.

Ὅρος, definitio, s. finitio, genus *στάσεως*, s. status, qui *status* controversiae *definitivus*, et *constitutio definitiva* Latinis dicitur, locumque habet tum, cum nomen facti negatur, ut si quis caedis accusatus dicit: *occidi quidem, sed parricidium non commisi*. Itaque Hermog. περὶ τας. p. 18. τὸν ὅρον sic definit: ὀνόματος ζήτησις περὶ πράγματος, οὗ τὸ μὲν πέπρακται, τὸ δὲ λείπει πρὸς αὐτοτέλειαν τοῦ ὀνόματος. vid. Cic. Invent. II, 17. Quintil. VII, 3. et cf. Hermog. l. c. p. 60. ubi ex instituto περὶ ὅρου exponit. Primum τοῦ ὅρου haec fere capita, quae in eo genere tractari solent, commemorantur: *προβολή, ἕρος, ἀνθορισμός, συλλογισμός, γνώμη νομοθέτου, πηλικότης, πρὸς τὴ ποιότης, et γνώμη*. Haec inde dicuntur *κεφάλαια ὀρικά*. vid. Sopatr. διαμρ. p. 344. et Schol. ad Hermog. p. 197. ed. Ald. Deinde ὅρος, status finitivus, est vel *ἀπλοῦς*, vel *διπλοῦς*, simplex, unius tantum partis et ab adversario negatus, vel compositus et duplex. cf. Schol. ad Hermog. p. 228. Compositarum definitionum Hermogenes quinque genera facit: 1) ὅρος ἀντονομάζων 2) κατὰ σύλληψιν 3) κατὰ πρόσωπα διπλοῦς 4) ἐμπίπτων 5) οἱ δύο καλούμενοι ὅροι. Prima dicitur ἀντονομάζων, quia habet ἀντανυνμίαν, contentionem et conflictionem duorum nominum, vel divisionem generis et speciei, ut si docetur, quomodo fur et sacrilegus differant. Exemplum vid. in Sopatr. διαμρ. p. 329. quo et utuntur ceteri Scholiastae ad Hermog. l. c. p. 229 sqq. ὀνομάζοντος τοῦ κατηγοροῦ ἱεροσυλίαν τὸ γεγονός. ὁ Φεύγων ἀντονομάζει οὐχ ἱεροσυλίαν εἶναι Φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν. — Ὅρος κατὰ σύλληψιν vel συμπλοκὴν dicitur, cum pugna est generis et speciei, quod affirmata specie, etiam genus affirmatur, ut: qui sacrilegus est, etiam est fur, sed non omnis fur, idem et est sacrilegus.

Has

Has duas finitiones commemorat et Fabius l. c. reliquas tres omisit. Ceterum de hoc secundo genere Syrianus ad Hermog. l. c. p. 232. haec habet: *ὀνόμαται μὲν ἀπὸ τοῦ τὸν κατηγοροῦν ἐν αὐτῷ ἄμφω τὰ ἐγκλήματα συλλαμβάνειν, τὸ τε ὑπ' αὐτοῦ ἐπαγόμενον τῷ Φεύγοντι καὶ ὅπερ ὁ Φεύγων ἀντιπροβάλλεται.* Tertia forma est κατὰ πρόσωπα διπλοῦς, si una res ad duas personas pertinet, cuius formae exemplum est in Ciceronis Divinatione, in qua quaeritur, uter idoneus sit Verris accusator, Cicero, an Caecilius Verris Quaestor. Ad utrumque enim accusatio pertinere videbatur. Similis controversia, quae habet ὅρον διπλοῦν κατ' ἄμφισβήτησιν tractatur apud Sopatr. διαμρ. p. 328. — Quartum definitionis genus est ὅρος ἐμπίπτων, status interveniens, s. intermedius, ὅταν τὸ δαῖπερον ζήτημα ἐμπίπτει ἐξ ἀντιθέσεως cf. Schol. Hermog. p. 238. — Quintum genus dicitur δύο ὅροι, cum duae definitiones pertinent ad personam unam. v. Hermog. l. c. p. 68. v. c. Lex est: qui purus et ex puro natus est, sacrum faciat. Quidam cum patrem adulterum occidisset, arcetur a sacrificiis. Quaeritur iam, quis sit purus, et quis ex puro natus. cf. Sopatr. l. c. p. 339, ubi ait: *οἱ δύο καλούμενοι ὅροι διὰ τοῦτο ταύτην ἔσχον τὴν προσηγορίαν, ὅτι ἀπλοῖ δύο συνεζυγμένοι εἰσὶ, καὶ δυνατόν ἐφ' ἐνὶ ἐκάστῳ κρίνεσθαι — καὶ δυνατόν τὸ πλάσμα διελόντα δύο ποιῆσαι προβλήματα.* — Porro ὅρος etiam specialius dicitur peculiaris locus in statu definitivo, s. definitio ipsa, quam supra in variis τοῦ ὅρου κεφαλαίοις commemoravimus. Exempli causa propositio haec esto: *Tyrannidem sustuli, ergo praemium peto.* Sequitur ὅρος eiusmodi: *Tyrannicida est, qui tyrannum occidit, non qui in vita relinquit.* Contra hanc definitionem adfert petitor ἀνδορισμὸν: *Ἰμμο non is solum est tyrannicida, qui tyrannum gladio occidit, sed et qui tyrannidem tollit.* cf. Vlpian. ad Demosth. Mid. p. 348. et omnino Scholiast. Hermog. p. 206. Confirmatio illius sententiae dicitur συλλογισμὸς, qua docetur, perinde esse, tyrannum occidere et tyrannidem tollere. Formula est: *ἴσον ἐστὶ τὸδε τῷδε.* vid. Syrian. ad Hermog. p. 209. Deinde petitor definitionem suam auctoritate et sententia legislatoris probare debet, quae est γνῶμη νομοθέτου. Confirmatur etiam ille συλλογισμὸς rei magnitudine demonstranda, qui locus dicitur *πηλικότης*. Haec eadem habet Sopater διαμρ. τασ. p. 320. sq. et illud ipsum argumentum de tyrannicida praemium petente explicavit p. 326. hac inscriptione usus: *κατὰ αἵτησιν δωρεῶς.* De caeteris

teris capitibus vid. Schol. Hermog. p. 219. ubi inter alia Syrianus ita: τὰ πρὸς τὶ ἔνιοι καὶ συγκριτικὰ καλοῦσιν· ὡς γὰρ καὶ ὄνομα δηλοῖ, τὴν πρὸς ἕτερα σχέσιν ἐξετάζομεν ἐν αὐτῷ. καὶ ὁ μὲν κατήγορος μίջω τὰ πεπραγμένα τῶν λείποντων δεικνυσιν. ὁ δὲ Φεύγων τὰ λείποντα τῶν πεπραγμένων. — Hic autem omnis status dictus est etiam Graecis ὁ περὶ τῆς ιδιότητος, et περὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐτέρου. vid. Aur. August. Princip. Rhet. p. 294.

Οὐσία. ὑποθέσεις αἱ κατ' οὐσίαν Aristidi περὶ λογ. πολ. p. 659. sunt *argumenta ad statum coniecturalem pertinentis*, vel *σοχαστικά*. Nam *σοχασμός* sc. coniectura, quaestionem habet περὶ τῆς οὐσίας, *an aliquid sit*. vid. voc. *σοχασμός*. Eadem et ὑπαρξίς dicitur. Syrian. ad Hermog. p. 28. ed. Ald. ὑπαρξίς τὸν σοχασμὸν ποιεῖ. ζητοῦμεν γὰρ εἰ γέγονε τὸ πρᾶγμα ἢ οὐ. Hinc etiam τέτοι οὐσιώδεις dicuntur loci, qui essentiam rei declarant, quales sunt ὄρος, ἐτυμολογία, ὑπογραφή, συσχεῖα, γένος, εἶδος, διαφορά, τὸ ἴδιον, quos locos enumerat Theophilus Coryd. in ἐκθέσει. ῥητορ. in Fabric. Bibl. gr. Tom. XIII. p. 708.

Ὁ Φρῦς, *supercilium*, dictum de altitudine quadam orationis, quam exaggerandi et ample dicendi studium efficit. Sic Philostrat. Ep. 13. tradidit Critiam et Thucydidem a Gorgia accepisse τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῶν h. e. ut Cresoll. Theatr. Rhet. 1, 5. p. 40. reddit, *magnificentiam quandam et altitudinem exaggeratae et amplissimae orationis*. Apud Aristoph. Ran. 956. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, ubi Schol. ὑψηλά, ὑπερήφανα. Hesych. ὀφρῦς — ἔπαρσις, ὑπερήφανα.

Ὁ Χεῖθα, vid. voc. κινεῖσθαι.

Π.

Παθαινόμενος, orator *affectus concitatus*, et affectus ciens. Dionys. lud. Lys. Cap. 9. de Lysiae dictione: αὐξοντι δὲ καὶ παθαίνοντων σεμνὴ καὶ ἀληθινὴ, sc. λέξις. Alio loco in lud. Thucyd. Cap. 23. p. 866. τὸ παθαίνειν et δεινοποιεῖν iungitur.

Παθητικός. Argumenta *παθητικά* Rhetoribus dicta sunt, quae ex affectibus ducuntur. vid. Quintil. V, 12. p. 243. — *παθητικῶς λέγειν*, ita dicere, ut videaris animo ita affectus esse, quemadmodum res subiecta postulat.

δαν

εάν μὲν ᾗ ὕβρις, inquit Aristot. Rhet. III, 7. ὀργιζομένου λέξις· εἰν δὲ ἀσεβῇ καὶ αἰσχρὰ, δυσχαραινόντως καὶ εὐλαβουμένως λέγειν· εἰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· εἰν δὲ ἐλαφινὰ, ταπεινῶς. Sermo illi est de orationis decoro, quod τὸ πρέπον dicitur. Itaque statim ab initio haec ponit: τὸ πρέπον ἔξει ἡ λέξις, εἰν ᾗ κατῳητικὴ τε καὶ ἡθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον. cf. Cic. Orat. Cap. 37.

Παθοποιία, fig. orat. qua vel odium, vel iracundia, vel misericordia movetur. Iul. Rufin. Fig. 36.

Πάθος, quid fit, Longinus obiter declarat Cap. 20, 2. Φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησις, adfectus, qui agitatione et impetu mentis constat. vid. voc. ἡθος. Quintil. VI, 2. p. 277. sq. Aristot. Rhet. II, 1. Isocrates, teste Suida: πάθος, τραγικὴ διάθεσις, θυμοῦ καὶ ὀργῆς μεσῇ, πάντων ταραχῶν πεπληρωμένη. Schol. Aphthon. ap. Ald. ad πάθος refert τὸ ἔλεος, θυμὸν, μίσος, φθόνον. ἔστι γὰρ πάθος πρόσκαιρος ψυχῆς κατάστασις.

Παιδαριῶδες, τὸ, *puerilis adfectatio*. Longin. Cap. 4, 1. ubi de Timaeo. ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένου νοήσεις αἰεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριώδεατον. Est itaque vitium eius, qui novarum sententiarum nimis studiosus est. cf. voc. μειρακιῶδες, et νεαρός.

Παιδιά. μετὰ παιδιᾶς γράφειν, *animi causa, temisius, iocosius, liberius* aliquid scribere. Dionys. Iud. Lyf. Cap. 3. περὶ τῶν ἐταιρικῶν αὐτοῦ καὶ ἐπιστολικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, οὓς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, οὐδὲν δέομαι λέγειν. His opposita sunt τὰ σπουδῇ γραφόμενα. Vnde et eidem in Ep. ad Pomp. Cap. 6. p. 787. τὸ παιδιῶδες sunt *ineptiae, iusus* in verbis et sententiis. vid. voc. παίζειν.

Παίξειν, τοῖς ὀνόμασι, *verbis ludere et nugari*. Id Theophrastus Rhetor apud Dionys. in Iud. Lyf. Cap. 14. tribuebat his, qui antithesibus uterentur in oratione, φαίνεται ἀπρεπές, σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν, καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν. ἐκλύει γὰρ τὸν ἀφροαγῆν. Longino παίζειν dicuntur, qui inani verborum strepitu sublimitatem orationis mentiuntur, ut fit in nimio tumore. Cap. 3. 2. πολλοῦ γὰρ ἐνθουσιασμοῦ ἑαυτοῖς δοκοῦντες, εὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουνσιν.

Παιωνική, σύνθεσις, compositio orationis, quae fit Paeonibus. Hanc formam Demetrius de Eloc. §. 38. auctore

auctore Aristotele, dictioni *μεγαλοπρεπῆ* tribuit. cf. Cicer. Orat. Cap. 57.

Παιώνιος, λόγος, *medela* orationis auditorum animis adhibita. Ita Longin. Cap. 16, 2. Sermo ibi est de Demosthene, qui aliquo in loco vulgarem orationem in apostrophēn mutaverit, atque ita animos affecerit suavius, quam si naturali et simplici oratione usus fuisset. Ibidem *Ἀλεξίφάρμακον λόγον* dicit εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούοντων καθεύδοντων.

Παλαίσματα, causarum *conflictiones* atque *contentiones*, quas Cicero vocat, innuere videtur Hermogenes *περὶ μεθ. δεινότη.* p. 54. Gregorius autem ad h. l. rectius explicat τὰ ἀγωνίσματα, οἷς δυνήσεται τις καταπαλαῖσαι τὸν ἀντίδικον. Ergo sunt veluti strategemata quaedam ad redarguendum facilius adversarium inventa. Hesych. *πάλαισμα· κκοτεχνία.* — Παλαίσματα τῆς τέχνης, *artificia dicendi*, vel eloquentiae in universum ap. Apolin. Art. Rhet. p. 712.

Παλιλογία, fig. orat. *iteratio*, quae repetito eodem verbo vel nomine non diversa vult intelligi, ut sit in *πλοκῇ*, sed idem, quod significatur, efficere vehementius. v. Aquila Rom. §. 24. p. :11. — Auctori Rhetor. ad Alexandrum ed. Ald. p. 252. *παλιλογία* dicitur ἡ σύντομος ἀνάμνησις· δεῖ δὲ αὐτῇ χρῆσθαι, καὶ περὶ τῶν μερῶν, καὶ περὶ τῶν ὅλων λόγων τὰς τελευταῖας etc. Unde passim praecipit *παλιλογεῖν συντόμως* vel ἐν κεφαλαίῳ τὰ προειρημένα.

Παλινωδία, dicta Rhetoribus oratio, quae contrarium rei eiusdem argumentum tractabat. Itaque si quis aliquam personam aut rem sive luxisset, sive vituperasset, postea cum eandem vellet collaudare, sive laeta oratione prosequi, utraque oratio *παλινωδία* appellata est. Sic Aristides Tom. I. Opp. p. 260. post *μονωδίαν*, qua Smyrnam terrae motu obrutam deplorabat, in eandem *παλινωδίαν* dixit, cum instauratam praedicaret. Sic Stesichorus, quem adfert Aristides, cum Helenam vituperasset, postea eam laudavit oratione, quae itidem *παλινωδία* dicta est.

Πανηγυρικὸς, λόγος, si opponitur τῷ *δικανικῷ*, est oratio conventibus publicis magis, quam foro apta. Ita

Ita indicat elocutionem Isocrateam Dionys. in Censura Scriptt. 5, 2. ὁ Ἰσοκράτης λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον, ἢ δικανικώτερος. Quod Quintil. Lib. X, 1. 79. ita expressit: *palaestrae magis quam pugnae accommodatus: auditoribus se, non iudiciis, compararat.* Cicero de Orat. I, 18. *Nitidum quoddam genus est verborum et lactum, sed palaestrae magis et olei, quam huius civilis turbae et fori.* cf. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 342. sq. Idem et ἐπιδεικτικὸν dicitur, de quo supra diximus. — πανηγυρικὴ λέξις, dictio ornata, artificio oratorio composita, cui contraria est ἡ ἀληθινή, naturalem quandam veritatem et simplicitatem habens ex negligentia artis. Dionys. de vi Demosth. Cap. 8. p. 975. et de Compos. Cap. 23. p. 185. Hinc et Cap. 22. p. 165. χάριτα πανηγυρικὴν et δρακτικὴν coniungit, ut sermonem elegantem, suavem, atque arte factam designet. Nam ei opponitur κάλῳς ἀρχαϊκὸν καὶ αὔθαρδες. — Philostratus Soph. Lib. I. p. 486. de Philostrato Aegyptio: λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἡρμοσὸ καὶ ποιήσας. Sic et Camariota συνοπτ. παραδ. p. 4. τὸ πανηγυρικὸν καὶ τέλειον προσίμιον, h. e. perfectum omnibusque numeris absolutum, qua in concione totius civitatis splendidissimoque ordine uti valemus, ut ait Schefferus ad h. l. cf. omnino Cresoll. Theatr. Rhet. III, 6. et 7.

Παράβακχος, qui in dicendo ea vehementia et vigore utitur, ut videatur furore quodam et entusiasmo correptus, ὁ ἐνθουσιῶν. Plut. in Vita Demosth. Cap. 9. Ἐρατοθένης μὲν Φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλοῦ γεγενημέναι παράβακχον· ὁ δὲ Φαληρεὺς τὸν ἔμμετρον ἐκείνου ὄρκον ὁμῶσαι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον, ὥσπερ ἐνθουσιῶντα etc. Idem dicitur ὁ ὑπάβακχος, καὶ διθυραμβώδης Philostrato Soph. I. p. 911.

Παραβάσεις, digressiones. Longin. Cap. 12. 5. Eadem et παρεβάσεις apud Phot. Bibl. Cod. 60. et Vlpian. in Demosth. Mid. p. 68. Dicta παραβάσεις rhetorica videtur ex consuetudine veteris Comoediae, ubi παραβάσεις χοροῦ, auctore Scholiaste Aristoph. ad Nub. 518. dicebatur, ὅταν ἐκ τῆς προτέρας εἰσεως ὁ χορὸς μεταβαίῃ ἀπὸ πηγγέλη πρὸς τὸν δῆμον ἀγορῶν. Latinis quoque egressio, et excessus. v. Quintil. III, 9. 4. Seneca Controv. Lib. 3. Praef. *Omnis quaestio suam probationem habebat, suam excusationem, suos excessus, epilogum quoque suum.* cf. Plin. Epist. V, 6. 44.

Παρε-

Παραβολή, Aristoteli Rhet. II, 20. species est *exempli*, et quidem *ficti*. Παραδειγμάτων, inquit, ἔδη δύο εἶναι, ἓν μὲν, τὸ λέγειν πράγματα προγεγενημένα, ἓν δὲ, τὸ αὐτὸν ποιεῖν. Τούτου δὲ ἓν μὲν παραβολή, ἓν δὲ λόγοι, h. e. una exemplorum species est, cum prius facta narrantur: altera eorum, quae ipse dicens fingit. vid. voc. λόγος. — Minutian. *περὶ ἐπιχειρ.* p. 731. διαφέρουσι αἱ παραβολαὶ τῶν παραδειγμάτων, ὅτι τὰ μὲν παραδείγματα ἐξ ἱστορίας λαμβάνονται, αἱ παραβολαὶ δὲ ἄνευ ἱστορίας καὶ ἀορίστως ἐκ τῶν γιγνομένων. Schol. ad Hermog. Lib. III. p. 362. παραβολὴ ἐστὶ πράγματος οἷον τε γενέσθαι, ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ γενομένου. Hanc definitionem, paucis verbis mutatis habet etiam Anonymus de Rhetor. ed. Fisch. p. 200. cf. Apfines p. 701. Ald. et vid. quae dicta sunt ad vocc. εἰκὼν, et παράδειγμα. — Eustathius ad Hom. II. β p. 176. ita definit: ἐστὶ παραβολή, νόημα πιστούμενον ἐκ τῶν καθεκτάτην γινομένων τὰ λέγομενα, ἢ λόγος διδάσκων καὶ πιστούμενος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων αἰεὶ γίνεσθαι. λέγεται δὲ παραβολή, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τούτέστι, συγκρίνει καὶ παρατίθῃσι πράγμα τι γνώριμον εἰωθὸς αἰεὶ γίνεσθαι etc. Alio loco ad II. λ. p. 861. notat triplici de causa παραβολᾶς adhiberi, αὐξήσεως, ἐνεργείας et σαφηνείας ἕνεκεν. Senecae de parabolis iudicium hoc est: *Illi qui simpliciter, et demonstrandae rei causa eloquebantur, parabolis referti sunt: quas existimo necessarias, non ex eadem causa qua poetis, sed ut imbecillitatis nostrae adminicula sint, et ut discentem et audientem in rem praesentem adducant*: Epist. LIX. Dionysio Hal. Art. Rhet. Cap. 9. p. 298. παραβολὴ simpliciter dicitur pro collatione, comparatione, qua uti in laudationibus solent oratores, τὸ παρεξετάζειν τοὺς ἐπαινέτους ἐτέροις τοῖς εὐδοκимоῦσιν. Quintilianus Lib. V, 11. p. 237. cum λόγων μυθικῶν, et apologationis mentionem fecisset, ita pergit: „cui confine est παροιμίας genus illud, quod est velut fabella brevior, et per allegoriam accipitur. Proximas exemplo vires habet *similitudo*, praecipueque illa, quae ducitur citra ullam translationum mixturam ex rebus paene paribus. Nam παραβολή, quam Cicero *collationem* vocat, longius res, quae comparentur, repetere solet.“ παραβολὴ ποιητικὴ, comparatio poetica, quae ab εἰκασίᾳ distinguitur ap. Demetr. de Eloc. §. 89. Apud Dionysium autem in ep. ad Pomp. p. 787. παραβολαὶ videntur esse *narrationes adscititiae*, a re alienae, et episodica quaedam, quae παρεμβολαὶ usitatus dici solent. Ibi de Theopompo:

ἔτι δὲ αὐτὰ κατὰ τὸν πραγματικὸν τρόπον ἀμαρτάνει, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παραβολὰς. οὔτε γὰρ ἀναγκασίαι τινες αὐτῶν, οὔτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι, πολὺ δὲ τὸ παιδιῶδες ἐμφανέουσιν. ἐν οἷς ἐστὶ καὶ περὶ Σειληνοῦ, τοῦ Φανέντος ἐν Μανδανίᾳ etc.

Παραβόλως. μεταφοραῖς παραβόλως χρῆσθαι, *audaciores metaphoras adhibere*. Phot. Bibl. C. 31. vid. voc. κινδυνώδης.

Παραγόμενα, quae ex vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, ut si Latini dicunt *sullaturire* h. e. Sullam desiderare. cf. Cic. Ep. ad Att. IX, 10. et Quintil. VIII, 6. 32.

Παραγράφειν, *mutare sententiam scribendo*, v. c. si, quae ἀσυνδέτως dicta erant, copulis iuncta enuncies. Ita Longin. Cap. 21. ubi Morus notat apud Aristotelem Rhet. Lib. III. esse pro *inflectere verbum ad aliam significationem*. Locum quidem Aristotelis illum reperire non potui, sed Cap. 11. τὰ παρὰ γράμμα σπώμματα dicit, *cavillationes quae fiunt mutatis literis*, et mox: τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιῇ, οὐχ' ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μετασπρέφει ὄνομα.

Παραγραφῇ, dicitur Aristoteli nota quaedam, quae finem sententiae indicat. Rhet. III, 8. fin. δὲ καὶ ἡ-λπην εἶναι τὴν τελευτήν, οὐ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμὸν, *sententiae finis debet significari non per notam aliquam appositam, sed propter numerum*. Hunc locum plane videtur expressisse Cicero Orat. 68. „numerum adhibere necesse est, non solum, (quod ait Aristoteles) ne infinite feratur, ut flumen, oratio, quae non aut spiritu pronunciantis, aut *interdixit librarii* (παραγραφῇ Arist.) sed numero coacta debet insistere etc.“ — De παραγραφῇ iudiciaria, quae in actionis, quam alter intendit, declinatione cernitur, satis diximus ad voc. μετάληψις. — Denique Eustathius ad Hom. Il. α. p. 107. commemorat παραγραφὴν, figuram poeticam a Grammaticis definitam: χρώμεθα, inquit, τοῦτω τῷ σχήματι, ὅτε συμπληρώσαντες τὰ φθάνοντα ἐπὶ ἐτέραν διήγησιν μεταβαίνομεν.

Παραγωγῇ, *productio* scil. προσώπων, est methodus oratoria, qua in epilogo maxime ante oculos iudicum producuntur et collocantur liberi, uxores, affines etc. rei, ut animi ad miserationem et benevolentiam commoveantur. vid. Hermog. διαρ. εἰς. p. 46. Exemplum huius artificii

artificii est in oratione Cic. pro Fonteio Cap. 17. cf. Schol. Hermog. l. c. p. 170. sqq. Ald. — Eustathius ad Hom. II. π. p. 1049. ex veterum disciplina appellat hos οἰκτους πραγματικούς επιλογικούς, quando in epilogo orator commiserationem efficere studebat, non tam verbis, quam ipsa re tristi, spectaculoque funesto in scenam producendo, cuius vel adspectus maiorem commovendi vim haberet, οἷς οἱ ἀκραταί, inquit, Eustathius, θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἐπάσχον τὴν ψυχὴν, ἢ παρ' ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον.

Παράδειγμα, inductio oratoria, quae fit exemplis, etiam ἐπαγωγή dicta, et contraria τῷ ἐνδυμήματι. vid. Aristot. Rhet. II, 22. et Suidas in ἐπαγωγή. Vnde ῥητορεῖαι παραδειγματώδεις Arist. l. c. I, 2. h. e. tractationes et modi dicendi qui fiunt exemplorum inductione. Et Vlpianus ad Demosth. Olynth. 3. p. 23. παραδειγματικὴν πίσιν commemorat, demonstrationem quae fit exemplis, quam ait esse πιθανωτέραν πασῶν τῶν πείσεων. Ceterum quomodo veteres Rhetores παραδείγματος vim et indolem varie definierint, e sequentibus planum erit. Itaque Aristot. in Rhet. ad Alexandr. p. 246. Ald. παραδείγμα ἔστι. πράξεις ὁμοίαι γεγενημένας καὶ ἐναντίας ταῖς νῦν ἰφ' ἡμῶν λεγομέναις. Schol. anon. ad Hermog. περὶ εὐρ. Lib. III. p. 362. παραδείγμα δὲ ἔστιν, ὡς Ζήνων Φησί, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου. Copiose de eodem exposuit Apſines Art. Rhet. p. 701. cf. Anonymus de Rhet. ed. Fisch. et Interpp. ad Ammon. qui uterque a παραβολῇ distinguit. vid. quae de eo discrimine ad voc. εἰκῶν et παραβολῇ dicta sunt. Quintilianus V, 11. p. 234. παραδείγματος nomine, inquit, Graeci et generaliter usi sunt in omni similitum appositione, et specialiter in iis, quae rerum gestarum auctoritate nituntur. Nostri fere similitudinem vocare maluerunt, quod ab aliis παραβολῇ dicitur, hoc alterum exemplum, quanquam et hoc, simile est, et illud, exemplum. Nos, quo facilius propositum explicemus, utrumque παράδειγμα esse credamus, et ipsi appellemus exemplum. etc. cf. Iul. Rufin. Fig. 23.

Παραδιασολή, fig. quae duas aut plures res, quibus videtur una vis inesse, disiungit, et quantum distent, docet, suam cuique propriam sententiam subiungendo. Rutil. Lup. I, 4. p. 15. vid. voc. συνοικείωσις.

Παραδιηγέσθαι, *narrationi aliquid inferere*. Aristot. Rhet. III, 16.

Παραδιήγησις, *narratio rerum*, quae extra causam sunt, sed tamen ad causam faciunt. Anonym. de Rhetor. ed. Fisch. p. 194. ἡ πρὸς τὸ χρήσιμον τοῦ ὑποκειμένου λόγου ἔξωθεν προστιθεμένη καὶ παραλαμβάνομένη διήγησις ἐν τρόπῳ ἀφηγήσεως. Fortunatiano Rhet. p. 82. ap. Pith. est *species διηγήσεως, quum aliquas res gestas extra causam positas inducimus, quibus iudicium animum ad id, quod causa desiderat, confirmamus*.

Παραδοξολογία, in oratione dicuntur, *admirabile dicendi genus*, de quo Quintilian. IV, 1. — *Sensus audaces et fidem egressos* Senecae Epist. 114. contulit Olearius ad Philostr. Sophist. I. p. 492. *Edle Kühnheit des Ausdrucks und der Gedanken*. Pertinet enim παραδόξολογία ad res et verba. παραδόξως ἀπαγγέλλαι idem Philostr. dixit de Critia p. 503. cf. Crescoll. Theatr. Rhet. I, 15. p. 102.

Παράθεσις. Aristides περὶ λογ. πολ. p. 651. περιβολὴν λόγου, h. e. amplam et circumductam orationem etiam fieri docet ἐκ παραθέσεως, id est, ἀπὸ τοῦ ἐκ παραθέσεως ἐξάγειν τὰ νοήματα, cum non simpliciter dicis aliquid factum esse, sed ita sub oculos ponis res gestas, quasi te audiente vel vidente gerantur aut gestae sint. Alio in loco περὶ ἀφελ. p. 664. ait: καὶ ἂν ἐν λέξει, ἡ παράθεσις λέξεων ποιῇ, οἷον ἱπποφορβὸς, ἱππων' συφορβὸς, συν.

Παρακεκινδυνευμένον, in usu verborum et compositione est, quicquid *audacius* et cum periculo vitii ponitur, unde et idem dicitur θρασύ. Dionys. de Comp. Cap. 23. p. 111. cf. Iud. Lyf. Cap. 13. ubi opponitur λέξις ἀφελής, dictio simplex. it. Iud. Isaei Cap. 13. et ep. ad Pomp. 2. p. 765. ubi iunguntur λέξις ὑψηλή, μεγαλοπρεπής, et παρακεκινδυνευμένη, nimirum quod, qui sublimius et grandius loqui instituunt, facilius periclitantur, ne tumidi fiant aut vitiose obscuri, quam qui tenuem castigatamque dicendi rationem sequuntur. Apud Synes. in Dione p. 40. τὸ παρακεκινδ. et τὸ νεανικόν iungitur. Longinus dixit coniunctim παρατολμᾶν et παρακεκινδυνεύειν Cap. 8. et 32. Quintilianus haec *ex ancipiti diserta* vocat Lib. VIII, 2. 20. item verba *ex periculo petita* Lib. X, 1. 121. cf. Lib. II, 11. 3. et voc. παραβόλως. Legenda est epistola

epistola Plinii 26. Lib. 9. ubi ista *ancipitia, periculosa*, παράβολα oratori commendat. vid. ad h. l. Gesnerus.

Παραπνεύματα, ὀνόματα, verba adulterina, in deterius mutata ex aliis. Aristid. περί λογ. πολ. p. 661.

Παρακολουθεῖν. τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ sunt attributa personarum, vulgo αἱ περιστάσεις, ap. Hermog. διαμρ. p. 34. ed. Sturm. ut, genus, educatio, disciplina, aetas, natura animi vel corporis, vitae genus etc.

Παράλειψις, praeteritio, methodus oratoria, qua quis verecunde ea praeterit et tacet, quae in adversarium aut pro se dicere possit. Hermog. περί ἰδ. Lib. II. p. 266. Tiber. Rhet. §. 5. Alia eiusdem nominis forma est, cum dicimus aliquid nos praeterire, et tacere, quod tamen ipsum nominamus, valde illa usitata oratoribus. v. Alexand. περί σχημ. p. 580. Aristid. περί λογ. πολ. p. 650. Gregor. ad Hermog. Cap. 7. Id. περί μεθ. δεινότη. p. 12. et Demetr. de Eloc. §. 263. qui δεινότητι aptam dicit. Auſt. ad Herenn. IV, 27. occupatio ea forma dicitur, et praecisio apud Cic. de Orat. III, 52. cf. Aquila Rom. §. 8.

Παραμυθεῖσθαι. παραμ. τὰ πάθη, motus animorum sedare dicendo. Hermog. περί δεινότη. p. 64. vid. voc. ἀντιτείνειν et Gregor. ad l. c. Hermog. Cap. 32. ubi et παραμυθία τῶν ἀδικημάτων explicatur ἢ ἀπολογία et θραπεία, quum quis fatetur se male fecisse; qua quidem confessione et fides augetur, et venia male facti praeparatur. — Deinde παραμυθούμενος dicitur, qui alterum oratione consolatur, ipsaque consolatio παραμυθητικός λόγος. cf. Menander διαμρ. ἐπίδ. p. 629. sqq.

Παραναγκάσαι. vid. voc. βιάζεσθαι.

Παραπνεύματα, quae nouo modo conformantur, ut in risculis et cavillationibus, quae fiunt mutatis literis. Aristot. Rhet. III, 11. ubi eadem τὰ παρά γράμμα σκώμματα dicuntur.

Παραπλήρωμα, λέξεως, pleonasmus elocutionis ap. Dionys. de Comp. Cap. 9. p. 48. Ibidem Cap. 16. p. 102. παραπληρώματα dicuntur, quae orationi adiiciuntur veluti adiumenta quaedam pulcritudinis et varietatis, ubi laudat Homeri locum II. β', 494-505. in quo Boeotiae civitates sum-

ma cum dignitate iucundissimaque varietate enumerat; οὕτως, inquit, αὐτὰ καλῶς ἐκείνος συνύφανεν, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διέληφεν, ὥς μεγαλοπρεπέστατα φάινεσθαι τούτων ὀνόματα. Porro eodem nomine appellantur voces, quae explendi gratia adduntur, ut aequabilem periodi et sententiae longitudinem accipiant, apud eundem Dionys. Iud. Isocr. Cap. 3. cf. Iud. de vi Demosth. Cap. 19. 1009. ubi notio παραπληρωμάτων (*misfige Einschleibsel, Lückenbüßer*) dilucidius notantur. Bono autem sensu Demetrius de Eloc. §. 55. παραπληρωματικούς συνδέσμους vocat vocabula graeca δὴ, νῦ, ποτὲ, quae negat esse προδήκας κενὰς, καὶ οἷον προσφύματα ἢ παραξύσματα, additamenta otiosa, et veluti adnata, et notas ungue impressas, sed potius, si recte adhibeantur, dignitatem aliquam et vim addere sententiae posse contendit: εἰς συμβάλλοντά τι τῷ μεγέθει τοῦ λόγου. Contraria sententia videtur esse Aristotelis Poet. 20. vid. quae dicta sunt ad voc. σύνδεσμος. Cicer. Orat. Cap. 69. inania quaedam verba, quae si complementa numerorum.

Παρασιώπησις, fig. orationis, cum aliquid nos reticere dicimus, quod tamen tacitum intelligitur. Et hoc utendum est, cum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare maiorem reticendo possumus. Sic Rutil. Lup. II, 11. vid. voc. παράλειψις, et Quintil. IX, 3. p. 457. qui tamen alio in loco eiusdem libri Cap. 2. 47. ἀπόφασιν similem figuram appellat, addito exemplo ex Cio. Verrin. V, 2. ubi manifesta est παράλειψις.

Παρασκευή, artificiosior orationis tractatio, ut μετασκευή, et διασκευή, opposita τῷ ἀδοξασμῷ, ut apud Alexand. περὶ σχημ. p. 576. adeoque etiam meditatio, praeparatio et μελέτη in universum, ut Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 8. et 9. ubi σκέψις et παρασκευαὶς opponit τῷ σχεδιασμῷ Demadis Rhetoris, qui dicebatur τῇ φύσει χρώμενος, non arte sed natura eloquens. cf. Sextus Empir. Antirrh. Lib. II. p. 291. Quintil. II, 17. Deinde παρασκευαὶ dicuntur praeparationes, quibus in narrationibus inprimis locus est, ad causae utilitatem augendam. Dionys. Iud. Isaei. Cap. 15. πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παράσχεσθαι διηγήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ὡνονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς etc. Vnde idem Art. Rhet. Cap. 10, 13. simpliciter ait παρασκευάζειν τὸν ἀπροατὴν ἐν προομιῳ, auditoris animum in prooemio praeparare. Et Iul. Rufin. Fig. 32. παρασκευή / vel

vel *προπαρασκευασία* est *praemunitionis*, qua ante utimur, ut confirmet id quod subiecturi sumus: ut, si testem produ-
cturi sumus, ante est, ei fidem habendam esse, doceamus.
vid. voc. *προπαρασκευή*.

Παράσημα, γεννοῖον, h. e. *sensus magnarum re-
rum in animum illatus*, cum res magna facultatem aut
consuetudinem sentiendae magnitudinis aut ciet aut auget.
Ita Longin. Cap. 9, 1. ubi vid. Morus, qui idoneis exem-
plis illam vocis significationem firmavit.

Παρατετολμημένα, quae audacius dicta sunt,
ut in ratione dicendi sublimi et hyperbolica. Longin. Cap.
8. 2. Eodem sensu Cap. 32. *παραινδυνεύειν* dixit. vid.
hoc vocab.

Παρατραγωδία, vitiose tragica, quae tragicae formae
modum excedunt. Longin. Cap. 3. — *abentheuerliche, mon-
ströse Hyperbel*. Huc et pertinet, quod Cicero dicit tra-
goedias agere in nugis de Orat. II, 51. et Quintil. VI, 1.
in parvis litibus *tragoedias* movere. Sed vid. quae dicta
sunt ad voc. *τραγικῶς λέγειν*.

Παρατροπή, *deverticula* s. excursions in oratio-
ne, quas sequitur ὁ ἐπάνοδος, reditus e deverticulo. vid.
Lucian. Dem. encom. §. 6. Etiam *παρὰτροπή* Photio
Cod. 92. p. 226.

Παραφθορά, corrupta verbi alicuius forma, quae
consuetudini dicendi contraria est. Hermog. *καρὶ δειν*. p. 4.
ut, si quis pro αἰμοδιᾶν dixit αἰμοδιᾶν. vid. Gregor. ad Her-
mog. Cap. 3.

Παραγνώλημα, *iteratio*, *repetitio* verborum eo-
rundem, qua meditantibus uti plerumque solent. Sic Schol.
Aristoph. Nub. 22. ad haec verba: δάδενα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δάδενα μνᾶς Πασίᾳ.

Παραγχείρησις, dicta, qua quis alterius moli-
mini aliquid adiciit, admoliturque. Talem innuit Quin-
til. II, 6. 1. ubi de variis Rhetorum institutionibus loqui-
tur: *Alii, cum primas modo lineas duxissent, post decla-
mationes, quod omisisset quisque, trahabant*. vid. Turneb.
Advers. XII, 11. cuius verba Graevius transtulit ad Cicer.
Ep. ad Att. XV, 4. ubi *παραγχείρησις* dicitur, cum argu-
mentum ab alio tractatum aliis sibi scribendum sumit. cf.

Ernesti Clav. Cicer. in Ind. Gr. et Capperon. ad Quintil. l. c.

Παραβάσεις, *digressiones*. v. Dionys. Cens. Scriptt. Cap. 3, 2. p. 429. Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. inter Rhet. Ald. παρέκβασιν in recensione partium orationis post ἀγῶνα collocat, et ita definit: παρέκβασίς ἐστι, ἥνῃκα τις πρὸς ἐπικουρίαν τῶν λεγομένων παρ' αὐτοῦ πειρώμενος δειξάτω ὅτι ἀληθεύει καὶ τὰ τοῦ πράγματος δηγείται. Sic et Sopater ad Hermog. p. 22. partes orationes constituit: προοίμιον, προκατάστασιν, κατάστασιν, ἀγῶνα, παρέκβασιν, ἐπίλογον. Quintilian. IV, 3. p. 196. *egressum*, *egressionem* vocat, et mox, παρέκβασίς est, inquit, alienae rei, sed ad utilitatem causae pertinentis, extra ordinem excurrens tractatio. Tales παραβάσεις in oratione sunt, eodem Quintiliano docente, indignatio, miseratio, invidia, convicium, excusatio, conciliatio, maledictorum refutatio. Sed alio sensu etiam παρέκβασίς Graecis dicitur pro *digressionem narrationi adnexa*, quam et διέξοδον vocant, Latini *excessum*, ut Fortunatian. vid. voc. παραβάσεις. De hoc genere Quintilianus l. c. ita: „Plerisque moris est, prolato rerum ordine (h. e. finita narratione) protinus utique in aliquem laetum et plausibilem locum, quam maxime possint favorabiliter, excurrere. Ego autem confiteor, hoc *exspatiandi* genus non modo narrationi quidem, sed etiam quaestionibus vel universis vel interim singulis, opportune posse subiungi, cum res postulat, aut certe permittit, atque eo vel maxime illustrari ornarique orationem. Erit ergo illi nonnunquam locus, ut, si expositio circa finem atrox fuerit, persequamur eam velut spiritu erumpente protinus indignatione.“ cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. 3. p. 364. et Lib. V. p. 338. sqq.

Παραμβολή, fig. vid. Alexand. περί σχημ. p. 587. Haec sit inserta aliqua sententia, quae per se consistit, ut si eam tollas, cetera salva maneant. In eo differt ab ὑπερβάτω, quo sublato et ipsa sententia perit. Photius Bibl. Cod. 177. in Theodoro Antioch. commemorat παραμβολὰς ἀλλεπαλλήλους, δι' ὧν καὶ εἰς μῆκρον ὁ νοῦς ἀπεταινεται τῶν προκειμένων. cf. voc. seq.

Παραμπώσεις, *interiectiones* sententiarum, quibus oratio detinetur et protrahitur. Dionys. Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 792. ἐνδυμημάτων τε καὶ νοσημάτων ὡς μεταξὺ

ταξὺ παρεμπιπτόσεσι πολλάκι γινόμενα, διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται. cf. p. 804. ubi et παρεμβολὴ τῶν μεταξὺ πραγμάτων dicitur.

Παρένθεσις, *interiectio*, quae et διὰ μέσου dicitur. v. Quintil. VIII, 2. 15. III, 46. et cf. voc. παρενθήκη, ἐπένθεσις. Quintil. IX, 3. 23. „quam nos *interpositionem*, vel *interclusionem* dicimus, Graeci παρένθεσιν vocant, dum continuationi sermonis medius aliquis sensus intervenit.“

Παρενθήκαι, *digressiones*, et episodica, quibus historiae filum abruptum, ut cum Herodotus de Delphino aut Arione narrat in media historia. v. Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 8. ed. Duk.

Παρένθυρσον, vitium orationis, sublimitati verae contrarium; vox Theodori Rhetoris, cuius Longinus Cap. 3. 5. mentionem facit. Ergo proprie παρένθυρος est, plenus non Bacchico, sed falso et sponte concepto furore. In oratione autem erit vitium eius, qui non ipsis rebus commovetur, sed affectum aliunde accipit, sponte, et ex arbitrio ingenii sui: *falscher, gezwungener, erkünstelter Enthusiasmus*. Mox commemorat Longinus ἰδία ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ πάθη etc. Pertinuisse etiam ad illum παρένθυρσον, validum manuum gestum, et totius corporis agitationem, existimat Cresoll. Vacatt. Autumn. Sect. 18. Lib. II.

Παρεντείνειν, τὸν ἦχον, *intendere vocem*, vehementi sono aliquid enunciare, ut fit ab indignantibus. Dionys. de vi Demosth. Cap. 54. p. 1119. οὐχὶ ταῦτ' οὖν εἰρηνευόμενον δεῖ λέγειν, καὶ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον.

Παρηγμένον, quasi *derivatum*, s. *declinatio*, cum unum verbum varie mutatum et flexum in una periodo usurpatur, ut: *iustus, quod iustum est, iuste persequitur*. vid. Turnebus et Capperon. ad Quintil. IX, 2. p. 542. Iul. Rufinian. p. 32. explicat: cum ex supra dicto verbo aliquid derivatur. Latine *derivatio* dicitur. cf. Voss. Inst. Rhet. V. p. 308.

Παρήχησις, Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. IV. p. 198. est verborum *assonantia* quaedam, h. e. cum duo aut plura membra propter similitudinem syllabarum similem sonum efficiunt, ut Xenophontis hoc: πείσαν τὸν Πειθίαν,

aut Homeri Od. ω. εὐκείδει πείθοντο. Neque solum dictiones, sed etiam syllabae et literae similes in *παρηχήσει* observari debent. vid. voc. *παρονομασία*.

Παρθενωπὰ, ὀνέματα, verba *venusta, mollia*, quorum forma veluti virgineo quoddam cultu et nitore delectat; iungit Dionysius εὐφωνα, μαλακὰ, λεία, *παρθενωπὰ*, de Compos. Cap. 23. p. 171. Vfus est eadem metaphora Cicero Orat. 19. ubi orationem philosophis aptam opponit generi dicendi oratorio: „nihil iratum habet, nihil invidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum: casta, verecunda, *virgo incorrupta* quodammodo.“

Παρίσωσις, enunciatio, in qua membra paria sunt et aequalia. Aristot. Rhet. III, 9. 31. — *πάρισα τὰ κῶλα* vocat Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 148. cf. Hermog. Lib. I. *περὶ ἰδ.* p. 168. et *περὶ δειν.* p. 36. ubi *παρίσον σχήμα* adfert, cum idem verbum alia atque alia adsumpta syllaba diversas sententias habet, ut si *Φιλομαθῆς*, et *πολυμαθῆς* iunguntur. Haec etiam τὰ ἴσα σχήματα dicit. Gregorius ad h. l. Hermog. Cap. 13. docet, quomodo τὰ ἴσα σχήματα a *παρίσοις* differant. In illis enim simile est verbum integrum, in his una tantum syllaba; unde et nonnullis *ὁμοιοτέλευτα* vocantur. Alii etiam promiscue dicunt: alii et *παρονομασίαν* alii *παρήχησιν*. Has formas orationis, ut *πάρισα, ἀντίθετα, ὁμοιοτέλευτα*, veteres Critici partim a Polo, partim Gorgia Sophistis inventa statuunt. vid. Philostr. in Vita Poli Lib. I. p. 497. Dionys. in Iud. Thucyd. 17. p. 808. Diodor. Sic. Lib. XII. p. 106. cf. Quintil. IX, 3. 76. et Aquila Rom. p. 18. ed. Pith. Eustathius fere ubique in Homero τὰ *πάρισα* conquirat, ad singularemque artem et venustatem poetici sermonis refert, valde argutus in ea re. cf. II. λ. p. 839. ubi adeo *ἰσχυὼν ὁ ποιητὴς τὰς παρισώσεις ποιῆσαι* dicitur.

Παροιμία, proverbiūm. Demetr. de Eloc. §. 156. εἰ τοῖς πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας. Φόσει γὰρ χάριν πρῶγμά ἐστιν ἡ παροιμία. De Etymologia vocis non ab οἶμος sed οἶμη constituenda vid. Cel. Fischerus ad Plat. Cratylum. Eustath. ad Hom. II. λ. p. 855. αἶνος καὶ παροιμία διαφέρουσιν, καθὼδ ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικός ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραινέσιν, καὶ ἐστὶν ἐξηπλωμένη παροιμία. Hesych. παροιμίας παραινέσεις, παραμυθία, νουθεσίας ἡθῶν ἔχουσαι καὶ

καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν. — Παροιμία· βιωφαλῆς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία. οἶμος γὰρ, ἡ ὁδός.

Παρομοίωσις, enunciatio, in qua extremae partes utriusque membri vel in initio vel in fine similes sunt. Aristoteles Rhet. III. 9. 32. ut in his: ἄγρὸν ἔλαβεν ἄγρὸν παρ' αὐτοῦ, vel: ὠήθησαν αὐτὸν παιδίον τεκομένη, ἀλλ' αὐτοῦ αἴτιον γεγονέναι. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 149. παρόμοια τὰ πῶλα commemorat. Sic et Demetr. de Eloc. §. 25. De hac forma et παρισώσει vid. etiam Auctor Rhetor. ad Alexandr. ap. Ald. p. 254. sq. et Rutil. Lup. II, 12.

Παρομολογία, fig. fit tum, cum aliquot res ad-versario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut maius fit, quam superiora, aut etiam omnia, quae posuimus, infirmet. v. Rutil. Lup. I, 19. Quintil. IX, 3. p. 456.

Παρονομασία, assimilatio, vel annominatio Auct. ad Herenn. IV, 21. qua nomina in sono et forma aliquid similitudinis habentia, sensu autem disimilia componimus, vel sibi opponimus in oratione. v. Alexand. περὶ σχημ. p. 586. Villos. Anecd. T. II. p. 92. Aquila Rom. §. 27. Quintil. IX, 3. 66.

Παβήρησις. vid. voc. ελευθερία.

Παρωδία, accommodatio versus ex poeta aliquo recitati, cum orator carminis particula allata, cetera quae sequuntur de suo addit, et soluta oratione persequitur. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 62. Gregorius ad h. l. παρωδίαν ita explicat: ὅταν μέρος εἰπὼν τοῦ ἔπους παρ' αὐτοῦ τὸ λοιπὸν πεζῶς ἐρμηνεύσῃ. Prope ad eam formam accedit κόλλησις ab Hermogene appellata, de qua alio loco diximus. — Aliud genus παρωδίας est, quae fit similitudine soni in singulis verbis, ut si quis κεφαλὴν κόρακος pronunciare velit, dicat κόλακος, quasi balbutiens, unde sensus iocosus et irridens oritur. Hic est, quem παραγραμματισμὸν appellat Tzetz. Chil. VIII, 169. ab Hermogene magis verbo quam re ipsa praetermissum. Quintil. VI, 3. 97. *Adiuvant urbanitatem et versus, ficti novis versibus similes, quod παρωδία dicitur.*

Παχύς. Dionys. in Iud. Isaei Cap. 19. Alcidamantem, Gorgiae discipulum, παχύτερον τὴν λέξιν, καὶ κοινούτερον vocat, h. e. *triviale in oratione, inelegantem, vulgarem.* Id opimum quoddam et quasi adipatae dictionis genus

genus appellare videtur Cicero Orat. 8. — Longinus Cap. 29. 1. de periphrasi non scite usurpata, *παχύτατον προσπίπτειν, pingue quiddam habere*. Hermogeni περὶ ἰδ. Lib. I. p. 68. τὸ παχὺ extremum metaphorarum vitium est, cum tantum duritiei habent, ut frigus quoddam efficiant, et ad exilitatem quandam descendant. Vnde et τὸ παχὺ et εὐταλές iungit illo loco, et mox Rhetores, qui isto metaphorarum genere utantur, ψυχρὸς εἶναι dicit, appellatque ὑποξύλους, *ligneos*. Eodem sensu Philostr. Vit. Scopel. p. 514. πεπαχυσμένον dixit.

Πεζή, διάλεκτος, *soluta, prosa*, oratio. Dionys. de Comp. 3. coll. Quintil. X, 1. 81. Hinc πεζογράφοι, et πεζογραφεῖν, vid. Diog. Laert. Xenocr. Cap. 13. Hesych. πεζὴ λέξις κοινὴ λέξις.

Πειραστικός. Sic Diog. Laert. in Plat. Cap. 35. dicit Dialogum Platonis, qui nomine Euthyphronis inscribitur. Nempe Diogenes omnia scripta Platonica quibusdam nominibus, pro argumenti rerumque tractatarum ratione, insignivit. Itaque omnino duo stili Platonici genera statuit, λόγον ὑφηγητικὸν καὶ ζητητικόν. Haec deinde rursus ita fere distinguit, ut appellet λόγους θεωρηματικούς, φυσικούς, ἡθικούς, λογικούς, πολιτικούς, γυμνασικούς, μαυευτικούς et πειραστικούς.

Πεπατημένον, in elocutione dicitur, quicquid est *tritum, vulgare, unisforme*, opponiturque τὸ καινόν, novitas dictionis, quae oritur e crebra figurarum commutatione et varietate ornatus iucunda. Apstin. Art. Rhet. p. 714. Ibi et iungitur τὸ πεπλυμένον et μυριόλεκτον. Omnis locus, e quo vocis sensus maxime patebit, hic est: τὸ δὲ αὐτῆς ἀλληγορίας κοσμεῖ τὸν λόγον ἐν τῷ μεταβάλλειν τὸ ὄνομα, καὶ δι' ἑτέρου καινοτέρου τὸ αὐτὸ σημαίνειν τὸ γὰρ πεπατημένον καὶ πεπλυμένον καὶ μυριόλεκτον πρὸς κόρον ἄγει. Vnde Luciano de Hist. confcr. Cap. 44. τὰ ἔξω κάτω ὀνόματα sunt *remota ab usu et consuetudine vulgari nomina*, ἀπόρρητα. Photius Bibl. Cod. 80. in Olympodoro reprehendit πεπατημένην χυδαίολογίαν, *vulgarem verborum affluentiam*. Alio loco idem Cod. 114. Charino tribuit λέξεις ἀγοραίους καὶ πεπατημένας.

Πεπλισμένος, Lyfias dicitur apud Photium Bibl. Cod. 61. et συνεσφιγμένος, h. e. *contortus, adstrictus* oratione. Quod quale sit, vid. in voc. σφίγγειν. Neque dubium

dubium est, eadem cogitasse Dionysium Ind. Lyf. Cap. 5. dictionis Lyfiacae characterem ita fere definientem: συνέ-
 τραπται, εἰ τις καὶ ἄλλος, καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι,
 καὶ τοσούτου δὲ τῶν οὐκ ἀναγκαῖων τι λέγειν, ὥς καὶ πολ-
 λα τῶν χρησίμων ἂν δόξεις παραλιπεῖν. Et Cap. 6. τίς δ'
 ἐστὶν ἢν Φημί ἀρετὴν; ἡ συσρέφουσα τὰ νοήματα καὶ τροφ-
 γύλως ἐκφέρειουσα λέξεις. Patet etiam vocis significatio ex
 alio loco Photii Cod. 66. ubi συνθήκην λόγου λελυμένην
 opponit τῇ συμπεπιεσμένη, dictioni *concisae, adstrictae*:
gedrängter Vortrag, oder Ausdruck, im Gegensatz des
weitläufigen, gedehnten. Alibi Cod. 118. in Eunomio
 reprehendit συνθήκην ἐκβεβιασμένην καὶ συμπεπιεσμένην
 καὶ ἔκκροτον h. e. compositionem verborum et orationis
 valde impeditam difficilemque lectu et pronuntiatu, e du-
 riori collisione literarum linguam offendentium et turban-
 tium, ὡς ἀνάγκη ἐῖναι τύπτειν σφοδρῶς τὸν αἶρα τοῖς χεί-
 λασιν.

Πεπινωμένη, λέξεις, *elocutio aspera, situ antiqui-
 tatis plena.* Dionys. de vi Demosth. Cap. 45. p. 1097. τὰς
 δὲ πίσεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους ποιῇ τῆς μὲν ἡδείας συνθέσεως
 ἐλάττω μοῖραν ἔχουσας, τῆς δ' αὐστηρᾶς καὶ πεπινωμένης
 πλείω: Aliae eiusdem rei denominationes sunt, *παμπά-
 λαια ῥήματα καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρένου* ap. Themist. Orat.
 I. εὐρωτος καὶ ἀραχνίων μετὰ ap. Lucian. in Pseudolog. cf.
 Crefoll. Theatr. III, 23. p. 327. vid. voc. *πῖνος.*

Πεπλεγμένα, σχήματα. vid. voc. *ἐλικες.*

Περιογωγὴ, *rotunditas* periodica, artificiose ela-
 borata, ita ut membra periodi ab initio usque ad finem
 veluti circuli ritu coeant, et iungantur. Sic Demetr. de
 Eloc. §. 19. ubi et *περίοδον περιηγμένην* vocat. Eadem fe-
 re metaphora est Dionysii Hal. in voce *περιφερής*, de qua
 suo loco. Hesych. *περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει.* Exem-
 plum *περιογωγῆς* adfert Demetr. §. 45. ubi est longa pe-
 riodus ad finem usque ab initio cohaerens, et veluti una
 spiritu pronuncianda. Sic et §. 202. vid. vocc. *καμπή·*
σφίγγει· περίοδος.

Περιαυτιζέσθαι, *eandem rem dicendo repetere et
 inculcare.* Suidas expl. ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβειν. Ab
 eo vox similis differt *περιαυτολογεῖν*, qua saepe Eusta-
 thius utitur ad Homerum, h. e. *ἐαυτὸν ἐπαινεῖν, ἐπαινον*
ἐαυτοῦ κατατίνειν. vid. inprimis ad Il. σ'. p. 1133. Suidas
 περι-

περιχυτολογεῖν· περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, τουτέστι, μετὰ ὑπερηφάνιας. cf. Plutarch. in Compar. Demosth. et Cicer. p. 849. ed. Reisk.

Περὶ βάλλειν, Hermogeni dicuntur res, et formae dicendi, quae orationem *circumducunt, dilatant, atque exaggerant*. vid. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 28. ubi et ἔννοια περιβολῆς sunt sententiae exaggeratae multis rebus et modis, ut si de loco, tempore, personis, causis, disputatur: *eine umständliche Ausführung*: ipsaque talis orationis forma περιβολή dicitur, de qua suo loco uberius dicetur. — Eustath. ad Hom. Odyss. p. 1406. περιβάλλειν explicat τὸ περιστᾶν τιθέναι ἥτοι περισσᾶ ἐμβάλλειν, ὅθεν καὶ περιβολή, λόγου ἰδέα, καὶ λόγος ἐμπεριβολος. — Photius Bibl. Cod. 40. de Philostorgio: περιβέβληται αὐτῷ ποικίλως ὁ λόγος, *virie ab eo ornatur oratio*, metaphora, ut videtur a vestitu sumpta, qui in oratione tropis et figuris cernitur, quibus orationem veluti amictu quodam ornamus, ut splendor et iucundior in oculos incurrat. Vnde sententias, quibus ille ornatus deesset, γυμνὰ νοήματα dixerunt veteres: de qua re vid. in voc. γυμνός. cf. voc. περιβολή. *Circumiectam orationem* ex graeco expressisse videtur Quintil. IV, 2. p. 193.

Περὶ βολή, *circumducta, exaggerata oratio*. Haec ab Hermogene tractatur tanquam peculiaris forma dicendi, quae ad orationis magnitudinem et σεμνότητα plurimum valeat; *der ausführliche Vortrag*. vid. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 124. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. VI. p. 499. Sic et Sopater διαρ. p. 352. ἐκ περιβολῆς ait λόγον fieri γοργότερον καὶ μελετητικώτερον. Suid. περιβολή, εἶδος λόγου δεινότητος. In exemplo allato τῶν λόγων πομπεία et περιβολή iunguntur. Sed ut Hermogenis disciplinam persequamur, in sententiis circumductio fit, si quid extrinsecus adiicitur, v. c. genus ad formam, infinitum ad finitum, totum ad partem. Haec Aristides περὶ ἀφελ. p. 673. ita enunciauit: ἐπὶ τὸ ποιῆσαι τὴν περιβολήν, τοῦ ἀορίστου ἢ πρόσληψις, καὶ ἐπὶ τὸ ὠρισμένον μετασάσις. Porro illa forma etiam ad perspicuitatem orationi conciliandam valet, ποιᾷ τὴν εὐκρίνειαν. Attamen eadem quodammodo contraria perspicuitati existimari potest, quatenus rerum alienarum nimis producta enumeratio est. Ad περιβολήν pertinet (p. 132.) si quis non res nudas exponit, sed earum etiam adiuncta, ut locum, tempus, causas, modum, personas etc. addit. Vnde in Cap. περὶ σαφηνείας, dicitur ἐναντία

ἐναντία τῇ καθαρότητι, et alibi ἀπερίβλητος λόγος et καθαρὸς iunguntur. cf Budaeus in Comment. Gr. p. 648. sqq. Alia multa quae ad μέθοδον τῆς περιβολῆς pertineant, p. 134. traduntur. Verba singula, (p. 134.) quae τὴν περιβολὴν adiuvent, et circumductam orationem efficiant, fortasse videantur esse τὰ ἰσοδυναμοῦντα, synonymica: tamen haec potius pleonasmos quosdam adferunt, et abundantiam, aut asseverationis, amplificationis, perspicuitatisque causa adhibentur, quam propter illam περιβολὴν, quae in singulis verbis non dominatur. Denique σχήματα περιβλητικά, h. e. figurae, quae orationem exaggerant, Hermogeni sunt p. 152. 1) ἀπαρίθμησις, id est, rei numeros habentis recensio, ut si dicas, *primum illud, deinde alterum*. 2) ὑπόθεσις, h. e. forma orationis hypothetica. 3) τὸ ἐπιτρέχον. 4) αἱ ὑποτάσεις. 5) μερισμοί, de quibus separatim diximus. — Hanc περιβολὴν eodem modo secundum γνώμην, σχήματα, et λέξιν explicavit Aristides περὶ λογ. πολ. p. 646. sqq. Photius Bibl. Cod. 160. in Choricii Sophistae declamationibus τὴν περιβολὴν recte adhibitam docet hoc modo: τῇ περιβολῇ καθρημένος, τῷ τε εὐκαίρῳ, καὶ τῷ μὴ εἰς μῆκος περιόδου ταύτην παρατείνειν, οὐδὲν τῇ σαφηνείᾳ λυμαίνεται. — Valpianus ad Demosth. Coron. p. 211. τὸ ἀναστρέφειν, inquit, τὰ πράγματα καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἴτα ἐπεμβάλλειν τὰ πρῶτα, περιβολῆς ἴδιον. vid. Eustath. ad Odyss. Hom. α. p. 1406. et β. 270. p. 1444. ubi eodem modo νοήματος μετάθεσιν τοῦ κατ' ἀρχὴν, et ἐπεμβολὴν γνώμης, ad περιβολὴν refert. Praeterea autem περιβολὴ etiam simpliciter dicitur de omni ornatu, quo orationem veluti amicitias, et instruas. Sic Philostr. Vit. Soph. I. p. 511. de Niceta Soph. τὸ δικανικὸν σοφιστικῇ τινι περιβολῇ ἐκόσμησε, iudiciale genus dicendi sophistico quodam amictu exornavit. vid. voc. περιβάλλειν. Alio idem loco in Vita Polemonis p. 542. περιβολὴν καὶ τέχνην coniunxit. Thom. Mag. in περιβάλλω. λέγεται δὲ καὶ περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων τὸ ἐτραμμένως καὶ ποιικίλως χρῆσθαι τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τοῖς σχήμασι.

Περιγραφὴ, eadem quae περιβολή, *circumducta oratio*, quae fit per formam obliquam, et πλαγιασμόν. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 34. Hinc et alio loco Lib. I. περὶ εὐρ. p. 58. περιγραφὰς dicit de periodis longioribus. Eodem sensu apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 32. laudari videntur διανοίων περιγραφὰν Demosthenis. Dionys. Hal. Cens.

Cens. Scriptt. Cap. 5. de Isocrate περιγράφων τὴν ἀπαγγελίαν ταῖς περιόδοις.

Περὶ εὐργον, τὸ, *affectatum, operosoque ornatu instructum* dicendi genus. Dionys. Censur. Cap. 3. 2. p. 427. de Philisto: τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐξήλωκε Θουκυδίδου. cf. Iud. Lys. Cap. 14. ubi τὰ Φορτικὰ et περίεργα iunguntur, iisque τὸ ἀληθινὸν opponitur. Vnde et περίεργία, affectatio ornatus, mala sedulitas in ornando et poliando, ut bene Morus ad Longin. 3. 4. De σοφιστικῇ περίεργία vid. inprimis Plut. praecept. polit. p. 202. *Supervacuum operositatem* dicit Quintil. VIII, 3. 55. In compositione orationis τὸ περίεργον omnino dicitur, ubi nimia diligentia et verborum cura conspicua est. Sic Dionys. Iud. Isaei Cap. 3. huius oratoris dictionem describens: ἡ δὲ Ἰσαίου λέξις τεχνικότερα δόξειεν ἂν εἶναι καὶ ἀκριβεστέρα τῆς Λυσίου, τὴν τε σύνδεσιν περιεργότερα τις καὶ σχηματισμοῖς διειλημμένα ποικίλως. cf. Iud. Demosth. Cap. 56. p. 1124. — Aristid. περὶ λογ. ἀφελ. p. 680. ubi τὸ περιεργάζεσθαι etiam διατρίβειν dicitur vid. voc. διατριβή, et Periz. ad Aelian. II, 44. et quos laudat Abresch. Lectt. Aristaen. p. 287.

Περὶ λέξεις, eadem quae περιτολογία, περίφρασις, ut explicat Schol. Aristoph. Nub. 317. ubi et alius Schol. περιτῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων, καὶ δύνασθαι ἐρμηνεύειν τὸ νοηθέν. Ex illo haufit etiam Suidas.

Περὶ ληψίς, dicta est Rhetoribus ea forma dicendi, qua orator, in argumentorum quadam penuria, multas res comprehendit, et eas non distincte sed confertim enunciat, ut oratio speciem quandam fidei et εὐπορίας accipiat. Vnde Vlpianus ad Demosth. Aristocr. p. 454. σχῆμα περιληπτικὸν appellat: ὅταν γὰρ, inquit, πλείονων ἀπορῶμεν, τότε τούτῳ τῷ σχήματι χρῶμεθα.

Περὶ νενοημένον, τὸ, in sententiis orationis est, quicquid intelligentiam nostram confundit et implicat. v. c. cum aliquid ex alio intelligitur, ut ex consequente antecedens, aut contra. Schol. ad Hermog. I. c. p. 384. τὸ ἐξ ἐπινοίας τοῦ λέγοντός τι προσλαμβάνον, explicat. Tale quid, auctore Hermogene Lib. I. περὶ ἰδ. p. 26. contrarium est καθαρότητι τοῦ λόγου, quae est pars σαφηνείας, perspicuitatis. cf. Lib. II. p. 314. ubi easdem sententias ad δεινότητα refert.

Περὶ

Περίοδος, ab Aristotele Rhet. Lib. III, 9. ita definitur: λέξις ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν κατ' αὐτὴν, καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον. Dionysius de Comp. Cap. 2. p. 9. ἀρμονίαν κώλων appellat. Demetrius de Eloc. §. 10. ἔστι μὲν περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκατάτροπον, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον, quibus §. seq. hoc addit: περίοδος ὡνομάσθη ἀπεικαθεῖσα τοῖς ὁδοῖς κυκλοειδέσι καὶ περιωδευμένοις. — Alio loco §. 30. περίοδος σύνθεσις τίς ἐστι περιηγμένη. Vnde et ipsas periodos περιαγωγὰς vocat §. 202. — Longinus Cap. 40. valde luxuriatur metaphoris, quibus vim περιόδου designet. Sic uno in loco commemorat σωματοποιούμενα τῇ κοινωνίᾳ, τῷ δεσμῷ τῆς ἀρμονίας περικλειόμενα et τῷ κύκλῳ φωνήεντα, quae omnia eodem fere redeunt. Denique addit ἐν ταῖς περιόδοις τὰ μεγάλα ἔρανον εἶναι πλήθους, h. e. magnitudinem in periodis collectionem multitudinis esse. Subtilius etiam Hermogenes tractat disciplinam de periodo Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 166. Primum ita definit: ἔστι μὲν περίοδος κυρίως, ἢ τοῦ ὅλου ἐπιχειρήματος ἀνάγκαστικὴ σύνθεσις, καὶ κλείει τρόπον τινὰ, καὶ ἀληθινὴ περίοδος, τοῦτό ἐστι, ἢ ἀπαρτίζουσα τὸ ἐπιχείρημα καὶ συνάγουσα. Ab hac notione περίοδου distinguit mox τὸ περιοδικῶς λέγειν, et ἐρμηνεύειν περιοδικῶς, ut intelligatur ea periodi forma, quae non sententiam perfecte absolvit, sed tantum verborum consecutione absolvitur. In illa ergo definitione veluti periodum *realem*, in hac tantum *verbalem* describit, quae improprie dicatur. Hoc mox ita enunciat: ἀληθινὴ περίοδος οὐ τῷ σχήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ νόῳ συνάγει τὸ ἐπιχείρημα, talisque periodus hinc dicitur ἐνδυμηματικὴ, eademque γνωμικὴ. Iam varia periodorum ex Demosthene observatarum genera adfert, quorum primum est, quod fit ex μεταβολῇ τῶν πτώσεων, commutatione casuum, ut, si protasis incipiat ab ὅς, apodosis inferat οὗτος, et sic per omnes casus. Aliud periodorum genus est τὸ ἀποδεικτικόν, quod habeat formam docentis et demonstrantis. Tertium est ἐπιτιμητικόν, in quo est reprehensio aliqua. Deinde periodum suam Hermogenes denuo his verbis describit: περίοδος ἐστὶ σχῆμα αὐτοτελὲς ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος ἐν ἐρμηνείᾳ βυθμῶ συντόμως ἀπηρτισμένον. Porro periodorum membra parī longitudine esse debent. Contra numerum peccat, qui apodosin longiorem protasi facit. In qua quidem regula Sturmius existimat pugnam esse Hermogenis cum Crasso apud Ciceronem de Orat. III, 48. qui laudat eas periodos, quarum apodosis productior et

longior fit protasi, quia spiritus oratoris in fine fit vehementior. Sic et Demetr. de Eloc. §. 18. Periodus, auctore eodem Hermogene, fit ex uno, binis, ternis et quaternis membris. *Μονόκωλος* dicitur, in qua sententia verborum traiectione circumscripta producitur. Haec si-
ne dubio est, quam Aristoteles Rhet. III, 9. *ἀφελὴν περιόδον* appellavit: de qua re cf. Cel. Schneider ad Demetr. §. 32. et Cel. Vater. ad Aristot. l. c. p. 163. Itaque ex Hermogenis disciplina *κῶλον* a periodo *μονοκῶλω* differt. In *κῶλω* est sententia absoluta, et perfecta, *γνώμη*, ut in his: *vos ista intro auferte*. Sed periodus *μονόκωλος* suspensionem quandam sententiae habet, ut si dixeris: *Mi Brute, si me amas, celerrime veni*. Haec est *περίοδος μονόκωλος*. Sed *κῶλον* efficietur, si ita enuncies: *veni, mi Brute, quam celerrime*. Demetrius autem §. 15. ita: *μονόκωλοι, ἃς καλοῦσιν ἀπλᾶς περιόδους*. "Όταν γὰρ τὸ κῶλον μῆκος τε ἔχῃ καὶ καμπὴν κατὰ τὸ τέλος, τότε μονόκωλος περίοδος γίνεται. ὑπ' ἀμφοῖν μέντοι συνίσταται ἡ ἀπλῆ περίοδος, καὶ ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ ὑπὸ τῆς καμπῆς τῆς περὶ τὸ τέλος. Inde patet, Demetrio periodum *μονόκωλον* dici, longius quoddam membrum, quod integram sententiam fundit, quae ab initio usque ad finem cohaeret, et sibi apta est. De quo genere Aquilae Rom. p. 161. haec sententia est: *Nonnulli ex uno membro ambitum putant posse compleri, quam μονόκωλον περίοδον appellant*. Ego autem non video, quomodo periodus cognominetur, et non potius *κῶλον*, si unum sit. Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 9. *μονόκωλον καὶ σχοινοτενὴ περίοδον* appellat. Quintilianus autem IX, 4. 124. haec definitio est: „genera periodi duo sunt: alterum *simplex*, cum sensus unus longiore ambitu circumducitur. (et haec est, quam Graeci *ἀφελῆ* et *μονόκωλον* vocant) Alterum, quod constat membris, et incisus, quae plures sensus habent. — Alexandri Rhetoris περὶ σχημάτων p. 582. disciplina his fere continetur: *περίοδος ἐστὶ λόγος ἄνευ περιγραφῶν καὶ κῶλων, συνδέσει αὐτοτελῇ διάνοιαν ἐκφέρων*. *κῶλον δὲ ἐστὶ περιόδου μέρος, ὃ λέγεται μὲν κατ' αὐτὸ, ἀντικείμενον δὲ πληροῖ περίοδον*. *κῶμα δὲ ἐστὶ τὸ περιόδου ἢ κῶλου ἑλαττον*. — εἰσὶ δὲ τῶν περιόδων αἱ μὲν αὐτοτελεῖς, ὡς τὸ κατ' αὐτὰς σημαίνειν διάνοιαν, αἱ δὲ συνεζευγμέναι, ὥς κατ' ἑτέρων ἐκφέρειν τὸ διάνηγμα πλῆρες. αὐτοτελεῖς, αἱ ἄνευ συνδέσμου ἐκφερόμεναι· συνεζευγμέναι, αἱ μετὰ συνδέσμων συγκείμεναι. Aristides περιλογ. πολ. p. 661. periodum definit: *σύνταξιν κῶλων καὶ κομμάτων εἰς διάνοιαν ἀπηρτισμένην*. Et mox: *περίοδος ἐκ*

ἢ μὲν ἐνὸς κώλου συνίσταται ὡς τό· τὸ γὰρ αὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνε-
ται. Quibus modis graecam περίοδον Latini expresse-
rent, videre licet ap. Cic. Orat. 61. ubi dicitur: *circuitus, am-
bitus, comprehensio, continuatio, circumscriptio*. cf. Cap.
66. De Periodis docte et eleganter conscriptus libellus
extat Io. Sturmii, quem Hallbauerus edidit Ien. 1734.

Περιουσία. τὸ ἐκ περιουσίας προοίμιον, exordium,
quod sumitur a superflua actione. Haec nimirum περιου-
σία hanc vim habet, ut orator in criminibus tractandis et
nominandis in exordio ita fere causam constituat: *de mi-
nore crimine accuso, cum potuissem de maiore*. In quo qui-
dem aequitatis aliqua significatio est, vid. de ea re Hermog.
Lib. I. περὶ εὐρ. p. 22. Eadem forma etiam in refutationi-
bus locum habet. Itaque ἀνατροπὴ ἐκ περιουσίας occurrit
ap. Apfinem Art. Rhet. περὶ λύσεων p. 698. *Ex abundantē*
addere, vel adiicere aliquid, in eadem re dicit Quintil.
IV, 5. 15. V, 6. 2. VIII, 3. 88.

Περιοχή, *verborum comprehensio* f. periodus. Sic
utitur voce Cicero ad Att. XIII, 26. Deinde Vlpianus ad
Demosth. Androt. p. 433. *περιοχὴ ἐστὶ πλείονων ἐνδόξεων ἢ
τῶν ἐναντίων ἐν πράξει μιᾷ ἀδριουμός*. Suidas *περιοχὴ
ὑπόθεσις*.

Περιπαταεῖν, εἰς τινὰ, *cum altero disceptare*, et
ita quidem, ut in oratione veluti ἀποτροφῇ ad auditores
utaris, inque eos declines, et interrogando responden-
doque cum iis disputes, quod Sophistae facere solebant.
vid. Philostr. Vit. Apoll. I, 17. et ibi Olear. Hesych. *περι-
πατοῖ αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ λόγοι*.

Περιπλοκή, *involutio*, forma dicendi, qua res
turpes, vel iniucundas, involucro quodam verborum te-
gimus, ut minus turpes et minus iniucundae appareant.
Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 16. Gregor. ad h. l. Cap. 8.
*ἔρηται περιπλοκὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεπλεγμένου δεσμοῦ,
ὡς ἐστὶ δούλωτος*. Idem τὸ περιπλέκειν explicat ἀσαφῶς λέ-
γειν καὶ συνησιασμένως, simulque docet, quomodo τὸ πε-
ριπλέκειν a τῷ σεμνολογεῖν differat. Schol. Anonym. ad
Hermog. περὶ μεθ. τῆς δειν. p. 417. ed. Ald. *περιπλοκὴ
ἐστὶ τὸ διὰ μακρηγορίας ἐκτείνειν τὸν λόγον καὶ συγκαλύπτειν,
καὶ συσκιαίνειν, καὶ ἀσαφῶς λέγειν*. cf. Cresoll. Vacatt. Au-
tumn. Lib. II. Sect. 13.

Περιπτύξασθαι, amplexari veluti oratione aliquem. Sic Menander διαρ. p. 637. καλὸν καὶ τὸ περιπτύξασθαι γονέας καὶ ἀδελφούς καὶ γένος. Id fit valedicendo, felicitatemque apprecando.

Περисσοτεχνία, nimium ornandi studium, quod in nonnullis argutis dicendi formis, ut in ἀντιθέσει et παρομοιώσει, imprimis cernitur: *Künsteley, Ueppigkeit in Anwendung gefülliger und überraschender Redeformen.* Demetr. de Eloc. §. 247. cum illas dicendi formas praecepisset in periodis vitandas esse, τῇ γὰρ περικοτεχνία, inquit, μᾶλλον δὲ κακοτεχνία προσέχων ὁ ἀκροατὴς, ἔξω γίνεται θυμοῦ παντός. Eadem etiam quaedam est κακοτεχνία.

Περίσσεις, inquit Hermogenes Lib. III. περὶ εὐρ. p. 90. ἐστὶ τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν, καὶ λόγοις καὶ πράγμασι καὶ δίκαις, καὶ ὑποθέσει, καὶ βίῳ, nimirum τόπος, χρόνος, τρόπος, πρόσωπον, αἰτία, πρῶγμα. cf. Schol. ad Hermog. περὶ τας. p. 64. ed. Ald. Hinc inter genera causarum αἰτίας τῶν refertur etiam τὸ ἀπερίστατον, quae et αἰτία ἐλλείπουσα dicitur. vid. voc. ἐλλείπουσα et αἰτίαι. Ad illa Hermogenis sex genera περιτάσεων oculus intendit quoque Thom. Mag. p. 710. ubi ait: περίσσεις καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἐξ περιστατικά. Vulgo circumstantiae dicuntur a Latinis, et Quintiliano quidem V, 10. 104. ubi Capperonierius ex Schol. MS. ad Hermog. Progymn. haec adscripsit: τὰ περιστατικά εἰσὶν ἕξ· τίς, τί, πῶς, ποῦ, πότε, διὰ τί. περιστατικά δὲ λέγονται, διότι εἰς ἐν τούτων ἢ πλείω ἢ καὶ εἰς ἅπαντα περισταταὶ ἢ ὑπόθεσις. Cicero attributa vocat, quoniam istis sex rebus attribuantur, h. e. de illis probabiliter dicuntur.

Περιστρέφειν, τὸ ἐγκλημα. vid. voc. ἀντέγκλημα.

Περιστορεύσθαι, res verbis dicitur, cum idonea concinnitate et brevitate ita enunciatur, ut rotunda et concisa et teres elocutio fiat. Synonyma sunt συγκροτεῖσθαι et συσπᾶσθαι. Dionys. de vi Demosth. Cap. 21. p. 1020. vid. voc. συγκροτημένη, et τορεύειν. Idem Isocratem et Platonem ait γλυπτῶς καὶ τορευτοῖς τοιοῦτας ἐμφέρειν λόγους l. c. Cap. 51. p. 1112.

Περιστρέχοντα, ὀνόματα, verba vulgaria, trita, ὀβία. Dionys. Iud. Dinarch. Cap. 2. p. 633. ὀνόματα μόνον κοινὰ καὶ περιστρέχοντα ἐσπούδασε.

Περί-

Περὶ τροπῆς, forma refutandi adversaria argumenta, qua id, quod adversarius pro causa sua adfert, ita in illum retorquetur, ut propter id ipsum videatur reprehendendus. Hanc formam saepe commemorat Apfines Art. Rhet. Cap. περὶ λύσεων et sqq. cf. Vlpian. ad Demosth. περὶ τῶν μεγαλοκολ. p. 133.

Περὶ ττολογία, *loquacitas* quaedam orationis, quam Platoni tribuit Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 2. p. 759. ubi simul eius indolem ita designat: ἔλκει μακρὸν ἀποτεινουσα τὸν νῦν. συστέφει δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ἀνόμασι, ἐκχέιται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν. Contrarium τῇ περιφράσει vitium illud nominat Quintil. VIII, 6. 6r.

Περὶ ττός, λέξις περιττή, *dictio affectata, nimioque elegantiae studio luxurians*. Sic Dionys. de Compos. Cap. 18. p. 118. deinde illa etiam, quae a communi forma recedit, *novata, comta, variata*, oppositaque τῇ κοινῇ et συνήθει apud eundem in Lib. de vi Demosth. Cap. 56. p. 1124. cf. Demetr. de Eloc. §. 77. Longino Cap. 40. τὸ περιττὸν est *amplum, magnum*, opponiturque τὸ κοινὸν et δημῶδες, vulgare et tritum in oratione. Eidem Cap. 3. 4. notat *eximium quid* in oratione, ut Morus vertit, *der prächtige Ausdruck*. Ita et Dionys. Iud. Isocr. Cap. 3. ex Theophrasto Rhetore τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν λέξει, iungit. Vnde etiam περιττότης Hermogeni περὶ μυσθ. δαν. p. 8. significat *redundantiam* dictionis, quae et in verbis et sententiis cernitur, gravitatemque orationis adjuvat, nec in vitio est. In verbis fit *διατριβή* et *πλήθει*, *commoratione et copia*: in sententiis autem per *ἐπενδυμήσεις* et *συμπλόκην λόγων καθολικῶν*.

Περιφερής, *Φράσις*. vid. voc. *εὐτροχος*. — *βάσις περιόδου περιφερής* est apta periodi clausula, quae illam rotundam facit, ita ut vere sentias periodum finiri. Contrarium est τὸ ἀκόρυφον et ἀκατάτροφον. vid. Dionys. de Comp. Cap. 22. p. 168. ubi etiam ἀπερίγραφος et ἀνέδροτος, h. e. *limitibus destituta et vnga periodus* dicitur. — *προοίμια τρογγύλα καὶ περιφερῆ* ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10. 13. videntur esse prooemia lata, circumducta, mox ἀποτεταμένα. Quaerentibus autem nobis, quodnam potissimum latitudinis genus intelligendum sit, lucem Quintilianus adferet, cuius simillimus locus est Lib. IV, 1. 60. „Nec argumentis autem, nec locis, nec narrationi simili-

lis esse in prooemio debet oratio, neque tamen *deducta* semper atque *circumlata*, sed saepe simplici atque illaboratae similis. Ad eum locum Gesnerus *deductam* et *circumlata* explicat *periodicam*, s. per *periodos decurrentem*. vid. voc. seq.

Περίφορὰ, *periodus*. Sic Plutarch. Pericl. Cap. 5. ubi cum Periclis tumorem, superbiam, et severitatem in cultu et in dicendo descripsisset, Ionem poetam adfert, qui e contrario laudasset τοῦ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουςωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. Hesych. περιφορὰ ἡ κατὰ κύκλον κίνησις.

Περὶφρασις, quae sit, quove modo ad sublimitatem valere possit, docet Longin. Cap. 28. Ab Alexandro Rhetore περὶ σχημ. p. 584. ad σχήματα τῆς λέξεως refertur, et poetis inprimis tribuitur, ut in his: βίη Ἡρακλήϊ, μένος Ἀλκινόοιο. Sed etiam ex Demosthene exemplum adfert, in quo ex periphrasi grandis et emphatica oratio facta sit. Inprimis apud Thucydidem frequentem illam figuram agnoscit. Eadem haud dubie est *circuitio* Latino- rum ut ad Herenn. IV, 32. Certe ad hoc genus pertinet. Quintilianus VIII, 6, 61. „quicquid significari brevius potest, et cum ornatu latius ostenditur, *περίφρασις* est, cui nomen latine datum est *circumlocutio*.” cf. Capperon. ad Quintil. X, 5. 5. ubi quid inter *περίφρασιν*, *παράφρασιν* et *μετάφρασιν* intersit, docetur. *Ambitum verborum* Suetonius dixit Tiber. 71. nova significatione. Nam apud antiquiores, Ciceronem et Quintilianum, *periodus* isto modo describitur.

Πεῦσις, *interrogatio*, fig. oratoria. Dionys. de vi Demosth. Cap. 54. p. 1121. Ἰδιον δὲ δὴ τοῦ σχῆμα πύσεως, Ἰδιον δ' ἀνθυποφοράς etc. — πύσεις et ἐρωτήσεις Longinus iunxit Cap. 18. 1. ubi non videtur discrimen urgendum, esse, quamvis id docuit Aquila Rom. de Fig. §. 11. et 12. cf. Hermog. περὶ δειν. p. 22. ubi eadem ἐρωτήσεις dicitur, et Gregor. ad h. l. Cap. 10. — Tiberius Rhetor. Cap. 13. τὸ πνευματικὸν appellat. Ammonius ἐρωτήσιν, πύσιν et ἀνάκρισιν distinguit. Etiam Alexander περὶ σχημ. p. 575. inter ἐρωτήσιν, πύσμα et διαπύρησιν discrimen statuit, quem Aquila Rom. secutus est. — Alio sensu ἐρωτήσεις et ἐρωτήματα Sophistarum dicuntur de quibusdam generibus σοφισμάτων, interrogatiunculis captiosis, ex dialectica arte petitis, quibus irretire et fallere dicendo solebant.

De

De his vid. Cresoll. Theatr. II, 5. 6. 7. De *πύσματι* Aquila Rom. l. c. hoc genus, inquit, in eo differt a superiore (*ἐρωτήματι*) quod ad hanc una voce tantum responderi potest, vel a negante vel a confitente: *quaesito* autem, h. e. *πύσματι*, occurrere non nisi pluribus potest, vid. voc. *πύσμα*.

Πεφυκότης, λέγειν, ita dicere, ut natura videatur verba dictasse, neque ars studiumque appareat. Aristot. Rhet. III, 2. *δεῖ λανθάνειν ποιούντας καὶ μὴ δοκῆν λέγειν πεπλάσμενως, ἀλλὰ πεφυκότης*, vid. voc. *βούλευσθαι*.

Πηλικότης. De ea copiosius dictum ad voc. *ἔρος*. Sopater *διαμρ.* p. 326. ita definit: *πατασκευάζεται μάλιστα ἡ πηλικότης τοῖς ἀπὸ τοῦ τέλους, ὅταν ἡ πολλὰ, ἡ μεγάλη συννύεν ἔχεις τὰ ἀποβαίνοντα* h. e. pertinet ad momenta argumentandi ea, (*κεφάλαια*) quae in statum definitivum cadunt, et in rerum multitudine et magnitudine demonstranda inprimis cernitur.

Πιθανόν, τὸ. Vnde ἡ *πιθανότης*, virtus oratoria de qua Auctor *συνοπτ. παραδόξ.* p. 24. τὸ *ἥθος καὶ ἡ ἀληθία τὸν πιθανὸν λόγον ποιοῦσιν*. εἰ γὰρ μὴ προσφῶς τις μιμοῖτο τὰ ἥθη καὶ τῇ ἐμφάσει τοῦ ἀληθινοῦ λόγου χρῶτο τοῖς περιστατικοῖς, καὶ ταῖς ἐπεικείσι ἐννοίαις, καὶ τοῖς διαστικτοῖς σχήμασι, ἀλλ' ἐναντίον ταῦτα ἐκφέρη, οὐκ ἂν πιθανὸς δόξειε ῥήτωρ. Quamvis Schefferus ad h. l. notat *πιθανότητα* non tam esse virtutem oratoris, quam effectum τοῦ *πρέποντος*, quod observare in oratione orator debeat. cf. Dionys. in Iud. Lyf. Cap. 13. ubi etiam τοῖς ἥθεσι tribuit τὸ *πιθανόν*, τὸ *πείσσει*, sed *πάθει*, τὸ *ισχυρὸν*, τὸ *βιάσασθαι* et *παραναγκάσαι*. Praeterea autem ἡ *πιθανὴ ἀπολογία*, quae Rhetoribus dicitur, est genus defensionis, quod fit retortione teli ab adversario emissi, in contrariam partem, h. e. cum id, quod signum facti esse adversarius dixerat, nos indicium rei non factae esse contendimus. Est itaque τῆς αἰτίας ἀνατροφή, de qua Hermog. *περὶ τὰς διαμρ.* p. 44. et Sopater in *διαμρέσει ζητημ.* qui ubique huius formae inter alias mentionem facit, ut p. 313. ἡ ἀληθὴς καὶ πιθανὴ ἀπολογία, ἀντιστροφή ἐστὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρη τέλους, cf. Schol. Hermog. p. 163. Ald. Rhet.

Πικραίνειν, τὴν λέξιν, dicitur, qui ita se in intellectu compositioneque verborum comparat, ut elocutio difficilis, severa, austera, et quodammodo amara oriatur. Dionys.

Dionys. de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061. ubi τῷ βάρει et πρυφνότητι iungitur. cf. pag. 1123. Idem p. 1125. est τὸ Φορτικοῖς καὶ ἀηδέσι τοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι. Contrarium est in priori loco τὸ τρυφεροῖς ὀνόμασι καλλωπίζειν τὴν διάλεκτον, et τὸ πικραίνειν adhibetur in severioribus affectibus irae, indignationis etc. Ingenia ad hanc elocutionis formam proclivia Longino Cap. 44. dicuntur φύσεις δριμύται, et ἐντραχεῖς. vid. ibi Morus.

Πικρὸν, τὸ, *iniucundum, austerum, molestum*. Sic τὸ βραχὺ, brevitatis, fieri solet πικρὸν, cum perspicuitate caret, *die Kürze wird widrig, unangenehm*. Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἢ δὲ φαίνεται τὸ βραχὺ, εἰ δ' ἀπολείποτο τούτου, πικρὸν. Vnde τῷ πικραίνειν saepe opponitur τὸ ἡδύνειν. — πικρὰ ὀνόματα, verba aliquid rigidi, et molesti habentia, eademque ταπεινά, opposita τοῖς καλοῖς apud Dionys. de Comp. Cap. 16. p. 101. — πικρὰ ἐνθυμήματα, Pflutarcho Praec. polit. p. 202. Tom. IX. Reisk. sunt *sententiae acutulae*, eoque *moiestae*, ex nimio studio quo excogitatae vel dispositae sunt in oratione. Sermo ibi est de περιεργίᾳ σοφιστικῇ, von einem pedantischen Brüten über Worten und Ausdruck. Hinc et commemorat περιόδους πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπληριζωμένους. Idem in Vit. Demosth. cap. 6. καταγελάτο δι' ἀήθειαν τοῦ λόγου συγκαχύσθαι ταῖς περιόδοις καὶ βεβασανίσθαι τοῖς ἐνθυμήμασι πικρῶς ἄγαν καὶ κατακόρως δοκούντος. In quo loco, cum Bryanus aliique πυκνῶς reponendum censerent, id non alia de causa factum esse puto, quam quod vim vocis πικρῶς ex Graecorum Rhetorum technologia altius repetendam non adsequebantur.

Πικροφωνία. Pseudo-Turnebus ad Quintilianī XI, 3. 169. verba haec: „est his diversa vox, et paene extra organum, cui Graeci nomen *amaritudinis* dederunt, supra modum et paene contra naturam vocis humanae *acerba*,“ notat, Graecis illud vocis genus *πικροφωνίαν* appellari. Attamen fontem, unde hausit, non monstravit, nec is Gesnero notus fuit. Ceterum quo sensu Graeci τὸ πικρὸν in voce dixerint, fortasse ex ipsa Quintilianī, in his rebus Graecarum metaphorarum amantissimi, interpretatione intelligi possit. Atqui *acerbum* Quintiliano significat, quicquid est immaturum, metaphora a fructibus ducta, quorum acerbitas et amaritudo, plerumque etiam immaturitatis documentum esse solet. Sic Lib. XII, 6. „Modus, inquit,

inquit, mihi videtur quidam tenendus, ut neque prae-
propere diffringatur *immatura* frons, et quicquid est illud
acerbum proferatur." Deinde inter vitia vocis etiam
acerbam vocem collocat Lib. XI, 3. 32. Itaque illa *amari-*
tudo vocis et ipsa vox *acerba* tum locum habebit, cum
quis indignatione vel alio affectu abreptus ita faucium et
vocis veluti terminos excedit, ut sonus oriatur absonus,
pueriliter clamorosus, atque exilitate sua pessime aures af-
ficiens. Sed bene est, si iam omnes vim istius metapho-
rae durioris et subtilioris magis animo sentiant, quam
perspicuam verborum explanationem expectent. Omni-
no autem cum his conferenda sunt, quae ad voc. *κίρρον*
adnotavimus.

Πῖνος, situs, squalor, qualem vetustas inducit,
Rhetoribus dici solet, de ea orationis compositione, quae
vetustatis severioris et inconditae formam et habitum in-
ducit. Ita Dionys. de Comp. Cap. 22. p. 150. ubi *ἀρχαῖον*
καὶ πῖνον, ut mox p. 166. *εὐπινῇ καὶ αὐστηρᾷ ἀρμονίᾳ*
componit, et ita quidem, ut placere orationem hac ipsa
forma significet. Ibid. Cap. 23. p. 172. *πῖνος σχημάτων*
vocat, figuras antiquitatis veluti situm habentes intelli-
gens, quae et dicuntur *ἀρχαιοπρεπεῖς*, *ῥοις ἢ σεμνότης*
τις, ἢ βάρος πρόσθεν, et opponuntur *τοῖς τρυφεροῖς* et
μαλακοῖς, *Ausdruck, und Behandlung, in der kräftigen,*
edlen, einfach-großen Manier des frugalen Alterthums, im
Gegensatze des üppigen, täuschenden Flitterputzes der
neuern Beredsamkeit. Eodem modo apud Suidam in *Πῖ-*
νος, ὁ ἀρχαῖος πῖνος *λογογραφίας* antiquam orationis ele-
gantiam notat, quae *νεωτερισμῷ* opponitur et laudabilis
est. Vnde et τὸ *εὐπινές* vel *πεπινωμένον* subinde dicitur,
quicquid cum prisca elegantia et docte scriptum vel dictum
est. vid. voc. *εὐπινεία*. Cic. Ep. ad Att. XIV, 7. *A Cicero-*
ne mihi literae saepe πεπινωμέναι, et bene longae: cetera
autem vel fingi possunt: πῖνος literarum significat doctio-
rem. cf. XV, 16. Cautionem, quae in eo genere adhiben-
da sit, Dionysius ep. ad Pomp. Cap. 2. p. 759. docere vi-
detur, ubi ita Platonis elocutionem laudat: *ὁ τε πῖνος αὐ-*
τῇ καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθώς ἐπι-
τρέχει, χλοερὸν τέ τι καὶ τεθλός καὶ μετὸν ὥρας ἀνδρὸς
ἀναδίδωσι.

Πίπτειν, cadere, humi repere, de tenui et humili
dictione, ut nostri: *sinken*. Huic contrarium est τὸ *ἀρε-*

θαί, se attollere, vi et spiritu quodam dicendi. vid. Philostr. Vit. Soph. p. 592.

Πίσεις, probationes, argumenta, quatenus arte oratoris adornantur, Aristot. Rhet. I, 1. αἱ πίσεις ἐντέχων μόνον, et §. 27. ἡ πίσις ἀποδείξις τις. τότε γὰρ πιστευόμεν μάλιστα, ὅταν ἀποδείχθῃ ὑπολάβωμεν. Vnde Quintil. V, 10. ubi de ἐνθυμήμασι, ἐπιχειρήμασι, et ἀποδείξεσι exposuerat, addit: haec omnia generaliter πίσεις appellant. Eadem πίσεις ἀποδεικτικαὶ appellantur Lib. I, 2. et Gregor. ad Hermog. Cap. 10. τίςιν explicat τὰ πισωτικά καὶ ἀποδεικτικά ἐπιχειρήματα. Porro Aristoteles πίσεων duo genera facit, ἀτέχνους, et ἐντέχνους Lib. I, 2. (cf. Cic. Topic. 2. 4. et 19. Quintil. V, 1.) Ex priori genere sunt *testes, quaestiones, syngrapha*, quibus Cap. 15. adduntur *leges et ius iurandum*. Ad posterius genus pertinent, quae arti et ingenio oratoris debentur. Auctor Rhet. ad Alexandrum p. 245. Ald. de eadem re ita praecipit: εἰς δύο εἴδη τῶν πίσεων· γίνονται γὰρ αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ ἐπίθετοι, τοῖς λεγομένοις καὶ τοῖς πραττομένοις. τὰ μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα καὶ τεκμήρια καὶ ἐνθυμήματα, καὶ γνώμη καὶ τὰ σημεῖα, καὶ οἱ ἔλεγχοι, πίσεις ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσὶν· ἐπίθετοι δὲ (quas ἀτέχνους πίσεις alii appellant) μαρτυρία, ὅρκοι, βάσανοι. cf. Schol. Anonym. ad Hermog. Lib. I. περὶ λθ. p. 398. Ald. qui πίσεων ἐντέχνων tria genera facit, ut sint vel λογικαὶ et πραγματικαὶ, vel ἡθικαὶ vel παθητικαὶ, eodem modo, quo Dionysius in Iud. Lyf. 19. εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πάθος, καὶ τὸ ἥθος refert. Minucianus Rhetor περὶ ἐπιχειρημάτων haec πίσεων ἀτέχνων genera recenset: μαρτυρίας, ὅρκους, προκλήσεις, βασιάνους, νόμους.

Πίσις δὲ, λόγος, oratio argumentis nixa, ἀποδεικτικός Aristot. Rhet. II, 1. Vnde et ὁ πιστικός dictus, qui facultate persuadendi inprimis pollet, ap. Diog. Laert. IV, 6. 12. Et λόγοι πισυτικοὶ dicuntur oratio argumentorum ope fidem faciens. Nempe ita nonnulli artem Rhetoricam definierunt: πειθαυὺς δημιουργὸς ἐν λόγοις τὸ βάρος ἔχουσα πισυτικοῖς, ut distinguerent a Dialectica, quae etiam versatur in λόγοις, non quidem πισυτικοῖς, sed potius διδασκαλικοῖς. vid. Auct. Prolegom. ad Schol. Hermog. p. 9. ed. Ald. Tom. II.

Πλάγιον, τὸ, quicquid in oratione obliquam formam habet, oppositam τῇ εὐθείᾳ, recto dicendi modo. vid. Dionys. de Compos. Cap. 6. et Demetr. de Eloc. 104. Res ex technologia Grammaticorum satis nota, saepenumero autem commemorata Rhetoribus; ut τὸ πλαγιάσαι Hermogeni Lib. I. περὶ ἰδ. p. 30. — πλαγιότητες Demetr. §. 198. quibus ἡ εὐθεία contraria est. Aristides etiam περὶ πολ. λογ. p. 642. statuit πλαγιότητα efficere σεμνὸν λόγον. Nempe in sermone recto et εὐθείᾳ quaedam inest puritas et simplicitas naturalis; sed πλαγιότης magis est ex arte hausta, aliquamque orationi dignitatem conciliat. vid. voc. ὀρθός.

Πλάζεσθαι. πεπλάσθαι dicitur λέξις, si nimium ornandi artificium et curam prodit, ut si est ἔμμετρος, h. e. eo numero eaque concinnitate efficta oratio, quae carmini propria esse solet. Itaque Aristot. Rhet. III, 8. de hoc genere: τὸ μὲν ἀπὸ θανόν· πεπλάσθαι γὰρ δοκεῖ. Vnde et πεπλασμένως λέγειν, *fictē*, artificiosè dicere, cui contrarium est τὸ πεφυκότως λέγειν, h. e. ita dicere, ut natura dicat. Aristot. I. c. Cap. 2. — πεπλασμένους ὕμνους Menander Rhet. περὶ διατρ. ἐπιθ. p. 598. dicit, in quibus poetae aliive scriptores daemonia fingunt, ut Φόβον et Δαίμον, Martis ministros, etc. cf. voc. ποιῆν, et πλάσμα.

Πλανᾶσθαι. πεπλανημένα χρώματα, causae vel argumenta, quibus in alieno facto uti orator potest, *vaga, sibi non constantia et inter se dissentanea*, ut, si quis miles prodicionis reus sit, quoniam hostes ei statuam collocarunt, illud hostium factum ita a defensore colorari potest, ut dicat hostes id fecisse, quoniam virtutem militis admirarentur, aut ut cives suos ad simile facinus excitarent, aut quod invidiam sibi concitare vellent. Haec ergo χρώματα, hae causae, quia non omnes simul verae esse possunt, dicuntur πεπλανημένα, *vagae, sibi non constantes*, vid. Hermog. περὶ τασ. p. 42.

Πλάσις, 1) eadem quae σύνθεσις, compositio, structura orationis. Sic Longin. Cap. 40, 3. σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει. 2) *πλάσις* dicuntur, si quis in oratione pathetica alios loquentes et agentes introducit, non ut vere locuti sunt, vel egerunt, sed ut ipse fingit. v. Apstin. Art. Rhet. p. 726. Hinc Eunapio Libanius in eius vita p. 132, dicitur magnus artifex fuisse εἰς πλάσιν καὶ ἐξομολοῖσιν h. e. in exprimenda atque

atque ex vero effingenda morum similitudine. Quamobrem etiam appellabatur *πίναξ τις καὶ ἐμπαγῆιον παντοδράκων ἡθῶν καὶ ποιημάτων*, qui ut in tabula vel expressio simulacro hominum naturam et mores omnigenos repraesentare possit; cf. Vlpian. ad Demosth. Coron. p. 216. ubi *ἡθοποιία* et *ἡ τῆς πλάσεως εὐρεσις* iunguntur, opponiturque *τὸ ἀκατάσκευον* et *τὸ ἀπλούτερον λέγειν*. 3) *πλάσις* tum quoque dicitur, cum fingitur aliquid, s. supponitur, quo posito alterum convincatur, s. enervetur; *die Setzung eines Falles, die Annahme eines möglichen Erfolgs*. Sic verba Demosthenis adv. Leptin. p. 305 *Φέρε, εἰν δὴ πέμψας ὡς ἡμῶς Λεύκων ἐρωτᾷ, τί ἔχοντες ἐγκαλέσας, καὶ τί μεμφόμενοι τὴν ἀτέλειαν αὐτὸν ἀφῆρηθε, τί πρὸς Θεῶν ἐροῦμεν*; Vlpianus ad h. l. *πλάσιν* appellat, quae faciat λόγον ἐναργέτερον καὶ ἐμψυχότερον. vid. voc. *πλαστόν*.

Πλάσμα. 1) *compositio*, forma dicendi, quem vulgo *stilum* vocant. Dionys. de Comp. Cap. 4. coll. ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 779. ubi *πλάσμα ἱστορικὸν* est compositio historica, *historische Manier und Kunst im Ausdruck und Behandlung*. Idem in Lib. de vi Demosth. Cap. 34. p. 1060. tria genera elocutionis, *τὸ ὑψηλὸν, τὸ ἰσχνὸν, τὸ μέσον*, *πλάσματά* appellat, quae alio loco Cap. 33. p. 1059. *χαρακτῆρες* dixerat. Longinus 15. 8. *ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες πλάσμα*, genus dicendi poeticum et fabulis distinctum. Sic et Proclo in Chrestomath. apud Photium Bibl. Cod. 239. *πλάσμα* dicitur, qui Demetrio et Dionysio *ὁ χαρακτῆρ*, forma dicendi, vel *ἰδέα* Hermogeni. Itaque illi *πλάσμα* est vel *ἰσχνὸν* vel *ἀδρὸν*, vel *μέσον* vel *ἀνδρὸν* etc. qui varii orationes characteres sunt. Eodem sensu Plutarch. in vita Demosth. Cap. 9. *πλάσμα* et *σχηματισμὸν* iunxit, ut in genere modum et formam dicendi, quam aliquis sequitur, notaret, *die Manier. Colorem* dicendi Quintil. VI, 3. 107. — 2) *πλάσμα* Demetrio dicitur genus illud fictionis s. assimilationis, quod fit, cum in verbis sonum eius rei, quam illa exprimunt, utcunque imitamur. Itaque §. 177. statuit vocabulum *βροντὰ* esse *ὄνομα ὀγκηρὸν*, et quidem *πλάσματι*, quatenus prima syllaba *βρον* sonum fundat tonitrus similem. Vnde addit: *τραχύτητα ἐκ τῆς προτέρας συλλαβῆς ἔχει*. Manifestum est, Demetrium h. l. veluti finxisse *τεχνικῶς* vocabulum *πλάσμα*, ut illud exprimeret, quod in *ὀνόμασι πεποιημένοις* §. 94. docuerat. Eam notionem brevitatis gratia uno verbo significare volebat, sicuti et *μῆνος* et *πλάτος* dixerat, quae partim

partim ad syllabam longam, partim ad *δωρισμὸν* pertinent, illud autem *πλάσμα* prioris syllabae *τραχύτητα*, quae e crebris consonantibus oritur, designat. Quare hic locus bene cohaeret, nec mancus est, quemadmodum Cel. Fischerns suspicabatur. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. VI, pag. 477. Eodem etiam pertinere videtur, quod Timon, auctore Diogene Laert. Plat. sect. 26. Platonem reprehendisse dicitur, ὡς ἀνέπλαττε πεπλασμένα ὀνόματα, οἷον ἐστὶ, παυσάμενος Πausanias, καὶ Σαμία μία ναῦς. Neque alio sensu existimo Plutarchum Brut. 34. de Marco quodam Favonio, Catonis familiari, qui Bruti et Cassii controversias componere vellet, haec narrat: βία δὴ τότε τῶν παρόντων διωσάμενος τὰς θύρας, εἰσῆλθε, μετὰ πλάσματος Φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέσورا χρώμενον Ὅμηρος ἐπεποιήκει, h. e. loquelam et vocem (sc. Catonis) imitatus versum Homericum pronunciavit. 3) Demetrius §. 298. τὸ πλάσμα λόγου appellat, quod antea σχηματισμούς, vel λόγον ἐσχηματισμένον, vel alii χρώμα. vid. quae ad haec vocc. dicta sunt. 4) Apud Sopatr. διαρ. p. 309. τὸ πλάσμα notat *causam fictam*, ὕλην πεπλασμένην, quales in scholis Sophistarum tractari solebant, vulgo τὸ ζήτημα unde et *σικιμαχίαν* dixit Basil. ad Eunom. Lib. 2. vid. Crescoll. Theatr. IV, 7. Id etiam apertius intelligitur ex alio loco p. 332. ubi argumento a Demosthene tractato opponit τὸ πλάσμα. Sic et Photius Bibl. Cod. 61. πλάσματα et μελέτας coniungit. Et alio loco Cod. 90. Libanii Sophistae declamationes λόγους πλασματικούς καὶ γυμναστικούς vocat. vid. Crescoll. I. c. et III, 10. Eadem de causa ταῖς ὑποθέσεσι πεπλασμένοις vel πλάσμασι opponitur ἡ ἀλήθεια, ut *vera* causa, *fictis*. cf. Syrian. aliosque Schol. Hermog. p. 44. Ald. Quas causas qui tractarent, eos etiam *πλασματογράφους* τῶν ῥητόρων appellat Eustath. ad Hom. II. α. p. 61. — 5) Plutarchus in Vit. Demosth. Cap. 11. τὸ πλάσμα retulisse videtur ad oratoris *αἰτίονεμ*, quae ὑπόκρισις dicitur: τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος ἤρεσκε θauμασίως, οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο καὶ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Quamvis Crescollius in Vacatt. Autumn. Lib. 3. Cap. 5. p. 475. de voce effeminata et molliori hunc locum Plutarchi accipit, conferens τὸ πλάττειν Φωνήν Graecorum, et Φωνὰς πεπλασμένας, quas eodem sensu dixerit Clemens Alex. Paedag. Lib. 3. existimansque Demosthenem illam ob causam *βάταλον* dictum. Sed fortasse distinguendum est, utrum absolute πλάσμα, an πλάσμα Φωνῆς dicatur. Quamvis et τὸ σχῆμα simpliciter de gestu et

ὑποκρί-

ὑποκρίσει dictum commemoravimus ad voc. σχῆμα, et τρατολόγος. Sic et Amiotus et Xylander πλάσματα abfolite dicta ad gestus oratorios referunt ad Plutarch. de Audit. Cap. 22. ubi haec sunt: καὶ γὰρ πολλὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσματα, καὶ ὀφρῦς, καὶ περιαυτολογία, μάλιστα δὲ αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ θόρυβοι καὶ τὰ πηδήματα τῶν παρόντων συνακλήττει τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον. Certe ego non lim ad interpretationem huius loci adhiberi eam notionem τοῦ πλάσματος, qua notat *portionem* quandam, quae faucium scabritiem tollat, et liquidiores vocem faciat, commemoratam illam a Persio Satyr. I, 17. et Quintil. I, 8. ubi lectionem *plasmate* effeminatam reprehendit. Nam vix sine magno abusu ipsa talis vox delicatior et effeminata πλάσμα dici possit, cum eo nomine potio vocem effeminans insigniatur. vid. Crescoll. Vac. Autumn. Lib. 3. Cap. 11. sect. 2.

Πλατύν. πλατὰ ἐπιχειρήματα, argumenta ficta, cum per fictionem aliquam argumentum adiuvas. Sententia haec esto: *non oportet hosti postulanti obtemperare.* Iam uti orator hac fictione potest, ut dicat: *si quis tuum consuluisse, ut darent hostibus terram et aquam, nonne lapidibus fuisset oppressus? profecto arbitror.* *Es ist hier eine Instanz, die auf einem Falle beruhet, den ich jetzt annehme.* De hac forma disputat Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 132. sq. Eius Epitomator in συνοπτ. παραδ. p. 8. πλατὸν δὲ εἶναι πᾶν τὸ μὴ γαγονός, ἐπιτιθέμενον δὲ κατ' ὑπόθεσιν. Tale est illud in Orat. Cic. pro Quintio Cap. 16. *Si tuus ampondius ageretur, si in parvula re captionis aliquid vererere, non statim ad Aquilium concurrisses?* etc. Sic in Philipp. 2. ut Antonii spurcitiem acrius demonstraret, hac πλάσει vel πλατῶ ἐπιχειρήματι Cicero usus est: *Si inter coenam in tuis immanibus illis poculis, hoc tibi accidisset, quis non turpe diceret? in coetu vero populi etc.*

Πλατύνειν, dilatate, extendere, ut ap. Hermog. Lib. II. περὶ εὐρ. p. 70. πλατύνειν διήγησιν, h. e. facere narrationem densam et crebram, verbis et sententiis, ita ut sententiarum veluti agmina appareant; et ap. Sopatr. διαρ. p. 288. πλατύνειν τὰ πράγματα, amplificare dicendo res gestas, τὸ αὐξάνειν. cf. voc. seq.

Πλατύτης, in singulis vocibus efficitur inprimis dialecto Dorica, ex sententia quidem Demetrii de Eloc. §. 177. πλατέα γὰρ λαλοῦσι πάντα οἱ Δωριεῖς, quia scilicet literis

literis α et ο libenter utuntur, ut si βροντή dicitur pro βροντή, litera α est πλατυτέρα. cf. Auctar. Hesych. Tom. II. ed. Alb. p. 974. Hinc λέξις πλατεῖα Hermogeni est amplum verborum genus, quod os in pronunciando dilatat, ut in quibus frequens est litera α vel ω. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 66. ubi mox πλατύνειν τὴν Φωνὴν dicitur. Εὐρυτομίαν, et ὄγκον Φωνῆς, et χασμωδίαν appellat Eustath. ad Hom. II. α. p. 11. item μεγαλοφωνίαν ποιητικὴν, quae cernitur in frequenti usu-literarum α et ω, quae ὄγκον ποιοῦσι τῇ Φωνῇ διὰ τὴν χασμωδίαν ad II. β. p. 178. Cicero de Orat. II, 22. verborum latitudinem orisque pravitatem dicit; alibi vasta pronuntiatio, gr. πλατειασμός. cf. Crescoll. Vac. Autum. III, 15. sect. 2. Quintil. I, 11. pinguetudinem dicere videtur, cui exilitas, ισχυροφωνία, contrarium vitium est. — Alio sensu dicitur ἡ πλατύτης τῆς ἐρμηνείας, amplitudo, ubertas elocutionis, unde nomen Platoni inditum fuisse nonnulli putarunt, ut tradit Dlog. Laert. in vit. Plat. Cap. 5. addit tamen: ἡ ὅτι πλατὺς ἦν τὸ μέτωπον, ὡς Φησὶ Νεάνθης. Quam eandem nominis causam notat Seneca Epist. 58. *Erat quidem corpus validum et forte sortitus, et illi nomen latitudo pectoris fecerat.* Suidas etiam in Θεόφραστος dicit Πλάτωνα appellatum esse διὰ τὸ πλάτος ἐν τοῖς λόγοις: quam Cicero quoque Orat. I. veluti κατ' ἐξοχὴν amplitudinem, Plinius autem Epist. I, 10. *Platonicam latitudinem* vocat. Neque rara sunt apud Graecos exempla aliorum, qui ex orationis sive virtutibus sive vitiis cognomina traxerunt. Seneca Epist. 12. commemorat Heracletum, cui cognomen *Scotinon* fecit orationis obscuritas.

Πλεονασμός, ea forma orationis, qua duo eiusdem significationis verba componuntur. vid. Dionys. de vi Demosth. Cap. 58. p. 1128. ubi πλεονασμὸν saepe perspicuitatem, efficaciam amplificationemque mirifice adiuvari docet. In Homero plerumque ἀδολασχίαν appellat Eustathius, ut ad II. κ. p. 804. in his verbis: λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὕδρ, et passim in similibus. Alexander Rhet. περὶ σχημ. p. 548. hanc figuram in singulis etiam coniunctionibus agnoscit, quae ornatus causa adduntur, ut, si absint, sententiae tamen nihil desit, ut in δῆ. — Aquila Rom. de Fig. §. 45. *Huius figurae*, inquit, *usus in eo est, ut verba quidem adiciamus, non tam enunciantes rei necessaria, quam ut ex his magnitudo vel dignitas vel moralis aliqua commendatio, aut denique species motu-*

ra

ra iudicem circumponatur: Alioqui vitiosa erit. Similia habet Quintil. VIII, 3. 54.

Πλήθος. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 150. Ald. cum περιττότητα docuisset fieri διατριβὴ καὶ πλήθει, hoc ita definit: πλήθος ἐστὶ ποικίλων ἐνομάτων ἰσοτίμων ἐπίχυσις εἰς πλῆσιν ἡθους.

Πληροῦν, μεταφορὰν, plane *pertrahere*, et *absolute* metaphoram, die *Metapher gehörig fortsetzen und durchführen*. Hermog. Lib. IV. περὶ εὖρ p. 208. coll. p. 214. ubi τὸ πλήρες τῆς τροπῆς. De alia vocis significatione vid. voc. ἀπαρτίζειν. Apud Alexandr. περὶ σχημ. p. 584. πεπληρωμένος λόγος est oratio vel sententia *plana, perspicua* per se, cui ad intelligendum nihil deest.

Πλησιάζειν, τὰ νοήματα, quo sensu dixerit Aristides περὶ λογ. πολ. p. 651. non satis liquet ex additis exemplis. Videtur tamen illud *πλησιάζειν* hanc vim habere, ut *sententiae obliqua dicendi forma*, et participiorum, genitivorum absolutorum usu *inter se copulentur*, et sic productam orationem seu *περιβολὴν* efficiant. Nam si quis in his recta oratione utatur, sententiae veluti a se invicem separantur, oratioque fit incisa et distracta. Ergo in illa forma ὁ *πλαγισμὸς* inprimis dominatur.

Πλοκῇ, *copulatio*, fig. elocutionis, qua idem verbum aut nomen bis continuo positum, diversa significat. vid. Aquila Rom. de Fig. 28. p. 171. Apud Ciceronem inquit Quintil. IX, 3. 40. *mira figurarum mixtura deprehenditur, in qua et primo verbo longo post intervallo redditum est ultimum, et media primis, et mediis ultima congruunt. Hanc frequentiore repetitionem πλοκὴν vocant, quae fit ex permixtis figuris.* Alio sensu, latiori quidem, *πλοκὴν* accipere videtur Aphthonius Progymn. in ὄρῳ ἡθοποιίας ubi haec praecipit: ἐργάσθῃ τὴν ἡθοποιίαν χαρακτῆρι σαφέϊ, συντόμῳ, ἀπολύτῳ, ἀπῆλλαγμένῳ πάσης πλοκῆς καὶ σχήματος, h. e. sine omni artis ornatusque affectatione. quam et Dionys. in Iud. Thucyd. p. 882. τὸ σκολιὸν, τὸ δυσκατακολουθήτον et τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκαῖς appellavit, id est, eas formas figurasque dicendi, quae orationem difficilem, impeditam, obscuramque reddere solent. Vnde Scholiaft. ad illum locum Aphthon. ap. Ald. ita explicat: πλοκῆς μὲν, ὁδὸν ὑπερβατῶν, περιόδων καὶ τῶν τοιούτων· σχήματος δὲ, ὁδὸν τοῦ καινοπρεποῦς καὶ τῶν ἁλῶν

ἄλλων καὶ τοῦ συνεχῶς ὑπαλλαττομένου καὶ μεταβαλλομένου. vid. quae notata sunt ad voc. σκολιὰ, et ἀγκύλως.

Πνεῦμα, ἐναγώνιον, *vis et spiritus oratoris*, certaminibus et contentionibus aptus, in quibus animi commovendi sunt vehementius, ap. Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 23. p. 865. quo sensu haud dubie etiam Demosthenes apud Lucianum in Encom. §. 14. σφοδρὸς τῷ πνεύματι dicitur. — Hermogeni autem Lib. IV. περὶ εὐρεσ. πνεῦμα dicitur certa orationis compositio, qua sententias per membra et incisa enunciatas tamdiu persequimur, quamdiu spiritus et latera perferunt. Itaque illud hoc modo definit: πνεῦμα σύνθεσις ἐστὶ λόγου, διάνοιαν ἀπαρτίζον, ἐν κόλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος, καὶ τὴν φωνὴν τοῦ λέγοντος. Eius πνεύματος duo genera facit, quorum alterum fit κατ' ἐπιμονήν, alterum κατὰ διαίρεσιν aut μερισμόν. Prius habet ἰσοδυναμίαν, qua una res multis sententiis idem fere significantibus explicatur, ut illa apud Ciceronem in Philipp. 2. *tu istis lateribus, ista gladiatoria corporis statura, istis faucibus* etc. quae omnia sunt ἰσοδυναμοῦντα, et habent πνεῦμα, h. e. quendam affectum una cum voce oratoris crescentem, *wachsende Stärke in Rücksicht auf Nachdruck der Stimme: das crescendo eines affectvollen Redners: δὲ αὖ τὸν λόγον αὖξεν*, ait Hermogenes p. 193. — Alterius generis πνεῦμα cernitur in διαίρεσει et μερισμῷ in congeries rerum, earumque partitione. Eius exemplum est in Orat. Cic. pro leg. Manil. Cap. 8. *dico eius (Luculli) adventu maximas Mithridatis copias, omnibus rebus ornatas atque instructas, urbemque Asiae clarissimam* etc. Hoc πνεῦμα porro ex mente Hermogenis nonnullis dicendi formis se exferit, quas σχήματα πνευματικά vocat, ut cum in oratione adhibeas formam ἀποφαντικὴν, ἐρώτησιν, ἔλεγχον, ἔνστασιν, ἀποστροφὴν, σχῆμα ἀρνητικόν, vel ἀπαγορευτικόν. Ex his formis saepe plures vel pauciores iungi solent, ut πνευματικὸς λόγος fiat, qui idem est ἀκμαῖος et ἀρᾶιος, h. e. oratio *vegeta, lacertosa, robusta, virilis*. Haec vis orationis etiam passim apud Rhetores dicitur ὁρμή, ἰσχύς, ἀκμή, θυμὸς, χολή. vid. Philostr. Soph. Vit. Lib. I. p. 492. et ibi Olear. cf. Crescoll. Theatr. Rhet. III, 22. p. 316. Voff. Instit. Rhet. Lib. 4. p. 65. et voc. τάσις. — Denique πνεῦμα etiam dicitur, quae Latini *latera* appellant, inque robusta voce inest. vid. Plut. praec. polit. p. 207. Opp. Reisk. T. IX.

S

Ποιῶν,

Ποιῶν, simpliciter pro *carmen condere*, dixit Aristot. Rhet. III, 2. τὸ πεποιημένον autem in verbis singulis vel sententiis Rhetores dixerunt, quicquid aut arte praecipua factum, aut nove et contra consuetudinem dicendi vulgarem enunciatum esset. Itaque πεποιημένα ὀνόματα sunt verba *facta*, *nova* Aristoteli Rhet. III, 2. et Poet. 21. ubi τὸ πεποιημένον explicat, ὃ ὅλως μὴ καλούμενον ὑπὸ τινων, αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής. Deinde τὰ πεποιημένα dicuntur, quae cum artificio elata sunt, contraria τοῖς αὐτοφύεσι, simplicibus, et nativis orationis formis, ap. Dionys. Iud. Isaei Cap. 7. opposita etiam τοῖς κυρίοις, καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κεμένοις, in ep. ad Pomp. Cap. 2. p. 760. Sic et Longinus Cap. 3. 4. τὸ περιττόν καὶ πεποιημένον iungit, h. e. elocutionem, quae vulgarem consuetudinem ad alium habitum inflectit, *der bearbeitete, gekünstelte Ausdruck*, vertit Morus. Cicer. de Orat. 3, 48. *oratio polita et facta quodam modo*. cf. de Invent. II, 30. et Brut. 8. Idem Longin. Cap. 8. πεποιημένην λέξιν καὶ τροπικὴν iungit. Dionysius in Iud. Lys. Cap. 8. cum docuisset, in Lysia hoc ipsum artis esse, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως δὲ πως καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται, haec addit: πεποίηται γὰρ αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀπολήτον, καὶ δέδεσται τὸ λελυμένον, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατασκευάσαι τὸ δεινὸν ἔχει. Apud Photium Bibl. Cod. 49. λόγος πεποιημένος itidem notat orationem artificiosius elaboratam et ornatam, adeoque ad sermonem poeticum propius accedentem, unde dicitur οἶον λελυμένη καὶ μέτρον ὑπερ-ορῶσα ποιήσις, *poetische Prosa*. Inde expressum videtur Latinorum *facere*, quod cum Cicero de Orat. I, 14. iungat voci *polire*, satis declarat artis et ornatus notionem subesse. Denique πεποιημένα ὀνόματα sunt, quibus imitari sonum vel motum eius rei, de qua sermo est, studemus. Sic Demetrius de Eloc. §. 220. explicat: τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, vid. voc. ποιητικόν.

Ποιήσεις, peculiari nomine, cuius usus veniam petit, Dionysius appellat, universam elocutionis formam et compositionem, inprimis autem, ut videtur eam, in qua sese aliquis ad alterius scriptoris imitationem comparavit, ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 777. ἵνα δὲ συναλὼν ἔπω, πάλα μὲν αἷ ποιήσεις ἀμφοτέρω (ic. Herodoti et Thucydidis) οὐ γὰρ αἰσχυρθεῖην ποιήσεις αὐτὰς λέγων.

Ποιη-

Ποιητικόν, τὸ, quicquid in oratione est *elaboratum*, et *arte factum*. Dionys. de Compos. Cap. I. τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικόν ἐκείνο, καὶ εὐγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συνθέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν, ποιητικῆς τε κατασκευῆς τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον. cf. in Iud. Lyf. Cap. 14. ubi contrarium est τὸ ἀληθινόν, naturalis quaedam simplicitas, τὸ ἀφελές, ut idem in Iud. Isocr. Cap. 20. unde intelligitur τὸ ποιητικόν saepe cerni in dictione figurata, ut in his verbis Isocratis: ἡγούμην δὲ, εἰ μὲν μὴ προείμην τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν, Dionysius iudicet esse τὸ ποιητικόν σχῆμα. Ea verba enim si ita enuncientur: ἡγούμην δὲ, μὴ παραδοῦς τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν, tunc orationem esse ἀποίητον et ἀφελῆ· *eine ausgefuchte Wendung des Ausdrucks, im Gegensatz einer leichtern und natürlicheren*. Itaque in Iud. Isaei Cap. 19. Isocrati iterum tribuit ποιητικὴν κατασκευὴν, καὶ τὸ μετέωρον καὶ πομπικόν. — In Iud. Thucyd. Cap. 51. p. 941. ait: ἐγὼ δ' οὐτ' αὐχμηράν καὶ ἀπόρητον καὶ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν ἀξίωσαιμ' ἂν, ἀλλ' ἔχουσάν τι ποιητικόν, h. e. nolo historicam elocutionem horridam et rudem et incomptam esse, sed ita factam, ut quaedam ars et elegantia appareat. Falso interpretes latinus h. l. vertit, *poeticum quiddam*; nam eius vocis saltem ambiguus sensus est. cf. Dionys. Iud. Lyf. Cap. 3. ubi ὀνόματα κοινὰ, κύρια et ἐν μέσῳ κείμενα opponit τῇ παρασκευῇ ποιητικῇ, τῇ φράσει ποιητικῇ, quae habeat μεταβολὰς πολλὰς καὶ υπερβολὰς καὶ ἄλλας τροπικὰς ἰδέας. In Iud. Thucyd. Cap. 52. idem ποιητικὴν Thucydidis λέξιν vocat, quae formam et audaciam quandam poeticam imitatur, quoniam multa poetis liceant, quae in prosa minus recte dicuntur. Sic et Demetr. de Eloc. §. 112. τὸ ποιητικόν ἐν λόγοις commemorat, et mox itidem Thucydidis mentionem facit. cf. Dionys. ep. ad Amm. II. Cap. 2. p. 793. ubi τὸ ποιητικόν τῶν ὀνομάτων est studium novorum, inusitatorumque verborum, atque eorum etiam, quorum usum non nisi poetis condonamus. Hermogeni quoque Lib. I. περὶ ἰδ. p. 6. ποιητικὸς λόγος est oratio arte facta, elaboratior.

Ποικίλλειν, ornare orationem varietate formarum dicendi. Sic Sopater διαμρ. p. 289. praecipit: ἀποφευγε τὸν λόγον, ἢ ἑτέροις τισὶν εἶδει ποικίλλας τὴν ἀπαγγελίαν. Hinc dicitur πολυειδὴς ἐν τοῖς σχήμασι Thucydaides a Marcellino in Vita p. 8. et mox ποικιλιώτατος ἐν τοῖς τῆς λέξεως

λέξεως σχήμασι. Contrarium vitium passim a Rhetoribus commemoratur τὸ ὁμοειδές, τὸ προσκορὲς, τὸ μονότροπον, de quibus separatim diximus.

Ποιότης, *qualitas* dicitur *status*, s. *constitutio generalis*, in qua scilicet quaeritur de *genere* facti, ut: iure aliquis occiderit alium, nec ne. Itaque Hermogenes περὶ τας. διαρ. p. 20. definit: ἡ ζήτησις περὶ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος, οἶον, εἰ δίκαιον, εἰ συμφέρον, εἰ ἔννομον, ἢ τι τῶν τούτοις ἐναντίον. Auctori ad Herenn. I, 14 simpliciter etiam *iuridicialis constitutio* vocatur. Ciceroni autem de Invent. I, 9. ita: „*Generis est controversia, cum, quantum, et cuiusmodi, et omnino quale sit factum, quaeritur, hoc modo: iustum an iniustum, utile an inutile.*“ Et mox: „Haec constitutio, quam *generalem* nominamus, partes nobis videtur duas habere, negotialem et iuridiciallem.“ cf. de Invent. II, 21. ubi ex instituto de hoc controversiae genere agitur. Talis status est in Oratione Cicer. Miloniana: *Occidi Clodium*, inquit Milo, *sed recte et iure occidi.* — Iam ex disciplina Hermogenis haec ποιότης primo dividitur in λογικὴν et νομικὴν. Illa λογικὴ posita est in *ratione*, h. e. ingenii inventionem et oratoris industriam in spectanda ipsius natura requirit, nititurque oratoris dexteritate, quae opus est in explorandis locis statuum et dialecticis, generis, differentiarum, causarum, effectorum, coniunctorum, eventuum, similium, parium, antecedentium, consequentium, repugnantium, quae omnia non e scripto, neque e verbis eruenda, sed λόγῳ, h. e. ratione et iudicio inveniendae sunt et artificiose demonstranda; unde Marcellin. ad Hermog. p. 88. ed. Ald. ἡ τῶν πραγμάτων ἐξέτασις, ait, πλείονος δέεται καὶ τεχνικῆς τῆς τῶν λόγων κατασκευῆς. Eadem et Auct. ad Herenn. II, 12. *causa rationalis* appellatur. — Νομικὴ autem ποιότης est, cum defensio aut accusatio scripto aliquo nititur. Nunc cetera, quae ad huius ποιότητος vim et indolem perspicendam pertinere videantur, quaeque apud ipsum Hermogenem et eius subtilissimum Interpretem, Sturmium p. 39. sqq. legenda sunt, strictim proponamus. Nimirum illa ποιότης λογικὴ est vel πραγματικὴ, vel δικαιολογικὴ. In illa disceptatur de rebus futuris, ut sit in causis deliberationum. Cicero l. c. Cap. 11. ita definit: *in qua, quid iuris ex civili more, et aequitate sit, consideratur*; quae tamen interpretatio reprehensa est a Quintil. III, 6. p. 139. Sopater autem in Prolegom. ad Aristidem: ἐν τῇ πραγματικῇ

τικῇ ἐνεσώτων καὶ ὑπαρχόντων τῶν πραγμάτων περὶ τοῦ μέλλοντος ποιούμεθα ζήτησιν, εἰ δὲ δοθῆναι τόδε ἢ ποιῆσαι τόδε etc. Vlpianus ad Demosth. Timocr. Argum. p. 484. καθόλου πᾶσα κατηγορία ῥητοῦ, πραγματικὴν ἀπεργάζεται τάσιν. ῥητοῦ δὲ λέγω, οὐκ ἐξ οὐπερ ἄτερόν τι ζητεῖται, ὥσπερ ἐν τοχασμῷ, οὐδὲ τοῦ ἀναφερομένου εἰς τέχνην καὶ ἐξουσίαν, ὥσπερ ἐν ἀντιλήψει. ἐκεῖ μὲν ἐπὶ τοῖς ἐκβαθηκόσιν ἢ κρίσις· ἐν δὲ τῇ πραγματικῇ, ἐπὶ μέλλουσι. Sturmius ad Hermog. p. 88. statuit τάσιν πραγματικὴν dictam esse, quod πράγματα παρέχει, negotium faceffat deliberantibus. Scholiastes autem ad Hermog. h. l. p. 89. ed. Ald. ita: εἰρηται πραγματικὴ κατεξάίρετον, οὐχ' ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἁλλοαῖς τάσεσι οὐκ ἔσι πράγματα, ἀλλ' ὅτι μόνη τῶν ἁλλων πλεονάζει τοῖς πράγμασι, καὶ ὅτι μόνη τὸν μέλλοντα χρόνον ἐπληρώσατο, αἱ δὲ ἁλλαι τὸν παρεληλυθότα. Huius porro status *negotialis* duae formae sunt, ἔγγραφος et ἄγραφος, quarum illa a scripto et lege proficiscitur, haec a ratione, quae et λογικὴ peculiariter dicitur. Illa τάσις ἔγγραφος etiam νομικὴ appellatur, vel τάσις τοῦ ῥητοῦ καὶ διανοίας, a parte omnium scriptorum digniore, videlicet, lege. Hic status in eo cernitur, ut verba ipsius legis aut scripti vel negentur vel affirmantur differre a legislatoris sententia et voluntate. cf. Hermog. l. c. p. 100. ad quem locum Syrianus p. 101. ed. Ald. haec habet: ἰσδόν, ὅτι τῶν ῥητῶν τοιούτων τὰ μὲν ἔγγραφα, τὰ δὲ ἄγραφα καλεῖται. ἔγγραφα μὲν οὖν, νόμοι, διαθήκαι, ψηφίσματα, εἴλαι· ἄγραφα δὲ, ὁδὸν κηρύγματα, χρησμοί, εἶδη. Et p. 103. τὸ ῥητὸν καὶ ἡ διάνοιά ἐστι ζήτησις περὶ τοῦ ὅ τι ποτε βαύλεται τὸ ῥητὸν μηνύειν. εἰ τὸ φανερώς πεπραγμένον, ἢ τὰ κατηγορούμενον, ἢ ἕτερόν τι. Sed illa tractari possunt vel per συλλογισμόν, vel ἀντινομίαν, vel ἀμφιβολίαν, de quibus suo loco separatim dictum est. Ea *constitutio legitima* dicitur Auctori Libr. ad Herenn. I, 11. Ciceroni de Invent. II, 40. *controversia, quae in scripto versatur*. vid. Quintil. III, 5. p. 126. 6. p. 139. et ad h. l. Capperoner. et Lib. VII, 6. — In ποιότητι δικαιολογικῇ, s. *qualitate iuridiciali* disceptatur de re, aut de facto admissio, h. e. ut Cicero ait de Invent. II, 23. *aequi et iniqui natura, praemii aut poenae ratio quaeritur*. Ea dividitur in partes duas, in ἀντιλήψιν, et ἀντίθεσιν, qualitatem *absolutam*, et *assumptivam*. De ἀντιλήψει agit Hermog. l. c. p. 70. eiusque haec vis est: propositio s. λῆψις esto: *inique occidisti Milonem*; sequitur ἀντιλήψις vel ἐναντία λῆψις hoc modo: *non inique occidi, sed iure, occidi enim civem nefarium et infidiam*.

insidiatorem. Syrianus ad Hermog. p. 92. ed. Ald. ita definit: ἀντιληψίς ἐστιν ἀμφισβήτησις περὶ πρᾶγμα, ὅπερ ὁ μὲν διώκων ὡς ἀδίκημα ἐπάγει, ὁ δὲ Φεύγων τὴν ἐξουσίαν προβάλλεται τοῦ πεποιημένου κατὰ νόμον ἢ Φύσιν ἢ τέχνην, ἢ ἔθος, ἢ κατὰ τὸ μὴ κεκωλύσθαι ὡς ὑπευδύνου. Et idem p. 150. ἡ ἀντιληψις ἀνόμασαι μὲν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ φεύματος μὲν παραφερόμενων, ξύλου δὲ ἢ λίθου ἀντιλαμβάνομένων, καὶ τὴν σωτηρίαν διὰ τούτου ποριζομένων, καὶ γὰρ ὁ Φεύγων ὥσπερ ἐν κλύδωνι τῷ δικαστηρίῳ κινδυνεύων, λαμβάνεται τῆς ἀντιλήψεως. cf. Schol. Hermog. p. 243. Sopatr. διαμρ. p. 261. Quintil. VII, 4. — Huic ἀντιλήψει contraria est ἀντίθεσις, qualitas ἀντιθετική, et assumptiva. h. e. praefidium contra qualitatem absolutam, veluti θέσις ἐναντία τῇ ἀντιλήψει, ut ille caedis reus dicat: *occidi, fateor me esse homicidam, sed feci invitus, feci necessario, quoniam ipse meae vitae insidiatus est: insidiatorem autem licet occidere.* Haec quibus capitibus et modis tractari debeat, docet Hermog. l. c. p. 82. cf. Herenn. I, 14. et Cic. de Invent. I, 11. Ex ἀντιθέσει deinde redundant duae aliae formae defensionis, ἀντίσαςις et ἀντέγκλημα, quatenus reus causas defendendi sui vel ex sua persona, vel extrinsecus et ab adversario petit: quae posterior ratio iterum duas species habet, μετὰσασιν, et συγγνώμην, de quibus alio loco dictum est. — Ποιότης praeterea etiam dicitur in statu definitionis, certus modus quo persona aliqua tractatur. vid. Hermog. διαμρ. εασ. p. 60. et 62. ubi ait: οἱ ποιότης ἀπὸ τῶν παρακολουθούντων τῷ προσώπῳ λαμβάνεται. Sopater διαμρ. p. 333. ποιότης ἐστὶ ἡ ἀπὸ Φανερῶν ἀξιομάτων ὁμολογουμένη περὶ τοῦ προσώπου ὑπόληψις. cf. Schol. ad Hermog. p. 224. sqq. et voc. ὅρος. — Alio sensu denique κοινὴ ποιότης in statu inprimis coniecturali, de peroratione et argumentorum supra tractatorum resumptione dicitur. Hermog. l. c. p. 30. et 46. ἡ κοινὴ ποιότης, inquit, οἱ ἐπίλογοί εἰσι καὶ δευτερολογίαί, γίνονται δὲ ἐν παντὶ ζητήματι, οὐκ ἐν σοχασμῷ μόνον. Addit Schol. Syrianus ad h. l. p. 169. ἀνόμασαι δὲ κοινὴ ποιότης, διότι κοινόν ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ πεφάσμενον h. e. quod eò argumentandi modo utraque litigantium pars uti potest.

Ποκοειδεῖς, ἐννοιαί. vid. in voc. ἀκατέργαστος.

Πολιτικός. Omnis varietas significationum, quas illi voci a Rhetoribus graecis attributas reperimus, iis potissimum rebus nititur, quarum cogitatio cum nomine
κύλως

πόλει, apud Graecos coniunctissima esse solebat. Eo pri-
mum *rei publicae* notio referenda videtur: nam in πόλει,
quo nomine etiam κατ' ἐξοχὴν Athenas appellatas esse
scimus, non solum fons et sedes erat omnium illarum re-
rum, quae ad rem publicam administrandam pertinere
poterant, sed et eae artes et studia vigeabant, quibus imbu-
tos esse oportebat, quicunque ad illam accedere, (πολι-
τεύεσθαι) et cum laude in ea versari vellent. Iam cum,
florente republica, artis oratoriae, quae quidem non in
umbra scholastica delitesceret, sed vim suam ad rem pu-
blicam administrandam conferret, et praecipuus usus et
summa existimatio esset, eaque nec sine ingenio nec sine
magna rerum variarum scientia posset obtineri, inde fa-
ctum est, ut, quicquid significare volebant ad illam artem
pertinere, πολιτικὸν appellarent. Deinde, quoniam τῇ
πόλει, notis de causis, maxime propria erat illa morum
ingeniique venustas et elegantia, quam Latini, eadem de
causa, *urbanitatem* dixerunt, hinc altera apud Rhetores
τοῦ πολιτικοῦ significatio nata est, qua illas, quas dixi-
mus, virtutes, sive in oratione, sive in oratore laudan-
das, declarabant. Iam utramque vocis potestatem e Rhe-
torum de his rebus loquendi consuetudine firmemus. Πο-
λιτικός λόγος, est *causa civilis*, quae oratione publica tra-
ctatur, ap. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 6. de quo genere ex
instituto exposuit Aristides περὶ λογ. πολιτικοῦ. Vnde et
Pseudo-Plutarch. de Lycurgo: ἐπολιτεύσατο λέγων καὶ
πράττων, h. e. non solum orator civilis erat, sed et mu-
nus publicum gerebat, δημηγόρος, et ταμίης. Apud Dio-
nyf. de Comp. Cap. 12. πολιτικὴ λέξις, *elocutio oratoria*,
qualis in orationibus civilibus locum habet. Sopater ad
Hermog. p. 25. ed. Ald. Tom. 2. πολιτικὸν ζήτημα καλεῖ,
τὸ ρητορικόν, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῶν τε ἰατρικῶν καὶ τῶν φι-
λοσόφων. ταῦτα γὰρ μόνον περὶ τὰ τῆς πόλεως γίνονται
πράγματα, καὶ ἡ ρητορικὴ μόνον καλεῖται πολιτικὴ τέχνη.
cf. Dionys. Iud. Lys. Cap. 16. et in Censur. Script. Cap. 2.
ubi Alcaeo poetae ρητορικὴν πολιτείαν attribuit, hoc est,
eam orationis formam, quae eloquentiae forensi apta sit.
Simile quid de Euripide notat: πολὺς ἐν ταῖς ρητορικαῖς
εἰσαγωγαῖς, quod Quintil. X, 1. ita interpretatus est: *ser-
mone magis accedit oratorio generi*. Τὸ πολιτικόν, *orato-
rium*, ideoque *vehemens*, et ἐναγώνιον dicendi genus: nam
hoc ad λόγους πολιτικούς pertinet. Longin. 9. 13. Sic πολι-
τικὴ ἐρμηνεία Hermogeni Lib. III. περὶ εὐς. est ἐναγώνιος
φράσις, ut explicat Scholiastes ad h. l. p. 368. Huc et ar-
bitror

bitror pertinere locum Aristotelis Poet. Cap. 6. p. m. 52. ubi πολιτικῶς λέγειν, notat, *ita dicere, ut magis rerum tractandarum et causae, quam verborum et artis rationem habeas*: itaque opponitur τὸ ῥητορικῶς λέγειν. Illa erat prima ratio tractandi orationem, cum res ipsa et necessitas negotiorum dicendi occasionem fecisset, nec esset ars in formam redacta: οἱ μὲν ἀρχαῖοι, inquit Aristot. πολιτικῶς ἐποιοῦν λέγοντας· οἱ δὲ νῦν, ῥητορικῶς. — Dionysius de Compos. Cap. 26. p. 215. τὸν λόγον ἰδιώτην, genus orationis plebeium, τὸν ἀδολέσχην ὄντα καὶ Φλυαρὸν, opponit τῷ πολιτικῷ, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἐν-τεχνον. Et Plato, auctore Diog. Laert. Cap. 52. in quinque generibus orationis, quae statuebat, numerabat τὸν λόγον πολιτικόν, ὃν οἱ πολιτευόμενοι λέγουσι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, et ἰδιωτικόν, ὃν οἱ ἰδιῶται διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους. Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. Cap. I. et II, 10. Demoltheni inprimis λέξιν πολιτικὴν tribuit, cui opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ, unde intelligitur, eam dictionem intelligi, quae oratorem prudentia et scientia civili subactum potius, quam artibus oratoriis indulgentem declarat. Sic Photius Cod. 74. de Themistio: ἔστι τὴν φράσιν σαφὴς καὶ ἀπέρिटτος, καὶ λέξεσι πολιτικαῖς καὶ εἰς τὸ σεμνόν τι ἐπικλινούσαις χρώμενος, ubi non satis commode latinus interpres, *verba vulgaria*, vertit. Nam ea tantum elocutio intelligitur, quae non habet affectationem peregrinitatis, novitatis, et figurarum, sed utitur maxime verbis civitate veluti donatis, usu publico probatis, adeoque eam dignitatem habentibus, quam orator inprimis civilis sectari debet. Similiter Isocrates Evag. Cap. 3. πολιτικὰ ὀνόματα manifeste appellat *verba vulgata, usitata, et civitate donata*, quae paullo antea dixerat τεταγμένα, ὑβλική, eingeführte und durch den Sprachgebrauch bestimmte Worte. Haec enim opponit τοῖς ξένοις, καινοῖς, μεταφορικοῖς, quibus poetis uti liceat. Neque praetermittendus est Locus Luciani de Conscrib. Histor. Cap. 34. ubi in eo, qui optime historiam scripturus sit, requirit σύνεσιν πολιτικὴν καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν. Et illam quidem dicit esse ἀδίδακτον καὶ φύσεως δῶρον· mox autem, qui illam σύνεσιν habeant, συνετοὺς et ὀξεῖς vocat. Eodem in loco etiam λέξιν σαφὴ καὶ πολιτικὴν iungit. Neque alium vocis sensum declarat Ciceronis locus in Bruto Cap. 76. *Reliqui sunt, qui mortui sunt, L. Torquatus, quem tu non tam cito rhetorem dixisses, quam, ut Graeci dicunt, πολιτικόν. Erant in ea plurimae literae, nec eas vulgares, sed interio-*
res

res quaedam et reconditae, divina memoria, summa verborum et gravitas et elegantia: atque haec omnia vitae decorabat dignitas et integritas. Aliis locis congerendis, quae ad illam vocem pertinent, ut supersedere possim, ablego ad Crescoll. Theatr. Rhet. Lib. I, 3. ubi de ea re ex instituto agitur. Vnum addo ex Quintil. XI, 1. 35. „At vir vere *civilis*, vereque sapiens, qui se non otiosis disputationibus, sed administrationi reipublicae dederit, omnia quae ad efficiendum oratione, quod proposuerit, valent, libenter adhibebit etc.“ Cui simillimus est alius Lib. XII, 2. 7. — Iam quod attinet ad alteram τοῦ πολιτικοῦ significationem, *elegantiae, comitatis, venustatis*, illam quidem satis copiose docuit Morus in Animadversis. ad Longin. 34. ubi πολιτικὸν μυκτῆρα dixerat, *facetam irrisionem*, quae habet aliquid comitatis, nec facile offendit. His addo locum Dionys. de Art. Rhet. Cap. I. p. 232. ubi tres elocutionis modos in orationibus panegyricis adhibendos adfert, τὸ ἀφελῶς, τὸ σεμνῶς, τὸ πολιτικῶς λέγειν, quorum primum simplicitatem, secundum gravitatem, tertium elegantiam et urbanitatem quandam designat. Et Plutarchi in Lib. Philos. esse cum Princ. Tom. IX. Opp. p. 106. ubi πολιτικοὶ manifeste dicuntur homines elegantiores, commodis et politis moribus praediti, quales esse in aulis principum solent, et mox Φιλόκαλοι, *Personen von Geschmack, Bildung und feiner Lebensart.*

Πολυηχία, plurium vocalium earumque sono diversarum concursus, Demetr. de Eloc. §. 73. vid. ἤχος, et ἡχώδης.

Πολύπλοκα, νοήματα. vid. voc. σκολιά.

Πολυπράσωπον, τὸ, *personarum permutatio* in narrationibus, ad augendum affectum et quandam orationis alacritatem comparata. Longin. Cap. 27. 3. Fit autem per ἀντιμετάθεσιν et μετὰβασιν quandam, cum narrationis forma interiecta mutatur, et qui loquuntur, in prima persona loquentes introducuntur. vid. voc. ἐμβολή et ἀντιμετάθεσις.

Πολύπτωτα. Longin. Cap. 23. 1. Rutil. Lup. de Fig. Lib. I. hoc schema, inquit, complures sententias alio atque alio modo, ut pronuntientur, efferre solet. cf. Quintil. IX, 3. 36.

Πολυσύνθετον, fig. quae efficitur, cum sententiae multorum articulorum convenienti copula continentur. Sic Rutil. Lup. I, 14. Ei contraria est διάλυσις, cum demtis articulis sententiae diversae enunciantur. ibid. 15. vid. voc. διαλελυμένη.

Πολύφωνος, Dionysio de Comp. Cap. 16. p. 97. Homerus dicitur, quod varietate compositionis et numeri alios omnes superaverit; ὁ δὲ πολυφωνότατος πάντων τῶν ποιητῶν Ὀμηρος, ὅταν μὲν ὦραν ὄψεως εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξαται βούληται, τῶν τε Φω- νηέντων τοῖς κρατίστοις χρήσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις etc. Longino autem Cap. 34. Hyperides, quod omnium maxime orationis formam et compositionem variaverit; ubi vid. Morus. Contrarium est τὸ μονότονον, quod Demostheni tribuitur, apud quem v. c. saepe integra particula, eaque longior, eadem syntaxi enuntiata continuatur.

Πολύχους, τῶς λέξεσιν, est, qui verba profundit, ultra modum copiosus in verbis, et loquax. Phot. Bibl. Cod. 35. Vnde idem mox προσκορῆς, quoniam talis abundantia nauseam movet: et paullo post de eodem, ἀπειροκάλως ἐκκέχυται. Cod. 174. in Chrysostomo laudat τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων, quam mox εὐπορίαν, et ἀφθονίαν ἐνδυμμάτων vocat Cap. 177. τὸ πολύχουν τῆς ἀνατροπῆς, h. e. fusa et moleste copiosa refutandi ratio. Est locus apud Suidam in h. v. ex Socratis Histor. Eccl. IV, 7. descriptus, qui vim vocis explicat. Dicit ibi de Eunomio: πολύχους ἦν περὶ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ εἰρῆσαι αἰεὶ, καὶ μὴ δυνάμε- νος περιγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ. Libet commem- morare, quod Theocritus Anaximeni orationem habituro dixit, apud Stobaeum Sentent. 133. p. m. 392. ἄρχεται λέξεων μὲν ποταμός, νοῦ δὲ θαλαμὸς.

Πομπικός. De orationibus quae ornatum et ar- tem ostendant, dixit Longin. 8, 3. Παρά γε μὴν τοῖς ῥή- τορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικά καὶ ἐπιδεικτικά, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἁπάντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον. Idem Cap. 32. 5. παρὰ Ξενοφῶν- τι ἡ τ' ἀνδραπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖ- ται, splendide depingitur. Sic et Sopat. διαμ. p. 287. Ald. πολὺ τὸ πομπικὸν ἔχειν ὀφείλει τὸ ζήτημα, quod mox di- cit πομπεύειν. Ibi porro: ἐχέτω τὰ προοίμια ἀξιὸν τι τῆς μεγαληγορίας τοῦ Ἀλκιβιάδου (nam de huius laudatione sermo

sermo est) καὶ πεφαντασμένον εὐθὺς ἀπὸ τῶν προτάσεων. Ergo haec omnia eo valere possunt, ut τὸ πομπικὸν appareat esse in oratione, *quicquid splendoris, magnificentiae, et granditatis notionem habeat, et ita animum afficiat*. Suidae est glossa: πομπεύει, ὡς νεκρινῶς μεγαληγορεῖ: unde ratio metaphorae perspicui potest. Hinc narratur Demosthenes orationes suas comparasse στρατιώταις, διὰ τὴν πομπικὴν δύναμιν, ob vim et impetum, quo instructae essent, Isocrateas autem τοῖς ἀθληταῖς, τέρψιν γὰρ αὐτοὺς παρέχειν θεατρικὴν. vid. Pseudo-Plut. in vita Demosth. p. 361. Opp. Reisk. Tom. IX. — Apud Dionys. in Censur. Script. Cap. 3. Theopompi λέξις dicitur πομπικὴ, hoc est, ut ipse explicat, συνθέσεως τετυχηκυῖα τῆς πρὸς ἡδονήν. Unde et πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμόν, *potram splendoremque verborum* iunxit Plato in Axiocho. — Eunapius in Proaeresio πομπείαν ῥητορικὴν appellat. vid. Cresoll. Theatr. III, 21. p. 309. Et cum Cicero Aeschini *splendorem verborum*, et *sonitum* tribuit, Dionysius l. c. Cap. 5. 5. de eodem ita habet: ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὴ ἅμα καὶ δεινός. Cicero ad Att. XIII, 12. πομπεῦσαι τοῖς προσώποις dixit, h. e. *magnis personis inducendis libro ornatum quaerere*.

Πομπυσμός, sonus ille, qui proprius est literis π vel β et φ. Dionys. de Compos. Cap. 14.

Πόρρωθεν, μετενηνεγμένη μεταφορᾷ, metaphorae e longinquo petitae, longe translatae, Demetr. §. 78. Contrariae sunt αὐτόθεν, et ἐκ τοῦ ὁμοίου.

Πραγματικὸς, τόπος, Dionys. de Compos. Cap. 1. est *tractatio rerum et sententiarum*, quatenus iis argumenta orationis continentur, et differunt a verbis et elocutione. In illis ergo sunt τὰ νοήματα, in his ὀνόματα, qui τόπος λεκτικὸς dicitur. — πραγματικὸς Λυσίου χαρακτήρ, methodus, qua Lysias in rerum tractatione usus est. Unde et πραγματεία dicitur materia, quam aliquis eligit, et oratione tractat ap. Dionys. in Censur. Script. Cap. 2. de Panyasi poeta, quae expressit Quintil. X, 1. 54. ubi diserte *materiam* interpretatus est. Hesych. πραγματεία. σύνγραμμα βιβλίου ἢ λόγος. Idem est quod Dionys. l. c. Cap. 3. de Theopompo dicit, τὸ προσλέσαι τοιαύτης ἱστορίας ὑποθέσεις, a quo itidem τὴν οἰκονομίαν distinguit. Ibid. πραγματικὸν εἶδος, ea pars historiae Herodoteae dicitur, quae *res* continet, contrarium τῷ λεκτικῷ quod ad verba et

et elocutionem pertinet. Cap. 2. autem *πραγματικαὶ ἀρεταὶ* sunt virtutes rerum tractandarum in oratione. Longin. Cap. 15. 9. *πραγματικαὶ ἐπιχειρήσεις*, argumenti tractatio, cuius ope causa ipsa firmatur: et §. 11. τὸ *πραγματικόν*, h. e. modus causae argumentis tractandae. Hermogeni Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 230. *πραγματικὴ ἀμφισβήτησις*, controversia negotialis. cf. quae de *τάσει πραγματικῇ* in voc. *ποιότης* dicta sunt. *Πραγματικὸν προοίμιον* quale sit, Viplanus docet ad Orat. Dem. Olynth. I. sub init. ἡ λύσις τῶν ἀντιπικτούντων καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν κεφαλαίων ἐπαγωγὴ, *πραγματικὸν ποιεῖ προοίμιον*. Vnde et τὸ *πραγματικόν*, *negotiale*, opponitur τῷ *ἐπιδεικτικῷ* h. e. ei generi dicendi, quod ad solam pompam, ostentationem, et auditorum delectationem comparatum est. cf. Quintil. III, 7. init. — *πραγματικὰ προοίμια* Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. I. p. 2. dicuntur, quae usu frequentissima sunt in foro et iudicio: ut *πραγματικαὶ ὑποθέσεις*, orationes, in quibus negotia forensia tractantur ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 14. In his nempe *narratione*, τῶν πραγμάτων διηγήσει opus esse negat. — *Λόγος πραγματικὸς* Apolini etiam pag. 706. Cap. *περὶ ἐπιλόγου* ed. Ald. est illa pars orationis, quae continetur narratione et demonstratione, *διηγήσει καὶ ἀποδείξει*. Quae autem in prooemio et epilogo dicuntur, sunt *καθητικά*. Quatenus tamen in epilogum rerum ante expositarum recapitulatio cadit, etiam is est *πραγματικὸς*.

Πρακτικόν, μέτρον Aristot. Poet. Cap. 22. p. 184. metrum actioni histrionicae aptum, ut τὸ *τετράμετρον*, trochaicum, Paulo antea dixerat μέτρον *κινητικόν*, *mobile*.

Πραῦναι, *delinire* iratum, sedare alicuius affectum, imprimis iram. Aristot. Rhet. II, 2. Vnde *πράυναι* definit *κατάσσειν καὶ ἡρέμειν ὀργῆς*.

Πρέπον, τὸ, Aristoteles Rhet. III, 7. ita definit: *πρέπον ἔξει ἡ λέξις, εἴαν ἢ καθηλικὴ τε καὶ ἡθικὴ καὶ τῇσ' ὑποκειμένοις πράγμασι ἀνάλογον*, h. e. si animi motibus, moribus, et rebus subiectis accommodata sit. In Poet. 6. ἥδη *ἀρμάττοντα* appellat. Similiter fere Dionys. de Compos. Cap. 29. *πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἀρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασι*. Exemplum illustrans sententiam adfertur Homeri Od. λ', 592. ubi lapis a Sisypho sursum pro-

provolutus iis verbis et eo metro describitur, quo laboris difficultas et mora notetur, et veluti sensibus res admoveatur. Fuisset contra τὸ πρέπον, si is lapidis motus dactylico metro expressus esset. Idem Dionysius in Cens. Scriptt. III, 2. p. 426. Xenophontem negat ubique τὸ πρέπον servasse, quia saepe hominibus tenuibus et barbaris sermones attribuat e media philosophia petitos. cf. Iud. Lys. Cap. 9. Vnde et Isocrates Philonico ap. Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 13. dicitur ἀπρεπής, indecorus, διὰ τὸ μὴ προσηκόντως τοῖς ὑποκειμένοις τῶν ἡθῶν φράζειν. cf. Demetr. de Eloc. §. 75. et 120. Cicero de Orat. III, 14. aptum et congruens dixit. Plenius et fusius in Orat. Cap. 21. et Quintil. Lib. XI.

Πρεσβυτικόν, τὸ, *senile* dicendi genus, h. e. sedatum, tardum, remissum, quod veluti vestigia quaedam senescentium virium prodat. Hoc Isocrati tribuit Hermogenes Lib. II. περὶ ἰδ. p. 364. ubi coniungit τὸ ὕπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον, quae contraria sunt τῇ γοργότητι. cf. Demetr. Eloc. §. 7. ubi de βραδύτητι et μακρολογία agens hoc addit: οἱ γέροντες μακρολόγοι διὰ τὴν ἀδένειαν. Deinde etiam Hermogenes in doctrina de narratione tractanda, τὰ πρεσβύτατα dicit, quae sunt, quoad tempus, antiquiora et priora; ut, si quis caedem commiserit, orator in eo crimine exponendo vitam anteaetam, mores adulescentiae etc. considerabit prius, quam rei gestae narrationem instituat.

Προανακινεῖν, *proludere* prooemio quodam. Aristot. Rhet. III, 14. fin. de Gorgiae Encomio in Eleenses: οὐδὲν προεξαναγκινώσας, οὐδὲ προανακινήσας, εὐθὺς ἄρχεται. Videtur Aristoteles in mente habuisse κίνησιν quandam, qua in prooemio auditores permoveri solent, ut attenti et benevoli audiant. vid. voc. προεξαναγκινώσας.

Προαποδιδόναι, dicuntur Longino Cap. 41. auditores, cum ex protasi apodofin divinant et ante quam orator dixerit, oratorem antevertunt. Hoc fieri solet, cum nimis numerosa oratio est, et definitis fere rhythmis incedit, quam τὴν βάσιν ῥυθμοῦ appellat.

Προαπολύεσθαι, dicitur sententia gravis et offensionis obnoxia, si orator eam praevia correctione mitigat, quod fit figuris προδιορθώσεως, προθεραπείας etc. vid. Alexandr. περὶ σχημ. p. 577.

Πρόβλη-

et elocutionem pertinet. Cap. 2. autem *πραγματικά ἀρετὰ* sunt virtutes rerum tractandarum in oratione. Longin. Cap. 15. 9. *πραγματικαὶ ἐπιχειρήσεις*, argumenti tractatio, cuius ope causa ipsa firmatur: et §. 11. τὸ *πραγματικόν*, h. e. modus causae argumentis tractandae. Hermogeni Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 230. *πραγματικὴ ἀμφισβήτησις*, controversia negotialis. cf. quae de *τάσει πραγματικῇ* in voc. *ποιότης* dicta sunt. *Πραγματικὸν προοίμιον* quale sit, Viplanus docet ad Orat. Dem. Olynth. I. sub init. ἡ λύσις τῶν ἀντιπικτούντων καὶ ἡ σπερματικὴ τῶν κεφαλαίων ἐπαγωγὴ, *πραγματικὸν ποιεῖ προοίμιον*. Vnde et τὸ *πραγματικόν*, *negotiale*, opponitur τῷ *ἐπιδεικτικῷ* h. e. ei generi dicendi, quod ad solam pompam, ostentationem, et auditorum delectationem comparatum est. cf. Quintil. III, 7. init. — *πραγματικὰ προοίμια* Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. I. p. 2. dicuntur, quae usu frequentissima sunt in foro et iudicio: ut *πραγματικαὶ ὑποθέσεις*, orationes, in quibus negotia forensia tractantur ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 14. In his nempe *narratione*, τῶν πραγμάτων διηγήσει opus esse negat. — *Λόγος πραγματικὸς* Apolini etiam pag. 706. Cap. *περὶ ἐπιλόγου* ed. Ald. est illa pars orationis, quae continetur narratione et demonstratione, *διηγήσει καὶ ἀποδείξει*. Quae autem in prooemio et epilogo dicuntur, sunt *παθητικά*. Quatenus tamen in epilogum rerum ante expositarum recapitulatio cadit, etiam is est *πραγματικὸς*.

Πρακτικόν, μέτρον Aristot. Poet. Cap. 22. p. 184. metrum actioni histtrionicae aptum, ut τὸ *τετράμετρον*, trochaicum, Paulo antea dixerat μέτρον *κινητικόν*, *mobile*.

Πράυνειν, *delinire* iratum, sedare alicuius affectum, imprimis iram. Aristot. Rhet. II, 2. Vnde *πράυνειν* definit *κατάσασιν καὶ ἡρέμησιν ὀργῆς*.

Πρέπον, τὸ, Aristoteles Rhet. III, 7. ita definit: *πρέπον ἔχει ἡ λέξις, εὖν ἢ παθητικὴ τε καὶ ἡθικὴ καὶ τῇ οὐκ ἐκκειμένοις πράγμασι ἀνάλογον*, h. e. si animi motibus, moribus, et rebus subiectis accommodata sit. In Poet. 6. *ἥδη ἀρμάττοντα* appellat. Similiter fere Dionys. de Compos. Cap. 29. *πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς οὐκ ἐκκειμένοις ἀρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασι*. Exemplum illustrans sententiam adfertur Homeri Od. λ', 592. ubi lapis a Sisypho sursum pro-

provolutus iis verbis et eo metro describitur, quo laboris difficultas et mora notetur, et veluti sensibus res admoveatur. Fuisset contra τὸ πρέπον, si is lapidis motus dactylico metro expressus esset. Idem Dionysius in Cens. Scriptt. III, 2. p. 426. Xenophontem negat ubique τὸ πρέπον servasse, quia saepe hominibus tenuibus et barbaris sermones attribuat e media philosophia petitos. cf. Iud. Lyf. Cap. 9. Vnde et Isocrates Philonico ap. Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 13. dicitur ἀπρεπής, indecorus, διὰ τὸ μὴ προσηκόντως τοῖς ὑποκειμένοις τῶν ἡθῶν φράζειν. cf. Demetr. de Eloc. §. 75. et 120. Cicero de Orat. III, 14. aptum et congruens dixit. Plenius et fufius in Orat. Cap. 21. et Quintil. Lib. XI.

Πρεσβυτικὸν, τὸ, senile dicendi genus, h. e. sedatum, tardum, remissum, quod veluti vestigia quaedam senescentium virium prodat. Hoc Isocrati tribuit Hermogenes Lib. II. περὶ ἰδ. p. 364. ubi coniungit τὸ ὕπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον, quae contraria sunt τῇ γοργότητι. cf. Demetr. Eloc. §. 7. ubi de βραδύτητι et μακρολογίᾳ agens hoc addit: οἱ γέροντες μακρολόγοι διὰ τὴν ἀσθένειαν. Deinde etiam Hermogenes in doctrina de narratione tractanda, τὰ πρεσβύτατα dicit, quae sunt, quoad tempus, antiquiora et priora; ut, si quis caedem commiserit, orator in eo crimine exponendo vitam anteaactam, mores adulescentiae etc. considerabit prius, quam rei gestae narrationem instituat.

Προανακινεῖν, proluere prooemio quodam. Aristot. Rhet. III, 14. fin. de Gorgiae Encomio in Eleenses: οὐδὲν προσεξαναγκωνίσας, οὐδὲ προανακινήσας, εὐθὺς ἄρχεται. Videtur Aristoteles in mente habuisse κίνησιν quandam, qua in prooemio auditores permoveri solent, ut attentis et benevoli audiant. vid. voc. προσεξαναγκωνίσαι.

Προαποδιδόναι, dicuntur Longino Cap. 41. auditores, cum ex protasi apodosin divinant et ante quam orator dixerit, oratorem anteverunt. Hoc fieri solet, cum nimis numerosa oratio est, et definitis fere rhythmis incedit, quam τὴν βάσιν ῥυθμοῦ appellat.

Προαπολύεσθαι, dicitur sententia gravis et offensionis obnoxia, si orator eam praevia correctione mitigat, quod fit figuris προδιορθώσεως, προθεραπεύσεως etc. vid. Alexandr. περὶ σχημ. p. 577.

Πρόβλη.

Πρόβλημα, 1) quaestio civilis, oratione tractanda, Hermog. Lib. I. *περὶ εὐρ.* p. 3. Deinde 2) **προβλήματα** etiam sunt controversiae rhetoricae et Declamationes, cuiusmodi extant Libanii, Aphthonii, Senecae, aliorum, cf. Hermog. l. c. Lib. IV. p. 160. Porro 3) res ad disceptandum proposita, argumentum orationis, vulgo *ὑπόθεσις*, ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 13. et alibi passim. Et Schol. Aristoph. Nub. (v. Suid. in *περίλεξις*) Rhetoricam definiens: *ῥητορικὴ ἐστὶ τέχνη τοῦ εὖ λέγειν τὰ προβλήματα*. Nam *προβάλλειν* dicebatur, ponere aliquid, de quo quis audire vellet disserentem, ut ait Cicero Tuscul. I. init. Sic Gorgias, qui primus artem dicendi extemporalem, *τὸ σχεδιάζειν*, exercuisse fertur, in concione surgens exclamasse dicitur: *προβάλλετε*, ap. Philostrat. Prooem. ad Vit. Soph. p. 482. ubi vid. Clear. cf. id. in Vita Marci p. 529. et Crescoll. Theatr. III, 11. p. 212. vid. voc. *ζήτημα*.

Προβολή, *intentio criminis*, cui opposita est *ἀντιπροβολή*, *declinatio*, ut si intentio sit: *occidisti*, alter respondeat: *occidi, sed iure et recte occidi*. vid. Hermog. Partit. p. 60. Est unum ex *κεφαλαίοις*, s. capitibus, quae pertinent ad statum definitivum, qui ὅρος dicitur. Itaque notat propositionem, s. petitionem ipsius petitoris, una cum commemoratione causarum facti, personarum, et ceterorum adiunctorum. Eustath. ad Hom. Odyss. α. p. 1405. *τὸ κεφάλαιον, ἡ προβολή, λεγομένη οὕτως, ἢ διὰ τὸ προτίθεσθαι τῶν ἄλλων, ἢ ὡς πρὸ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλουσα τὸν διακείμενον*. Sopater *διαμρ.* p. 320. *τῇ τοῦ ἀνδορισμοῦ κατασκευῇ ἡ προβολῆς δύναμις συναναιρεῖται*. *προβολή* δέ ἐστι τὸ τελευταῖον νόημα τῆς καταστάσεως. Alio loco idem in Schol. ad Hermog. p. 199. Ald. *προβολή ἐστὶ τῶν εἰρημένων ἐν τῇ καταστάσει σύντομος ἀπόφασις*. *εἰρηται* δέ *προβολή*, διὰ τὸ τὴν πρότασιν ἔχειν τοῦ πράγματος, καὶ ὥσπερ προτείνειν τοῖς δικασταῖς, περὶ οὗ αὐτοὺς δεῖ κρίναι. Porro *προβολή* etiam speciatim dicebatur de actione quae intendebatur in eum, qui in Bacchanalibus aliquid poena dignum commiserat. Ita Thom. Magistr. *προβολή, ἡ κατὰ τῶν ἀσεβούντων ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία*. ubi vid. interpp. Suidas: *γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων*. Idem et notat Libanius in Argum. ad Orat. Dem. Mid. ad quem locum Spaldingius V. Cl. nuperus illius orationis Demosthenicae editor, Taylorum secutus, de *provocations ad populum* explicat. Latius etiam patuisse vim τῆς *προβολῆς*, e supe-

e superioribus intelligitur. Nam omnis *intentio criminis* *προβολή* dicta est, id quod haud dubie significare voluit Thomas, cum addit: *καταχρησικῶς, ἢ περὶ πάσης δίκης κατηγορία*. Sed si quaeratur, quare potissimum et *κατ' ἐξοχήν* illa actio, qualem Demosthenes Midiae intendebat, *προβολή* dicta fuerit, fortasse ex iis, quae e Scholiastis Hermogenis adscriptimus, suspicari liceat, actioni illi nomen *προβολῆς* ideo inditum esse, quod crimen inter festi ceremonias commissum prae ceteris tam grave existimabatur, ut sola eius *intentio*, et *commemoratio* apud iudicem, (*πρότασις, προβολή, διήγησις*) ad condemnationem, et poenam definiendam sufficeret. Sic et Syrian. ad Hermog. p. 202. ἡ *προβολή παραλαμβάνεται ἀντὶ διηγέσεως*. His addit ibidem Sopater: *διαφέρει δὲ κατὰ πολὺ ἡ προβολὴ τῆς διηγέσεως· ἡ μὲν γὰρ διήγησις ψιλὴ ἐστὶν ἀφήγησις, ἡ δὲ προβολὴ μετὰ αὐξήσεως*.

Προγυμνάζεσθαι. Apud Hermog. Lib. IV. *περὶ εὐρ.* p. 214. *προγυμναθέντες λόγοι*, dicuntur, quaecunque praemitti solent sententiae mitigandae causa, in qua aliquid est *παράδοξον*, aut incredibile, aut miraculi simile. Ita, cum Homerus Odyss. l. Cyclopem diceret *perfragisse cacumen montis magni*, hoc erat *παράδοξον*. Quae igitur ut credibilis res fieret, antea ita Cyclopem descripsit, ut isti facinori par esse videretur. Haec itaque, quae mitigant, et probabile faciunt *τὸ παράδοξον, προγυμναθέντα* dicuntur, vel etiam *προμαλαχθέντα τῇ ἐρμηνείᾳ* et *παρασκευαθέντα*. *Fomenta*, quibus, si quid erit asperum, praemolliamus, quo facilius aures iudicum, quae post dicturi erimus, admittant, ne ius nostrum oderint, Quintilianus ait Lib. IV, 3. p. 196. vid. voc. *προδερσπεία*.

Προγυμνάσματα, in Scholis Graecorum dicebantur exercitationes, quibus iuvenes ad artem rhetoricam praepararentur, ut de *μύθοις*, narrationibus, Chriis, sententiis, locis communibus etc. cuiusmodi Aphthonius et Theon scripserunt. cf. Crescoll. Theatr. IV, 7. Scholiast. Aphthon. ap. Ald. *προγύμνασμα ἐστὶ ἄσκησις μετρίων πρὸς μειζόνων ἐπίβρωσιν πραγμάτων, ἢ εἰσαγωγικὴ τριβὴ διὰ λόγων τῶν κατὰ τὴν ῥητορικὴν μαρτῶν καὶ εἰδῶν χρήσιμά τινα προάσκουμένη*. Scilicet *μῦθος*, qui in Progyymnasm. tractari solebat, *ἀνάλογος* erat τῷ *προοιμίῳ*, *διήγημα* autem τῇ *διηγέσει*, *χρεία* τοῖς *ἀγῶσι*, denique *κοινὸς τόπος* τῷ *ἐπιλόγῳ*. Itaque illis veluti rudimentis atque exercitiis quibusdam, praeparabantur ad eloquentiam forensem; τὰ γυμνάσ-

γυμνάσματα, inquit Scholiast. ad Aphthon. προς τελείους λόγους ἡμᾶς γυμνάζει. Et plenius Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. in Rhet. Ald. Tom. 2. ὥσπερ ἐπὶ τῶν παίδων τὸ γάλα πρὸ τῆς τρεῖς τροφῆς αἱ μητέρες αὐτοῖς προάγουσι, οὕτω τὰ ἀπλούστερα πρότερον ἐκδιδασκόμεθα τῶν μαθημάτων, ὅ ἐστι τὰ προγυμνάσματα. ἔχει οὖν ἕκαστον αὐτῶν ἀναφορὰν πρὸς ἓν τῆς ρητορικῆς εἶδος· οἷον ὁ μῦθος καὶ ἡ χρεία, καὶ ἡ γνώμη, ἐπὶ τὸ συμβουλευτικὸν ἀνάγονται, ὁ κοινὸς τόπος ἐπὶ τὸ δικανικόν, τὰ δὲ ἄλλα, κοινὰ μετέχει γὰρ ἕκαστον ἑκάστου τῶν τριῶν εἰδῶν. Vnde Hermog. Progymsm. Cap. 12. τὰ γυμνάσματα, h. e. orationes fictas, opponit τῇ πραγματικῇ, orationibus veris. Suetonius de Illustr. Gramm. Cap. 4. *institutiones* appellat, ad eloquentiam praeeparandam, ut problemata. paraphrases, elocutiones, ethologias, aliaque hoc genus, ne scilicet ficci omnino atque aridi pueri Rhetoribus traderentur.

Προδιασάφῃσις, fig. dicitur, si sententiae plenae et perspicuae per se aliquod verbum additur augendae perspicuitatis causa, ita ut, etiamsi illud verbum abesset, tamen planus sensus futurus esset. Alexander *περὶ σχημ.* p. 584. huius figurae haec exempla ponit: ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἠνδανε θυμῷ, in quo τὸ θυμῷ additur per προδιασάφῃσιν, vel: ταῦτα ἐνόησας τῇ ψυχῇ, ubi in τῷ ἐνοεῖν iam per se intelligitur ἡ ψυχὴ.

Προδιόρθωσις, *prævia correctio*, s. occupatio auditorum, ne id, quod forte offendere eos possit, inauditum vel inexpectatum veniat. v. Tiber. Rhet. §. 8. Alexand. *περὶ σχημ.* Aquila Rom. §. 1. Eustathius qui more veterum Grammaticorum et Rhetorum, technologiae rhetoricae praecepta in Homero quoque commemorare solet, huius formae mentionem facit ad Il. I. p. 733. κατὰ νόμον ἐντέχνου ρητορείας παραιτησάμενος νέμεσιν, καὶ ἐν σχήματι προδιόρθώσεως αἰτησάμενος μὴ χολωθῆναι τὸν βασιλέα, καὶ οὕτω τῇ τοῦ λόγου τραχύτητι καράσας ἐπιείκειαν. Paullo post eandem formam etiam προθεραπεΐαν appellat. vid. voc. προθεραπεΐα.

Προῖσθῃσις, expositio rerum et capitum, de quibus deinceps argumentandum sit: quam alii πρόθῃσιν et πρόφασιν dixere. v. Hermog. *περὶ δεινот.* p. 26. ubi dicit veteres illam ὑπόσχεσιν nominasse. Sic Tzetz. ad Lycophr. p. 6. has figuras, ut synonymicas, iungit: προαναφώνημα, ὑπόσχεσιν, προκατασκευὴν, προκατάστασιν, προσεχὴν, προδί-

προδιήγησιν. Eustath. ad Hom. II. p. 7. σχῆμα, inquit, εὐ-
κρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ προέκθεσις,
προδιδάσκουσα καφαλατωδῶς καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἐφ-
εξῆς λόγου σκοπόν. Idem ad II. λ'. 839. synonyma iungit
προπαρασκευήν, προέκθεσιν, ὑπόσχεσιν, προαναφώνησιν,
neque aliter ad II. α'. p. 18. ubi diserte has formas Rhetoribus tribuit. vid. voc. προκατάσκευή.

Προεκενοῦν, τὰ πράγματα, dicuntur ii, qui in
narratione omnia et singula facta *enarrando exhaustiunt*.
Apfin. Art. Rhet. p. 692. Idem et λεπτολογεῖν aliis dictum.
vid. supr. hoc voc.

Προεξαγκωνίσεις, proprie *bacchia extendere, tol-
lere*, haud dubie ex athletarum disciplina verbo translato,
qui bracciis sublati et vibratis pugnae proludunt. vid.
Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. 322. Hinc ab Aristotele
Rhet. III, 14. fin. ad oratorem traductum, qui pro-
oemio quodam utitur, priusquam ad rem ipsam deveniat.
vid. voc. προανακινεῖν, quod in illo loco quodammodo
synonymum ponitur.

Προεπίζευξις fig. apud Phoebam. Schol. p. 590.
διαβολὴ δύο προσώπων ἐν παραβολῇ μέσου τοῦ περὶ αὐτῶν
λόγου δυνικῶς ἢ πληθυντικῶς ὑπὲρ ἀμφοτέρων εἰρημένου πρὸ
τῆς θέσεως τοῦ ἐνὸς αὐτῶν, v. c. ὁ δεῖνα τόδε ἐποίησεν, καὶ
ὁ δεῖνα. Talis forma, Eustathio monente ad II. ν'. p. 948.
est in his: Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην. ὁ μὲν, ἐγγχεῖ ὀξυόοντι, ἴστ'
ἀκοντίσας, ὁ δ' ἀκονευρῆφιν οἰσῶ. Nam in prima sententia
de duobus illis aliquid praedicabatur, quod utrique com-
mune erat, ὁμαρτήτην, sed mox singulis diversae res et
munia tribuuntur.

Προεπιπλήττειν. Aristoteles Rhet. III, 7. 12.
ubi docet in vocibus et dicendi formis durioribus quaedam
remedia adhibenda esse, quibus veluti molliatur et cor-
rigatur durities illa et ὑπερβολή, quaeque aliis Rhetori-
bus dici solent θραπέαι, παραμυθία, μειλίγματα, ita
praecipit: ἄκος δ' ἐπὶ πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλόμενον. δὲ
γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν (ita Gesnerus ad Quintil.
I. l. scribendum censuit pro προσεπιπλήτειν, ut vulgo legi-
tur, Buhlius quoque V. C. edidit, et Cel. Vaterus nuper
in Animadv. ad Arist. probavit) h. e. orator in omni ex-
cessu, id est, si quid periculosius et audacius dixerit, pri-
mus ipse se reprehendere et corrigere debet, ut illa au-

T

dacia

dacia minus offendat et recte molliatur. Attulit in eundem sensum haec verba Quintilianus VIII, 3. 37. „Si quid periculosius finxisse videbitur, quibusdam remediis praemuniendum est; *ut ita dicam, si licet dicere* etc. Quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt, proderit, quae non tuto dici possunt. In quo non falli iudicium nostrum, sollicitudine ipsa manifestum erit. Quae de re graecum erit illud elegantissimum, quo praecipitur ita: *προεπιλήττειν τῇ ὑπερβολῇ*.“

Πρόθεσις, *propositio* argumenti, qua narratur res, cuius in sequentibus demonstratio additur. vid. Aristot. Rhet. III, 13. ubi et τὸ προλέγειν vel τὸ πρῶγμα εἶπεν περὶ οὗ. Idem et πρόβλημα dicitur, *quaestio, status causae*; et mox eadem διήγησις. Sed differt a προοίμῳ proprie sic dicto, quod non omnibus orationum generibus convenit. Ergo partes absolutae orationis, τὰ πλεῖστα, ut Aristoteles ait, sunt προοίμιον, πρόθεσις, πῆσις, ἐπιλογος. Nam ille necessarias orationis partes, ἀναγκαῖα μέρη, duas tantum statuebat, πρόθεσιν καὶ πῆσιν. cf. Quintil. IV, 4. p. 197. — Dionysius in Iud. Lyf. Cap. 17. inter τὸ προοίμιον et διήγησιν mediam, et utriusque veluti vinculum, πρόθεσιν ponit. Ceterum προθέσεις etiam *praepositiones* dicuntur, sensu noto, qui ad technologiam grammaticam pertinet. v. Dionys. de Compos. Cap. 2.

Προθεραπεία, *praevia expositio*, qua ceteris, quae sequuntur, fidem aut veniam conciliamus. Hoc fit in rebus miris et incredibilibus, quibus ut lector aut auditor non offendatur, praemittimus ea, ex quibus illa verissima et credibilia fieri possint. vid. Hermog. Lib. IV. περὶ αὐρ. p. 214. ubi id dicitur ἰσθαι τὰ κακόζηλα τῇ παρασκευῇ, et mox τὰ προμαλαχθέντα τῇ ἐρμηνείᾳ. Vnde haec tractatio etiam πρόμαλξις, προδιόρθωσις dici solet. cf. Phobamm. Schol. περὶ σχημ. p. 591. et Ael. Herodian. περὶ σχημ. ap. Villos. in Anecd. T. II. p. 92. Hinc et προθεραπεύειν ἑαυτῷ τὸν ἀπροατὴν dicitur, qui in introitu vel prooemio promittit, se omnia probare et componere vellet, quae causae suae contraria vel perniciose videri possint. Sic Vlpian. Proleg. in Demosth. ubi et κατασκευῇ προοιμιακῇ mentionem facit, et Demosthenem dicit προθεραπεύσαντα ἑαυτῷ τὸν ἀπροατὴν, καὶ προσπαγγελλόμενον κατορθώσειν ἑαυτὸν ἅπαντα.

Προθεωρία, introductio, et praefatio, quæ Rhetores declamationum suarum argumenta, partes, et artificia enarrare solebant. De his vid. Crescoll. Theatr. IV, 8. p. 197. Eius exemplum est ad Himerii Orat. I. ed. Wernsdorf. p. 322.

Προκάλυμμα, dicitur, si orator quaedam leviora vel aliena crimina eius, contra quem dicit, eo consilio contemnit, ut caetera, quae magis ad rem praesentem pertinent, amplificare et exaggerare possit. Auget illa forma auctoritatem et fiduciam oratoris, qui ea re significat, se non opus habere cunctis criminibus, ut adversarium profliget, sed unum esse tantum, ut cetera omnia quodammodo praevaleat. Eius formae exemplum vid. in Demosth. Orat. Midian. p. 378. et ibi Vlpiani.

Προκατάληψις, praemunio, ea forma vel figura orationis, qua aliquod argumentum vel effatum adversarii praevia occupatione diluimus et elevamus. v. Alexand. et Phoebamm. *περί σχημ.* pag. 591. Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 250. Ald. *προκατάληψις ἐστὶ, δι' ἧς τὰ τε τῶν ἀκουόντων ἐπιτιμήματα, καὶ τοὺς τῶν ἀντιλέγειν μελλόντων λόγους προκαταλαμβάνοντες, ὑπεξαμρήσομεν τὰς ἐπ. φερόμενας δυσχωρίας.* Et alio loco p. 259. *αὕτη δὲ ἐστὶ, δι' ἧς τὰς ἐνδεχομένας ἀντιλογίας ῥηθῆναι τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένους, προκαταλαμβάνων διασύρεις.* Rutil. Lup. II. 4. *πρόληψις* vocat. v. Quintil. IX, 3. 49. cf. Iul. Rufinian. Fig. 2. p. 268. ed. Ruhnck. et voc. *προκατασκευή*, quae illi fere similis est. Hanc vim sine dubio habet τὸ *προδικονομεῖσθαι*, cuius mentionem facit Cic. ad Q. Fratr. II, 3. *Hic προϋκονομησάμην quiddam eὐκαίρως de iis, quae in Sextium apparabantur crimina, et eum ornavi veris laudibus.* Interpretes ad h. l. nihil, opinor, viderunt.

Προκαταρκτικά, ἐννοιαί, sententiae primae, quibus oratio, vel eius praecipuae partes praeparantur et inchoantur. Hermog. Lib. II. *περὶ ἰδ.* p. 304. Sopatr. *διαφ.* p. 293.

Προκατασκευή, praevia occupatio, qua efficiamus, ut si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendant. Hermog. Lib. IV. *περὶ εὐρεσ.* p. 214. Eadem etiam *προδιδρῶσις, προθεραπεία, πρόμαλξις* Rhetoribus dicitur. Deinde *προκατασκευή* appellatur etiam veluti *vestibulum confirmationis*, quam sequitur ipsa *κατά-σκευή*.

σκευή. vid. Hermog. l. c. Lib. II. p. 70. et III. p. 70. Trapezuntius πρόδον vel πρόσδον appellat; Auctor Heren. *partitionem, enumerationem et causas expositionem*, Hermog. l. c. προέκθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ πράγματος. Vnde et Rhetoribus graecis προκατάσκευος διήγησις dicta est, *praefructiva narratio*, h. e. quae in se quaestionum semina habeat, v. Fortunat. Rh. p. 63. ed. Pith. et voc. *σπερματικός*. Eandem formam oratores veteres etiam υπόσχεσιν dixere, *promissionem*, quoniam pollicebantur, se de causae suae capitibus acturos esse. Scholiast. anon. ad Hermog. περὶ εὐρ. Lib. III. p. 361. Ald. ἰσέον δὲ, ὅτι ἡ προκατασκευή καὶ ἐκθέσις καὶ ἐπαγγελία, καὶ υπόσχεσις λέγεται. vid. Voss. Instit. Rhet. Lib. 3. p. 365. cf. Dionys. Hal. in Iud. Lyf. et Isaei Cap. 15.

Προκατάσεις, est veluti *aditus narrationis*, eiusque *praeparatio*, quae et προδιήγησις dicitur Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. I. p. 34. *narratio antecedens, et antecurrens*. Causam huius formae hanc addit: ἄτεχνον γὰρ καὶ ἰδιωτικὸν τὸ τῆς διηγέσεως αὐτόθεν ἄρχεσθαι, ὅθεν τὸ πρόβλημα λέγει, *remotum ab arte, et imperitum est, statim a narratione incipere, vel statim inde incipere, ubi definit exordium*. vid. quae dicta sunt de eadem re in voc. βάσις, et κατάσεις. Illud praeceptum ita expressit Sopatr. διαμρ. p. 310. καλὸν ἐν τούτοις τῶν ζητημάτων προκαταστατικοῖς χρῆσθαι νοήμασι, καὶ μὴ ἀπλῶς εἰσβάλλειν εἰς τὴν μάταισιν, σφόδρα γὰρ τοιοῦτον ἀβρήτορευτον. Photius Bibl. Cod. 165. hanc προδιατύπωσιν appellare videtur.

Προκλητικός. Hermogenes περὶ εὐρ. Lib. III. p. 142. ubi de collocatione et ordine argumentorum agit, κεφάλαιον προκλητικὸν appellat, quod alia argumenta veluti *provocat*, atque ita probandi officium et negotium continuat.

Πρόληψις, Ichetna orationis, cum in exordio occupantur ea, quae nobis obstare videntur. vid. Quintil. IV, 1. p. 123. et IX, 2. 16. Ciceroni de Orat. III, 52. *antecipatio*. Apud Auctorem τῆς συνοπτικῆς παραδοσ. id dicitur τὸ ἐξ ὑπολήψεως προσώπων καὶ πραγμάτων. vid. ibi Scheffer.

Προμαλᾶττεσθαι. vid. voc. προγυμνάζεσθαι.

Προσμίον, Aristoteli Rhet. III, 14. definitur ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αἰλήσει προαῦλον. Ibi

Ibi et ita praecipit: τὸ ἀναγκαϊέτατον ἔργου τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστὶ τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ἔστι λόγος. διαπερ ἂν ὁῦλον ἢ, ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστὸν προοιμίῳ, Dionysius in Iud. Lyf. Cap. 17. de vi et destinatione prooemii praeclare disferit; cum quibus conferenda sunt, quae idem in Art. Rhet. Cap. 10, 13. de prooemii virtutibus et vitiis disputat. Hermogenes de prooemio agit Lib. I. περὶ εὐρεσ. Quatuor ibi prooemiorum genera recenset: τὸ ἐξ ὑπολήψεως, ἐξ ὑπαδιαμέσσεως, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ καιροῦ, de quibus ad singulas voces pluribus dictum est. Alia genera ab Hermogene praetermissa enumerat et explicat eius Scholiasτες ad l. c. p. 553. ut: τὰ ἐκ βαρύτητος προοίμιον, τὸ ἐξ ἐπαίνου τῶν ἀκουόντων, τὸ ἐξ αἰτίας, τὸ ἐξ ἀπολογίας οὐκ ἀπολειπούσης μέμψεως. His addit, τὸ ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ πάντων τῶν περιστατικῶν. Seutus Hermogenem Camariota in συνοπτ. παραδοσ. p. 18. definit: προοίμιόν ἐστι λόγος παρασκευάζων τὸν ἀκροατὴν εἰς ὑποδοχὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκείως τὸν ὑποκείμενον λόγον διατιθεῖς. Fusius omnem de prooemio disciplinam tradit Auctor Rhetor. ad Alexandrum p. 255. ap. Ald. cf. Schol. ad Hermog. l. c. p. 352. sqq. — Notabilis locus est Auctoris Prolegomen. ad Scholia in Hermog. ap. Ald. edita Tom. 2. et excerpta a Reiskio in Graec. Oratt. Vol. 8. p. 196. ubi narratur, quomodo Corax Orator primum προοίμιον, et ceteras orationis iustae partes meditando et humanam naturam consulendo invenerit. — Vlpianus ad Demosth. Orat. Olynth. I. p. 6. duo genera prooemiorum commemorat, τὰ τῶν κεφαλαίων, et τὰ ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ἐκείνα μὲν, inquit, τῷ παντὶ λόγῳ χάραν δίδωσι, καὶ σπέρματικὴν ἔχει τὴν δύναμιν τῶν διόλου λέγεσθαι μελλόντων· τὰ δὲ τῶν κεφαλαίων αὐτὰ μόνον θεραπεύει τὰ λυπεῦντα τὸ κεφάλαιον, h. e. prooemia illa proprie sic dicta, vel principia et exordia, ad totam causam spectant, omniumque sequentium veluti semina quaedam continent: haec autem quae cuilibet argumento separatim adduntur, singulis argumentis firmandis et commendandis inserviunt. — Auctor ad Herenn. I. 4. προοίμιον vertit *principium*, ab eoque distinguit *ᾠοδον*, *insinuationem*. Cap. 7. ita praecipit: „inter *insinuationem* et *principium* hoc interest: principium huiusmodi debet esse, ut statim apertis rationibus, quibus praescripsimus, aut benevolum, aut attentum, aut docilem faciamus auditorem; at insinuatio eiusmodi esse debet, ut occulte per dissimulationem eadem illa omnia conficiamus, ut ad eandem commoditatem in dicendi

opera pervenire possimus." vid. voc. *ἔφοδος*. — Quintil. IV, 1. p. 167. „Sive propterea, quod *ὄμη cantus* est, et citharoedi pauca illa, quae, antequam legitimum certamen inchoent, emerendi favoris gratia canunt, *prooemium* cognominaverunt, oratores quoque ea, quae, priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi iudicum animos praeloquuntur, eadem appellatione signarunt; sive, quod *ὄμιον* iidem Graeci *viam* appellant, id quod ante ingressum rei ponitur, sic vocari est institutum; certe prooemium est, quod apud iudicem, prius, quam causam cognoverit, profit." Sic et Vlpian. ad Demosth. Coron. p. 142. *ὁμιος ἢ ὁδός ἐστι, καὶ τὸ προσμύιον ὡς ὁδός σου παντός λόγου.* cf. Voss. Instit. Rhet. III. p. 3:8. sqq.

Προπαράτῃσις, *deprecatio*, vel *excusatio* oratoris, quam praemittit, ut sequentia sine offensione auditorum dicere possit. v. Apsin. Rhetor. p. 701.

Προσάπδοσις, fig. qua sententiis duabus aut pluribus propositis, sua cuique ratio vel posterius redditur, vel statim sub unaquaque sententia subiungitur. v. Rutil. Lup. I. p. 1. Apud Cic. de Orat. III, 52. est *in distributis supposita ratio*. Aquila Rom. §. 32. p. 175. ita; *προσάπδοσις*, *redditio*, nomen ex eo accipit, quod idem nomen in postrema parte membri aut eadem, quaecunque pars orationis redditur, est connexa, unde id membrum, aut is ambitus coepit, ut si velis hoc modo eloqui, cum quid quasi indigneris aut doleas: *tibi*, sceleratissime, imputare omnes calamitates suas respublica debet, *tibi*. vid. Quintil. IX, 4. p. 456.

Προσβολή, *aliquis ille linguae*, qui fit in literarum semivocalium et consonantium pronuntiatione, sive ad dentes, sive ad palatum, sive in labiis. Aristot. Poet. Cap. 20. p. 144. *ἐστὶ δὲ Φωνήν μὲν, ἄνευ προσβολῆς ἔχον Φωνὴν ἀνουςήν.* vid. voc. *ἀπόσασις*.

Προσδιαισύρειν, *extenuare* argumenta ap. Aristot. Rhet. III, 17. 22.

Προσδιορίζειν, est, *terminos praescribere* legi, excipiendo, limitando. Vnde et *limitationem* Icti vocant, quam Rhetores graeci *προσδιορισμὸν* dicunt. vid. Hermog. περὶ ἑαυ. p. 102, ubi de *status legitimi* tractatione agitur.

Προσ-

Προσδοκία, τὸ παρὰ προσδοκίαν, *inopinatum*, das *Ueberraschende*. Demetr. §. 152. Nomen ipsum *παραπροσδοκία* habet Tiberius Rhetor §. 16.

Προσσεπιπλήττειν, vid. *προσεπιπλήττειν*.

Προσκολλᾶσθαι, dicitur oratio, si *conglabatur*, *condensatur*, longis periodis destituta. Synonymum est τὸ συμπεκνωθῆαι. Dionys. de vi Demosth. Cap. 93. p. 1089. ubi in variis Demosthenicae orationis formis haec etiam laudatur: τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἀρμονίας καὶ διετάσας, τὰ δὲ προσκεκολλημένας καὶ συμπεκνωμένας, h. e. alia late et fufe diducta alia pressius densiusque elata.

Προσκορῆς, λόγος, fit ex nimia aequalitate, quam efficit defectus varietatis et coloris. Itaque talis oratio fastidium et nauseam excitat. Vnde Phoebammon in SchoL iungit *μούσχημα* καὶ *προσκορῆ λόγον* et addit: τὸ γὰρ αἰετομοίως ἔχον ἐμποιοῖ κόρον. Sic et Thersagoras apud Lucian. in Encom. Demosth. laudat *μεταβολὰς τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον*, *variationes satietati medentes*. Hesych. *προσκορῆ* κῆδῃ. ἀχαρῇ. Eustathius ad Hom. II. λ. p. 829. eleganti metaphora *δαυταλουργεῖαν ῥητορείας* in Homero laudat, quatenus lectorum fastidium ex narrationis descriptionisque perpetuitate ortum tollere, et veluti condire soleat infertis episodiis quibusdam: quemadmodum ars coqui in varietate ciborum apparanda cernitur. Eandem virtutem laudaturus in Calpurnio Plinius V, 17. *apte et varie*, inquit, *attollebatur*, *nunc residebat*: *excelsa depressis*, *exilia plenis*, *severis iucunda mutabat*.

Προσομιλητική, *sermocinatrix*. Plato in Lib. περὶ τοῦ ὄντος, in illo loco, ubi artem Sophisticam cum venatura comparat, τὴν ἡμεροθηρικὴν, venatum hominum, in duas classes distribuit, alteram βίαιον θῆραν, alteram πιθανουργικὴν, nempe δικανικὴν, δημηγορικὴν, καὶ προσομιλητικὴν, ita ut hoc ultimum genus latius pateat, et plura orandi dicendique genera complectatur. cf. Quintil. de ea re Lib. III, 4, p. 125. ubi hoc modo definit: *quae a forensi ratione disiungitur, et est accommodata privatis disputationibus, cuius vis eadem profecto est, quae dialecticae*.

Προποίησις, *σχδιασμοῦ*, sive *σχέδιον*, ab Hermogene περὶ μεθ. δεινот. refertur ad artificia oratoria, cum orator artem dissimulat, et auditoribus persuadet se

non meditata sed memoriter et repente cogitata nonnulla dicere. cf. Gregor. ad h. l. Cap. 17.

Προσπταίνειν. Aristoteles Rhet. III, 9. dum docet τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακρούς, h. e. in periodis membra posteriora neque nimis curta, neque nimis producta esse debere, haec addit: τὸ μὲν γὰρ μικρὸν, προσπταίνειν πολλάκις ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν, cum membrum ultimum curtum est et nimis dissimile priori, auditor in eo offendit: *der Zuhörer, der den letzten Satz mit dem ersten von gleicher Länge und gehörigen Verhältnisse erwartet, prellt gleichsam an, wenn er zu kurz abschnappt.* Hoc simili metaphora ita ulterius explicat: ἀνάγκη γάρ, ὅταν ἐτι ὁρμῶν ἐπὶ τὸ πρόβω καὶ τὸ μέτρον, οὐ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὅρον, ἀντισπαδῇ παυσαμένου, οἷον προσπταίνειν γίνεσθαι διὰ τὴν ἀντίκρουσιν, *der Satz endigt eher, als der Zuhörer glaubt: er ist mit seinen Gedanken gleichsam im Laufe: plötzlich endigt der Satz, und nun stößt sich der Zuhörer gleichsam an das unerwartete Ende, wie an einen im Weg geworfenen Stein.* Recte Cel. Buhlius omnem locum ita latine vertit: *Nam necesse est, cum auditor (cogitatione) ulterius procedens, et usque ad eum terminum, quem in mente habet, retrahatur ab oratore nimis brevi periodo utente; eum offendi propter repulsionem.* Contraria ratio est in periodis, quarum posterior pars iusto longius producta est. Tum auditor veluti relinquitur in cursu suo, impar longo itineri, nec ad id praeparatus, τὰ μακρὰ (sc. κῶλα περιόδου) ἀπολείπεσθαι ποιεῖ, ὥσπερ οἱ ἐξωτέρω ἀνακρίμπτοντες τοῦ τέρματος· ἀπολείπουσιν γὰρ καὶ οὗτοι τοὺς συμπεριτατοῦντας.

Προστίετι μὲνα, sc. ἐννοήματα, sunt sententiae, quae praeclaris et magnis rebus exprimendis servantur. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 941. ὅταν τις ἐνδόξους πράγμασι χρῆται.

Προσυναπάντησις, fig. ap. Alexandr. περὶ σχημ. p. 587. si duo nomina ita in fine componuntur, ut unumquodque aliquid in antecedentibus habeat, quo separatim referri debeat, ut in Homericis: οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. In his ὀλλύντων refer ad εὐχολήν, et ὀλλυμένων ad οἰμωγήν.

Προσφόρως, ἐρμηνεύειν, apud Demetr. de Eloc. §. 120. h. e. apte et accommodate rebus orationem conformare. Ante dixerat idem τὸ πρέπον Φυλάσσειν.

Προφ.

Προσφωνηματικός, λόγος, oratio compellatoria, paragenetica. Dionys. Art. Rhet. Cap. 5. Tales hodie extant Himerii Sophistae Oratt. III. IV. X. XI. XIII. XIV. vid. voc. *προσφωνήσις*.

Προσφωνήσις, ἡ γινομένη τοῦ λόγου ἀπότασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον. Ita ex Scholiaste MS. in Liban. Orat. IV. Morellius p. 172. ubi et de genere orationum *προσφωνητικῶν*. οἱ *προσφωνητικοὶ λόγοι μικροὶ εἰς ἴσιν γράφονται* δὲ, ὅταν ἔξωθέν τις ὦν εἰς ἡμᾶς ἐλθῇ, ἢ βασιλεὺς, ἢ μέγας στρατηγός, καὶ εἰσὶν ὥσπερ *χαριεντισμοὶ* ὑπὸ τῶν κατοικοῦντων τὴν πόλιν. Talem orationem Aristides scripserat Commodο, cum Smyrnam ingredere-
tur. vid. Opp. Tom. I. p. 269.

Προσωποποιία. Demetrio de Eloc. §. 265. introductionem personae mortuae aut fictae notat. Hesych. ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις, ἔπη τί. Sed apud Hermogenem *περὶ εὐρ.* Lib. III. p. 128. etiam *προσωποποιία* dicitur ea oratio, quae faciem, vultum, et animum hominis demonstrat, aut quae, quale sit alicuius hominis factum, ostendit, et quasi ob oculos ponit. Hoc fit aliquando ab ipso oratore, aliquando etiam ab adversario, h. e. confessione adversarii per oratorem introducta. vid. Apfin. Art. Rhet. p. 707. Auct. ad Herenn. IV, 49. et 53. Rutilius Lup. II, 6. utitur voce *desfarmare*, pro simpl. formare, ut Rufinian. de Schem. p. 52. *προσωποποιίαν deformationem* appellat. vid. Ruhnck. ad Rut. Lup. I. c. — Quintiliano etiam Lib. VI, 1. p. 271. *prosopopoeiae* dicuntur *fictae alienarum personarum orationes*, ad affectum miserationemque excitandam idoneae. Adfert exemplum ex Cic. Milon. 34. — Cic. de Orat. III, 52. *personarum ficta induitio*, gravissimum lumen augendi. Apud Quintil. IX, 2. 31. sq. haec sunt: „Vrbes etiam populiue vocem accipiunt. Ac sunt quidam, qui has demum *προσωποποιίας* dicant, in quibus et corpora et verba fingimus. Sermo-
nes hominum assumulatos dicere *διαλέγουσ* malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt, *sermocinationem*. Ego, iam recepto more, utrumque eodem modo appellavi.“

Πρότασις, propositio, enunciatio simplex. Aristot. Rhet. I, 3. ubi dicit syllogismum ex *προτάσεσι* constare. Lib. II, 1. iungit *δόξας καὶ προτάσεις χρησίμους πρὸς πίσεις*, h. e. sententiae et propositiones, quae valent ad fidem faciendam,

ciendam, ut cum docet, quid in singulis adfectibus et moribus inest, unde argumenta duci queant. Hinc et *τοιχεῖα* et *πρωτάσεις* iungit Aristot. I, 2. eodemque sensu Cap. 3. *πρωτάσεις ῥητορικάς* appellat τὰ τακμήρια, σημεία, et τὰ εἰκότα, qui sunt fontes fidei faciendae, de quibus separatim diximus. cf. Dionys. in Iud. Isaei Cap. 15. et Vatri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 19. sq. Eodem modo Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 283. *πρωτάσεις αἰκεῖας* vocat, sententias et propositiones, quibus orator causam suam firmare et probare instituit. Hinc ap. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 46. *προτείνειν πρωτάσεις*, est, *proponere et tractare argumenta adversaria*. Gregorius ad h. l. *πρότασιν* explicat τὴν *ἐπαγγελίαν τῆς προφοράς*. Et Auctor συνοπτ. παραδ. p. 8. *πρότασις ἐστὶ λόγος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά*. ὑποφορά δέ, ἐ τοῦ ἐχθροῦ λόγος. Anonymo de Rhetor. ed. Fisk. h. p. 202. *πρότασις ἐστίν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ τῆς ἀξιώσεως δήλωσις*. Apud Hermog. περὶ εὐρ. Lib. I. p. 28. *πρότασις* etiam dicitur prima pars exordii uniuscuiusque, s. propositio et declaratio rei exponendae. Itaque non dialectica *πρότασις*, quae subiecto et praedicato constat, sed oratoria nunc intelligenda est. Ad Dialecticam etiam pertinent, quae Suidas habet in voc. *πρότασις*.

Προτίμησις. τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον, ea forma dicendi, qua res veluti secundum dignitatem et ordinem enumeramus, his particulis utentes: *πρῶτον, μάλα, ἔτα* etc. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 146.

Προτροπή, suasio, quae in deliberativo genere dicendi locum habet, contraria τῇ ἀποτροπῇ, *disuasioni*. v. Aristot. Rhet. I, 3. — Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 236. Ald. *προτροπή μὲν ἐστίν, ἐπὶ προαιρέσεις, ἢ λόγους, ἢ πράξεις παρόλησις. ἀποτροπή δὲ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ λόγων, ἢ πράξεων διακώλυσις*. Hinc *προτροπτικά ἐπιχειρήματα* dicuntur sententiae, quae habent vim persuadendi, et perducendi iudices in sententiam nostram, apud Sopatr. διαμρ. p. 328. Sic et Plato ap. Diog. Laert. Sect. 59. *προτροπὴν* et *ἀποτροπὴν* in disciplina Rhetorica explicavit. — Quomodo a *προτροπῇ* differat ἡ *συμβουλή*, docet Vipian. ad Demosth. Olynth. I. p. 8. *ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς καὶ τὰ ἀγαθὸν, ὑπὲρ οὗ συμβουλεύουσιν, ἀμφισβήτησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ ἂν περιγενόμεθα τῶν χρησίμων, ἀντίβησιν ἐπιδέχεται. ἐν δὲ ταῖς προτροπαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν πρόβλητον, καὶ ὁ τρόπος*. Est etiam figura orationis, *προτροπή*

πῇ dicta, h. e. *adhortatio ad aliquam rem*. v. Iul. Rufinian. §. 35.

Προὔχειν, *eminere* dicuntur sententiae in oratione inaequabili, cum earum nonnullae praecipue splendent, et veluti emergunt e ceteris, ut panni purpurei late splendentes. Contraria est διήγησις λείως καὶ ὁμαλῶς προοῦσα ap. Lucian, de Hist. conscr. Cap. 55.

Πρόφασις, *expositio causae*, qua in prooemio orator ntitur. Dionys. Iud. Isaai Cap. 7, cf. voc. προῤεσις, et προέκθεσις.

Προφορά, *pronuntiatio*, eadem quae ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens. v. Dionys. de vi Demosth. Cap. 22. p. 1023. et Hermog. Lib. I. περὶ ῥ. p. 66.

Πρόχειρον, τὸ τοῦ λόγου, dicitur *celeritas* illa, quae iocum aliquem commendat, quia non lentae meditationis, sed ingenii celeris et vividi documentum est. Demetr. de Eloc. §. 261. vel 173. ed. Fisch. Hesych. προχείρως ἐτοίμως, ταχέως, ὀξέως.

Πτερυγίζειν, *solutius bracchium movere*, et in latus extendere, vitium gesticulationis lascivientis, a more gallorum gallinaceorum translatum, qui veluti triumphantes alas plangere solent. Ita Crescoll. in Vacatt. Autumn, Lib. II. p. 370. Sed Scholiastes ad Aristoph. Plut. 575. ita explicat, ut dicat per metaphoram dictum de pullis avium, qui motis alis tamen evolare non possint, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύναται, ut dictum sit de iis, qui frustra et sine eventu aliquid conantur. Itaque alii Schol. ibi explicant, κοῦφα λαλεῖν, δορυβεῖν διὰ λόγων, ματαμοπονεῖν. τὸ γὰρ πτερόν ἡ χῶδός καὶ δορυβητικόν. vid. Hesych. et Suidas.

Πτωχὰ, νοήματα, sententiae *humiles, tenues*, quae opponuntur πλουσίαις, plenae, copiosae. ap. Dionys. de Compos. Cap. 4.

Πυθμήν. πυθμέναις λόγων dixit Protagoras, τὰς τῶν λόγων διαιρέσεις, partes orationis quas ille statuebat, εὐχολήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Sic Diog. Laert. in Protag. quem Suidas compilavit in voc. πυθμήν.

Πυργεῦν. vid. voc. ὕψος.

Πύσμα,

γυμνάσματα, inquit Scholiast. ad Aphthon. προς τελείους λόγους ἡμᾶς γυμνάζει. Et plenius Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. in Rhet. Ald. Tom. 2. ὥσπερ ἐπὶ τῶν παίδων τὸ γάλα πρὸ τῆς σαρκοῦ τροφῆς αἱ μητέρες αὐτοῖς προάγουσι, οὕτω τὰ ἀπλούστερα πρότερον ἐκδιδασκόμεθα τῶν μαθημάτων, ὅ ἐστι τὰ προγυμνάσματα. ἔχει οὖν ἕκαστον αὐτῶν ἀναφορὰν πρὸς ἓν τῆς ρητορικῆς εἶδος· οἶδον ὁ μῦθος καὶ ἡ χρεῖα, καὶ ἡ γνῶμη, ἐπὶ τὸ συμβουλευτικὸν ἀνάγονται, ὁ κοινὸς τόπος ἐπὶ τὸ δικανικόν, τὰ δὲ ἄλλα, κοινὰ μετέχει γὰρ ἕκαστον ἕκαστον τῶν τριῶν εἰδῶν. Vnde Hermog. Progymnasm. Cap. 12. τὰ γυμνάσματα, h. e. orationes fictas, opponit τῇ πραγματικῇ, orationibus veris. Suetonius de Illustr. Gramm. Cap. 4. *institutiones* appellat, ad eloquentiam praeparandam, ut problemata. paraphrases, elocutiones, ethologias, aliaque hoc genus, ne scilicet ficci omnino atque aridi pueri Rhetoribus traderentur.

Προδιασάφσεις, fig. dicitur, si sententiae plenae et perspicuae per se aliquod verbum additur augendae perspicuitatis causa, ita ut, etiam si illud verbum abesset, tamen planus sensus futurus esset. Alexander *περὶ σχημ.* p. 584. huius figurae haec exempla ponit: αἰὲν οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἠνδανε θυμῷ, in quo τὸ θυμῷ additur per *προδιασάφησιν*, vel: ταῦτα ἐννοήσας τῇ ψυχῇ, ubi in τῷ ἐννοεῖν iam per se intelligitur ἡ ψυχὴ.

Προδιόρθώσεις, *praevia correctio*, s. occupatio auditorum, ne id, quod forte offendere eos possit, inauditum vel inexpectatum veniat. v. Tiber. Rhet. §. 8. Alexand. *περὶ σχημ.* Aquila Rom. §. 1. Eustathius qui more veterum Grammaticorum et Rhetorum, technologiae rhetoricae praecepta in Homero quoque commemorare solet, huius formae mentionem facit ad II. l. p. 733. κατὰ νόμον ἐντέχνου ρητορείας παραιτησάμενος νέμεσιν, καὶ ἐν σχήματι προδιόρθώσεως αἰτησάμενος μὴ χολωθῆναι τὸν βασιλέα, καὶ οὕτω τῇ τοῦ λόγου τραχύτητι κεράσας ἐπιείκειαν. Paullo post eandem formam etiam *προθεραπεῖαν* appellat. vid. voc. *προθεραπεία*.

Προέκθεσις, expositio rerum et capitum, de quibus deinceps argumentandum sit: quam alii *πρόθεσιν* et *πρόφασιν* dixere. v. Hermog. *περὶ δεινот.* p. 26. ubi dicit veteres illam *ὑπόσχεσιν* nominasse. Sic Tzetz. ad Lycophr. p. 6. has figuras, ut synonymicas, iungit: *προαναφώνημα, ὑπόσχεσιν, προκατασκευὴν, προκατατάσιν, προσοχήν, προδή-*

προδιήγησιν. Eustath. ad Hom. II. p. 7. σχῆμα, inquit, εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ προέκθεσις, προδιδάσκουσα καφαλατωδῶς καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἐφεξῆς λόγου σκοπόν. Idem ad II. λ', 839. synonyma iungit προπαράσκευῇν, προέκθεσιν, ὑπόσχεσιν, προαναφώνησιν, neque aliter ad II. α'. p. 18. ubi diserte has formas Rhetoribus tribuit. vid. voc. προκατασκευή.

Προεκενοῦν, τὰ πράγματα, dicuntur ii, qui in narratione omnia et singula facta *enarrando exhaustiunt*. Apfin. Art. Rhet. p. 692. Idem et λεπτολογεῖν aliis dictum. vid. supr. hoc voc.

Προεξαγκωνίζειν, proprie *bacchia extendere, tollere*, haud dubie ex athletarum disciplina verbo translato, qui brachiis sublati et vibratis pugnae proludunt. vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. 322. Hinc ab Aristotele Rhet. III, 14. fin. ad oratorem traductum, qui prooemio quodam utitur, priusquam ad rem ipsam deveniat. vid. voc. προανακινεῖν, quod in illo loco quodammodo synonymum ponitur.

Προεπίζευξις fig. apud Phoebamm. Schol. p. 590. διαστολή δύο προσώπων ἐν παραβολῇ μέσου τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου δυνικῶς ἢ πληθυντικῶς ὑπὲρ ἀμφοτέρων εἰρημένου πρὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐνὸς αὐτῶν, v. c. ὁ δὲνα τόδα ἐποίησεν, καὶ ὁ δὲνα. Talis forma, Eustathio monente ad II. ν'. p. 948. est in his: Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην. ὁ μὲν, ἔγχρ' ὀξυόεντι· ἴστ' ἀκοντίσαι· ὁ δ' ἀπονευρῆφιν οἰσῶ. Nam in prima sententia de duobus illis aliquid praedicabatur, quod utrique commune erat, ὁμαρτήτην, sed mox singulis diversae res et munia tribuuntur.

Προεπιπλήττειν. Aristoteles Rhet. III, 7. 12. ubi docet in vocibus et dicendi formis durioribus quaedam remedia adhibenda esse, quibus veluti molliatur et corrigatur durities illa et ὑπερβολή, quaeque aliis Rhetoribus dici solent *θεραπείαι, παραμυθία, μελίγματα*, ita praecipit: ἄνος δ' ἐπὶ πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλούμενον. δὲ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν (ita Gesnerus ad Quintil. I. l. scribendum censuit pro προσεπιπλήτειν, ut vulgo legitur, Buhlius quoque V. C. edidit, et Cel. Vaterus nuper in Animadv. ad Arist. probavit) h. e. orator in omni excessu, id est, si quid periculosius et audacius dixerit, primus ipse se reprehendere et corrigere debet, ut illa au-

T

dacia

dacia minus offendat et recte molliatur. Attulit in eundem sensum haec verba Quintilianus VIII, 3. 37. „Si quid periculosius finxisse videbitur, quibusdam remediis praemuniendum est; *ut ita dicam, si licet dicere* etc. Quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt, proderit, quae non tuto dici possunt. In quo non falli iudicium nostrum, sollicitudine ipsa manifestum erit. Qua de re graecum erit illud elegantissimum, quo praecipitur ita: *προσπιλήττειν τῇ ὑπερβολῇ.*“

Πρόθεσις, *propositio* argumenti, qua narratur res, cuius in sequentibus demonstratio additur. vid. Aristot. Rhet. III, 13. ubi et τὸ προλέγειν vel τὸ πρῶγμα ἐπεὶ περὶ οὗ. Idem et πρόβλημα dicitur, *quaestio, status causae*; et mox eadem διήγησις. Sed differt a προοιμίῳ proprie sic dicto, quod non omnibus orationum generibus convenit. Ergo partes absolutae orationis, τὰ πλεῖστα, ut Aristoteles ait, sunt προοίμιον, πρόθεσις, πῖσις, ἐπιλογος. Nam ille necessarias orationis partes, ἀναγκαῖα μέρη, duas tantum statuebat, πρόθεσιν καὶ πῖσιν. cf. Quintil. IV, 4. p. 197. — Dionysius in Iud. Lyf. Cap. 17. inter τὸ προοίμιον et διήγησιν mediam, et utriusque veluti vinculum, πρόθεσιν ponit. Ceterum προθέσεις etiam *praepositiones* dicuntur, sensu noto, qui ad technologiam grammaticam pertinet. v. Dionys. de Compos. Cap. 2.

Προθεραπεία, *praevia expositio*, qua ceteris, quae sequuntur, fidem aut veniam conciliamus. Hoc fit in rebus miris et incredilibus, quibus ut lector aut auditor non offendatur, praemittimus ea, ex quibus illa verisimilia et credibilia fieri possint. vid. Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 214. ubi id dicitur ἰσθαι τὰ κατόχλα τῇ παρασκευῇ, et mox τὰ προμαλαχθέντα τῇ ἐρμηνείᾳ. Vnde haec tractatio etiam πρόμαλξις, προδιόρθωσις dici solet. cf. Phoebamm. Schol. περὶ σχημ. p. 591. et Ael. Herodian. περὶ σχημ. ap. Villos. in Anecd. T. II. p. 92. Hinc et προθεραπείαν ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν dicitur, qui in introitu vel prooemio promittit, se omnia probare et componere vel le, quae causae suae contraria vel perniciose videri possint. Sic Vlpian. Proleg. in Demosth. ubi et κατασκευῆς προοιμιακῆς mentionem facit, et Demosthenem dicit προθεραπεύσαντα ἑαυτῷ τὸν ἀκροατὴν, καὶ προσεπαγγελλόμενον κατορθώσεις ἑαυτὸν ἅπαντα.

Προ-

Προθωρία, introductio, et praefatio, qua Rhetores declamationum suarum argumenta, partes, et artificia enarrare solebant. De his vid. Crescoll. Theatr. IV, 8. p. 197. Eius exemplum est ad Himerii Orat. I. ed. Wernsdorf. p. 322.

Προκάλυμμα, dicitur, si orator quaedam leviora vel aliena crimina eius, contra quem dicit, eo consilio contemnit, ut caetera, quae magis ad rem praesentem pertinent, amplificare et exaggerare possit. Augēt illa forma auctoritatem et fiduciam oratoris, qui ea re significat, se non opus habere cunctis criminibus, ut adversarium profliget, sed unum esse tantum, ut cetera omnia quodammodo praevaleat. Eius formae exemplum vid. in Demosth. Orat. Midian. p. 378. et ibi Vlpian.

Προκατάληψις, praemunitio, ea forma vel figura orationis, qua aliquod argumentum vel effatum adversarii praevia occupatione diluimus et elevamus. v. Alexand. et Phoebamm. *περί σχημ.* pag. 591. Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 250. Ald. *προκατάληψις ἐστὶ, δι' ἧς τὰ τε τῶν ἀκουόντων ἐπιτιμήματα, καὶ τοὺς τῶν ἀντιλέγειν μελλόντων λόγους προκαταλαμβάνοντες, ὑπεξαμρήσομεν τὰς ἐπ. φερόμενας δυσχωρίας.* Et alio loco p. 259. *αὕτη δὲ ἐστὶ, δι' ἧς τὰς ἐνδεχομένας ἀντιλογίας ῥηθῆναι τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημέναις, προκαταλαμβάνων διασύρεις.* Rutil. Lup. II. 4. *πρόληψις* vocat. v. Quintil. IX, 3. 49. cf. Iul. Rufinian. Fig. 2. p. 268. ed. Ruhnck. et voc. *προκατασκευή*, quae illi fere similis est. Hanc vim sine dubio habet τὸ *προδικονομεῖσθαι*, cuius mentionem facit Cic. ad Q. Fratr. II, 3. *Hic προωκονομησάμην quiddam eὐκαίρως de iis, quae in Sextium apparabantur crimina, et cum ornavi veris laudibus.* Interpretes ad h. l. nihil, opinor, viderunt.

Προκαταρκτικά, ἐννοιαι, sententiae primae, quibus oratio, vel eius praecipuae partes praeparantur et inchoantur. Hermog. Lib. II. *περί ιδ.* p. 304. Sopatr. *δικαί.* p. 293.

Προκατασκευή, praevia occupatio, qua efficiamus, ut si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendant. Hermog. Lib. IV. *περί εὐρεσ.* p. 214. Eadem etiam *προδιδρωσις, προθεραπεία, πρόμαξις* Rhetoribus dicitur. Deinde *προκατασκευή* appellatur etiam veluti *vestibulum confirmationis*, quam sequitur ipsa *κατάσκευη*.

σκευή. vid. Hermog. l. c. Lib. II. p. 70. et III. p. 70. Trapezuntius πρόδον vel πρόσδον appellat; Auctor Heren. *partitionem, enumerationem et causae expositionem*, Hermog. l. c. προέκθεσιν τῶν κεφαλαιῶν τοῦ πράγματος. Vnde et Rhetoribus graecis προκατάσκευος διήγησις dicta est, *praestructiva* narratio, h. e. quae in se quaestionum semina habeat, v. Fortunat. Rh. p. 63. ed. Pith. et voc. *σπερματικός*. Eandem formam oratores veteres etiam υπόσχεσιν dixere, *promissionem*, quoniam pollicebantur, se de causae suae capitibus acturos esse. Scholiast. anon. ad Hermog. περὶ εὐρ. Lib. III. p. 361. Ald. ἴσθον δὲ, ὅτι ἡ προκατάσκευὴ καὶ ἐκθέσις καὶ ἐπαγγελία, καὶ υπόσχεσις λέγεται. vid. Voss. Instit. Rhet. Lib. 3. p. 365. cf. Dionys. Hal. in Iud. Lyf. et Isaei Cap. 15.

Προκατάσσεις, est veluti *aditus narrationis*, eiusque *praeparatio*, quae et προδιήγησις dicitur Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. I. p. 34. *narratio antecedens, et antecurrens*. Causam huius formae hanc addit: ἄτεχνον γὰρ καὶ ἰδιωτικὸν τὸ τῆς διηγέσεως αὐτόθεν ἄρχεσθαι, ὅθεν τὸ πρόβλημα λέγει, *remotum ab arte, et imperitum est, statim a narratione incipere, vel statim inde incipere, ubi definit exordium*. vid. quae dicta sunt de eadem re in voc. βάσις, et κατάσεις. Illud praeceptum ita expressit Sopatr. διαμρ. p. 310. καλὸν ἐν τούτοις τῶν ζητημάτων προκαταστατικοῖς χρῆσθαι νοήμασι, καὶ μὴ ἀπλῶς εἰσβάλλειν εἰς τὴν μάταισιν, εὐθόρα γὰρ τοιοῦτον ἀρρητόρευτον. Photius Bibl. Cod. 165. hanc προδιατύπωσιν appellare videtur.

Προκλητικός. Hermogenes περὶ εὐρ. Lib. III. p. 142. ubi de collocatione et ordine argumentorum agit, κεφαλαιὸν προκλητικὸν appellat, quod alia argumenta veluti *provocat*, atque ita probandi officium et negotium continuat.

Πρόληψις, schema orationis, cum in exordio occupantur ea, quae nobis obstare videntur. vid. Quintil. IV, 1. p. 123. et IX, 2. 16. Ciceroni de Orat. III, 52. *anteoecupatio*. Apud Auctorem τῆς συνοπτικῆς παραδοσ. id dicitur τὸ ἐξ ὑπολήψεως προσώπων καὶ πραγμάτων. vid. ibi Scheffer.

Προμαλᾶττεσθαι. vid. voc. προγυμνάζεσθαι.

Προσμίον, Aristoteli Rhet. III, 14. definitur ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αἰλήσει προαῦλιον. Ibi

Ibi et ita praecipit: τὸ ἀναγκαῖάτατον ἔργου τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστὶ τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ἔ λόγος. διαπερ ἂν ὁῦλον ἢ, ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστὸν προοίμιον, Dionysius in Iud. Lyf. Cap. 17. de vi et destinatione prooemii praeclare disferit; cum quibus conferenda sunt, quae idem in Art. Rhet. Cap. 10, 13. de prooemii virtutibus et vitiis disputat. Hermogenes de prooemio agit Lib. I. περὶ εὐρεσ. Quatuor ibi prooemiorum genera recenset: τὸ ἐξ ὑπολήψεως, ἐξ ὑποδιαίρεσως, ἐκ περιουσίας, ἐπὶ καιροῦ, de quibus ad singulas voces pluribus dictum est. Alia genera ab Hermogene praetermissa enumerat et explicat eius Scholiastes ad l. c. p. 553. ut: τὰ ἐκ βαρύτητος προοίμιον, τὸ ἐξ ἐπαίνου τῶν ἀκούοντων, τὸ ἐξ αἰτίας, τὸ ἐξ ἀπολογίας οὐκ ἀπολειπούσης μέψεως. His addit, τὸ ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ πάντων τῶν περιστατικῶν. Sequentus Hermogenem Camariota in συνεπτ. παραδοσ. p. 18. definit: προοίμιόν ἐστι λόγος παρασκευάζων τὸν ἀκροατὴν εἰς ὑποδοχὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκείως τὸν ὑποκείμενον λόγον διατιθεῖς. Fusius omnem de prooemio disciplinam tradit Auctor Rhetor. ad Alexandrum p. 255. ap. Ald. cf. Schol. ad Hermog. l. c. p. 352. sqq. — Notabilis locus est Auctoris Prolegomen. ad Scholia in Hermog. ap. Ald. edita Tom. 2. et excerpta a Reiskio in Graec. Oratt. Vol. 8. p. 196. ubi narratur, quomodo Corax Orator primum προοίμιον, et ceteras orationis iustae partes meditando et humanam naturam consulendo invenerit. — Vlpianus ad Demosth. Orat. Olynth. I. p. 6. duo genera prooemiorum commemorat, τὰ τῶν κεφαλαίων, et τὰ ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ἐκείνα μὲν, inquit, τῷ παντὶ λόγῳ χάραν δίδωσι, καὶ σπέρματικὴν ἔχει τὴν δύναμιν τῶν διόλου λέγεσθαι μελλόντων· τὰ δὲ τῶν κεφαλαίων αὐτὰ μόνον θεραπεύει τὰ λυπεῦντα τὸ κεφάλαιον, h. e. prooemia illa proprie sic dicta, vel principia et exordia, ad totam causam spectant, omniumque sequentium veluti semina quaedam continent: haec autem quae cuilibet argumento separatim adduntur, singulis argumentis firmandis et commendandis inserviunt. — Auctor ad Herenn. I. 4. προοίμιον vertit *principium*, ab eoque distinguit *ἔφοδον*, *insinuationem*. Cap. 7. ita praecipit: „inter *insinuationem* et *principium* hoc interest: principium huiusmodi debet esse, ut statim apertis rationibus, quibus praescripsimus, aut benevolum, aut attentum, aut docilem faciamus auditorem; at insinuatio eiusmodi esse debet, ut occulte per dissimulationem eadem illa omnia conficiamus, ut ad eandem commoditatem in dicendi

opera pervenire possimus.“ vid. voc. ἔφοδος. — Quintil. IV, 1. p. 167. „Sive propterea, quod οἶμη cantus est, et citharoedi pauca illa, quae, antequam legitimum certamen inchoent, emerendi favoris gratia canunt, *prooemium* cognominaverunt, oratores quoque ea, quae, priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi iudicum animos praeloquuntur, eadem appellatione signarunt; sive, quod οἶνον iidem Graeci *viam* appellant, id quod ante ingressum rei ponitur, sic vocari est institutum; certe prooemium est, quod apud iudicem, prius, quam causam cognoverit, profit.“ Sic et Vlpian. ad Demosth. Coron. p. 142. οἶμος ἢ ὁδός ἐστι, καὶ τὸ προοίμιον οἷς ὁδός τοῦ παντός λόγου. cf. Voss. Instit. Rhet. III. p. 3-8. sqq.

Προπαράτῃσις, *deprecatio*, vel *excusatio* oratoris, quam praemittit, ut sequentia sine offensione auditorum dicere possit. v. Apstin. Rhetor. p. 701.

Προσάπδοσις, fig. qua sententiis duabus aut pluribus propositis, sua cuique ratio vel posterius redditur, vel statim sub unaquaque sententia subiungitur. v. Rutil. Lup. I. p. 1. Apud Cic. de Orat. III, 52. est *in distributis supposita ratio*. Aquila Rom. §. 32. p. 175. ita: *προσάπδοσις*, *redditia*, nomen ex eo accipit, quod idem nomen in postrema parte membri aut eadem, quaecunque pars orationis redditur, est connexa, unde id membrum, aut is ambitus coepit, ut si velis hoc modo eloqui, cum quid quasi indigneris aut doleas: *tibi*, sceleratissime, imputare omnes calamitates suas respublica debet, *tibi*. vid. Quintil. IX, 4. p. 456.

Προσβολή, *alifus* ille *linguae*, qui fit in literarum semivocalium et consonantium pronuntiatione, sive ad dentes, sive ad palatum, sive in labiis. Aristot. Poet. Cap. 20. p. 144. ἐστὶ δὲ Φωνήεν μὲν, ἄνευ προσβολῆς ἔχον Φωνὴν ἀκουσὴν. vid. voc. ἀπόσασις.

Προσδιασύρειν, *extenuare* argumenta ap. Aristot. Rhet. III, 17. 22.

Προσδιορίζειν, est, *terminos praescribere* legi, excipiendo, limitando. Vnde et *limitationem* Icti vocant, quam Rhetores graeci *προσδιορισμὸν* dicunt. vid. Hermog. περὶ ἑαυ. p. 102, ubi de *status legitimi* tractatione agitur.

Προσ-

Προσδοκία, τὸ παρὰ προσδοκίαν, *inopinatum*, das *Ueberraschende*. Demetr. §. 152. Nomen ipsum παραπροσδοκία habet Tiberius Rhetor §. 16.

Προσ επιπλήττειν, vid. *προεπιπλήττειν*.

Προσκολλᾶσθαι, dicitur oratio, si *conglabatur*, *condensatur*, longis periodis destituta. Synonymum est τὸ συμπεκνωθῆαι. Dionys. de vi Demosth. Cap. 93. p. 1089. ubi in variis Demosthenicae orationis formis haec etiam laudatur: τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἀρμονίας καὶ διεσώσας, τὰ δὲ προσκεκολλημένας καὶ συμπεκνωμένους, h. e. alia late et fuse diducta alia pressius densiusque elata.

Προσκορῆς, λόγος, fit ex nimia aequalitate, quam efficit defectus varietatis et coloris. Itaque talis oratio fastidium et nauseam excitat. Vnde Phoebammon in Schol. iungit μουόσχημον καὶ προσκορῆ λόγον et addit: τὸ γὰρ αἰετοειδὲς ἔχον ἐμποιεῖ κέρον. Sic et Therpsagoras apud Lucian. in Encom. Demosth. laudat μεταβολὰς τὰς ἀφαιρούσας τὸν κέρον, *variationes satietati medentes*. Hesych. προσκορῆ ἀπὸ ἀχαρῆ. Eustathius ad Hom. II. λ. p. 829. eleganti metaphora δαιταλουργίαν ῥητορίας in Homero laudat, quatenus lectorum fastidium ex narrationis descriptionisque perpetuitate ortum tollere, et veluti condire soleat insertis episodiis quibusdam: quemadmodum ars coqui in varietate ciborum apparanda cernitur. Eandem virtutem laudaturus in Calpurnio Plinius V, 17. *apte et varie*, inquit, *attollebatur, nunc residebat: excelsa depressis, exilia plenis, severis incunda mutabat*.

Πρασομιλητικὴ, *sermocinatrix*. Plato in Lib. περὶ τοῦ ὄντος, in illo loco, ubi artem Sophisticam cum venatura comparat, τὴν ἡμεροθρημικὴν, venatum hominum, in duas classes distribuit, alteram βίαιον θῆραν, alteram πιδανευργικὴν, nempe δικανικὴν, δημογορικὴν, καὶ πρασμιλητικὴν, ita ut hoc ultimum genus latius pateat, et plura orandi dicendique genera complectatur. cf. Quintil. de ea re Lib. III, 4, p. 125. ubi hoc modo definit: *quae a forensi ratione disiungitur, et est accommodata privatis disputationibus, cuius vis eadem profecto est, quae dialecticae*.

Προποιήσις, σχεδιασμὸς, sive σχεδίον, ab Her-mogene περὶ μετ. δεινот. refertur ad artificia oratoria, cum orator artem disimulat, et auditoribus persuadet se

non meditato sed memoriter et repente cogitata nonnulla dicere. cf. Gregor. ad h. l. Cap. 17.

Προσπατεῖν. Aristoteles Rhet. III, 9. dum docet τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακρούς, h. e. in periodis membra posteriora neque nimis curta, neque nimis producta esse debere, haec addit: τὸ μὲν γὰρ μικρὸν, προσπατεῖν πολλάκις ποιῇ τὸν ἀκροατὴν, cum membrum ultimum curtum est et nimis dissimile priori, auditor in eo offendit: *der Zuhörer, der den letzten Satz mit dem ersten von gleicher Länge und gehörigen Verhältnisse erwartet, prellt gleichsam an, wenn er zu kurz abschnappt.* Hoc simili metaphora ita ulterius explicat: ἀνάγκη γὰρ, ὅταν ἐπὶ ὁρμῶν ἐπὶ τὸ πῶρῳ καὶ τὸ μέτρον, οὗ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὅρον, ἀντισπασθῇ παυσαμένου, οἷον προσπατεῖν γίνεσθαι διὰ τὴν ἀντίκρουσιν, *der Satz endigt eher, als der Zuhörer glaubt: er ist mit seinen Gedanken gleichsam im Laufe: plötzlich endigt der Satz, und nun stößt sich der Zuhörer gleichsam an das unerwartete Ende, wie an einen im Weg geworfenen Stein.* Recte Cel. Buhlius omnem locum ita latine vertit: *Nam necesse est, cum auditor (cogitatione) ulterius procedens, et usque ad eum terminum, quem in mente habet, retrahatur ab oratore nimis brevi periodo utente; eum offendi propter repulsionem.* Contraria ratio est in periodis, quarum posterior pars iusto longius producta est. Tum auditor veluti relinquitur in cursu suo, impar longo itineri, nec ad id praeparatus, τὰ μακρὰ (sc. κῶλα περιόδου) ἀπολείπεσθαι ποιῇ, ὥσπερ οἱ ἐξωτέρῳ ἀνακάμπτοντες τοῦ τέρματος ἀπολείκουσι γὰρ καὶ οὗτοι τοὺς συμπεριπατοῦντας.

Προστέτιμμένα, sc. ἐννοήματα, sunt sententiae, quae praeclaris et magnis rebus exprimendis servantur. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 941. ὅταν τις ἐνδόξους πράγμασι χρῆται.

Προσυναπάντησις, fig. ap. Alexandr. περὶ σχημ. p. 587. si duo nomina ita in fine componuntur, ut unumquodque aliquid in antecedentibus habeat, quo separatim referri debeat, ut in Homericis: οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. In his ὀλλύντων refer ad εὐχολήν, et ὀλλυμένων ad οἰμωγήν.

Προσφῶρος, ἐρμηνεύειν, apud Demetr. de Eloc. §. 120. h. e. apte et accommodate rebus orationem conformare. Ante dixerat idem τὸ πρέπον Φυλάσσειν.

Προσ-

Προσφωνηματικὸς, λόγος, oratio compellatoria, paragenetica. Dionys. Art. Rhet. Cap. 5. Tales hodie extant Himerii Sophistae Oratt. III. IV. X. XI. XIII. XIV. vid. voc. *προσφωνησις*.

Προσφωνησις, ἡ γινομένη τοῦ λόγου ἀπότασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον. Ita ex Scholiaste MS. in Liban. Orat. IV. Morellius p. 172. ubi et de genere orationum *προσφωνητικῶν*. οἱ *προσφωνητικοὶ λόγοι μικροὶ εἰς ἴλιαν*. γράφονται δὲ, ὅταν ἔξωθεν τις ὦν εἰς ἡμᾶς ἐλθῇ, ἢ βασιλεὺς, ἢ μέγας στρατηγός, καὶ εἰσὶν ὥσπερ *χαριεντισμοὶ* ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν. Talem orationem Aristides scripserat Commodo, cum Smyrnam ingrederetur. vid. Opp. Tom. I. p. 269.

Προσωποποιία. Demetrio de Eloc. §. 265. introductionem personae mortuae aut fictae notat. Hesych. *ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις, ἔπη τί.* Sed apud Hermogenem *περὶ εὐρ.* Lib. III. p. 128. etiam *προσωποποιία* dicitur ea oratio, quae faciem, vultum, et animum hominis demonstrat, aut quae, quale sit alicuius hominis factum, ostendit, et quasi ob oculos ponit. Hoc fit aliquando ab ipso oratore, aliquando etiam ab adversario, h. e. confessione adversarii per oratorem introducta. vid. Apstin. Art. Rhet. p. 707. Auct. ad Herenn. IV, 49. et 53. Rutilius Lup. II, 6. utitur voce *deformare*, pro simpl. formare, ut Rufinian. de Schem. p. 52. *προσωποποιίαν deformationem* appellat. vid. Ruhnck. ad Rut. Lup. I. c. — Quintiliano etiam Lib. VI, 1. p. 271. *protopopoeiae* dicuntur *fictae alienarum personarum orationes*, ad affectum miserationemque excitandam idoneae. Adfert exemplum ex Cic. Milon. 34. — Cic. de Orat. III, 52. *personarum ficta inducilio*, gravissimum lumen augendi. Apud Quintil. IX, 2. 31. sq. haec sunt: „Vrbes etiam populi que vocem accipiunt. Ac sunt quidam, qui has demum *προσωποποιίας* dicant, in quibus et corpora et verba fingimus. Sermo- nes hominum assumulatos dicere *διαλέγουσ* malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt, *sermocinationem*. Ego, iam recepto more, utrumque eodem modo appellavi.“

Πρότασις, propositio, enuntiatio simplex. Aristot. Rhet. I, 3. ubi dicit syllogismum ex *προτάσεσι* constare. Lib. II, 1. iungit *δόξας καὶ προτάσεις χρησίμους πρὸς πείσεις*, h. e. sententiae et propositiones, quae valent ad fidem faciendam,

ciendam, ut cum docet, quid in singulis adfectibus et moribus inest, unde argumenta duci queant. Hinc et *σοφῆα* et *πρωτάσεις* iungit Aristot. I, 2. eodemque sensu Cap. 3. *πρωτάσεις ῥητορικὰς* appellat τὰ τεκμήρια, σημεία, et τὰ εἰκότα, qui sunt fontes fidei faciendae, de quibus separatim diximus. cf. Dionys. in Iud. Isaei Cap. 15. et Vaterni Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 19. sq. Eodem modo Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 283. *πρωτάσεις οἰκείας* vocat, sententias et propositiones, quibus orator causam suam firmare et probare instituit. Hinc ap. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 46. *προτείνειν πρωτάσεις*, est, *proponere et tractare argumenta adversaria*. Gregorius ad h. l. *πρότασιν* explicat τὴν ἐπαγγελίαν τῆς προφοράς. Et Auctor συνοπτ. παραδ. p. 8. *πρότασις ἐστὶ λόγος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά. ὑποφορά δὲ, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος*. Anonymo de Rhetor. ed. Fisk. p. 202. *πρότασις ἐστίν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ τῆς ἀξιώσεως δῆλωσις*. Apud Hermog. περὶ εὐρ. lib. I. p. 28. *πρότασις* etiam dicitur prima pars exordii uniuscuiusque, s. propositio et declaratio rei exponendae. Itaque non dialectica *πρότασις*, quae subiecto et praedicato constat, sed oratoria nunc intelligenda est. Ad Dialecticam etiam pertinent, quae Suidas habet in voc. *πρότασις*.

Προτίμησις. τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον, ea forma dicendi, qua res veluti secundum dignitatem et ordinem enumeramus, his particulis utentes: *πρῶτον, μάλα, ἔτα* etc. Hermog. περὶ ἰδ. lib. I. p. 146.

Προτροπή, suasio, quae in deliberativo genere dicendi locum habet, contraria τῇ ἀποτροπῇ, *disuasioni*. v. Aristot. Rhet. I, 3. — Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 236. Ald. *προτροπή μὲν ἐστίν, ἐπὶ προαιρέσει, ἢ λόγους, ἢ πράξεις παρακλήσις. ἀποτροπή δὲ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ λόγων, ἢ πράξεων διακώλυσις*. Hinc *προτροπτικὰ ἐπιχειρήματα* dicuntur sententiae, quae habent vim persuadendi, et perducendi iudices in sententiam nostram, apud Sopatr. διαμρ. p. 328. Sic et Plato ap. Diog. Laert. Sect. 59. *προτροπὴν* et *ἀποτροπὴν* in disciplina Rhetorica explicavit. — Quomodo a *προτροπῇ* differat ἡ *συμβουλή*, docet Vlpian. ad Demosth. Olynth. I. p. 8. *ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς καὶ τὸ ἀγαθόν, ὑπὲρ οὗ συμβουλευόμεν, ἀμφισβήτησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ ἂν περιγενόμεθα τῶν χρησίμων, ἀντίβησιν ἐπιδέχεται. ἐν δὲ ταῖς προτροπαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν πρόβλητον, καὶ ὁ τρόπος*. Est etiam figura orationis, *προτροπή*

πῇ dicta, h. e. *adhortatio ad aliquam rem*. v. Iul. Rufinian. §. 35.

Προὔχαιν, *eminere* dicuntur sententiae in oratione inaequabili, cum earum nonnullae praecipue splendent, et veluti emergunt e ceteris, ut panni purpurei late splendentes. Contraria est διήγησις λείως καὶ ὁμαλῶς προϊούσα ap. Lucian. de Hist. conscr. Cap. 55.

Πρόφασις, *expositio causae*, qua in prooemio orator nititur. Dionys. Iud. Isaei Cap. 7. cf. voc. πρόθεσις, et προέθεσις.

Προφορά, *pronuntiatio*, eadem quae ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens. v. Dionys. de vi Demosth. Cap. 22. p. 1023. et Hermog. Lib. 1. περὶ ῥ. p. 66.

Πρόχειρον, τὸ τοῦ λόγου, dicitur *celeritas* illa, quae iocum aliquem commendat, quia non lentae meditationis, sed ingenii celeris et vividi documentum est. Demetr. de Eloc. §. 261. vel 173. ed. Fisch. Hesych. πρόσχειρος ἐτοίμως, ταχέως, ὀξέως.

Πτερυγίζειν, *solutius brachium movere*, et in latus extendere, vitium gesticulationis lascivientis, a more gallorum gallinaceorum translatus, qui veluti triumphantes alas plangere solent. Ita Crescoll. in Vacatt. Autumn. Lib. II. p. 370. Sed Scholiastes ad Aristoph. Plut. 575. ita explicat, ut dicat per metaphoram dictum de pullis avium, qui motis alis tamen evolare non possint, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύναται, ut dictum sit de iis, qui frustra et sine eventu aliquid conantur. Itaque alii Schol. ibi explicant, κοῦφα λαλεῖν, δορυβεῖν διὰ λόγων, ματαμοπονεῖν. τὸ γὰρ πτερόν ἡχώθεται καὶ δορυβητικόν. vid. Hesych. et Suidas.

Πτωχὰ, νοήματα, sententiae *humiles, tenues*, quae opponuntur πλουσίαις, plenae, copiosae. ap. Dionys. de Compos. Cap. 4.

Πυθμήν. πυθμένας λόγων dixit Protagoras, τὰς τῶν λόγων διαιρέσεις, partes orationis quas ille statuebat, εὐχολήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Sic Diog. Laert. in Protag. quem Suidas compilavit in voc. πυθμήν.

Πυργοῦν. vid. voc. ὕψος.

Πύσμα,

Πύσμα, forma interrogationis, quam vero non sequitur affirmatio vel negatio simplex, ut in *ἐρωτήσῃ* vel *ἐρωτήματι*, sed potius uberior expositio vel refutatio, τὸ διεξοδικῶς ἀπαντήσαι. Sic Alexandr. περὶ σχημ. p. 581. Magis perspicue Phoebammon in Schol. distinguit *ἐρωτήσιν* et *πεύσιν* hoc modo: ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν, h. e. σύντομον ἀπόκρισιν, ut *ναὶ* vel *οὐ*; ἡ δὲ πύσις διὰ πλείονων. vid. voc. *πεύσις* et *ἐρώτησις*. Illius distinctionis mentionem etiam Suidas facit in voc. *πυνθάνεσθαι* et *πύσματα*, vid. Interpr. ad Quintil. IX, 1, et Cic. de Orat. III, 52.

P.

Ῥέειν. λέξις ῥέουσα καὶ μαλακὴ, *fluxa* et *mollis* dictio, a Photio Bibl. C. 94. tribuitur Iamblichō; ut Calpurnio *elegi fluentes* a Plin. Epist. V, 17. Mox in eodem Photius commemorat τὰ γαργαλίζον καὶ βλακῶδες, h. e. formam dictionis eam, quae titillationis et lasciviae quandam sensum prodit. Apud eundem ipse Pierius Presbyter C. 119. dicitur ὥςπερ ῥέων τῷ λόγῳ, propter summam dictionis perspicuitatem, simplicitatem et nativam quandam lenitatem, in qua nihil ab arte et studio impediementi est vel offensionis, μηδὲν ἐπιμελὲς ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς καὶ λείως καὶ ἡρέμα φερόμενος. cf. Cod. 141. ubi de Basilio M. ῥέων τῷ λόγῳ, καὶ ὥςπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον. — Philostratus etiam in Prooem. Vit. Soph. p. 482. Pythonem Byzantium dicit *θρασυόμενον*, καὶ πολὺ ῥέοντα, ab fiducia, *παρρησίᾳ*, et exundante orationis flumine. Hinc simili metaphora *ῥόμος τῶν λόγων* dictus Eunapio in vita Maximi p. 67. eodemque sensu in Vit. Proaeres. p. 114. *ῥύδην λέγειν*. Huc et *λογοδιάρροια* pertineat apud Athenaeum Lib. I. de qua vid. Casaub. Animadv. Cap. 19.

Ῥῆσις μακρὰ, διεξοδικὸς λόγος, καὶ μακρὸς. Suid. Deinde *ῤῆσις* est *declamatio*, peroratio, quatenus τῇ ἀναγνώσει, lectioni, opposita est. Ita Dionys. Iud. Ilocrat. Cap. 2. ἀναγνώσεως μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν, ἢ ῤήσεως.

Ῥητορεία, disertatio, s. oratio sententiam aliquam pluribus verbis declarans, quae et *διδασκαλία* dicitur, contraria τῇ γνώμῃ, sententiae brevi; ut si quis illud γνώθι σεαυτὸν pluribus verbis enunciet, fecerit *ῤητορείαν*, es ist nicht mehr Sentenz, sondern Unterricht, Abhandlung, *Raison-*

Raisonnement darüber. vid. Demetr. de Eloc. §. 9. Sic et τὸ ῥητορεῦσαι ap. Lucian. de Hist. Conscr. Cap. 58. iungitur τῷ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα: unde et saepe ἡ ῥητορεία simpliciter de arte dicendi, vel eloquentia dici solet, quam σοφιστείαν dixit Diog. Laert. Stilp. II. Denique ῥητορείας et δημηγορίας, ut synonyma iungit Diodor. Sic. Lib. XX. init. ut notet illas conciones et declamationes, quae historiis intermisceri solebant, ut a Thucydide factum scimus. vid. voc. δημηγορία. et cf. Cresoll. Theatr. Rhet. III, 8.

Ῥητορικὴ, Aristoteli Rhet. I, 2. est ars vel facultas perspicendi in quaque re, quid ad persuadendum idoneum sit: κειθούς δημιουργὸν etiam Socrates appellat apud Platonem Gorg. p. 17. Bipont. Vol. 4. Porro Rhetoricen, quia syllogismis, et affectuum virtutumque tractatione utitur, dicit esse οἶον παραφύες τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ τῆς περὶ τὰ ἥθη πραγματείας, h. e. πολιτικῆς, quandam propaginem dialecticae et disciplinae moralis vel politicae. Vnde et qui de arte rhetorica scribunt, dicunt se tractare μαθήδους τῶν πολιτικῶν λόγων. Nam eloquentia forensis et publica erat praecipue, propter quam dicendi praecepta excogitari et literis mandari solebant. cf. Auct. Rhetor. ad Alexandr. p. 235. ed. Ald. Vtilis lectu locus est de discrimine et vi Dialectices et Rhetorices apud Suidam in voc. διεξοδικούς, ex Alexandro Aphrodis. in Top. Aristotelis descriptus. cf. etiam Suid. in voc. ῥητορικὴ γραφή. Omnino de notione Rhetorices, quam multi Philosophorum veterum habuere, consulendus Sextus Empir. Antirrh. Lib. II. adv. Rhet. p. 288. — Schol. in Aphthon. Progymnasm. in Rhett. Ald. Tom. 2. ῥητορικὴ εἶρηται, ἥ τοι ἀπὸ τοῦ ῥυθὸν λέγειν, ἥ ἀπὸ τοῦ συνηγορεῖν τῷ νόμῳ. ῥῆτραν γὰρ τὸν νόμον φασὶ οἱ Δωριεῖς. Hesych. ῥῆτραν συνῆται διὰ λόγων ἢ δίκαι ἢ ὁμιλίας. Ῥήτρης ῥητορικῆς. Artis Rhetoricae a Corace in Sicilia primum inventae historiam vid. in Prolegom. ad Schol. Hermog. ap. Ald. Tom. 2. p. 5. cf. ibid. p. 8. et Quintil. II, 15. seqq. — ῥητορικὴ φιλόσοφος est apud Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 1. p. 757. quae et aliis dicta est ἡ τῶν λόγων φιλοσοφία. vid. Auct. Rhet. ad Alexandr. p. 236. — Plato τὸ εἶδος λόγου ῥητορικὸν appellabat, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν, εἰς ἐπίδειξιν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ πατηγορίας. v. Diog. Laert. in Plat. Cap. 52. Locrates, auctore Pseudo-Plutarch. in eius vita p. 336. ed. Reisk. interroganti, quidnam

nam esset Rhetorice, respondit: τὰ μὲν μικρὰ, μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα, μικρὰ ποιεῖν. Vnde Liban. Progymnasim. p. 31. Opp. T. I. ὅταν εἶπω ῥήτορα, ἄνθρωπον λέγω τὰ μεγάλα μὲν ἱκανὸν ὄντα μικρὰ δεῖξαι, καὶ μικρὰ δὲ μεγάλα, καὶ τὰ μὲν ἄδικα δίκαια, τὰ δὲ δίκαια οὐ τοιαῦτα. vid. Suid. in voc. ῥήτωρ. Plura de his omnibus vid. apud Crefoll. Theatr. Rhet. I. Cap. 11. — Denique, cum omnia dicendi artificia, eloquentiaeque lenocinia penes Rhetores essent, factum est, ut, si quid in oratione affabre aut eleganter dictum significare vellent, id ῥητορικὸν dicerent. Sic Dionys. in Iud. Isaei. Cap. 8. ῥητορικώτερον λεγόμενα, sunt oratorie, h. e. maiore cum artificio, et studio elegantiae enunciata; opponuntur enim ibi τὰ ἀφελέστερα. Mox ῥητορικῶς πεποιῆσθαι et πεκαλλολογῆσθαι eodem sensu dicuntur. Apud Demetr. de Eloc. §. 20. ῥητορικὴ περίοδος est periodus rotundior, et artis vestigia habens, εἶδος κυκλικὸν, καὶ δεόμενον τρογγύλου τόματός καὶ συνετραμμένον.

Ῥήτωρ. vid. voc. σοφιστεῖν.

Ῥοῖζος, *fridor*, qui singulis literis proprius est per se, v. c. literae ρ. Dionys. de Comp. Cap. 14. Deinde ροῖζος λόγου etiam notat vim dicendi, et impetum quendam, quem alibi τὸ πνεῦμα, ὄρμην, ἦχος, dicere solent. v. Philostr. Vit. Soph. II. p. 59. Eadem et ῥύμη dicitur. vid. voc. Φέρεσθαι.

Ῥυθμίζειν. Elegans praeceptum est Photii Bibl. Cod. 168. τῇ τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι, *arte naturam moderari* et veluti in ordinem cogere, iis dictum scriptoribus, qui dum artificiiis rhetoricis et nimiae arti perpetuo indulgent, fastidium movent lectoribus, et causae suae plus nocent, quam profint. Dignus locus est qui verbotenus adscribatur: τὸ λίαν προσκορὸς τῆς τροπῆς καὶ πῶν Γοργείων σχημάτων, μᾶλλον δὲ τὸ συνεχές, καὶ ἄκρατον καὶ ἀδιάπαυστον, εἰς ἀηδίαν καὶ διαβολὴν τὸν ἀπροατὴν διεγείρει, καὶ ψόγον κινεῖ τοῦ συγγραφέως, οὐκ ἔχοντος (ὡς ἔοικε) τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι καὶ κανόνι τὸ ἄτακτον διατάξαι. Eodem sensu Auctor Prolegom. in Schol. Hermog. ap. Ald. λόγος ἐστὶ, inquit, ὃ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου τρόπος, oratio est, quae *finigit*, et *moderatur* mentes hominum. v. Reisk. Oratt. gr. Vol. 8. p. 166. Denique ῥυθμίζειν περιόδους, καὶ ἀπολαύνειν εὐστῆρσι, laevigare et complanare scalpellis periodos, dixit Plutarch. de Glor. Athen.

Ῥυθμός,

ῥυθμός, Aristoteli est *numerus oratorius*, diversus a poetico, qui fit definitis pedibus et proprie μέτρον dicitur, Rhetor. Lib. III, 8. — Dionysio Hal. idem ῥυθμός diversus a μέλει, intervallis longioribus aut brevioribus cernitur, *Tempo. oder Tacthaltung*; de vi Demosth. Cap. 48. p. 1101. (ῥυθμός ἐστὶν ἡ μουσικὴ τάξις, ait Scholiaft. Euripid. ad Hippolyt. 529.) Mox pag. 1109. τῇ πολιτικῇ λέξει tribuit μέτρα καὶ ῥυθμούς ἐγκατακεχωρισμένους ἀθλήουσιν. et τὸ εὐμετρον et εὐρυθμον h. e. numerositatem, *etivas harmonisches, abgemessenes, versartige*. In Libro περὶ συνδικο. ὀνομ. Cap. 11. p. 56. haec Synonyma ponit: τὴν προῦσιν ἢ κίνησιν ἢ Φωνὴν ἐν ἀσυμμέτροις χρόνοις ποιῆσαι, et τοὺς ῥυθμούς ἀφανίζειν. Vnde sequitur, vim *rhythmici* in intervallis recte observandis et notandis contineri. Porro ῥυθμοῖς tribuitur ἡ συμμετρία, quae nempe ipsa oritur ex τῶν χρόνων, intervallorum observatione et recto usu, l. c. p. 65. Vnde τὰ ὁμοίότονα ad τὸ μέλος, sed ὁμοίόχρονα ad ῥυθμόν pertinent, p. 66. Alio loco p. 104. πᾶν ὄνομα, inquit, καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μέρος τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσύλλαβόν ἐστι, ἐν ῥυθμῷ λέγεται. τὸ δὲ αὐτὸ καλῶς πόδα καὶ ῥυθμόν. Deinde Cap. 17. p. 111: ῥυθμός δὲ ἀπλοῦς, ἢ πούς, οὗτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὗτε μείζων τριῶν. — Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. p. 40. statuit *rhythmum* absolvi duabus rebus, τῇ συνδήσει καὶ τῇ κατὰ τοὺς πόδας, et τῇ ἀναπαύσει, compositione et clausula orationis metrica. cf. Quintil. I, 10. 23. et ibi Gesn. — De discrimine et vi ῥυθμοῦ et μέτρον accurata disquisitione est in Fragment. Longini περὶ μέτρων p. 269. ed. Mor. quod ab Hudsono primum publicatum, Fabricius etiam inseruit Bibl. Graec. Vol. III. P. 2. p. 446. e quo haec fere huc pertinent: τακμήριον μέτρον, ἀκοή ὕλη τοῖς μέτροις συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. ὃ γὰρ ῥυθμός γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν πρώτῳ, ἔταν τοὺς χαλκίας ἰδωμεν τὰς σφυρὰς καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμόν ἀκούομεν· καὶ ἱππῶν δὲ πορεία ῥυθμός ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιῆς καὶ ποιῆς. Sequuntur variae significationes, quibus vis τοῦ μέτρον notatur, et mox: χρόνος συλλαβὴν ποιῇ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ εἶχον, εἶχος ποιήμα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται. cf. Suidas in ῥυθμός ubi integrum locum recenset ex Philoponi Comment. in Lib. 2. Aristot. de Anima. Quae ex eo loco huc pertinent, haec sunt:

sunt: διαφέρει ῥυθμός μέτρου, τῷ τὸν μὲν γυνικώτερον εἶ-
 ναι· τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. — ὁ μὲν οὖν
 ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥυθμός κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαθὺ χαρακτηρί-
 ζεται. ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ
 βραχὺ, ὅσπερ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιη-
 τικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥη-
 τρικῶν. — Cicero Orat. Cap. 20. „Quicquid est, quod
 sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest a ver-
 su (nam id quidem orationis est vitium) *numerus* vocatur,
 qui Graece ῥυθμός dicitur.“ Deinde Cap. 60. „Quod
 numerosum in oratione dicitur, non semper numero fit,
 sed nonnunquam aut concinnitate, aut constructione ver-
 borum. — Formae enim sunt quaedam orationis, ait Cap.
 65. in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus
 necessario. cf. Cresoll. Theatr. III, 26. in fine. Quintilia-
 nus IX, 4. 45. ῥυθμούς, *numeros* explicat, ubi vid. ele-
 gantissima Gesneri adnotatio. Hunc eundem ῥυθμόν vel
 numerum Quintil. l. c. §. 115. etiam *comprehensionem* vo-
 cat, ea de causa, ut significet in eo non tam pedes nu-
 merandos esse, quam omnem orationis contextum et de-
 cursum spectandum. *Non tam sunt, inquit, intuenti pe-
 des, quam universa comprehensio; ut versum facientes to-
 tum illum decursum, non sex vel quinque partes, ex quibus
 constat versus, aspiciunt.* Huc et pertinet locus Libri X,
 3. 5. ubi inter praecepta scribendi etiam hoc est: *subeat
 ratio collocandi versenturque omni modo numeri: non, ut
 quodque se proferet verbum, occupet locum.*

Ῥωπικόν, a ῥωπός, quod *unguenta, colores*, et
 omnino *res minutas easdemque caras* significat. Longi-
 nus itaque Cap. 3, 4. dicit ἐποκέλλοντας εἰς ῥωπικόν, qui
 minuta ornamenta anxie et veluti sumtu facto corradunt,
 iisque locum operose exornant: *das Kostbare im Ausdruck.*
 v. Hesych. in ῥωπός. Iungit Longinus etiam τὸ κακόζη-
 λον. Plura de illo vocis sensu vid. in Clav. Cicer. Ind. gr.
 in voc. ῥωπογραφία et Interpp. ad Hesych. ῥωπικόν. cf.
 Reisk. ad Plutarch. Demosth. p. 706.

Σ.

Σαθρός. σαθρά καὶ ἀδυνή, scil. κεφάλαια τῶν ἀντι-
 θίκων, argumenta adverbariorum *infirma, vilia, inania.*
 Apstin. Art. Rhet. pag. 712. Hesych. σαθρά· ἀδυνή, κε-
 κλασμένα.

Σαρκασ-

Σαρκασμὸς, differt a χλευασμῷ, quod eo peculiariter foediora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. de Fig. 86. De vocis etymologia vid. Voss. Inst. Rhet. Lib. IV. Cap. 13. p. 235. ubi laudat Galenum in Gloss. Hippocr. apud quem exponitur, διὰ τῆς τῶν χειλῶν δῆξεως χλευάζειν, *irridere cum labiorum morju*. Hefych. σαρκάσας, μετὰ πικρίας ἢ ἡρέμα τὰ τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας, γελάσας. cf. Suidas in σαρκάζων.

Σαφήνεια, *claritas orationis*, prima eius virtus ex disciplina Hermogenis Lib. I. περὶ ἰδ. p. 26. quae constat duabus rebus, τῷ καθαρῷ et εὐκρινεῖ, puritate, et perspicuitate. Dionysius in Iud. Lys. Cap. 4. σαφήνειαν ἐν τοῖς ὀνόμασιν καὶ πράγμασιν commemorat, quam πραγματικὴν dicit, et addit: τότε δὲ αἴτιον, ὅτι ἔ τοῖς ὀνόμασι δελεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα. Aristoteli σαφῆς λέξις est, quae medium tenet inter ἀδολεσχίαν et συντομίαν, loquacitatem et nimiam brevitatem Lib. III. Rhet. Cap. 12. fin. — Aristides etiam περὶ λογ. πολ. p. 658. σαφήνειαν et καθαρότητα componit. cf. Auct. Rhetor. ad Alex. p. 254. Ald. cf. p. 257. ubi τὸ σαφῶς δηλῆν quomodo in rebus et verbis fiat, copiosius exponit. — Diogenes Laert. X. 10. commemorat Epicuri λέξιν κυρίαν καὶ ἰδιωτάτην, deinde addit: σαφῆς ἦν ἔτιω, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν. Huic contrarium vitium statuitur ἢ εὐτέλεια, humile et tritum dicendi genus. Philostr. Epist. I. Quintil. VIII, 2. *perspicuitas* in verbis habet praecipuam proprietatem. cf. Voss. Instit. Rh. Lib. VI. p. 490.

Σειρήν, *Siren*, Rhetoribus tribuitur, venustate et gratia dicendi excellentibus. Vnde et χάρις et σειρήν λόγῳ iungitur. vid. voc. χάρις. Sic tribuitur Iocрати, in cuius sepulcro Plutarchus in Vita eius et Philostratus tradunt Sirenem, tanquam symbolum Suadae et dicendi venustatis, effectam stetisse. Ob eandem causam et Aristoteli Chius σειρήν dictus est ap. Diog. Laert. VII. sect. 160. — Eunap. in Vit. Aedes. p. 44. τὸ μείλιχον καὶ ἡμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπλύνθη, καὶ συνεξεχέιτο τοσούτον, ὥς οἱ τῆς Φωνῆς ἀκέσοντες καὶ τῶν λόγων παραδόντες αὐτὰς καθάπερ οἱ τῷ λότῃ γευσάμενοι, τῆς Φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, ἔτιω δὲ πολὺ τι τῶν μασικῶν ἐν ἀπείχε Σειρήνων. Eandem γλυκεῖαν Σειρήνα λόγων dixit Synes. Epist. 138. p. 275. ed. Petav.

Σεμνότης, Hermogeni περὶ ἰδ. Lib. I. p. 36. *gravitas* orationis, qua ea fit magna et ampla. Itaque ei σεμναὶ ἔννοιαι sunt v. c. quae docent de Deo, de rebus divinis, coelestibus, de virtutibus, quarum maxime divina existimatio est, de praeclare ab hominibus factis etc. Deinde in orationis omni oeconomia et dispositione (μεθόδῳ) σεμνότητα habent, quaecunque enunciantur κατ' ἀπόφανσιν, h. e. cum certa asseveratione, quae omnem dubitationem excludit. Nam in illa cernitur constantia aliqua, quae ipsa σεμνότητα habet. (p. 64.) Sic et Aristides περὶ λογ. πολ. p. 641. ὅταν ἀποφαντικῶς τις χρῆται τοῖς σχήμασι. — λέξις σεμνή est eorum verborum, in quibus pronunciandis opus est ore apertiore, dilatatoque. — συνθήκη σεμνή vocatur, quae fit metris gravioribus, ut dactylis, anapaestis, paeonibus, maxime spondeis. cf. Aristid. l. c. qui etiam copiosior est in enumerandis formis dicendi, quae σεμνότητα illam efficiant. In his enim commemorat τὸ ἀποφαντικῶς εἰπεῖν, τὴν ἀπόσασιν, διάσασιν, τὸ πλαγιάζεσθαι, τὸ γνωμολογεῖν etc.

Σημαντικόν, τὸ, quicquid rem bene significat. Longin. 31. ubi mox idem ἐμφανιστικόν et ἐναργὲς appellat. Cap. 32. 5. κατασημαντικόν. Aristides περὶ λογ. πολ. p. 658. ad σαφένειαν refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐεργετέροις ὀνόμασι δηλῶσαι τὰ πράγματα: ubi fortasse legendum ἐναργετέροις.

Σημεῖον, Aristoteli Rhet. I. 2. est genus argumentandi, et probandi, quod fit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Vnde *indiciū* aut *vestigium* Latini reddiderunt, vt, si quis ex sanguine caedem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον apud Aristotelem l. c. est simul generis et speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Iam horum σημείων duae partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον: altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Saepe iunguntur ex mente quidem Aristotelis haec tria fidei faciendae subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἰκὸς inprimis apud Dionysium Hal. et ita quidem, ut potior τῷ τεκμηρίῳ vis appareat. cf. Iud. Isaei Cap. 15. Iud. Lyf. Cap. 19. In Epistola autem ad Amm. I, 2. cum σημεία tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit: τέτων ἕδαμῖα τῶν πίψεων δι' ἀναγκαίων συνάγεσθαι λημμάτων, horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. —

Auctor

Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 248. σημείον ἐστὶ τὸ γε εἰδη-
σμένον γίνεσθαι πρὸ τῆς πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ
μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vid. plura subtiliter de hoc genere
πίστεως disputata. Cicero id, quod illi σημείον dixere,
appellasse videtur *similitudinem*, de qua vid. Invent. I, 29.
Quintil. V, 9. p. 214. planè ex Aristotele tradit *signa* di-
vidi in has primas duas species, quod eorum alia sint,
quae necessaria sunt, quae Graeci vocent τεκμήρια, alia
non necessaria, quae σημεία. vid. Voss. Instit. Rhet. p.
10 sq. et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet.
p. 21 et 22.

Σημειῶδες, τὸ τῆς λέξεως καὶ περίεργον, in Philisti
dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 5. p. 780.
ambigua vocis significatione, quam et Reiskius se igno-
rare fatebatur. Speramus fore, ut sequentia aliquid lucis
vocabulo adferant. — Demetrius de Eloc. ubi de cha-
ractere orationis ἰσχυρῶ, tenui, sermo est, praecipit, ut
ne sint σχήματα σημειώδη, cui mox synonymum adhibet
τὸ παράσημον, et opponit τὸ σύνηδες καὶ ἐναργές et πιθα-
νόν. Sic et Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 7. p. 382. repre-
hendit eos, οἱ τὸ παράσημον τοῖς λέξεως ἀναγκάζονταί, ἃ
πᾶσι ἀναπεχωρήκός ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τῶτο θηρῶντες
καὶ πανταχῆ Φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δὴ τινι σεμνυνό-
μενοι. In hoc loco simul corriguntur, qui in contrario
genere peccant, πάνυ εὐτελῶς Φθέγγοντες. Ergo hoc est
genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ
παράσημον in raritatis vetustatisque nimia affectatione cer-
nitur. Simile videtur esse, quod Hermog. Lib. IV. περὶ
εὐρέσε. p. 224. τὸ σεσημασμένον dixit, Vtrumque enim
dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde
usurpatum, et veluti notatum, ut sit in numis, qui, si
suspecti sunt et a communi usu exempti, notantur, ut ab
aliis dignosci possint. Suidas: παράσημος· ἄδοκιμος. καὶ
παράσημον, τὸ σεσημασμένον, καὶ ὑποκτον. cf. Harpocrat. in
Παράσημος ῥήτωρ. Sic Schol. Thucyd. I, 114. p. 73. Duk.
σχῆμα παράσημον vocat constructionem verborum ἀνακό-
λεθον. Addo locum Plutarch. in vita Bruti Cap. 2. ἐλθ-
νισί τὴν ἀποΦθεματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπι-
τηδεύον ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχῆ παράσημός ἐστι. h. e. e ni-
mia brevitate obscurus est. Deinde Scholiastes Anonym.
ad Hermog. p. 358. Ald. ubi τῶν προοιμίων ἐρμηνείαν ἐν
τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργότεραν καὶ μὴ σημειώδη, patet
quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis adfectatio-
nem

ciendam, ut cum docet, quid in singulis adfectibus et moribus insit, unde argumenta duci queant. Hinc et *σοχῆαι* et *πρωτάσεις* iungit Aristot. I, 2. eodemque sensu Cap. 3. *πρωτάσεις ῥητορικὰς* appellat τὰ τεκμήρια, σημῆαι, et τὰ εἰκῆτα, qui sunt fontes fidei faciendae, de quibus separatim diximus. cf. Dionys. in Iud. Isaei Cap. 15. et Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 19. sq. Eodem modo Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 283. *πρωτάσεις αἰκῆαι* vocat, sententias et propositiones, quibus orator causam suam firmare et probare instituit. Hinc ap. Hermog. *περὶ μεθ. δειν.* p. 46. *προτείνειν πρωτάσεις*, est, *proponere et tractare argumenta adversaria*. Gregorius ad h. l. *πρότασιν* explicat τὴν ἐπαγγελίαν τῆς προφορᾶς. Et Auctor συνοπτ. παραδ. p. 8. *πρότασις ἐστὶ λόγος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά. ὑπόφορα δὲ, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος*. Anonymo de Rhetor. ed. Fitch. p. 202. *πρότασις ἐστίν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ τῆς ἀξιώσεως δήλωσις*. Apud Hermog. *περὶ ὑρ.* Lib. I. p. 28. *πρότασις* etiam dicitur prima pars exordii uniuscuiusque, s. propositio et declaratio rei exponendae. Itaque non dialectica *πρότασις*, quae subiecto et praedicato constat, sed oratoria nunc intelligenda est. Ad Dialecticam etiam pertinent, quae Suidas habet in voc. *πρότασις*.

Προτίμησις. τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον, ea forma dicendi, qua res veluti secundum dignitatem et ordinem enumeramus, his particulis utentes: *πρῶτον, μάλιχα, ἔτα* etc. Hermog. *περὶ ἰδ.* Lib. I. p. 146.

Προτροπή, suasio, quae in deliberativo genere dicendi locum habet, contraria τῇ ἀποτροπῇ, *disuasioni*. v. Aristot. Rhet. I, 3. — Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 236. Ald. *προτροπή μὲν ἐστίν, ἐπὶ προαιρέσεσι, ἢ λόγους, ἢ πράξεις παραύλησις. ἀποτροπή δὲ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ λόγων, ἢ πράξεων διακώλυσις*. Hinc *προτροπτικὰ ἐπιχειρήματα* dicuntur sententiae, quae habent vim persuadendi, et perducendi iudices in sententiam nostram, apud Sopatr. *διαυρ.* p. 328. Sic et Plato ap. Diog. Laert. Sect. 59. *προτροπῇ* et *ἀποτροπῇ* in disciplina Rhetorica explicavit. — Quomodo a *προτροπῇ* differat ἡ συμβουλὴ, docet Vipian. ad Demosth. Olynth. I. p. 8. *ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς καὶ τὸ ἀγαθόν, ὑπὲρ οὗ συμβουλεύομεν, ἀμφισβήτησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ ἂν περιγενόμεθα τῶν χρησίων, ἀντίβησιν ἐπιδέχεται. ἐν δὲ ταῖς προτροπαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν πρόβλητον, καὶ ὁ τρόπος*. Est etiam figura orationis, *προτροπή*

πῇ dicta, h. e. *adhortatio ad aliquam rem*. v. Iul. Rufinian. §. 35.

Προὔχειν, *eminere* dicuntur sententiae in oratione inaequabili, cum earum nonnullae praecipue splendent, et veluti emergunt e ceteris, ut panni purpurei late splendentes. Contraria est διήγησις λείως καὶ ὁμαλῶς προΐδουσα ap. Lucian, de Hist. confcr. Cap. 55.

Πρόφασις, *expositio causae*, qua in prooemio orator nititur. Dionys. Iud. Isaevi Cap. 7, cf. voc. πρόσθεσις, et προέκθεσις.

Προφορά, *pronuntiatio*, eadem quae ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens. v. Dionys. de vi Demosth. Cap. 22. p. 1023. et Hermog. Lib. I. περὶ ἡ. p. 66.

Πρόχειρον, τὸ τοῦ λόγου, dicitur *celeritas* illa, quae iocum aliquem commendat, quia non lentae meditationis, sed ingenii celeris et vividi documentum est. Demetr. de Eloc. §. 261. vel 173. ed. Fisch. Hesych. *πρᾶχέως ἐτοίμως, ταχέως, ὀξέως*.

Πτερυγίζειν, *solutius brachium mouere*, et in la-tus extendere, vitium gesticulationis lascivientis, a more gallorum gallinaceorum translatus, qui veluti triumphantes alas plangere solent. Ita Cresoll. in Vacatt. Autumn. Lib. II. p. 370. Sed Scholiastes ad Aristoph. Plut. 575. ita explicat, ut dicat per metaphoram dictum de pullis avium, qui motis alis tamen evolare non possint, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύναται, ut dictum sit de iis, qui frustra et sine eventu aliquid conantur. Itaque alii Schol. ibi explicant, κοῦφα λαλεῖν, θορυβεῖν διὰ λόγων, ματαιοποιεῖν. τὸ γὰρ πτερόν ἡχώθεα καὶ θορυβητικόν. vid. Hesych. et Suidas.

Πτωχὰ, νοήματα, sententiae *humiles, tenues*, quae opponuntur πλουσίαις, plenae, copiosae. ap. Dionys. de Compos. Cap. 4.

Πυθμήν. πυθμένας λόγων dixit Protagoras, τὰς τῶν λόγων διαμέσεις, partes orationis quas ille statuebat, ἐκχωλήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Sic Diog. Laert. in Protag. quem Suidas compilavit in voc. πυθμήν.

Πυργοῦν. vid. voc. ἄψος.

Πύσμα,

Πύσμα, forma interrogationis, quam vero non sequitur affirmatio vel negatio simplex, ut in *ἐρωτήσῃ* vel *ἐρωτήματι*, sed potius uberior expositio vel refutatio, τὸ διεξοδικῶς ἀπαντήσῃ. Sic Alexandr. *περὶ σχημ.* p. 581. Magis perspicue Phoebammon in Schol. distinguit *ἐρωτήσιν* et *πεῦσιν* hoc modo: ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν, h. e. σύντομον ἀπόκρισιν, ut *ναὶ* vel *οὐ*; ἡ δὲ πεῦσις διὰ πλειόνων. vid. voc. *πεῦσις* et *ἐρώτησις*. Illius distinctionis mentionem etiam Suidas facit in voc. *πυνθανέσθαι* et *πύσματα*, vid. Interpr. ad Quintil. IX, 1, et Cic. de Orat. III, 52.

P.

ῤέειν, λέξις ῤέουσα καὶ μαλακῇ, *fluxa* et *mollis* dictio, a Photio Bibl. C. 94. tribuitur Iamblichō; ut Calpurnio *elegi fluentes* a Plin. Epist. V, 17. Mox in eodem Photius commemorat τὰ γαργαλίζον καὶ βλακῶδες, h. e. formam dictionis eam, quae titillationis et lasciviae quendam sensum prodit. Apud eundem ipse Pierius Presbyter C. 119. dicitur ὥσπερ ῤέων τῷ λόγῳ, propter summam dictionis perspicuitatem, simplicitatem et nativam quandam lenitatem, in qua nihil ab arte et studio impedimenti est vel offensionis, μηδὲν ἐπιμελὲς ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς καὶ λείως καὶ ἡρέμα φερόμενος. cf. Cod. 141. ubi de Basilio M. ῤέων τῷ λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῤεῖθρον. — Philostratus etiam in Prooem. Vit. Soph. p. 482. Pythonem Byzantium dicit θρασυκόμενον, καὶ πολὺ ῤέοντα, ab fiducia, παρρησίᾳ, et exundante orationis flumine. Hinc simili metaphora ῤρόμος τῶν λόγων dictus Eunapio in vita Maximi p. 67. eodemque sensu in Vit. Proaeres. p. 114. ῤύδην λέγει. Huc et λογοδιάρροια pertineat apud Athénaeum Lib. I. de qua vid. Casaub. Animadv. Cap. 19.

ῤῆσις μακρά, διεξοδικὸς λόγος, καὶ μακρὸς. Suid. Deinde ῤῆσις est *declamatio*, peroratio, quatenus τῇ ἀναγνώσει, lectioni, opposita est. Ita Dionys. Ind. Isocrat. Cap. 2. ἀναγνώσεως μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν, ἢ ῤῆσεως.

ῤητορεία, disertatio, s. oratio sententiam aliquam pluribus verbis declarans, quae et *διδασκαλία* dicitur, contraria τῇ γνώμῃ; sententiae brevi; ut si quis illud γνώθι σαυτὸν pluribus verbis enunciet, fecerit *ῤητορείαν*, es ist nicht mehr Sentenz, sondern Unterricht, Abhandlung, *Raison-*

Raisonnement darüber. vid. Demetr. de Eloc. §. 9. Sic et τὸ ῥητορεῦσαι ap. Lucian. de Hist. Conscr. Cap. 58. iungitur τῷ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα: unde et saepe ἡ ῥητορεία simpliciter de arte dicendi, vel eloquentia dici solet, quam σοφιστείαν dixit Diog. Laert. Stilp. II. Denique ῥητορείας et δημηγορίας, ut synonyma iungit Diodor. Sic. Lib. XX. init. ut notet illas conciones et declamationes, quae historiis intermisceri solebant, ut a Thucydide factum scimus. vid. voc. δημηγορία. et cf. Crescoll. Theatr. Rhet. III, 8.

Ῥητορικὴ, Aristoteli Rhet. I, 2. est ars vel facultas perspicendi in quaque re, quid ad persuadendum idoneum sit: πειθοῦς δημιουργὸν etiam Socrates appellat apud Platonem Gorg. p. 17. Bipont. Vol. 4. Porro Rhetoricen, quia syllogismis, et affectuum virtutumque tractatione utitur, dicit esse οὖν παραφύες τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ τῆς περὶ τὰ ἡθῆ πραγματείας, h. e. πολιτικῆς, quandam propaginem dialecticae et disciplinae moralis vel politicae. Vnde et qui de arte rhetorica scribunt, dicunt se tractare μεθόδους τῶν πολιτικῶν λόγων. Nam eloquentia forensis et publica erat praecipue, propter quam dicendi praecepta excogitari et literis mandari solebant. cf. Auct. Rhetor. ad Alexandr. p. 235. ed. Ald. Vtilis lectu locus est de discrimine et vi Dialectices et Rhetorices apud Suidam in voc. διεξοδικούς, ex Alexandro Aphrodis. in Top. Aristotelis descriptus. cf. etiam Suid. in voc. ῥητορικὴ γραφή. Omnino de notione Rhetorices, quam multi Philosophorum veterum habuere, consulendus Sextus Empir. Antirrh. Lib. II. adv. Rhet. p. 288. — Schol. in Aphthon. Progymnasm. in Rhett. Ald. Tom. 2. ῥητορικὴ εἴρηται, ἥ τοι ἀπὸ τοῦ ῥυθὸν λέγειν, ἥ ἀπὸ τοῦ συνηγορεῖν τῷ νόμῳ. ῥῆτραν γὰρ τὸν νόμον φασὶ οἱ Δωριεῖς. Hesych. ῥῆτρας συνῶμαι διὰ λόγων ἢ δίκας ἢ ὁμιλίαι. Ῥήτρης ῥητορικῆς. Artis Rhetoricae a Corace in Sicilia primum inventae historiam vid. in Prolegom. ad Schol. Hermog. ap. Ald. Tom. 2. p. 5. cf. ibid. p. 8. et Quintil. II, 15. seqq. — ῥητορικὴ φιλόσοφος est apud Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 1. p. 757. quae et aliis dicta est ἡ τῶν λόγων φιλοσοφία. vid. Auct. Rhet. ad Alexandr. p. 236. — Plato τὸ εἶδος λόγου ῥητορικὸν appellabat, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν, εἰς ἐπίδειξιν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ κατηγορίας. v. Diog. Laert. in Plat. Cap. 52. Hocrates, auctore Pseudo-Plutarch. in eius vita p. 336. ed. Reisk. interroganti, quid
nam

nam esset Rhetorice, respondit: τὰ μὲν μικρὰ, μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα, μικρὰ ποιεῖν. Vnde Liban. Progymnasm. p. 31. Opp. T. I. ὅταν εἶπω ῥήτορα, ἀνθρώπον λέγω τὰ μεγάλα μὲν ἱκανὸν ὄντα μικρὰ δὲ εἶναι, καὶ μικρὰ δὲ μεγάλα, καὶ τὰ μὲν ἀδίκαια δίκαια, τὰ δὲ δίκαια οὐ τοιούτα. vid. Suid. in voc. ῥήτωρ. Plura de his omnibus vid. apud Crescoll. Theatr. Rhet. I. Cap. 11. — Denique, cum omnia dicendi artificia, eloquentiaeque lenocinia penes Rhetores essent, factum est, ut, si quid in oratione affabre aut eleganter dictum significare vellent, id ῥητορικὸν dicerent. Sic Dionys. in Iud. Isaei. Cap. 8. ῥητορικώτερον λαγόμενα, sunt oratorie, h. e. maiore cum artificio, et studio elegantiae enunciata; opponuntur enim ibi τὰ ἀφελέστερα. Mox ῥητορικῶς πεποιῆσθαι et πεκαλλολογῆσθαι eodem sensu dicuntur. Apud Demetr. de Eloc. §. 20. ῥητορικὴ περίοδος est periodus rotundior, et artis vestigia habens, εἶδος κυκλικόν, καὶ δεόμενον τρογγύλου τόματός καὶ συνεστραμμένον.

Ῥήτωρ. vid. voc. σοφιστεύειν.

Ῥοῖζος, *stridor*, qui singulis literis proprius est per se, v. c. literae ρ. Dionys. de Comp. Cap. 14. Deinde ροῖζος λόγος etiam notat vim dicendi, et impetum quendam, quem alibi τὸ πνεῦμα, ὄρμη, ἥχος, dicere solent. v. Philostr. Vit. Soph. II. p. 59. Eadem et ῥύμη dicitur. vid. voc. Φέρεσθαι.

Ῥυθμίζειν. Elegans praeceptum est Photii Bibl. Cod. 168. τῇ τέχνῃ τὴν φύσιν ρυθμίσαι, *arte naturam moderari* et veluti in ordinem cogere, iis dictum scriptoribus, qui dum artificiiis rhetoricis et nimiae arti perpetuo indulgent, fastidium movent lectoribus, et causae suae plus nocent, quam profint. Dignus locus est qui verbotenus adscribatur: τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς καὶ πᾶν Γοργεῖον σχημάτων, μᾶλλον δὲ τὸ συνεχές, καὶ ἄκρατον καὶ ἀδιάπτωτον, εἰς ἀηδίαν καὶ διαβολὴν τὸν ἀπροαγὴν διεγέρει, καὶ ψόγον κινεῖ τοῦ συγγραφέως, οὐκ ἔχοντος (ὡς δοκεῖ) τέχνῃ τὴν φύσιν ρυθμίσαι καὶ κανόνι τὸ ἄτακτον διατάξαι. Eodem sensu Auctor Prolegom. in Schol. Hermog. ap. Ald. λόγος ἐστὶ, inquit, ὃ ρυθμίζεται ἀνθρώπου τρόπος, oratio est, quae *finigit*, et *moderatur* mentes hominum. v. Reisk. Oratt. gr. Vol. 8. p. 166. Denique ρυθμίζειν περίοδους, καὶ ἀπολειάνειν ξυστῆσαι, laevigare et complanare scalpellis periodos, dixit Plutarch. de Glor. Athen.

Ῥυθμός,

Ῥυθμός, Aristoteli est *numerus oratorius*, diversus a poetico, qui fit definitis pedibus et proprie μέτρων dicitur, Rhetor. Lib. III, 8. — Dionysio Hal. itidem Ῥυθμός diversus a μέλει, intervallis longioribus aut brevioribus cernitur, *Tempo. oder Tacthaltung*; de vi Demosth. Cap. 48. p. 1101. (Ῥυθμός ἐστὶν ἡ μουσικὴ τάξις, ait Scholiast. Euripid. ad Hippolyt. 529.) Mox pag. 1109. τῇ πολιτικῇ λέξει tribuit μέτρα καὶ Ῥυθμούς ἐγκατανεχωρισμένους ἀδήλους. et τὸ εὐμετρον et εὐρυθμον h. e. numerositatem, *etivas harmonisches, abgemessenes, versartige*. In Libro περὶ συνθεσ. ὀνομ. Cap. 11. p. 56. haec Synonyma ponit: τὴν προῦσιν ἢ κίνησιν ἢ φωνὴν ἐν ἀσυμμέτρῳ χρόνῳ ποιῆσαι, et τοὺς Ῥυθμούς ἀφανίζειν. Vnde sequitur, vim *rhythmici* in intervallis recte observandis et notandis contineri. Porro Ῥυθμοῖς tribuitur ἡ συμμετρία, quae nempe ipsa oritur ex τῶν χρόνων, intervallorum observatione et recto usu, l. c. p. 65. Vnde τὰ ὁμοιότονα ad τὸ μέλος, sed ὁμοιόχρονα ad Ῥυθμόν pertinent, p. 66. Alio loco p. 104. πᾶν ὄνομα, inquit, καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μέρος τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσύλλαβόν ἐστι, ἐν Ῥυθμῷ λέγεται. τὸ δὲ αὐτὸ καλῶς πόδα καὶ Ῥυθμόν. Deinde Cap. 17. p. 111. Ῥυθμός δὲ ἀπλοῦς, ἢ πούς, οὗτ' ἐλάττων ἐστὶ θυοῖν συλλαβῶν, οὐτε μέζων τριῶν. — Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. p. 40. statuit *rhythmum* absolvi duabus rebus, τῇ συνθέσει καὶ τῇ κατὰ τοὺς πόδας, et τῇ ἀναπαύσει, compositione et clausula orationis metrica. cf. Quintil. I, 10. 22. et ibi Gess. — De discrimine et vi Ῥυθμοῦ et μέτρου accurata disquisitio est in Fragment. Longini περὶ μέτρων p. 269. ed. Mor. quod ab Hudsono primum publicatum, Fabricius etiam inseruit Bibl. Graec. Vol. III. P. 2. p. 446. e quo haec fere huc pertinent: τακμήριον μέτρου. ἀκοή ὕλη τοῖς μέτροις συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. ὃ γὰρ Ῥυθμός γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν πρώτῳ, ὅταν τοὺς χαλκίας ἴδωμεν τὰς σφυρὰς καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ Ῥυθμόν ἀκούομεν· καὶ ἱππῶν δὲ πορεία Ῥυθμός ἐνομιόθη, καὶ κίνησις δακτύλων καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιῆς καὶ ποιῆς. Sequuntur variae significationes, quibus vis τοῦ μέτρου notatur, et mox: χρόνος συλλαβὴν ποιῇ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ εἶχον, εἶχος ποιήμα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται. cf. Suidas in Ῥυθμός ubi integrum locum recenset ex Philoponi Comment. in Lib. 2. Aristot. de Anima. Quae ex eo loco huc pertinent, haec sunt:

sunt: διαφέρει ῥυθμός μέτρου, τῷ τὸν μὲν γυναικώτερον ἔ-
 ναι· τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. — ὁ μὲν οὖν
 ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥυθμός κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαθὺ χαρακτηρί-
 ζεται. ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ
 βραχὺ, ὅσπερ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιη-
 τικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥη-
 τορικῶν. — Cicero Orat. Cap. 20. „Quicquid est, quod
 sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest a ver-
 su (nam id quidem orationis est vitium) *numerus* vocatur,
 qui Graece ῥυθμός dicitur.“ Deinde Cap. 60. „Quod
 numerosum in oratione dicitur, non semper numero fit,
 sed nonnunquam aut concinnitate, aut constructione ver-
 borum. — Formae enim sunt quaedam orationis, ait Cap.
 65. in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus
 necessario. cf. Cresoll. Theatr. III, 26. in fine. Quintilia-
 nus IX, 4. 45. ῥυθμούς, *numeros* explicat, ubi vid. ele-
 gantissima Gesneri adnotatio. Hunc eundem ῥυθμόν vel
 numerum Quintil. l. c. §. 115. etiam *comprehensionem* vo-
 cat, ea de causa, ut significet in eo non tam pedes nu-
 merandos esse, quam omnem orationis contextum et de-
 cursum spectandum. *Non tam sunt, inquit, intuenti pe-
 des, quam universa comprehensio; ut versum facientes to-
 tum illum decursum, non sex vel quinque partes, ex quibus
 constat versus, aspiciunt.* Huc et pertinet locus Libri X,
 3. 5. ubi inter praecepta scribendi etiam hoc est: *subeat
 ratio collocandi versenturque omni modo numeri: non, ut
 quodque se proferet verbum, occupet locum.*

Ῥωπικόν, a ῥωπός, quod *unguenta, colores*, et
 omnino *res minutae easdemque caras* significat. Longi-
 nus itaque Cap. 3, 4. dicit ἐποκέλλοντας εἰς ῥωπικόν, qui
 minuta ornamenta anxie et veluti sumtu facto corradunt,
 iisque locum operose exornant: *das Kostbare im Ausdruck.*
 v. Hesych. in ῥωπός. Iungit Longinus etiam τὸ κακόζη-
 λον. Plura de illo vocis sensu vid. in Clav. Cicer. Ind. gr.
 in voc. ῥωπογραφία et Interpp. ad Hesych. ῥωπικόν, cf.
 Reisk. ad Plutarch. Demosth. p. 706.

Σ.

Σαθρός. σαθρά καὶ ἀσθενῆ, scil. κεφάλαια τῶν ἀντι-
 θίκων, argumenta adversariorum *infirmata, vilia, inania.*
 Apstin. Arg. Rhet. pag. 712. Hesych. σαθρά· ἀσθενῆ, κε-
 κλασμένα.

Σαρκασ-

Σαρκασμὸς, differt a χλευασμῷ, quod eo peculiariter foediora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. de Fig. 86. De vocis etymologia vid. Voss. Inst. Rhet. Lib. IV. Cap. 13. p. 235. ubi laudat Galenum in Gloss. Hippocr. apud quem exponitur, διὰ τῆς τῶν χειλῶν δῆξεως χλευάζειν, *irridere cum labiorum morju*. Hefych. σαρκάσας, μετὰ πικρίας ἢ ἡρέμα τὰ τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας, γελάσας. cf. Suidas in σαρκάζων.

Σαφήνεια, *claritas orationis*, prima eius virtus ex disciplina Hermogenis Lib. I. περὶ ἰδ. p. 26. quae constat duabus rebus, τῷ καθαρῷ et εὐκρινεῖ, puritate, et perspicuitate. Dionysius in Iud. Lys. Cap. 4. σαφήνειαν ἐν τοῖς ὀνόμασιν καὶ πράγμασιν commemorat, quam πραγματικὴν dicit, et addit: τέττε δὲ αἴτιον, ὅτι ἔ τοῖς ὀνόμασι δελεῦσι τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα. Aristoteli σαφὴς λέξις est, quae medium tenet inter ἀδολεσχίαν et συντομίαν, loquacitatem et nimiam brevitatem Lib. III. Rhet. Cap. 12. fin. — Aristides etiam περὶ λογ. πολ. p. 658. σαφήνειαν et καθαρότητα componit. cf. Auct. Rhetor. ad Alex. p. 254. Ald. cf. p. 257. ubi τὸ σαφῶς δηλῶν quomodo in rebus et verbis fiat, copiosius exponit. — Diogenes Laert. X. 10. commemorat Epicuri λέξιν κυρίαν καὶ ἰδιωτάτην, deinde addit: σαφὴς ἦν ἔτιω, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν. Huic contrarium vitium statuitur ἢ εὐτέλεια, humile et tritum dicendi genus. Philostr. Epist. I. Quintil. VIII, 2. *perspicuitas* in verbis habet praecipuam proprietatem. cf. Voss. Instit. Rh. Lib. VI. p. 490.

Σειρήν, *Siren*, Rhetoribus tribuitur, venustate et gratia dicendi excellentibus. Vnde et χάρις et σειρήν λόγῳ iungitur. vid. voc. χάρις. Sic tribuitur Iocрати, in cuius sepulcro Plutarchus in Vita eius et Philostratus tradunt Sirenem, tanquam symbolum Suadae et dicendi venustatis, effectam stetisse. Ob eandem causam et Aristoteli Chius σειρήν dictus est ap. Diog. Laert. VII. sect. 160. — Eunap. in Vit. Aedef. p. 44. τὸ μείλιχον καὶ ἡμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπλύνθη, καὶ συνεξεχέιτο τοσούτου, ὥστε οἱ τῆς Φωνῆς ἀκρόσοντες καὶ τῶν λόγων παραδόντες αὐτὰς καθάπερ οἱ τὰ λότῃ γευσάμενοι, τῆς Φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, ἔτιω δὲ πολὺ τι τῶν μασικῶν ἐκ ἀπείχετο Σειρήνων. Eandem γλυκεῖαν Σειρήνα λόγων dixit Synes. Epist. 138. p. 275. ed. Petav.

Σεμνότης, Hermogeni *περὶ ἰδ.* Lib. I. p. 36. *gravitas orationis*, qua ea fit magna et ampla. Itaque εἰ σεμναὶ ἔννοιαι sunt v. c. quae docent de Deo, de rebus divinis, coelestibus, de virtutibus, quarum maxime divina existimatio est, de praeclare ab hominibus factis etc. Deinde in orationis omni oeconomia et dispositione (μεθόδῳ) σεμνότητα habent, quaecunque enunciantur κατ' ἀπόφανσιν, h. e. cum certa asseveratione, quae omnem dubitationem excludit. Nam in illa cernitur constantia aliqua, quae ipsa σεμνότητα habet. (p. 64.) Sic et Aristides *περὶ λογ. πολ.* p. 641. ὅταν ἀποφαντικῶς τις χρῆται τοῖς σχήμασι. — λέξις σεμνή est eorum verborum, in quibus pronunciandis opus est ore apertiore, dilatatoque. — συνθήκη σεμνή vocatur, quae fit metris gravioribus, ut dactylis, anapaestis, paeonibus, maxime spondeis. cf. Aristid. l. c. qui etiam copiosior est in enumerandis formis dicendi, quae σεμνότητα illam efficiant. In his enim commemorat τὸ ἀποφαντικῶς εἰπεῖν, τὴν ἀπόφασιν, διάφασιν, τὸ πλαγιάζεσθαι, τὸ γνωμολογεῖν etc.

Σημαντικόν, τὸ, quicquid rem bene significat. Longin. 31. ubi mox idem ἐμφανιστικόν et ἐναργές appellat. Cap. 32. 5. κατασημαντικόν. Aristides *περὶ πολ. λογ.* p. 658. ad σαφήνειαν refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐεργετέροις ὀνόμασι δηλῶσαι τὰ πράγματα: ubi fortasse legendum ἐναργετέροις.

Σημεῖον, Aristoteli Rhet. I. 2. est genus argumentandi, et probandi, quod sit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Vnde *indiciū* aut *vestigium* Latini reddiderunt, vt, si quis ex sanguine caedem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον apud Aristotelem l. c. est simul generis et speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Iam horum σημείων duae partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκάϊον: altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκάϊον. Saepe iunguntur ex mente quidem Aristotelis haec tria fidei faciendae subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἶδος inprimis apud Dionysium Hal. et ita quidem, ut potior τῷ τεκμηρίῳ vis appareat. cf. Iud. Isaei Cap. 15. Iud. Lyf. Cap. 19. In Epistola autem ad Amm. I, 2. cum σημεία tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit: τέτων ἕδαια τῶν πίψεων δι' ἀναγκάϊων συνάγεται λημμάτων, horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. —

Auctor

Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 248. σημείον ἐστὶ τὸ γε εἰδισμένον γίνεσθαι πρὸ τῆ πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vid. plura subtiliter de hoc genere πίσεως disputata. Cicero id, quod illi σημείον dixere, appellasse videtur *similitudinem*, de qua vid. Invent. I, 29. Quintil. V, 9. p. 214. planè ex Aristotele tradit *signa* dividi in has primas duas species, quod eorum alia sint, quae necessaria sunt, quae Graeci vocent *τεκμήρια*, alia non necessaria, quae σημεία. vid. Voff. Instit. Rhet. p. 10 sq. et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 21 et 22.

Σημειῶδες, τὸ τῆς λέξεως καὶ περιέργον, in Philisti dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 5. p. 780. ambigua vocis significatione, quam et Reiskius se ignorare fatebatur. Speramus fore, ut sequentia aliquid lucis vocabulo adferant. — Demetrius de Eloc. ubi de caractere orationis *ισχνῶ*, tenui, sermo est, praecipit, ut ne sint σχήματα σημειώδη, cui mox synonymum adhibet τὸ παράσημον, et opponit τὸ σύνηδες καὶ ἐναργές et πιθάνον. Sic et Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 7. p. 382. reprehendit eos, οἱ τὸ παράσημον τοῖς λέξεως ἀναγκάζονταί, εἴ περ τι ἀναπεχωρήκός ὄνομα ἢ ῥῆμα εἰρηται, τῆτο θηρώνταί καὶ πανταχῆ Φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δὴ τινι σεμνυνόμενοι. In hoc loco simul corriguntur, qui in contrario genere peccant, πάνυ εὐτελεῶς Φθέγγοντες. Ergo hoc est genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ παράσημον in raritatis vetustatisque nimia affectatione cernitur. Simile videtur esse, quod Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρσε. p. 224. τὸ σεσημασμένον dixit, Vtrumque enim dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde usurpatum, et veluti notatum, ut sit in numis, qui, si suspecti sunt et a communi usu exempti, notantur, ut ab aliis dignosci possint. Suidas: παράσημος· ἄδδκιμος. καὶ παράσημον, τὸ σεσημασμένον, καὶ ὑποκτον. cf. Harpocrat. in Παράσημος ῥήτωρ. Sic Schol. Thucyd. I, 114. p. 73. Duk. σχῆμα παράσημον vocat constructionem verborum ἀνακλόλεθον. Addo locum Plutarch. in vita Bruti Cap. 2. ἐλθωνισὶ τὴν ἀποΦθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς ἐπισολαῖς ἐνιαχῆ παράσημός ἐστι. h. e. e nimia brevitate obscurus est. Deinde Scholiastes Anonym. ad Hermog. p. 358. Ald. ubi τῶν προοιμίων ἐρμηνείαν ἐν τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργότεραν καὶ μὴ σημειώδη, patet quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis adfectionem

nem innui. Addit enim explicandi causa: *ἂν τις ἐκΦεύγῃ ἐκΦανείς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις*, h. e. formas dicendi nimis splendoras, e longinquo ambitiosius expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et apud Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 2. *σημειῶδη ὀνόματα* componuntur cum *ἀπρηχαιωμένοις*, obsoletis, et opponitur *διάλεκτος κοινὴ* et *συνήθεσάτη*. Ex his omnibus, opinor, planum est, τὸ *σημειῶδες* in elocutione dici, quicquid ex vetustatis, vel raritatis vel audaciae affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Vnum addo, cuius tamen iudicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse τὸ *σημειῶδες* dictum sit ἀπὸ τῶν *σημείων*, h. e. a notis et siglis, quales Tironianae fuerunt, et usurpatae sunt a notariis, quos *σημειογράφες* dixerunt. vid. Interpp. ad Cic. Lib. XIII. ad Att. ep. 32. ubi haec sunt: *et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexi; credo quia διὰ σημείων scripseram.*

Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus dicitur, *meditari*, operam et studium adhibere in scribendo, quatenus oppositum est τὸ *αὐτοσχεδιάζειν*, *σχεδιάζειν*, ex tempore dicere. Pro illo quoque dicunt τὸ *ἐπιτηδεύειν*, *ἐκπονῆσαι λόγον*. vid. Philostr. Vit. Soph. Lib. II. p. 565. et Gesn. ad Plin. Lib. II. Ep. 3. p. 44.

Σκευωρία, *τεχνικὴ*, tractatio artificiosa, *künstliche Behandlung eines Gegenstandes*. Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 5. p. 820. Mox p. 887. *σκευωρία ποιητικὴ, καὶ διδυραμβικὴ*. Hesych. *σκευωρία κατασκευή*.

Σκληραγωγεῖν, τὴν λέξιν, *dura elocutione uti*. Dionys. Iud. Thucyd. Cap. 30. p. 888. Oritur illud e *σκευωρίᾳ ποιητικῇ* vel *διδυραμβικῇ*, cuius paullo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibidem statuitur τὸ *καλλωπίζειν*.

Σκληρός. *σκληρὰ Φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς*, duris metaphoris laborans oratio. Dionys. Ep. ad Pomp. p. 760. Addit: *καὶ ἐς σάξυσα τὴν ἀναλογίαν*, ex praecepto Aristotelis, qui Rhet. Lib. III, 10. τῶν μεταφορῶν τεττάρων ἐσῶν, inquit, *εὐδοκιμῶσι μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν*.

Σκολιά, *ἐνδυμήματα*, sententiae *tortuosae*. His iunguntur ut synonyma τὰ *πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα*, perplexa et intricata, quorum sensus aegre expeditur oratione. Dionys. Ep. II. ad Amm. p. 792. cf. Iud. Thucyd. p. 882.

p. 882. ubi τὸ Φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπρακολέθητον, et mox τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκάς σολοιποΦανείς ἔχοντα notantur, h. e. oratio incisilis, parenthesibus et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem Cap. 33. p. 893. dicitur λέξις ἀσαφής καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἔνεσι τῆς λέξεως ἢ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὀχλησις. vid. voc. ἀγνύλως. Hefych. σκολιά· δυσχερῆ, ἐπικαμπῇ, ἄνισα, δύσκολα.

Σμικρολογία, a Photio Cod. 159. tribuitur Ifo-crati, cerniturque in eo, si quis in rebus iis, quarum nec magna dignitas, nec magnum momentum est in oratione, magnam curam et studium collocat. Tale quid statim addit Photius: τὸ προσκορὲς τῶν παρισώσεων. In his nempe magis lusus est, quam ornatus.

Σμικροπρέπεια, tenuitas, contraria τῷ μεγέθει et dignitati. Ea cernitur in metaphoris, in quibus res magnae cum iusto tenuioribus et parvis comparantur. Itaque illud vitium Demetrius de Eloc. §. 84. tribuit Homérico: ἐσάλπιγξεν μέγας ἕρπης.

Σοβαρὸν, agile, vehemens. Longin. 18, 1. ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρότερα. vid. voc. ἐμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet, vid. voc. τάχος, et κεινημένον, et Hefych. in σοβεῖν. Damascius apud Suidam in voc. ῥητορικῇ γραφῇ, commemorat τὸ σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, h. e. tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invidiose in maiorem Rhetorum et Sophistarum partem ita dicebat Damascius. Hefych. σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης.

Σολοικισμός, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὥς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Suidas in βαρβαρίζει. Definitio illa sumpta est e Diogene Laert. VII, 1. 40. ubi disciplinae Stoicorum rhetoricae quaedam fragmenta exponit. Tiberius Rhetor. cap. 1. definit: ἐξαλλανγὴ τῷ ἐν ἔδει, vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut haec neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo soloeccismum a σχήματι distinguit. Quare Eustathius, cum in poetis aliisque scriptoribus multa reperiantur, quorum forma nova et inusitata non negligentiae cuidam, aut in-scitiae, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam explicavit ad Hom. Odyss. λ. p. 1673. δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων

καὶ ἄλλοιον καινότερον Φραζομένων παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐκ ἐστὶ κατεπεῖν τῶν ἔτω σχηματιζομένων σολοικισμόν ἔστιν βαρβαρισμόν. κέκριται δὲ σολοικοΦανῇ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἀπλῶς ἔτω σχήματα. πάν μὲν γὰρ Φασι τοῖστον λάλημα ἦγαν σχῆμα ἀμάρτημά ἐστιν ἐκείσιν διὰ τέχνην ἢ ξενοΦωνίαν ἢ καλῶπισμόν. σολοικισμός δὲ, ἀμάρτημα ἀκείσιν ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quae vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοΦανές, Scholiastes Euripidis Hecub. 39. Phoeniss. 773. etc. πρὸς τὸ σημαίνονεν enunciatas dicit. *Grammaticus*, Seneca inquit Ep. 94. *non erubescit Soloeicisμum, si sciens facit; erubescit, si nesciens.* — Polemo Sophista apud Philostr. Soph. I. p. 542. cum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur: οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε, *hic manu soloeicisμum committit.* Et Lucianus in Nigrino p. 42. σολοικισμόν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hyeme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia huius generis. Vnde et ὑποσόλοικα dicuntur *jubabjurda* Cic. Lib. II. ad Att. Ep. 10. et XIV, 21. cf. Quintil. I. 5. 34 sqq. Hesych. *σελοικισμός· ὅταν τις ἀτέχνως διαλέγεται.*

Σοφίζεσθαι, τέχνας, Demosthenes dicitur Hermogeni Lib. IV. *περὶ εὐρ.* p. 158. h. e. ingeniose et cum arte praeceptis dicendi uti. Vnde et iungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summae artis est, artem celare. — Sopater *διαμ.* p. 297. *σοφίσασθαι τὸ ἐγκλημα, callide tractare crimen*, ut id a te amoliaris. — Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 27. *σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, eludere legem calumnia aut commento aliquo.* Et Scholiastae Eurip. ad Hec. 1187. commemorantur *ρήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ρητορικῇ*, eodem modo quo alii dixere τὸ δίκαιον ἄδικον ποιεῖν, et contra τὰ ἄδικα εὐλογοποιεῖν.

Σοφίσματα, ρητορικῆς, elocutionis fraudes Longinus Cap. 17. 2. appellat τὰ σχήματα et σχηματισμόν, figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quaedam lenocinia sunt, quae insidiarum, doli, et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβεληῆς, παραλογισμῶ προσβάλλουσιν. vid. voc. *σοφιστικός*. Sic et Max. Tyr. Disf. 37. τέχνας, ἔριδας, σοφίσματα iungit, de Sophistis cf. Cresoll. Theatr. II, 1. Apud Philostr. Icon. prooem. p. 762. τὸ σοφίζεσθαι notat *oratorie aliquid augere et exaggerare*, cui opponitur ἀκρίβεια

βεια τῷ βασανίζοντος, h. e. inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illae Sophistarum fallaciae et fraudes et callida permouendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαί, συμπλοκαί σοφισμάτων, σκολιαί ἀπάται, σκανδαλήθρα ἐπῶν, ἀλινδῆθρα, κιγκλίδες, τροφαί, παρακρέσεις, μηχαναί, ἀμφιβολαί, τραγγαλῖαι, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλακτάται etc. de quibus ex instituto exposuit Ctesoll. Theaet. II, 4. et Cap. 6. ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disserendo Sophistae solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent 1) κροκόδειλος vel κροκοδείλιος, quam *Crocodilinam ambiguitatem* dixit Quintil. I, 10. 2) Electra 3) ἐγκεκαλυμμένος. 4) οὔτιδες. 5) περατίνη, περατίδες. 6) ψευδόμενος. 7) κυριεύων. 8) μεταπίπτοντες. 9) ἀργοὶ λόγοι et θερζόντες. Quamvis haec omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent.

Σοφιστεύειν, *Rhetorem esse*. Hermog. Lib. II. p. 370. et passim alibi et apud alios. Nempe σοφιστής primum dictus est quilibet σοφός, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. Itaque septem illi Graeciae Sapientes etiam σοφισαί dicebantur a Plutarcho περὶ τῶν ἐλ. cf. Aristid. in Orat. Platon. Tom. II. p. 311. ed. Iebb. et Sophocles, notante Eustathio ad Hom. II. ο'. p. 1023. citharoedum σοφιστήν appellavit. vid. Hesychius in σοφιστής, et Φιλόσοφος. Suidas. in σοφιστής. Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. in vita Dionis et Olear. in Praefat. ad Philostr. Sophist. p. 474. qui p. 479. τὰς ἐν δόξῃ τῷ σοφιστεύσαι φιλοσοφῆσαντας appellat, a quibus distinguit τὰς ἔτιω κυρίως προσρηθύντας σοφιστάς. Idem prooemium his verbis incipit: τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ρητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφῆσαν. cf. Schol. Aristoph. Nub. 330. Cicero quoque Lib. II, 3. Invent. duas Rhetorum familias commemorat, quarum altera cum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricae quoque artis sibi curam adsumebat; altera vero omnis in dicendi erat studio et praeceptione occupata. Et de Orat. III, 19. Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quae ad mores hominum, quae ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione iungebant; postea disjuncti a Socrate deserti a doctis, et deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despe-

despexerunt, oratores sapientiam: neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur. cf. Cap. 14. ubi ait: „hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque dicendi veteres Graeci *sapientiam* nominabant.“ Itaque porro σοφισαῖ dicti sunt etiam Pseudophilosophi, α σοφίζεσθαι, et denique Rhetores. vid. Aristot. Rhet. I, 1. cf. Morus ad Isocrat. Panegy. Cap. 4. et qui ex instituto de Sophistis egit Crefollius Theatr. I, 1. 2. et inprimis Lib. II, 1. Marius Victor. in Exposit. Cic. Rhet. p. 80. ed. Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit: Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiae. Sophista est, apud quem dicendi artificium discitur. cf. voc. seq.

Σοφισικὸς, λόγος, oratio artificiosa, cum studio elaborata. Demetr. Eloc. §. 15. Contrarius est ὁ ἰδιωτικὸς, sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. Cap. 23. 4. τὸ σοφισικόν, dicit nimiam artis affectationem. Nam eius aetate oratoribus, qui tum Sophistae nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. II. p. 368. Aeschinem vocat σοφισικὸν καὶ γαῦρον. Saepe etiam iungitur τὸ τεχνικόν et σοφισικόν. vid. Suidas in Σεβηριάνος. Hermog. περὶ μεδ. δειν. τὰ πάρισα, h. e. figuras et ornatus παρισώσεως frequentius usurpatos, σοφισικὰ appellat, ut vana specie artis et eloquentiae auditores decipientia. Ergo Gregor. ad h. l. Cap. 13. haec adnotat: σοφισικὰ γίνεται, ὅταν τις, ἢ ἐννοίας, ἢ μεθόδου, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλῶπις μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τὰς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοις τοῖς ἡδύσμασι. Synesius in Dione p. 36. ed. Petav. ὑπόθεσιν μετακεχειρισμένην σοφισικῶς ita explicat: τῆς τῆς, λαμπρῶς ἀπηγγελημένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολεῖν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτη καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐς λέγοντες ἐκῆλεν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἤξιοντο τῆς προσηγορίας τῆ σοφισῆς. Pertinet huc locus Ciceronis Orat. Cap. 19. in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat: *Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, cum sit his propositum non perturbare animos, sed placare potius: nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius: concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles: a re saepe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius trans-*

transferunt, eaque ita disponunt, ut pictiores varietatem colorum: paria paribus referunt, adversa contrariis, saepissimeque similiter extrema definiunt. vid. Crescoll. Theatr. 1, 14. — Plutarch. de Sanit. tuenda σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν ut synonyma iungit.

Σπαδονίζειν, τὸν ἥχον, dicuntur Dionysio Hal. de Comp. Cap. 14. p. 75. literae breves, quarum sonus est exilior, angustior et veluti effeminatus vel castratus, ut ε, et ο, ι, υ, μικρόφωνα, et Pindaro, cuius verba mox landat Dionysius, dicta σχοινοτενῇ, literae veluti iunceaе, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Iud. de vi Demosth. Cap. 40. p. 1077. σπαδονισμοί appellantur, cum verbum aliquod in asperam literam definit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμὸς τῶν ἥχων et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum, iniucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τὰς ἥχας et τὸ ταράττειν τὰς ἀκοάς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμῷ exprimere voluit.

Σπειρᾶσθαι, in gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius de Eloc. §. 8. ut notaret vim orationis, quam ex brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia συσπέρφαντα ἑαυτὰ, h. e. se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant: ita etiam sententiae fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur λόγον καθάπερ ἐσπειραμένον, veluti in gyrum contortam orationem, appellat: et ipsam formam συσπρόφην. vid. voc. συσπέρφεισθαι.

Σπερματικόν. Vlpianus ad Demosth. Olynth. 1. sub init. ad προομίον πραγματικὸν refert, σπερματικὴν καὶ Φαλαίων ἐπαγωγὴν h. e. sparsam vel inspersam per prooemium argumentorum et capitum causae sequentium mentionem, ita ut prooemium veluti omnium καυσῆς nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermod. διαμρ. εασ. p. 169. prooemia dicit σπερματικωτέρως χρώμενα ἐννοίας. Dionys. Iud. Lys. Cap. 18. de narrationis Lysiacae virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expresse: πιθαναὶ εἰσιν, καὶ τὴν πίσιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρεσιν. Idem quoque Quintil. IV, 2. p. 185. de narratione dixit: semina quaedam probationum spargere. vid. voc. προκατασκευή.

Σπουδὴ, *res seria*: opponitur τῇ γέλωτι, ut in hoc: τὴν σπουδὴν δὲ διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, *res serias aduersariorum risu oportet discuti*, Aristot. Rhet. III, 18. 16. Deinde *argumentum serium*, quod tractatur, ut apud Dionys. Iud. Isocr. Cap. 12. *χαριεντισμός, ἐν σπεδῇ, ἄωρον πρῶγμα*, affectatio elegantiae in re seria intempestiva est. Porro *σπεδαί* quoque dicti sunt labores institutionum, s. recitationes Sophisticae erudiendis discipulis comparatae. Sic Himerii oratio extat εἰς ἀρχὰς σπεδῶν habita, Or. XII. ed Wernsdorf. p. 581. ubi vid. plura.

Στάσιμος. Aristot. Poet. 22. p. 184. μέτρον ἥρικόν dicit esse *εἰσιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον* h. e. grandissimum, firmissimum, quoniam maxime spondeis, et veluti firmo, gravique gradu incedit. Vnde alii Rhetores *βεβηκότα ρυθμὸν* appellant, *das gravitātische, fest und feyerlich einhereschreitende Sylbenmaas*. vid. voc. βάσις et εἴσις.

Στάσις. ἐν εἴσει εἶναι Longino dicitur animus *ἄνυ* vacuus, et tranquillus, Cap. 20. 2. Morus, ut vim vocis declararet, contulit Virgilianum illud: mare *stat* placidum ventis. Etiam ἀταξία, quae τῇ εἴσει ibi opponitur, ad illam vim notandam faciet. — εἴσεις λαμβάνειν dicuntur ὀνόματα apud Dionys. de Comp. Cap. 21. p. 148. cum non praecipiti cursu per structuram suam profluunt, sed moras et intervalla faciunt. Vnde et ἐρεῖδεσθαι ibidem, et διασάσεις, et χρόνος facere dicuntur. Sed magis propria disciplinae rhetoricae est ea τῆς εἴσεως significatio, qua de *statu*, s. *ratione quaestionis* dicitur, quatenus in ea accusatio et defensio locum habet, unde est εἴσις ὀρικῇ, φοχασικῇ, et ποιότητος, status definitivus, coniecturalis, et qualitatís, de quibus aliis in locis dictum. Hermogenes, qui in διατρέσει τῶν εἴσεων, seu Partium omnibus copiosius et subtilius hunc locum tractavit, non docuit, unde derivatam quove modo definiendam εἴσεως vocem existimaret. Addit quidem p. 16. ed. Sturm. forte dictum esse ἀπὸ τῆ ἐκσιάζειν τὰς ἀγωνιζομένας. Sed copiosior eius Scholiastarum de istis rebus expositio est. Sic Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. p. 14. derivandam vocem statuit παρὰ τὸ ἐκότερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵκασθαι περὶ δ νομίζει δίκαιον. Syrianus ad Hermog. p. 77. ἀπὸ τῆ ἐκότερου τῶν ἀντιδίκων ὡς ἐπὶ τινος ἀσφαλῆς κρητίδος ἐστάναι περὶ τὰ οἰκεία δίκαια. Ibidemque Sopater tradit, nonnullos putare dictam esse εἴσιν παρὰ τὸ εὐθεράς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῶν ἀσυστάτων. Quod autem ad defini-

definitiones attinet, Auctor Proleg. Schol. ad Hermog. l. c. *τάσις καλεῖται ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβήτησις*. Syriani p. 78. haec definitio est: *τάσις ἐστὶ πρότασις ἀπλῇ ῥητορικῇ πρὸς ἀπόδειξιν κομιζομένην μιᾶς Φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζήτηματι κειμένων, καὶ ἢ ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πλῆθιν κομιζομένων*. Sopatri et Marcellini haec: *τάσις ἐστὶ Φάσις τετὶ πεπράχθαι ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαιτήσις*. — Marcellin. in Vit. Thucyd. accuratam orationum Thucydidearum dispositionem laudat, quae eo valeat, ut uniuscuiusque *statum*, ad quem argumentum orationis pertineat, distinguere queas: *τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὥς τε καὶ εἴσαι ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας, ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκῶν*. Deinde et *τάσεις εἰδικαί* Rhetoribus dicuntur illi status, qui tribus illis generalibus, coniecturali, definitiuo et qualitatis, veluti species subiiciuntur. Hos Auctor *συνοπτικῆς παραδοσ.* p. 2. tredecim nominat: negotialem, rationalem absolutum, comparativum, remotionis, relationis, purgationis, deprecationis, scripti, ratiocinationis, contrariarum legum, ambigui, definitionis legalis, translationis, ex disciplina quidem ipsa Hermogenis, cuius ille epitomen compilavit. cf. Tzetz. Chil. XI. 369. — Iam quod ad Rhetores latinos attinet, Auctor ad Herenn. *constitutionem* vocat a graeco *σύστασις*, Lib. I, 11. Cicero et Quintil. *statum*, a *τάσις*. cf. Cic. Top. Cap. 25. Quintil. III, 6. init. „Quod nos *statum*, id alii *constitutionem* vocant, alii *quaestionem*, alii, *quod ex quaestione appareat*. Graeci *τάσιν* vocant: quae appellatio dicitur ducta, vel ex eo quod ibi sit primus causae congressus, vel quod in hoo causa consistat.“ Idem p. 173. quatuor genera *τάσεως* ab Athenaeo rhetore constituta tradit: „*προτρεπτικὴν* vel *παρανεπτικὴν*, id est, exhortativum, qui suasio est proprius, *συντελικὴν*, qua *coniecturam* significari magis ex his quae sequuntur, quam ex nomine apparet, *ὑπαλαμπτικὴν*, ea *finitio* est, mutatione enim nominis constat: *iuridicalem*, eadem appellatione Graeca, qua ceteri, usus (*δικαιολογικὴν*.) Nam est multa in nominibus differentia.“ In sequentibus Quintilianus variorum auctorum sententias de numero statuum exponit fusius. Suam sententiam ibidem docet p. 140. — Cassiodorus in Comp. Rhet. p. 337. ed. Pith. „*Status*, qui graece *τάσις* dicitur, est veluti cardo, in quo tota causa versatur. Fit autem ex intentione et depulsione. Eum vocant nonnulli *constitutionem*, alii *quaestionem*, alii, quod ex quaestione appareat.“ Isidor.

de

Σεμνότης, Hermogeni περὶ ἰδ. Lib. I. p. 36. *gravitas orationis*, qua ea fit magna et ampla. Itaque εἰ σεμναὶ ἔννοιαι sunt v. c. quae docent de Deo, de rebus divinis, coelestibus, de virtutibus, quarum maxime divina existimatio est, de praeclare ab hominibus factis etc. Deinde in orationis omni oeconomia et dispositione (μεθόδῳ) σεμνότητα habent, quaecunque enunciantur κατ' ἀπόφανσιν, h. e. cum certa asseveratione, quae omnem dubitationem excludit. Nam in illa cernitur constantia aliqua, quae ipsa σεμνότητα habet. (p. 64.) Sic et Aristides περὶ λογ. πολ. p. 641. ὅταν ἀποφαντικῶς τις χρῆται τοῖς σχήμασι. — λέξις σεμνή est eorum verborum, in quibus pronunciandis opus est ore apertiore, dilatatoque. — συνθήκη σεμνή vocatur, quae fit metris gravioribus, ut dactylis, anapaestis, paeonibus, maxime spondeis. cf. Aristid. l. c. qui etiam copiosior est in enumerandis formis dicendi, quae σεμνότητα illam efficiant. In his enim commemorat τὸ ἀποφαντικῶς εἰπεῖν, τὴν ἀπόσασιν, διάσασιν, τὸ πλαγιάζεσθαι, τὸ γνωμολογεῖν etc.

Σημαντικόν, τὸ, quicquid rem bene significat. Longin. 31. ubi mox idem ἐμφανιστικόν et ἀναργὲς appellat. Cap. 32. 5. κατασημαντικόν. Aristides περὶ λογ. πολ. p. 658. ad σαφένειαν refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐεργετέροις ὀνόμασι δηλοῦσθαι τὰ πράγματα: ubi fortasse legendum ἀναργετέροις.

Σημεῖον, Aristoteli Rhet. I. 2. est genus argumentandi, et probandi, quod fit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Vnde *indiciū* aut *vestigium* Latini reddiderunt, vt, si quis ex sanguine caedem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον apud Aristotelem l. c. est simul generis et speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Iam horum σημείων duae partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκάϊον: altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκάϊον. Saepe iunguntur ex mente quidem Aristotelis haec tria fidei faciendae subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἶκός inprimis apud Dionysium Hal. et ita quidem, ut potior τῷ τεκμηρίῳ vis appareat. cf. Iud. Isaei Cap. 15. Iud. Lyf. Cap. 19. In Epistola autem ad Amm. I. 2. cum σημεία tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit: τέτων ὁμοίᾳ τῶν πίψεων δι' ἀναγκάϊων συνάγεται λημμάτων, horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. —

Auctor

Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 248. σημείον ἐστὶ τὸ γε εἰδι-
σμένον γίνεσθαι πρὸς τὴν πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ
μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vid. plura subtiliter de hoc genere
πίσεως disputata. Cicero id, quod illi σημείον dixere,
appellasse videtur *similitudinem*, de qua vid. Invent. I, 29.
Quintil. V, 9. p. 214. planè ex Aristotele tradit *signa* di-
vidi in has primas duas species, quod eorum alia sint,
quae necessaria sunt, quae Graeci vocent *τεκμήρια*, alia
non necessaria, quae *σημεία*. vid. Voss. Instit. Rhet. p.
10 sq. et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet.
p. 21 et 22.

Σημειῶδες, τὸ τῆς λέξεως καὶ περιεργόν, in Philisti
dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 5. p. 780.
ambigua vocis significatione, quam et Reiskius se igno-
rare fatebatur. Speramus fore, ut sequentia aliquid lucis
vocabulo adferant. — Demetrius de Eloc. ubi de cha-
ractere orationis *ισχνῶ*, tenui, sermo est, praecipit, ut
ne sint *σχήματα σημειώδη*, cui mox synonymum adhibet
τὸ παράσημον, et opponit *τὸ σύνηδες καὶ ἐναργές* et *πιθα-
νόν*. Sic et Dionys. Art. Rhet. Cap. 10, 7. p. 382. repre-
hendit eos, οἱ τὸ παράσημον τοῖς λέξεως ἀναγκάζονται, ἃ
καὶ τι ἀναπεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἰρηται, τῷτο θηρῶντες
καὶ πανταχῇ Φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δὴ τινι σεμνυνό-
μενοι. In hoc loco simul corriguntur, qui in contrariis
genere peccant, πάνυ εὐτελῶς Φθέγγοντες. Ergo hoc est
genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ
παράσημον in raritatis *vetustatisque* nimia affectatione cer-
nitur. Simile videtur esse, quod Hermog. Lib. IV. *περὶ
εὐρεσ.* p. 224. τὸ σεσημασμένον dixit. Vtrumque enim
dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde
usurpatum, et veluti notatum, ut sit in numis, qui, si
suspecti sunt et a communi usu exempti, notantur, ut ab
aliis dignosci possint. Suidas: *παράσημος· ἀδόκιμος. καὶ
παράσημον, τὸ σεσημασμένον, καὶ ὑποκτον.* cf. Harpocrat. in
Παράσημος ῥήτωρ. Sic Schol. Thucyd. I, 114. p. 73. Duk.
σχῆμα παράσημον vocat constructionem verborum ἀνακό-
λετον. Addo locum Plutarch. in vita Bruti Cap. 2. *ἔλθη-
νισι τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ διακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπι-
τηδεύον ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνισχυῖ παράσημός ἐστι.* h. e. e ni-
mia brevitate obscurus est. Deinde Scholiastes Anonym.
ad Hermog. p. 358. Ald. ubi τὸν προοιμίῳν ἐρμηνείαν ἐν
τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργότεραν καὶ μὴ σημειώδη, patet
quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis adfectatio-

nem innui. Addit enim explicandi causa: *ἂν τις ἐκΦεύγῃ ἐκΦανείς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις*, h. e. formas dicendi nimis splendoras, e longinquo ambitiosis expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et apud Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 2. *σημειῶδη ὀνόματα* componuntur cum *ἀπηρχαιωμένοις*, obsoletis, et opponitur *διάλεκτος κοινὴ et συνηθεσάτη*. Ex his omnibus, opinor, planum est, τὸ σημειῶδες in elocutione dici, quicquid ex vetustatis, vel raritatis vel audaciae affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Vnum addo, cuius tamen iudicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse τὸ σημειῶδες dictum sit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. a notis et siglis, quales Tironianae fuerunt, et usurpatae sunt a notariis, quos *σημειογράφες* dixerunt. vid. Interpp. ad Cic. Lib. XIII. ad Att. ep. 32. ubi haec sunt: *et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexi; credo quia διὰ σημείων scripseram.*

Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus dicitur, *meditari*, operam et studium adhibere in scribendo, quatenus oppositum est τὸ αὐτοσχεδιάζειν, *σχεδιάζειν*, ex tempore dicere. Pro illo quoque dicunt τὸ ἐπιτηδεύειν, *ἐκπονῆσαι λόγον*. vid. Philostr. Vit. Soph. Lib. II. p. 565. et Gesn. ad Plin. Lib. II. Ep. 3. p. 44.

Σκευωρία, *τεχνικὴ*, tractatio artificiosa, *künstliche Behandlung eines Gegenstandes*. Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 5. p. 820. Mox p. 887. *σκευωρία ποιητικὴ, καὶ διδυραμβικὴ*. Hesych. *σκευωρία κατασκευή*.

Σκληραγωγεῖν, τὴν λέξιν, *dura elocutione uti*. Dionys. Iud. Thucyd. Cap. 30. p. 888. Oritur illud e *σκευωρίᾳ ποιητικῇ* vel *διδυραμβικῇ*, cuius paullo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibidem statuitur τὸ καλῶς πλίσζειν.

Σκληρός. *σκληρὰ Φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς*, duris metaphoris laborans oratio. Dionys. Ep. ad Pomp. p. 760. Addit: *καὶ ἐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν*, ex praecepto Aristotelis, qui Rhet. Lib. III, 10. τῶν μεταφορῶν τεττάρων εἰσῶν, inquit, εὐδοκιμῶσι μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν.

Σκολιὰ, *ἐνθυμήματα*, *sententiae tortuosae*. His iunguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, perplexa et intricata, quorum sensus aegre expeditur oratione. Dionys. Ep. II. ad Amm. p. 792. cf. Iud. Thucyd. p. 882.

p. 882. ubi τὸ Φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσκατακόλυστον, et mox τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκάς σολοιποφανεῖς ἔχοντα notantur, h. e. oratio incisus, parenthesis et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem Cap. 33. p. 893. dicitur λέξις ἀσαφής καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἢ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὀχλήσις. vid. voc. ἀγκύλως. Hesych. σκολιά· δυσχερῆ, ἐπικαμπῇ, ἄνισα, δύσκολα.

Σμικρολογία, a Photio Cod. 159. tribuitur Iso-crati, cerniturque in eo, si quis in rebus iis, quarum nec magna dignitas, nec magnum momentum est in oratione, magnam curam et studium collocat. Tale quid statim addit Photius: τὸ προσκορὸς τῶν παριστάσεων. In his nempe magis lusus est, quam ornatus.

Σμικροπρέπεια, tenuitas, contraria τῷ μεγέθει et dignitati. Ea cernitur in metaphoris, in quibus res magnae cum iusto tenuioribus et parvis comparantur. Itaque illud vitium Demetrius de Eloc. §. 84. tribuit Homérico: ἐσάλπινξεν μέγας ἑρᾶνός.

Σοβαρὸν, agile, vehemens. Longin. 18, 1. ἐμπρακτότερα καὶ σοβρώτερα. vid. voc. ἐμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet, vid. voc. τάχος, et κεννημένον, et Hesych. in σοβᾶν. Damascius apud Suidam in voc. ῥητορικὴ γραφή, commemorat τὸ σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, h. e. tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invidiose in maiorem Rhetorum et Sophistarum partem ita dicebat Damascius. Hesych. σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης.

Σολοικισμός, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Suidas in βαρβαρίζει. Definitio illa sumpta est e Diogene Laert. VII, 1. 40. ubi disciplinae Stoicorum rhetoricae quaedam fragmenta exponit. Tiberius Rhetor. cap. 1. definit: ἐξαλλαγή τῷ ἐν ἔθει, vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut haec neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo soloecismum a σχήματι distinguit. Quare Eustathius, cum in poetis aliisque scriptoribus multa reperiuntur, quorum forma nova et inusitata non negligentiae cuidam, aut in-scitiae, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam explicavit ad Hom. Odyss. λ. p. 1673. ὅλην δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων

καὶ ἄλλοιον καινότερον φραζομένων παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐκ ἐστὶ κατειπεῖν τῶν ἔτω σχηματιζομένων σολοισμὸν εἶταν βαρβαρισμὸν. κέκριται δὲ σολοικοΦανῇ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἀπλῶς ἔτω σχήματα. πάν μὲν γὰρ φασι τοῖςτον λάλημα ἦγεν σχῆμα ἀμαρτημά ἐστιν ἐκύσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοΦωνίαν ἢ καλλωπισμὸν. σολοισμὸς δὲ, ἀμαρτημα ἀκύσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quae vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοΦανές, Scholiastes Euripidis Hecub. 39. Phoeniss. 773. etc. πρὸς τὸ σημαινόμενον enunciatas dicit. *Grammaticus*, Seneca inquit Ep. 94. *non erubescit Soloeicisimium, si sciens facit; erubescit, si nesciens.* — Polemo Sophista apud Philostr. Soph. I. p. 542. cum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur: οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοικισε, *hic manu soloeicisimum committit.* Et Lucianus in Nigrino p. 42. σολοισμὸν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hyeme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia huius generis. Vnde et ὑποσόλοικα dicuntur *jubabjurda* Cic. Lib. II. ad Att. Ep. 10. et XIV, 21. cf. Quintil. I, 5. 34 sqq. Hesych. σελοικισμός· ὅταν τις ἀτέχνως διαλέγεται.

Σοφίζεσθαι, τέχνας, Demosthenes dicitur Hermogeni Lib. IV. *περὶ εὐρ.* p. 158. h. e. ingeniose et cum arte praeceptis dicendi uti. Vnde et iungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summae artis est, artem celare. — Sopater *διαμρ.* p. 297. σοφίσασθαι τὸ ἐγκλημα, *callide tractare crimen*, ut id a te amoliaris. — Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 27. σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, *eludere legem calumnia aut commento aliquo.* Et Scholiastae Eurip. ad Hec. 1187. commemorantur ῥήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ῥητορικῇ, eodem modo quo alii dixere τὸ δίκαιον ἄδικον ποιεῖν, et contra τὰ ἄδικα εὐλογοποιεῖν.

Σοφίσματα, ῥητορικῆς, elocutionis fraudes Longinus Cap. 17. 2. appellat τὰ σχήματα et σχηματισμὸν, figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quaedam lenocinia sunt, quae insidiarum, doli, et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβελῆς, παραλογισμῶν προσβάλλουσιν. vid. voc. σοφιστικός. Sic et Max. Tyr. Disf. 37. τέχνας, ἔριδας, σοφίσματα iungit, de Sophistis cf. Cresoll. Theatr. II, 1. Apud Philostr. Icon. prooem. p. 762. τὸ σοφίζεσθαι notat oratorie aliquid augere et exaggerare, cui opponitur ἀπρίβεια

βειν τῷ βασανίζοντος, h. e. inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illae Sophistarum fallaciae et fraudes et callida permouendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαί, συμπλοκαί σοφισμάτων, σκολιαί ἀπάται, σκανδαλήθρα ἐπῶν, ἀλινδῆθρα, κινκλίδες, τροφαί, παρακρέσεις, μηχαναί, ἀμφιβολαί, τραγγαλῖαι, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλεκτάται etc. de quibus ex instituto exposuit Cressol. Theatr. II, 4. et Cap. 6. ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disferendo Sophistae solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent 1) κροκόδειλος vel κροκοδείλιος, quam *Crocodilinam ambiguitatem* dixit Quintil. I, 10. 2) Electra 3) ἐγκεκαλυμμένος. 4) ὄτιδες. 5) κερατίνη, κερατίδες. 6) ψευδόμενος. 7) κυριεύων. 8) μεταπίπτοντες. 9) ἄργοι λόγοι et θερζόντες. Quamvis haec omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent.

Σοφιστεύειν, *Rhetorem esse*. Hermog. Lib. II. p. 370. et passim alibi et apud alios. Nempe σοφιστής primum dictus est quilibet σοφός, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. Itaque septem illi Graeciae Sapientes etiam σοφισταί dicebantur a Plutarcho περὶ τῶ ἐλ. cf. Aristid. in Orat. Platon. Tom. II. p. 311. ed. Iebb. et Sophocles, notante Eustathio ad Hom. II. ο'. p. 1023. citharoedum σοφιστήν appellavit. vid. Hesychius in σοφιστής, et Φιλόσοφος. Suidas. in σοφιστής. Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. in vita Dionis et Olear. in Praefat. ad Philostr. Sophist. p. 474. qui p. 479. τὰς ἐν δόξῃ τῷ σοφιστεῦσαι φιλοσοφῆσαντας appellat, a quibus distinguit τὰς ἔτι καὶ πρὸς ῥητὴν σοφιστάς. Idem prooemium his verbis incipit: τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφῆσαν. cf. Schol. Aristoph. Nub. 330. Cicero quoque Lib. II, 3. Invent. duas Rhetorum familias commemorat, quarum altera cum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricae quoque artis sibi curam adsumebat; altera vero omnis in dicendi erat studio et praeceptione occupata. Et de Orat. III, 19. Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quae ad mores hominum, quae ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione iungebant; postea disjuncti a Socrate deserti a doctis, et dirincopti a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despe-

despexerunt, oratores sapientiam: neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur. cf. Cap. 14. ubi ait: „hanc cogitandi pronuntiandi que rationem vimque dicendi veteres Graeci *sapientiam* nominabant.“ Itaque porro σοφισαῖ dicti sunt etiam Pseudophilosophi, α σοφίζεσθαι, et denique Rhetores. vid. Aristot. Rhet. I, 1. cf. Morus ad Isocrat. Panegy. Cap. 4. et qui ex instituto de Sophistis egit Crefollius Theatr. I, 1. 2. et inprimis Lib. II, 1. Marius Victor. in Exposit. Cic. Rhet. p. 80. ed. Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit: Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiae. Sophista est, apud quem dicendi artificium discitur. cf. voc. seq.

Σοφισικὸς, λόγος, oratio artificiosa, cum studio elaborata. Demetr. Eloc. §. 15. Contrarius est ὁ ἰδιωτικὸς, sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. Cap. 23. 4. τὸ σοφισικόν, dicit nimiam artis affectationem. Nam eius aetate oratoribus, qui tum Sophistae nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. II. p. 368. Aeschinem vocat σοφισικὸν καὶ γαῦρον. Saepe etiam iungitur τὸ τεχνικόν et σοφισικόν. vid. Suidas in Σεβηριάνος. Hermog. περὶ μεθ. δειν. τὰ πάρισα, h. e. figuras et ornatus παρίσωσως frequentius usurpatos, σοφισικὰ appellat, ut vana specie artis et eloquentiae auditores decipientia. Ergo Gregor. ad h. l. Cap. 13. haec adnotat: σοφισικὰ γίνεσθαι, ὅταν τις, ἢ ἐννοίας, ἢ μεθόδους, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλωπίσῃ μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τὰς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοιούτοις ἡδύσμασι. Synesius in Dione p. 36. ed. Petav. ὑπόθεσιν μεταχειρισμένην σοφισικῶς ita explicat: τῆς εἰς, λαμπρῶς ἀπηγγελημένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολλὴν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτη καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὓς λέγοντες ἐκῆλυν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἤξιοντο τῆς προσηγορίας τῆ σοφισῆ. Pertinet huc locus Ciceronis Orat. Cap. 19. in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat: *Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, cum sit his propositum non perturbare animos, sed placare potius: nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius: concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles: a re saepe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius trans-*

transferunt, eaque ita disponunt, ut pictiores varietatem colorum: paria paribus referunt, adversa contrariis, saepissimeque similiter extrema definiunt. vid. Crescoll. Theatr. 1, 14. — Plutarch. de Sanit. tuenda σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν ut synonyma iungit.

Σπαδονίζειν, τὸν ἥχον, dicuntur Dionysio Hal. de Comp. Cap. 14. p. 75. literae breves, quarum sonus est exilior, angustior et veluti effeminatus vel castratus, ut ε, et ο, ι, υ, μικρόφωνα, et Pindaro, cuius verba mox laudat Dionysius, dicta σχοινοτενῇ, literae veluti iunceaе, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Iud. de vi Demosth. Cap. 40. p. 1077. σπαδονισμοί appellantur, cum verbum aliquod in asperam literam definit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμὸς τῶν ἥχων et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum, iniucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τὰς ἤχους et τὸ ταραττεῖν τὰς ἀκοάς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμῷ exprimere voluit.

Σπειρᾶσθαι, in gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius de Eloc. §. 8. ut notaret vim orationis, quam ex brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia συσπέρφαντα ἑαυτὰ, h. e. se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant: ita etiam sententiae fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur λόγον καθάπερ ἐσπειραμένον, veluti in gyrum contortam orationem, appellat: et ipsam formam συσροφῆν. vid. voc. συσπέρφασθαι.

Σπερματικόν. Vlpianus ad Demosth. Olynth. 1. sub init. ad προομίον πραγματικῶν refert, σπερματικὴν καὶ Φαλαίων ἐπαγωγὴν h. e. sparsam vel inspersam per prooemium argumentorum et capitum causae sequentium mentionem, ita ut prooemium veluti omnium causae nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermod. διαρ. τας. p. 169. prooemia dicit σπερματικωτέρως χρωμένα ἐννοιῇς. Dionys. Iud. Lys. Cap. 18. de narrationis Lysiacae virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expressit: πιθαναὶ εἰσιν, καὶ τὴν πίσιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν. Idem quoque Quintil. IV, 2. p. 185. de narratione dixit: semina quaedam probationum spargere. vid. voc. προκατασκευή.

Σπουδῇ, *res seria*: opponitur τῇ γέλωτι, ut in hoc: τὴν σπουδὴν δὲ διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, *res serias aduersariorum risu oportet discuti*, Aristot. Rhet. III, 18. 16. Deinde *argumentum serium*, quod tractatur, ut apud Dionys. Iud. Isocr. Cap. 12. χαριεντισμός, ἐν σπουδῇ, ἄωρον πρᾶγμα, affectatio elegantiae in re seria intempestiva est. Porro σπουδῇ quoque dicti sunt labores institutionum, s. recitationes Sophisticae erudiendis discipulis comparatae. Sic Himerii oratio extat εἰς ἀρχαῖς σπουδῶν habita, Or. XII. ed Wernsdorf. p. 581. ubi vid. plura.

Στάσιμος. Aristot. Poet. 22. p. 184. μέτρον ἥρικόν δicit esse εἰσιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον h. e. grandissimum, firmissimum, quoniam maxime spondeis. et veluti firmo, gravique gradu incedit. Vnde alii Rhetores βεβηκότα ρυθμὸν appellant, *das gravitātische, fest und feyerlich einher/schreitende Sylbenmaas*. vid. voc. βάσις et στάσις.

Στάσις. ἐν εἴσει εἶναι Longino dicitur animus *affettu vacuus*, et tranquillus, Cap. 20. 2. Morus, ut vim vocis declararet, contulit Virgilianum illud: mare *stat* placidum ventis. Etiam ἀταξία, quae τῇ εἴσει ibi opponitur, ad illam vim notandam faciet. — εἴσεις λαμβάνειν dicuntur ὀνόματα apud Dionys. de Comp. Cap. 21. p. 148. cum non praecipiti cursu per structuram suam profluunt, sed moras et intervalla faciunt. Vnde et ἐρεῖδεσθαι ibidem, et διαστάσεις, et χρόνας facere dicuntur. Sed magis propria disciplinae rhetoricae est ea τῆς εἴσεως significatio, qua de *statu*, s. *ratione quaestionis* dicitur, quatenus in ea aecusatio et defensio locum habet, unde est εἴσις ὀρικῇ, φοχασικῇ, et ποιότητος, status definitivus, coniecturalis, et qualitatis, de quibus aliis in locis dictum. Hermogenes, qui in διατρέσει τῶν εἴσεων, seu Partitionibus copiosius et subtilius hunc locum tractavit, non docuit, unde derivatam quoque modo definiendam εἴσεως vocem existimaret. Addit quidem p. 16. ed. Sturm. forte dictum esse ἀπὸ τῆ εἰσιάζειν τὰς ἀγωνιζομένας. Sed copiosior eius Scholiastarum de istis rebus expositio est. Sic Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. p. 14. derivandam vocem statuit παρὰ τὸ ἐκάτερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵστασθαι περὶ ὃ νομίζει δίκαιον. Syrianus ad Hermog. p. 77. ἀπὸ τῆ ἐκάτερον τῶν ἀντιδίκων ὡς ἐπὶ τινος ἀσφαλῆς κρητίδος ἐστάναι περὶ τὰ οἰκεία δίκαια. Ibidemque Sopater tradit, nonnullos putare dictam esse εἴσιν παρὰ τὸ παθεράς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῶν ἀνυσάτων. Quod autem ad defini-

definitiones attinet, Auctor Proleg. Schol. ad Hermog. l. c. *τάσις καλεῖται ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβήτησις*. Syriani p. 78. haec definitio est: *τάσις ἐστὶ πρότασις ἀπλῇ ῥητορικῇ πρὸς ἀπόδειξιν κοιμιζομένην μιᾷς Φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζήτηματι κειμένων, καὶ ἢ ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πίστιν κοιμιζομένων*. Sopatri et Marcellini haec: *τάσις ἐστὶ Φάσις τατὶ πεπράχθαι ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις*. — Marcellin. in Vit. Thucyd. accuratam orationum Thucydidearum dispositionem laudat, quae eo valeat, ut uniuscuiusque *statum*, ad quem argumentum orationis pertineat, distinguere queas: *τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὥστε καὶ τάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας, ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκῶν*. Deinde et *τάσεις εἰδικαί* Rhetoribus dicuntur illi status, qui tribus illis generalibus, coniecturali, definitiuo et qualitatis, veluti species subiiciuntur. Hos Auctor *συνοπτικῆς παραδοσ.* p. 2. tredecim nominat: negotialem, rationalem absolutum, comparativum, remotionis, relationis, purgationis, deprecationis, scripti, ratiocinationis, contrariarum legum, ambigui, definitionis legalis, translationis, ex disciplina quidem ipsa Hermogenis, cuius ille epitomen compilavit. cf. Tzetz. Chil. XI. 369. — Iam quod ad Rhetores latinos attinet, Auctor ad Herenn. *constitutionem* vocat a graeco *σύστασις*, Lib. I, 11. Cicero et Quintil. *statum*, a *τάσις*. cf. Cic. Top. Cap. 25. Quintil. III, 6. init. „Quod nos *statum*, id alii *constitutionem* vocant, alii *quaestionem*, alii, *quod ex quaestione appareat*. Graeci *τάσιν* vocant: quae appellatio dicitur ducta, vel ex eo quod ibi sit primus causae congressus, vel quod in hoc causa consistat.“ Idem p. 173. quatuor genera *τάσεως* ab Athenaeo rhetore constituta tradit: „*προτρεπτικὴν* vel *παραινετικὴν*, id est, exhortativum, qui suasoriae est proprius, *συντελικὴν*, qua *coniecturam* significari magis ex his quae sequuntur, quam ex nomine appareat, *ὑπαλαμπτικὴν*, ea *finitio* est, mutatione enim nominis constat: *iuridicialem*, eadem appellatione Graeca, qua ceteri, usus (*δικαιολογικὴν*). Nam est multa in nominibus differentia.“ In sequentibus Quintilianus variorum auctorum sententias de numero statuum exponit fusius. Suam sententiam ibidem docet p. 140. — Cassiodorus in Comp. Rhet. p. 337. ed. Pith. „*Status*, qui graece *τάσις* dicitur, est veluti cardo, in quo tota causa versatur. Fit autem ex intentione et depulsione. Eum vocant nonnulli *constitutionem*, alii *quaestionem*, alii, quod ex quaestione appareat.“ Isidor.

de

de Art. Rhet. p. 357. „Graeci *flatum* a contentione dicunt: Latini autem non solum a pugna, per quam expugnant propositionem adversarii, sed quod eo pars utraque consistat.“ cf. Voss. Instit. Rhet. I, 5. Omnium Rhetorum graecorum et latinorum, quorum quidem ad nos scripta pervenerunt, systemata de statibus per tabularum compendia exhibuit Capperonierus in Comment. ad Quintil. III, 7. p. 181.

Στενολεσχεῖν, idem quod λεπτολογεῖν, *de rebus nihili disputare*. Ita Philostr. Soph. I, 17. Vtramque vocem iunxit Aristoph. Nub. 319. λεπτολογεῖν καὶ περὶ πακῆ στενολεσχεῖν.

Στενός, λόγος ἐν ἀπαγγελίᾳ, *elocutio angusta, non copiosa*. Dionys. in Cens. Scriptt. 3, 5. Mox eandem dicere videtur ισχνότης τῆς φράσεως, *tenuitatem dictionis*.

Στηλιτευτικός, λόγος, *oratio investiva*. Phot. Bibl. 126. ἀ στηλιτεύεσθαι, *veluti cippo inscribi infamiae causa, am Pranger gestellt, am Schandpfahl geschrieben werden*. vid. Suidas in σήλη, cum nota Kusteri.

Στηριγμοί, Dionysio de Comp. p. 141. dicuntur *fulcra* quaedam orationis, quae sunt in literis vel syllabis longis, et ampliorem tardio remque faciunt orationem, ne praeceps et festinans proruat. Addit ἐγκαθίσματα eodem sensu. Saepius tamen ἀντιστηριγμός dicit. Sic et Longin. Cap. 40. dicit talem orationem στηριγμός ἔχειν πρὸς ἄλλα τὰ ὀνόματα καὶ ἐξερέσματα τῶν χρόνων, *fulcra habet, et temporum intervallis nititur*, vid. voc. ἐρείδεσθαι, στηρίζεσθαι, χρόνος.

Στηρίζεσθαι, *litera dicitur, quando cum sequenti non recte coit, sed vox ei quasi inhaeret*. Itaque, si post literam ν sequitur π, necesse est στηρίζῃναι τὸ ν. Dionys. de Comp. Cap. 22. p. 158. Vnde dicit στηριγμοί καὶ ἐγκαθίσματα. vid. Dionys. l. c. p. 141.

Στιβαρά, in oratione dicuntur, quae habent aliquid roboris et austeritatis in literarum compositione et numero: *derber, starker, männlicher Ausdruck*. Iunguntur τὰ ισχυρά, ἀξιωματικά, πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχοντα. Contrarium est τὸ γλαφυρὸν καὶ θεατρικὸν κάλλος. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 154. Hesych. στιβαρὸν βαρὺ, εὐτόνον, ισχυρὸν.

ΣΤΟΙ-

Στοιχεῖα, 1) elementa five verborum, five orationis: Priori sensu enim ita dicuntur literae singulae, e quibus syllabae deinde et verba fiunt. vid. Aristot. Poet. Cap. 20. ubi in definitione τῆς λέξεως primum omnium τὸ στοιχεῖον ponit, et definit: Φωνὴ ἀδιαίρετος, ἐξ ἧς πᾶσαι συνετὴ γίνεσθαι Φωνή. cf. Dionys. de Comp. Cap. 14. et Ammonius. Posteriori sensu στοιχεῖα τῆς λέξεως sunt, quae a Grammaticis *partes orationis* vocantur, ut nomina, verba, coniunctiones, particulae etc. Dionys. l. c. Cap. 2. ubi et τομας et μόρια appellat. cf. interpp. ad Hefych. in στοιχεῖα. 2) στοιχεῖα Aristoteli inprimis dicuntur notionnes illae quae in aliqua re cogitari possunt, et veluti partes quibus ea constat, v. c. στοιχεῖα περὶ ἀγαθῆ καὶ συμφέροντος, momenta quibus bonum et utile continetur. vid. Rhet. I, 6. et cf. Cap. 2. ubi et προτάσεις dicuntur et δόξαι. Ex his στοιχείοις, argumenta (πίσεις) ducuntur vel suadendi vel dissuadendi. ibid. Cap. 7. — στοιχεῖα ἐνδυμμάτων Lib. II, 22. cf. Cap. 26. init. Eodemque modo Dionys. Iud. Lys. Cap. 15. de locis, e quibus argumenta petuntur: εἰδὲν ἀπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ, ἢ τὰ πρόσωπα, ἢ τὰ πράγματα, ἢ ἐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, ἢ τρόπους καὶ αἰτίας αὐτῶν, ἢ καιρὸς, ἢ χρόνος, ἢ τόπος etc. Quamvis is locus mutilus esse videtur. Sic et Menander Rhet. in διαρ. ἐπιδ. στοιχεῖα accipit pro fontibus argumentorum et locis unde aliquam rem commendes et laudes; v. c. στοιχεῖα τῆς θέσεως in laudationibus urbium, sunt eae res quae valent ad situm urbis commendandum et laudandum. Ergo disquirendum, in quibusnam rebus illa θέσις πόλεως infit, et quae in ea cogitari possint: haec στοιχεῖα dicuntur. Eodem modo Rhetores graeci dixere στοιχεῖα περιστάσεως, partes circumstantiae, quae μόρια alii vel etiam ἀφορμας appellarunt. Ea sunt haec: quis, quid, quando, ubi, cur, quemadmodum, quibus adminiculis etc. vid. Aurel. Augustin. Princip. Rhetor. ap. Pithoeum p. 293. 3) στοιχεῖον notat praeceptum aliquod, et decretum artis rhetoricae, ein *Princip, Lehrsatz*, ap. Dionys. de Comp. Cap. 6. p. 42. ubi de nominibus aut verbis subinde e recta forma mutandis praecepisset, τῆτο τὸ στοιχεῖον, inquit, ἐν μὲν ποιητικῇ διαψιλέσερόν ἐστι, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεσθαι.

Στομφάζειν, *lato et vasto ore loqui*, propter ea maxime verba, in quibus frequentes literae α et ω occurrunt. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 66. ubi Scholiastes p. 391.

σομ-

σομφάζεν ἐπὶ τὸ διὰ τῷ σώματος βάζεν, τῷ ἐπὶ τῷ πλάτῃ καὶ ὄγκῳ ἔχοντι σώματι λέγειν. Idem Hermogenes antea dixerat διογκῆν τὸ σώμα κατὰ τὴν προφοράν. cf. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 1370.

Στόμφοις, *inanis verborum strepitus*. Ita Longin. Cap. 32. 7. ἀλληγορικὸν στόμφον, *allegoriarum strepitum*, Platoni tribuit. Cap. 3. τραγωδίαν dicit πρᾶγμα ἐπιδεχόμενον τὸ στόμφον, quoad natura sua verborum aliquem strepitum capit. Alio loco Cap. 29. 1. κρητολογίαν appellat. vid. ψόφοι, et σομφάζειν.

Στοχασμὸς, *coniectura*. Ita dictus Rhetoribus *status* quaestionis civilis *coniecturalis*, cum factum negatur et quaeritur v. c. occideritne? Hermogenes igitur in διαρ. τας. p. 18. definit: ἀδῆλος πράγματος ἔλεγχος ἐσιώδης, ἀπὸ τινος φανερῶ σημείῳ, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας. In hoc loco ἔλεγχος ἐσιώδης est ἀμφισβήτησις περὶ ἐσίης: fit enim quaestio, εἰ ἐστὶ, an sit? Alia nomina graeca huius status sunt: τὸ κατ' αἰσθησιν, τὸ πραγματικόν, συντελικὴ τάσις, γένεσις, ut docet Capperoner. ad Quintil. IX, 1. Marius etiam Victorin. in Expos. Cic. Rhetor. p. 106. narrat fuisse nonnullos, qui *coniecturam* graece appellaverint *σαδιάζοντα*, quod in ea de incerto investigando maximum certamen habeatur: unde et *stadium dicitur*, inquit, *quoniam ibi exercentur certamina*. — De hoc στοχασμῷ, eiusque divisionibus et tractandi methodo subtilissime agit Hermogenes singulari capite pag. 30 sqq. Ita p. 48. distinguitur στοχασμὸς ἀπλῆς, διπλῆς, τέλειος, ἀτελής. *Simplex coniectura* (ἀπλῆς) est, cum aut una res in iudicium vocatur, aut una persona. Vbi plures sunt, *duplicata* dicitur. *Perfecta* autem coniectura est, cum utrumque in iudicium venit, et res et persona, h. e. cum ipsa res et ipsa persona argumenta controversiae suppeditat. *Imperfectae*, cum destituuntur argumentis, quae vel a rebus vel a personis sumantur, aut in quibus res certa est, persona incerta, aut ratione inversa, personae argumenta praestant et controversae sunt, res autem nullae. Sed in hoc ultimo genere nulla accusatio locum habet. Nam sine crimine nemo in iudicium vocari potest. Marcellinus ad h. l. Hermog. p. 85. Ald. ἀτελής ἐστὶ, τὸ ἐπὶ προδήκης δεόμενον εἰς ἀναπλήρωσιν. Syrian. ad Herm. p. 177. διὰ τὴν τῷ τεκμηρίῳ ἑκλεψιν ἀτελεῖς ἐκ πραγμάτων καλῶνται στοχασμοί. — *Coniecturae duplices* etiam ratione collocationis dicuntur *συνεzeugμένοι*, *coniunctae*,

iunctae, eaque coniunctio fit vel in principio, vel in medio, vel in continuatione extremorum (vid. Hermog. l. e. p. 54.) Cum in medio fit, dicitur *σοχασμός ἐμπύπτων, incidens, interveniens*, interposita in medio argumentationis. Cum fit in principio, dicitur *σοχασμός προκατασκευαζόμενος*. Socrates ad Hermog. p. 189. de eo genere ita: *ὠνόμασαι μὲν ἔτις ἀπὸ τῷ ἑτέρῳ τι πρὸ τῷ κρινομένῃ πράγματι ἐξετάζεσθαι*. Cum fit in continuatione, vocatur *συγκατασκευαζόμενος*, ὃς ὠνόμασαι μὲν ἔτις, inquit Sopater l. l. p. 190. *ἀπὸ τῷ δύο ἐγκλήματα ἐπάγειν τῷ Φεύγοντι τὸν κατήγορον, ἢ πεποιηκότι, ἢ μέλλοντι πράττειν*. Marcellinus autem ibidem ita: *συγκατασκευαζόμενος πέλκῃται, ὅτ' ἂν τὰ σημεῖα δι' ἀλλήλων ὁμῶς κατασκευάζηται, καὶ μὴ κεχωρισμένως*. De aliis generibus *σοχασμῶν*, quae *συμπλεκόμενοι* dicuntur, quoniam ceteris statibus immixti sunt, vid. Schol. Hermog. p. 194. — Ceterum partes, vel capita, quae in statu coniecturali tractari solent, Hermogenes decem numerat: *παραγραφὴν, ἐλέγχων ἀπαίτησιν, βέλησιν, δύναμιν, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἀντίληψιν, μετάληψιν, μετάθεσιν αἰτίας, πιθανὴν ἀπολογίαν, κοινὴν ποιότητα*, quae omnia, quam vim habeant, ad singulas voces illas exposuimus. cf. Vlpian. ad Demosth. Coron. p. 212. et omnino Scholiaf. Hermog. ad illum locum p. 123 sqq. ubi singula illa capita subtilius explicantur. Haec omnia etiam commemorat Sopater in *διαυρ. ζητημ.* ubi dicuntur *τὰ σοχαστικὰ κεφάλαια* p. 308. h. e. sedes et fontes, unde in hoc statu coniecturali argumenta ducuntur. — De *σοχασμῷ γνώμης*, qui dicitur, vid. voc. *γνώμη*. — Commemoratur etiam in Rhetoricis *σοχασμός παράδοξος*, ut ap. Sopatr. *διαυρ.* p. 318. E Latinis cf. Auct. ad Herenn. I, 11. II, 2. Cic. de Invent. II, 4 sq. Top. Cap. 21. Quintil. III, 6. p. 134 sq. VII, 2 sq. — Pro *coniectura*, simpliciter, *τῇ ἀποφάσει, demonstrationi* contraria, *σοχασμός* dicitur ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 318. Hermog. *περὶ εὗρεσ.* Lib. III, p. 76 sq. et passim alibi, ubi de illis statibus sermo non est.

Στρεφόμενα, λέγειν, mutabilia dicere, h. e. ea quibus adversarius quoque uti possit. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 284. *ἐν τοῖς ἀπλοῖς ἀγῶσιν ἡ χρῆς στρεφόμενα λέγειν, ὅδ' οἷς ἂν καὶ ὁ ἀντίδικος χρῆσταιτο*. et p. 320. de Homero: *ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει, καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει*. Hermogeni autem *περὶ μεθ. δειν.* p. 44. *στρεφόμενα* sunt, quae in adversarium retorqueri possunt.

Στρεφ-

Στρογγύλον, τὸ, *Rhetores graeci in genere dixerunt, quicquid verbis et sententijs ita enunciatum esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret.* Ita στρογγύλη λέξις, elocutio suavis est ex concinna brevitate, et artificiosa constructione. vid. Dionys. de Compos. Cap. 7. in Censur. Scriptt. 3. 2. p. 427. Iud. Lyf. 9. Isocr. 2. Alio loco de vi Demosth. Cap. 19. p. 1010. τὰ στρογγύλα opponuntur τοῖς πλατείσις et μακροῖς. et ibid. Cap. 43. p. 1093. στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τῶν περιόδου sunt periodi, quae iustam concinnamque longitudinem habent. Hermogenes Lib. IIII. περὶ εὐρ. p. 156. στρογγύλως ἐκφέρεσθαι τὰ νοήματα dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiae; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quaedam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime orationibus, quae apud iudices habentur. Ad h. l. Scholiafies p. 370. ἔστι τοίνυν στρογγύλης λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον. cf. Dionys. Iud. Lyf. 6. ubi Lyfiacae dictionis virtus praecipua ita definitur: ἡ συσρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἁγῶνι. Subinde etiam τὸ στρογγύλον videtur universe dici de *suavi orationis elegantia*. Ita Libanius eloquentiae vim et notionem expressurus Orat. Antioch. XI. p. 359. commemorat νῦν ὁξύν, καὶ ῥήματα στρογγύλα h. e. sententias pulchras suaviter et pulchre expressas verbis; *schön gedacht, und schön gesagt*. Quo pertinere videtur illud Horatii: Graecis dedit ore rotundo Musa loqui. Quintilianus XI, 3. 101. cum dicit Graecos enthymemata sua gestu *corrotundare*, expressit haud dubie verbum *στρογγυλίζειν*, h. e. λέξιν στρογγύλην gestu quodam vel circulo quem format index digitus unguem medium summum suo pollicis iungens, significare. vid. Gesn. ad h. l. plura disferentem, quae huc pertinent.

Στρυφνότης, *acerbitas* quaedam, *das angreifende, durchdringende des Vortrags*, a Dionysio de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061. Demosthenis dictioni tribuitur: τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἀπέριπτον ἐπιτηδευόντων Φράσις, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ στρυφνότητι καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Στωμύλματα, *nugae, deblaterationes*. Ita, auctore Dionys. Art. Rhet. 10, 18. nonnulli Rhetores rationem

nem et formam perorationis, vel epilogi describere solebant. Hesych. περιλαλήματα.

Στωμύλον, τὸ, *lepidum, festivum*, ap. Demetr. Eloc. §. 151. quod antea ubique τὸ χαριέν, ἡλαρόν, ἀσείον appellaverat. Hesych. στωμύλος· ὁ λάλος, πιθανολόγος, εὐτράπελος τῷ λόγῳ.

Συγγνώμη, peculiare est genus defensionis, qua reus fatetur quidem crimen, sed invitum et imprudentem se fuisse contendit, quae et εἰσὶς συγγνωμικὴ dicitur. vid. Cyrus in διαφ. σαβ. p. 460. Ald. *Concessio* Auctori ad Herenn. II, 16. Cic. de Invent. II, 34. — Vlpianus ad Demosth. κατὰ Ἄνδροτ. p. 425. ὅσα μὲν αὐτοὶ Φαινόμεθα ποιεῖντες, εἰδότες δὲ ὅτι ἄτοπα. ὅμως δὲ ποιεῖντες, δι' ἀνάγκην ἰσχυρωτέραν ἐπείγμεσαν, ἢ καὶ κατὰ ἄγνοιαν ἄλλως, ἢ δι' εὐήθειαν. ταῦτα ἂν εἴη συγγνώμης. ὅσα δὲ Φαινόμεθα μῆτε ποιεῖντες μῆτε πράττοντες τῷ κωλύεσθαι ὑπὸ τινος, ἢ ἄλλου τινὸς ἐτέρου αἰτίας, ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐξουσίας εἶναι, ταῦτα ἂν εἴη τῆς μεταστάσεως. Eodem modo Hermogenes in Partitt. eiusque Scholiastae p. 98. ed. Ald. *μετάστασιν* et *συγγνώμην* definiunt. vid. voc. *μετάστασις*. Latinis etiam dicitur *deprecatio, status venialis*: Graecis quoque εἰσὶς ἔχρωμος, *coloris expers*, quia reus, fecisse se id quod accusator obiicit, fatetur, neque ullam facti excusationem adfert. vid. Interp. ad Quintil. VII, 4. et Voss. Institt. Rhet. Lib. I. p. 152.

Συγγράμματα, disertationes, *Abhandlungen*: opponuntur epistolis ap. Demetr. de Eloc. §. 228.*

Συγγραφή, de *historica compositione* vel opere historico absolute ap. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6 et sq. Nam ἱστορίας singulos libros universi operis appellat. — Dionysio de vi dic. Demosth. p. 982. *συγγραφεὺς* Thucydides, ut scriptor historicus, vocatur. vid. Cresoll. Theatr. IV. 5. p. 398. Aristides autem Orat. T. I. p. 87. *συγγραφήν* omnino dixit de facultate oratoria, et eloquentia orationis solutae. Nam ibi disertē τὴν πόλιν ὀπποῖν. cf. Cresoll. l. c. III, 2.

Συγκατατίθεσθαι, *concedere* adversario id, quod videtur contra nos dicere posse. Modus is est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendae, quo saepe utuntur oratores, ut notat Aristides περὶ λογ. πολιτ. p. 654. ubi et dicitur *συγχώρησις* μεθ' ὑπερβολῆς.

X

Συγ-

Συγκεῖσθαι, τὰ λίαν συγκείμενα, *oratio nimis coarctata*, quae sit, cum multa verba paucarum syllabarum deinceps ponuntur, quae durius coeunt. Longin. Cap. 41. ubi addit εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὥσανεὶ γόμφους τισὶν ἐπαλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Alius vocabuli sensus est apud Suidam in Μεθόδιος, de quo dicit: λαμπρῶ καὶ συγκειμένῃ λόγῃ κατὰ Πορφύριον συνέταξε τεύχη, h. e. nitido et composito concinnoque sermone contra Porphyrium libros scripsit. Hinc et eodem sensu *compositae dicere*, *compositaeque orationem* Latini dicere solent; cf. Cic. Orat. 70. Quintil. X, 1. 119.

Συγκεκινημένον, τὸ, *animi commotio*, ap. Longin. Cap. 15. 2. Idem Cap. 29. πάντα ταῦτα (sc. σχήματα) παιητικωτέρως καὶ συγκεκινημένως ἀποτελεῖ τὰς λόγους, *hae omnes figurae* (quas antea descripserat) *orationem commotiorem reddere solent*.

Συγκεκροτημένη, Φράσις, *elocutio densa, compacta*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. coll. Libr. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1007. ubi componitur λέξις σρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, cui contraria est ἡ ὑπὲρ καὶ περιβέβησεν τοῖς νοήμασι, *der gedrängte kurze Ausdruck, im Gegensatze des gedehnten, weit/schweifigen*. Eadem dicitur συμπετυκνωμένη ἀρμονία l. c. p. 1089. ἀσυγκρότητος autem λέξις pag. 1010. eadem quae πλατεία, ampla, extensa.

Συγκοπῇ, τῶν ἤχων, *durae sonorum collisiones et concursiones*, ut cum literam ν sequuntur literae π aut κ in his verbis Thucydideis: τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 167. cf. pag. 97. ubi idem συγκόπτειν τὰς ἤχους. Hinc oritur compositio *prae fracta et aspera*, quam Seneca vocat Ep. 114. ubi et haec addit: *nolunt sine salebra esse iuncturam: virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat*. — Συγκοπὴ Φράσεως, *concisum dicendi genus* Longin. Cap. 41. ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Mox etiam συγκοπῇ, *vi-tiosa brevitatis*, opponitur τῇ συντομίᾳ brevitati iustae.

Συγκορυφοῦν, proprie, coniungere multa in fastigii altitudinem. Vnde Longin. Cap. 24. adhibuit pro simplici *accumulare, coacervare*, quod fit in πληθυντικοῖς.

Σύγ.

Σύγκρισις, fig. qua res aut personae inter se contrariae comparantur. Iul. Rufin. §. 37. Eandem *ἀντιθέσιν* vocat. vid. voc. *συγκριτικός*.

Συγκριτικός. *συγκριτικά προβλήματα* Hermogeni Lib. IV. *περί εὐρ.* p. 228. sunt quaestiones, in quibus per comparationem rerum vel personarum argumenta conficiuntur. Sic in Orat. Cic. pro Roscio Am. causa est *συγκριτική*, ubi orator ostendit, ad accusatores suspicionem caedis pertinere, non ad filium. Sic in Miloniana instituuntur comparationes, *συγκρίσεις*, uter alteri insidias fecerit. Peculiare γύμνασμα τῆς συγκρίσεως exposuit Aphthonius in Progymn. cf. Hermogenis Progymnasm. in Bibl. Lit. et Art. Götting. Vol. IX. edita, et Priscian. qui definitionem Hermogenis ibi omissam supplevit: *comparatio est vel similium vel diversorum vel minorum ad maiora, vel maiorum ad minora collatio.* — Τόπος συγκριτικός Sopater *διαρ.* p. 323. appellat τὸ ἥττον, τὸ ἴσον, τὸ ἐναντίον, τὸ μᾶλλον; h. e. fontes et sedes comparationis. Vnde et λύσις *συγκριτική* dicitur refutatio argumenti adversarii, quae fit comparatione rerum ab utraque parte positarum. vid. Sopatr. l. c. p. 384. et cf. Cic. Invent. II, 25.

Σύγκρεσις, τῶν φωνηέντων, *concurfus vocalium*, qui hiatus efficit. Dionys. Hal. Cens. Scriptt. III, 3. p. 429. et alibi. Hermog. *περί ἰδ.* Lib. I. p. 38. vid. voc. *σύμπληξις*. — Deinde etiam in doctrina de argumentis et confutatione *σύγκρεσις* dicitur, cum argumenta contraria inter se comparantur, et hac comparatione alter alterius causam evertit et confutat. v. Apstin. Rhet. p. 698. *ὅταν ἂ λύσιν θῶμεν, ἀλλὰ τὰς ἀντιθέσεις συγκρέωμεν ὡς ἐναντίας ἀλλήλων.* Vnde Vlpian. ad Demosth. Prooemium Orat. *περί παραπρεσβ.* p. 203. vocat *σύγκρεσικὸν προοίμιον*, ἐκ διαβολῆς τῶ τε ἀντιδίκου καὶ τῶν συνηγόρων αὐτῶ.

Συγχρώνυσθαι, proprie in pictoribus de ea colorandi arte dictum, qua umbram cum luminibus ita componunt, ut horum ad illam transitus, et utrorumque coniunctio minus e colorum discrimine quam ipso effectu appareat: *das Verwischen, Verschmelzen der Farbe, des Lichts und des Schattens.* Hoc igitur verbo utitur Dionys. Hal. de Compos. Cap. 23. p. 184. ut significet dictionem Isocrateam omnes virtutes eas habere, quae sint *συνθέσει γλαφυρῇ* et *ἀνθηρᾷ* propriae. Hanc autem *σύνθεσιν* primum ita describit, ut statuatur in ea nihil esse asperum,

aut moleste eminens, aut disiunctum partibus et membris, sed omnia laevia, mollia, suaviterque iuncta apparere: εἴκοιτε τε κατὰ τῆτο τὸ μέρος εὐητρίοις ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχέσαις. εὐφωνα τε βέλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεία καὶ μαλακά, καὶ παρθενωπά etc. Deinde Isocrateae orationis exemplum ponit, quo absoluto haec addit: ταῦθ' ὅτι συνείληπται τε καὶ συγκέχρωται, καὶ ἔκαστ' ἐν ἑκάσῳ ὄνομα ἐν ἑδρᾷ περιφανεῖ καὶ πλατεῖα βέβηκεν — ἅλλ' ἐν κινήσει τ' ὄντα φαίνεται καὶ φορὰ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πρᾶξιαι τε αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ συνάπτεσθαι τὴν λέξιν ἀρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Quae igitur in hoc omni loco, insigni varietate usus, dixerat συνηφάνθαι, συνηρμόθαι, συνεξέσθαι, περάννουθαι, ut λέξεως γλαφυράς mollitudinem, laevitatem et dulcedinem declararet, eadem nunc συγχρώννουθαι dixit.

Σύγχυσις, confusio, vitium contrarium τῇ σαφηνείᾳ, quod et ἀσάφεια dicitur Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 52. Vnde idem Lib. II. p. 372. Antiphontem dicit συγχεῖν τὸν λόγον καὶ ἀσαφὴν τὰ πολλὰ. Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 254. exemplum τῆ συγκεχυμένως εἰπεῖν hoc ponit: δεινόν ἐσι τῆτον τύπτειν τῆτον. ἄθλον γὰρ ἦν, inquit, ὁπότερος ἂν ἦν ὁ τύπτων. cf. Schol. Eurip. Phoen. v. 30. Vide, num graecam vocem in animo habuerit Quintilian. IV. 2. p. 184. „simplex et undique praecisa non tam *narratio* vocari potest, quam *confusio*.” cf. voc. ὑπέρβατον. Os *confusum*, linguae et vocis vitium, commemorat Plin. Ep. VII, 7.

Συγχώρησις. Eustath. ad Hom. II. μ'. p. 908. ad haec verba Homeri: εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε Φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε Ἑσσεσθ', ἔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχομεν, Οὐ τε κέ σε σέλλομαι μάχην εἰς κυδιάνειραν, haec notat: σχῆμά ἐσι, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις, ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δεῖν κινδυνεύειν εἴπερ ἦν μὴ θνήσκειν, κατασπενάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θανεῖν ἀνάγκη κινδυνευτέον εὐκλεῶς.

Συζυγία, ὀνομάτων, structura, compositio verborum, eadem quae ἀρμονία, σύνθεσις, ap. Dionys. Comp. Cap. 3. p. 20. et alibi passim. Omnino autem συζυγία notat verborum, membrorum atque inciforum artificiosam connexionem, estque prima veluti pars συνθέσεως illius, quam Dionysius explicat. Nam aliae partes sunt σχηματισμοί,

τισμός, et μετασκευή. vid. voc. σύνθεσις et cf. Sturmii Lib. de Periodis Cap. 13 et 14.

Σύλληψις, fig. dicitur, cum duabus diversisque sententiis et rebus unum datur verbum minime utrisque conveniens. Lat. *correptio*. Ita Iul. Rufinian. de Schem. eloc. p. 30. ed. Pith. — Ibid. p. 343. Bedae Presbyteri haec illius figurae definitio est: *σύλληψις est dissimilium clausularum per unum verbum conglutinatio. Hoc schema late patet, et fieri solet non solum per partes orationis, sed et per accidentia partium orationum. Item: σύλληψις est, cum singularis dictio plurali verbo adiungitur. Fit etiam σύλληψις in sensu, h. e. ubi pro multis unus, et pro uno multi ponuntur.* vid. Voff. Inst. Rhet. IV. p. 181.

Συλλογῇ, dicta est Rhetoribus eodem fere sensu, ἀνακεφαλαίωσις, tamen cum quodam discrimine, quod docuit Vlpian. ad Demosth. Aristocrat. p. 468. ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν ἡ δὲ συλλογῇ, τῶν ἀρτίως λεχθέντων μόνον.

Συλλογισμός, *ratiocinatio*, dicitur genus defensionis, qua reus ex verbis legis eruit ea, quae accusationi contraria sint, et rei suae utilia. cf. Hermog. Partit. p. 24 et 110. Auctor ad Herenn. Lib. IV. ita definit: *cum res propria lege venit in iudicium, quae tamen ab aliis quibusdam legibus similitudinem aucupatur.* Cicero autem de Invent. II, 50. ita: *Ratiocinatio est, cum ex eo quod uspiam est, ad id quod nuspiam est, scriptum pervenitur.* Ergo nihil est aliud, quam rei non scriptae cum scripto collatio: ἐστὶ γὰρ, inquit Hermog. l. c. p. 24. συλλογισμός ἀγράφου πράγματος πρὸς ἔγγραφον παράθεσις, h. e. rei quae scripto non contenta est, ad eam, quae scripto continetur, accommodatio. cf. Quintil. III, 6. p. 136 sqq. et VII, 8. Voff. Institt. Rhet. I. p. 163. Deinde etiam συλλογισμός dicitur genus quoddam ἐμφάσεως, de quo vid. voc. ἐμφασις.

Σύμβολα, quae sint ap. Demetr. Eloc. §. 243. ipse explicat. Nam cum praecepisset: καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότητας etc. postremo addit: δεινότερον ἀλληγορικῶς ῥηθὲν, ἢ ἔπερ ἀπλῶς ἐρρέθη. Ex his patet σύμβολα simillima esse τῇ ἀλληγορίᾳ, *allegorischer, bildlicher Ausdruck*, quam et ὑπόνοιαν dici auctor est Plutarch. de aud. poet. p. 22. et ipse Demetrius innuit his verbis: ἐκ τῆ βραχέως ῥηθέντος ὑπονοῆσαι τὰ πλεῖστα δαῖ etc. vid. quae dicta sunt in voc. ὑπόνοια. et cf. Demetr. §. 100. ubi et συγκαλύμματα

τῷ λόγῳ, et τὸ ἐπονοούμενον dicitur. Ceterum Aristoteles Rhet. II, 21. et III, 11. idem Stefichori dictum a Demetrio laudatum: χαμόθεν οἱ τέττιγες ὑμῖν ἄσσονται, ideo adfert, ut τῷ ἀσείῳ exemplum sit. Alio loco §. 99. Demetrius eadem verba ad τὸ μεγαλεῖον et Φοβερόν refert, itidemque τῆς ἀλληγορίας exemplum ponit.

Συμβολαί, *collisiones* literarum ap. Dionys. de Comp. 22. p. 148. et alibi. Hesych. συμβολαί· μάχαι.

Συμβουλευτικόν, γένος λόγων, *deliberativum genus dicendi*. Aristot. Rhet. I, 3. ubi et συμβαλήν dicit. cf. Dionys. Art. Rhetor. Cap. 9. p. 298 et sqq. Ad id genus ex veterum more et disciplina quinque res pertinebant, de quibus quaeri solebat: 1) de vectigalibus, 2) de bello et pace, 3) de custodia regionis, 4) de importandis et exportandis rebus, 5) de legislatione. vid. Aristot. l. c. Cap. 4. Idem dicitur τὸ δημηγορικόν propter consuetudinem Graecorum, qui in concionibus populi causas suas agebant, quas Romani in Senatu et consiliis. Hinc intelligi, opinor, potest, quo sensu Cicero de Orat. I, 6. cum de Graecis loqueretur, composuerit *forenses disceptationes iudiciorum, et deliberationes*, quae ipsae sunt δημηγορίαι, quatenus a δίκαις diversae sunt. cf. Ernesti ad h. l. Eadem de causa idem etiam ἐκκλησιαστικόν appellari solet. Nam. ut ait Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. τόποι τῷ μὲν δικανικῷ, τὰ δικασήρια, τῷ δὲ πανηγυρικῷ, τὰ θέατρα, τῷ δὲ συμβουλευτικῷ, αἱ ἐκκλησίαι. cf. Voss. Instit. Rhet. p. 28. Ceterum capita, quae in hoc genere deliberativo tractanda venire solent, Aristides περὶ πολ. λογ. p. 659. haec recenset: τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ ῥάδιον, ἀμαγκῶν, ἀκίνδυνον, καλόν, εὐσεβές, ὅσιον, ἡδὺ, καὶ τὰ ἀναντία τέτοις. cf. Aucl. ad Herenn. III, 2 et sqq. Quintil. III, 8. p. 150.

Σύμμετρον, τὸ, mediocritas scriptoris non adsurgens ad τὸ μέγεθος, Longin. Cap. 33. 1.

Συμπλέκειν, τὰς ὑποθέσεις, vel τὰς ἀγῶνας, *commiscere argumenta*, genus aliquod artificii oratorii, quo plures vel aliae materiae, quam frons operis indicat, tractantur, res diversae ab iis, quarum mentionem argumentum libri facit, commemorantur. Hoc artificium tractat Dionys. in Art. Rhet. Cap. VIII, 7 et sqq. eiusque exempla commemorat inprimis Platonis Apologiam Socratis, et Thucydidis Orationem funebrem. In illa enim etfi
Plato

Plato defendendi Socratis consilium pollicetur, tamen maximam partem Atheniensium accusationem continet, cuius acerbitas illo veluti colore defensionis mitigatur. Porro et Socratis laudem, et quaestionem philosophicam, qualem philosophum esse oporteat, tractat. Ergo in hac Apologia est *συμπλοκή ὑποθέσεων* quadruplex. De Thucydidis autem opere Cap. 9. Dionysii verba haec sunt: *τῆς μὲν ἐγκωμιαστικῆς ιδέας ἐστὶν ἡ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δ' ιδέα συμβουλευτική. ἡ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὰς τεθνεῶτας, ἢ τὰς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ.* Hinc id genus tractationis variis a Dionysio nominibus insignitur, qualia sunt *χρῶμα*, *λόγος ἐσχηματισμένος ἕτερα προτείνων*, καὶ *ἕτερα συγκατασκευάζων*, *κρᾶσις τῆ σχήματος*, *διπλῇ ὑπόθεσις*. Plura de hoc genere diximus in voc. *σχηματίζεσθαι*, et *χρῶμα*. Simili sensu Vlpianus Praefat. ad Demosth. Thucydidem et Demosthenem *συμπλέκειν τὰ κεφάλαια* dicit.

Σύμπληξις, τῶν σοιχείων, *literarum collisio*. Demetr. Eloc. §. 207. Eadem usitatus et crebrius *σύγκρησις*, hoc tamen fortasse discrimine, ut illa de literis longis, haec de brevium et vocalium concursu dicatur. Ita Demetrius *μακρῶν σοιχείων σύμπληξιν* commemorat, et mox *ἃ πε βραχέα συγκρᾶστέον βραχέσιν*. Sed tamen alio loco §. 299. *σύγκρησις* et *σύμπληξις Φωνηέντων γραμμάτων* promiscue dicitur. Sic et §. 68. ubi *σύγκρησιν Φωνηέντων* dixerat, mox de iisdem *συμπλήσσειν* et *συγκρᾶειν* notat. Itaque in his nihil videtur subtilius distinguendum.

Συμπλήρωσις, ab Aristide *περὶ πολ. λογ.* p. 651. inter eas dicendi formas numeratur, quae amplitudinem orationis efficiant, vel adiuvent: *περιβολὴν καὶ αἱ συμπληρώσεις ἐργάζονται, ἅμα τε τὸ προειρημένον συμπληρῶσαι καὶ ἀπαρτίζεσθαι, καὶ μετάβασιν ἐπὶ τὸ ἐξῆς εἰσαγόμενον παρέχεσθαι.* Est aliqua recapitulatio priorum cum declinatione ad sequentia. Alio loco p. 658. ad *τὴν σαφήνειαν* refert: *ὅταν τις μεταβαίνει ἀφ' ἑτέρου ἀφ' ἑτέρου πρᾶγμα, τῷ μὲν συμπληρώσει, τῷ δὲ ἀπαγγελίᾳ χρῆται.*

Συμπλοκή. vid. *χρῶμα*, et quae ad voc. *συμπλέκειν* dicta sunt. — Est etiam figura eius nominis, ἀναφορᾷ et ἀντιπροφῇ constans, qua in initio et fine sententiae idem verbum ponitur. v. Alexand. *περὶ σχήμ.* p. 583. *complexio* Auct. ad Herenn. IV, 3. *connexum* Aquilae Rom. 36. p. 178. Dicitur et *καινότης* Rutilio Lupo, de qua forma supra

diximus. Deinde etiam *συμπλοκή* est *conflictus*, s. *pugna adversus argumenta adversaria*. Sic apud Photium Cod. 122. Epiphanius dicitur *ἀθενής ἐν ταῖς κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἵρέσεων συμπλοκαῖς*.

Σύμπτωσις, τῶν *Φωνέντων*, *concurfus vocalium*, s. *hiatus*. Dionysf. Comp. Cap. 23. p. 180. quam et mox τῶν *Φωνέντων παραθέσεις* simpliciter appellat: *vocum concurfionem* Cicero dicit in Orat. 44. cf. Herenn. IV, 22. vid. voc. *σύγκρουσις*, *σύμπληξις*.

Σύμφρασις, *contextus orationis*. vid. voc. *συνέχεια*.

Συναθροισμός, *congeries*. *συναγωγή* τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον. Alexandr. περὶ σχημ. p. 577. vid. voc. *ἀθροισμός*. Auctore Rutilio Lup. I. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum coniunctione haec figura fieri potest. Quintil. VIII, 4. 27. *congeriem* appellat, quae est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem.

Συναλλάγματα, controversiae iudiciales, ad *δικολογίαν* pertinentes, et coram iudicibus agitandae, diversaeque a *δημηγορίαις*, quae apud populum et in concione aguntur. Aristot. Rhet. I, 1. 22. — *συμβολαίων δίκην*, h. e. controversiam, iudicium de pacto et contractu, appellat Thucyd. I, 77. ubi vid. Duk. — *συμβόλαια* Dionysf. Iud. Isocr. I. et de vi dic. Demosth. Cap. 56. p. 1125.

Συναλοιφή, *vocalium elisio*, ut cum pro *ἐνεκα* dicas *ἐνεκ'*, aut *καλα* *τιν* pro *καλὰ ἐστίν*. vid. Dionysf. de Compof. 6. Demetr. Eloc. §. 70. Contraria est *σύγκρουσις*, *διαίρεσις*, *σύμπληξις*, *συνέχεια*. *Coeuntium literarum συναλοιφήν* esse, docet Quintil. IX, 4. 36.

Συνάφεια, verborum multorum eiusdem generis et casus coniunctio et cumulatio, ap. Demetr. §. 63. deinde etiam *contextus* et continuatio sermonis. ibid. §. 182. ubi et *εἰρμὸν* vocat, et antea *συνειρμὸν τῶν λόγων*. Hesyeh. *σύζευξις* *ἔνωσις*.

Συνδεδιωγμένον, τὸ τῷ πάθει, affectus celeritas et *vehementia*, quae fit oratione *ἀσυνδέτως* pronunciata. Longin. Cap. 21.

Σύνδεσμος, *copula*, v. c. καί. Aristot. Rhet. III, 6. Demetr. Eloc. §. 63. Longin. 21. — *σύνδεσμοι*, *coniunctio* *ἁπλο-*

Orationes, pars orationis. Dionys. de Comp. Cap. 2. cf. Quintil. I. 4. 18. Sic et Aristot. Poet. 20. ubi definitur: vox significationis expers, quae neque absentia sua impedit, neque praesentia facit vocem significativam; et vel in principio, vel in medio, vel in fine ponitur, ut μὲν, ἤτοι, δὴ. Sed ad συνδέσμες idem etiam praepositiones refert, ut e sequentibus patet, quoad cum aliis verbis componuntur, et connectuntur.

Συνδρομή, *occupationis concessio*, quae et συγχώρησις. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 194. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 654. Itaque locum habere potest λύσις κατὰ συνδρομήν, ubi obiectio adversarii refutatur hac concessione, quam rem sequitur exceptio aliqua et limitatio. v. exemplum eius formae apud Sopatr. διατρ. p. 402.

Συναδρεύοντα, Dionysio de Comp. Cap. 5. p. 35. sunt eae partes orationis, quae modum, locum, tempus, etc. significant, et verbis apponuntur; unde sic dicuntur *adverbia*, quia semper illas res declarant: *Bestimmungswörter*.

Συνεκτικά, in oratione dicuntur, quae habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Vnde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Vlpian. ad Demosth. Olynth. I. sub fin. δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τὰς ἐπιλόγας λαμβάνειν.

Συνεξεσμένη, λέξις, *elocutio polita*, nihil severi et asperi habens in literarum compositione. Dionys. de vi dic. Thucyd. Cap. 24. p. 867. Sic et de Compos. Cap. 23. p. 171. τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασι ἐπιτηδείως συνηρμόθαι βέλεται (scil. ἢ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις) καὶ συνεξέσθαι. Simili metaphora, *circumtonsam* orationem appellat Seneca Epist. 115.

Συνέπαια, eadem quae ἑρμηνεία, ἐπαγγελία etc. Phot. Bibl. Cod. 83.

Συνίσταναί, *consistere in iudicio*, in disceptationem venire, iudicio aptum esse, quod et Latini proprie *consistere* dixerunt in iisdem rebus. vid. Clav. Cicer. et Hermog. Partit. p. 8. ubi sunt ζητήματα συνεσῶτα. Contraria sunt τὰ ἀσῶτα. Vnde et notio τῆς εἰσεως, *status*, intelligitur, qui requirit res et personas, in quibus disceptationi locus est, sive accusentur, sive defendantur. vid. Philostr. Soph. II. p. 595. — συνίσταται μύθος, *componere fabu-*

Στρογγύλον, τὸ, *Rhetores graeci in genere dixerunt, quicquid verbis et sententijs ita enunciatum esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret.* Ita *στρογγύλη λέξις*, elocutio suavis est ex concinna brevitate, et artificiosa constructione. vid. Dionys. de Compos. Cap. 7. in Censur. Scriptt. 3. 2. p. 427. Iud. Lyf. 9. Isocr. 2. Alio loco de vi Demosth. Cap. 19. p. 1010. τὰ *στρογγύλα* opponuntur τοῖς *πλατείσι* et *μακροῖς*. et ibid. Cap. 43. p. 1093. *στρογγύλοι* ὡς ἀπὸ τῶν περιόδων sunt periodi, quae iustam concinnamque longitudinem habent. Hermogenes Lib. III. περὶ εὐρύ. p. 156. *στρογγύλως ἐκφέρεσθαι τὰ νοήματα* dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiae; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quaedam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime orationibus, quae apud iudices habentur. Ad h. l. Scholiastes p. 370. ἔστι τοίνυν *στρογγύλη λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον*. cf. Dionys. Iud. Lyf. 6. ubi Lyfiacae dictionis virtus praecipua ita definitur: ἡ *συσρέφασα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρεσκα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι*. Subinde etiam τὸ *στρογγύλον* videtur universe dici de *juavi orationis elegantia*. Ita Libanius eloquentiae vim et notionem expressurus Orat. Antioch. XI. p. 359. commemorat νῦν ὄξυν, καὶ *ρήματα στρογγύλα* h. e. sententias pulchras suaviter et pulchre expressas verbis; *schön gedacht, und schön gesagt*. Quo pertinere videtur illud Horatii: Graecis dedit ore *rotundo* Musa loqui. Quintilianus XI, 3. 101. cum dicit Graecos enthymemata sua gestu *corrotundare*, expressit haud dubie verbum *στρογγυλίζειν*, h. e. *λέξιν στρογγύλην* gestu quodam vel circulo quem format index digitus unguem medium summo suo pollicis iungens, significare. vid. Gefn. ad h. l. plura disferentem, quae huc pertinent.

Στυφνότης, *acerbitas* quaedam, *das angreifende, durchdringende des Vortrags*, a Dionysio de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061. Demosthenis dictioni tribuitur: τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδεύόντων Φράσιν, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ *στυφνότητι* καὶ τῷ *πικραίνειν* ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Στωμύλματα, *nugae, deblaterationes*. Ita, auctore Dionys. Art. Rhet. 10, 18. nonnulli *Rhetores rationem*

nem et formam perorationis, vel epilogi describere solebant. Hefych. περιλαλήματα.

Στωμύλον, τὸ, *lepidum, festivum*, ap. Demetr. Eloc. §. 151. quod antea ubique τὸ χαρίεν, ἡλαρόν, ἀσείον appellaverat. Hefych. στωμύλος· ὁ λάλος, πιθανολόγος, εὐτράπελος τῷ λόγῳ.

Συγγνώμη, peculiare est genus defensionis, quae reus fatetur quidem crimen, sed invitum et imprudentem se fuisse contendit, quae et εἰσὶς συγγνωμικὴ dicitur. vid. Cyrus in διαφ. σαβ. p. 460. Ald. *Concessio* Auctori ad Herenn. II, 16. Cic. de Invent. II, 34. — Vlpianus ad Demosth. κατὰ Ἀνδρότ. p. 425. ὅσα μὲν αὐτοὶ Φαινόμεθα ποιεῖντες, εἰδότες δὲ ὅτι ἄτοπα. ὅμως δὲ ποιεῖντες, δι' ἀνάγκην ἰσχυρωτέραν ἐπείγασαν, ἢ καὶ κατὰ ἄγνοιαν ἄλλως, ἢ δι' εὐήθειαν, ταῦτα ἂν εἴη συγγνώμης. ὅσα δὲ Φαινόμεθα μῆτε ποιεῖντες μῆτε πράττοντες τῷ κωλύεσθαι ὑπὸ τινος, ἢ ἄλλου τινὸς ἑτέρου αἰτίας, ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐξουσίας ἐστίν, ταῦτα ἂν εἴη τῆς μεταστάσεως. Eodem modo Hermogenes in Partitt. eiusque Scholiastae p. 98. ed. Ald. μεταστάσιν et συγγνώμην definiunt. vid. voc. μεταστάσις. Latinis etiam dicitur *deprecatio, status venialis*: Graecis quoque εἰσὶς ἄχρωμος, *coloris expers*, quia reus, fecisse se id quod accusator obiicit, fatetur, neque ullam facti excusationem adfert. vid. Interp. ad Quintil. VII, 4. et Voss. Institt. Rhet. Lib. I. p. 152.

Συγγράμματα, disertationes, *Abhandlungen*: opponuntur epistolis ap. Demetr. de Eloc. §. 228.

Συγγραφή, de *historica compositione* vel opere historico absolute ap. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6 et sq. Nam *ισορίας* singulos libros universi operis appellat. — Dionysio de vi dic. Demosth. p. 982. *συγγραφεὺς* Thucydides, ut scriptor historicus, vocatur. vid. Cresoll. Theatr. IV. 5. p. 398. Aristides autem Orat. T. I. p. 87. *συγγραφήν* omnino dixit de facultate oratoria, et eloquentia orationis solutae. Nam ibi diserte τὴν ποίησιν opponit. cf. Cresoll. l. c. III, 2.

Συγκατατίθεσθαι, *concedere* adversario id, quod videtur contra nos dicere posse. Modus is est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendae, quo saepe utuntur oratores, ut notat Aristides περὶ λογ. πολιτ. p. 654. ubi et dicitur *συγχώρησις* μεθ' ὑπερβολῆς.

X

Συγ-

Συγκεῖται, τὰ λίαν συγκεείμενα, *oratio nimis confartata*, quae sit, cum multa verba paucarum syllabarum deinceps ponuntur, quae durius coeunt. Longin. Cap. 41. ubi addit εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὥσαντι γόμοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Alius vocabuli sensus est apud Suidam in Μεθόδιος, de quo dicit: λαμπρὴ καὶ συκειμένη λόγῳ κατὰ Περφύριον συντάξας τεύχη, h. e. nitido et composito concinnoque sermone contra Porphyrium libros scripsit. Hinc et eodem sensu *composite dicere*, *compositamque orationem* Latini dicere solent; cf. Cic. Orat. 70. Quintil. X, 1. 119.

Συγκεκινημένον, τὸ, *animi commotio*, ap. Longin. Cap. 15. 2. Idem Cap. 29. πάντα ταῦτα (sc. σχήματα) παθητικώτερος καὶ συγκεκινημένος ἀποτελεῖ τὰς λόγους, *hae omnes figurae* (quas antea descripserat) *orationem commotiorem reddere solent*.

Συγκεκροτημένη, Φράσις, *elocutio densa, compressa*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. coll. Libr. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1007. ubi componitur λέξις σρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, cui contraria est ἡ ὑπέρλα καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασι, *der gedrängte kurze Ausdruck, im Gegensatze des gedehnten, weit/schweifigen*. Eadem dicitur συμπεπυκνωμένη ἀρμονία l. c. p. 1089. ἀσυγκρότητος autem λέξις pag. 1010. eadem quae πλατεία, ampla, extensa.

Συγκοπῇ, τῶν ἤχων, *durae sonorum collisiones et concursiones*, ut cum literam ν sequuntur literae π aut κ in his verbis Thucydideis: τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 167. cf. pag. 97. ubi idem συγκόπτειν τὰς ἤχους. Hinc oritur compositio *praeartata* et *aspera*, quam Seneca vocat Ep. 114. ubi et haec addit: *nolunt sine salebra esse iuncturam: virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat*. — Συγκοπὴ Φράσεως, *concisum dicendi genus* Longin. Cap. 41. ὅταν εἰς λίαν συνάγῃται βραχύ. Mox etiam συγκοπὴ, vitiosa brevitās, opponitur τῇ συντομίᾳ brevitati iustae.

Συγκορυφοῦν, proprie, coniungere multa in fastigii altitudinem. Vnde Longin. Cap. 24. adhibuit pro simplici *accumulare*, *coacervare*, quod fit in πληθυντικοῖς.

Σύγ-

Σύγκρισις, fig. qua res aut personae inter se contrariae comparantur. Iul. Rufin. §. 37. Eandem *ἀντίθεσιν* vocat. vid. voc. *συγκριτικός*.

Συγκριτικός. *συγκριτικὰ προβλήματα* Hermogeni Lib. IV. *περὶ εὐρ.* p. 228. sunt quaestiones, in quibus per comparationem rerum vel personarum argumenta conficiuntur. Sic in Orat. Cic. pro Roscio Am. causa est *συγκριτική*, ubi orator ostendit, ad accusatores suspicionem caedis pertinere, non ad filium. Sic in Miloniana instituntur comparationes, *συγκρίσεις*, uter alteri insidias fecerit. Peculiare γύμνασμα τῆς συγκρίσεως exposuit Aphthonius in Progymn. cf. Hermogenis Progymnasium. in Bibl. Lit. et Art. Götting. Vol. IX. edita, et Priscian. qui definitionem Hermogenis ibi omissam supplevit: *comparatio est vel similium vel diversorum vel minorum ad maiora, vel maiorum ad minora collatio*. — Τόπος συγκριτικός Sopater διαωρ. p. 323. appellat τὸ ἥττον, τὸ ἴσον, τὸ ἐναντίον, τὸ μᾶλλον; h. e. fontes et sedes comparationis. Vnde et λύσις συγκριτική dicitur refutatio argumenti adversarii, quae fit comparatione rerum ab utraque parte positarum. vid. Sopatr. l. c. p. 384. et cf. Cic. Invent. II, 25.

Σύγκρεσις, τῶν Φωνηέντων, *concurfus vocalium*, qui hiatum efficit. Dionys. Hal. Cens. Scriptt. III, 3. p. 429. et alibi. Hermog. *περὶ ἰδ.* Lib. I. p. 38. vid. voc. *σύμπληξις*. — Deinde etiam in doctrina de argumentis et confutatione *σύγκρεσις* dicitur, cum argumenta contraria inter se comparantur, et hac comparatione alter alterius causam evertit et confutat. v. Apstin. Rhet. p. 698. *ὅταν ἂν λύσιν θῶμεν, ἀλλὰ τὰς ἀντιθέσεις συγκρῶμεν ὡς ἐναντίας ἀλλήλαις*. Vnde Vlpian. ad Demosth. Prooemium Orat. *περὶ παραπρεσβ.* p. 203. vocat *σύγκρεσικὸν προοίμιον*, καὶ διαβολῆς τῆ τε ἀντιδίκου καὶ τῶν συνηγόρων αὐτῶ.

Συγχρώνυσθαι, proprie in pictoribus de ea colorandi arte dictum, qua umbram cum luminibus ita componunt, ut horum ad illam transitus, et utrorumque coniunctio minus e colorum discrimine quam ipso effectu appareat: *das Verwischen, Verschmelzen der Farbe, des Lichts und des Schattens*. Hoc igitur verbo utitur Dionys. Hal. de Compos. Cap. 23. p. 184. ut significet dictionem Isocrateam omnes virtutes eas habere, quae sint *σύνθεσαι γλαφυρῇ* et *ἀνθηρᾷ* propriae. Hanc autem *σύνθεσιν* primum ita describit, ut statuatur in ea nihil esse asperum,

Συγκεῖται, τὰ λίαν συγκεείμενα, *oratio nimis coarctata*, quae sit, cum multa verba paucarum syllabarum deinceps ponuntur, quae durius coeunt. Longin. Cap. 41. ubi addit εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὥσαντι γόμοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Alius vocabuli sensus est apud Suidam in Μεθόδιος, de quo dicit: λαμπρὴ καὶ συγκειμένῃ λόγῳ κατὰ Πορφύριον συνέταξε τεύχη, h. e. nitido et composito concinnoque sermone contra Porphyrium libros scripsit. Hinc et eodem sensu *composite dicere*, *compositamque orationem* Latini dicere solent; cf. Cic. Orat. 70. Quintil. X, 1. 119.

Συγκεκινημένον, τὸ, *animi commotio*, ap. Longin. Cap. 15. 2. Idem Cap. 29. πάντα ταῦτα (sc. σχήματα) παθητικώτερες καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τὰς λόγους, *hae omnes figurae* (quas antea descripserat) *orationem commotiorem reddere solent*.

Συγκεκροτημένα, Φράσεις, *elocutio densa, compacta*. Dionys. Ind. Isocr. Cap. 2. coll. Libr. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1007. ubi componitur λέξις σρογγύλη καὶ συγκεκροτημένα, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, cui contraria est ἡ ὑπέρλα καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασι, *der gedrängte kurze Ausdruck, im Gegensatze des gedehnten, weitjchiweiligen*. Eadem dicitur συμπεπυκνωμένη ἀρμονία l. c. p. 1089. ἀσυγκρότητος autem λέξις pag. 1010. eadem quae πλατεία, ampla, extensa.

Συγκοπῇ, τῶν ἤχων, *durae sonorum collisiones et concursiones*, ut cum literam ν sequuntur literae π aut κ· in his verbis Thucydideis: τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 167. cf. pag. 97. ubi idem συγκόπτειν τὰς ἤχους. Hinc oritur compositio *prae fracta* et *aspera*, quam Seneca vocat Ep. 114. ubi et haec addit: *nolunt sine salebra esse iuncturam: virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat*. — Συγκοπὴ Φράσεως, *concisum dicendi genus* Longin. Cap. 41. ὅταν εἰς λίαν συνάγῃται βραχύ. Mox etiam συγκοπῇ, *vi-tiosa brevitās*, opponitur τῇ συντομίᾳ brevitati iustae.

Συγκορυφοῦν, proprie, coniungere multa in fastigii altitudinem. Vnde Longin. Cap. 24. adhibuit pro simplici *accumulare*, *coacervare*, quod fit in πληθυντικοῖς.

Σύγ-

Σύγκρισις, fig. qua res aut personae inter se contrariae comparantur. Iul. Rufin. §. 37. Eandem *ἀντίθεσιν* vocat. vid. voc. *συγκριτικός*.

Συγκριτικός. *συγκριτικὰ προβλήματα* Hermogeni Lib. IV. *περὶ εὐρ.* p. 228. sunt quaestiones, in quibus per comparationem rerum vel personarum argumenta conficiuntur. Sic in Orat. Cic. pro Roscio Am. causa est *συγκριτική*, ubi orator ostendit, ad accusatores suspicionem caedis pertinere, non ad filium. Sic in Miloniana instituntur comparationes, *συγκρίσεις*, uter alteri insidias fecerit. Peculiare γέννημα τῆς συγκρίσεως exposuit Aphthonius in Progymn. cf. Hermogenis Progymnasm. in Bibl. Lit. et Art. Götting. Vol. IX. edita, et Priscian. qui definitionem Hermogenis ibi omissam supplevit: *comparatio est vel similium vel diversorum vel minorum ad maiora, vel maiorum ad minora collatio*. — Τόπος συγκριτικός Sopater διαρ. p. 323. appellat τὸ ἥττον, τὸ ἴσον, τὸ ἐναντίον, τὸ μείζον, h. e. fontes et sedes comparationis. Vnde et λύσις συγκριτική dicitur refutatio argumenti adversarii, quae fit comparatione rerum ab utraque parte positarum. vid. Sopatr. l. c. p. 384. et cf. Cic. Invent. II, 25.

Σύγκρησις, τῶν φωνηέντων, *concurfus vocalium*, qui hiatum efficit. Dionys. Hal. Cens. Scriptt. III, 3. p. 429. et alibi. Hermog. *περὶ ἰδ.* Lib. I. p. 38. vid. voc. *σύμπληξις*. — Deinde etiam in doctrina de argumentis et confutatione *σύγκρησις* dicitur, cum argumenta contraria inter se comparantur, et hac comparatione alter alterius causam evertit et confutat. v. Apstin. Rhet. p. 698. ὅταν ἂν λύσιν θῶμεν, ἀλλὰ τὰς ἀντιθέσεις συγκρῶμεν ὡς ἐναντίας ἀλλήλων. Vnde Vlpian. ad Demosth. Prooemium Orat. *περὶ παρακρησβ.* p. 203. vocat *σύγκρησικὸν προοίμιον*, ἐκ διαβολῆς τῆ τε ἀντιθέσεως καὶ τῶν συνηγώρων αὐτῆς.

Συγχρώνυσθαι, proprie in pictoribus de ea colorandi arte dictum, qua umbram cum luminibus ita componunt, ut horum ad illam transitus, et utrorumque coniunctio minus e colorum discrimine quam ipso effectu appareat: *das Verwischen, Verschmelzen der Farbe, des Lichts und des Schattens*. Hoc igitur verbo utitur Dionys. Hal. de Compos. Cap. 23. p. 184. ut significet dictionem Isocrateam omnes virtutes eas habere, quae sint *σύνθεσις γλαφυρῇ* et *ἀνθηρᾷ* propriae. Hanc autem *σύνθεσιν* primum ita describit, ut statuatur in ea nihil esse asperum,

aut moleste eminens, aut disiunctum partibus et membris, sed omnia laevia, mollia, suaviterque iuncta apparere: εἰσὶν τε κατὰ τὸ τοῦ μέρους εὐητηρίους ὑφ' αἷς, ἢ γραφαῖς συν-σφραγισμένα τὰ φωνητικά τοῖς σκιεροῖς ἐχέσταις. εὐφωνα τε βέλεταί ἐναι πάντα ὀνόματα καὶ λεία καὶ μαλακά, καὶ παρθε-νοπα etc. Deinde Isocrateae orationis exemplum ponit, quo absoluto haec addit: ταῦθ' ὅτι συνείληπται τε καὶ συγ-κέχρωται, καὶ ἐκαστὸν ἐν ἑκάστῳ ὄνομα ἐν ἑδρᾷ περιφανεῖ καὶ πλατεῖα βέβηκεν — ἅλλ' ἐν κινήσει τ' ὄντα φαίνεται καὶ φορὰ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πραεῖαί τε αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ συνάπτουσι τὴν λέξιν ἁρμονίᾳ, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀποῆς πάθος. Quae igitur in hoc omni loco, insigni varietate usus, dixerat συναφάνθαι, συνηρμόθαι, συνεξέδωαι, κεράννουθαι, ut λέξεως γλαφυρᾶς mollitudinem, laevitatem et dulcedinem declararet, eadem nunc συγχρῶννουθαι dixit.

Σύγχυσις, confusio, vitium contrarium τῇ σαφηνείᾳ, quod et ἀσαφεια dicitur Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 52. Vnde idem Lib. II. p. 372. Antiphontem dicit συγχᾶν τὸν λόγον καὶ ἀσαφὴν τὰ πολλὰ. Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 254. exemplum τῆ συγκεχυμένως εἰπᾶν hoc ponit: δεινόν ἐστι τῶτον τύπτειν τῶτον. ἄθλον γὰρ ἦν, inquit, ὁπότερος ἂν ἦν ὁ τύπτων. cf. Schol. Eurip. Phoen. v. 30. Vide, num graecam vocem in animo habuerit Quintilian. IV. 2. p. 184. „simplex et undique praecisa non tam *narratio* vocari potest, quam *confusio*.” cf. voc. ὑπέρβατον. Os *confusum*, linguae et vocis vitium, commemorat Plin. Ep. VII, 7.

Συγχώρησις. Eustath. ad Hom. II. μ'. p. 908. ad haec verba Homeri: εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε Φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε Ἑσσεσθ', ἔτε κεν αὐτοῖς ἐνὶ πρῶτοις μαχολίμην, Οὐ τε κέ σε σέλλομαι μάχην εἰς κυδιάνειραν, haec notat: σχῆμά ἐστι, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις, ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δεῖν κινδυνεύειν εἴπερ ἦν μὴ θνήσκειν, κατασκευάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θανεῖν ἀνάγκη κινδυνευτέον εὐκλεῶς.

Συζυγία, ὀνομάτων, στρουθία, compositio verborum, eadem quae ἁρμονία, σύνθεσις, ap. Dionys. Comp. Cap. 3. p. 20. et alibi passim. Omnino autem συζυγία notat verborum, membrorum atque incisorum artificiosam connexionem, estque prima veluti pars συνθέσεως illius, quam Dionysius explicat. Nam aliae partes sunt σχημα-τισμοῦ,

τισμός, et μετασκευή. vid. voc. σύνθεσις et cf. Sturmii Lib. de Periodis Cap. 13 et 14.

Σύλληψις, fig. dicitur, cum duabus diversisque sententiis et rebus unum datur verbum minime utrisque conveniens. Lat. *correptio*. Ita Iul. Rufinian. de Schem. eloc. p. 30. ed. Pith. — Ibid. p. 343. Bedae Presbyteri haec illius figurae definitio est: *σύλληψις est dissimilium clausularum per unum verbum conglutinatio*. Hoc schema late patet, et fieri solet non solum per partes orationis, sed et per accidentia partium orationum. Item: *σύλληψις est, cum singularis dictio plurali verbo adiungitur*. Fit etiam *σύλληψις in sensu*, h. e. ubi pro multis unus, et pro uno multi ponuntur. vid. Voss. Inst. Rhet. IV. p. 181.

Συλλογή, dicta est Rhetoribus eodem fere sensu, ἀνακεφαλαίωσις, tamen cum quodam discrimine, quod docuit Vlpian. ad Demosth. Aristocrat. p. 468. ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν ἡ δὲ συλλογή, τῶν ἀρτίως λεχθέντων μόνον.

Συλλογισμός, ratiocinatio, dicitur genus defensionis, qua reus ex verbis legis eruit ea, quae accusationi contraria sint, et rei suae utilia. cf. Hermog. Partit. p. 24 et 110. Auctor ad Herenn. Lib. IV. ita definit: *cum res propria lege venit in iudicium, quae tamen ab aliis quibusdam legibus similitudinem aucupatur*. Cicero autem de Invent. II, 50. ita: *Ratiocinatio est, cum ex eo quod uspiam est, ad id quod nuspiam est, scriptum pervenitur*. Ergo nihil est aliud, quam rei non scriptae cum scripto collatio: ἐστὶ γὰρ, inquit Hermog. l. c. p. 24. συλλογισμός ἀγράφε πράγματος πρὸς ἔγγραφον παράθεσις, h. e. rei quae scripto non contenta est, ad eam, quae scripto continetur, accommodatio. cf. Quintil. III, 6. p. 136 sqq. et VII, 8. Voss. Institt. Rhet. I. p. 163. Deinde etiam συλλογισμός dicitur genus quoddam ἐμφάσεως, de quo vid. voc. ἔμφασις.

Σύμβολα, quae sint ap. Demetr. Eloc. §. 243. ipse explicat. Nam cum praecepisset: καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότηας etc. postremo addit: δεινότερον ἀλληγορικῶς ῥηθὲν, ἢ ἔπερ ἀπλῶς ἐρρέσθῃ. Ex his patet σύμβολα simillima esse τῇ ἀλληγορίᾳ, allegorischer, bildlicher Ausdruck, quam et ὑπόνοιαν dici auctor est Plutarch. de aud. poet. p. 22. et ipse Demetrius innuit his verbis: ἐκ τῆ βραχέως ῥηθέντος ὑπονοήσας τὰ πλεῖστα δεῖ etc. vid. quae dicta sunt in voc. ὑπόνοια. et cf. Demetr. §. 100. ubi et συγκαλύμμα

τῷ λόγῳ, et τὸ ἐπινόεμενον dicitur. Ceterum Aristoteles Rhet. II, 21. et III, 11. idem Stefichori dictum a Deme- trio laudatum: χαμόθεν οἱ τέττιγες ὑμῖν ἄσσονται, ideo ad- fert, ut τῷ ἀσείῳ exemplum sit. Alio loco §. 99. Deme- trius eadem verba ad τὸ μεγαλεῖον et Φοβερόν refert, iti- demque τῆς ἀλληγορίας exemplum ponit.

Συμβολαί, *collisiones* literarum ap. Dionys. de Comp. 22. p. 148. et alibi. Hefych. συμβολαί· μάχαι.

Συμβουλευτικόν, γένος λόγων, *deliberativum ge- nus dicendi*. Aristot. Rhet. I, 3. ubi et συμβεβλην dicit. cf. Dionys. Art. Rhetor. Cap. 9. p. 298 et sqq. Ad id genus ex veterum more et disciplina quinque res pertinebant, de quibus quaeri solebat: 1) de vectigalibus, 2) de bello et pace, 3) de custodia regionis, 4) de importandis et exportandis rebus, 5) de legislatione. vid. Aristot. l. c. Cap. 4. Idem dicitur τὸ δημηγορικόν propter consuetudi- nem Graecorum, qui in concionibus populi causas suas agebant, quas Romani in Senatu et consiliis. Hinc in- telligi, opinor, potest, quo sensu Cicero de Orat. I, 6. cum de Graecis loqueretur, composuerit *forenses discepta- tiones iudiciorum, et deliberationes*, quae ipsae sunt *δημη- γορίαι*, quatenus a *δικαίαις* diversae sunt. cf. Erneſti ad h. l. Eadem de causa idem etiam ἐκκλησιαστικόν appellari solet. Nam. ut ait Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. τόποι τῷ μὲν δικανικῷ, τὰ δικασήρια, τῷ δὲ πανηγυρικῷ, τὰ θέα- τρα, τῷ δὲ συμβουλευτικῷ, αἱ ἐκκλησίαι. cf. Voss. Instit. Rhet. p. 28. Ceterum capita, quae in hoc genere deli- berativo tractanda venire solent, Aristides περὶ πολ. λογ. p. 659. haec recenset: τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ ῥάδιον, ἀναγκάσιον, ἀπὸ δυνον, καλόν, εὐσεβές, ὅσιον, ἡδὺ, καὶ τὰ ἀναντία τέτοις. cf. Auſt. ad Herenn. III, 2 et sqq. Quintil. III, 8. p. 150.

Σύμμετρον, τὸ, mediocritas scriptoris non adsur- gens ad τὸ μέγεθος, Longin. Cap. 33. 1.

Συμπλέκειν, τὰς ὑποθέσεις, vel τὰς ἀγῶνας, *com- miscere argumenta*, genus aliquod artificii oratorii, quo plures vel aliae materiae, quam frons operis indicat, tra- ctantur, res diversae ab iis, quarum mentionem argumen- tum libri facit, commemorantur. Hoc artificium tractat Dionys. in Art. Rhet. Cap. VIII, 7 et sqq. eiusque exem- pla commemorat inprimis Platonis Apologiam Socratis, et Thucydidis Orationem funebrem. In illa enim etſi
Plato

Plato defendendi Socratis consilium pollicetur, tamen maximam partem Atheniensium accusationem continet, cuius acerbitas illo veluti colore defensionis mitigatur. Porro et Socratis laudem, et quaestionem philosophicam, qualem philosophum esse oporteat, tractat. Ergo in hac Apologia est συμπλοκή ὑποθέσεων quadruplex. De Thucydidis autem opere Cap. 9. Dionysii verba haec sunt: τῆς μὲν ἐγκωμιαστικῆς ιδέας εἶναι ἡ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δ' ιδέα συμβουλευτική. ἔ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὰς τεθνεῶτας, ἢ τὰς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ. Hinc id genus tractationis variis a Dionysio nominibus insignitur, qualia sunt χρῶμα, λόγος ἐσχηματισμένος ἕτερα προτείνων, καὶ ἕτερα συγκατασκευάζων, κρᾶσις τῶ σχήματος, διπλῇ ὑπόθεσις. Plura de hoc genere diximus in voc. σχηματίζεσθαι, et χρῶμα. Simili sensu Vlpianus Praefat. ad Demosth. Thucydidem et Demosthenem συμπλέκειν τὰ κεφάλαια dicit.

Σύμπληξις, τῶν σοικείων, *literarum collisio*. Demetr. Eloc. §. 207. Eadem usitatus et crebrius σύγκρησις, hoc tamen fortasse discrimine, ut illa de literis longis, haec de brevium et vocalium concursu dicatur. Ita Demetrius μακρῶν σοικείων σύμπληξιν commemorat, et mox εἴπερ βραχέα συγκρᾶστέον βραχέσιν. Sed tamen alio loco §. 299. σύγκρησις et σύμπληξις Φωνηέντων γραμμάτων promiscue dicitur. Sic et §. 68. ubi σύγκρησιν Φωνηέντων dixerat, mox de iisdem συμπλήσσειν et συγκρᾶειν notat. Itaque in his nihil videtur subtilius distinguendum.

Συμπλήρωσις, ab Aristide περὶ πολ. λογ. p. 651. inter eas dicendi formas numeratur, quae amplitudinem orationis efficiant, vel adiuvent: περιβολὴν καὶ αἰ συμπληρώσεις ἐργάζονται, ἅμα τε τὸ προειρημένον συμπληρῶσαι καὶ ἀπαρτίζεσθαι, καὶ μετάβασιν ἐπὶ τὸ ἐξῆς εἰσαγόμενον παρέχεσθαι. Est aliqua recapitulatio priorum cum declinatione ad sequentia. Alio loco p. 658. ad τὴν σαφήνειαν refert: ὅταν τις μεταβαίνει ἀφ' ἑτέρου ἀφ' ἑτερον πρῶγμα, τῷ μὲν συμπληρῶσει, τῷ δὲ ἀπαγγελίᾳ χρῆται.

Συμπλοκή. vid. χρῶμα, et quae ad voc. συμπλέκειν dicta sunt. — Est etiam figura eius nominis, ἀναφορᾷ et ἀντιστροφῇ constans, qua in initio et fine sententiae idem verbum ponitur. v. Alexand. περὶ σχημ. p. 583. *complexio* Auct. ad Herenn. IV, 3. *connextum* Aquilae Rom. 36. p. 178. Dicitur et καινότης Rutilio Lupo, de qua forma supra

σομφάζειν ἐστὶ τὸ διὰ τῷ σώματος βάζειν, ταῦτέ τι ἡ πλατὴ καὶ ὄγκον ἔχοντι σώματι λέγειν. Idem Hermogenes antea dixerat διογκῆν τὸ σῶμα κατὰ τὴν προφοράν. cf. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 1370.

Στόμφος, *inanis verborum strepitus*. Ita Longin. Cap. 32. 7. ἀλληγορικὸν στόμφον, *allegoriarum strepitum*, Platoni tribuit. Cap. 3. τραγωδίαν dicit πρᾶγμα ἐπιδεχόμενον τὸ στόμφον, quoad natura sua verborum aliquem strepitum capit. Alio loco Cap. 29. 1. κεφολογίαν appellat. vid. ψόφοι, et σομφάζειν.

Στοχασμός, *coniectura*. Ita dictus Rhetoribus *status* quaestionis civilis *coniecturalis*, cum factum negatur et quaeritur v. c. occideritne? Hermogenes igitur in *διαιρ. τασ.* p. 18. definit: ἀδήλῃ πράγματος ἔλεγχος ἐσιώδης, ἀπὸ τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὁποψίας. In hoc loco ἔλεγχος ἐσιώδης est ἀμφισβήτησις περὶ ὁσίως: fit enim quaestio, εἰ ἐστὶ, an sit? Alia nomina graeca huius status sunt: τὸ κατ' αἰσθησίν, τὸ πραγματικόν, συντελικὴ τάσις, γένεσις, ut docet Capperoner. ad Quintil. IX, 1. Marius etiam Victorin. in *Expos. Cic. Rhetor.* p. 106. narrat fuisse nonnullos, qui *coniecturam* graece appellaverint *εαδιάζοντα*, quod in ea de incerto investigando maximum certamen habeatur: unde et *stadium dicitur*, inquit, *quoniam ibi exercentur certamina*. — De hoc στοχασμῷ, eiusque divisionibus et tractandi methodo subtilissime agit Hermogenes singulari capite pag. 30 sqq. Ita p. 48. distinguitur στοχασμός ἀπλῆς, διπλῆς, τέλειος, ἀτελής. *Simplex coniectura* (ἀπλῆς) est, cum aut una res in iudicium vocatur, aut una persona. Vbi plures sunt, *duplicata* dicitur. *Perfecta* autem coniectura est, cum utrumque in iudicium venit, et res et persona, h. e. cum ipsa res et ipsa persona argumenta controversiae suppeditat. *Imperfectae*, cum destituuntur argumentis, quae vel a rebus vel a personis fumantur, aut in quibus res certa est, persona incerta, aut ratione inversa, personae argumenta praestant et controversiae sunt, res autem nullae. Sed in hoc ultimo genere nulla accusatio locum habet. Nam sine crimine nemo in iudicium vocari potest. Marcellinus ad h. l. Hermog. p. 85. Ald. ἀτελής ἐστὶ, τὸ ἐτι προαθήκης δεόμενον εἰς ἀναπλήρωσιν. Syriac. ad Herm. p. 177. διὰ τὴν τῷ τεκμηρίῳ ἔκλειψιν ἀτελείας ἐκ πραγμάτων καλῶνται στοχασμοί. — *Coniecturae duplices* etiam ratione collocationis dicuntur *συννεσσυμέναι*, *coniunctae*,

iunctae, eaque coniunctio fit vel in principio, vel in medio, vel in continuatione extremorum (vid. Hermog. l. e. p. 54.) Cum in medio fit, dicitur *τοχασμός ἐμπύκτων, incidens, interveniens*, interposita in medio argumentationis. Cum fit in principio, dicitur *τοχασμός προκατασκευαζόμενος*. Socrates ad Hermog. p. 189. de eo genere ita: *ὠνόμασαι μὲν ἔτις ἀπὸ τῷ ἑτερόν τι πρὸ τῷ κρινόμενῳ πράγματι ἐξετάζεσθαι*. Cum fit in continuatione, vocatur *συγκατασκευαζόμενος*, ὃς ὠνόμασαι μὲν ἔτις, inquit Sopater l. l. p. 190. *ἀπὸ τῷ δύο ἐγκλήματα ἐπάγειν τῷ Φεύγοντι τὸν κατήγορον, ἢ πεποιηκότι, ἢ μέλλοντι πράττειν*. Marcellinus autem ibidem ita: *συγκατασκευαζόμενος κέκληται, ὅτ' ἂν τὰ σημεῖα δι' ἀλλήλων ὁμῶς κατασκευάζηται, καὶ μὴ κεχωρισμένως*. De aliis generibus *τοχασμῶν*, quae *συμπλεκόμενοι* dicuntur, quoniam ceteris statibus immixti sunt, vid. Schol. Hermog. p. 194. — Ceterum partes, vel capita, quae in statu coniecturali tractari solent, Hermogenes decem numerat: *παραγραφὴν, ἐλέγχων ἀπαίτησιν, βέλησιν, δύναμιν, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἀντίληψιν, μετάληψιν, μετάθεσιν αἰτίας, πιθανὴν ἀπολογία, κοινὴν ποιότητα*, quae omnia, quam vim habeant, ad singulas voces illas exposuimus. cf. Vlpian. ad Demosth. Coron. p. 212. et omnino Scholiast. Hermog. ad illum locum p. 123 sqq. ubi singula illa capita subtilius explicantur. Haec omnia etiam commemorat Sopater in *διαυρεσ. ζητημ.* ubi dicuntur *τὰ τοχαστικὰ κεφάλαια* p. 308. h. e. sedes et fontes, unde in hoc statu coniecturali argumenta ducuntur. — De *τοχασμῷ γνώμης*, qui dicitur, vid. voc. *γνώμη*. — Commemoratur etiam in Rhetoricis *τοχασμός παράδοξος*, ut ap. Sopatr. *διαυρ.* p. 318. E Latinis cf. Auct. ad Herenn. I, 11. II, 2. Cic. de Invent. II, 4 sq. Top. Cap. 21. Quintil. III, 6. p. 134 sq. VII, 2 sq. — Pro *coniectura*, simpliciter, *τῇ ἀποφάσει, demonstrationi* contraria, *τοχασμός* dicitur ap. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 318. Hermog. *περὶ εὗρεσ.* Lib. III, p. 76 sq. et passim alibi, ubi de illis statibus sermo non est.

Στρεφόμενα, λέγειν, mutabilia dicere, h. e. ea quibus adversarius quoque uti possit. Dionys. Art. Rhet. Cap. 8. p. 284. *ἐν τοῖς ἀπλοῖς ἀγῶσιν ἡ χρὴ στρεφόμενα λέγειν, ὅς οἱς ἂν καὶ ὁ ἀντίδικος χρήσεται*. et p. 320. de Homero: *ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει, καὶ στρεφόμενα καὶ φαντῖα λέγει*. Hermogeni autem *περὶ μεθ. δειν.* p. 44. *στρεφόμενα* sunt, quae in adversarium retorqueri possunt.

Στρεφ-

Στρογγύλον, τὸ, *Rhetores graeci in genere dixerunt, quicquid verbis et sententiis ita enunciatum esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret.* Ita *στρογγύλη λέξις*, elocutio suavis est ex concinna brevitate, et artificiosa constructione. vid. Dionys. de Compos. Cap. 7. in Censur. Scriptt. 3. 2. p. 427. Iud. Lyf. 9. Isocr. 2. Alio loco de vi Demosth. Cap. 19. p. 1010. τὰ στρογγύλα ὀπποῦνται τοῖς πλατείοις et μακροῖς. et ibid. Cap. 43. p. 1093. στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τέρους περιόδοι sunt periodi, quae iustam concinnamque longitudinem habent. Hermogenes Lib. III. περὶ εὐρύ. p. 156. στρογγύλως ἐκφέρεσθαι τὰ νοήματα dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiae; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quaedam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime orationibus, quae apud iudices habentur. Ad h. l. Scholiastes p. 370. ἔστι τοίνυν στρογγύλη λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον. cf. Dionys. Iud. Lyf. 6. ubi Lyfiacae dictionis virtus praecipua ita definitur: ἡ συσρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρεσθαι λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. Subinde etiam τὸ στρογγύλον videtur univēse dici de *suavi orationis elegantia*. Ita Libanius eloquentiae vim et notionem expressurus Orat. Antioch. XI. p. 359. commemorat νῦν ὄξυν, καὶ ῥήματα στρογγύλα h. e. sententias pulchras suaviter et pulchre expressas verbis; *schön gedacht, und schön gesagt*. Quo pertinere videtur illud Horatii: Graecis dedit ore rotundo Musa loqui. Quintilianus XI, 3. 101. cum dicit Graecos enthymemata sua gestu *corrotundare*, expressit haud dubie verbum *στρογγυλίζειν*, h. e. λέξιν στρογγύλην gestu quodam vel circulo quem format index digitus unguem medium summo suo pollicis iungens, significare. vid. Gesn. ad h. l. plura disferentem, quae huc pertinent.

Στυφνότης, *acerbitas* quaedam, *das angreifende, durchdringende des Vortrags*, a Dionysio de vi Demosth. Cap. 34. p. 1061. Demosthenis dictioni tribuitur: τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἀπέριτον ἐπιτηδεύόντων Φράσις, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ στυφνότητι καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Στωμύλματα, *nugae, deblaterationes*. Ita, auctore Dionys. Art. Rhet. 10, 18. nonnulli Rhetores rationem

nem et formam perorationis, vel epilogi describere solebant. Hesych. περιλαλήματα.

Στωμύλον, τὸ, *lepidum, festivum*, ap. Demetr. Eloc. §. 151. quod antea ubique τὸ χαριέν, ἡλαρὸν, ἀσείον appellaverat. Hesych. στωμύλος· ὁ λάλος, πιθανολόγος, εὐτράπελος τῷ λόγῳ.

Συγγνώμη, peculiare est genus defensionis, qua reus fatetur quidem crimen, sed invitum et imprudentem se fuisse contendit, quae et εἰσὶς συγγνωμὴν dicitur. vid. Cyrus in διαφ. σαβ. p. 460. Ald. *Concessio* Auctori ad Herenn. II, 16. Cic. de Invent. II, 34. — Vlpianus ad Demosth. κατὰ Ἄνδρον. p. 425. ὅσα μὲν αὐτοὶ Φαινόμεθα ποιεῖντες, εἰδότες δὲ ὅτι ἄτοπα. ὅμως δὲ ποιῶντες, δι' ἀνάγκην ἰσχυρωτέραν ἐπέειχσαν, ἢ καὶ κατὰ ἄνοιαν ἄλλως, ἢ δι' εὐήθειαν, ταῦτα ἂν εἴη συγγνώμης. ὅσα δὲ Φαινόμεθα μῆτε ποιῶντες μῆτε πράττοντες τῷ κωλύεσθαι ὑπὸ τινος, ἢ ἄλλου τινὸς ἐτέρου αἰτίας, ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐξουσίας εἶναι, ταῦτα ἂν εἴη τῆς μεταστάσεως. Eodem modo Hermogenes in Partitt. eiusque Scholiastae p. 98. ed. Ald. *μετάστασιν* et *συγγνώμην* definiunt. vid. voc. *μετάστασις*. Latinis etiam dicitur *deprecatio, status venialis*: Graecis quoque εἰσὶς ἄχρωμος, *coloris expers*, quia reus, fecisse se id quod accusator obiiicit, fatetur, neque ullam facti excusationem adfert. vid. Interp. ad Quintil. VII, 4. et Voss. Institt. Rhet. Lib. I. p. 152.

Συγγράμματα, disertationes, *Abhandlungen*: opponuntur epistolis ap. Demetr. de Eloc. §. 228.

Συγγραφή, de *historica compositione* vel opere historico absolute ap. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6 et sq. Nam *ἱστορίας* singulos libros universi operis appellat. — Dionysio de vi dic. Demosth. p. 982. *συγγραφεὺς* Thucydides, ut scriptor historicus, vocatur. vid. Cresoll. Theatr. IV. 5. p. 398. Aristides autem Orat. T. I. p. 87. *συγγραφήν* omnino dixit de facultate oratoria, et eloquentia orationis solutae. Nam ibi diserte τὴν *ποίησιν* opponit. cf. Cresoll. l. c. III, 2.

Συγκατατίθεσθαι, *concedere* adversario id, quod videtur contra nos dicere posse. Modus is est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendae, quo saepe utuntur oratores, ut notat Aristides περὶ λογ. πολιτ. p. 654. ubi et dicitur *συγχώρησις* μεθ' ὑπερβολῆς.

X

Συγ-

Συγκεῖσθαι, τὰ λίαν συγκείμενα, *oratio nimis coarctata*, quae sit, cum multa verba paucarum syllabarum deinceps ponuntur, quae durius coeunt. Longin. Cap. 41. ubi addit εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὥσπερ γόμοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Alius vocabuli sensus est apud Suidam in Μεθόδιος, de quo dicit: λαμπρῶ καὶ συγκειμένῳ λόγῳ κατὰ Πορφυρίῃ συνέταξε τεύχη, h. e. nitido et composito concinnoque sermone contra Porphyrium libros scripsit. Hinc et eodem sensu *composite dicere*, *compositamque orationem* Latini dicere solent; cf. Cic. Orat. 70. Quintil. X, 1. 119.

Συγκεκινημένον, τὸ, *animi commotio*, ap. Longin. Cap. 15. 2. Idem Cap. 29. πάντα ταῦτα (sc. σχήματα) παθητικωτέρως καὶ συγκεκινημένως ἀποτελεῖ τὰς λόγους, *hae omnes figurae* (quas antea descripserat) *orationem commotiorem reddere solent*.

Συγκεκροτημένη, Φράσις, *elocutio densa, compacta*. Dionys. Ind. Isocr. Cap. 2. coll. Libr. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1007. ubi componitur λέξις σρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, cui contraria est ἡ ὑπέρλα καὶ περιρρέουσα τοῖς νοήμασι, *der gedrängte kurze Ausdruck, im Gegensatze des gedehnten, weit/schweifigen*. Eadem dicitur συμπεπυκνωμένη ἀρμονία l. c. p. 1089. ἀσυγκρότητος autem λέξις pag. 1010. eadem quae πλατεῖα, ampla, extensa.

Συγκοπὰ, τῶν ἤχων, *duae sonorum collisiones et concursiones*, ut cum literam ν sequuntur literae π aut κ in his verbis Thucydideis: τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Dionys. de Compos. Cap. 22. p. 167. cf. pag. 97. ubi idem συγκόπτειν τὰς ἤχους. Hinc oritur compositio *praepraetexta* et *aspera*, quam Seneca vocat Ep. 114. ubi et haec addit: *nolunt sine salebra esse iuncturam: virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat*. — Συγκοπὴ Φράσεως, *concisum dicendi genus* Longin. Cap. 41. ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Mox etiam συγκοπή, vitiosa brevitās, opponitur τῇ συντομίᾳ brevitati iustae.

Συγκορυφοῦν, proprie, coniungere multa in fastigii altitudinem. Vnde Longin. Cap. 24. adhibuit pro simplici *accumulare*, *coacervare*, quod fit in πληθυντικοῖς.

Σύγ-

Σύγκρισις, fig. qua res aut personae inter se contrariae comparantur. Iul. Rufin. §. 37. Eandem *ἀντίθεσιν* vocat. vid. voc. *συγκριτικός*.

Συγκριτικός. *συγκριτικά προβλήματα* Hermogeni Lib. IV. *περί εὐρ.* p. 228. sunt quaestiones, in quibus per comparationem rerum vel personarum argumenta conficiuntur. Sic in Orat. Cic. pro Roscio Am. causa est *συγκριτική*, ubi orator ostendit, ad accusatores suspicionem caedis pertinere, non ad filium. Sic in Miloniana instituuntur comparationes, *συγκρίσεις*, uter alteri insidias fecerit. Peculiare γύμνασμα τῆς συγκρίσεως exposuit Aphthonius in Progymn. cf. Hermogenis Progymnasmm. in Bibl. Lit. et Art. Götting. Vol. IX. edita, et Priscian. qui definitionem Hermogenis ibi omissam supplevit: *comparatio est vel similium vel diversorum vel minorum ad maiora, vel maiorum ad minora collatio.* — *Τόπος συγκριτικός* Sopater *διαρ.* p. 323. appellat τὸ ἥττον, τὸ ἴσον, τὸ ἐναντίον, τὸ μᾶλλον; h. e. fontes et sedes comparationis. Vnde et λύσις *συγκριτική* dicitur refutatio argumenti adversarii, quae fit comparatione rerum ab utraque parte positarum. vid. Sopatr. l. c. p. 384. et cf. Cic. Invent. II, 25.

Σύγκρεσις, τῶν Φωνηέντων, *concurfus vocalium*, qui hiatum efficit. Dionys. Hal. Cens. Scriptt. III, 3. p. 429. et alibi. Hermog. *περί ἰδ.* Lib. I. p. 38. vid. voc. *σύμπληξις*. — Deinde etiam in doctrina de argumentis et confutatione *σύγκρεσις* dicitur, cum argumenta contraria inter se comparantur, et hac comparatione alter alterius causam evertit et confutat. v. Apstin. Rhét. p. 698. *ὅταν ἂν λύσιν θῶμεν, ἀλλὰ τὰς ἀντιθέσεις συγκρέωμεν ὡς ἐναντίας ἀλλήλαις.* Vnde Vlpian. ad Demosth. Prooemium Orat. *περί παραπρεσβ.* p. 203. vocat *συγκρεσικὸν προοίμιον*, διὰ διαβολῆς τῶν τε ἀντιδίκων καὶ τῶν συνηγόρων αὐτῶν.

Συγχρώωνυσθαι, proprie in pictoribus de ea colorandi arte dictum, qua umbram cum luminibus ita componunt, ut horum ad illam transitus, et utrorumque coniunctio minus e colorum discrimine quam ipso effectu appareat: *das Verwischen, Verschmelzen der Farbe, des Lichts und des Schattens.* Hoc igitur verbo utitur Dionys. Hal. de Compos. Cap. 23. p. 184. ut significet dictionem Isocrateam omnes virtutes eas habere, quae sint *σύνδεσεις γλαφυρῇ* et *ἀνθηρᾷ* propriae. Hanc autem *σύνδεσιν* primum ita describit, ut statuatur in ea nihil esse asperum,

aut moleste eminens, aut disiunctum partibus et membris, sed omnia laevia, mollia, suaviterque iuncta apparere: εοικε τε κατὰ τῆτο τὸ μέρος εὐητρίοις ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς συν-σφραρμένα τὰ Φατεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχέσαις. εὐΦωνα τε βέ-λεται εἶναι πάντα ἄνόματα καὶ λεία καὶ μαλακά, καὶ παρθε-νωπα etc. Deinde Isocrateae orationis exemplum ponit, quo absoluto haec addit: ταῦθ' ὅτι συνέλιπται τε καὶ συγ-κέχρωται, καὶ ἔ καὶ ἐν ἑκάστον ὄνομα ἐν ἑδρᾷ περιΦανεῖ καὶ πλατεῖα βέβηκεν — ἅλλ' ἐν κινήσει τ' ὄντα φαίνεται καὶ Φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πρᾶξι δὲ αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ συνάπτεσθαι τὴν λέξιν ἁρμονίᾳ, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Quae igitur in hoc omni loco, insigni va-rietate usus, dixerat συνηφάνθαι, συνηρμόθαι, συνεξέδωαι, περάννυθαι, ut λέξεως γλαφυρᾶς mollitudinem, laevita-tem et dulcedinem declararet, eadem nunc συγχρώννυθαι dixit.

Σύγχυσις, confusio, vitium contrarium τῇ σαφη-νείᾳ, quod et ἀσαφεια dicitur Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 52. Vnde idem Lib. II. p. 372. Antiphontem dicit συγ-χεῖν τὸν λόγον καὶ ἀσαφὴν τὰ πολλὰ. Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 254. exemplum τῆ συγκεχυμένως εἰπῆν hoc ponit: δεινόν ἐσι τῆτον τύπτειν τῆτον. ἄδελον γὰρ ἦν, in-quit, ὁπότερος ἂν ἦν ὁ τύπτων. cf. Schol. Eurip. Phoen. v. 30. Vide, num graecam vocem in animo habuerit Quintilian. IV. 2. p. 184. „simplex et undique praecisa non tam *narratio* vocari potest, quam *confusio*.” cf. voc. ὑπέρβατον. Os *confusum*, linguae et vocis vitium, com-memorat Plin. Ep. VII, 7.

Συγχώρησις. Eustath. ad Hom. Il. μ'. p. 908. ad haec verba Homeri: εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε Φυγόν-τες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε Ἑσσεσθ', ἔτα κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, Οὐ τε κέ σε εἰλόμοι μάχην εἰς κυδιάνειραν, haec notat: σχῆμά ἐστι, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις, ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δὲν κιν-δυνεύειν ἔπερ ἦν μὴ θνήσκειν, κατασκευάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θα-νεῖν ἀνάγκη κινδυνευτέον εὐκλεῶς.

Συζυγία, ὀνομάτων, στρουθια, compositio verbo-rum, eadem quae ἁρμονία, σύνθεσις, ap. Dionys. Comp. Cap. 3. p. 20. et alibi passim. Omnino autem συζυγία no-tat verborum, membrorum atque incisorum artificiosam connexionem, estque prima veluti pars συνθέσεως illius, quam Dionysius explicat. Nam aliae partes sunt σχημα-τισμοίς,

τισμός, et μετασκευή. vid. voc. σύνθεσις et cf. Sturmii Lib. de Periodis Cap. 13 et 14.

Σύλληψις, fig. dicitur, cum duabus diversisque sententiis et rebus unum datur verbum minime utrisque conveniens. Lat. *corruptio*. Ita Iul. Rufinian. de Schem. eloc. p. 30. ed. Pith. — Ibid. p. 343. Bedae Presbyteri haec illius figurae definitio est: *σύλληψις est dissimilium clausularum per unum verbum conglutinatio. Hoc schema late patet, et fieri solet non solum per partes orationis, sed et per accidentia partium orationum. Item: σύλληψις est, cum singularis dictio plurali verbo adiungitur. Fit etiam σύλληψις in sensu, h. e. ubi pro multis unus, et pro uno multi ponuntur.* vid. Voff. Inst. Rhet. IV. p. 181.

Συλλογῇ, dicta est Rhetoribus eodem fere sensu, ἀνακεφαλαίωσις, tamen cum quodam discrimine, quod docuit Vlpian. ad Demosth. Aristocrat. p. 468. ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν ἡ δὲ συλλογῇ, τῶν ἀρτίως λεχθέντων μόνον.

Συλλογισμός, *ratiocinatio*, dicitur genus defensionis, qua reus ex verbis legis eruit ea, quae accusationi contraria sint, et rei suae utilia. cf. Hermog. Partit. p. 24 et 110. Auctor ad Herenn. Lib. IV. ita definit: *cum res propria lege venit in iudicium, quae tamen ab aliis quibusdam legibus similitudinem aucupatur.* Cicero autem de Invent. II, 50. ita: *Ratiocinatio est, cum ex eo quod uspiam est, ad id quod nuspiam est, scriptum pervenitur.* Ergo nihil est aliud, quam rei non scriptae cum scripto collatio: ἐστὶ γὰρ, inquit Hermog. l. c. p. 24. συλλογισμὸς ἀγράφου πράγματος πρὸς ἔγγραφον παράθεσις, h. e. rei quae scripto non contenta est, ad eam, quae scripto continetur, accommodatio. cf. Quintil. III, 6. p. 136 sqq. et VII, 8. Voff. Instit. Rhet. I. p. 163. Deinde etiam συλλογισμὸς dicitur genus quoddam ἐμφάσεως, de quo vid. voc. ἐμφασις.

Σύμβολα, quae sint ap. Demetr. Eloc. §. 243. ipse explicat. Nam cum praecepisset: καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότητας etc. postremo addit: δεινότερον ἀλληγορικῶς ῥηθῆν, ἢ εἰπερ ἀπλῶς ἐρρέσθαι. Ex his patet σύμβολα simillima esse τῇ ἀλληγορίᾳ, *allegorischer, bildlicher Ausdruck*, quam et ὑπόνοιαν dici auctor est Plutarch. de aud. poet. p. 22. et ipse Demetrius innuit his verbis: ἐν τῷ βραχέως ῥηθέντος ὑπονοῆσαι τὰ πλεῖστα δαῖ etc. vid. quae dicta sunt in voc. ὑπόνοια. et cf. Demetr. §. 100. ubi et ἀνγκάλυμμα

τῷ λόγῳ, et τὸ ὑπονοούμενον dicitur. Ceterum Aristoteles Rhet. II, 21. et III, 11. idem Stefichori dictum a Demetrio laudatum: χαμόθεν οἱ τέττιγες ὑμῖν ἄσονται, ideo adfert, ut τῷ ἀσείῳ exemplum sit. Alio loco §. 99. Demetrius eadem verba ad τὸ μεγαλεῖον et Φοβερόν refert, itemque τῆς ἀλληγορίας exemplum ponit.

Συμβολαί, *collisiones* literarum ap. Dionys. de Comp. 22. p. 148. et alibi. Hesych. συμβολαί· μάχα.

Συμβουλευτικόν, γένος λόγων, *deliberativum genus dicendi*. Aristot. Rhet. I, 3. ubi et συμβαλήν dicit. cf. Dionys. Art. Rhetor. Cap. 9. p. 298 et sqq. Ad id genus ex veterum more et disciplina quinque res pertinebant, de quibus quaeri solebat: 1) de vectigalibus, 2) de bello et pace, 3) de custodia regionis, 4) de importandis et exportandis rebus, 5) de legislatione. vid. Aristot. I. c. Cap. 4. Idem dicitur τὸ δημηγορικόν propter consuetudinem Graecorum, qui in concionibus populi causas suas agebant, quas Romani in Senatu et consiliis. Hinc intelligi, opinor, potest, quo sensu Cicero de Orat. I, 6. cum de Graecis loqueretur, composuerit *forenses disceptationes iudiciorum, et deliberationes*, quae ipsae sunt *δημηγορίαι*, quatenus a δίκαις diversae sunt. cf. Ernesti ad h. I. Eadem de causa idem etiam ἐκκλησιαστικόν appellari solet. Nam. ut ait Auctor Prolegom. ad Schol. Hermog. τόποι τῷ μὲν δικανικῷ, τὰ δικασήρια, τῷ δὲ πανηγυρικῷ, τὰ θεάτρα, τῷ δὲ συμβουλευτικῷ, αἱ ἐκκλησίαι. cf. Voss. Instit. Rhet. p. 28. Ceterum capita, quae in hoc genere deliberativo tractanda venire solent, Aristides περὶ πολ. λογ. p. 659. haec recenset: τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ ῥάδιον, ἀναγκαῖον, ἀκίνδυνον, καλόν, εὐσεβές, ὅσιον, ἡδὺ, καὶ τὰ ἀναντία τέτοις. cf. Auct. ad Herenn. III, 2 et sqq. Quintil. III, 8. p. 150.

Σύμμετρον, τὸ, mediocritas scriptoris non adsurgens ad τὸ μέγεθος, Longin. Cap. 33. 1.

Συμπλέκειν, τὰς ὑποθέσεις, vel τὰς ἀγῶνας, *commiscere argumenta*, genus aliquod artificii oratorii, quo plures vel aliae materiae, quam frons operis indicat, tractantur, res diversae ab iis, quarum mentionem argumentum libri facit, commemorantur. Hoc artificium tractat Dionys. in Art. Rhet. Cap. VIII, 7 et sqq. eiusque exempla commemorat inprimis Platonis Apologiam Socratis, et Thucydidis Orationem funebrem. In illa enim etfi
Plato

Plato defendendi Socratis consilium pollicetur, tamen maximam partem Atheniensium accusationem continet, cuius acerbitas illo veluti colore defensionis mitigatur. Porro et Socratis laudem, et quaestionem philosophicam, qualem philosophum esse oporteat, tractat. Ergo in hac Apologia est *συμπλοκή ὑποθέσεων* quadruplex. De Thucydidis autem opere Cap. 9. Dionysii verba haec sunt: *τῆς μὲν ἐγκωμιαστικῆς ιδέας ἐστὶν ὁ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δ' ιδέα συμβουλευτική. ὃ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὰς τεθνεώτας, ἢ τὰς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ.* Hinc id genus tractationis variis a Dionysio nominibus insignitur, qualia sunt *χρῶμα*, *λόγος ἐσχηματισμένος ἕτερα προτείων*, καὶ *ἕτερα συγκατασκευάζων*, *κῶσις τῷ σχήματος*, *διπλῇ ὑπόθεσις*. Plura de hoc genere diximus in voc. *σχηματίζεσθαι*, et *χρῶμα*. Simili sensu Vlpianus Praefat. ad Demosth. Thucydidem et Demosthenem *συμπλέκειν τὰ κεφάλαια* dicit.

Σύμπληξις, τῶν σοιχείων, *literarum collisio*. Demetr. Eloc. §. 207. Eadem usitatus et crebrius *σύγκρησις*, hoc tamen fortasse discrimine, ut illa de literis longis, haec de brevium et vocalium concursu dicatur. Ita Demetrius *μακρῶν σοιχείων σύμπληξιν* commemorat, et mox *ἔπε βραχέα συγκρᾶσιν βραχέσιν*. Sed tamen alio loco §. 299. *σύγκρησις* et *σύμπληξις* *Φωνηέντων γραμμάτων* promiscue dicitur. Sic et §. 68. ubi *σύγκρησιν* *Φωνηέντων* dixerat, mox de iisdem *συμπλήσσειν* et *συγκρᾶειν* notat. Itaque in his nihil videtur subtilius distinguendum.

Συμπλήρωσις, ab Aristide *περὶ πολ. λογ.* p. 651. inter eas dicendi formas numeratur, quae amplitudinem orationis efficiant, vel adiuvent: *περιβολὴν καὶ αἱ συμπληρώσεις ἐργάζονται, ἅμα τε τὸ προειρημένον συμπληρῶσαι καὶ ἀπαρτίξασθαι, καὶ μεταβάσιν ἐπὶ τὸ ἐξῆς εἰσαγόμενον παρέχεσθαι*. Est aliqua recapitulatio priorum cum declinatione ad sequentia. Alio loco p. 658. ad τὴν σαφήνειαν refert: *ὅταν τις μεταβαίνει ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον πρῶγμα, τῷ μὲν συμπληρώσει, τῷ δὲ ἀπαγγελίᾳ χρῆται*.

Συμπλοκή. vid. *χρῶμα*, et quae ad voc. *συμπλέκειν* dicta sunt. — Est etiam figura eius nominis, ἀναφορᾷ et ἀντιστροφῇ constans, qua in initio et fine sententiae idem verbum ponitur. v. Alexand. *περὶ σχημ.* p. 583. *complexio* Auct. ad Herenn. IV, 3. *connexum* Aquilae Rom. 36. p. 178. Dicitur et *καινότης* Rutilio Lupo, de qua forma supra

diximus. Deinde etiam *συμπλοκή* est *conflictus*, s. *pugna adversus argumenta adversaria*. Sic apud Photium Cod. 122. Epiphanius dicitur *ἀδελφὴς ἐν ταῖς κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἵρέσεων συμπλοκαῖς*.

Σύμπτωσις, τῶν *φωνηέντων*, *concurfus vocalium*, s. *hiatus*. Dionysf. Comp. Cap. 23. p. 180. quam et mox τῶν *φωνηέντων παραθέσεις* simpliciter appellat: *vocum conjunctionem* Cicero dicit in Orat. 44. cf. Herenn. IV, 22. vid. voc. *σύγκρυσις*, *σύμπληξις*.

Σύμφρασις, *contextus orationis*. vid. voc. *συνέχεια*.

Συναθροισμός, *congeries*, *συναγωγή τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον*. Alexandr. περὶ σχημ. p. 577. vid. voc. *ἀθροισμοί*. Auctore Rutilio Lup. I. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum coniunctione haec figura fieri potest. Quintil. VIII, 4. 27. *congeriem* appellat, quae est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem.

Συναλλάγματα, controversiae iudiciales, ad *δικολογίαν* pertinentes, et coram iudicibus agitandae, diversaeque a *δημηγορίαις*, quae apud populum et in concione aguntur. Aristot. Rhet. I, 1. 22. — *συμβολαίων δίκη*, h. e. controversiam, iudicium de pacto et contractu, appellat Thucyd. I, 77. ubi vid. Duk. — *συμβόλαια* Dionysf. Iud. Isocr. I. et de vi dic. Demosth. Cap. 56. p. 1125.

Συναλοιφή, *vocalium elisio*, ut cum pro *ἐνεκα* dicas *ἐνεκ'*, aut *καλά* *εἰν* pro *καλὰ εἰν*. vid. Dionysf. de Compof. 6. Demetr. Eloc. §. 70. Contraria est *σύγκρυσις*, *διαίρεσις*, *σύμπληξις*, *συνέχεια*. *Coeruntium literarum συναλοιφήν* esse, docet Quintil. IX, 4. 36.

Συνάφεια, verborum multorum eiusdem generis et casus coniunctio et cumulatio, ap. Demetr. §. 63. deinde etiam *contextus* et continuatio sermonis. ibid. §. 182. ubi et *εἰρμὸν* vocat, et antea *συνειρμὸν τῶν λόγων*. Hesyck. *σύζευξις* *ἔνωσις*.

Συνδεδιωγμένον, τὸ τῷ πάθει, affectus celeritas et *vehementia*, quae fit oratione *ἀσυνδέτως* pronunciata. Longin. Cap. 21.

Σύνδεσμος, *copula*, v. c. καί. Aristot. Rhet. III, 6. Demetr. Eloc. §. 63. Longin. 21. — *σύνδεσμοι*, *coniunctio* *ἁπλοῦς*

κλίσεις, pars orationis. Dionys. de Comp. Cap. 2. cf. Quintil. I, 4. 18. Sic et Aristot. Poet. 20. ubi definitur: vox significationis expers, quae neque absentia sua impedit, neque praesentia facit vocem significativam; et vel in principio, vel in medio, vel in fine ponitur, ut μὲν, ἤτοι, δὴ. Sed ad συνδέσµας idem etiam praepositiones refert, ut e sequentibus patet, quoad cum aliis verbis componuntur, et connectuntur.

Συνδρομή, *occupationis concessio*, quae et συγχώρησις. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 194. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 654. Itaque locum habere potest λύσις κατὰ συνδρομήν, ubi obiectio adversarii refutatur hac concessione, quam rem sequitur exceptio aliqua et limitatio. v. exemplum eius formae apud Sopatr. διαρ. p. 402.

Συναδρεύοντα, Dionysio de Comp. Cap. 5. p. 35. sunt eae partes orationis, quae modum, locum, tempus, etc. significant, et verbis apponuntur; unde sic dicuntur *adverbia*, quia semper illas res declarant: *Bestimmungswörter*.

Συνεκτικά, in oratione dicuntur, quae habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Vnde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Ulpian. ad Demosth. Olynth. I. sub fin. δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τὰς ἐπιλόγας λαμβάνειν.

Συναξέσµενη, λέξις, *elocutio polita*, nihil severi et asperi habens in literarum compositione. Dionys. de vi dic. Thucyd. Cap. 24. p. 867. Sic et de Compos. Cap. 23. p. 171. τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασι ἐπιτηδείως συνηρµόθαι βέλεσται (scil. ἢ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις) καὶ συνεξέσθαι. Simili metaphora, *circumtonsam* orationem appellat Seneca Epist. 115.

Συνέπαια, eadem quae ἑρμηνεία, ἐπαγγελία etc. Phot. Bibl. Cod. 83.

Συνίστασις, *consistere in iudicio*, in disputationem venire, iudicio aptum esse, quod et Latini proprie *consistere* dixerunt in iisdem rebus. vid. Clav. Cicer. et Hermog. Partit. p. 8. ubi sunt ζητήματα συνεσῶτα. Contraria sunt τὰ ἀσῶτα. Vnde et notio τῆς τάσεως, *status*, intelligitur, qui requirit res et personas, in quibus disputationi locus est, sive accusentur, sive defendantur. vid. Philostr. Soph. II. p. 595. — συνίστασις μύθεος, *componere fabu-*

fabulas, de compositione poetica Aristot. Poet. I. et *σά-
εασιν πραγμάτων* ibid. Cap. 7. constitutionem rerum, f.
fabulae tractationem in tragoedia dixit.

Συνέχεια. 1) *continuatio, et contextus sermonis*, ap.
Demetr. §. 118. quam et *συνάφειαν, συνειρμόν*, et Photius
Cod. 164. *σύνφρασιν* appellat. vid. quae copiosius dicta
sunt in voc. *συνεχής*. 2) *ὀνομάτων συνέχεια* apud Dionys.
Cens. Scriptt. V, 2. videtur eadem esse, quae *συνζυγία*, vel
σύνθεσις τῶν ὀνομάτων. Vlpianus autem ad Demosthen.
Olynth. I. p. 5. *συνέχειαν ὀνομ.* eam plurium verborum
compositionem dicit, quae fit per asyndeton, ut cum De-
mosthenes has urbes: *Ἀμφίπολιν, Πύθιαν, Ποτίδαιαν,
Μεθώνην, Ἰλυρίαν, Θράκην*, sine copula enunciat. 3)
συνέχεια γραμμάτων, scil. *φωνηέντων*, Demetrio §. 68. di-
citur pro *συνγέρσει, concursu vocalium*. 4) *συνέχεια περιό-
δων, continuatio*, h. e. perpetuus usus periodorum in ora-
tione, et consuetudo quaedam periodice dicendi. Eam
Photius Cod. 265. Demosthenis elocutioni propriam
iudicat.

Συνεχής. μέτρα συνεχῇ τιθέναι apud Demetr. de
Eloc. §. 118. notat vitium orationis eiusmodi, quo nume-
rus et rhythmus ita ad formam poeticam prope accedit,
ut fere singulos versus distinguere legendo possis. *Nume-
ros continuos* simillima locutione vocat Cicero de Orat.
III, 8. De eo vitio Seneca Epist. 114. ita: *Quorundam
non est compositio: modulatio est: adeo blanditur, et molli-
ter labitur*. Illa *μέτρα* autem ex sententia Demetrii *κλέ-
πτονται ὑπὸ συνεχείας*, cum reliqua orationis forma et
habitus veluti occulit et tegit hanc formam metricam, ita
ut numeri folius sensus iucundus relinquatur, neque iusti
versus species praevaleat. Quam igitur h. l. *συνέχειαν* di-
cit, alio loco, ubi eadem fufius tractatur, §. 183. sq.
συνειρμόν, εἰρμόν, συνάφειαν vocat, h. e. univcrsum con-
textum, et connexionem sermonis. Ibidem illam formam
μετροειδῆ appellat, et haec addit: *λανθανόντως δέ τοι παρα-
δύεται ἢ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις*. Antea autem prae-
ceperat: *τάχα ἔσται τις ἡδονὴ καὶ χάρις, εἰ μὴν ἀρμόζωμεν ἐκ
μέτρων τὴν σύνθεσιν, ἢ μὴν, ὥστε φαίνεσθαι αὐτὰ μέτρα ἐν
τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων, ἢ δὲ, εἰ διαχωρίζοι τις καθ' ἐν ἑκα-
στον καὶ διακρίνοι, τότε δὴ ὅφ' ἡμῶν αὐτῶν φαρᾶσθαι μέτρα
ῶντα, der Numerus muß nicht hervorstechen, nicht als förm-
liche Verse erscheinen, sondern der Context und das ganze
Gebäude der Rede muß gleichjam das Versartige verstecken;*
so

so daß bloß das Angenehme der Wortfügung und des Wohlklangs bemerkbar ist. Hoc mox ita expressit: §. 185. τὸ τῆ εἰρμῆ καὶ συναφείας κλέπτεται μὲν τὸ μετρικόν, ἥδον· ἡ δὲ ἐν ὀλίγῃ ἔπει. Vnde etiam patet, quodnam ποῖμα ἄκαυρον dicat, nimirum *versus inepto in loco positos, carmen orationi solutae intempestive et inepte immixtum*. — συν. εχῆς σύνθεσις, *elocutio fusa, et disoluta* ap. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. Nam componitur cum λελυμένη, et κεχυμένη, opponiturque ἡ κατὰ περίοδον. Fortasse eadem est, quam εἰρομένην Aristoteles, vel διηρημένην Demetrius appellavit. vid. voc. εἰρομένη.

Συνέχον, τὸ, in disciplina Rhetorum de partitione controversiae dicitur id, quod accusationem continet, quod affertur contra rationem defensionis. vid. Anonym. de Rhet. ed. Fisch. et Io. Sturm, ad Hermog. Partit. p. 35, ubi ait: τὸ συνέχον dicitur, id quod contra rationem defensoris opponitur, ut firmamentum. Id quia actionem ipsam continet et tuetur, συνέχον appellatur. Sopater ad illum locum Hermog. p. 53. συνέχον λέγεται ἡ ἀπολογία, παρὰ τὸ εἰς αὐτὸν συναγεσθαι τοῦ λόγον. cf. Herenn. I, 16. Cic. Topic. 25. Quintil. III, 6.

Σύνθεσις, *compositio verborum et orationis*. De ea singularis libellus est Dionys. Halic. cf. inprimis Cap. 7. Eadem etiam συζυγία, et σύνταξις dicitur Dionysio l. c. Cap. 4. p. 29. 30 et alibi passim. Ex eius disciplina omnis τέχνη συνθετική, quam vocat, continetur tribus rebus: συζυγία, *verborum collocatione*, σχηματισμῶ, *verborum conformatione*, et μετασκευῇ, *transfiguratione*. cf. Sturm. de periodis Cap. 13. p. 39. cf. Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 253. ubi περὶ συνθέσεως ὀνομάτων praecipit. Longin. Cap. 39. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. Hinc et absolute συνθέσθαι dicitur ap. Diog. Laert. in Mened. Sect. 12. ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος, in componenda oratione tam accurate elaborans, ut a nullo superaretur.

Σύνθετος, λέξις, *mixtum et temperatum ex humili, vel tenui, sublimique, dicendi genus*, quod et τὸ μέσον vocatur. Dionys. de vi Demosth. Cap. 3. p. 958. — σύνθετα ὀνόματα, *verba composita*. Demetr. Eloc. §. 91. a quibus tamen seiungit τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, in quibus audacior et vasta compositio est, ut et κατ' ἐξοχὴν veteres συνθέτες λόγους nominarent. vid. Suid. in διθυραμβοδιδασκαλοῖ, et quae ad eiusdem glossam Ἰων Χίτης Kusterus ex Bentleii epistola ad Millium laudat,

Συν.

Συνθήκη, eadem quae σύνθεσις, *compositio et structura* verborum, quoad concursum vocalium aut consonantium. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 36.

Σύνθλιψις, *violentia* quaedam, qua iuncta sunt verba, quae per naturam linguae iungi nequeunt, ut in loco Homeri Il. ο', 624. ὑπὲρ θανάτοιο. Longin. 10. 6. ubi et συναναγκάζειν, συμβιάζειν τὰς προθέσεις dicit.

Σύνοδος, σχημάτων, *multitudo* figurarum, quae coniunctae maiorem vim habent. Longin. 20. 1.

Συνοικείωσις, schema orationis, quod docet diversas res coniungere, et communi opinioni cum ratione adversari, habetque magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi. Ita Rutil. lup. II, 9. Eo sensu Auctor Rhet. ad Alex. p. 242. τὸ ἐγκωμιαστικὸν εἶδος dicit esse προαυρέσεων καὶ πράξεων καὶ λόγων ἐνδόξων αὐξήσιν, καὶ μὴ προσόντων συνοικείωσιν. Eadem fere vis est τῆς ταπεινώσεως τῶν ἐνδόξων, in genere dicendi ψεκτικῶ, ubi bona sunt elevanda, et mala exaggeranda. Itaque qui aliquem laudat, ea quae minus utilia sunt laudationi, vel laude minus digna, tractare debet per συνοικείωσιν, ita ut, ex sententia Rutilii, laudem ex vitio exprimat. Quintilian. IX, 3. p. 451. „συνοικείωσιν vocant, quae duas res diversas colligat, ut: *tam deest avaro quod habet, quam quod non habet*. Cui diversam esse volunt *distinctionem*, cui dant nomen παραδιασολῆς, qua similia discernuntur.“ cf. Voff. Inst. Rhet. V. p. 407.

Συνοικοδομούμενον, μέγεθος. vid. voc. ψήγματα.

Συντακτικὸς, λόγος, *oratio valedictoria*. Menander διαιρ. ἐπίδ. p. 636. συντάξασθαι enim media aetate dixerunt pro *valedicere*, quando iter faciamus, vel e patria alium in locum abeamus. v. Dorvill. ad Charit. p. 151. interpp. ad Hesych. et Kust. ad Suidam. Hesych. συντάξασθαι· ἀσπάζασθαι. — συντακτῆριον appellat Photius Bibl. C. 165. ubi familia genera orationum vel declamationum recententur Himerii Sophistae; aliis ἐξιτήριος λόγος. vid. voc. εἰσιτήριος.

Συντελικὸς. συντελικὴ εἴσις Rhetoribus dictus status coniecturalis, quoniam is est de facto, et τὸ συντελικὸν significat, quicquid ad tempus praeteritum aut factum aliquod pertinet, ut apud Grammaticos ὁ χρόνος συντελικός,

πὸς, ῥῆμα συντελικόν, *tempus, verbum praeteritum, et hyper-syntheticus χρόνος, tempus plusquamperfectum.* vid. voc. σοχασμός, et Capperoner. in Praefat. ad Quintil. p. 19. et fusius de illa voce disputantem ad Quintil. III, 6. p. 171.

Συντέμνειν, *brevibus aliquid absolvere, cui contrarium est τὸ διατρίβειν, pluribus immorari in aliqua re.* Sic Menand. διατρ. p. 617. συντέμνειν τὰ ἐγκώμια καὶ μὴδὲν διατρίβειν. Sic Photius Cod. 66. in Nicephori historia τὸ συντεταμμένον, *nimiam breviter, reprehendit.* cf. interpp. ad Hesych. συντεταμένον· συγκεκομμένον, συντόμως εἰρημένον.

Σύντομον, τὸ, *brevitas orationis.* Dionys. Censur. Scriptt. III, 1. eadem συντομία, ut Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. Auct. συνοπτ. παραδοσ. p. 24. ἡ συντομία τῆς μεγαλοφυΐας ἔργον τῷ ῥήτορι. cf. Demetr. Eloc. §. 103. Longin. 42. ubi opponitur brevis vitiosa συγκοπή dicta. Sic et Latini *brevia* et *abrupta* distinguere solebant, ut illud in laude, hoc in vitio ponerent. Seneca Controv. Lib. II. praef. de Fabiani oratione: „Quaedam tam subito definiunt, ut non *brevia* sint, sed *abrupta*. cf. Plin. Epist. I, 20. ubi *amputata* et *abscissa*. Quintilian. IV, 2. p. 183. “Graecorum aliqui aliud *circumcisam* expositionem, id est, σύντομον, aliud *brevem* putaverunt, quod illa supervacuis careret, haec possit aliquid ex necessariis desiderare. Nos autem breviter in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur, quam oportet. Plin. Ep. V, 6. 42. *Sciat scriptor, si materiae immoratur, non esse longum; longissimum, si aliquid arcessit atque attrahit.* cf. seqq.

Σύντονος, λέξις, dictio incitata, *vehemens, contraria τῇ ἀνειμένῃ, remissae.* Dionys. de vi dic. Demosthen. Cap. 8. p. 975. Apud Menandr. διατρ. p. 627. sibi opponuntur λόγος σύντονος et ἀνετος vel συγγραφικός. cf. Aristid. περὶ ἀφελ. λόγος p. 673. et alibi passim. Schol. in Aphthon. ed. Ald. τὸν σύντονον τρέπον τῷ φράζεσθαι, acce et vehemens proloquendi genus μετὰ σφοδρῆ τῷ πνεύματος, opponit τῷ ἀνειμένῳ, ὃς ἐστὶ ὁ διαλεκτικός, καὶ διδασκαλικός, καὶ συμβουλευτικός.

Συνωνυμία, fig. elocut. quam *communione nominis* vocat Aquila Rom. §. 38. p. 180. *Vtimur, inquit, eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis videtur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare: ideoque in eius-*

eiusdem significationem plura conferuntur. cf. Voss. Institt. Rhet. Lib. IV. p. 276. Schol. Aristoph. in Vesp. hanc dicendi formam ita circumscribit: ἔθος τοῖς ποιηταῖς παρὰλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμῶσας χρῆσθαι. vid. Theon. pro-gymn. Cap. de Narratione.

Συστέλλειν. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. cap. περὶ ἀξιώματος τῆς λόγῃς, de litera graeca *ι* ita iudicat: ἡκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν. συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρῆναι ποιεῖ· διογκεῖ δὲ ἰσοδυναμῶς τὸ σόμα, h. e. *contrahit os*, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei, quem literae *ο*, *α*, *ω* efficiunt, quae dicitur λέξις πλατεῖα, διογκῶσα τὸ σόμα καὶ διαίρεσα. In quo quidem loco Hermogenes videtur paullo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρῆναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. ad Vesp. 896. οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασιν. Et Schol. ad Pacem 619. ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες) σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eustathius etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, ubi duae vocales se insequentes pronunciandae sint, ad Hom. Il. λ'. p. 840. Enim vero huius loci omnis contextus, et appositio synonymica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τῆς σεσηρῆναι ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quae dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Haec, quae coniectura quadam ducti, atque ex omni Hermogenianae orationis contextu assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus Scholiaetae ad Hermog. p. 391. interpretatione, qui ita: σεσηρῆναι δὲ ἐστὶ τὸ εἰς αἴκος ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ σόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων, *den Mund in die Länge oder Queere ziehen, nicht aufsperrn.* — Hinc et συστέλλειν idem est quod συντέμνειν, breviter aliquid enunciare, eique oppositum τὸ ἐκτείνειν, τὸ μακρηγορεῖν. cf. Gregor. ad Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 24. ed. Reisk. — συστέλλεσθαι, *corripi*, de literis brevibus ap. Dionys. de Compos. Cap. 114. unde συσολαί, *correctiones* ibid. Cap. 25. p. 211. coll. Cap. 20. p. 143. ubi συστέλλεσθαι φράσις dicitur, cum e literis brevibus, celeris, mobilis et brevis fit elocutio.

Συστοι-

Σύστοιχος, νῆς, sententiae densae, crabrae, idem quod πυκνός ap. Lucian. de Hist. conscr. Cap. 43.

Συστρέφειν, in genere apud Rhetores graecos, rotunditati, et brevitati elocutionis, iisque adeo virtutibus significandis, quae ex utraque oriuntur, servit. Sic συστρέφειν σύνδεσιν Dionysio Comp. Cap. 20. p. 141. notat in structura orationis eos numeros et rhythmos adhibere, qui celeritati et incitato cursui notando serviunt. Synonymum ponit τὸ ἐπιταχύνειν: contrarium τὸ διαβαίνειν, διαβάσεις ποιεῖν. — Porro συστρέφειν τὰ ἰοήματα, καὶ σρογγύλως ἐκφέρειν, rotunde et per compendium efferre sententias, dixit idem Dionys. Iud. Lyf. Cap. 6. et ibid. Cap. 5. ἐκφέρειν τοῖς νοήμασιν, de scriptore efficacem brevitate sectante et sententias veluti conglobante: unde synonymum eius ponitur τὸ πυκνῶσαι. Hinc et τὰ τάχῃ et σροφὰς τῆς λέξεως iungit Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 53. cf. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1006. — Aristoph. Thesmoph. 58. de eloquentia poetae Agathonis; κάμπτεται νέας ἀφίδας ἐπῶν. Ibi Schol. συστρέφειν λόγους explicat, καὶ περισφύλλω λαλεῖν. Ibi et γογγυλίζειν, pro συστρέφειν, σρογγύλως λέγειν. Eodem sensu συνεστραμμένη λέξις passim Rhetoribus dicitur, h. e. elocutio rotunda, periodica, ut Dionys. Art. Rhet. Cap. 5. p. 257. et Demetr. Eloc. §. 20. ubi synonymum addit τὸ κυκλικόν, καὶ δεόμενον σρογγύλλω κόματος etc. Ambiguum quidem videri possit, quid sibi voluerit Demetrius §. 177. his verbis: ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν. Sed sensus ex omni contextu planus est. Vtrumque enim opponitur τῷ ὀγκηρῷ, gravitati illi et veluti tumori, quem Dorismus habet ex forma verborum productioni et quodammodo vasta. Ergo τὸ συνεστραμμένον oppositum est τῇ πλατύτητι, et τῷ μήκει, quo Dores uti soleant. Ergo Attica lingua, inquit Demetrius, ex brevitate et concinnitate verborum iucundior erat: et τὸ δημοτικόν h. l. eandem vim habet, quam Latini significant, cum urbanam dictionem laudant. Nam δῆμος proprie de Atheniensibus dicebatur, quorum urbanior, suavior elegantiorque dialectus erat. Itaque non pugnant cum illis, quae Photius habet Cod. 186. p. 458. de Cononis dictione: Ἀττικὸς τὴν Φράσιν ἐστὶ, ἔχων τι καὶ τὴ συνεστραμμένον, καὶ ἀνακχωρηκότες τοῖς πολλοῖς, Attico sermone utitur, habet tamen alicubi contortum quid, atque a vulgi cognitione remotum. Nempe ὁ δῆμος et οἱ πολλοί, non magis iidem sunt, quam Romanorum populus

lus et plebs. — Vlpianus ad Demosth. Mid. p. 348. τὸ κατεσφραμμένως opponit τῷ πλατέως. Et Plato in Protag. p. 153. Bipont. Laconibus tribuit τὸ βραχὺ καὶ συνεσφραμμένον, spissum illud verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis cogitamus, quam mox Plato βραχυλογία Λακωνικήν appellat. — Longin. Cap. 42. τὰ δένοντως συνεσφραμμένα, h. e. iuxta brevitatis elocutionis, quae notiones densat, et συστέφει. Mox συντομία dicitur; ut et alibi apud Rhetores graecos. Hinc quoque τὰ ἐπίστροφά et συνεπίστροφά dicuntur rotunde et breviter expressa, ut ap. Philostr. Soph. I. p. 505. ubi de Isocrate: τὸ μυθῶδες αὐτῇ μέρος συνεπίστροφον ἡρμηνεύεται. Olearius ibi confert Ciceronis compressionem rerum brevem, quam Critiae tribuit in Bruto Cap. 7. — Vlpianus ad Demosth. Timocrat. p. 486. iudicat in huius orationis prooemio factum esse λόγον ὑπτίου καὶ ἰσορροπῶν. Deinde addit: δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστέφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι h. e. prooemium debet habere concinnam brevitatem et rotunditatem cum vi et spiritu dicentis elatam.

Συστροφὴ, concinna brevitatis, et veluti in gyros coacta suos, concentrirter Ausdruck, Gedrängtheit. Dionys. lud. Demosth. Cap. 18. p. 1006. et Demetr. §. 8. de Elocut. ubi antea illustrandae rei causa commemoraverat θηρία συστέψαντα ἑαυτὰ, belluas, quae se contrahunt, ut iunctis veluti viribus et nervis adstrictioribus pugnare possint. vid. voc. σπειράσθαι et συστέφειν. Itaque συστροφὴ τῆς λέξεως etiam opponitur τῇ φράσει λελυμένη a Marcelino ad Hermog. p. 177. Ald.

Σφίγγειν, περιόδες, Demetrius §. 244. dicit, ut Cicero vincere sententias h. e. ita iungere, ut ex pluribus veluti una fiat, artificio periodico, quo plures sententiae una periodo comprehenduntur ita, ut suspenso sit ab initio usque ad finem oratio, adeoque e pluribus enunciationibus una fiat et universa. De hac re plura disputavit Ernesti in Clav. Cic. ad voc. vincere. Simili metaphora comprehensione devincere verba dixit Cic. Brut. 37. Hanc igitur formam Demetrius περιαγωγήν vocat; de qua voce alibi copiosius exposuimus. Eodem modo Dionys. de vi dic. Demosth. cap. 19. p. 1010. τὰ σφίγγειν et τρογγυλώτερον ποιῆσαι iunxit, opposuitque τοῖς νεκολπώμένοις. Sic et Aristid. περὶ ἁφ. λόγος p. 672. λόγος ἐμπεριλαμβάνων τὰ νοήματα τρογγύλος γίνεσθαι καὶ σκληρὸς, καὶ κατεσφισμένος.

Grego-

Gregorius ad Hermog. Cap. 11. ἐρμηνείαν διηρημένην, h. e. *elocutionem per asyndeta factam*, descripturus ait: τὰ κῶλα ἔσυνέχεται, ἔσδ' συσφίγγεται, membra orationis non coeunt, non iuncta sunt, sed veluti incisa et a se invicem disiuncta. vid. voc. κύκλος.

Σφοδρότης. Hermogeni περὶ ῥθ. Lib. I. p. 90. est in oratione *vehementia* illa, qua adversus inferiores utimur, differtque a τραχύτητι, qua inferiores adversus superiores utuntur. Aristides tamen περὶ λογ. πολ. p. 655. etiam tum σφοδρότητα agnoscit ὅταν τις ἐνδόξοις προσώποις ἐπιτιμᾷ. Exemplum σφοδρότητος Hermogenes totam Demosthenis in Aristogitonem orationem statuit. In verbis singulis ea cernitur, cum illa nova facta sunt hac de causa, ut opprobrium et convicium significant, ut Demosthenica Ἰαμβειοφάγος, γραμματοκύφων. Figura, σφοδρότητα habens, inprimis est apostrophe ad adversarium directa, nec non interrogatio. Membra orationis, et κῶλα, tum maxime habent σφοδρότητα, cum brevissima sunt, et pae-ne uno verbo absolvuntur: ut si quis crimina alteri opponens, haec nominibus singula suis declarata adnumeret. cf. Voss. Inst. Rhet. VI. p. 497. De eadem agit Aristid. l. c. p. 655. eiusque indolem in sententiis, in variis dicendi formis, et in singulis verbis demonstrat. In univ-ersum ei τὸ ἐπιτιμᾶν, τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ὑπερχανακτεῖν subiicit.

Σφυρήλατος. Apud Lucian. in Encom. Demosth. §. 14. haec leguntur: μόνος (ὁ Δημοσθένης) ἔμψυχον, ἔσφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, *solus vivam et spirantem, consolidatamque orationem protulit*; ex interpretatione quidem Gesneri, cui τὸ σφυρήλατον nunc est durum, rigidum, et malleo ductum, quod illi videtur nunc in vitio orationis positum: unde legendum censuit ἔσφυρήλατον. Alii, inprimis Graevius legebat καὶ σφυρήλατον, atque interpretatur *orationem solidam, plenam gravissimis sententiis, in qua nullus sit inanis verborum strepitus*, traducto ab arte statuariorum utroque vocabulo. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio ita ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animalia. (cf. interpp. ad Virgil. Aen. VI, 848. et Plin. Epist. III, 6.) σφυρήλατα autem, quae et ὀλόσφυρα dicuntur, sunt *solida, compacta, plena*, non confata. Etiam Plutarchus de Orac. Pyth. oraculorum responsis propter βραχυλογίαν tribuit πυκνὸν καὶ σφυρήλατον καὶ ἐν ὀλίγῳ περι-
Υ
ίχυσαν

diximus. Deinde etiam συμπλοκή est *conflictus*, s. *pugna adversus argumenta adversaria*. Sic apud Photium Cod. 122. Epiphanius dicitur ἀσθενής ἐν ταῖς κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων συμπλοκαῖς.

Σύμπτωσις, τῶν Φωνηέντων, *concurfus vocalium*, s. *hiatus*. Dionysf. Comp. Cap. 23. p. 180. quam et μοχτῶν Φωνηέντων παραθέσεις simpliciter appellat: *vocum concurfionem* Cicero dicit in Orat. 44. cf. Herenn. IV, 22. vid. voc. σύγκρουσις, σύμπληξις.

Σύμφρασις, *contextus orationis*. vid. voc. συνέχειαα.

Συναθροισμός, *congeries*, συναγωγή τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον. Alexandr. περὶ σχημ. p. 577. vid. voc. ἀθροισμοί. Auctore Rutilio Lup. I. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum coniunctione haec figura fieri potest. Quintil. VIII, 4. 27. *congeriem* appellat, quae est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem.

Συναλλάγματα, controversiae iudiciales, ad δικολογίαν pertinentes, et coram iudicibus agitandae, diversaeque a δημηγορίαις, quae apud populum et in concione aguntur. Aristot. Rhet. I, 1. 22. — συμβολαίων δίκην, h. e. controversiam, iudicium de pacto et contractu, appellat Thucyd. I, 77. ubi vid. Duk. — συμβόλαια Dionysf. Iud. Isocr. I. et de vi dic. Demosth. Cap. 56. p. 1125.

Συναλοιφή, *vocalium elisio*, ut cum pro ἔνεκα dicas ἐνεκ', aut καλὰ εἰν pro καλὰ εἶν. vid. Dionysf. de Compof. 6. Demetr. Eloc. §. 70. Contraria est σύγκρουσις, διαίρεσις, σύμπληξις, συνέχειαα. *Coeuntium literarum συναλοιφήν* esse, docet Quintil. IX, 4. 36.

Συνάφεια, verborum multorum eiusdem generis et casus coniunctio et cumulatio, ap. Demetr. §. 63. deinde etiam *contextus* et continuatio sermonis. ibid. §. 182. ubi et εἰρμὸν vocat, et antea συνειρμὸν τῶν λόγων. Hesyck. σύζευξις· ἄνωσις.

Συνδεδιωγμένον, τὸ τῷ πάθος, *affectus celeritas* et *vehementia*, quae fit oratione ἀσυνδέτως pronunciata. Longin. Cap. 21.

Σύνδεσμος, *copula*, v. c. καί. Aristot. Rhet. III, 6. Demetr. Eloc. §. 63. Longin. 21. — σύνδεσμοι, *coniunctio*
ἔτια

κλίσεις, pars orationis. Dionys. de Comp. Cap. 2. cf. Quintil. I, 4. 18. Sic et Aristot. Poet. 20. ubi definitur: vox significationis expers, quae neque absentia sua impedit, neque praesentia facit vocem significativam; et vel in principio, vel in medio, vel in fine ponitur, ut *μὲν, ἤτοι, δὲ*. Sed ad *συνδέσμους* idem etiam praepositiones refert, ut e sequentibus patet, quoad cum aliis verbis componuntur, et connectuntur.

Συνδρομή, *occupationis concessio*, quae et *συνχώρησις*. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 194. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 654. Itaque locum habere potest λύσις κατὰ συνδρομὴν, ubi obiectio adversarii refutatur hac concessione, quam rem sequitur exceptio aliqua et limitatio. v. exemplum eius formae apud Sopatr. διατρ. p. 402.

Συνεδρεύοντα, Dionysio de Comp. Cap. 5. p. 35. sunt eae partes orationis, quae modum, locum, tempus, etc. significant, et verbis apponuntur; unde sic dicuntur *adverbia*, quia semper illas res declarant: *Bestimmungswörter*.

Συνεκτικά, in oratione dicuntur, quae habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Vnde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Ulpian. ad Demosth. Olynth. I. sub fin. δὲ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν αἰεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν ταῖς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τὰς ἐπιλόγας λαμβάνειν.

Συνεξεσμένη, λέξις, *elocutio polita*, nihil severi et asperi habens in literarum compositione. Dionys. de vi dic. Thucyd. Cap. 24. p. 867. Sic et de Compos. Cap. 23. p. 171. τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασι ἐπιτηδείως συνηρμόδια βέβηλα (scil. ἢ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις) καὶ συνεξέσθαι. Simili metaphora, *circumtonsam* orationem appellat Seneca Epist. 115.

Συνέπαια, eadem quae *ἐρμηνεία*, *ἐπαγγελία* etc. Phot. Bibl. Cod. 83.

Συνίσταται, *consistere in iudicio*, in disceptationem venire, iudicio aptum esse, quod et Latini proprie *consistere* dixerunt in iisdem rebus. vid. Clav. Cicer. et Hermog. Partit. p. 8. ubi sunt *ζητήματα συνεσῶτα*. Contraria sunt τὰ ἀσύστατα. Vnde et notio τῆς εἰσεως, *status*, intelligitur, qui requirit res et personas, in quibus disceptationi locus est, sive accusentur, sive defendantur. vid. Philostr. Soph. II. p. 595. — *συνίσταται μύθος*, *componere fabu-*

fabulas, de compositione poetica Aristot. Poet. I. et *σά-
εασιν πραγμάτων* ibid. Cap. 7. constitutionem rerum, f.
fabulae tractationem in tragoedia dixit.

Συνέχεια. 1) *continuatio, et contextus sermonis*, ap.
Demetr. §. 118. quam et *συνάφειαν, συνειρμόν*, et Photius
Cod. 164. *σύνφρασιν* appellat. vid. quae copiosius dicta
sunt in voc. *συνεχής*. 2) *ὀνομάτων συνέχεια* apud Dionys.
Cens. Scriptt. V, 2. videtur eadem esse, quae *συσυγία*, vel
σύνθεσις τῶν ὀνομάτων. Vlpianus autem ad Demosthen.
Olynth. I. p. 5. *συνέχειαν ὀνομ.* eam plurium verborum
compositionem dicit, quae fit per asyndeton, ut cum De-
mosthenes has urbes: *Ἀμφίπολιν, Πύθιαν, Ποτίδαιαν,
Μεθώνην, Ἰλυρίες, Θράκην*, sine copula enunciat. 3)
συνέχεια γραμμάτων, scil. *φωνηέντων*, Demetrio §. 68. di-
citur pro *συγκρίσει, concursu vocalium*. 4) *συνέχεια περιό-
δων, continuatio*, h. e. perpetuus usus periodorum in ora-
tione, et consuetudo quaedam periodice dicendi. Eam
Photius Cod. 265. Demosthenis elocutioni propriam
iudicat.

Συνεχής μέτρα συνεχῇ τιθέναι apud Demetr. de
Eloc. §. 118. notat vitium orationis eiusmodi, quo nume-
rus et rhythmus ita ad formam poeticam prope accedit,
ut fere singulos versus distinguere legendo possis. *Nume-
ros continuos* simillima locutione vocat Cicero de Orat.
III, 8. De eo vitio Seneca Epist. 114. ita: *Quorundam
non est compositio: modulatio est: adeo blanditur, et molli-
ter labitur.* Illa μέτρα autem ex sententia Demetrii κλέ-
πτονται ὑπὸ συνεχείας, cum reliqua orationis forma et
habitus veluti occulit et tegit hanc formam metricam, ita
ut numeri solius sensus iucundus relinquatur, neque iusti
versus species praevaleat. Quam igitur h. l. *συνέχειαν* di-
cit, alio loco, ubi eadem fusius tractatur, §. 183. sq.
συνειρμόν, εἰρμόν, συνάφειαν vocat, h. e. univsum con-
textum, et connexionem sermonis. Ibidem illam formam
μετροειδῆ appellat, et haec addit: *λανθανόντως δέ τοι παρα-
δύεται ἢ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις.* Antea autem prae-
ceperat: *τάχα ἔσται τις ἡδονὴ καὶ χάρις, εἰ μὴν ἀρμόζωμεν ἐκ
μέτρων τὴν σύνθεσιν, ἢ μὴν, ὥστε φαίνεσθαι αὐτὰ μέτρα ἐν
τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων, ἅλλ', εἰ διαχωρίζοι τις καθ' ἐν ἑκα-
στον καὶ διακρίνοι, τότε δὴ ὅφ' ἡμῶν αὐτῶν φωρᾶσθαι μέτρα
ἔντα, der Numerus muß nicht hervorstechen, nicht als förm-
liche Verse erscheinen, sondern der Context und das ganze
Gebäude der Rede muß gleichsam das Versartige verdecken;*
so

so daß bloß das Angenehme der Wortfügung und des Wohlklangs bemerkbar ist. Hoc mox ita expressit: §. 185. ὑπὸ τῆς εἰρμῆς καὶ συναφείας κλέπτεται μὲν τὸ μετρικόν, ἥδον· ἡ δὲ ἐν ὀλίγῃ ἔπεισι. Vnde etiam patet, quodnam ποῖημα ἀκαίρον dicat, nimirum *versus inepto in loco positos, carmen orationi solutae intempestive et inepte immixtum*. — συν. εἰρμῆς σύνθεσις, *elocutio fusa, et disoluta* ap. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. Nam componitur cum λελυμένη, et κεχυμένη, opponiturque ἡ κατὰ περίοδον. Fortasse eadem est, quam εἰρομένην Aristoteles, vel διηρημένην Demetrius appellavit. vid. voc. εἰρομένη.

Συνέχον, τὸ, in disciplina Rhetorum de partitione controversiae dicitur id, quod accusationem continet, quod assertur contra rationem defensionis. vid. Anonym. de Rhet. ed. Fisch. et Io. Sturm. ad Hermog. Partit. p. 35, ubi ait: τὸ συνέχον dicitur, id quod contra rationem defensoris opponitur, ut firmamentum. Id quia actionem ipsam continet et tuetur, συνέχον appellatur. Sopater ad illum locum Hermog. p. 53. συνέχον λέγεται ἡ ἀπολογία, παρὰ τὸ εἰς αὐτὸν συναγεσθαι τοῦ λόγον. cf. Herenn. I, 16. Cic. Topic. 25. Quintil. III, 6.

Σύνθεσις, *compositio verborum et orationis*. De ea singularis libellus est Dionys. Halic. cf. inprimis Cap. 7. Eadem etiam συζυγία, et σύνταξις dicitur Dionysio l. c. Cap. 4. p. 29. 30 et alibi passim. Ex eius disciplina omnis τέχνη συνθετική, quam vocat, continetur tribus rebus: συζυγία, *verborum collocatione, σχηματισμῶ, verborum conformatione, et μετασκευῇ, transfiguratione*. cf. Sturm. de periodis Cap. 13. p. 39. cf. Auctor Rhet. ad Alexandr. p. 253. ubi περὶ συνθέσεως ὀνομάτων praecipit. Longin. Cap. 39. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 661. Hinc et absolute συνθέσθαι dicitur ap. Diog. Laert. in Mened. Sect. 13. ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος, in componenda oratione tam accurate elaborans, ut a nullo superaretur.

Σύνθετος, λέξις, *mixtum et temperatum ex humili, vel tenui, sublimique, dicendi genus*, quod et τὸ μέσον vocatur. Dionys. de vi Demosth. Cap. 3. p. 958. — σύνθετα ὀνόματα, *verba composita*. Demetr. Eloc. §. 91. a quibus tamen seiungit τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, in quibus audacior et vasta compositio est, ut et κατ' ἐξοχὴν veteres συνθέτες λόγους nominarent. vid. Suid. in διθυραμβοδιδασκαλί, et quae ad eiusdem glossam Ἰων Χίρας Kusterus ex Bentleii epistola ad Millium laudat,

Συν.

Συνθήκη, eadem quae σύνθεσις, *compositio et firmatura* verborum, quoad concursum vocalium aut consonantium. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 36.

Σύνθλιψις, *violentia* quaedam, qua iuncta sunt verba, quae per naturam linguae iungi nequeunt, ut in loco Homeri Il. ο', 624. ὑπὲν θανάτοιο. Longin. 10. 6. ubi et συναναγκάζειν, συμβιάζειν τὰς προθέσεις dicit.

Σύνοδος, σχημάτων, *multitudo* figurarum, quae coniunctae maiorem vim habent. Longin. 20. 1.

Συνοικείωσις, schema orationis, quod docet diversas res coniungere, et communi opinioni cum ratione adversari, habetque magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi. Ita Rutil. lup. II, 9. Eo sensu Auctor Rhet. ad Alex. p. 242. τὸ ἐγκωμιαστικὸν εἶδος dicit esse προαίρεσων καὶ πράξεων καὶ λόγων ἐνδόξων αὐξήσιν, καὶ μὴ προσόντων συνοικείωσιν. Eadem fere vis est τῆς ταπεινώσεως τῶν ἐνδόξων, in genere dicendi ψεκτικῶ, ubi bona sunt elevanda, et mala exaggeranda. Itaque qui aliquem laudat, ea quae minus utilia sunt laudationi, vel laude minus digna, tractare debet per συνοικείωσιν, ita ut, ex sententia Rutilii, laudem ex vitio exprimat. Quintilian. IX, 3. p. 451. „συνοικείωσιν vocant, quae duas res diversas colligat, ut: *tam deest avaro quod habet, quam quod non habet*. Cui diversam esse volunt *distinctionem*, cui dant nomen παραδιασολῆς, qua similia discernuntur.“ cf. Voss. Inst. Rhet. V, p. 407.

Συνοικοδομούμενον, μέγεθος. vid. voc. ψήγματα.

Συντακτικὸς, λόγος, *oratio valedictoria*. Menander διαρ. ἐπίδ. p. 636. συντάξασθαι enim media aetate dixerunt pro *valedicere*, quando iter faciamus, vel e patria alium in locum abeamus. v. Dorvill. ad Charit. p. 151. interpp. ad Hesych. et Kust. ad Suidam. Hesych. συντάξασθαι· ἀσπάζασθαι. — συντακτήριον appellat Photius Bibl. C. 165. ubi similia genera orationum vel declamationum recensentur Himerii Sophistae; aliis ἐξιτήριος λόγος. vid. voc. εἰσιτήριος.

Συντελικὸς. συντελική εἰσις Rhetoribus dictus status coniecturalis, quoniam is est de facto, et τὸ συντελικὸν significat, quicquid ad tempus praeteritum aut factum aliquod pertinet, ut apud Grammaticos ὁ χρόνος συντελικός,

πὸς, ῥῆμα συντελικόν, *tempus, verbum praeteritum*, et ὑπερσυντελικὸς χρόνος, *tempus plusquamperfectum*. vid. voc. σοχασμός, et Capperoner. in Praefat. ad Quintil. p. 19. et fusius de illa voce disputantem ad Quintil. III, 6. p. 171.

Συντέμνειν, *brevibus aliquid absolvere*, cui contrarium est τὸ διατρίβειν, pluribus immorari in aliqua re. Sic Menand. διατρ. p. 617. συντέμνειν τὰ ἐγκώμια καὶ μὴδὲν διατρίβειν. Sic Photius Cod. 66. in Nicephori historia τὸ συντετμημένον, *nimiam brevitatē*, reprehendit. cf. interpp. ad Hefych. συντεταμένε· συγκεκομμένε, συντόμως εἰρημένε.

Σύντομον, τὸ, *brevitas orationis*. Dionys. Censur. Scriptt. III, 1. eadem σύντομία, ut Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. Αὐτ. συνοπτ. παραδοσ. p. 24. ἡ σύντομία τῆς μεγαλοφύτας ἔργον τῷ ῥήτορι. cf. Demetr. Eloc. §. 103. Longin. 42. ubi opponitur brevis vitiosa συγκοπή dicta. Sic et Latini *brevia* et *abrupta* distinguere solebant, ut illud in laude, hoc in vitio ponerent. Seneca Controv. Lib. II. praef. de Fabiani oratione: „Quaedam tam subito desinunt, ut non *brevia* sint, sed *abrupta*. cf. Plin. Epist. I, 20. ubi *amputata* et *abscissa*. Quintilian. IV, 2. p. 183. Graecorum aliqui aliud *circumcisam* expositionem, id est, σύντομον, aliud *brevem* putaverunt, quod illa supervacuis careret, haec possit aliquid ex necessariis desiderare. Nos autem brevitatē in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur, quam oportet. Plin. Ep. V, 6. 42. *Sciat scriptor, si materiae immoratur, non esse longum; longissimum, si aliquid arcessit atque attrahit*. cf. seqq.

Σύντονος, λέξις, dictio *incitata, vehemens*, contraria τῇ ἀνειμένῃ, *remissae*. Dionys. de vi dic. Demosthen. Cap. 8. p. 975. Apud Menandr. διατρ. p. 627. sibi opponuntur λόγος σύντονος et ἀνετος vel συγγραφικός. cf. Aristid. περὶ ἀφελ. λόγος p. 673. et alibi passim. Schol. in Aphthon. ed. Ald. τὸν σύντονον τρόπον τῷ φράζεσθαι, *acre et vehemens proloquendi genus μετὰ σφοδρῇ τῷ πνεύματι*, opponit τῷ ἀνειμένῳ, ὅς ἐστι ὁ διαλεκτικός, καὶ διδασκαλικός, καὶ συμβουλευτικός.

Συνωνυμία, fig. elocut. quam *communione nominis* vocat Aquila Rom. §. 38. p. 180. *Vtimur*, inquit, *eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare: ideoque in eius-*

eiusdem significationem plura conferuntur. cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. IV. p. 276. Schol. Aristoph. in Vesp. hanc dicendi formam ita circumscribit: ἔθος τοῖς ποιηταῖς παρὰλλήλοις λέξεσιν ἰσοδυναμῶσας χρῆσθαι. vid. Theon. pro-gymn. Cap. de Narratione.

Συστέλλειν. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. cap. περὶ ἀξιώματος τῆ λόγῃ, de litera graeca *ι* ita iudicat: ἡκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν. συσέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρῆναι ποιεῖ· διογκεῖ δὲ ἑδαμῶς τὸ σῶμα, h. e. *contrahit os*, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei, quem literae *ο*, *ά*, *ώ* efficiunt, quae dicitur λέξις πλατεῖα, διογκῶσα τὸ σῶμα καὶ διαίρεσα. In quo quidem loco Hermogenes videtur paullo insolentius τῷ συσέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρῆναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. ad Vesp. 896. οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασιν. Et Schol. ad Pacem 619. ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες) σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eustathius etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, ubi duae vocales se insequentes pronunciandae sint, ad Hom. Il. λ'. p. 840. Enim vero huius loci omnis contextus, et appositio synonymica vocis συσέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τῆ σεσηρῆναι ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quae dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Haec, quae coniectura quadam ducti, atque ex omni Hermogenianae orationis contextu affecuti esse nobis videbamus, postea confirmata reperimus Scholiaetae ad Hermog. p. 391. interpretatione, qui ita: σεσηρῆναι δὲ ἐστὶ τὸ εἰς αἴκος ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ σῶμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων, *den Mund in die Länge oder Queere ziehen, nicht aufperren.* — Hinc et συσέλλειν idem est quod συντέμνειν, breviter aliquid enunciare, eique oppositum τὸ ἐκτείνειν, τὸ μακρηγορεῖν. cf. Gregor. ad Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 24. ed. Reisk. — συσέλλεσθαι, *corripi*, de literis brevibus ap. Dionys. de Compos. Cap. 114. unde συσολαί, *correctiones* ibid. Cap. 25. p. 211. coll. Cap. 20. p. 143. ubi συσέλλεσθαι φράσις dicitur, cum e literis brevibus, celeris, mobilis et brevis fit elocutio.

Συστοί-

Σύστοιχος, νές, *sententiae densae, crabrae*, idem quod **πυκνός** ap. Lucian. de Hist. conscr. Cap. 43.

Συστρέφειν, in genere apud Rhetores graecos, *rotunditati*, et *brevitati* elocutionis, iisque adeo virtutibus significandis, quae ex utraque oriuntur, servit. Sic **συστρέφειν σύνθεσιν** Dionysio Comp. Cap. 20. p. 141. notat in structura orationis eos numeros et rhythmos adhibere, qui celeritati et incitato cursui notando serviunt. Synonymum ponit τὸ ἐπιταχύνειν: contrarium τὸ διαβαίνειν, διαβάσεις ποιεῖν. — Porro **συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ προγγύλως ἐκφέρειν**, *rotunde et per compendium efferre sententias*, dixit idem Dionys. Iud. Lyf. Cap. 6. et ibid. Cap. 5: **ἐκφέρεσθαι τοῖς νοήμασιν**, de scriptore efficacem breviter sectante et sententias veluti conglobante: unde synonymum eius ponitur τὸ πυκνεῖσθαι. Hinc et τὰ τάχῃ et **συπροφῶς τῆς λέξεως** iungit Dionys. in Iud. Thucyd. Cap. 53. cf. de vi dic. Demosth. Cap. 18. p. 1006. — Aristoph. Thesmoph. 58. de eloquentia poetae Agathonis; **κάμπτεται νέας ἀψίδας ἐπῶν**. Ibi Schol. **συστρέφειν λόγους** explicat, καὶ περιστρόφως λαλεῖν. Ibi et **προγγυλίζειν**, pro **συστρέφειν**, *προγγύλως λέγειν*. Eodem sensu **συνεστραμμένη λέξις** passim Rhetoribus dicitur, h. e. *elocutio rotunda, periodica*, ut Dionys. Art. Rhet. Cap. 5. p. 257. et Demetr. Eloc. §. 20. ubi synonymum addit τὸ κυκλικόν, καὶ δεόμενον προγγύλως ἐόματος etc. Ambiguum quidem videri possit, quid sibi voluerit Demetrius §. 177. his verbis: ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα **συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν**. Sed sensus ex omni contextu planus est. Vtrumque enim opponitur τῷ ὀγκηρῷ, gravitati illi et veluti tumori, quem Dorismus habet ex forma verborum productiori et quodammodo vasta. Ergo τὸ **συνεστραμμένον** oppositum est τῇ πλατύτητι, et τῷ μήκει, quo Dores uti soleant. Ergo Attica lingua, inquit Demetrius, ex brevitate et concinnitate verborum iucundior erat: et τὸ **δημοτικόν** h. l. eandem vim habet, quam Latini significant, cum *urbanam* dictionem laudant. Nam **δῆμος** proprie de Atheniensibus dicebatur, quorum urbanior, suavior elegantiorque dialectus erat. Itaque non pugnant cum illis, quae Photius habet Cod. 186. p. 458. de Cononis dictione: **Ἀττικὸς τὴν Φράσιν ἐστὶ, ἔχων τι καὶ τὴν συνεστραμμένον, καὶ ἀνακχωρηκότες τοῖς πολλοῖς**, *Attico sermone utitur, habet tamen alicubi contortum quid, atque a vulgi cognitione remotum*. Nempe ὁ δῆμος et οἱ πολλοί, non magis iidem sunt, quam Romanorum populus

lus et plebs. — Vlpianus ad Demosth. Mid. p. 348. τὸ κατεσραμμένως opponit τῷ πλατέως. Et Plato in Protag. p. 153. Bipont. Laconibus tribuit τὸ βραχὺ καὶ συνεσραμμένον, spissum illud verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis cogitamus, quam mox Plato βραχυλογίαν Λακωνικὴν appellat. — Longin. Cap. 42. τὰ δέοντως συνεσραμμένα, h. e. *iusta brevis elocutionis*, quae notiones densat, et *συστέφει*. Mox *συντομία* dicitur; ut et alibi apud Rhetores graecos. Hinc quoque τὰ ἐπίστροφα et συνεπίστροφα dicuntur *rotunde et breviter expressa*, ut ap. Philostr. Soph. I. p. 505. ubi de Isocrate: τὸ μυθῶδες αὐτῷ μέρος συνεπίστροφον ἡρμηνεύσθαι. Olearius ibi confert Ciceronis *compressionem rerum brevem*, quam Critiae tribuit in Bruto Cap. 7. — Vlpianus ad Demosth. Timocrat. p. 486. iudicat in huius orationis prooemio factum esse λόγον ὑπτιον καὶ ἰσορικόν. Deinde addit: δὲ γὰρ ἄγαν συνεστέφθη καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι h. e. *prooemium debet habere concinnam brevitatem et rotunditatem cum vi et spiritu dicentis elatam*.

Συστροφή, *concinna brevis*, et veluti in gyros coacta suos, *concentrirter Ausdruck, Gedrängtheit*. Dionys. lud. Demosth. Cap. 18. p. 1006. et Demetr. §. 8. de Elocut. ubi antea illustrandae rei causa commemoraverat θηρία συστέψαντα ἑαυτὰ, belluas, quae se contrahunt, ut iunctis veluti viribus et nervis adstrictioribus pugnare possint. vid. voc. σπειράσθαι et συστέφειν. Itaque συστροφή τῆς λέξεως etiam opponitur τῇ φράσει λελυμένη a Marcelino ad Hermog. p. 177. Ald.

Σφίγξαι, *periódes*, Demetrius §. 244. dicit, ut Cicero *vincire* sententias h. e. ita iungere, ut ex pluribus veluti una fiat, artificio periodico, quo plures sententiae una periodo comprehenduntur ita, ut suspensa sit ab initio usque ad finem oratio, adeoque e pluribus enunciationibus una fiat et universa. De hac re plura disputavit Ernesti in Clav. Cic. ad voc. *vincire*. Simili metaphora *comprehensione devincire verba* dixit Cic. Brut. 37. Hanc igitur formam Demetrius *περιαγωγὴν* vocat; de qua voce alibi copiosius exposuimus. Eodem modo Dionys. de vi dic. Demosth. cap. 19. p. 1010. τὰ σφίγγειν et *στρογγυλότερον ποιῆσαι* iunxit, opposuitque τοῖς κεκολλημένοις. Sic et Aristid. περὶ ἁφ. λόγος p. 672. λόγος ἐμπεριλαμβάνων τὰ νοήματα *στρογγύλος* γίνεται καὶ σκληρὸς, καὶ κατεσφίγμένος. Grego-

Gregorius ad Hermog. Cap. 11. *ἐρμηνείαν διηρημένην*, h. e. *elocutionem per asyndeta factam*, descripturus ait: τὰ κῶλα ἢ συνέχεται, ἢ δὲ συσφίγγεται, membra orationis non coeunt, non iuncta sunt, sed veluti incisa et a se invicem disiuncta. vid. voc. κύκλος.

Σφοδρότης. Hermogeni περὶ ἰδ. Lib. I. p. 90. est in oratione *vehementia* illa, qua adversus inferiores utimur, differtque a τραχύτητι, qua inferiores adversus superiores utuntur. Aristides tamen περὶ λογ. πολ. p. 655. etiam tum σφοδρότητα agnoscit ὅταν τις ἐνδόξοις προσώποις ἐπιτιμᾷ. Exemplum σφοδρότητος Hermogenes totam Demosthenis in Aristogitonem orationem statuit. In verbis singulis ea cernitur, cum illa nova facta sunt hac de causa, ut opprobrium et convicium significant, ut Demosthenica Ἰαμβειοφάγος, γραμματοκύφων. Figura, σφοδρότητα habens, inprimis est apostrophe ad adversarium directa, nec non interrogatio. Membra orationis, et κῶλα, tum maximè habent σφοδρότητα, cum brevissima sunt, et pæne uno verbo absolvuntur: ut si quis crimina alteri opponens, haec nominibus singula suis declarata adnumeret. cf. Voss. Inst. Rhet. VI. p. 497. De eadem agit Aristid. l. c. p. 655. eiusque indolem in sententiis, in variis dicendi formis, et in singulis verbis demonstrat. In universum ei τὸ ἐπιτιμᾶν, τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ὑπερχανακτεῖν subiicit.

Σφυρήλατος. Apud Lucian. in Encom. Demosth. §. 14. haec leguntur: μόνος (ὁ Δημοθένης) ἔμψυχον, ἢ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, *solus vivam et spirantem, consolidatamque orationem protulit*; ex interpretatione quidem Gesneri, cui τὸ σφυρήλατον nunc est durum, rigidum, et malleo ductum, quod illi videtur nunc in vitio orationis positum: unde legendum censuit ἢ σφυρήλατον. Alii, inprimis Graevius legebat καὶ σφυρήλατον, atque interpretatur *orationem solidam, plenam gravissimis sententiis, in qua nullus sit inanis verborum strepitus*, traducto ab arte statuaria utroque vocabulo. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio ita ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animalia. (cf. interpp. ad Virgil. Aen. VI, 848. et Plin. Epist. III, 6.) σφυρήλατα autem, quae et ὀλόσφυρα dicuntur, sunt *solida, compacta, plena*, non confata. Etiam Plutarchus de Orac. Pyth. oraculorum responsis propter βραχυλογίαν tribuit πυκνὸν καὶ σφυρήλατον καὶ ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν

έχουσιν ὄγκω. Contraria sunt, quae Aristophanes Ran. 844. appellat γομφοπαγῇ ῥήματα, ubi Schol. πολυσύνθετα, συλη-
ρά καὶ ἤχον ποιεῖντα. vid. voc. γόμφοι.

Σχεδιάζειν, idem quod αὐτοσχεδιάζειν, vel αὐτό-
θεν λέγειν, ex tempore, non meditatatum dicere. vid. Her-
mog. περὶ μεθ. δεινот. p. 36. ubi hanc methodum iudicia-
libus causis tribuit. cf. voc. αὐτοσχεδιάζειν et προσποιήσις.
Suidas de Aeschine Oratore Athen. πρῶτος πάντων τὸ θεῖως
λέγειν ἤκουσε, διὰ τὸ σχεδιάζειν, ὡς ἐνθεσιῶν. Sic et Phi-
lostr. Soph. p. 482. qui tamen Gorgiae illud tribuit, sicuti
Anaximeni Lampfaceno Pausanias in Eliac. p. 196. cf. Cic.
ad Att. VI, 1. et XV. 19. — Hinc σχέδιος λόγος, oratio
extemporalis Dionys. Comp. Cap. 18. p. 123. et τὸ σχέδιον
apud Photium Cod. 165. vid. Philostr. Prooem. ad Vit.
Soph. p. 481.

Σχίσσις, adfictio, figura sentent. proxima τῇ ἀνθυ-
ποφορᾷ, qua adversariorum adfectum quemlibet fingimus,
cui respondeamus. Ita Iul. Rufin. ad calcem Rutilii Lup.
ed. Ruhnk. p. 270.

Σχετλιασμός, conquestio, h. e. ea pars orationis,
qua conquerimur, et commoti sumus ex iniuria vel ad-
versa fortuna. Aristot. Rhet. II, 21. 25. Vnde σχετλιασι-
καὶ σχήματα dicuntur formae dicendi, et figurae, quibus
illam conquestionem et lamentationem significamus. vid.
Apsin. Rhetor. p. 728. Cic. Invent. I, 55. Similis est illi
ἐκφώνησις, quae est admirationis, ut illa conquestionis.

Σχήματα, triplicis potissimum generis apud Rhe-
tores graecos reperiuntur. 1) λέξεως, quae in singulis ver-
bis, 2) διανοίας, quae in sententiis, 3) τῶν ὑποθέσεων, quae
in tota orationis tractandae methodo cernuntur. De sin-
gulis quid illi senserint, videamus. Tiberius quidem Rhe-
tor περὶ τῶν παρὰ Δημοῦ σχημάτων p. 167. ed. Fisch. ἐτι
σχῆμα, inquit, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νῦν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ'
εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσ-
μη τινὸς τῇ πλάσει, ἢ χρείας ἕνεκα. Et μοχ: λέξεως σχῆ-
μά ἐστιν, ἐξαλλαγή τῆ ἐν εἴδει κατὰ τινὰ πλάσει, κόσμον ἢ
χρείαν τινὰ τοῖς λόγοις παρέχουσα. — Alexander Rhet. περὶ
σχημάτων τῆς διανοίας καὶ τῆς λέξεως, utrumque genus ita
definit: διαφέρει σχῆμα τρόπος. ὁ μὲν τρόπος περὶ ἐν ὄνομα
γίνεται ἀρετὴ· τὸ δὲ σχῆμα περὶ πλείω ὀνόματος κόσμησις. ὁ
μὲν τρόπος ἀλλότριον ἀντὶ τῆ ἰδίας ὀνόμα ἔχει, τὴν γὰρ τρο-
πὴν ἐκ τῆ κυρίας λαμβάνει· τὸ δὲ σχῆμα τὸ ἴδιον ὄνομα τῷ
πράγ-

πράγματος σαφές. τὸ δὲ τῆς λέξεως σχῆμα τῷ τῆς διανοίας διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν τῆς λέξεως, κινήσεις τῆς λέξεως τῆς συσχέσεως τὸ σχῆμα ἀπόλλυται· τῷ δὲ διανοίας σχήματος, πᾶν τὰ ὀνόματα κινῇ τις, πᾶν ἑτέροις ὀνομασι ἐνέγκη, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μένει. Ροττο: σχῆμα ἐστὶ ἐξάλλαξις λόγου ἐπὶ τὸ κρεῖττον κατὰ λέξιν ἢ κατὰ διάνοιαν· σχῆμα δὲ διανοίας ἐστὶ μετὰπλάσις διανοήματος, ἐκ τῷ κατὰ Φύσιν πλάττεσθαι πρὸς τὸ χρησιμώτερον τὴν ἀναγκαῖαν διάνοιαν· τὸ δὲ τῆς λέξεως χρείας χάριν. cf. Quintil. IX, 1. 17. — Phoebammon in σχολ. περὶ σχημάτων ῥητορ. p. 588. Ald. σχήματα dicta esse contendit, ut artis, non naturae opus esse appareret, quia quaecunque arte fingerentur, ut ex luto, cera, vel alia materia, μετασχηματισμένα dicerentur. Zoilum, qui ita σχῆμα definierat: ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι, ἕτερον δὲ λέγειν, reprehendit, quod angustiores definitionem dederit. Reprehendit etiam Caecilii definitionem hanc: σχῆμά ἐστι τρόπος εἰς τὸ μὴ κατὰ Φύσιν τὸ τῆς διανοίας καὶ λέξεως: item Athenaei Naucratis et Apollonii Molonis: σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγεσθαι τὴν ἀποῆν, ut mancas, et angustas. cf. Quintil. IX, 1. 14. Itaque Phoebammon hanc suam facit: σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις κατὰ διάνοιαν καὶ λέξιν ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀνευ τρόπου γενομένη. Hanc definitionem diserte Phoebammoni tribuit Camariota, qui auctor existimatur τῆς συνοπτικῆς παραδοσ. ῥητορ. p. 12. ed. Schefferi in Lectt. Academ. Cetera, quae de tropi et figurae discrimine addit, eadem fere sunt, quae ex Alexandro Rhetore commemoravimus. Illud unum ei proprium est, quod quatuor causas et veluti fundamenta omnium figurarum statuit: ἔνδειαν, πλεονασμόν, μετάθεσιν, ἐναλλαγήν, quibus singulas figuras subiectas explicat. Universales τῷ σχήματος definitiones sunt Aristidis περὶ λογ. πολ. p. 641. τύπος λόγου, ἐν ᾧ ἐκφερόμεθα τὰ ἐπινοήματα, et Aelii Herodian. ap. Villos. Anecd. T. II. p. 91. σχῆμά ἐστι λόγος ἢ λέξις, οἰκονομία μετ' εὐνοσμίας ἐκτεφευγυῖα τὴν ἰδιωτικὴν ἀπλότητα τῆς ἀπαγγελίας. Sic et Quintil. IX, 1. duas figurae notiones accipit, ut fit 1) quaecunque forma sententiae, 2) in sensu et sermone aliqua a vulgari et simplici specie cum virtute immutatio, quae proprie *schemata* dicitur. Idem Cap. 3. init. „σχήματα λέξεως duorum sunt generum: alterum loquendi rationem vocant, alterum quod ad collocationem maxime exquisitum est. Quorum tamen utrumque convenit orationi, tamen possis illud *grammaticum*, hoc *rheticum* magis dicere.“ Alii Rhetores discrimen statuerunt inter σχήματα λέξεως

et λόγῳ, ut illae in singulis verbis, haec in elocutionis compositione figurae fierent. Sic Fortunat. Rhet. p. 73. et Mar. Victorin. p. 201. ed. Pith. — Nonnullos etiam σχήματα λέξεως quidem statuisse, sed quae σχήματα διανοίας vel ἐννοιῶν dici solent, repudiasse, testatur Schol. Hermog. ad Lib. I. περὶ ἰδ. p. 380. ubi Longini Φιλολόγῳ ex eius Arte Rhetorica sententiam hanc adfert: ὅσα σχήματα τῶν ἐννοιῶν ἀνόμασται, οὐκ ἔστιν ἐκδορῶσις, ἐκιδόρῶσις, ἀποσιώπησις, παράλειψις, εἰρωνεία, εἰδοποιία, ἀπαντα ταῦτα ἔμοι δοκεῖσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἐννοιαὶ καὶ ἐνθυμήματα καὶ λογισμοὶ τῷ περὶ αὐτῶν χωρὶς, καὶ πίσεως εἶδη. — Sequitur alterum genus σχημάτων, quod non ad singula modo verba, vel sententias, sed ad omnem orationis tractandae enunciandaeque rationem quandam pertinet. Hoc Dionys. Hal. de Art. Rhet. Cap. 8. fin. p. 321. ita definit: ὅλως εἰδέναι χρὴ, ὅτι τὰ σχήματα ἐχὶ προσκρήματα ἐστὶν ὀνομάτων, ἀμφιβολίαι λεγόμενα, ἀλλὰ ἀγῶνες ὅλοι τέχνη τῆς συμπλοκῆς διοικημένης. In initio autem Capitis p. 281. tria σχημάτων genera haec exponit: τὸ μὲν ἐστὶ σχῆμα λέγον μὲν, ἀ βέλεται, δέομενον δ' εὐπρεπείας. ἡ δὲ ἀξίωσιν τῶν προσώπων, πρὸς ἧς ὁ λόγος, ἡ δὲ ἀσφάλεια πρὸς τὰς ἀκούοντας. καὶ τῷ μὲν τῷ εἶδει ἢ ἀντιλέγεσιν οἱ ῥητορικοὶ, ἀλλὰ καλεῖσιν αὐτὸ χρῶμα. τὸ δὲ τι σχῆμά ἐστι πλεονάζον ἕτερα μὲν λέγον, ἕτερα δ' ἐργαζόμενον ἐν λόγοις. τρίτον σχῆμά ἐστι, τὸ οἷς λέγει τὰ ἐναντία πράττειν πραγματευόμενον. Cum his coniungenda sunt, quae ad voc. χρῶμα et συμπλοκή diximus. Inde ἐσχηματισμέναι ἀγῶνες dictae sunt, *controversiae figuratae* Quintiliano IX, 1 et 2. et alibi, de quibus in voc. σχηματίζω pluribus disputavimus. De illo genere σχημάτων etiam exponit Demetrius de Eloc. §. 287 et seqq. Vnde §. 293. dicuntur tyranni maxime postulare λόγον ἐσχηματισμένον, h. e. veluti *coloratum*, et *disimulatum*, ne quid apertius et directe dictum eos offendat. Nempe qui scapham scapham dicunt, non admodum illis grati sunt: itaque per σχήματα cum iis loquendum est. Hinc et talis oratio dicitur λόγος ἀσφαλής, *oratio tuta*, qua alios non offendimus, quamvis mentem nostram significamus. Ita Seneca Controv. Lib. I. praef. de Marillio Rhetore: „Schemata negabat decoris causa inventa, sed subsidii; ut quod aures offensusset, si palam diceretur, id oblique et furtim surreperet.“ Id autem, quod τῷ σχήματι subest, et illo tegitur, eleganti metaphora Eustathio dictum ἢ τῷ λόγῳ ψυχῇ, vel etiam τὸ βάθος τῶν λεγομένων. ad Hom. II. β'.

p. 185. Hinc *figurae* Latinis, seriore inprimis aevo, dictae pro scommatis tectis et involutis, quibus alios incesferent. Sic Seneca Controv. Lib. III. praef. narrat Albutium *unius figurae* crudelem eventum fugasse e foro et infelicem reddidisse. Huc et pertinent *causidicorum figurae*, quas Vespasianus lenissime tulerit, auctore Suetonio Vesp. Cap. 13. qui et in Domitian. 10. tradit, Hermogenem Tarsensem propter quasdam in historia *figuras* a Domitiano occisum. vid. ad haec loca Cataubonus. — Praeterea σχήματα ὑποθέσεων simpliciter dicta sunt de variis generibus argumentorum, quoad res in oratione tractata est vel ἄδοξος vel ἀμφίδοξος vel παράδοξος vel ἔνδοξος, vel δυσπαράκολάθητος. De his cf. Fortunat. p. 60. ed. Pith. — Postremo, quae Aristoteles Poet. Cap. 19. p. 140. σχήματα λέξεως appellat, variae sunt *formae pronunciandi*, quibus is qui loquitur significat se precari, vel narrare, vel interrogare, vel praecipere, in quibusque artificio declamatorio vel histrionico opus est, ἃ εἰν εἰδέναι τῆς ὑποκριτικῆς. vid. voc. τερατόλογος, et ὑπόκρισις. — Plane ita Auct. ad Herenn. III, 11. *vocis figuram* dixit, quam vulgo pronunciationem vocant.

Σχηματίζειν, Rhetoribus graecis duplici potissimum sensu dicitur: 1) *figurare*, vel *mutare orationem a forma vulgari et simplici in illustriorem, iucundiorem, efficaciorē*; quod quidem fit σχήμασι λέξεως, et διανοίας. Hinc τῷ σχηματίζειν synonymum ponunt τὸ μεταβάλλειν, et opponunt τὸ εὐθέως εἰπεῖν, h. e. simpliciter aliquid enunciare: vid. Aristid. περὶ πολ. p. 642. In quo quidem genere, cum ars oratoris quaedam cernatur, τὸ ἐσχηματισμένον in oratione dicunt, si ea ita rebus et verbis conformata est, ut artem oratoris commendet, ut animum recte afficiat etc. quo sensu ἐσχηματισμένην ἀπολογίαν τῶν ἐγκλημάτων dicit Sopater διαιρ. p. 287. Ald. cf. quae ad voc. σχηματισμός adnotavimus. Apud Euripidem δ' εὐ-σχήμων idem est, qui δεινὸς λέγειν Med. 584. ubi Schol. explicat: σχηματίζων τὰς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμὲ, τῷ τέτι κοσμίως τὸ λέγειν. 2) illa voce peculiare aliquod artificium oratorium significarunt, quod fere in *disimulando*, et *figendo* cernitur, ut si quid dicendum esset, quod aliorum aures vel animos, vel voluntates offendere posset, id colore aliquo veluti oblitum, et σχήματι tectum ita enunciaretur, ut non sentiretur illa offensio. Nempe Graeci etiam simpliciter σχηματίζεσθαι dixere pro *figere* ali-

aliquid et *disfimulare*. Sic Plato in Protag. p. 152. Bip. σοφισταὶ πλείοι γὰρ ἐκεί εἰσιν, ἀλλ' ἐξαρνῶνται, καὶ σχηματίζονται ἁμαρτίαι, *disfimulant*, et *imperitos se esse fingunt*. Et Eustath. ad Hom. II. β'. p. 185. ποιεῖται δημηγορίαν, τὴν λεγομένην *δογματισμένην*. σχήματι γὰρ μόνον, καὶ προσποιήσεται, καὶ κατὰ μόνον τὸ Φαινόμενον ἐξεπικολῆς λέγει, τὸ Φεύγωμεν· ἐν δὲ τῷ βάδει τῶν λεγομένων, καὶ τῇ τῷ λόγῳ ψυχῇ, τὸ μὴ Φεύγειν. Philostratus etiam in Vit. Scopel. p. 519. σχηματίζειν λόγον dicit *colorare orationem*, in qua per quandam suspicionem (*ὑπόνοιαν*) accipi volumus aliquid latens, cuius intelligentiam auditori relinquamus. Hinc igitur orta est subtilis Rhetorum disciplina de orationibus, vel controversiis *figuratis*, quas ἀγῶνας, ὑποθέσεις, προβλήματα, ζητήματα, *δογματισμένα*, etiam σχήματα et σχηματισμούς, et χρώμα, et συμπλοκὴν dixerunt. Primum Hermogenes Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 218. ubi de eo genere exponit, haec definit: *δογματισμένα καλεῖται προβλήματα*, ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ δεῖ λέγεσθαι νοήματα, ἅπερ, εἰ καὶ μὴ *δογματισμένως* ἀμελετῶμεν, ἔπομεν ἄν. μελετῶται δὲ, ἵνα τις ἀντικρὺς λέγων τὸ πρῶγμα, μὴ δοκῇ λέγειν. Itaque in hac ratione εἰρωνεία quaedam dominatur, qua aliud dicitur, aliud intelligitur, ut cum dicimus aliquid faciendum esse, quod tamen fieri nolumus, vel cum oblique aliquid dicimus, quo ambiguitas nascatur, et tamen res obscure innotescat. Dionysius Hal. in Art. Rhet. Cap. 8. p. 280. et Cap. 9. p. 321. ex instituto agit περὶ *δογματισμένων ἀγῶνων*. Ibi synonymum ponit τὸ κατ' ὑπόνοιαν λέγειν, et contrarium τὸ ἀπλῶς λέγειν. Deinde p. 323. tres horum *δογματισμῶν* formas statuit: ἢ τοὶ λέγειν μὲν βόλεται, εὐπρεπῶς δὲ λέγει· ἢ ἕτερα προτείνων, ἕτερα διοικεῖται· ἢ τὰ ἐναντία προτείνων, τὰ ἐναντία διοικεῖται. Praeterea p. 341. alia duo genera λόγων *δογματισμένων* separatim explicat, quorum alterum hanc vim habet, ut ab offensionis periculo nos aliquo leni proloquio muniamus, si quid liberius dicere velimus; alterum, ut subinde in narratione personam mutemus, et sic quoque offensionis periculum evitemus. vid. quae de his ad voc. *συμπλοκὴ* et *χρώμα* dicta sunt. De eodem artificio exposuit Apfines Art. Rhet. p. 727. περὶ *δογματισμένων προβλημάτων*. Demetrius etiam de Eloc. §. 294. τὸν *δογματισμένον λόγον*, *orationem coloratam*, et *disfimulatam*, mediam fere esse dicit inter orationem adulatoris et exprobratoris. Est ergo quaedam subtilis et acuta ratio aliquid ita dicendi, ut ne quenquam offendas, et tamen id dicas,

dicas, quod sentias: *ein feiner Anstrich des Vortrags. wo der Sinn leise und fein durchschimmert, ohne dem Verfasser zum Vorwurfe zu gereichen.* — Quintil. IX, 2. 65. ubi de illo *schemate* (*figuram* dixit Lib. VII, 4. ubi vid. Capperon.) loquitur, unde *controversiae figuratae* dictae sunt, ita pergit: „Eius triplex usus est, unus, si dicere palam parum tutum est; alter, si non decet; tertius, si venustatis modo gratia adhibetur, et ipsa novitate et varietate magis, quam si relatio sit recta, delectat“ Cap. autem 9. §. 1. orationem *figuratam*, *δογματισμένην*, a Zoilo angustius esse terminatam dicit, qui id solum putaverit *schemata* s. figuram, quo aliud simulatur dici, quam dicitur, unde et *figuratae controversiae* quaedam dicantur. vid. ad voc. *σχῆμα* et Iul. Rufin. de Fig. sentent. p. 35. — Singulari quodam modo indolem illorum *ἀγώνων* s. *ὑποθέσεων* *δογματισμένων* declarat etiam Philostratus in Vita Polem, p. 543. ubi hunc Sophistam narrat ab illa dicendi methodo abstinuisse, hisce versibus Homericis commotum: *ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδάο πύλῃσιν, ὥς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.* Mox easdem *ὑποθέσεις* appellat *κατὰ σχῆμα προηγμένας*, et p. 561. de Herode: *προελθὼν κατίετο ἐς διαβολὰς τῆ αὐτοκράτορος, εἰς σχηματίζας τὸν λόγον, ὥς εἰκὸς ἦν αὐδρα γεγυμνασμένον τῆς τοιαύτης ἰδέας*, h. e. *aperta invehitiva usus est adversus principem, nullum orationi colorem inducens etc. er gabs nicht verblümt, redete nicht durch den Schleyer, sondern gerade von der Leber weg*, γυμνῇ γλώσσῃ, ut mox synonymice dicit. Alio loco Vit. Soph. II. p. 597. de earundem causarum tractandarum indole et modo: *χαλεπὴ ἡ ἰδέα ταύτη ἐρμηνεύσαι· δεῖ γὰρ ἐν ταῖς κατὰ σχῆμα συγκειμέναις τῶν ὑποθέσεων τοῖς μὲν λεγομένοις ἡνίας, τοῖς δὲ σιωπώμενοις κέντρα*, h. e. in his causis ea, quae dicuntur, habenis, quae véro tacentur, stimulis opus habent. vid. voc. *ἡνία*. Idem Philostr. in Epist. I. *εἰ σχηματίζμεν, φιλοτιμείσθαι δοξομεν*, h. e. *colorare orationem semper aliquid artis et affectationis habet.* cf. voc. *σχηματισμός*.

Σχηματισμός, *conformatio*, et veluti *figuratio* sententiarum, ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων, de qua Dionys. Compos. Cap. 8. p. 46. ita praecipit: *ἐκ ἔστιν εἰς τρεῖς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς τῶν νοημάτων, ἀλλὰ τὰ μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαπορέντες, τὰ δὲ ὡς πυθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑπεριδέμενοι, τὰ δ' ἄλλως πως σχηματίζοντας· οἷς ἀκολουθεῖται καὶ τὴν*

τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν· πολλοὶ δὲ ἤ πε σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεως εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας etc. Vnde intelligitur de figuris verborum et elocutionis, σχήμασι λέξεως καὶ διανοίας hoc loco Dionysio sermonem esse. Ibidem τὰς σχηματισμὸς docet fieri μετασκευαῖς, et duobus quidem modis, vel προδήμῃ vel ἀφαιρέσει. cf. quae de hac re in voc. σχήματα dicta sunt. Deinde σχηματισμὸς dictus etiam est de *artificioſa orationis conformatione*, quae orator animorum permovendorum causa uteretur, sive eam verborum lenociniis, sive rerum figurarumque varietate et insidiis quibusdam efficere studeret. Huc pertinet locus Plutarchi in Vita Niciae Cap. 3. Περικλῆς μὲν ἐν ἀπὸ τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγῳ δυνάμειος τὴν πόλιν ἄγων, ἐδεδόξεν σχηματισμῷ πρὸς τὸν ὄχλον, ἐδὲ πιθανότητος etc. Idem σχηματισμὸς, h. e. *quaeſam orationis ad usum forensis, eloquentiamque civilem conformatio*, videtur esse, cuius auctorem Isaeum commemorat Photius Cod. 263. πρῶτος Ἰσαῖος σχηματίζειν ἤρξατο, καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα καὶ Δημοσθένους, μαθητῆς αὐτοῦ γεγενοῦς ἐμιμήσατο. Eadem habet Pseudo-Plutarchus in vita Isaei p. 341. incertum, Photius hunc, an hic illum exscripserit. Dubito etiam, quin recte verterit interpretes latini: *primus figuras adhibere coepit*. Enimvero Diodor. Sic. Lib. 12. de Gorgia: πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, splendidioribus, vel potius crebrioribus orationem luminibus distinxit. Nos illud σχηματίζειν, quod Photius appellat, latius patere existimamus. — Denique σχηματισμὸς προσώπῃ est *vultus corporisque figuratio*, in declamatione necessaria, ap. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 54. p. 1120. τίνες ἐν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφύρῃ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπῃ, καὶ φορὰ χειρῶν; ὥς οἱ κατ' ἀλήθειαν ταῦτα πεπονθότες ἐπιτελεῖσι.

Σχοινοτενές, cōlon, membrum orationis *longius, protracius, μακρότερον*, cui opponitur τὸ συνεστραμμένον, *breuius*, ap. Hermog. Lib. I. περὶ εὐρ. p. 28. Subtilius definitur alio loco Lib. IV. p. 180. ita, ut 18 syllabas excedat, et ad 25 usque progrediatur. Idem ibi dicitur ταταμένον. Sic Eustath. ad Hom. Il. v. p. 946. ἐννοίας σχοινοτενέσιν, sententiis *amplis, productis, copiosis*, opponit γοργαῖς, *acres, concinnas, breves*. Photius Bibl. Cod. 164. in Galeno τὸ τῶν περιόδων σχοινοτενές reprehendit. cf. idem p. 501. de Maximo Monacho; Casaub. ad Athen. X.

21. Syrian. ad Hermog. *περὶ τας*. p. 169. et interpp. ad Hefych. in h. v.

Σχολικόν, Longinus 10, 7. dicit, *quicquid in oratione utiosum est, inanem declamationem sapit*, illiusque vim et dignitatem minuit, idemque Φλοιῶδες καὶ ἄσπερνον. Λυμάνεται γὰρ ταῦτα, inquit, τὸ ὅλον, ὥσπερ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποῖοντα μεγέθη συνοικοδομώμενα, *haec enim totum locum corrumpunt, ut complementa, quae aedificiis magnitudinem conglutinatam inferunt*. Huc forte pertineat, quod Menander *διαρ. ἐπιθ.* p. 597. poetis tribuit ἐξουσίαν τῇ κατὰ σχολὴν λέγειν, καὶ τῇ περισέλλειν ποιητικαῖς κατασκευαῖς, *licentiam eo ornatu et apparatu utendi, qui non deceat orationem solutam*. His opponit γυμνὰς μύθας, h. e. ornatu poetico destitutos. — σχολικαὶ ὑποθέσεις dicuntur argumenta, quae in scholis Rhetorum exercitationis gratia traduntur. Hermog. *περὶ μεθ.* *δεν.* p. 46. Gregorius ad h. l. Cap. 22. *σχολαστικὰς ὑποθέσεις* appellat, tripliciter modo explicat: λέγονται ἢ αἱ κατ' ἐκάστην ὁμιλίαν, ἢ αἱ κατὰ σχολὴν, ἢ γένε ἐνκαιρίαν, ἢ μὴν συνταττόμεναι μέλονται, ἢ αἱ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἢ γένε ταῖς διατριβαῖς, ἀναγινωσκόμεναι. Apud Sueton. de clar. Rhet. Cap. 6. *Scholasticus* dicitur, qui elegantiam, acumina, periodos ubique sectatur, ut faciunt, qui scholae scribunt, non vitae, umbrae, non luci. *σχολάζειν* enim dicebantur Rhetores, qui *scholam aperiebant*, artemque rhetoricam profitebantur et docebant. vid. Plutarch. Demosth. Cap. 5. et voc. *διατριβή*. cf. Crefoll. Theatr. III, 2. IV, 4. p. 390

Σωματοειδές. Longin. Cap. 24. ubi docet multam interdum sublimitatis speciem gigni, si pluralis numerus colligatur singulari, quod fit in nominibus *collectivis*, quae a Grammaticis vocantur, v. c. si *theatrum* ponitur pro spectatōribus, ita praecipit: τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυρέψαι τὸν ἀριθμὸν, *σωματοειδέστερον, dissersa in unum numerum colligere, magis ad corporis speciem accedit*. Idem mox dicit τὸ εἰς ἓν τι εὐχρον συγκορυφῆν τὰ πλείονα. — Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 258. Ald. τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δῆλωσιν ἐν προομιῳ σωματοειδῇ τάττειν, quid sit, ipse ita definit: εἰν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ τέλος διέλθωμεν, μηδὲν ἄλλο συμπεριλαμβάνοντες, ἀλλ' ἢ τὰς πράξεις αὐτὰς ψιλὰς φράζοντες. Omnino cum ex his, tum vero etiam ex iis, quae a Moro ad Longin. 40. 1. ubi τὰ σωματοποιώμενα occurrunt, adnotata sunt, intelligi possit, in voce σώματος, quoniam multo-

rum membrorum congeriem, rerumque singularum ad unam veluti massam coniunctionem habet, veteres sibi aliquid cogitasse, quod maiorum virium, nervorumque iunctorum notioni exprimendae servire posset: *das concentrirte Ganze, der Körper, im Gegenfatze des schwächern Einzelnen*. Quamobrem etiamnunc probo eorum sententiam, qui ap. Aristotelem Rhet. I, 1. τὸ σῶμα τῆς πίσεως, τὰ ἐνδυμήματα eo sensu dici contendunt, quod summum robur et veluti nervos fidei faciendae habeant, sintque genera πίσεως potentissima et efficacissima. Profecto Μυρεtus, quod ῥῶμα substitui volebat, illius sensus necessitatem adsecutus est: quod autem lectionem mutandam censebat, vel τὸ σῶματος talis vis et potestas viro docto tum non succurrebat, vel coniecturae suae facilitas et acumen, ut sit, tantopere adridebat, ut in σῶμα illud, quod vere Aristotelicum est, subtilius et altius non inquireret. Haec itaque addenda sunt iis, quae de hac re supra in v. ἐνδυμήματα notavimus.

Σωματοποιούμενα, in unum corpus coniuncta scil. membra orationis, Longin. 40. 1. De periodis loquitur, et his similibusque metaphoris utitur. Ibidem enim et δεσμῶ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, et κύκλος appellantur. Ex alia metaphora veteribus Criticis etiam σωματοποιεῖν dicitur pro προσαποποιεῖν, ut Schol. Euripid. ad Phoeniss. v. 789.

Σωτάδεια. vid. voc. κατακλᾶσθαι. et cf. Diomed. Gramm. p. 513. et Terentian. p. 2247. ed. Putsch.

Σωφρονίζειν, subtili sensu usurpatum a Dionysio Hal. verbum in Censura Scriptt. vett. V, 2. p. 433. ubi Isocrates dicitur τὴν μεσότητά σωφρονίζων λιτότητι, *mediocre scribendi genus tenuitate quadam castigans et coercens*. Nempe ἡ μεσότης perfectissima scribendi virtus est, quia in delectu et temperamento ceterorum scribendi generum exquisito cernitur, ut Dionysius Comp. Cap. 24. docuerat. Iam igitur Isocrates hanc perfectionem non plane tuetur, quia aliquam λιτότητα admiscet. Ita σωφρονίζειν Plutarch. de aud. Poet. p. 6. dicit de vino aqua mixto et temperato; ubi et κολάζειν appellat, ut Plato de Legg. 6. p. 564. οἶνος κολαζόμενος ὑπὸ νήφοντος ἐτέρου Θεῷ. Atqui Plutarchus hunc ipsum locum Platonis tractat. cf. Longin. Cap. 32. 7. — Aristides περὶ λογ. πολ. p. 659. ubi de oratoris virtutibus atque officiis exponit, inter alia ei tribuit τὸ

τὸ σωφρονίσαι, προτρέψαι, κατασχῆν. In hoc loco τὸ σωφρονίζειν notat, *animos auditorum sedare dicendo*, vel iis adfectibus implere, quae valeant id efficere, quod orator vult, in genere autem, *mentibus recte imperare*, quod mox dicit σωφροσύνης μετέχειν τὰς λόγους, orationi impertire vim coercendi, moderandi. Lucianus etiam de Hist. conscrib. Cap. 57. eo verbo utitur, ut significet *moderationem* illam et *castitatem* scriptoris, quam in descriptionibus montium, regionum, fluminum, adhibere debeat, ne, his rebus nimium indulgens, cetera potiora et graviora relinquat. Itaque illi σωφροσύνη opponit τὸ ἀπειροπάλως παρεπιδείκνυσθαι, *ineptam artis ostentationem*, et λιχνηίαν, h. e. *luxuriam et lasciviam quandam*, quae in ornandis rebus, veluti animi causa, immoratur. cf. voc. seq.

Σώφρων, λέξις σώφρων Photio Cod. 99. est *elocutio temperata*, hoc est, ut ipse in sequentibus explicat, quae neque supra modum Attica sit, neque rursus nimium ad inertem humilitatem demissa. Locus ob elegantiam et varietatem metaphorarum, quibus Photius utitur, dignus qui adscribatur. Loquitur de Herodiano: ἐν τὴν φράσιν σαφὴς καὶ λαμπρὸς καὶ ἡδὺς, καὶ λέξει χρώμενος σώφρωνι, μήτε ὑπεραττικίζεσθαι καὶ τὴν ἐξυβρίζεσθαι χάριν τῇ συνήθει, μήτε πρὸς τὸ ταπεινὸν ἐκλαυμένη, καὶ τὴν εὐτεχνον ὑπερφώσθαι γινώσκιν. Contraria illi metaphora usus Seneca Epist. 19. affectatam, calamistratamque Maecenatis elocutionem, *ebrium sermonem* appellat haec addens: *Ingeniosus vir ille fuit, magnum exemplum Romanae eloquentiae daturus, nisi illum enervasset felicitas, imo castrasset*. cf. voc. μεθύειν.

Τ

Τάξις, *ordo, dispositio* orationis Aristot. Rhet. III. 12. fin. quae alibi οἰκονομία dici solet. Longinus Cap. 20. 3. τάξιν vocat similitudinem membrorum, quam figura ἀναφορᾶς facit. Τάξις etiam de ordine illo et veluti *acie* dicitur, qua collocari argumenta debent, ut id efficiant, quod orator vult: *die oratorische Taktik*. Ab eo enim ordine saepenumero omnis victoria pendet. vid. Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 140. τάξεως ἀπελευθέρωσιν Dionysius appellat Art. Rhet. Cap. X, 6. ubi accuratius hoc artificium explicat. Numeratur quoque τάξις, *ordo*, inter figuras oratorias a Rutilio Lupo II, 20. ubi ita definitur: *cu-*
usq-

unaquaeque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur. cf. Quintil. IX, 3. p. 455. Hesych. τάξις· ἡ ἀκολουθία, καὶ εἰρμός.

Ταπεινὰ, ὀνόματα, *verba abiecta, humilia, eūkata-φρόνητα* Dionys. de Compos. Cap. 3. Vnde ταπείνωσις *humilitatis vitium* in oratione. vid. Quintil. VIII, 3. 48. ταπεινὰ autem πᾶθῃ Rhetoribus, nominatim Longino, dicta, de mollioribus affectibus, qui remoti sunt a vehementia et amplitudine orationis, ut οἶκος, φόβος, λύπη.

Ταπεινοῦν, *imminuere, extenuare*, oppositum τῷ αὐξῆσαι Aristotel. Rhet. III, 19.

Τάσις, Φωνῆς, *vocis intentio, accentuatio*, quae et προσῳδία dicitur Dionysio de Comp. Cap. 19. p. 133. — Hermogeni Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 194. τάσις vocatur ea *dilatatio et productio* orationis, quae spiritum oratoris fatigat et superat, τὸ ἀποτέτασθαι ἐπὶ μακρότερον, ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα. Sed haec τάσις locum modo habet in defensionibus, ubi oratio est sedata, cunctans, nulloque affectu concitata. Contraria est ἡ καταφορά in accusationibus. vid. in voc. καταφορά.

Ταυτολογία, *eiusdem verbi vel sermonis iteratio.* Quintil. VIII, 3. 50. *interim vitium videri potest: interim mutato nomine ἐπανάληψις dicitur.*

Ταυτότης, *iteratio eiusdem literae, verbi etc. opposita τῇ μεταβολῇ, varietati.* Dionys. Compos. Cap. 12. cf. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 6. ubi exemplum ταυτότητος, ut iustae, adfert ex Homeri Odyss. τ', 204 sqq. Ei contrariam virtutem ποικιλίαν statuit.

Τάχος, τῆς σημασίας, quod Thucydidi tribuitur a Dionysio Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 793. et in Iud. Thucyd. Cap. 24. p. 869. τάχος τῶν σχημάτων, et τῆς ἀπαγγελίας, inesse videtur in quodam vigore sententiarum, qui oritur e concinnae brevitatis studio et facili compositione suavique flumine verborum, *lebhaft, kurzgefaßte Darstellung, im Gegensatze eines schwerfälligen, trockenen, schleppenden Ganges der Rede.* cf. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. ubi ad τὸ τάχος referre videtur usum orationum, δημηγορίων, quem primus Thucydides in historiam induxit. Nam historias, in quibus illae nondum usurpatae essent, ἀψύχως συγγραφεὺς appellat. Apud Dionys. l. c. Cap. 48. in aliquo loco Thucydidis coniunctim laudand-

dantur τὸ τάχος, κάλλος, τόνος, μεγαλοπρέπεια, δεινότης, et πάθος ἐναγώνιον. Sed et Plutarch. Demosth. Cap. 12 τὸ κάλλος καὶ τάχος Ῥωμαϊκῆς ἀπαγγελίας commemorat: ubi Reiskius nihil vidit, et frustra lectionem sollicitavit. Propior vero Bartonus ibi orationis quandam rapiditatem, cum numeris maxime dactylicis incedit, intelligit: quamvis in illo quidem loco nimis angusta haec significatio est. De hoc genere celeritatis, quam oratio dactylis incedens, vel omnino omnis structura levem et expeditam elocutionem reddens efficit, praecipit Dionys. Compof. Cap. 20. p. 142. Ibi versibus Homericis, quibus saxum de vertice montis devolutum describitur, propter numerum dactylicum, τάχος ἀπαγγελίας tribuitur: συγκατακεκύλισαι τῷ βάρεϊ τῆς πέτρας ἢ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τῆ λίθου φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος. Contrarii sunt οἱ σεριγμοί, ἐγκαθίσματα, impedimenta elocutionis, et numero lento, tardo. Ita fere Cicero distinxit Orat. 16. *Flumen aliis verborum volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam: distincta alios et interpuncta intervalla, morae respirationesque delectant.* Legenda est epistola Senecae 40. Ibi Cicero gradarius dicitur, quod non cursu sed gradu orationis utatur. Cum vero Dionysius in Iud. Thucyd. Cap. 53. p. 944. in Demosthene iunctim laudat τὰ τάχη καὶ συστροφάς, καὶ τόνους, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ εὐφυνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρουν τὰ πάθη δεινότητα, notatur, ut supra in simili loco de Thucydide, in genere vis et impetus dicendi, qui fulminis ritu obvia quaeque disiecit, cum acri affectu oratoris coniunctus; *der rasche, kräftige, lebhaft Vortrag des affectvollen Redners.* Hinc et Longinus 12. 4. Demosthenicae orationi assignat τὸ τάχος, ῥώμην, δεινότητα. Ὁ μὲν ἡμέτερος, inquit, διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχως, ῥώμης, δεινότητος, οὐδὲν κείν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῶ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραινῶ: *Noster ille (Demosthenes) quoniam cum vi, celeritate, robore, vehementia, eodem tempore et urit et dissipat omnia, fulmini similis videatur.* — Demetrius de Eloc. §. 137. τὸ τάχος opponit τῷ μνηνομένῳ, et tribuit τῇ συντομίᾳ, brevitati. cf. §. 197. Hinc ἐν τάχει λέγειν τι est idem quod ἄνευ συνδέσμου, per asyndeton sententiam vel verba enunciare, ut Vlpianus ait ad Demosth. Olynth. I. pag. 4. Sic et Eupolis apud Plin. Epist. I. 20. Pericli tribuit τάχος, ubi Plinius *brevitatem et velocitatem* vertit, notat tamen utramque differre. Luciano de Hist. conscrib. 56. τὸ τάχος, quod scriptori historico

rico commendat, est illa *festinatio*, qua res minoris momenti obiter tangens, et verborum vitans, ad ipsa facta historica properat.

Ταχύς. ταχεία διήγησις, eadem quae σύντομος, brevis et paucis absoluta narratio. Aristot. Rhet. III, 16. ut apud Lucian. de hist. conscr. Cap. 59. *ἔκαινοι καὶ ψόγοι ταχείς*, breves, paucorum verborum vituperationes vel laudes. Ibi τὸ διατριβὴν ποιῆν opponit.

Τεθνηκὸς, λόγος, idemque ἀθενής καὶ ἄπνευς, *di-ctio viribus, spiritu, et paene vita carens*. Sic Eunapius in Vita Liban. p. 133. elocutionem describit, quae contrariae est illi, cui πνεῦμα, et ἰσχὺν et τόνον tribuit. Hinc Epictet. ap. Arrian. Disert. 3. *ἄτονα καὶ νεκρὰ* appellat, quae tam languide pronunciarentur, ut oratio nullam vim haberet ad auditorem tenendum. Simili sensu et metaphorā Cicero morienti et in agone vitae versanti *interruptas et morientes voces* tribuit in Orat. pro Coel. Cap. 24.

Τέθριππα, ἐλαύνων τὴν λόγῳ, per ironiam a Luciano Rhet. praec. §. 11. dictus Sophista *artem suam iactans*, quem iam antea βασιλέα ἐν λόγοις dixerat. De τεθρίπποις, quadrigis, earumque divino honore vid. quae notavit Ernesti in Clav. Cic.

Τεκμήριον, Aristot. Rhet. I, 2. genus demonstrationis, quod fit ex iis quae necessario consequuntur. "Ὅταν μὴ ἐνδέχασθαι οἴωνται λύσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴοντα τεκμήριον ὡς δεδειγμένον καὶ πέρας, ταυτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Et alio loco Lib. II, 25. τὸ τεκμήριον καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα ἐκ ἑσῶν λύσαι, refutari, dissolvi non possunt: unde mox ἄλυστον dicit. Sed vid. quae ad voc. σημῆιον adnotata sunt. Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 247. Ald. τεκμήρια, quae inter πίσεις numerat, hoc modo definit: ὅσα ἂν ἐναντίως ἢ πεπραγμένα τῷ περὶ ἑὸς λόγος, καὶ ὅσα ὁ λόγος αὐτὸς ἐαυτῷ ἐναντιῶται. cf. Schol. Anonym. ad Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 366. — Etiam τὰ τεκμηριώδη et τὰ ἀληθῆ ut synonyma iungi solent, v. c. Eustathio ad Hom. Odyss. τ'. p. 1864. vid. Suidas in ἀπέδειξις et τεκμήριον. Hesych. τεκμήριον· σημῆιον ἀληθές. Cicero de Invent. I, 29. *argumentationem necessariam* appellat.

Τελεσιουργὸν, τὸ, de opere scriptoris, perfectum partibus suis et absoluto, inprimis ab inventionem et dis-

posi-

positione, ein Meisterstück der Erfindung und Bearbeitung. Sic Damascius apud Suidam in h. v. de Isidoro: ἴσα ἔγραψεν, εὖροι τις αὖ τὸ μὲν ὑψηλόνει καὶ τελευσιργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεισιν ἐ πάνυ συνηρμοσμένα.

Τελικός. τελικὰ κεφάλαια Sopater διαμρ. ζητ. p. 324. appellat argumenta sumta ab utili et aequo, ἀπὸ τῆ δικαίης καὶ τῆ συμφέροντος. Menander διαμρ. ἐπίδ. p. 606. etiam τὸ ἀπὸ τῆ καλῆ καὶ ἀναγκαίης. cf. Apstin. Rhet. in Cap. περὶ λύσεων pag. 698. et περὶ τελικῶν κεφ. κατασκευῆς p. 704. ubi quinque genera recenset, νόμιμον, δίκαιον, συμφέρον, εὐδοξόν, δυνατόν. cf. Vlpian. ad Demosth. Mid. p. 386. — Schol. in Aphthon. Progymn. ad Caput de loco communi: τελικὰ λέγονται, ἡ δὲ οἷον ἐν τῷ τέλει τῆ πολιτικῆ λόγῳ ὀφείλουσι τίθεσθαι ἐν τῇ κοινῇ ποιότητι, ἡ ὅτι τὰ τέλη πάντων περιέχουσι τῶν πραγμάτων· κατὰ ταύτας γὰρ τὰς δυνάμεις τὰ πράγματα ἐξετάζονται, ὡς νόμιμον ἢ ἄνομον, ὡς δίκαιον ἢ ἀδίκον κ. τ. λ. ἢ ὅτι τέτων ἕκαστον αὐτὸ καὶ αὐτὸ δύναται πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. cf. Marcellin. Schol. ad Hermog. p. 175. Theophilus Corydal. in ἐκθ. ῥητορ. ap. Fabric. Bibl. gr. Tom. 13. p. 737. ex Aristotele τελικὰ κεφάλαια enumerat τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον, τὸ συμφέρον, τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, τὸ δυνατόν.

Τερατόλογος, portentiloquus, de Sophistis, semper admirabilia, παράδοξα, incredibilia, crepare solitis Liban. declamat. 37. vid. Cresoll. Theatr. I, 15. p. 102. Vnde Demostheni contumeliae causa obicit Aeschines περὶ παραπρσοβ. quod in dicendo consuevisset τερατεύεσθαι τῷ σχήματι h. e. in gestu quaedam veluti portenta exhibere.

Τερθρεία, vox Demetrii Eloc. §. 27. qua nimium studium alicuius rei significat: ἐκλύει τὴν δεινότητα ἢ περὶ αὐτὰ (scil. κῶλα ἰσθκῶλα καὶ ὁμοιοτέλευτα) τερθρεία καὶ φροντίς, plane dissolvit vim orationis illa nimia ornandi verbis cupiditas. Suid. τερθρεία· λεπτολογία, subtilis de rebus levibus disputatio. Sextus Empir. Antirrh. Lib. II. p. 291. τερθρείαν ῥητορικὴν vocat fucum quendam et lenocinium, quod Rhetorice faciat.

Τεταμειυμένως, parce, mediocriter. Dionys. in Ind. Thucyd. Cap. 51. p. 941. ubi Thucydidis λίξιν ἀπρηχομένην καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἐξηλαγμένην τῶν ἐν ἔδει σχημάτων ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περισττόν a nonnullorum reprehensione vindicat, inter alia et haec habet: ὅταν μὲν ἐν
τετα.

τεταμειμένως αὐτῇ (scil. τῇ Φράσει vel διαλέκτῳ) χρήσεται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ ἔδῃ συγκριτὸς εἰς ἑτέρω· ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκαλώς, μήτε τὰς καιρὸς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. Sic et apud Philostr. Vit. Soph. I. p. 522. τὸ ταμειεύεσθαι, opponitur τῇ μεθεύειν περὶ τὰς ἡδονάς. vid. voc. μεθεύειν.

Τετράγωνος. Dionys. Hal. in Iud. Isaei Cap. 19. Anaximenem Lampiscenum dicit ἐν ἀπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βεβλόμενον, h. e. voluisse in omnibus dicendi generibus, universisque eloquentiae partibus artificem videri, perfectumque scriptorem: itaque eum historias scripsisse, et Commentarios in Homerum, et institutiones Rhetoricas, et orationes pro concione habuisse. Facilis intellectu metaphorae causa, a cubo translata, cuius in singulis partibus par ambitus et latitudo est. Sic apud Photium Bibl. Cod. 1073. Damascius de Agapio: τετράγωνος τὴν σοφίαν, h. e. ad omne genus sapientiae et doctrinae paratus, et promptus. Hic sensus e contextu patet. Labet hic locum Scholiastis Thucyd. VI, 27. p. 395. adscribere, ubi cum mentio facta esset τῆς τετραγώνου ἐργασίας, statuae Mercurii quadratae, ille haec commentatus est: ἐπεὶ Φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγῳ καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τὸτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῆς τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκευάζον, αἰνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐφ' ᾧ μέρη πέσῃ πανταχόσε βάσιμον καὶ ὀρθίον ἐστὶ· ἔγω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ· τὸ ψεῦδος δὲ πολύχεν καὶ πολυσχιδές. Sed haec Scholiastis commentatio magis illum vocis usum explicat, quo nonnulli veterum τετράγωνον dixerunt virum bonum, constantem, gravem. Ita Aristotel. Rhet. III, 11. Ethic. ad Nicom. I, 10. et Plato in Protag. (Opp. T. III. p. 155. ed. Bip.) λέγει πρὸς Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τῷ Θετταλῇ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαδέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Pluribus hunc locum tractavit vocemque illam explicavit Grulichius in Disfert. Neostad. ad Orl. 1792. scripta. Suidas etiam τετράγωνος, εὖσαθής, ἐδραῖος.

Τετριμμένα, ὀνόματα, trita verba, qualia adhiberi solent in soluta vulgarique oratione. Dionys. de Compos. Cap. 25. p. 196. περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔσω ἢ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἡμισοποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης.

Τέχνη,

Τέχνη, λόγων. 1) Ars rhetorica, vel systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum. Aristot. I, 1. οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λυκιμνία Lib. III, 13. — τέχνηαι ῥητορικαὶ ap. Dionys. de Comp. Cap. 1. — κανόνες τῶν τεχνῶν, *praecepta artis rhetoricae* id. in Iud. Lyf. Cap. 24. quas τεχνολογίας vocat Longin. Cap. 2. et παραγγέλματα τεχνικά. cf. Diog. Laert. Socrat. §. 5. Cicer. ad Attic. IV, 16. — οἱ τεχνικοί etiam sunt Rhetores, magistri dicendi apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 26. vid. Gell. N. A. XVII, 5. et ibi Conr. Crefoll. Theatr. III, 1. p. 152. Quintil. II, 13. Hanc τέχνην Scholiastes Aristoph. Nub. 317. definit σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus: ubi vid. nott. Kusteri. Sic fere et Sext. Empir. Antirrh. Lib. II. p. 290. negans Rhetoricam esse τέχνην. cf. Cic. de Orat. I, 23. 2) τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur *artificium rhetoris*, quoad arte sua persuasionem vel efficit vel adiuvat, *Kunstgriff, Kunstmethode, welche im Verborgenen wirkt, und so die Absicht des Redners befördert*; ap. Dionys. Art. Rhet. XI, 9. p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη h. e. *sententia aperta*, quae demonstratione et argumentis fidem facit: ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρησίμου ἔχει τὸ εἰς ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούσιν. Simili sensu Thucydides a Marcellino in eius vita dicitur πολὺς ἀνὴρ τέχναις καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνολογραφικὰ λόγοι Dionysio Iud. Isaei Cap. 20. appellantur orationes, quae exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eademque ἐπιδεικτικοί. 3) τέχνηαι sensu maligniori Isaeo eiusque discipulo Demostheni tributae a nonnullis, qui fraudum et malitiosae calliditatis cuiusdam eos incusabant: *Ränke, Kniffe*. Ita Dionys. in Iud. Isaei Cap. 4. ubi τῇ γοητεία, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ, et κακίᾳ illae τέχνηαι attribuantur.

Τεχνικὴ, λέξις, *verbum artis*, ut cum Graeci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene Laert. Cap. 52. varia dictionis genera statuens, τὸν λόγον τεχνικὸν a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formae dicendi ex singulis artibus appellantur, ut νομικά, γεωργικά, μουσικά. vid. Gregor. ad Hermog. l. c. Cap. 2.

Τήρησις, *observatio exemplorum* e veteribus, unde praecepta artis formantur. Sic Hermog. Lib. IV. περὶ εἰρ. p. 166. et τὸ τηρεῖν eodem sensu.

Τμησις, fig. est *simplicis verbi sectio, aut minus compositi, una dictione vel pluribus interiectis*. Bedae Presbyt. de Trop. p. 351. ea definitio est. Dicitur et διάλυσις; Quintiliano *divisio*. Alii Grammatici, *dissectionem, intercisionem, sectionem* vocant. vid. plura apud Vossium Instit. Rhet. V. p. 315. Ei contraria est σύνθεσις, cum ex duobus verbis, praeter morem, unum conflatur, etiam ὑφ' ἐν dictum. vid. Voss. l. c. p. 317.

Τμητικός. τὰ τμητικὰ in oratione dicuntur, quae cum eleganti brevitate, et concise enunciantur, quatenus opponitur elocutio periodica, lenta et continua. Sic Vipianus ad Demosth. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. συνθημ. p. 135. ad λόγον πολιτικὸν refert γοργότητα, τραχύτητα καὶ τὰ τμητικὰ, eisque contraria facit τὸ ὑπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον: *der rasche, kurzgefaßte Vortrag, im Gegensätze des periodischen, weitgeschweifigen*. Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. hanc formam τὸν τμητικὸν τύπον appellat, hoc est, ut interpretatur Scholiast. p. 404. τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκῶντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαίρειν. cf. quae dicta sunt ad voc. γοργότης, ἀναβεβλημένον, συντέμνειν.

Τόλμημα, λεκτικόν, *audacia* elocutionis, qualis v. c. in hyperbole esse solet. Longin. 38. 5. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 658. ubi ἡ ἀσφάλεια opponitur.

Τόλμη, in oratore est *audacia*, qua non terretur, aut confunditur concionis aspectu, sed παβήσις utitur: *die Hardiesse des Redners, der Schüchternheit, dem furchtsamen Wesen entgegengesetzt*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 1. ubi hanc τόλμαν et τὸ Φωνῆς μέγεθος, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τῆ ῥήτορος appellat.

Τόνος, *vis, robur, nervi orationis*: unde iunguntur ῥώμη, ἰσχύς, τόνος ap. Dionys. Censur. Scriptt. III, 1. p. 425. et in Iud. Isocr. Cap. 13. τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. Apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 32. κρότος καὶ τόνος. Etiam πνεῦμα et τόνον iunxit Phot. Bibl. Cod. 61. cf. Plutarch. Vit. Demosth. 11. — Longinus Cap. 9. 13. Iliadi τὸν τόνον, robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὕψη. Eundem Cap. 34. ὑψηγορίας τόνον, *sublimem quan-*

quandam vim, appellat. — Aristoteli Rhet. III, 1. *τόνοι* in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Vnde *Φωνή* vel *ὀξύεια*, vel *βαρεῖα* vel *μέση*, atque ex his *ἁρμονία* conficitur.

Τοπηγορία, *loci communis tractatio*. Longin. 11, 2. et 32. 5.

Τοπογραφία. vid. voc. *διατύπωσις*. Eadem et *τοποθεσία* dicitur. vid. Cic. ad Attic. I, 13 et 16.

Τόποι, *loci*, h. e. fontes, unde dicendi, amplificandaeque orationis materies hauritur. Sic v. c. *τόποι ἐγκωμιαστικοί*, loci laudationum, sunt *γένος*, *γένεσις*, *Φύσις*, *ἀνατροφή*, *παιδεία*, *ἐπιτηδεύματα*. Menander *διαυρ.* *ἐπιδ.* p. 631. et alibi saepe. Cicero Topic. Cap. 2. „cum pervestigare argumentum aliquod volumus, *locos* nosse debemus: sic enim appellatae sunt hae quasi sedes, e quibus argumenta promuntur.“ cf. Quintil. V, 10. p. 219. ubi illos locos fusa et diligenter recenset. — *De κοινῷ τόπῳ* vid. voc. *κοινός* — *Τόπος λεκτικός* Dionys. de Comp. Cap. I. p. 3. et alibi dicitur ea pars orationis tractandae, quae elocutionem spectat, *τὴν λέξιν*, et ab altera distinguitur ad res et sententias pertinente, quem *τόπον πραγματικόν* vocat.

Τορεύειν, quod proprie dici solebat de artificio *expoliendi* ea, quae metallo vel alia materie expressa erant, ad orationem etiam *expolitam*, *ornatamque* traductum. Quo quidem sensu *τορευτὸν ἔπος* Callimacho tribuitur in Epigr. gr. in Analect. T. II. p. 133. De illa τῇ *τορεύειν* significatione pluribus exposuit Velthemius in Libro: *Etwas über Memnons Bildsäule, Neros Smaragd* etc. Helmst. 1793. cf. voc. *περιτορεύεσθαι*.

Τραγήματα, *τῶν λόγων*, quasi *bellaria* quaedam orationis, epilogos dictos esse a nonnullis, tradit Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 10, 18. *ἡγῶνται, τὰς ἐπιλόγας, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στυμύλματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλεῖται τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα.*

Τραγικῶς, *λέγειν*, vel uno verbo *τραγιδεῖν* in oratore idem est, quod *αὐξητικῶς λέγειν*, fitque duobus modis: 1) res valde magnas verbis paucis exponere debemus, ut orationem magnitudinem rei assequi non posse significemus: nam res magnae verborum dilatatione mi-

τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν· πολλοὶ δὲ δὴ πε σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεως εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας etc. Vnde intelligitur de figuris verborum et elocutionis, σχήμασι λέξεως καὶ διανοίας hoc loco Dionysio sermonem esse. Ibidem τὰς σχηματισμὸς docet fieri μετασκευαῖς, et duobus quidem modis, vel προδήκη vel ἀφαιρέσει. cf. quae de hac re in voc. σχήματα dicta sunt. Deinde σχηματισμὸς dictus etiam est de *artificioſa orationis conformatione*, quae orator animorum permovendorum causa uteretur, sive eam verborum lenociniis, sive rerum figurarumque varietate et infidiis quibusdam efficere studeret. Huc pertinet locus Plutarchi in Vita Niciae Cap. 3. Περικληῆς μὲν ἐν ἀπὸ τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγῳ δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, ἐδεδόξεν ἀδελτὸν σχηματισμὸν πρὸς τὸν ὄχλον, ἐδὲ πιθανότητος etc. Idem σχηματισμὸς, h. e. *quaeſitam orationis ad usum forensem, eloquentiamque civilem conformatio*, videtur esse, cuius auctorem Isaeum commemorat Photius Cod. 263. πρῶτος Ἰσαῖος σχηματίζειν ἤρξατο, καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα καὶ Δημοθένης, μαθητῆς αὐτοῦ γεγονώς ἐμιμήσατο. Eadem habet Pseudo-Plutarchus in vita Isaei p. 341. incertum, Photius hunc, an hic illum exscripserit. Dubito etiam, quin recte verterit interpretes latini: *primus figuras adhibere coepit*. Enimvero Diodor. Sic. Lib. 12. de Gorgia: πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, splendidioribus, vel potius crebrioribus orationem luminibus distinxit. Nos illud σχηματίζειν, quod Photius appellat, latius patere existimamus. — Denique σχηματισμὸς προσώπῃ est *vultus corporisque figuratio*, in declamatione necessaria, ap. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 54. p. 1120. τίνες ἐν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφύρῃ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπῃ, καὶ φοραὶ χειρῶν; ἕς οἱ κατ' ἀλήθειαν ταῦτα πεπονθότες ἐπιτελῶσι.

Σχοινοτενές, cōilon, membrum orationis *longius, protractius, μακρότερον*, cui opponitur τὸ συνεσραμμένον, *brevius*, ap. Hermog. Lib. I. περὶ εὐρ. p. 28. Subtilius definitur alio loco Lib. IV. p. 180. ita, ut 18 syllabas excedat, et ad 25 usque progrediatur. Idem ibi dicitur ταταμένον. Sic Eustath. ad Hom. Il. v. p. 946. ἐννοίας σχολιγατενέσι, *sententiis amplis, productis, copiosis*, opponit γοργαῖς, *acres, concinnas, breves*. Photius Bibl. Cod. 164. in Galeno τὸ τῶν περιόδων σχολιοτενές reprehendit. cf. idem p. 501. de Maximo Monacho; Casaub. ad Athen. X.

21. Syrian. ad Hermog. *περὶ τας*. p. 169. et interpp. ad Hefych. in h. v.

Σχολικόν, Longinus 10, 7. dicit, *quicquid in oratione utiosum est, inanem declamationem sapit*, illiusque vim et dignitatem minuit, idemque Φλοιῶδες καὶ ἄσεμνον. *Λυμάνεται γὰρ ταῦτα*, inquit, τὸ ὅλον, *ὥσπερ ψήγματα ἢ ἀραιώματα*, ἐμποιῶντα μεγέθη συνοικοδομώμενα, *haec enim totum locum corrumpunt, ut complementa, quae aedificiis magnitudinem conglutinatam inferunt*. Huc forte pertineat, quod Menander *διαρ. ἐπισθ.* p. 597. poetis tribuit *ἐξουσίαν τῷ κατὰ σχολὴν λέγειν*, καὶ τῷ περιτέλλειν ποιητικαῖς κατασκευαῖς, *licentiam eo ornatu et apparatu utendi, qui non deceat orationem solutam*. His opponit γυμνὰς μύθας, h. e. ornatu poetico destitutos. — σχολικὰ ὑποθέσεις dicuntur argumenta, quae in scholis Rhetorum exercitationis gratia traduntur. Hermog. *περὶ μεθ. δειν.* p. 46. Gregorius ad h. l. Cap. 22. σχολαστικὰς ὑποθέσεις appellat, triplicique modo explicat: λέγονται ἢ αἱ κατ' ἐκάστην ὁμιλίαν, ἢ αἱ κατὰ σχολὴν, ἢ γεν εὐκαιρίαν, ἡμῖν συνταττόμεναι μέλειται, ἢ αἱ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἢ γεν ταῖς διατριβαῖς, ἀναγιγνωσκόμεναι. Apud Sueton. de clar. Rhet. Cap. 6. *Scholasticus* dicitur, qui elegantiam, acumina, periodos ubique sectatur, ut faciunt, qui scholae scribunt, non vitae, umbrae, non luci. σχολάζειν enim dicebantur Rhetores, qui *scholam aperiiebant*, artemque rhetoricam profitebantur et docebant. vid. Plutarch. Demosth. Cap. 5. et voc. *διατριβή*. cf. Cresoll. Theatr. III, 2. IV, 4. p. 390

Σωματοειδές. Longin. Cap. 24. ubi docet multam interdum sublimitatis speciem gigni, si pluralis numerus colligatur singulari, quod fit in nominibus *collectivis*, quae a Grammaticis vocantur, v. c. si *theatrum* ponitur pro spectatoribus, ita praecipit: τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυγρέψαι τὸν ἀριθμὸν, *σωματοειδέστερον, dispersa in unum numerum colligere, magis ad corporis speciem accedit*. Idem mox dicit τὸ εἰς ἓν τι εὐήχον συγγορυφῆν τὰ πλείονα. — Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 258. Ald. τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δῆλωσιν ἐν προομιῳ σωματοειδῇ τάττειν, quid sit, ipse ita definit: εἰν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ τέλος διέλθωμεν, μηδὲν ἄλλο συμπεριλαμβάνοντες, ἀλλ' ἢ τὰς πράξεις αὐτὰς ψιλὰς φράζοντες. Omnino cum ex his, tum vero etiam ex iis, quae a Moro ad Longin. 40. 1. ubi τὰ σωματοποιώμενα occurrunt, adnotata sunt, intelligi possit, in voce σώματος, quoniam multo-

rum membrorum congeriem, rerumque singularum ad unam veluti massam coniunctionem habet, veteres sibi aliquid cogitasse, quod maiorum virum, nervorumque iunctorum notioni exprimendae servire posset: *das concentrirte Ganze, der Körper, im Gegensatze des schwächern Einzelnen*. Quamobrem etiam nunc probo eorum sententiam, qui ap. Aristotelem Rhet. I, 1. τὸ σῶμα τῆς πίψεως, τὰ ἐνδυμήματα eo sensu dici contendunt, quod summum robur et veluti nervos fidei faciendae habeant, sintque genera πίψεως potentissima et efficacissima. Profecto Muretus, quod ῥῶμα substitui volebat, illius sensus necessitatem adsecutus est: quod autem lectionem mutandam censebat, vel τῷ σώματος talis vis et potestas viro docto tum non succurrebat, vel coniecturae suae facilitas et acumen, ut sit, tantopere adridebat, ut in σῶμα illud, quod vere Aristotelicum est, subtilius et altius non inquireret. Haec itaque addenda sunt iis, quae de hac re supra in v. ἐνδυμήματα notavimus.

Σωματοποιούμενα, in unum corpus coniuncta scil. membra orationis, Longin. 40. 1. De periodis loquitur, et his similibusque metaphoris utitur. Ibidem enim et δεσμῶ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, et κύκλος appellantur. Ex alia metaphora veteribus Criticis etiam σωματοποιεῖν dicitur pro προσωποποιεῖν, ut Schol. Euripid. ad Phoeniss. v. 789.

Σωτάδεια. vid. voc. κατακλᾶσαι. et cf. Diomed. Gramm. p. 513. et Terentian. p. 2247. ed. Putsch.

Σωφρονίζειν, subtili sensu usurpatum a Dionysio Hal. verbum in Censura Scriptt. vett. V, 2. p. 433. ubi Isocrates dicitur τὴν μεσότητα σωφρονίζων λιτότητι, *modice scribendi genus tenuitate quadam castigans et coercens*. Nempe ἡ μεσότης perfectissima scribendi virtus est, quia in delectu et temperamento ceterorum scribendi generum exquisito cernitur, ut Dionysius Comp. Cap. 24. docuerat. Iam igitur Isocrates hanc perfectionem non plane tuetur, quia aliquam λιτότητα admiscet. Ita σωφρονίζειν Plutarch. de aud. Poet. p. 6. dicit de vino aqua mixto et temperato; ubi et κολάζειν appellat, ut Plato de Legg. 6. p. 504. αἶνος κολαζόμενος ὑπὸ νήφοντος ἐτέρου Θεῶ. Atqui Plutarchus hunc ipsum locum Platonis tractat. cf. Longin. Cap. 32. 7. — Aristides περὶ λογ. πολ. p. 659. ubi de oratoris virtutibus atque officiis exponit, inter alia ei tribuit τὸ

τὸ σωφρονίσαι, προτρέψαι, κατασχῆν. In hoc loco τὸ σωφρονίζειν notat, *animos auditorum sedare dicendo*, vel iis adfectibus implere, quae valeant id efficere, quod orator vult, in genere autem, *mentibus recte imperare*, quod mox dicit σωφροσύνης μετέχειν τὰς λόγους, orationi impartire vim coercendi, moderandi. Lucianus etiam de Hist. conscrib. Cap. 57. eo verbo utitur, ut significet *moderationem* illam et *castitatem* scriptoris, quam in descriptionibus montium, regionum, fluminum, adhibere debeat, ne, his rebus nimium indulgens, cetera potiora et graviora relinquat. Itaque illi σωφροσύνη opponit τὸ ἀκρεπιάως παρεπιδείκνυσθαι, *ineptam artis ostentationem*, et *luxuriā*, h. e. *luxuriam et lasciviam quandam*, quae in ornandis rebus, veluti animi causa, immoratur. cf. voc. seq.

Σώφρων, λέξις σώφρων Photio Cod. 99. est elocutio *temperata*, hoc est, ut ipse in sequentibus explicat, quae neque supra modum Attica sit, neque rursus nimium ad inertem humilitatem demissa. Locus ob elegantiam et varietatem metaphorarum, quibus Photius utitur, dignus qui adscribatur. Loquitur de Herodiano: ἔτι τὴν φράσιν σαφὴς καὶ λαμπρὸς καὶ ἡδύς, καὶ λέξει χρώμενος σώφρωνι, μήτε ὑπεραττικίζουσα καὶ τὴν ἐξυβριζούσα χάριν τῇ συνήθει, μήτε πρὸς τὸ ταπεινὸν ἐκλελυμένη, καὶ τὴν ἔντεχνον ὑπερ-ορώση γινώσιν. Contraria illi metaphora usus Seneca Epist. 19. affectatam, calamistratamque Maeconatis elocutionem, *ebrium sermonem* appellat haec addens: *Ingeniosus vir ille fuit, magnum exemplum Romanae eloquentiae daturus, nisi illum enervasset felicitas, imo castrasset*. cf. voc. μεθύειν.

Τ

Τάξις, *ordo*, *dispositio* orationis Aristot. Rhet. III. 12. fin. quae alibi οἰκονομία dici solet. Longinus Cap. 20. 3. τάξιν vocat similitudinem membrorum, quam figura ἀναφορᾶς facit. Τάξις etiam de ordine illo et veluti *acie* dicitur, qua collocari argumenta debent, ut id efficiant, quod orator vult: *die oratorische Taktik*. Ab eo enim ordine saepenumero omnis victoria pendet. vid. Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 140. τάξεως ἀναλεθρίαν Dionysius appellat Art. Rhet. Cap. X, 6. ubi accuratius hoc artificium explicat. Numeratur quoque τάξις, *ordo*, inter figuras oratorias a Rutilio Lupo II, 20. ubi ita definitur: *cu-*
ius

unaquaeque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur. cf. Quintil. IX, 3. p. 455. Hesych. τάξις ἡ ἀκολουθία, καὶ εἰρμός.

Ταπεινὰ, ὀνόματα, *verba abiecta, humilia*, εὐκαταφρόνητα Dionys. de Compos. Cap. 3. Vnde ταπείνωσις *humilitatis vitium* in oratione. vid. Quintil. VIII, 3. 48. ταπεινὰ autem πᾶθῃ Rhetoribus, nominatim Longino, dicta, de mollioribus affectibus, qui remoti sunt a vehementia et amplitudine orationis, ut οἶκος, φόβος, λύπη.

Ταπεινοῦν, *imminuere, extenuare*, oppositum τῷ αὐξήσαι Aristotel. Rhet. III, 19.

Τάσις, Φωνῆς, *vocis intentio, accentuatio*, quae et προσῳδία dicitur Dionysio de Comp. Cap. 19. p. 133. — Hermogeni Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 194. τάσις vocatur ea *di-latatio et productio* orationis, quae spiritum oratoris fatigat et superat, τὸ ἀποτέταθαι ἐπὶ μακρότερον, ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα. Sed haec τάσις locum modo habet in defensionibus, ubi oratio est sedata, cunctans, nulloque affectu concitata. Contraria est ἡ καταφορά in accusationibus. vid. in voc. καταφορά.

Ταυτολογία, *eiusdem verbi vel sermonis iteratio*. Quintil. VIII, 3. 50. *interim vitium videri potest: interim mutato nomine επανάληψις dicitur.*

Ταυτότης, *iteratio eiusdem literae, verbi etc. opposita τῇ μεταβολῇ, varietati*. Dionys. Compos. Cap. 12. cf. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 6. ubi exemplum ταυτότητος, ut iustae, adfert ex Homeri Odyss. τ', 204 sqq. Ei contrariam virtutem ποικιλίαν statuit.

Τάχος, τῆς σημασίας, quod Thucydidi tribuitur a Dionysio Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 793. et in Iud. Thucyd. Cap. 24. p. 869. τάχος τῶν σχημάτων, et τῆς ἀπαγγελίας, inesse videtur in quodam vigore sententiarum, qui oritur e concinnae brevitatis studio et facili compositione suaviq̃ flumine verborum, *lebhaft, kurzgefaßte Darstellung, im Gegensatze eines schwerfälligen, trockenen, schleppenden Ganges der Rede.* cf. Marcellin. in Vita Thucyd. p. 6. ubi ad τὸ τάχος referre videtur usum orationum, δημηγορίων, quem primus Thucydides in historiam induxit. Nam historias, in quibus illae nondum usurpatae essent, ἀψύχας συγγραφάς appellat. Apud Dionys. l. c. Cap. 48. in aliquo loco Thucydidis coniunctim laudan-

dantur τὸ τάχος, κάλλος, τόνος, μεγαλοπρέπεια, δεινότης, et κάθος ἐναγώνιον. Sed et Plutarch. Demosth. Cap. 12 τὸ κάλλος καὶ τάχος Ῥωμαϊκῆς ἀπαγγελίας commemorat: ubi Reiskius nihil vidit, et frustra lectionem sollicitavit. Propior vero Bartonus ibi orationis quandam rapiditatem, cum numeris maxime dactylicis incedit, intelligit: quamvis in illo quidem loco nimis angusta haec significatio est. De hoc genere celeritatis, quam oratio dactylis incedens, vel omnino omnis structura levem et expeditam elocutionem reddens efficit, praecipit Dionys. Compos. Cap. 20. p. 142. Ibi versibus Homericis, quibus saxum de vertice montis devolutum describitur, propter numerum dactylicum, τάχος ἀπαγγελίας tribuitur: συγκατακεκύλισαι τῷ βάρει τῆς πέτρας ἢ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τῆ λίθου Φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος. Contrarii sunt οἱ σπριγμοί, ἐγκαθίσματα, impedimenta elocutionis, et numero lento, tardo. Ita fere Cicero distinxit Orat. 16. *Flumen aliis verborum volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam: distincta alios et interrupta intervalla, morae respirationesque delectant.* Legenda est epistola Senecae 40. Ibi Cicero gradarius dicitur, quod non cursu sed gradu orationis utatur. Cum vero Dionysius in Iud. Thucyd. Cap. 53. p. 944. in Demosthene iunctim laudat τὰ τάχη καὶ συστροφάς, καὶ τόνους, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ σφυγνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρασιν τὰ πάθη δεινότητα, notatur, ut supra in simili loco de Thucydide, in genere vis et impetus dicendi, qui fulminis ritu obvia quaeque disiecit, cum acri affectu oratoris coniunctus; *der rasche, kräftige, lebhaft Vortrag des affectvollen Redners.* Hinc et Longinus 12. 4. Demosthenicae orationi assignat τὸ τάχος, ῥώμην, δεινότητα. Ὁ μὲν ἡμέτερος, inquit, διὰ τὸ μετὰ βίας ἔκασα, ἐτι δὲ τάχος, ῥώμης, δεινότητος, οὐδὲν κείν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάσσιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ: *Noster ille (Demosthenes) quoniam cum vi, celeritate, robore, vehementia, eodem tempore et urit et dissipat omnia, fulmini similis videatur.* — Demetrius de Eloc. §. 137. τὸ τάχος opponit τῷ μηχανομένῳ, et tribuit τῇ συντομίᾳ, brevitati. cf. §. 197. Hinc ἐν τάχει λέγειν τι est idem quod ἀνευ συνδέσμων, per asyndeton sententiam vel verba enunciare, ut Vlpianus ait ad Demosth. Olynth. I. pag. 4. Sic et Eupolis apud Plin. Epist. I. 20. Pericli tribuit τάχος, ubi Plinius *brevitatem et velocitatem* vertit, notat tamen utramque differre. Luciano de Hist. conscrib. 56. τὸ τάχος, quod scriptori histo-

rico

rico commendat, est illa *festinatio*, qua res minoris momenti obiter tangens, et verborum vitans, ad ipsa facta historica properat.

Ταχύς. *ταχεία διήγησις*, eadem quae *σύντομος*, brevis et paucis absoluta narratio. Aristot. Rhet. III, 16. ut apud Lucian. de hist. confcr. Cap. 59. *ἐπαινοὶ καὶ ψόγοι ταχείς*, *breves*, paucorum verborum vituperationes vel laudes. Ibi τὸ διατριβὴν ποιεῖν opponit.

Τεθνηκὸς, λόγος, idemque *ἀδενής καὶ ἄπνευς*, *diatio viribus, spiritu, et paene vita carens*. Sic Eunapius in Vita Liban. p. 133. elocutionem describit, quae contrariae est illi, cui *πνεῦμα*, et *ισχὺν* et *τόνον* tribuit. Hinc Epictet. ap. Arrian. Disert. 3. *ἄτονα καὶ νεκρά* appellat, quae tam languide pronunciarentur, ut oratio nullam vim haberet ad auditorem tenendum. Simili sensu et metaphorā Cicero morienti et in agone vitae versanti *interruptas et morientes voces* tribuit in Orat. pro Coel. Cap. 24.

Τέθριππα, *ἐλαύνων τὴν λόγῳ*, per ironiam a Luciano Rhet. praec. §. 11. dictus Sophista *artem suam iactans*, quem iam antea *βασιλέα ἐν λόγοις* dixerat. De *τεθρίπποις*, *quadrigis*, earumque divino honore vid. quae notavit Ernesti in Clav. Cic.

Τεκμήριον, Aristot. Rhet. I, 2. genus demonstrationis, quod fit ex iis quae necessario consequuntur. "Ὅταν μὴ ἐνδεχέσθαι οἴωνται λύσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον ὡς δεδειγμένον καὶ πέρας, ταυτὸν ἐστὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Et alio loco Lib. II, 25. τὸ τεκμήριον καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα ἂν ἔσαι λύσαι, refutari non possunt: unde mox ἄλυστον dicit. Sed vid. quae ad voc. σημεῖον adnotata sunt. Auctor Rhetor. ad Alexandr. p. 247. Ald. *τεκμήρια*, quae inter *πίσεις* numerat, hoc modo definit: ὅσα ἂν ἐναντίως ἢ πεπραγμένα τῷ περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ ὅσα ὁ λόγος αὐτὸς ἐαυτῷ ἐναντιῶται. cf. Schol. Anonym. ad Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 366. — Etiam τὰ τεκμηριώδη et τὰ ἀληθῆ ut synonyma iungi solent, v. c. Eustathio ad Hom. Odyss. τ'. p. 1864. vid. Suidas in ἀπόδειξις et τεκμήριον. Hesych. τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές. Cicero de Invent. I, 29. *argumentationem necessariam* appellat.

Τελεσιουργόν, τὸ, de opere scriptoris, perfectō partibus suis et absolute, inprimis ab inventionē et dispositi-

positione, ein Meisterstück der Erfindung und Bearbeitung. Sic Damascius apud Suidam in h. v. de Isidoro: ὅσα ἔγραψεν, εὐροί τις αὖν τὸ μὲν ὑψηλόναν καὶ τελεσιτεργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεισιν ἂ πάνυ συνηρμοσμένα.

Τελικός. τελικὰ κεφάλαια Sopater διαρ. ζητ. p. 324. appellat argumenta sumta ab utili et aequo, ἀπὸ τῆ δικαίης καὶ τῆ συμφέροντος. Menander διαρ. ἐπιδ. p. 606. etiam τὸ ἀπὸ τῆ καλῆ καὶ ἀναγκαίης. cf. Apstin. Rhet. in Cap. περὶ λύσεων pag. 698. et περὶ τελικῶν κεφ. κατασκευῆς p. 704. ubi quinque genera recenset, νόμιμον, δίκαιον, συμφέρον, εὐδοξον, δυνατόν. cf. Vlpian. ad Demosth. Mid. p. 386. — Schol. in Aphthon. Progymn. ad Caput de loco communi: τελικὰ λέγονται, ἡ δίοτι ἐν τῷ τέλει τῆ πολιτικῆς λόγος ὁφείλῃσι τίθεσθαι ἐν τῇ κοινῇ ποιότητι, ἡ ὅτι τὰ τέλη πάντων περιέχουσι τῶν πραγμάτων· κατὰ ταύτας γὰρ τὰς δυνάμεις τὰ πράγματα ἐξετάζεται, ὡς νόμιμον ἢ ἄνομον, ὡς δίκαιον ἢ ἀδίκον κ. τ. λ. ἡ ὅτι τέτων ἕκαστον αὐτὸ καθ' αὐτὸ δύναται πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. cf. Marcellin. Schol. ad Hermog. p. 175. Theophilus Corydal. in ἐκθ. ῥητορ. ap. Fabric. Bibl. gr. Tom. 13. p. 737. ex Aristotele τελικὰ κεφάλαια enumerat τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον, τὸ συμφέρον, τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, τὸ δυνατόν.

Τερατόλογος, portentiloquus, de Sophistis, semper admirabilia, παράδοξα, incredibilia, crepare solitis Liban. declamat. 37. vid. Cresoll. Theatr. I, 15. p. 102. Vnde Demostheni contumeliae causa obiicit Aeschines περὶ παραπρεσβ. quod in dicendo consueviffet τερατεύεσθαι τῷ σχήματι h. e. in gestu quaedam veluti portenta exhibere.

Τερθρεία, vox Demetrii Eloc. §. 27. qua nimium studium alicuius rei significat: ἐκλύει τὴν δεινότητα ἢ περὶ αὐτὰ (scil. κῶλα ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα) τερθρεία καὶ φροντίς, plane dissolvit vim orationis illa nimia ornandi verbis cupiditas. Suid. τερθρεία· λεπτολογία, subtilis de rebus levibus disputatio. Sextus Empir. Antirrh. Lib. II. p. 291. τερθρείαν ῥητορικὴν vocat fucum quendam et lenocinium, quod Rhetorice faciat.

Τεταμιευμένως, parce, mediocriter. Dionys. in Ind. Thucyd. Cap. 51. p. 941. ubi Thucydidis λέξιν ἀπρηχομένην καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἐξηλαγμένην τῶν ἐν ἔδει σχημάτων ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττόν a nonnullorum reprehensione vindicat, inter alia et haec habet: ὅταν μὲν ἐν
τετα.

τεταμιευμένος αὐτῇ (scil. τῇ φράσει vel διαλέκτῳ) χρήσεται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ ἔδ᾽ συγκριτὸς εἰς ἑτέρω· ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροπαλῶς, μήτε τὰς καιρὸς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. Sic et apud Philostr. Vit. Soph. I. p. 522. τὸ ταμιεύεσθαι, opponitur τῷ μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς. vid. voc. μεθύειν.

Τετράγωνος. Dionys. Hal. in Iud. Isaei Cap. 19. Anaximenem Lampfacenum dicit ἐν ἀπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βυλόμενον, h. e. voluisse in omnibus dicendi generibus, universisque eloquentiae partibus artificem videri, perfectumque scriptorem: itaque eum historias scripsisse, et Commentarios in Homerum, et institutiones Rhetoricas, et orationes pro concione habuisse. Facilis intellectu metaphoraе causa, a cubo translata, cuius in singulis partibus par ambitus et latitudo est. Sic apud Photium Bibl. Cod. 1073. Damascius de Agapio: τετράγωνος τὴν σοφίαν, h. e. ad omne genus sapientiae et doctrinae paratus, et promptus. Hic sensus e contextu patet. Lubet hic locum Scholiastis Thucyd. VI, 27. p. 395. adscribere, ubi cum mentio facta esset τῆς τετραγῶνς ἐργασίας, *statuae Mercurii quadratae*, ille haec commentatus est: ἐπεὶ Φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγῳ καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τῆτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῆς τετραγῶνους καὶ κυβοειδῆς κατεσκευάζον, ἀνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιούτον σχῆμα ἐφ' ᾧ μέρη πέσῃ πανταχόσε βάσιμον καὶ ὀρθίον ἐστὶ· ἔγω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ· τὸ ψεῦδος δὲ πολύχεν καὶ πολυσχιδές. Sed haec Scholiastis commentatio magis illum vocis usum explicat, quo nonnulli veterum τετράγωνον dixerunt *virum bouum, constantem, gravein*. Ita Aristotel. Rhet. III, 11. Ethic. ad Nicom. I, 10. et Plato in Protag. (Opp. T. III. p. 155. ed. Bip.) λέγει περὶ Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τῷ Θετταλῷ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαδέως γενέσθαι χαλεπὸν, χειρὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγῃ τετυγμένον. Pluribus hunc locum tractavit vocemque illam explicavit Grulichius in Disfert. Neostad. ad Orl. 1792. scripta. Suidas etiam τετράγωνος, εὐδαδής, ἐδραῖος.

Τετριμμένα, ὀνόματα, trita verba, qualia adhiberi solent in soluta vulgarique oratione. Dionys. de Compos. Cap. 25. p. 196. περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔγω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἡμισοποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης.

Τέχνη,

Τέχνη, λόγων. 1) Ars rhetorica, vel systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum. Aristot. I, 1. οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λυκιμνίς Lib. III, 13. — τέχνη ῥητορικὴ ap. Dionys. de Comp. Cap. 1. — κανόνες τῶν τεχνῶν, ~~praecepta~~ artis rhetoricae id. in Iud. Lys. Cap. 24. quas τεχνολογίας vocat Longin. Cap. 2. et παραγγέλματα τεχνικά. cf. Diog. Laert. Socrat. §. 5. Cicer. ad Attic. IV, 16. — οἱ τεχνικοί etiam sunt Rhetores, magistri dicendi apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 26. vid. Gell. N. A. XVII, 5. et ibi Conr. Crefoll. Theatr. III, 1. p. 152. Quintil. II, 13. Hanc τέχνην Scholiastes Aristoph. Nub. 317. definit σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγευμνασμένων, systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus: ubi vid. nott. Kusteri. Sic fere et Sext. Empir. Antirrh. Lib. II. p. 290. negans Rhetoricam esse τέχνην. cf. Cic. de Orat. I, 23. 2) τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur *artificium rhetoris*, quoad arte sua persuasionem vel efficit vel adiuvat, *Kunstgriff, Kunstmethode, welche im Verborgenen wirkt, und so die Absicht des Redners befördert*; ap. Dionys. Art. Rhet. XI, 9. p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη h. e. *sententia aperta*, quae demonstratione et argumentis fidem facit: ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρησίμου ἔχει τὸ εἰς ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούσιν. Simili sensu Thucydides a Marcellino in eius vita dicitur πολὺς ἀνὴρ τέχναις καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνονογραφικὸι λόγοι Dionysio Iud. Isaei Cap. 20. appellantur orationes, quae exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eademque ἐπιδεικτικοί. 3) τέχνην sensu maligniori Isaeo eiusque discipulo Demostheni tributae a nonnullis, qui fraudum et malitiosae calliditatis cuiusdam eos incusabant: *Ränke, Kniffe*. Ita Dionys. in Iud. Isaei Cap. 4. ubi τῇ γοητεῖα, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ, et κακίᾳ illae τέχνην attribuuntur.

Τεχνικὴ, λέξις, *verbum artis*, ut cum Graeci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene Laert. Cap. 52. varia dictionis genera statuens, τὸν λόγον τεχνικὸν a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formae dicendi ex singulis artibus appellantur, ut νομικά, γεωργικά, μουσικά. vid. Gregor. ad Hermog. l. c. Cap. 2.

Τήρησις, *observatio exemplorum* e veteribus, unde praecepta artis formantur. Sic Hermog. Lib. IV. περὶ εἰρ. p. 166. et τὸ τηρεῖν eodem sensu.

Τμησις, fig. est *simplicis verbi sectio, aut minus compositi, una dictione vel pluribus interiectis*. Bedae Presbyt. de Trop. p. 351. ea definitio est. Dicitur et διάλυσις; Quintiliano *divisio*. Alii Grammatici *dissectionem, intercisionem, sectionem* vocant. vid. plura apud Vossium Institt. Rhet. V. p. 315. Ei contraria est σύνθεσις, cum ex duobus verbis, praeter morem, unum conflatur, etiam ὕφ' ἐν dictum. vid. Voss. l. c. p. 317.

Τμητικός. τὰ τμητικά in oratione dicuntur, quae cum eleganti brevitate, et concise enunciantur, quatenus opponitur elocutio periodica, lenta et continua. Sic Vipianus ad Demosth. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. συνθηκ. p. 135. ad λόγον πολιτικὸν refert γοργότητα, τραχύτητα καὶ τὰ τμητικά, eisque contraria facit τὸ ὑπτίον, τὸ ἀναβεβλημένον: *der rasche, kurzgefaßte Vortrag, im Gegensatze des periodischen, weiterschweifigen*. Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. hanc formam τὸν τμητικὸν τύπον appellat, hoc est, ut interpretatur Scholiast. p. 404. τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκῶντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν. cf. quae dicta sunt ad voc. γοργότης, ἀναβεβλημένον, συντέμνειν.

Τόλμημα, λεκτικόν, *audacia* elocutionis, qualis v. c. in hyperbole esse solet. Longin. 38. 5. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 658. ubi ἡ ἀσφάλεια opponitur.

Τόλμη, in oratore est *audacia*, qua non terretur, aut confunditur concionis aspectu, sed παρρησία utitur: *die Hardieße des Redners, der Schüchternheit, dem furchtsamen Wesen entgegengesetzt*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 1. ubi hanc τόλμαν et τὸ Φανῆς μέγεθος, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τῷ ῥήτορι appellat.

Τόνος, *vis, robur, nervi orationis*: unde iunguntur ῥώμη, ἰσχύς, τόνος ap. Dionys. Censur. Scriptt. III, 1. p. 425. et in Iud. Isocr. Cap. 13. τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. Apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 32. πρότος καὶ τόνος. Etiam πνεῦμα et τόνον iunxit Phot. Bibl. Cod. 61. cf. Plutarch. Vit. Demosth. 11. — Longinus Cap. 9. 13. Iliadi τὸν τόνον, robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὕψη. Eundem Cap. 34. ὑψηγορίας τόνον, *sublimem quan-*

quandam vim, appellat. — Aristoteli Rhet. III, 1. *τόνοι* in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Vnde *Φανή* vel *ὀξεῖα*, vel *βαρεῖα* vel *μέση*, atque ex his *ἁρμονία* conficitur.

Τοπηγορία, *loci communis tractatio*. Longin. 11, 2. et 32. 5.

Τοπογραφία. vid. voc. *διατύπασις*. Eadem et *τοποθεσία* dicitur. vid. Cic. ad Attic. I, 13 et 16.

Τόποι, *loci*, h. e. fontes, unde dicendi, amplificandaeque orationis materies hauritur. Sic v. c. *τόποι ἐγκωμιαστικοί*, loci laudationum, sunt *γένος*, *γένεσις*, *Φύσις*, *ἀνατροφή*, *παιδεία*, *ἐπιτηδεύματα*. Menander *διαρ.* *ἐπιδ.* p. 631. et alibi saepe. Cicero Topic. Cap. 2. „cum peruestigare argumentum aliquod volumus, *locos* nosse debemus: sic enim appellatae sunt hae quasi sedes, e quibus argumenta promuntur.“ cf. Quintil. V, 10. p. 219. ubi illos locos fusa et diligenter recenset. — De *κοινῷ τόπῳ* vid. voc. *κοινός* — *Τόπος λεκτικός* Dionys. de Comp. Cap. I. p. 3. et alibi dicitur ea pars orationis tractandae, quae elocutionem spectat, *τὴν λέξιν*, et ab altera distinguitur ad res et sententias pertinente, quem *τόπον πραγματοῦ* vocat.

Τορεύειν, quod proprie dici solebat de artificio *expoliendi* ea, quae metallo vel alia materie expressa erant, ad orationem etiam *expolitam*, *ornatamque* traductum. Quo quidem sensu *τορευτὸν ἔπος* Callimacho tribuitur in Epigr. gr. in Analect. T. II. p. 133. De illa τῷ *τορεύειν* significatione pluribus exposuit Velthemius in Libro: *Etwas über Memnons Bildsäule, Neros Smaragd* etc. Helmst. 1793. cf. voc. *περιτορεύεσθαι*.

Τραγήματα, *τῶν λόγων*, quasi *bellaria* quaedam orationis, epilogos dictos esse a nonnullis, tradit Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 10, 18. *ἡγόνται, τὰς ἐπιλόγας, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στυμύσματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλεῖται τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα.*

Τραγικῶς, *λέγειν*, vel uno verbo *τραγῶδειν* in oratore idem est, quod *αὐξητικῶς λέγειν*, fitque duobus modis: 1) res valde magnas verbis paucis exponere debemus, ut orationem magnitudinem rei assequi non posse significemus: nam res magnae verborum dilatatione mi-

nones fiunt; 2) res parvas tractare debemus περιττῶς atque exaggerare dicendo. Vtrumque genus τραγωδεῖν et τραγικῶς λέγειν dicitur apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 66 sqq. ad quem locum Gregorius Cap. 33. τὸ τραγικῶς λέγειν, inquit, ἐστὶ τὸ μετὰ πάθος ἐκφράζειν τὰ πράγματα καὶ ἐλσεινολογεῖσθαι· τραγωδία γάρ ἐστι συμφορῶν μετὰ θρήνων ἀπαγγελία, ἔργον δὲ τραγωδίας, πάθος κινεῖν καὶ εἰς θρήνους καὶ δάκρυα. Huc pertinet, quod Philostratus in Vita Hippodromi Soph. Nicagoram refert *tragoediam* dixisse σοφιστῶν μητέρα. Idem in Vita Scopel. p. 518. προσέκειτο μὲν ἂν ἅπασιν ποιήμασιν· τραγωδίας τε καὶ ἐνεφορεῖτο ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν διδασκάλου (Aeschinidis) μεγαλοφωνίαν. Hanc ex tragoediarum tractatione Aeschinem nactum Demosthenes quoque agnoscit. Quare et Philostr. de Adriano p. 590. τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀταμιεύτως τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

Τραχύνειν, τὸν λόγον, *exasperare orationem* dicuntur metaphorae, quae modum excedunt; *harte, gewagte, unnatürliche Metaphern*. Ergo illud contrarium vitium est τῷ σεμνὸν ποιεῖν τὸν λόγον. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 68. ubi eandem rem his quoque verbis enuntiat: εἰ δὲ ὑπερβαῖεν ἐπὶ πλεόν αἱ τροπαί, σκληρότερον ποιῶσι τὸν λόγον. Seneca Epist. 114. *Quidam compositionem prae fractam et asperam probant, disturbant de industria, si quid placidius effluxit, volunt sine salebra esse iuncturam, virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat.*

Τραχύτης, λόγος, *asperitas orationis*, varie dicitur pro variis orationis partibus, ex disciplina quidem Hermogenis περὶ ἰδ. Lib. I. p. 82. habetque γλυκύτητα sibi contrariam. Ergo in *sententiis* locum habet tum, cum v. c. aliquis inferior in superiorem graviter invehitur reprehendens vel exprobens, τραχεῖαι ἐννοιαὶ εἰς πᾶσαι ἐπιτίμησιν ἔχουσαι ἀπαρακαλύπτως. In *verbis* (ibid. p. 86.) τραχύτης vel e translatione dura, vel e sono et significatione elucet. *Formae dicendi*, (σχήματα,) asperae fiunt, cum imperative enunciantur aut cum interrogatio reprehensionis causa adhibetur (p. 88.) *Membra* (κῶλα) orationis aspera redduntur, nimia brevitate, quae κόμματα dicunt. Vlpianus ad Demosth. περὶ συνθῆκ. Ἀλεξ. p. 135. τῷ λόγῳ πολιτικῷ tribuit γοργότητα καὶ τραχύτητα, opponitque τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον; ubi vereor, ne legendum sit vel ταχύτητα vel βραχύτητα, nisi velis τραχύτητα ita explicare, ut vis quaedam et alacritas vehementior signi-

significetur, cui recte opponitur τὸ ὑπέρβαλον. h. e. illud genus dicendi, in quo omnia sunt lenta, remissa, nervis et robore carentia. Addimus locum Plutarchi in Cat. min. Cap. 5. ad definiendam τῆς τραχύτητος vim valde aptum, ubi de Catonis eloquentia: ὁ λόγος νεαρὸν μὲν ἔδειν, ἐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὀρθίος, καὶ περιπληθὴς καὶ τραχύς· ἔμην ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγαθὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχε τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἥθος αὐτῶ καταμιγνύμενον ἡδονὴν τινα καὶ μειδίωμα τῷ σεμνῷ παρῆχεν ἐν ἀπάνθρωπον. Quo in loco τραχύς λόγος manifeste est ratio dicendi *gravis*, *virilis*, *robusta*, *severa*, nihil habens νεαρὸν ex illa concinnitate, quae fit ornandi studio. Itaque cum plerumque illa ratio parum suavitatis habere soleat, diserte Plutarchus addit hanc suavitatem orationi Catonis venisse τῷ ἥθει ad iunctionem, ubi, quod antea τραχὺ dixerat, τὸ σεμνὸν dicit: *männliche, gesetzte, ernste Beredsamkeit, im Gegensatz des gezierten, geputzten, und mit Flitterstaub überladenen Vortrags*. Quare sola, opinor, technologiae graecorum rhetoricae ignoratio fecit, ut Moses Solanus olim locum Plutarchi sollicitaret, putaretque pro τραχύς, βραχύς, aut pro βραχύτητι, τραχύτητι legendum. Scilicet, ut supra vidimus, etiam ἡ βραχύτης servit τῇ τραχύτητι, eamque adiuvat, ex veterum Rhetorum sententia. vid. quae ad voc. βραχυλόγος et γοργότης dicta sunt. Huc alius quoque locus Plutarchi pertinet in Vit. Demetrii Cap. 28. Φύσει δὲ βαρὺς ὢν καὶ ὑπερόπτης, καὶ τοῖς λόγοις ἐχ' ἦταν, ἡ τοῖς πράγμασι, τραχύς, πολλὰ καὶ νέες καὶ δυνατὲς ὁνείρας ἐξηγείσκει καὶ παρῶνους. Sed revertamur ad Hermogenis disciplinam, cui et *compositio verborum* aspera fit ex concursu hiulco vocalium et verborum collocatione ea, quae suavitati elocutionis contraria est, adeoque dissona, impedita, et aures offendente. Praeterea τραχύτης differt a σφοδρότητι, de qua alio loco diximus. — Apud Aristid. περὶ πολ. λογ. p. 658. τραχεῖα opponuntur τοῖς πραότεροις. Photius Bibl. in censura Damascii Cod. 181. τὴν ιδέαν τραχεῖαν ita definit: δι' ἧς τραχύνεται ἡ ἡχώ, καὶ δι' καὶ ὅση πλατύνει τὴν φωνήν, qua pronuntiatio asperior, et vox vastior redditur. Cicero Orat. Cap. 16. *duritatem* et *severitatem* quandam verborum, et orationis quasi moestitiam, lenitati, aequabilitati, puro cuidam et candido generi dicendi opponit.

Τρέχειν, de rhythmo velociori, ut trochaico Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 206. τρέχει ὡς ὄντως ἐν τέτοις ὁ
Z 3 ῥυθμός.

ῥυθμός. Vnde τροχερός ῥυθμός vocatur Aristot. Rhet. III, 8. 2.

Τρόδος. τὰ ἐκ τριόδου ῥήματα, verba trivialia, plebeia. Phot. Bibl. Cod. 180. ubi de συνθήκη ἀπημελημένη, de dictione abiecta et neglecta loquitur.

Τροπή, *conversio*, unde fiunt tropi et metaphorae. Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 206. τροπή ἐστὶ τὸ μὴ ἐξ ὑποκειμένου πράγματος, ἀλλ' ἄλλοις δὲ σημαντικὸν ὄνομα θείναι etc. Aliis τρόπος dicitur. vid. Capperon. ad Quintil. VIII, 6. ubi Tryphonis Gramm. ex MS. Reg. definitiones adfert. Plutarch. in Homero: ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπή καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως σχῆμα. Antea ἐξαλλαγήν dixerat. Alexander Rhet. περὶ σχημ. p. 574. διαφέρει σχῆμα τρόπος, ὅτι ὁ μὲν τρόπος περὶ ἑν ὄνομα γίνεται ἀρετή. Vnde τροπικὴ διάλεκτος, *figurata locutio*, *tropica*. Dionys. Comp. Cap. 3. et alibi. — cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. IV. p. 81.

Τρυφερός. ὀνόματα τρυφερά, vocabula *elegantia*, *nitida*, fucō oblita ex nimio ornatu, quae et ἀνθηρά, ut iunxit Plutarch. de audit. et ἑταιρικά appellata sunt. vid. Crefoll. Theatr. III, 23. et voc. μαλακός. ἀνθίζειν.

Τυμπανίζειν. Rhetoribus dicebantur, qui nimio impetu et veluti furore dicendi, et excessu ἐνθουσιασμοῦ in dicendo, declamando, et gestibus uterentur. v. Philostr. Vit. Scopel. p. 510. Vnde *tympana eloquentiae* dixit Quintilianus V, 12. p. 245. Graeci etiam βακχεῖαν, et παρὲν θυρσον, de quibus suo loco exposuimus. Idem κορυβαντίαν ap. Themistium Orat. I. ubi τῷ ἐξίσταναι iungit. cf. Crefoll. Theatr. I, 15. Quintilianus autem l. c. *tympanorum* voce usus esse videtur, ut effeminatam declamatorum eloquentiam notaret, nervis et robore virili destitutam, unde illis *arma* opponit. Nam tympana effeminatorum Deae Phrygiae sacerdotum Bacchantiumque mulierum instrumenta erant: quamvis iisdem et furor et ille, quem supra nominavimus ἐνθουσιασμός proprius fuit. vid. Gerner. ad loc. Quintil.

Τύπος, τῶν σχημάτων, *forma*, *der Schnitt*, ut: τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, eadem semper forma periodos complecti, *die Perioden gleichsam über einen und denselben Leisten schlagen*, *nach einerley Schnitte arbeiten*. Dionys. lud. Illocr. Cap. 3. — τύπος

τύπος πραγματικός est ea pars libelli, quae res gestas tractat et enumerat, diversa ab altera parte, quae in elocutione solummodo et ratione dicendi versatur. Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. etc. Alibi τόπον πραγματικόν appellaverat de quo supra diximus. — τύπος επιστολικός, methodus epistolae scribendae, *der Briefstyl, die Manier, welche der Brief erfordert*. Sic Demetr. §. 230. Ἀριστοτέλης γὰρ ὡς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τῷ τύπῳ ἐπιστολικῷ. Photius Bibl. C. 86. ἐπιστολιμαῖον τύπον vocat. Denique τύποι etiam dicti sunt pro *Commentariis literariis*, privato usui destinatis, in quibus oratores orationes suas consignabant antequam editio, ἢ ἔκδοσις, sequebatur. Ita Phot. Cod. 265. de oratione aliqua Demosthenica, quae non edita sit in publicum: ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Paulo post pro τύποις dicit ὑπομνήματα, *commentaria*.

T

Ἰβριτική, διήγησις, narratio iniuriae alicui factae, *Geschichtserzählung des begangenen Verbrechens, dessen einer angeklagt wird*. Dionys. Demosth. Cap. 11. p. 983.

Ἰγρὰ, λέξις, Dionysio de vi dic. Demosth. Cap. 20. p. 1013. est *dictio fluida*, quae molliter aures tangit: itaque addit, ὁμαλή, καὶ ὡς περ ἔλαιον ἀφοφῆτι διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, *instar olei sine strepitu et remora in aures influens*. Opposita est γενναία, τραχέα, πικρὴ, *rauh, stockender, harter Ausdruck, im Gegensatze des weichen, fließenden, milden*. Longino 34, 3. Demosthenes dicitur ὑγρός, h. e. Moro interprete, *mollis, tractabilis*, vel ut Cicero dixit de Orat. II, 15. *cuius oratio fusa et tracta est, et cum lenitate aequabili prosilit*. Plutarch. in Pericle Cap. 5. τὸ ἐμμελές καὶ ὑγρὸν καὶ μεμεσσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς iungit.

Ἰδαρής, χαρακτήρ, ratio dicendi *diluta, infirma, schwacher, wässeriger Styl*. Dionys. in Iud. Din. Cap. 11. iungitur τῷ ἀθενεῖ et ψυχρῷ, et mox τῷ πεχυμένῳ, qui et ipse dilutus et inualidus est. Sic Aristot. Poet. Cap. 6. ἰδαρῇ μύθον vocat fabulam nimis latam et productam, τῷ τῷ μέτρῳ μήκει. Huic omni generi oppositum est, quod Cicero in Bruto Cap. 84. *solidum et exsiccatum* orationis genus dixit, metaphora ducta, ut Ernestius docuit, a cibo solido et sicco, qui opponitur molli et iurulento, estque

saluber inprimis. Hinc et Quintil. II, 4. 5. *sicca et severa* coniungit, h. e. solidiora.

Ἑπαγωγὰ. Quintilian. VI, 3. 300. ad *iocos gratos*, et veluti *boni stomachi* documenta refert. Burmannus ad h. l. *fraudes* interpretatur. Gesnerus de *receptu* quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, *cum paulatim subducimus et recipimus nos*, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. ὑπαγωγή· ὑποχώρησις.

Ἑπαγωγικὴ, περίοδος, *periodus dilatata, πλατεῖα, extensa longius*. Contraria est τρογγύλη καὶ πυκνὴ, *rotunda et constipata*. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 4. p. 964 et 1006. ubi vulgo legitur ἐπαγωγικὴ. Sed bene Sylburgius illud probasse videtur; et Reiskius quoque explicat *seductivam*, h. e. sinuosam, in recessus excurrentem, et κολπώδη, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικὸν alium sensum habet. vid. voc. ἐπάγωσα.

Ἑπαλλαγή. vid. voc. ἐπιτήμησις. cf. Quintil. VIII, 6. 23. Ciceron. Orat. Cap. 27.

Ἑπεξάίρεσις, figura eloc. Alexander περὶ σχημ. p. 577. ita explicat: ὅταν ὑπεξεσόμενόν τι πρόσωπον ἢ γένος τῶν λοιπῶν προκρίνομεν, περὶ δ' ποτ' ἂν ὁ λόγος ᾖ. Fortunatian. de Fig. p. 68. *quum aliquid in actione subtrahimus, quando id nobis periculosum est, quod nec adversarius proponit, vel ignorantia vel periculo communi*. Quintil. III, 6. p. 139. refert, quae in quaestionibus legalibus vulgo dicerentur κατὰ φητόν καὶ διάνοιαν, ab Aristotele dici κατὰ φητόν καὶ ὑπεξαίρεσιν, nomine minus usitato.

Ἑπεραττικίζειν, veteres Rhetores dixere de *nitimia Atticisimi affectatione*, in Atticarum quarundam vocum usu frequentiori inprimis conspicua. Sic Philostrat. Apollon. I, 17. ubi Olearius alia loca veterum attulit, quibus illa dicendi forma reprehenditur, ut Luciani Rhet. praec. p. 451. Tom. II. Lexiphan. p. 969. T. I. cf. Themistius Orat. I. Tales voces, quibus Atticismum affectare solebant, a Luciano nominantur, ἄττα, μῶν, ἀμυγέπη, λῶσε. Philostr. Soph. Lib. I. p. 503. τὸ ἀπειρόκαλον ἐν τῷ ἑπαιτικίζειν, βάρβαρον. cf. Cresoll. Theatr. III, 23. p. 334 199.

Ἑπερβατόν. Longinus Cap. 22. sic definit: λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τῆ κατ' ἀκολουθίαν πεποιημένη τάξις. Hermogenes περὶ μεθ. θεν. p. 32. τῆς σαφηνείας ὄργανον vocat, certe ita, ut dicti causam, quam auditor requirere videatur,

tur, mediam orator collocet: unde eandem ἐπένθουσιν et παρένθουσιν dicit. Gregor. ad h. l. Cap. 14. haec adnotat: ἔστι μὲν τὸ κατ' ὑπέρθεσιν, κάλλος, τὸ δὲ κατὰ παρένθουσιν, περιβολῆς. Alexander περὶ σχημ. p. 586. κατ' ἀνατροφὴν συλλαβῶν καὶ μορίων γίνεται, καὶ πάλιν λέξεως συνθέτε διασπειρομένων ἀπ' ἀλλήλων τῶν μορίων καὶ πάλιν λέξεως, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἐξῆς, μὴδὲ κατὰ φύσιν τιθεμένων. γίνεται δὲ ὑπερβατὸν καὶ πολλῶν τιθεμένων μεταξὺ λέξεων τῶν ὀνομάτων. Auctor Rhet. ad Alex. p. 257. σαφῶς δηλώσωμεν, ἀπὸ τῶν μὲν πραγμάτων, εἰ μὴ ὑπερβάτως αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα ἢ πραττόμενα ἢ πραχθησόμενα, πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν etc. — Eustathius ad Hom. Il. α'. p. 29. δύο εἶδη, inquit, τῆς ὑπερβάτης σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἐννοίας διακοπῆς, τὸ δὲ ἕτερον, ὃ ἐδὲ κυρίως ὑπερβατὸν ἐστίν, ἐν τῇ διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται. Idem ad Il. ι'. p. 773. τινὲς κριτικῶν ἔλεγον ὑπερβατὸν εἶναι τὸ ἔξω ἀντὶ τῆς καταθέων, ὑπερβατὸν λέγοντας ἐκείνοι τὴν τῶν τοιχείων μετάθεσιν, δι' ἧς τὸ θῆων, ἔξω γίνεται. Species etiam quaedam τῆς ὑπερβάτης est σύγχυσις, quam Quintilian. VIII, 2. 14. *mixturam* verborum appellat. Ciceroni de Orat. III, 52. *verborum concinna transgressio* dicitur. Quintil. IX, 3. 24. commemorat *hyperbaton*, „non illud quod inter tropos esse voluerunt, sed alterum, quod est eius figurae sententiarum, quae ἀποτροφῇ dicitur, simile, cum non sensus mutatur, verum forma eloquendi, ut *Decios, Marios, Magnosque Camillos, Scipiadas duos bello, et te, maxime Caesar.* Qui tam parva momenta nominibus discreverunt, μετάβασιν vocant.“

Ὑπερβιβάζειν, *traicere* verba, ut naturalis ordo, et τάξις immutetur. Vnde ὑπέρβασις et ὑπερβατὸν figurae oriuntur. v. Longin. Cap. 22. passim. Latinorum ex illo *transgressio* dicta, quae perversione et traiectione cernitur. v. Herenn. IV, 32.

Ὑπερέκπτωσις, *modum excedens licentia*, quae in poetis inprimis et fabularum usu locum habeat, a Longino Cap. 15. 8. dicta μυθική, καὶ τὸ πρὶν ὑπεραίρεσθαι. Vocem dictam esse ab ὑπερακρίπτειν, de iaculo, quod ultra lineam volat, Morus ad h. l. notavit.

Ὑπερόπτῃς, *fastuosus, tumidus* in oratione. Photius Bibl. Cod. 180. cui oppositus est ὁ κατεπτηγῶς, *abiectus, humilis*.

Ὑπεροχῇ. τὸ ἐν ὑπεροχῇ, *magnitudo, sublimitas*. Longin. Cap. 36.

Ἵπερτεταμένον, *celsitudo*, idem quod τὸ ὕψος in oratione Demosthenis, Longin. 12. 5. — ὑπερτεινόμενα, *nimis intenta*, ut in vitiosa hyperbole Longin. 38. In bonam partem dixit Cap. 10, 2. *valde intenta*, h. e. magna, et valida.

Ἵπερφυῶς, idem quod ὑψηλῶς, θαυμασίως, ἀξιοματικῶς, *splendide, magnifice*. Longin. Cap. 40.

Ἵπερφωνεῖν, vid. in voc. εὐτομία.

Ἵποβολή, λόγων, *materies dicendi*, apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 21.

Ἵπογραφή, forma dicendi *παθητική*, cum res, praecipue in narrationibus, vivis veluti coloribus picta proponitur. Apfines in Art. Rhet. p. 694. λέγω δὲ ὑπογραφὰς τὰ τοιαῦτα, οἰκίας κατεσκευασμένας, τείχη περιηρημένα. Hesych. ὑπογράφειν· τυπᾶσθαι. Suidas: ὑπογραφή, λόγος σύντομος, δηλωτικός τῶν συμβεβηκότων. Theophil. Coryd. ἐκθ. ῥητορ. ap. Fabric. l. c. ὑπογραφή ὅρος ἐστὶν ἀτελῆς καὶ οἶον πεπηρωμένος, τὸ τί ἐστὶν, ἢ τοι τὰ ὑποκειμένα ἐστὶν κατὰ τινὰ τυπώδη τῇ τῶν συμβεβηκότων περιγραφῇ ἐκφανιζόμενος. Hanc formam inter τύπας ἐσιώδεις, quos vocant, numerat, de quibus vid. in voc. ἐσία.

Ἵπόγυιος. ἐξ ὑπογυίας λέγειν, *ex tempore, sine praeparatione dicere*. Longin. Cap. 18. fin. ubi opponuntur τὰ ἐσκεμμένα, quae meditato dicuntur. vid. σκέπτεσθαι.

Ἵποδιαίρεσις, Hermogeni dicitur peculiaris forma, qua in exordio orator utitur, criminum, quae in iudicium venerunt, dividendorum et tractandorum. Itaque Lib. I. περὶ εὐρ. disputat περὶ τῶν ἐξ ὑποδιαίρεσεως προσιμίων, h. e. de exordiis quae ex subdiviſione sumuntur. Ea fit acuta divisione generis in species, et differt a μερισμῷ s. τομῇ, quae est totius in partes. Aliud genus ὑποδιαίρεσεως ex Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 124. disciplina adhibetur ad efficaciam argumentis conciliandam, et proprie in causis iudicialibus locum habet, ut, si quis accusatus est trium filiorum internecionis, sententia haec: *tres filios interfecit*, ita in suas partes dividitur, ut fere ex singulis sententiae verbis argumenta ducantur, et criminis magnitudo demonstretur. Hanc tractationem similem esse ait τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, quae Aristoteles in Topicis dixit τὰ κοινῶς συμβεβηκότα. Cicero adiuncta, vel *consequentia*. Scholiastes tamen ad h. l. Hermog. p. 356. haec

haec notat: διαφέρει δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ ἀξυποδιαυρέσει προοιμῶ εἰς δύο διαυρῶν τὸ ἐγκλημα, καὶ ἐν ἐκατέρῳ δίκαιον εἶναι φησι τὸν κατηγορέμενον δίκην δῆνα, καὶ ἄμφω δὲ πέπρακται· ἡ δὲ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐξ υὑποδιαυρέσει κατασκευῇ τὸ ἀδρόον διαυρεῖ εἰς ἐλάττονα, μὴ πραχθέντα δὲ, ἄξιον ἀπρδεικνῦσα καὶ ἐν ἐκείνοις, εἶπερ εἶχον πραχθῆναι, δῆνα τὸν κατηγορέμενον δίκας. Hermogenis disciplinam de τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους diiudicavit Vlpianus ad Demosth. παραπρεσβ. p. 233 sq. cf. Schol. ad Hermog. διαυρ. εασ. p. 125. Ald. ubi Marcellinus: ἔτω κέκληται τετὶ τὸ κεφάλαιον, ἐπειδὴ πανταχῶς εὑρίσκεται καὶ ἐν προοιμίοις, καὶ ἐν ἐπιλόγοις, καὶ μέγιστον ἐν τῷ ὁ κατήγορος ἰσχύει. Ex instituto de hoc κεφαλαίῳ agit Hermog. p. 24. περὶ εασ. ed. Ald. ubi locus, e quibus ducatur, hos fere numerat: τίς, τί, πῶς, πότε, διατί. Ad hunc locum Syrianus p. 134. ὠνόμασαι μὲν ἔτως, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὰ ζητήματος μέχρι τέλους, ταῦτά ἐστι τὰ ἐξεταζόμενα. Ibi Syrianus subtiliter quoque definit, quomodo hoc genus demonstrationis differat a τῇ ἐλέγχων ἀκρίσει et a διηγήσει, in quibus quamvis etiam τὰ περιστατικά locum habent, tamen illud prius maiorem κατασκευὴν et αὔξῃσιν admittit et postulat. Sopater ad Hermog. l. c. p. 207. cum προβολῇ confert, quae in statu definitivo est quaedam forma ἐξηγήσεως. Deinde Hermog. Lib. I. περὶ εὔρεσ. τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους Φιλοτιμίαν appellat brevem et concinnam rei, quam tractes, recensionem, τὴν ἐν συντόμῳ ἀπαγγελίαν τῶ σκοπῷ, ut explicat Scholiastes p. 358.

Τποδιασολή, in pronuntiatione dicta est, cum sermo in aliquo loco *susinetur*. Ab ea diversa ὑποσυσολή, cum sermo *suspenditur*, et denique ὑποσιγμή, cum *deronitur*. vid. Quintil. XI, 3. 35.

Τποδιήγησις, ea narrationis forma, qua simul cum rebus, etiam eorum, qui gefferunt, voluntates, consilia, et causas exponimus. Anonym. de Rhetor. ed. Fisch. p. 196. — Fortunatian. in Art. Rh. p. 62. Pith. ita explicat: *quando quaestionem narrationis modo approbamus*. Fortasse similis forma est ὑποδηλώσεως, quam Socrates apud Platonem in Phaedro p. 364. ab Eueno Pario in artem rhetoricam inductam dicit. — Eustath. ad Il. Hom. v. p. 771. ἐστὶ δὲ ὑποδιήγησις, ὅτε διηγείται τις ὁμοίον τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι.

Τπόθεσις, 1) *disertatio, eine Abhandlung* Dionys. Comp. Cap. 4. 2) *argumentum* s. materia, quam in aliquo

quo libro tractamus, *der Gegenstand, der Stoff*, ut Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 767. ubi hoc primum historiae scribendae praeceptum statuit, ut sibi quis eligat materiem pulcram et lectu incundam, *ὑπόθεσιν καλὴν καὶ πεχαρισμένην τοῖς ἀναγνώστοις* cf. Demetr. Eloc. §. 76. ubi et ὕλη dicitur, et Longin. Cap. 38. Plutarchus etiam *διάθεσιν* dicit, ut in Vita Bruti Cap. 23. ubi tamen de argumento alicuius picturae sermo est. — 3) *quaestio finita* rebus et personis, qualis in orationibus forensibus requiritur, et opposita est τῇ *θέσει*, quae est disquisitio indefinita et universalis, cuius vim et indolem separatim suo loco declaravimus. Scholiastes in Aphthon. *ἐξήγησιν τῆς νόμου εἰσφορᾶς* ita interpretatur: *ὑπόθεσις ἐστὶ ζήτησις πολιτικὴ ἐφ' ὧρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων τὴν ἀμφισβήτησιν ἔχουσα, καὶ ἀκωλύσα τινα παρὰ τῶν ἀκούοντων μετὰ τὸν λόγον ἐνέργειαν*. — 4) forma dicendi conditionalis, s. mentio rei, quae neque facta est, neque iam est, sed fingitur a rhetore, si hoc vel illud fiat, aut consequatur. vid. Anonym. de Rhet. ap. Fisch. p. 201. Vnde dicuntur argumenta duci καὶ *ὑπόθεσιν*, h. e. fingendo aliquid, quod, si verum sit, aut solvat quaestionem aut adiuvet, ut ait Quintil. V, 10. p. 230. — τὸ *πλατὸν ἐπιχείρημα* appellare videtur Hermog. *περὶ εὐρ.* Lib. III, 10. Idem a Minutiano Rhetore *ἀνακλασμὸν* dici, contendit Capperoner. ad Quintil. l. c.

Ἵποκατασκευάζεσθαι, Demetrio Eloc. §. 224. dicitur ἡ *ἐπισολή*, quatenus aliquo artificio et ornatu opus habet. vid. vocc. *κατασκευάζειν*, et *κατασκευή*. Contrarium est τὸ *αὐτοσχεδιάζειν*.

Ἵποκείσθαι. *ὑποκείμενα πράγματα*, res ad discendum propositae, s. αἱ *ὑποθέσεις*, Aristot. I, 1. et alibi passim.

Ἵπόκρισις, *actio* oratoria, quae fit vultu, corpore, gestibus et voce, traducto vocabulo ab arte histrionum, quorum τὸ *ὑποκρίνεσθαι* proprium est. Sic Demetrius Eloc. §. 193. *Μένανδρον ὑποκρίνοντα*, *Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν*, Menandri scripta aguntur in scena, h. e. magis scenae et actioni histrionicae quam lectioni privatae conveniunt et aptae sunt; Philemonis leguntur. Vnde et *ὑποκριτὰς* Aristoteles Lib. III, 1. dixit oratores, quatenus actione illa valent. cf. Dionys. de vi Demosth. Cap. 53. p. 1117. Demetr. Eloc. §. 195 et 271. ubi *ὑπόκρισις* et ὁ *ἀγων*

ὁ ἀγὼν iunguntur. Eustathius ad Hom. II. η'. p. 687. notat: ἐστὶ δὲ ὑποκρινόμενος καὶ ὑποκριτὴς παρὰ τοῖς ὑπερογενέσιν ῥήτορσι, ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων, ἢ πράττων, μηδὲ, ἅπερ Φρονεῖ. — Apud Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 13. est μετὰ ὑπόκρίσεως εἰπεῖν τὰς λόγους, orationes declamare, cum actione et gestibus et voce. cf. id. de vi Demosth. Cap. 22. p. 1023. In illa ὑπόκρίσεως notione definienda veteres Rhetores omnes consentiunt. Ita Eustath. ad Hom. Odyss. ε'. p. 1496. ἐστὶ κατὰ τὰς παλαιὰς ὑπόκρισις, διάθεσις φωνῆς καὶ σχήματος, πιθανή, πρέπασα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. Apfines Art. Rhet. p. 715. ὑπόκρισις ἐστὶ μῆμησις τῶν κατ' ἀλήθειαν ἐκείνῳ παρισταμένων ἡθῶν καὶ παθῶν καὶ διαθέσεων, σώματος τε καὶ τόνου φωνῆς προσφορά τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι. Singularem autem τῆς ὑπόκρίσεως vim significat his quae sequuntur: ὑπόκρισις ἀπάτῃ δελεάζουσα κατέλκει τὴν γνώμην τῷ κριτῇ πρὸς τὸ δοκεῖν τῷ λέγοντι. Quae quidem significatio apta videtur loco Pseudo-Plutarchi, qui de Hyperide oratore ita iudicat: λέγεται ἄνευ ὑπόκρίσεως δημηγορῆσαι, καὶ μόνον διηγείσθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τέτοις ἐκ ἐνοχλεῖν τὰς δικαστάς. Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 7. illius duas partes commemorat προσφορὰν καὶ διάθεσιν, quarum illa ad elocutionem haec ad gestificationem, quam Eustathius διάθεσιν σχήματος dixerat, pertinet. Latini in univ. pronuntiationem appellant, cuius duas partes, vocis figuram, et corporis motum, faciunt, ut est apud Auct. ad Herenn. III, 11.

Ὑποκριτικός. λέξις ὑποκριτική, genus dicendi, in quo actio oratoris valere debet, una cum affectuum morumque notatione. Hoc genus orationes iudiciales et contentiosae inprimis postulant; vnde Aristotelis praeceptum est: ἀγωνισικὴ λέξις, ἡ ὑποκριτικωτάτη Rhetor. Lib. III, 12. Mox apud eundem τὰ ὑποκριτικά dicuntur formae et figurae dicendi, quarum vis et effectus actione (τῇ ὑπόκρίσει) inprimis cernuntur, v. c. τὸ ἀσύνδετον, quae forma, si non cum actione et affectu quodam enunciatur, sed legitur tantum, vim fere nullam habere solet. Hoc idem docet Demetrius Eloc. §. 193. ἐναγώνιος μᾶλλον ἢ διαλελυμένη (h. e. ἀσύνδετος) λέξις, ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ὑποκριτικὴ καλεῖται. Paullo post §. 195. ὑποκριτικὰ θεωρήματα sunt ea genera argumentorum vel ὑποθέσεων, quae oratoris actionem postulant et augent: διαμόρφωσις πρὸς τὸν ὑποκριτὴν πεπειγμένη, Stoff für den Redner.

Ὑπο-

nones fiunt; 2) res parvas tractare debemus περιττῶς atque exaggerare dicendo. Vtrumque genus τραγωδεῖν et τραγικῶς λέγειν dicitur apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 66 sqq. ad quem locum Gregorius Cap. 33. τὸ τραγικῶς λέγειν, inquit. ἐστὶ τὸ μετὰ πάθους ἐκφράζειν τὰ πράγματα καὶ ἐλσεινολογεῖσθαι· τραγωδία γάρ ἐστι συμφορῶν μετὰ θρήνης ἀπαγγελία, ἔργον δὲ τραγωδίας, πάθος κινεῖν καὶ εἰς θρήνης καὶ δάκρυα. Huc pertinet, quod Philostratus in Vita Hippodromi Soph. Nicagoram refert *tragoediam* dixisse σοφιστῶν μητέρα. Idem in Vita Scopel. p. 518. προσέειπετο μὲν ἂν ἅπασιν ποιήμασιν· τραγωδίας τε καὶ ἐνεφορεῖτο ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν διδασκάλου (Aeschinis) μεγαλοφωνίαν. Hanc ex tragoediarum tractatione Aeschinem nactum Demosthenes quoque agnoscit. Quare et Philostr. de Adriano p. 590. τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀταμεινῶς τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

Τραχύνειν, τὸν λόγον, *exasperare orationem* dicuntur metaphorae, quae modum excedunt; *harte, gewagte, unnatürliche Metaphern*. Ergo illud contrarium vitium est τῷ σεμνὸν ποιεῖν τὸν λόγον. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 68. ubi eandem rem his quoque verbis enuntiat: εἰ δὲ ὑπερβαῖεν ἐπὶ πλέον αἱ τροπαί, σκληρότερον ποιῶσι τὸν λόγον. Seneca Epist. 114. *Quidam compositionem prae fractam et asperam probant, disturbant de industria, si quid placidius effluxit, nolunt sine salebra esse iuncturam, virilem putant et fortem, quae aurem inaequalitate percutiat.*

Τραχύτης, λόγος, *asperitas orationis*, varie dicitur pro variis orationis partibus, ex disciplina quidem Hermogenis περὶ ἰδ. Lib. I. p. 82. habetque γλυκύτητα sibi contrariam. Ergo in *sententiis* locum habet tum, cum v. c. aliquis inferior in superiorem graviter invehitur reprehendens vel exprobens, τραχεῖαι ἐννοιαὶ εἰς πᾶσαι ἐπιτίμησιν ἔχουσαι ἀπαρακαλύπτως. In *verbis* (ibid. p. 86.) τραχύτης vel e translatione dura, vel e sono et significatione elucet. *Formae dicendi*, (σχήματα,) asperae fiunt, cum imperative enunciantur aut cum interrogatio reprehensionis causa adhibetur (p. 88.) *Membra* (κῶλα) orationis aspera redduntur, nimia brevitate, quae κόμματα dicunt. Vlpianus ad Demosth. περὶ συνθῆκ. Ἀλεξ. p. 135. τῷ λόγῳ πολιτικῶ τριβuit γοργύτητα καὶ τραχύτητα, opponitque τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον; ubi vereor, ne legendum sit vel ταχύτητα vel βραχύτητα, nisi velis τραχύτητα ita explicare, ut vis quaedam et alacritas vehementior signi-

significetur, cui recte opponitur τὰ ὑπτίαν, h. e. illud genus dicendi, in quo omnia sunt lenta, remissa, nervis et robore carentia. Addimus locum Plutarchi in Cat. min. Cap. 5. ad definiendam τῆς τραχύτητος vim valde aptum, ubi de Catonis eloquentia: ὁ λόγος νεαρὸν μὲν ἔδεν, ἐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὀρθίος, καὶ περιπληθὴς καὶ τραχύς· ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγαθὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχε τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἦθος αὐτῷ καταμινύμενον ἡδονὴν τινα καὶ μειδίαμα τῷ σμυνῶ παρεῖχεν ἐκ ἐπ' αὐτῷ. Quo in loco τραχύς λόγος manifeste est ratio dicendi *gravis, virilis, robusta, severa*, nihil habens *νεαρὸν* ex illa concinnitate, quae fit ornandi studio. Itaque cum plerumque illa ratio parum suavitatis habere soleat, diferte Plutarchus addit hanc suavitatem orationi Catonis venisse τῷ ἦθει ad-iunctione, ubi, quod antea τραχὺ dixerat, τὸ σεμνὸν dicit: *männliche, gesetzte, ernste Beredsamkeit, im Gegensatz des gezierten, geputzten, und mit Flitterstaat überladenen Vortrags*. Quare sola, opinor, technologiae graecorum rhetoricae ignoratio fecit, ut Moses Solanus olim locum Plutarchi sollicitaret, putaretque pro τραχύς, βραχύς, aut pro βραχύτητι, τραχύτητι legendum. Scilicet, ut supra vidimus, etiam ἡ βραχύτης servit τῇ τραχύτητι, eamque adiuvat, ex veterum Rhetorum sententia. vid. quae ad voc. βραχυλόγος et γοργότης dicta sunt. Huc alius quoque locus Plutarchi pertinet in Vit. Demetrii Cap. 28. Φύσει δὲ βαρὺς ὢν καὶ ὑπερόπτης, καὶ τοῖς λόγοις ἐχ' ἦταν, ἢ τοῖς πράγμασι, τραχύς, πολλὰς καὶ νέας καὶ δυνατὰς ἰδέας ἐξηγείσκει καὶ παρᾶξυνε. Sed revertamur ad Hermogenis disciplinam, cui et *compositio verborum* aspera fit ex concursu hiulco vocalium et verborum collocatione ea, quae suavitati elocutionis contraria est, adeoque dissona, impedita, et aures offendente. Praeterea τραχύτης differt a σφοδρότητι, de qua alio loco diximus. — Apud Aristid. περὶ πολ. λογ. p. 658. τραχεῖα opponuntur τοῖς πραότεροις. Photius Bibl. in censura Damascii Cod. 181. τὴν ἰδέαν τραχεῖαν ita definit: δι' ἧς τραχύνεται ἡ ἡχώ, καὶ δὴ καὶ ὅση πλατύνει τὴν Φωνήν, qua pronuntiatio asperior, et vox *vastior redditur*. Cicero Orat. Cap. 16. *duritatem* et *severitatem* quandam verborum, et orationis quasi moestitiam, lenitati, aequabilitati, puro cuidam et candido generi dicendi opponit.

Τρέχειν, de rhythmo velociori, ut trochaico Her-
mog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 206. τρέχει ὡς ὄντως ἐν τέτοις ὁ
Ζ 3 ῥυθμός.

ῥυθμός. Vnde τροχερός ῥυθμός vocatur Aristot. Rhet. III, 8. 2.

Τρίδος. τὰ ἐκ τριόδου ῥήματα, verba trivialia, plebeia. Phot. Bibl. Cod. 180. ubi de συνθήκη ἀπημελημένη, de dictione abiecta et neglecta loquitur.

Τροπή, *conversio*, unde fiunt tropi et metaphorae. Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 206. τροπή ἐστὶ τὸ μὴ ἐξ ὑποκειμένου πράγματος, ἀλλ' ἁπορίας δὲ σημαντικὸν ὄνομα θεῖναι etc. Aliis τρόπος dicitur. vid. Capperon. ad Quintil. VIII, 6. ubi Tryphonis Gramm. ex MS. Reg. definitiones adfert. Plutarch. in Homero: ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπή καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως σχῆμα. Antea ἐξαλλαγήν dixerat. Alexander Rhet. περὶ σχήμ. p. 574. διαφέρει σχῆμα τρόπος, ὅτι ὁ μὲν τρόπος περὶ ἓν ὄνομα γίνεται ἀρετή. Vnde τροπικὴ διάλεκτος, *figurata locutio*, *tropica*. Dionys. Comp. Cap. 3. et alibi. — cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. IV. p. 81.

Τρυφερός. ὀνόματα τρυφερά, vocabula *elegantia*, *nitida*, fuco oblita ex nimio ornatu, quae et ἀνθηρά, ut iunxit Plutarch. de audit. et ἑταιρικά appellata sunt. vid. Crefoll. Theatr. III, 23. et voc. μαλακός. ἀνθίζειν.

Τυμπανίζειν. Rhetoribus dicebantur, qui nimio impetu et veluti furore dicendi, et excessu ἐνθουσιασμοῦ in dicendo, declamando, et gestibus uterentur. v. Philostr. Vit. Scopel. p. 510. Vnde *tympana eloquentiae* dixit Quintilianus V, 12. p. 245. Graeci etiam βακχείαν, et παρένθυρσον, de quibus suo loco exposuimus. Idem κορυβαντιάων ap. Themistium Orat. I. ubi τῷ ἐξιστάναι iungit. cf. Crefoll. Theatr. I, 15. Quintilianus autem l. c. *tympanorum* voce usus esse videtur, ut effeminatam declamatorum eloquentiam notaret, nervis et robore virili destitutam, unde illis *arma* opponit. Nam tympana effeminatorum Deae Phrygiae sacerdotum Bacchantiumque mulierum instrumenta erant: quamvis iisdem et furor et ille, quem supra nominavimus ἐνθουσιασμός proprius fuit. vid. Gesner. ad loc. Quintil.

Τύπος, τῶν σχημάτων, *forma*, *der Schnitt*, ut: τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, eadem semper forma periodos complecti, *die Perioden gleichsam über einen und denselben Leisten schlagen, nach einerley Schmitte arbeiten*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 3. —
τύπος

τύπος πραγματικός est ea pars libelli, quae res gestas tractat et enumerat, diversa ab altera parte, quae in elocutione solummodo et ratione dicendi versatur. Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. etc. Alibi τὸν πραγματικὸν appellaverat de quo supra diximus. — τύπος ἐπιστολικός, methodus epistolae scribendae, *der Briefstyl, die Manier, welche der Brief erfordert*. Sic Demetr. §. 230. Ἀριστοτέλης γὰρ ὡς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τῷ τύπῳ ἐπιστολικῷ. Photius Bibl. C. 86. ἐπιστολικῶν τὸν vocat. Denique τύποι etiam dicti sunt pro *Commentariis literariis*, privato usui destinatis, in quibus oratores orationes suas consignabant antequam editio, ἢ ἔκδοσις, sequebatur. Ita Phot. Cod. 265. de oratione aliqua Demosthenica, quae non edita sit in publicum: ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Paulo post pro τύποις dicit ὑπομνήματα, *commentaria*.

T

Τβριστική, διήγησις, narratio iniuriae alicui factae, *Geschichtserzählung des begangenen Verbrechens, dessen einer angeklagt wird*. Dionys. Demosth. Cap. 11. p. 983.

Τγρὰ, λέξις, Dionysio de vi dic. Demosth. Cap. 20. p. 1013. est *dictio fluida*, quae molliter aures tangit: itaque addit, ὁμαλή, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀποφθιτὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, *instar olei sine strepitu et remora in aures influens*. Opposita est γενναῖα, τραχεῖα, πικρὴ, *rauer, stockender, harter Ausdruck, im Gegensatze des weichen, fließenden, milden*. Longino 34, 3. Demosthenes dicitur ὑγρὸς, h. e. Moro interprete, *mollis, tractabilis*, vel ut Cicero dixit de Orat. II, 15. *cuius oratio fusa et tracta est, et cum lenitate aequabili profluit*. Plutarch. in Pericle Cap. 5. τὸ ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμεσσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς iungit.

Τδαρής, χαρακτήρ, ratio dicendi *diluta, infirma, schwacher, wässeriger Styl*. Dionys. in Iud. Din. Cap. 11. iungitur τῷ ἀθενεῖ et ψυχρῷ, et mox τῷ κεχυμένῳ, qui et ipse dilutus et invalidus est. Sic Aristot. Poet. Cap. 6. ὑδαρὴ μύθον vocat fabulam nimis latam et productam, τῷ τῷ μέτρῳ μήκει. Huic omni generi oppositum est, quod Cicero in Bruto Cap. 84. *solidum et exsiccatum* orationis genus dixit, metaphora ducta, ut Ernestius docuit, a cibo solido et sicco, qui opponitur molli et iurulento, estque

saluber inprimis. Hinc et Quintil. II, 4. 5. *sicca et severa* coniungit, h. e. solidiora.

Ἑπαγωγὰ. Quintilian. VI, 3. 300. ad *iocos gratos*, et veluti *boni stomachi* documenta refert. Burmannus ad h. l. *fraudes* interpretatur. Gesnerus de *receptu* quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, *cum paulatim subducimus et recipimus nos*, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. ὑπαγωγή· ὑποχώρησις.

Ἑπαγωγικὴ, περίοδος, *periodus dilatata, platea, extensa longius*. Contraria est *τρογγύλη καὶ πυκνή, rotunda et constipata*. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 4. p. 964 et 1006. ubi vulgo legitur ἐπαγωγικὴ. Sed bene Sylburgius illud probasse videtur; et Reiskius quoque explicat *seductivam*, h. e. sinuosam, in recessus excurrentem, et *κολπώδη*, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικόν alium sensum habet. vid. voc. ἐπάγεσθαι.

Ἑπαλλαγή. vid. voc. ἐπιτμήσις. cf. Quintil. VIII, 6. 23. Ciceron. Orat. Cap. 27.

Ἑπεξαίρεσις, figura eloc. Alexander περὶ σχήμ. p. 577. ita explicat: ὅταν ὑπεξελόμενόν τι πρόσωπον ἢ γένος τῶν λοιπῶν προκρίνομεν, περὶ δ' ποτ' ἂν ὁ λόγος ᾖ. Fortunatian. de Fig. p. 68. *quum aliquid in actione subtrahimus, quando id nobis periculosum est, quod nec adversarius proponit, vel ignorantia vel periculo communi*. Quintil. III, 6. p. 139. refert, quae in quaestionibus legalibus vulgo dicerentur κατὰ ρητὸν καὶ διάνοιαν, ab Aristotele dici κατὰ ρητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, nomine minus usitato.

Ἑπεραττικίζειν, veteres Rhetores dixere de *nitimia Atticisimi affectatione*, in Atticarum quarundam vocum usu frequentiori inprimis conspicua. Sic Philostrat. Apollon. I, 17. ubi Olearius alia loca veterum attulit, quibus illa dicendi forma reprehenditur, ut Luciani Rhet. praec. p. 451. Tom. II. Lexiphan. p. 969. T. I. cf. Themistius Orat. I. Tales voces, quibus Atticisimum affectare solebant, a Luciano nominantur, ἄττα, μῶν, ἀμηγέπη, λῶσε. Philostr. Soph. Lib. I. p. 503. τὸ ἀπειρόκαλον ἐν τῷ ἑραττικίζειν, βάρβαρον. cf. Crescoll. Theatr. III, 23. p. 334 199.

Ἑπερβατόν. Longinus Cap. 22. sic definit: λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τῆ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις. Hermogenes περὶ μεθ. δειν. p. 32. τῆς σαφηνείας ὄργανον vocat, certe ita, ut dicti causam, quam auditor requirere videatur,

tur, mediam orator collocet: unde eandem ἐπένθεσιν et παρένθεσιν dicit. Gregor. ad h. l. Cap. 14. haec adnotat: ἔστι μὲν τὸ κατ' ὑπέρθεσιν, κάλλος, τὸ δὲ κατὰ παρένθεσιν, περιβολῆς. Alexander περὶ σχημ. p. 586. κατ' ἀνατροφὴν συλλαβῶν καὶ μορίων γίνεται, καὶ πάλιν λέξεως συνδέτε διασπειρομένων ἀπ' ἀλλήλων τῶν μορίων καὶ πάλιν λέξεως, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἐξῆς, μηδὲ κατὰ φύσιν τιθεμένων. γίνεται δὲ ὑπερβατὸν καὶ πολλῶν τιθεμένων μεταξύ λέξεων τῶν ὀνομάτων. Auctor Rhet. ad Alex. p. 257. σαφῶς δηλώσομεν, ἀπὸ τῶν μὲν πραγμάτων, εἰ μὴ ὑπερβάτως αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα ἢ πραττόμενα ἢ πραχθήσόμενα, πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν etc. — Eustathius ad Hom. Il. α'. p. 29. δύο εἶδη, inquit, τῷ ὑπερβάτε σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἐννοίας διακοπή, τὸ δὲ ἕτερον, ὃ εἰς κυρίως ὑπερβατόν ἐστιν, ἐν τῇ διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται. Idem ad Il. ι'. p. 773. τινὰς κριτικῶν ἔλεγον ὑπερβατόν εἶναι τὸ ἔθων ἀντὶ τῷ καταδέων, ὑπερβατόν λέγοντας ἐκείνοι τὴν τῶν τοιχείων μετάθεσιν, δι' ἧς τὸ θῆων, ἔθων γίνεται. Species etiam quaedam τῷ ὑπερβάτε est σύγχυσις, quam Quintilian. VIII, 2. 14. *mixturam* verborum appellat. Ciceroni de Orat. III, 52. *verborum concinna transgressio* dicitur. Quintil. IX, 3. 24. commemorat *hyperbaton*, „non illud quod inter tropos esse voluerunt, sed alterum, quod est eius figurae sententiarum, quae ἀποστροφῇ dicitur, simile, cum non sensus mutatur, verum forma eloquendi, ut *Decios, Marios, Magnosque Camillos, Scipiadas duos bello, et te, maxime Caesar. Qui tam parva momenta nominibus discreverunt, μετάβασιν vocant.*“

Ἵπερβιβάζειν, *traicere* verba, ut naturalis ordo, et τάξις immutetur. Vnde ὑπέρβασις et ὑπερβατόν figurae oriuntur. v. Longin. Cap. 22. passim. Latinorum ex illo *transgressio* dicta, quae perversione et traiectione cer nitur. v. Herenn. IV, 32.

Ἵπερέκπτωσις, *modum excedens licentia*, quae in poetis inprimis et fabularum usu locum habeat, a Longino Cap. 15. 8. dicta μυθική, καὶ τὸ πικρὸν ὑπεραίρυστα. Vocem dictam esse ab ὑπερεκπίπτειν, de iaculo, quod ultra lineam volat, Morus ad h. l. notavit.

Ἵπερόπτῃς, *fastuosus, tumidus* in oratione. Photius Bibl. Cod. 180. cui oppositus est ὁ κατεπτηχῶς, *abiectus, humilis*.

Ἵπεροχῇ. τὸ ἐν ὑπεροχῇ, *magnitudo, sublimitas*. Longin. Cap. 36.

τεταμειμένως αὐτῇ (scil. τῇ Φράσει vel διαλέκτῳ) χρησθῆται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ εἰς συγκριτοῦς εἰς ἑτέρων· ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τὰς καιρὰς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. Sic et apud Philostr. Vit. Soph. I. p. 522. τὸ ταμεινεῖσθαι, opponitur τῷ μεθεύειν περὶ τὰς ἡδονάς. vid. voc. μεθεύειν.

Τετράγωνος. Dionys. Hal. in Iud. Isaei Cap. 19. Anaximenem Lampfacenum dicit ἐν ἀπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βεβλόμενον, h. e. voluisse in omnibus dicendi generibus, universisque eloquentiae partibus artificem videri, perfectumque scriptorem: itaque eum historias scripsisse, et Commentarios in Homerum, et institutiones Rhetoricas, et orationes pro concione habuisse. Facilis intellectu metaphoraе causa, a cubo translata, cuius in singulis partibus par ambitus et latitudo est. Sic apud Photium Bibl. Cod. 1073. Damascius de Agapio: τετράγωνος τὴν σοφίαν, h. e. ad omne genus sapientiae et doctrinae paratus, et promptus. Hic sensus e contextu patet. Lubet hic locum Scholiastis Thucyd. VI, 27. p. 395. adscribere, ubi cum mentio facta esset τῆς τετραγῶνης ἐργασίας, statuae Mercurii quadratae, ille haec commentatus est: ἐπεὶ Φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγῳ καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τὸτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῆς τετραγῶνες καὶ κυβοειδεῖς κατεσκευάζον, αἰνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐφ' ᾧ μέρη πέσῃ πανταχόσε βάσιμον καὶ ὀρθίαν ἐστὶ· ἔτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοίᾳ ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ· τὸ ψεῦδος δὲ πολύχεν καὶ πολυσυχιδές. Sed haec Scholiastis commentatio magis illum vocis usum explicat, quo nonnulli veterum τετράγωνον dixerunt *virum bonum, constantem, gravem*. Ita Aristotel. Rhet. III, 11. Ethic. ad Nicom. I, 10. et Plato in Protag. (Opp. T. III. p. 155. ed. Bip.) λέγει περὶ Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τῷ Θετταλῷ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθῶς γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγῃ τετυγμένον. Pluribus hunc locum tractavit vocemque illam explicavit Grulichius in Disfert. Neostad. ad Orl. 1792. scripta. Suidas etiam τετράγωνος, εὖσαθής, ἐδραῖος.

Τετριμμένα, ὀνόματα, trita verba, qualia adhiberi solent in soluta vulgarique oratione. Dionys. de Compos. Cap. 25. p. 196. περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔτω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἡμισοποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης.

Τέχνη,

Τέχνη, λόγων. 1) Ars rhetorica, vel systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum. Aristot. I, 1. οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λυκιμνίς Lib. III, 13. — τέχνηαι ῥητορικάι ap. Dionys. de Comp. Cap. 1. — κανόνες τῶν τεχνῶν, *praecepta artis rhetoricae* id. in Iud. Lyf. Cap. 24. quas τεχνολογίας vocat Longin. Cap. 2. et παραγγέλματα τεχνικά. cf. Diog. Laert. Socrat. §. 5. Cicer. ad Attic. IV, 16. — οἱ τεχνικοί etiam sunt Rhetores, magistri dicendi apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 26. vid. Gell. N. A. XVII, 5. et ibi Conr. Crefoll. Theatr. III, 1. p. 152. Quintil. II, 13. Hanc τέχνην Scholiastes Aristoph. Nub. 317. definit σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγεμνασμένων, systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus: ubi vid. nott. Kusteri. Sic fere et Sext. Empir. Antirrh. Lib. II. p. 290. negans Rhetoricam esse τέχνην. cf. Cic. de Orat. I, 23. 2) τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur *artificium rhetoris*, quoad arte sua persuasionem vel efficit vel adiuvat, *Kunstgriff, Kunstmethode, welche im Verborgenen wirkt, und so die Absicht des Redners befördert*; ap. Dionys. Art. Rhet. XI, 9. p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη h. e. *sententia aperta*, quae demonstratione et argumentis fidem facit: ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρησίμου ἔχει τὸ εἰς ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούσαι. Simili sensu Thucydides a Marcellino in eius vita dicitur πολὺς ἀνὴρ τέχναίς καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνονογραφικὰ λόγοι Dionysio Iud. Isaei Cap. 20. appellantur orationes, quae exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eademque ἐπιδεικτικοί. 3) τέχνηαι sensu maligniori Isaeo eiusque discipulo Demostheni tributae a nonnullis, qui fraudum et malitiosae calliditatis cuiusdam eos incusabant: *Ränke, Kniffe*. Ita Dionys. in Iud. Isaei Cap. 4. ubi τῇ γοητεία, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ, et κακίᾳ illae τέχνηαι attribuantur.

Τεχνικὴ, λέξις, *verbum artis*, ut cum Graeci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene Laert. Cap. 52. varia dictionis genera statuens, τὸν λόγον τεχνικὸν a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formae dicendi ex singulis artibus appellantur, ut νομικά, γεωργικά, μουσικά. vid. Gregor. ad Hermog. l. c. Cap. 2.

Τήρησις, *observatio exemplorum* e veteribus, unde praecepta artis formantur. Sic Hermog. Lib. IV. περὶ εἰρ. p. 166. et τὸ τηρεῖν eodem sensu.

Τμησις, fig. est *simplicis verbi sectio, aut minus compositi, una dictione vel pluribus interiectis*. Bedae Presbyt. de Trop. p. 351. ea definitio est. Dicitur et διάλυσις; Quintiliano *divisio*. Alii Grammatici, *dissectionem, intercisionem, sectionem* vocant. vid. plura apud Vossium Institt. Rhet. V. p. 315. Ei contraria est σύνθεσις, cum ex duobus verbis, praeter morem, unum conflatur, etiam ὑφ' ἐν dictum. vid. Voss. l. c. p. 317.

Τμητικός. τὰ τμητικὰ in oratione dicuntur, quae cum eleganti brevitate, et concise enunciantur, quatenus opponitur elocutio periodica, lenta et continua. Sic Vlpianus ad Demosth. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. συνθηκ. p. 135. ad λόγον πολιτικὸν refert γοργότητα, τραχύτητα καὶ τὰ τμητικὰ, eisque contraria facit τὸ ὑπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον: *der rasche, kurzgefaßte Vortrag, im Gegensätze des periodischen, weiterschweifigen*. Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. hanc formam τὸν τμητικὸν τύπον appellat, hoc est, ut interpretatur Scholiast. p. 404. τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκῶντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαίρειν. cf. quae dicta sunt ad voc. γοργότης, ἀναβεβλημένον, συντέμνειν.

Τόλμημα, λεκτικόν, *audacia* elocutionis, qualis v. c. in hyperbole esse solet. Longin. 38. 5. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 658. ubi ἡ ἀσφάλεια opponitur.

Τόλμη, in oratore est *audacia*, qua non terretur, aut confunditur concionis aspectu, sed παβήσις utitur: *die Hardiessé des Redners, der Schüchternheit, dem furchtsamen Wesen entgegengesetzt*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 1. ubi hanc τόλμαν et τὸ Φωνῆς μέγεθος, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τῷ ῥήτορος appellat.

Τόνος, *vis, robur, nervi orationis*: unde iunguntur ῥώμη, ἰσχὺς, τόνος ap. Dionys. Censur. Scriptt. III, 1. p. 425. et in Iud. Isocr. Cap. 13. τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. Apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 32. πρῶτος καὶ τόνος. Etiam πνεῦμα et τόνον iunxit Phot. Bibl. Cod. 61. cf. Plutarch. Vit. Demosth. 11. — Longinus Cap. 9. 13. Iliadi τὸν τόνον, robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὑψη. Eundem Cap. 34. ὑψηγορίας τόνον, *sublimem quan-*

quandam vim, appellat. — Aristoteli Rhet. III, 1. *τόνοι* in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Vnde *Φωνή* vel *ὄξεα*, vel *βαρεῖα* vel *μέση*, atque ex his *ἁρμονία* conficitur.

Τοπηγορία, *loci communis tractatio*. Longin. II, 2. et 32. 5.

Τοπογραφία. vid. voc. *διατύπωσις*. Eadem et *τοποθεσία* dicitur. vid. Cic. ad Attic. I, 13 et 16.

Τόποι, *loci*, h. e. fontes, unde dicendi, amplificandaeque orationis materies hauritur. Sic v. c. *τόποι ἐγκωμιαστικοί*, loci laudationum, sunt *γένος*, *γένεσις*, *Φύσις*, *ἀνατροφή*, *παιδεία*, *ἐπιτηδεύματα*. Menander *διαρ. ἀπιδ.* p. 631. et alibi saepe. Cicero Topic. Cap. 2. „cum peruestigare argumentum aliquod volumus, *locos* nosse debemus: sic enim appellatae sunt hae quasi fedes, e quibus argumenta promuntur.“ cf. Quintil. V, 10. p. 219. ubi illos locos fufe et diligenter recenset. — *De κοινῷ τόπῳ* vid. voc. *κοινός* — *Τόπος λεκτικός* Dionys. de Comp. Cap. I. p. 3. et alibi dicitur ea pars orationis tractandae, quae elocutionem spectat, *τὴν λέξιν*, et ab altera distinguitur ad res et sententias pertinente, quem *τόπον πραγματικόν* vocat.

Τορεύειν, quod proprie dici solebat de artificio *expoliendi* ea, quae metallo vel alia materie expressa erant, ad orationem etiam *expolitam*, *ornatamque* traductum. Quo quidem sensu *τορευτὸν ἔπος* Callimacho tribuitur in Epigr. gr. in Analect. T. II. p. 133. De illa *τῇ τορεύειν* significatione pluribus exposuit Velthemius in Libro: *Etwas über Memnons Bildsäule, Neros Smaragd* etc. Helmst. 1793. cf. voc. *περιτορεύεσθαι*.

Τραγήματα, *τῶν λόγων*, quasi *bellaria* quaedam orationis, epilogos dictos esse a nonnullis, tradit Dionys. Hal. Art. Rhet. Cap. 10, 18. *ἡγῶνται, τὰς ἐπιλόγας, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στυμύλματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλεῖται τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα.*

Τραγικῶς, *λέγειν*, vel uno verbo *τραγῶδειν* in oratore idem est, quod *αὐξητικῶς λέγειν*, fitque duobus modis: 1) res valde magnas verbis paucis exponere debemus, ut orationem magnitudinem rei assequi non posse significemus: nam res magnae verborum dilatatione mi-

nones fiunt; 2) res parvas tractare debemus περιττῶς atque exaggerare dicendo. Vtrumque genus τραγωδεῖν et τραγικῶς λέγειν dicitur apud Hermog. περὶ μεθ. δειν. p. 66 sqq. ad quem locum Gregorius Cap. 33. τὸ τραγικῶς λέγειν, inquit. ἔστι τὸ μετὰ πάθος ἐκφράζειν τὰ πράγματα καὶ ἐλσεινολογεῖσθαι· τραγωδία γάρ ἐστι συμφορῶν μετὰ θρήνης ἀπαγγελία, ἔργον δὲ τραγωδίας, πάθος κινεῖν καὶ εἰς θρήνης καὶ δάκρυα. Huc pertinet, quod Philostratus in Vita Hippodromi Soph. Nicagoram refert *tragoediam* dixisse σαφιστῶν μητέρα. Idem in Vita Scopel. p. 518. προσέειπετο μὲν ἂν ἅπασι ποιήμασι· τραγωδίας τε καὶ ἐνεφορεῖτο ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν διδασκάλου (Aeschinisi) μεγαλοφωνίαν. Hanc ex tragoediarum tractatione Aeschinem nactum Demosthenes quoque agnoscit. Quare et Philostr. de Adriano p. 590. τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀταμιεύτως τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

Τραχύνειν, τὸν λόγον, *exasperare orationem* dicuntur metaphorae, quae modum excedunt; *harte, gewagte, unnatürliche Metaphern*. Ergo illud contrarium vitium est τῷ σεμνὸν ποιεῖν τὸν λόγον. Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 68. ubi eandem rem his quoque verbis enuntiat: εἰ δὲ ὑπερβαῖεν ἐπὶ πλεον αἱ τροπαί, σκληρότερον ποιοῖσι τὸν λόγον. Seneca Epist. 114. *Quidam compositionem prae fractam et asperam probant, disturbant de industria, si quid placidius effluxit, nolunt sine salebra esse iuncturam, virilem putant et fortem, quae aurum inaequalitate percutiat.*

Τραχύτης, λόγος, *asperitas orationis*, varie dicitur pro variis orationis partibus, ex disciplina quidem Hermogenis περὶ ἰδ. Lib. I. p. 82. habetque γλυνύτητα sibi contrariam. Ergo in *sententiis* locum habet tum, cum v. c. aliquis inferior in superiorem graviter invehitur reprehendens vel exprobens, τραχεῖαι ἐννοιαὶ εἰς πᾶσαι ἐπιτίμησιν ἔχουσαι ἀπαρακαλύπτως. In *verbis* (ibid. p. 86.) τραχύτης vel e translatione dura, vel e sono et significatione elucet. *Formae dicendi*, (σχήματα,) asperae fiunt, cum imperative enunciantur aut cum interrogatio reprehensionis causa adhibetur (p. 88.) *Membra* (κῶλα) orationis aspera redduntur, nimia brevitate, quae κόμματα dicunt. Vlpianus ad Demosth. περὶ συνθῆκ. Ἀλεξ. p. 135. τῷ λόγῳ πολιτικῷ tribuit γοργύτητα καὶ τραχύτητα, opponitque τὸ ὑπτίον καὶ ἀναβεβλημένον; ubi vereor, ne legendum sit vel ταχύτητα vel βραχύτητα, nisi velis τραχύτητα ita explicare, ut vis quaedam et alacritas vehementior signi-

significetur, cui recte opponitur τὸ ὑπέρβαλον, h. e. illud genus dicendi, in quo omnia sunt lenta, remissa, nervis et robore carentia. Addimus locum Plutarchi in Cat. min. Cap. 5. ad definiendam τῆς τραχύτητος vim valde aptum, ubi de Catonis eloquentia: ἁ λόγος νεαρὸν μὲν εἶδεν, εὐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὀρθίος, καὶ περιπληθής καὶ τραχύς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγαθὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχε τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἥθος αὐτῷ καταμινύμενον ἡδονὴν τινα καὶ μειδίαμα τῷ σμυνῶ παρέιχεν ἐν ἀπάνθρωπον. Quo in loco τραχύς λόγος manifeste est *ratio dicendi gravis, virilis, robusta, severa*, nihil habens *usarόν* ex illa concinnitate, quae fit ornandi studio. Itaque cum plerumque illa ratio parum suavitatis habere soleat, diserte Plutarchus addit hanc suavitatem orationi Catonis venisse τῷ ἥθει ad iunctione, ubi, quod antea τραχὺ dixerat, τὸ σεμνὸν dicit: *männliche, gesetzte, ernste Beredsamkeit, im Gegensatz des gezierten, geputzten, und mit Flitterstaat überladenen Vortrags*. Quare sola, opinor, technologiae graecorum rhetoricae ignoratio fecit, ut Moses Solanus olim locum Plutarchi sollicitaret, putaretque pro τραχύς, βραχύς, aut pro βραχύτητι, τραχύτητι legendum. Scilicet, ut supra vidimus, etiam ἡ βραχύτης servit τῇ τραχύτητι, eamque adiuvat, ex veterum Rhetorum sententia. vid. quae ad voc. βραχυλόγος et γοργότης dicta sunt. Huc alius quoque locus Plutarchi pertinet in Vit. Demetrii Cap. 28. Φύσει δὲ βαρὺς ὢν καὶ ὑπερόπτης, καὶ τοῖς λόγοις ἐχ' ἦταν, ἡ τοῖς πράγμασι, τραχύς, πολλὰς καὶ νέας καὶ δυνατὰς ἀνδράς ἐξηγρίαινε καὶ παραξύνε. Sed revertamur ad Hermogenis disciplinam, cui et *compositio verborum* aspera fit ex concursu hiulco vocalium et verborum collocatione ea, quae suavitati elocutionis contraria est, adeoque dissona, impedita, et aures offendente. Praeterea τραχύτης differt a σφοδρότητι, de qua alio loco diximus. — Apud Aristid. περὶ πολ. λογ. p. 658. τραχεῖα opponuntur τοῖς πραότεροις. Photius Bibl. in censura Damascii Cod. 181. τὴν ἰδέαν τραχεῖαν ita definit: δι' ἧς τραχύνεται ἡ ἡχώ, καὶ δὴ καὶ ὅση πλατύνει τὴν Φωνήν, qua pronuntiatio asperior, et vox vastior redditur. Cicero Orat. Cap. 16. *duritatem* et *severitatem* quandam verborum, et orationis quasi moestitiam, lenitati, aequabilitati, puro cuidam et candido generi dicendi opponit.

Τρέχουσιν, de rhythmo velociori, ut trochaico Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 206. τρέχει ὡς ὄντως ἐν τέτοις ὁ
 Ζ 3 ῥυθμός.

ῥυθμός. Vnde τροχερός ῥυθμός vocatur Aristot. Rhet. III, 8. 2.

Τρόδος. τὰ ἐκ τριόδου ῥήματα, verba trivialia, plebeia. Phot. Bibl. Cod. 180. ubi de συνθήκη ἀπημελημένη, de dictione abiecta et neglecta loquitur.

Τροπή, *conversio*, unde fiunt tropi et metaphorae. Hermog. Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 206. τροπή ἐστὶ τὸ μὴ ἐξ ὑποκειμένου πράγματος, ἀλλ' ὁτις δὲ σημαντικὸν ὄνομα θεῖναι etc. Aliis τρόπος dicitur. vid. Capperon. ad Quintil. VIII, 6. ubi Tryphonis Gramm. ex MS. Reg. definitiones adfert. Plutarch. in Homero: ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπή καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως σχῆμα. Antea ἐξαλλαγήν dixerat. Alexander Rhet. περὶ σχημ. p. 574. διαφέρει σχῆμα τρόπος, ὅτι ὁ μὲν τρόπος περὶ ἐν ὄνομα γίνεται ἀρετή. Vnde τροπικὴ διάλεκτος, *figurata locutio*, *tropica*. Dionys. Comp. Cap. 3. et alibi. — cf. Voss. Instit. Rhet. Lib. IV. p. 81.

Τρυφερός. ὀνόματα τρυφερά, vocabula *elegantia*, *nitida*, fucō oblita ex nimio ornatu, quae et ἀνθηρά, ut iunxit Plutarch. de audit. et ἑταιρικά appellata sunt. vid. Cresoll. Theatr. III, 23. et voc. μαλακός. ἀνθίζειν.

Τυμπανίζειν. Rhetoribus dicebantur, qui nimio impetu et veluti furore dicendi, et excessu ἐνθουσιασμοῦ in dicendo, declamando, et gestibus uterentur. v. Philostr. Vit. Scopel. p. 510. Vnde *tympana eloquentiae* dixit Quintilianus V, 12. p. 245. Graeci etiam βακχείαν, et παρὲν-θυσσον, de quibus suo loco exposuimus. Idem κορυβαντιῶν ap. Themistium Orat. I. ubi τῷ ἐξίσταναι iungit. cf. Cresoll. Theatr. I, 15. Quintilianus autem l. c. *tympanorum* voce usus esse videtur, ut effeminatam declamatorum eloquentiam notaret, nervis et robore virili destitutam, unde illis *arma* opponit. Nam tympana effeminatorum Deae Phrygiae sacerdotum Bacchantiumque mulierum instrumenta erant: quamvis iisdem et furor et ille, quem supra nominavimus ἐνθουσιασμός proprius fuit. vid. Gessner. ad loc. Quintil.

Τύπος, τῶν σχημάτων, *forma*, *der Schnitt*, ut: τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, eadem semper forma periodos complecti, *die Perioden gleichsam über einen und denselben Leisten schlagen, nach einerley Schnitte arbeiten*. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 3. —
τύπος

τύπος πραγματικός est ea pars libelli, quae res gestas tractat et enumerat, diversa ab altera parte, quae in elocutione solummodo et ratione dicendi versatur. Dionys. Ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 775. etc. Alibi τόπον πραγματικὸν appellaverat de quo supra diximus. — τύπος ἐπιστολικός, methodus epistolae scribendae, *der Briefstyl, die Manier, welche der Brief erfordert*. Sic Demetr. §. 230. Ἀριστοτέλης γὰρ ὡς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τῷ τύπῳ ἐπιστολικῷ. Photius Bibl. C. 86. ἐπιστολιμαῖον τύπον vocat. Denique τύποι etiam dicti sunt pro *Commentariis literariis*, privato usui destinatis, in quibus oratores orationes suas consignabant antequam editio, ἡ ἔκδοσις, sequebatur. Ita Phot. Cod. 265. de oratione aliqua Demosthenica, quae non edita sit in publicum: ἐν τύποις καταλειφθῆναι. ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Paulo post pro τύποις dicit ὑπομνήματα, *commentaria*.

T

Ἵβριτική, διήγησις, narratio iniuriae alicui factae, *Geschichtserzählung des begangenen Verbrechens, dessen einer angeklagt wird*. Dionys. Demosth. Cap. 11. p. 983.

Ἵγρὰ, λέξις, Dionysio de vi dic. Demosth. Cap. 20. p. 1013. est *diffusio fluida*, quae molliter aures tangit: itaque addit, ὁμαλή, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀποφῆτι διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, *instar olei sine strepitu et remora in aures influens*. Opposita est γενναῖα, τραχεῖα, πικρὴ, *rauh, stockender, harter Ausdruck, im Gegensatze des weichen, fließenden, milden*. Longino 34, 3. Demosthenes dicitur ὑγρός, h. e. Moro interprete, *mollis, tractabilis*, vel ut Cicero dixit de Orat. II, 15. *cuius oratio fusa et tracta est, et cum lenitate aequabili profluit*. Plutarch. in Pericle Cap. 5. τὸ ἑμμελές καὶ ὑγρὸν καὶ μεμεσσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς iungit.

Ἵδαρής, χαρακτήρ, ratio dicendi *diluta, infirma, schwacher, wässeriger Styl*. Dionys. in Iud. Din. Cap. 11. iungitur τῷ ἀδενεῖ et ψυχρῷ, et mox τῷ πεχυμένῳ, qui et ipse dilutus et inualidus est. Sic Aristot. Poet. Cap. 6. ὑδαρὴ μύθον vocat fabulam nimis latam et productam, τῷ τῷ μέτρῳ μήκει. Huic omni generi oppositum est, quod Cicero in Bruto Cap. 84. *solidum et exsiccatum* orationis genus dixit, metaphora ducta, ut Ernestius docuit, a cibo solido et sicco, qui opponitur molli et iurulento, estque

saluber inprimis. Hinc et Quintil. II, 4. 5. *sicca et severa* coniungit, h. e. solidiora.

Ἑπαγωγική. Quintilian. VI, 3. 300. ad *iocos gratos*, et veluti *boni stomachi* documenta refert. Burmannus ad h. l. *fraudes* interpretatur. Gesnerus de *receptu* quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, *cum paulatim subducimus et recipimus nos*, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. ὑπαγωγή· ὑποχώρησις.

Ἑπαγωγική, περίοδος, *periodus dilatata, πλατεῖα, extensa longius*. Contraria est *στρογγύλη καὶ πυκνή, rotunda et constipata*. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 4. p. 964 et 1006. ubi vulgo legitur *ἐπαγωγική*. Sed bene Sylburgius illud probasse videtur; et Reiskius quoque explicat *seductivam*, h. e. sinuosam, in recessus excurrentem, et κολπώδη, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικὸν alium sensum habet. vid. voc. ἐπάγεσθαι.

Ἑπαλλαγή. vid. voc. ἐπιτήμησις. cf. Quintil. VIII, 6. 23. Ciceron. Orat. Cap. 27.

Ἑπεξείρεσις, figura eloc. Alexander περὶ σχημ. p. 577. ita explicat: ὅταν ὑπεξελόμενόν τι πρόσωπον ἢ γένος τῶν λοιπῶν προκρίνομεν, περὶ ᾧ ποτ' ἂν ὁ λόγος ᾖ. Fortunatian. de Fig. p. 68. *quum aliquid in actione subtrahimus, quando id nobis periculosum est, quod nec adversarius proponit, vel ignorantia vel periculo communi*. Quintil. III, 6. p. 139. refert, quae in quaestionibus legalibus vulgo dicerentur κατὰ φητόν καὶ διάνοιαν, ab Aristotele dici κατὰ φητόν καὶ ὑπεξείρεσιν, nomine minus usitato.

Ἑπεραττικίζειν, veteres Rhetores dixere de *nitia Atticisimi affectatione*, in Atticarum quarundam vocum usu frequentiori inprimis conspicua. Sic Philostrat. Apollon. I, 17. ubi Olearius alia loca veterum attulit, quibus illa dicendi forma reprehenditur, ut Luciani Rhet. praec. p. 451. Tom. II. Lexiphan. p. 969. T. I. cf. Themistius Orat. I. Tales voces, quibus Atticisimum affectare solebant, a Luciano nominantur, ἄττα, μῶν, ἀμυγήπη, λῶσε. Philostr. Soph. Lib. I. p. 503. τὸ ἀπειρόκαλον ἐν τῷ ἑπτακίσειν, βάρβαρον. cf. Crescoll. Theatr. III, 23. p. 334 199.

Ἑπερβατόν. Longinus Cap. 22. sic definit: *λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τῆ κατ' ἀκολουθίαν πεποιημένη τάξις*. Hermogenes περὶ μεθ. θεν. p. 32. τῆς σαφηνείας ὄργανον vocat, certe ita, ut dicti causam, quam auditor requirere videatur,

tur, mediam orator collocet: unde eandem ἐκένδεσιν et παρένδεσιν dicit. Gregor. ad h. l. Cap. 14. haec adnotat: ἔστι μὲν τὸ κατ' ὑπέρδεσιν, κάλλος, τὸ δὲ κατὰ παρένδεσιν, περιβολή. Alexander περὶ σχήμ. p. 586. κατ' ἀνατροφὴν συλλαβῶν καὶ μορίων γίνεται, καὶ πάλιν λέξεως συνδέτε διασπειρομένων ἀπ' ἀλλήλων τῶν μορίων καὶ πάλιν λέξεως, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἐξῆς, μὴδὲ κατὰ φύσιν τιθεμένων. γίνεται δὲ ὑπερβατὸν καὶ πολλῶν τιθεμένων μεταξὺ λέξεων τῶν ὀνομάτων. Auctor Rhet. ad Alex. p. 257. σαφῶς δηλώσομεν, ἀπὸ τῶν μὲν πραγμάτων, εἰαν μὴ ὑπερβάτως αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα ἢ πραττόμενα ἢ πραχθησόμενα, πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν etc. — Episthathius ad Hom. Il. α'. p. 29. δύο εἶδη, inquit, τῶ ὑπερβάτε σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἐννοίας διακοπή, τὸ δὲ ἕτερον, δ' ἂν κυρίως ὑπερβατὸν εἶναι, ἐν τῇ διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται. Idem ad Il. ι'. p. 773. τινὰς κριτικῶν ἔλεγον ὑπερβατὸν εἶναι τὸ ἔθων ἀντὶ τῶ καταδέων, ὑπερβατὸν λέγοντας ἐκείνοι τὴν τῶν τοιχείων μετάδεσιν, δι' ἧς τὸ δέων, ἔθων γίνεται. Species etiam quaedam τῶ ὑπερβάτε est σύγχυσις, quam Quintilian. VIII, 2. 14. *mixturam* verborum appellat. Ciceroni de Orat. III, 52. *verborum concinna transgressio* dicitur. Quintil. IX, 3. 24. commemorat *hyperbaton*, „non illud quod inter tropos esse voluerunt, sed alterum, quod est eius figurae sententiarum, quae ἀποτροφῇ dicitur, simile, cum non sensus mutatur, verum forma eloquendi, ut *Decios, Marios, Magnosque Camillos, Scipiadas duos bello, et te, maxime Caesar. Qui tam parva momenta nominibus discreverunt, παράβασιν* vocant.“

Ἵπερβιάζειν, *traicere* verba, ut naturalis ordo, et τάξις immutetur. Vnde ὑπέρβασις et ὑπερβατὸν figurae oriuntur. v. Longin. Cap. 22. passim. Latinorum ex illo *transgressio* dicta, quae perversione et traiectione cer nitur. v. Herenn. IV, 32.

Ἵπερέκπτωσις, *modum excedens licentia*, quae in poetis inprimis et fabularum usu locum habeat, a Longino Cap. 15. 8. dicta μυθική, καὶ τὸ πικρὸν ὑπαράρματα. Vocem dictam esse ab ὑπερεκπίπτειν, de iaculo, quod ultra lineam volat, Morus ad h. l. notavit.

Ἵπερόπτῃς, *fastuosus, tumidus* in oratione. Photius Bibl. Cod. 180. cui oppositus est ὁ κατεπτηχῶς, *abiectus, humilis*.

Ἵπεροχῇ. τὸ ἐν ὑπεροχῇ, *magnitudo, sublimitas*. Longin. Cap. 36.

Ἵπερτεταμένον, *celfitudo*, idem quod τὸ ὕψος in oratione Demosthenis, Longin. 12. 5. — ὑπερτεινόμενα, *nimis intenta*, ut in vitiosa hyperbole Longin. 38. In bonam partem dixit Cap. 10, 2. *valde intenta*, h. e. magna, et valida.

Ἵπερφυσῶς, idem quod ὑψηλῶς, θαυμασίως, ἀξιωματικῶς, *splendide, magnifice*. Longin. Cap. 40.

Ἵπερφωνεῖν, vid. in voc. εὐτομία.

Ἵποβολή, λόγων, *materies dicendi*, apud Lucian. Demosth. Encom. Cap. 21.

Ἵπογραφή, forma dicendi παθητική, cum res, praecipue in narrationibus, vivis veluti coloribus picta proponitur. Apfines in Art. Rhet. p. 694. λέγω δὲ ὑπογραφὰς τὰ τοιαῦτα, οἰκίας κατεσκευασμένας, τείχη περιημένα. Hesych. ὑπογράφειν· τυπᾶσθαι. Suidas: ὑπογραφὴ, λόγος σύντομος, δηλωτικὸς τῶν συμβεβηκότων. Theophil. Coryd. ἐκθ. ῥητορ. ap. Fabric. l. c. ὑπογραφὴ ὅρος ἐστὶν ἀτελὲς καὶ οἶον πεπηρωμένος, τὸ τί ἐστὶν, ἢ τοι τῷ ὑποκειμένῳ ἑστίαν κατὰ τινὰ τυπώδη τῇ τῶν συμβεβηκότων περιγραφῇ ἐκπαινιττόμενος. Hanc formam inter τύπας ἑσιώδεις, quos vocant, numerat, de quibus vid. in voc. ἑστία.

Ἵπόγουιος. ἐξ ὑπογούε λέγειν, *ex tempore, sine praeparatione dicere*. Longin. Cap. 18. fin. ubi opponuntur τὰ ἐσπεμμένα, quae meditato dicuntur. vid. σκέπτεσθαι.

Ἵποδιαίρεσις, Hermogeni dicitur peculiaris forma, qua in exordio orator utitur; criminum, quae in iudicium venerunt, dividendorum et tractandorum. Itaque Lib. I. περὶ εὐρ. disputat περὶ τῶν ἐξ ὑποδιαίρεσεως προσιμίων, h. e. de exordiis quae ex subdiviisione sumuntur. Ea fit acuta divisione generis in species, et differt a μερισμῷ s. τομῇ, quae est totius in partes. Aliud genus ὑποδιαίρεσεως ex Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 124. disciplina adhibetur ad efficaciam argumentis conciliandam, et proprie in causis iudicialibus locum habet, ut, si quis accusatus est trium filiorum internecionis, sententia haec: *tres filios interfecit*, ita in suas partes dividitur, ut fere ex singulis sententiae verbis argumenta ducantur, et criminis magnitudo demonstretur. Hanc tractationem similem esse ait τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, quae Aristoteles in Topicis dixit τὰ κοινῶς συμβεβηκότα. Cicero adiuncta, vel *consequentia*. Scholiastes tamen ad h. l. Hermog. p. 356. haec

haec notat: διαφέρει δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ ἀξυποδιαμερίσει προοιμῶ εἰς δύο διαμερῶν τὸ ἐγκλημα, καὶ ἐν ἑκατέρῳ δίκαιον εἶναι φησι τὸν κατηγορούμενον δίκην δύναι, καὶ ἄμφω δὲ πέπρακται· ἡ δὲ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐξ υὑποδιαμερίσεως κατασκευὴ τὸ ἀδρόον διαμερεῖ εἰς ἐλάττωνα, μὴ πραχθέντα δὲ, ἄξιον ἀποδεικνῦσα καὶ ἐν ἐκείνοις, εἴπερ ἔχον πραχθῆναι, δύναι τὸν κατηγορούμενον δίκας. Hermogenis disciplinam de τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους diiudicavit Vlpianus ad Demosth. παραπρεσβ. p. 233 sq. cf. Schol. ad Hermog. διαμρ. τασ. p. 125. Ald. ubi Marcellinus: ἔγω κέκληται τετὶ τὸ κεφάλαιον, ἐπειδὴ πανταχῶ εὑρίσκειται καὶ ἐν προοιμίοις, καὶ ἐν ἐπιλόγοις, καὶ μέγιστον ἐν τῇ τῷ ὁ κατήγορος ἰσχύει. Ex instituto de hoc κεφαλαίῳ agit Hermog. p. 24. περὶ τασ. ed. Ald. ubi locus, e quibus ducatur, hos fere numerat: τίς, τί, πῶς, πῶς, πότε, διατί. Ad hunc locum Syrianus p. 134. ὠνόμασαι μὲν ἔτως, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ζητήματος μέχρι τέλους, ταῦτά ἐστι τὰ ἐξεταζόμενα. Ibi Syrianus subtiliter quoque definit, quomodo hoc genus demonstrationis differat a τῇ ἐλέγχων ἀπαιτήσῃ et ἀδιτησῇ, in quibus quamvis etiam τὰ περιστατικά locum habent, tamen illud prius maiorem κατασκευὴν et αὐξήσιν admittit et postulat. Sopater ad Hermog. l. c. p. 207. cum προβολῇ confert, quae in statu definitivo est quaedam forma ἐξηγήσεως. Deinde Hermog. Lib. I. περὶ εὑρεσ. τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους Φιλοτιμίαν appellat brevem et concinnam rei, quam tractes, recensionem, τὴν ἐν συντόμῳ ἀπαγγελίαν τῶ σποῦ, ut explicat Scholiastes p. 358.

Τποδιαστολή, in pronuntiatione dicta est, cum sermo in aliquo loco *susinetur*. Ab ea diversa ὑποσυστολή, cum sermo *suspenditur*, et denique ὑποσιγμή, cum *deponitur*. vid. Quintil. XI, 3. 35.

Τποδιήγησις, ea narrationis forma, qua simul cum rebus, etiam eorum, qui gesserunt, voluntates, consilia, et causas exponimus. Anonym. de Rhetor. ed. Fisch. p. 196. — Fortunatian. in Art. Rh. p. 62. Pith. ita explicat: *quando quaeestionem narratio modo approbamus*. Fortasse similis forma est ὑποδηλώσεως, quam Socrates apud Platonem in Phaedro p. 364. ab Eueno Pario in artem rhetoricam inductam dicit. — Eustath. ad Il. Hom. v. p. 771. ἔστι δὲ ὑποδιήγησις, ὅτε διηγείται τις ὁμοίῳ τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι.

Τπόθεσις, 1) *disertatio, eine Abhandlung* Dionys. Comp. Cap. 4. 2) *argumentum* s. materia, quam in aliquo

quo libro tractamus, *der Gegenstand, der Stoff*, ut Dionys. ep. ad Pomp. Cap. 3. p. 767. ubi hoc primum historiae scribendae praeceptum statuit, ut sibi quis eligat materiem pulcram et lectu iucundam, *ὑπόθεσιν καλὴν καὶ πεχαρισμένην τοῖς ἀναγνώσομένοις* cf. Demetr. Eloc. §. 76. ubi et ὕλη dicitur, et Longin. Cap. 38. Plutarchus etiam *διάθεσιν* dicit, ut in Vita Bruti Cap. 23. ubi tamen de argumento alicuius picturae sermo est. — 3) *quaestio finita* rebus et personis, qualis in orationibus forensibus requiritur, et opposita est τῇ *θέσει*, quae est disquisitio indefinita et universalis, cuius vim et indolem separatim suo loco declaravimus. Scholiastes in Aphthon. *ἐξήγησιν τῆς νόμου εἰσφορᾶς* ita interpretatur: *ὑπόθεσις ἐστὶ ζήτησις πολιτικὴ ἐφ' ὧρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων τὴν ἀμφισβήτησιν ἔχουσα, καὶ ἀπαιτῶσα τινα παρὰ τῶν ἀκούντων μετὰ τὸν λόγον ἐνέργειαν*. — 4) forma dicendi conditionalis, s. mentio rei, quae neque facta est, neque iam est, sed fingitur a rhetore, si hoc vel illud fiat, aut consequatur. vid. Anonym. de Rhet. ap. Fisch. p. 201. Vnde dicuntur argumenta duci καὶ *ὑπόθεσιν*, h. e. fingendo aliquid, quod, si verum sit, aut solvat quaestionem aut adiuvet, ut ait Quintil. V, 10. p. 230. — τὸ *πλατὸν ἐπιχείρημα* appellare videtur Hermog. *περὶ εὐρ.* Lib. III, 10. Idem a Minutiano Rhetore *ἀνακπασμὸν* dici, contendit Capperoner. ad Quintil. l. c.

Ἵποκατασκευάζεσθαι, Demetrio Eloc. §. 224. dicitur ἡ *ἐπισολή*, quatenus aliquo artificio et ornatu opus habet. vid. vocc. *κατασκευάζειν*, et *κατασκευή*. Contrarium est τὸ *αὐτοσχεδιάζειν*.

Ἵποκείμενα *πράγματα*, res ad discendum propositae, s. αἱ *ὑποθέσεις*, Aristot. I, 1. et alibi passim.

Ἵποκρισις, *actio* oratoria, quae fit vultu, corpore, gestibus et voce, traducto vocabulo ab arte histriionum, quorum τὸ *ὑποκρίνεσθαι* proprium est. Sic Demetrius Eloc. §. 193. *Μένανδρον ὑποκρίνοντα*, *Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν*, Menandri scripta aguntur in scena, h. e. magis scenae et actioni histrionicae quam lectioni privatae conveniunt et aptae sunt; Philemonis leguntur. Vnde et *ὑποκριτὰς* Aristoteles Lib. III, 1. dixit oratores, quatenus actione illa valent. cf. Dionys. de vi Demosth. Cap. 53. p. 1117. Demetr. Eloc. §. 195 et 271. ubi *ὑποκρισις* et

ὁ *ἀγων*

ὁ ἀγὼν iunguntur. Eustathius ad Hom. II. η'. p. 687. notat: ἐστὶ δὲ ὑποκρινόμενος καὶ ὑποκριτὴς παρὰ τοῖς ὑπερογενέσιν ῥήτορες, ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων, ἢ πράττων, μηδὲ, ἄτερ Φρονέει. — Apud Dionys. in Iud. Isocr. Cap. 13. est μετὰ ὑπόκρισεως εἰπεῖν τὰς λόγους, orationes declamare, cum actione et gestibus et voce. cf. id. de vi Demosth. Cap. 22. p. 1023. In illa ὑπόκρισεως notione definienda veteres Rhetores omnes consentiunt. Ita Eustath. ad Hom. Odyss. ε'. p. 1496. ἐστὶ κατὰ τὰς παλαιὰς ὑπόκρισις. διάθεσις Φωνῆς καὶ σχήματος, πιθανή, πρέπασα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. Aspinus Art. Rhet. p. 715. ὑπόκρισις ἐστὶ μῆμησις τῶν κατ' ἀλήθειαν ἐκείνῳ παρισταμένων ἡδῶν καὶ παθῶν καὶ διαθέσεων, σώματός τε καὶ τόνου Φωνῆς προσφοράς τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι. Singularem autem τῆς ὑπόκρισεως vim significat his quae sequuntur: ὑπόκρισις ἀπάτῃ δελεάζουσα καθάλλκει τὴν γνώμην τῷ κριτῇ πρὸς τὸ δοκεῖν τῷ λέγοντι. Quae quidem significatio apta videtur loco Pseudo-Plutarchi, qui de Hyperide oratore ita iudicat: λέγεται ἄνευ ὑπόκρισεως δημηγορεῖν, καὶ μόνον διηγῆσθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τέτοις ἐκ ἐνοχλεῖν τὰς δικασίας. Plutarch. in Vit. Demosth. Cap. 7. illius duas partes commemorat προσφορὰν καὶ διάθεσιν, quarum illa ad elocutionem haec ad gestificationem, quam Eustathius διάθεσιν σχήματος dixerat, pertinet. Latini in universum pronuntiationem appellant, cuius duas partes, vocis figuram, et corporis motum, faciunt, ut est apud Auct. ad Herenn. III, 11.

Ἵποκριτικός. λέξις ὑποκριτική, genus dicendi, in quo actio oratoris valere debet, una cum affectuum morumque notatione. Hoc genus orationes iudiciales et contentiosae inprimis postulant; vnde Aristotelis praeceptum est: ἀγωνιστικὴ λέξις, ἢ ὑποκριτικωτάτη Rhetor. Lib. III, 12. Mox apud eundem τὰ ὑποκριτικά dicuntur formae et figurae dicendi, quarum vis et effectus actione (τῇ ὑπόκρισει) inprimis cernuntur, v. c. τὸ ἀσύνδετον, quae forma, si non cum actione et affectu quodam enunciatur, sed legitur tantum, vim fere nullam habere solet. Hoc idem docet Demetrius Eloc. §. 193. ἐναγώνιος μάχην ἢ διαλελυμένη (h. e. ἀσύνδετος) λέξις, ἢ δὲ αὐτὴ καὶ ὑποκριτικὴ καλεῖται. Paullo post §. 195. ὑποκριτικά θεωρήματα sunt ea genera argumentorum vel ὑποθέσεων, quae oratoris actionem postulant et augment: διαμόρφωσις πρὸς τὸν ὑποκριτὴν πεποιημένη, Stoff für den Redner.

Ἵπο-

Ὑποκορίζεσθαι, imminuere rei sensum, quod fit nominibus deminutivis, unde ὑποκορισμός dicitur Aristot. Rhet. III, 2. ὃς ἐλαττον ποιεῖ καὶ τὸ μικρὸν καὶ τὸ ἁγαθόν. Vlpianus ad Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 272. ὑποκορίζεσθαι ἐστὶ κυρίως τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀτοπίαν. Quintil. III, 7. 25. *derivationem verborum* appellat, ut cum pro temerario fortem, pro prodigo liberalem, pro avaro parcum vocamus, ubi vid. Gesnerus metaphoram Quintiliani docte explanans. Alio loco Lib. V, 13. p. 250. sine metaphora dixit: „si quis acri et vehementi oratione usus fuerit, eandem rem nostris *verbis mitioribus* proferamus.“

Ὑπόληψις. τὸ ἐξ ὑπολήψεως προοίμιον vocatur *exordium ex opinionibus vel suspicionibus sumtum*, h. e. quō orator sive accusans, sive defendens deprecatur, ne putent auditores vel iudices se inimicitiae causa accusare, vel favoris aut lucri causa defendere. Hoc exordiorum genus Hermogenes explicat Lib. I. περὶ εὐρεσ. init. Nullum enim facile negotium est, in quo nihil prorsus reprehendendum occurrat: neque tam ab omnibus partibus bona causa, quae non aliquid mali habeat, propter iniquas hominum cavillationes et calumnias: idcirco cum illud malum, quicquid sit, primo loco diluendum sit, exordia fumuntur ἐκ τῶν ὑπολήψεων. Talis πρότασις ἐξ ὑπολήψεως est initium orationis Cic. pro Roscio Amer. *Credo ego vos mirari* etc. cf. Capperon. ad Quintil. IX, 2. p. 550. ubi Quintilianus docet, quas illa figura species habeat. Omnino autem legendus Scholiastes anonym. ad Hermog. I. c. p. 354. ed. Ald.

Ὑπομνηματικόν, εἶδος τῆς λέξεως, illud orationis genus quod Commentariis scribendis aptissimum est. Commemoratur Suidas in voc. Βασίλειος, ex Philostorgio. Opponitur ibi τὸ πανηγυρικόν εἶδος τῆς λόγου. Nempe ὑπομνήματα vel ὑπομνηματισμούς dixerunt eas narrationes, quae, cultu adventitio neglecto, de ipsis rebus tenuiter exponunt, ut, qui maius et ornatus opus conficere velit, habeat, unde rerum materiem petat. cf. Cic. de Orat. II, 12. et de Clar. Orat. Cap. 75. Eosdem Commentarios etiam ἐφημερίδας, nominatim Plutarcho in Vit. Caesaris, dictos, Morus ad Caesar. p. 3. adnotavit; cf. tamen Rualdus ad Plut. I. c. p. 858. ed. Reisk.

Ὑπό

Ἑπὶ ὀνοία. καὶ ὑπόνοϊαν λέγειν, ita dicere, ut aliud subintelligendum sit, quam quod dicas. Hoc genus tractationis etiam dicitur σχηματισμός, χρῶμα, ἐσχηματισμένον, cui contrarium est τὸ ἀπλῶς λέγειν. vid. Dionys. Art. Rhet. Cap. 9. p. 321. et quae ad illas voces adnotauimus. cf. Ruhnken. ad Lexic. Tim. p. 144. Sic apud Plutarchum Alcibiad. Cap. 16. dicitur Aristophanes (Ran. 1480.) Alcibiadem τῇ ὑπονοίᾳ πιέζων dum eum cum leone comparat. Eam recentiores ἀλληγορίαν dixere. vid. Demetr. Eloc. §. 99 et 101. Plutarch. de aud. Poet. Cap. 4. p. 22. ed. Krebs. Sic et Menander περὶ διατρ. Φυσιολογίαν ἐγκυρυσμένην καὶ ὑπόνοϊαν dicit, disputationem de rebus naturalibus allegorice tractatam, cui opponit Φανεράν. Porro dicuntur τὰ καὶ ὑπόνοϊαν, quae vulgo παρὰ προσδοκίαν, genus ioci, quo decipimus opinione (s. opinionem ex con. Burmanni) vel dicta aliter intelligimus, ut interpretatus est Quintil. VI, 3. 84. Idem mox per *suspicionem* vocat §. 88. h. e. καὶ ὑπόνοϊαν. cf. Schol. ad Aristoph. Plut. 27.

Ἑπὶ ὀξύλογος. Eo nomine Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. p. 68. quosdam sui temporis Rhetores appellat, qui absurdum gravitatis studio decepti, duris, obscuris et frigidis metaphoris abutebantur: παράδειγμα τέττε Δημοσθενικὸν μὲν ἐκ ἁν λάβοις, ἔδεν γὰρ ἐστίν· παρὰ δὲ τοῖς ὑποξύλοις τέτοιαι σοφισαῖς κάμπολλα εὐροῖς. Ad hunc locum Schol. Anonym. p. 391. Ald. ὑπόξυλα κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλματα, οἷς ἐκ ξύλων κατασκευασμένοις ἐπελήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός. κῆται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἐξώθεν καὶ ἐπικεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἐνδον. Et cum Hermogenes alio loco περὶ ἰδ. Lib. II. Cap. περὶ ἀληθινῆς λόγου, Rhetores quosdam in Demosthenem absurde commentatos ἱαλέμενς dixisset, Scholiastes idem p. 410. haec adnotat: ὁ ἱαλέμος εἶδος ἐστὶ θρήνη· τὰς ἀξίας ἐν ἐλέῳ διὰ τὴν ἀμαθίαν ὁμωνύμως ἱαλέμενς ἐκάλεσεν, ὅς ἐμπροσθεν ὑποξύλους ὠνόμασεν.

Ἑπὶ ὀπίπτειν, ad orationis tenuitatem delabi, sinken. vid. voc. κατάρπειν.

Ἑπὶ ὀρχηματοί, ῥυθμοί, numeri saltantes, quales in saltationibus adhibentur. adeoque molliores, effeminati. Oppositi sunt οἱ ἀνδρώδεις et ἀξιωματοί, graves, viriles. Dionys. de vi Demosth. Cap. 43. p. 1093. ubi et dicuntur illi διακλάμενοι, fracti, molles. vid. voc. κεκλασμένα. Longin. Cap. 41. eosdem ῥυθμὸς dicit eis ὀρχησικὸν συνεκπίπτοντας, κεκλασμένους, σασοβημένους.

Ἑπὶ

Ὑποσιώπησις. Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 2. hanc orationis formam, ἢ σχῆμα ita definit: ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βέλῃται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθῆς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγματῶν σημαίνει. διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιώπησει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιώπῃ τὸ πρῶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεται τι.

Ὑπόστασις, Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 150. forma dicendi orationis amplitudini (τῇ περιβολῇ) serviens, quae fit usu particularum illarum, quae cum antecedentibus necessitudinem habent, ita ut una ab altera pendeat, quales sunt hae: *ita, ut, quamdū, tamdū, tantum, quantum* etc. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 650.

Ὑποστροφή, figura orationis ea, qua post factam declinationem ad superiora redimus: *die Einklebung zum vorigen.* vid. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 196. — Aristidi περὶ ἀφελ. λογ. p. 664. ὑποστροφή etiam dicitur, cum alicui sententiae absolutae in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac: αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἢ καὶ νύμφαι τύχῳσιν ἔσαι, μύρα μὲν ἔ προσδέονται. Iam sequitur ὑποστροφή· αὐταὶ γὰρ τίττε ἔξῃσι. Schol. ad Hermog. l. c. p. 392. ὑποστροφή καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολή. Et mox: τό γε μὴν τῆς ὑποστροφῆς σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται.

Ὑποτίμησις, vox e iure Attico petita, (v. Liban. Argum. orat. Demosth. contra Midiam) *aestimatio*, Longin. Cap. 32. dicitur de oratore, qui metaphoram aestimat, eique pretium statuit. Hoc fit in metaphoris audacioribus, cum orator illarum duritiem sentiens, eam aliquo modo mitigare studet, additque haec: ὥσπερὶ Φάναί, vel οἶονεῖ, quae μελλήματα τῶν θρασειῶν μεταφορῶν et τινὰ ἀλεξιφάρμακα vocat, quibus orator veluti medeatur offensionī et duritiei orationis: ἡ ὑποτίμησις, inquit Longinus, ἰσῆται τὰ τολμηρὰ, *aestimatio metaphorae audaciae medetur*. Qui tamen malint ὑποτίμησιν simpliciter pro *accusatione*, ἢ *praetextu* accipere, eius significationis exempla multa reperient in nott. Alberti ad Hesych. ὑποτιμήσεως· *προφάσεως*. Eius verba extrema haec sunt: „Ratio autem, quare ὑποτίμησις pro *excusatione* ἢ *προφάσει* dicatur, haec est, quod quis hanc vel illam causam obtendat, quae tanti momenti sit, ut eam *subiciat* ceu iustum *premium*, quo se liberet, et quasi *redimat* ab aliqua quapiam re suscipienda vel peragenda.“

Ἵ το.

Ὑποφορά, *subiectio*, (v. Herenn. IV, 23.) dicitur, cum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. de Rhet. ed. Fisch. p. 202. Ab Hermogene Lib. III. περὶ εὐρ. p. 84. numeratur inter modos quaestionis oratorie tractandae. Talis ὑποφορά est in Oratione Cic. Milon. ubi dicit: *negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur*. Haec est adversarii obiectio: cui statim respondetur κατ' ὑποφοράν. Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat. vid. Gregor. ad Herm. Cap. 22. et Fortunat. de Rhet. p. 67. Pith.

Ὑπτιάζειν. Photius Bibl. Cod. 74. de Candidi stilo: εὐς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελές ὑπτιάζει, h. e. *subinde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus*. vid. voc. ὑπτίος. Philostr. in Vit. Protag. I. p. 495. dicit ὑπτιάζοντα καὶ που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt verò etiam τὸ ὑπτιάζειν pro *sublimem cervicem attollere*, de Sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχενοῦσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39. Petav. ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὠραίζεται, καθάρπερ ὁ ταῦς παριαθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, in illis *resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspiciens, et ipso quasi orationis nitore gestiens*. cf. Cressoll. Theatr. III, 19. Seneca Epist. 80. „Ille qui in scena elatus inedit, et haec *resupinus* dicit: En impero Argis etc. servus est.“

Ὑπτιον, τὸ, in oratione Rhetoribus graecis dictum, quicquid *tarditatis, languoris, remissionis* notionem efficere in animo legentis potest; adeoque robore, nervis et ea alacritate caret, quae in verborum, sententiarumque concinnitate et acumine conspicua esse solet, eique generi dictionis acuta, expeditaque brevitās, alacritas, rotunditas, concinnitas, similesque virtutes opponuntur. Frequentissima illius orationis vitii apud Dionysium Hal. mentio reperitur. Sic in Iud. Isocr. Cap. 12. ὑπτία φράσις opponitur τῇ προγγύλῃ, *elocutio negligentior, concinniori*. Ibid. Cap. 15. Isocrati tribuitur τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, *ratio tractandae orationis extensa et languidior*. In Iud. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1006. ὑπτία λέξις καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιβρέουσα τῆς νοήμασι, dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *gedehnter, weit-schweifiger Vortrag*. Itaque opponitur

Αα

το

τὸ τρογγύλον et συγκεκροτημένον, de quorum sensu alio loco diximus. Porro Cap. 43. p. 1093. περίοδοι ὑπτιαὶ καὶ κεχυμέναὶ iunguntur, oppositae τοῖς τρογγύλοις. Nempe qui supini iacent, proceriores esse solent: inest ergo notio extensionis. Vnde et Demetrio Eloc. §. 8. τὸ ἐκτεινόμενον opponitur τῷ βραχεῖ. — Hermogeni Lib. II. περὶ ἰδ. p. 192. τὸ ἀνειμένον καὶ ὑπτιον iunctum opponitur τῇ γοργότητι, quae illi vitio contraria virtus est. vid. quae ad voces ἀναβεβλημένον, ἀφελής, ἀναπεπτωκότα, et γοργότης notata sunt. Aphines Art. Rhet. Cap. περὶ παραδείγματος, p. 702. οἱ δὲ ἐν τοῖς παραδείγμασι γοργῶν σχημάτων. τῇ γὰρ ἐαυτῶν φύσει ἐστὶν ὑπτία, ἅτε δὴ ἀφηγηματικά h. e. in exemplorum expositione figuris dicendi illis opus est, quae alacrem et expeditam orationem efficiunt: nam natura sua aliquid remissi et languidi illa expositio habet, quoniam narrando constat. — Philostratus Soph. Lib. I. p. 542. σεμνολογίαν ὑπτίαν, opponit τῇ λαμπρᾷ καὶ ἔμπναι, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. Alio loco p. 623. Philiscus dicitur ὑπτίος τὴν γλῶσσαν, elocutione languidus, tardus: *schleppender Ausdruck und Vortrag*. Hinc paullo post ἰδέαν λάλον μάλλον ἢ ἐναγώνιον appellat. Haec enim forma orationis ἐναγώνιος, quae vim habet, et spiritum prodit oratoris affectu concitati, a tarditate et languore, quae loquacitatem et nimiam verborum copiam sequitur, maxime abhorret. — Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 5. ὑπτίαν λόγον dicit, ubi Demosthenes usus erat his coniunctionibus, μετὰ ταῦτα, ἔτα, πάλιν, αὖτις. τὰ τοιούτα μόρια, inquit, βραδύτητα δείκνυσσι, καὶ βουληθεὶς ὑπτιόγητα δεῖξαι καὶ ἀσθένειαν οὔσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ὑπτιον καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προδήκῃ. Idem in Comment. ad Demosth. Or. περὶ συνθήκ. πρὸς Ἀλεξ. p. 135. cum causas recenset, quare haec oratio spuria existimata sit, haec addit: αἱ εἰσαγωγαὶ λόγων ὑπτίαὶ καὶ ἰσορικά· ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον. Eodem modo Eustathius ad Hom. II. β. p. 272. τοῦ ὑπτίου vim iudicat: παραπλέκει καὶ μύθους καὶ ἰσορίας καὶ ἐπαίνους καὶ ἕτερα ὁ ποιητής, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ἐλιγούλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Et alio loco ad Iliad. λ'. p. 829. τὸ ὑπνῆλόν καὶ ὑπτιον τῆς ἀφηγήσεως iunxit, notam illam narrationis formaeque orationis historicae indolem significans, qua languorem quandam soporiferum indere animis legentium

vel

vel audientium valet. Vnde et p. 827. simili aptaque prioribus metaphora ἀνορθοῦν τὸ ἀφηγηματικὸν ὑπτιον dixit, h. e. *languentem ex narratione et veluti consopitam orationem excitare, et alacriorem vegetamque reddere.* Suidas de Ephoro et Theopompo: ὁ μὲν Ἐφωρος ἦν ἡθὺς ἀπλοῦς, τὴν δὲ ἐρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὑπτιος καὶ νωθρός, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τῇ φράσει πολὺς καὶ συνεχής καὶ φορᾶς μετέδωκε. Cum quibus conferendus est Quintilianus Lib. II, 8. ubi *lentiori* Ephora *tarditatem*, et praecipiti Theopompo concitationem tribuit. vid. Cic. de Orat. III, 9.

Ἵσταρολογία, forma sententiam ita enunciandi, ut, quod naturali ordine primum dici debebat, secundo loco dicatur. Idem σχῆμα προδύσεων dicitur Eustathio inprimis, qui eam formam saepe in Homero notat. vid. ad Odyss. κ'. p. 1664.

Ἵφαιμέναι, τροπαί, *tropi productiores*, quibus opponuntur αἰ βραχεῖς. v. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 657.

Ἵψηγορία, *sublimitas* Longin. 13. 1. ubi et τῇ μεγαληφροσύνῃ iungitur. Omnino Longinus sublimitatis notionem summa verborum varietate significat. Suidas ὑψαγόρας. ὑψηλόγος. ἔχρητο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηλός τις ἦν καὶ τραχύς.

Ἵψηλὴ, λέξις Dionys. Iud. Iys. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεπούς, *sublimis et magnifica dictio.* Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. IX, 26. *magnifica et coelestia* composuit. In Iud. Isocr. Cap. 3. iunguntur ἐρμηνεία ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἀξιωματικὴ, *der hohe, prächtige, erhabene Stil.* Gravis dicendi ratio apud Latinos Rhetores, ut Herenn. IV, 8. Cic. Orat. Cap. 5. cf. voc. ὕψος. Idem ille Dionys. de Compos. 17. p. 107. Molossium, rhythmus genus ex tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιωματικόν, *metrum grave, severum, magnificum.* Iungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim Rhetores graeci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant.

bant. Eius rei plura exempla e Longino aliisque ad voc. ὕψος commemoravimus.

"Υ ψ ος. τὰ ὕψη, Longinus inquit, Cap. 1. ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ, *summa orationis virtus est sublimitas*. Ea non persuadet, sed obstupefacit, εἰς ἑκστασιν ἄγει, eiusque synonymum est ἡ ἐκπληξίς. Cap. 2. ὕψος καὶ βᾶθος, ut synonyma, componit, quibus mox τὰ μεγαλοφυῆ adiungit. Cap. 7. ὑπὸ ἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, *dum animus exsultans attollitur, gaudio repletur*. Paulo post ita: τοῦτο τῷ ὄντι μέγα, οὐ πολλὰ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος ἡ καταξανάτασις, ἰσχυρὰ δὲ μνήμη καὶ δυσσεύαλκτος, *vere magnum est, quod, quo diutius consideraveris, eo difficilius atque adeo plane non dimittere ex animo possis, cuiusque indelebilis et pertinax memoria est*. Et mox: τὰ κτλὰ ὕψη, τὰ διάπαντος ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν, *vera sublimitas est, quae et semper et omnibus probatur*. Cap. 8. quinque fontes sunt sublimitatis (nam Longinus promiscue ea ponit, quae partim ipsam notionem sublimitatis continent, partim adiumenta sunt eius facilius percipiendae; itaque non subtiliter rerum sublimitatem ab elocutione sublimi distinxit) 1) τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, h. e. *facultas magnarum rerum notiones facile concipiendi*, τὸ ὑψηλόνουν aliis dicitur: vid. Suidas in τελεσιουργόν. 2) τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, *vehementi et concitato affectu moveri*. Haec duo sunt naturae, αὐθιγενεῖς συστάσεις. Reliqua tria sunt artis, 3) σχημάτων πλάσις, 4) ἡ γενναῖα φράσις, 5) ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνδεσις. Differunt autem subinde τὸ ὕψος et τὸ παθητικόν, quia humiles quidam adfectus sunt a sublimitate abhorrentes, ut οἴκτοι, λύπαι, φόβοι, et sublimitas etiam sine affectibus locum habet. Porro Cap. 9. Longinus τὸ ὕψος vocat μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, *echo magnitudinis animi*, unde saepe sententia admirabilis est per se, et propter significatam mentis altitudinem. Cap. 12. ὕψος κεῖται ἐν διάρματι, sublimitas posita est in celsitudine. Hac definitione Longinus eam distinguere cupit ab αὐξήσει, quae inest potius ἐν πλήθει, in multitudine. Ibi et commemorat ὕψος ἀπὸ τρυφῆν, h. e. locum praeruptum et editum, quo characterem Demosthenis eiusque vim mobilem comparat, in qua nihil nisi celsitudo spectatur, ut in monte praerupto, ubi tantum cacumina et eminentia apparent, nihil latum et acclive.

aeclive. Sic Morus ad h. l. — Cap. 19. τὸ ὕψος etiam in *ἀσυνδέτῃ* agnoscit. Vnde patet eum elocutionem sublimem, h. e. quae in verborum compositione, structura, collocatione dignitatem quandam et gravitatem habeat, cum rerum sublimitate confudisse, ut et Demetrius fecit. Sic τὸ ὕψος et τὸν κόμπον promiscue dicere Rhetores solent, cum non tam de sublimitate, quam de qualicunque granditate sermo est, quae exilitati opponitur; ut Scholiastes Hermog. ad Lib. I. περὶ ἰδ. p. 386. ἡ γὰρ ἐξ ἰαμβῶν καὶ τροχαίων συνθήκη οὐ τοσοῦτον ὕψος ἐργάζεται τῷ λόγῳ, ὅσον ἡ ἐκ σπονδείων καὶ δακτύλων συνεσῶσα. τοῖς γὰρ χρόνοις συμβαίνει καὶ ὁ κόμπος τοῦ λόγου. Eandem mox et ὄγκον appellat. Eustath. in Hom. II. praefat. p. 4. ἀνθρώδης μὲν ἡ Ἰλιάς καὶ σεμνοτέρα, καὶ ὕψος ἔχουσα, ἐπεὶ καὶ ἡρωϊκωτέρα. cf. Berger. de nat. pulcrit. orat. p. 43. sqq. — Ceterum, quae metaphorae ratio est in vocibus ὕψος, et ὑψηλός ad orationem translatis, eadem in simili vocabulo πυργοῦν locum habet, quod veteres eodem sensu pro *sublimem, grandem, magnificam orationem efficere* adhibuerunt. Suidas: πυργώσας, ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνσας. ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. In exemplo ex Anthol. III, 25. epigr. 28. allato Aeschylus dicitur πυργώσας αἰοιδῆν εἰς βαρὴν πρῶτος ἐν εὐσπίῃ. Et apud Aristoph. Ran. 1036. idem πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, et vers. 833. eidem, variata paululum metaphora ὑψηλοφοί λόγοι tribuuntur.

Φ.

Φαιδρότης, *festivitas et hilaritas* quaedam orationis, quae nimiam gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque austera videatur. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 88.

Φανερὰ, λέξις, eadem quae σαφής. Dionys. iud. Lys. Cap. 4.

Φαντάζεσθαι. τὸ πεφантаσμένον in oratione est τὸ πομπικόν, forma orationis *grandis, magnifica*, cum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adaequemus, etiam in verbis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater διαρ. ζητημ. p. 287. Ald. ἐχέτω τε προοίμια πεφантаσμένον τὶ ἀπὸ τῶν προτάσεων. Vnde, quia hoc studio vulgo abutebantur Sophistae, eorum ars nonnullis dicta est *φανταστική*. v. Cresoll. Theatr. II, 2.

Φαντασία, forma, qua quid in oratione describimus, *Darstellung*. Dionys. Art. Rhet. 10, 17. ubi et *ἡ φράσεις, τὸ ἐκτυποῦν*, et *πραγμάτων ἰδέαν* eodem sensu commemorat. Longino etiam αἱ Φαντασίαι sunt *imagines*, quibus in oratione tragica et pathetica utimur, *Bilder, Ideen*, Cap. 3. Mox Cap. 15. *visiones*, h. e. imagines rerum absentium tanquam praesentium, quae et ὄψις dicitur et *εἰδωλοποιία*. Ibi etiam ποιητικαὶ et ῥητορικαὶ Φαντασίαι distinguuntur. Alii Rhetores ἐνάργειαν, et ὑποθέωπιν eodem fere sensu appellant. — Quintilianus VI, 2. p. 280. traditurus, quomodo orator efficere possit, ut ipse afficiatur, et affectus habeat eos, quos in aliis movere vult, haec tradit: „Quas Φαντασίας Graeci vocant, nos sane *visiones* appellemus, per quas imagines rerum absentium ita repraesentantur animo, ut eas cernere oculis ac praesentes habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐφαντασίων, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget, quod quidem nobis volentibus facile continget.“ Ex hac Φαντασία quomodo ἡ ἐνάργεια, *evidentia*, oriatur, vid. ap. Longin. l. c. *die Einbildungskraft, die Imagination vergegenwärtigt uns die Dinge, die Fakta, und bringt unsre nachgeahmten Empfindungen der Wahrheit so nahe als möglich. Fingite animis*, Cicero inquit in Orat. pro Milon. Cap. 29. *liberas enim sunt cogitationes nostrae, et quae volunt, sic intuentur, ut ea cernimus, quae videmus: fingite cogitatione imaginem huius conditionis meae.*

Φαῦλος. Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, res et verba *humilia, vulgaria*, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρά, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. Compof. 3. p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν.

Φέρεσθαι. vid. voc. κινεῖσθαι. Suidas in Καλλιθένης ἦν δὲ εὐφυής πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν, καὶ ῥύμη πολλῇ φέρεσθαι, *in dicendo rapidus fuit.*

Φερωνυμία, dicitur, Grammaticis imprimis veteribus poetarum interpretibus, is modus nomina propria formandi, quo illis nominibus hominum ipsorum munera, virtutes, indoles et character exprimuntur, ὀνόματα οἰκείως ταῖς προσωπικαῖς ἐνεργείαις ὀνομασμένα, explicante Eustathio ad Hom. Il. α. p. 109. Talia sunt apud Homerum nomina propria, Ταλθύβιος et Εὐρυβάτης praekonum,

praecognum, quorum illud ἀπὸ τοῦ θάλλειν κατὰ τὴν βο-
ήν, hoc παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν dictum est. Eadem et ἐμφέ-
ρεια ὀνόματος ab Eustathio dicitur ad Iliad. ἱ. p. 776.

Φιλάνθρωπος, ἐρμηνεία, a Dionysio Hal. de vi
dic. Demosth. Cap. 33. p. 1059. dicitur elocutio Demosthe-
nis, quatenus eam omnibus auditorum generibus adapta-
vit, ita ut omnes ac singulos delectare, permovere et
docere posset: quare etiam καὶνὴν vocat. Addi hic locus
utiliter poterit iis, quae viri docti ad Theophr. Charact.
V. attulerunt, ut explicarent, quid in homine ἀρέσκει ef-
fet, τὸ καινὸν εἶναι δοκεῖν.

Φιλολογεῖν, declamando et orationibus scribendis
omninoque eloquentiae vacare. Pseudo Plutarch. in Vita
Demosth. Opp. Reisk. Tom. IX. p. 358. λέγουσιν αὐτὸν,
εἶναι νέον ὄντα, εἰς σπήλαιον ἀπιέναι, κακεῖ φιλολογεῖν etc.

Φιλοτιμῆσαι, πρὸς τὴν λέξιν, h. e. praecipuam
elocutionis curam genere, rerum minorem. Aristid. περὶ
πολ. λόγου p. 658. Ergo ibi opponitur τὸ πρὸς τὰ πράγ-
ματα ἀποβλέπειν. Hinc de quadam artis ambitione et af-
fectione dicitur. Sic Philostr. Epist. I. εἰ σχηματιοῦμεν,
Φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν. Φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μεираκιῶδες.
A Sopatro Proleg. ad Aristidem huic Rhetori tribuitur Φι-
λότιμος λόγος, quem ita explicat: τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἶδος
διόλου τετῆρηκε σεμνοτάτην φράσιν ἀδούς, καὶ ὡς αὐξητι-
κὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημομαθέους βίαν
μιμαύμενος.

Φιλοφρόνησις, amoris vel amicitiae declaratio, et
expositio. Hoc verbo Demetrius Eloc. §. 231. caracte-
rem epistolae describit: Φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἢ
ἐπιστολῇ, σύντομος, καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἐκθεσις, καὶ
ἐν ὀνόμασι ἀπλοῖς.

Φλοιῶδες, τὸ, res vel sententia tenuis, vilis, sive
unbedeutender, nichtswürdiger Umstand, oder Idee. Lon-
gin. Cap. 10, 7.

Φοβερόν, τὸ, Dionys. iud. Lyf. Cap. 13. iungit τῷ
δεινῷ. cf. Demetr. Eloc. §. 100. In Thucydide ille κάλλος
Φοβερόν appellat elegantiam sermonis, aliquid horridi et
severi admixtum habentem, in ep. ad Pomp. 3. p. 773. op-
ponitque τὸ ἱλαρὸν κάλλος Herodoti, vid. Cel. Schneiderus
ad Demetr. p. 163. — Eustathius ad Hom. Il. ἱ. p. 331.

τὴν ποιηλότητα poetae demonstraturus, qua res graves, luctuosas, et horribiles, ornato quodam orationis mitiget, *παρεμπλέκων δὲ καὶ, Φοβερά χωρία ἐν τοῖς περὶ σοὺς καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Ἐρινύων· ἐτι δὲ καὶ γλυκαίνων τὸν λόγον ἐν τοῖς περὶ κυνηγεσίῳν, καὶ οὕτω μινυὺς Φόβῳ τὴν ἱλαρότητα, καὶ καλῶς πίζων δὲ παρίσσις.* — Longinus Cap. 10. 6. τῷ Φοβερῷ opponit τὸ μικρὸν καὶ γλαφυρὸν. Demetrius Eloc. §. 130. Φοβεραὶς χάριτας τοῦ λόγου dicit eam elegantiam et facetiarum urbanitatem, quae non lulum, sed gravitatem adiuvant, *eine imponirende, edle Feinheit, welche nicht Lachen, sondern eine Art von Verlegenheit und Respekt gegen den Geist des Sprechers erregt.* Unde Homerus dicitur παίζων Φοβερώτερος, et §. 131. Xenophon. *δεινότητας εἰσάγειν ἐκ χαρίτων.* Itaque his significantur, quae alibi *χάριτες σεμναί, vel μεγάλα* dici solent.

Φοιβάζειν. Longin. Cap. 8. fin. *πάθος Φοιβάζων τοὺς λόγους, h. e. adfectus orationem velut afflatis divino spiritu similem reddens.* Synonymum est τὸ ἐκπνεῖν vel ἐπιπνεῖν τοὺς λόγους. cf. Crescoll. Theatr. III, 13.

Φονικοί, λόγοι, orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnusus apud Hermog. *περὶ ἰδ.* Lib. II. p. 340.

Φοραί, χειρῶν, *gestus, gesticulatio*, in declamatione oratoria. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 54. p. 1120. *τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκαλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ Φοραὶ χειρῶν;*

Φορτικός. Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευὴ, *compositio fastuosa, molesta, tumoris plena*; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. lud. Lyf. Cap. 3. p. 458. Alio loco Cap. 12. iungitur τὸ Φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν, austera et militaris dictio, *derber, rauher Ausdruck*, cuius causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In lud. de vi Demosth. 57. p. 1126. Φορτικοὶ καὶ ἀγροικοὶ κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. *περὶ λογ. πολ.* p. 660. τὸ Φορτικῶς ἐπαυεῖν *immodestam, importunam laudationem* significat.

Φραστικοί, τόποι, loci, quae inprimis magnam verborum copiam admittunt, ap. Longin. Cap. 32. 6. *vid. voc. μυθολογεῖν* et cf. Cap. 12. 5. ubi et iungit τοῖς ἐπι-
δεικτικοῖς,

δεικτικοῖς, in quibus ornatus et artis ostentatio cernitur. Deinde Cap. 30. 1. τὸ Φρασικὸν μέρος τοῦ λόγου dicit *elocutionem*, quatenus diversa est a νοήσεσι, rebus et sententiis, quem τόπον λεκτικὸν appellavit Dionysius Hal. ut in voc. τόπος diximus. Hinc et Φρασικὸς simpliciter vocatur, *facundus, eloquens*, Diog. Laert. V, 4. 1. et Φρασικοὶ χαρρακτῆρες, *forma dicendi*, ut, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰσχνόν, τὸ μέσον. Ita Marcellin. in vita Thucyd. p. 6. Scilicet Φράσις dicitur Graecis, quae Latinis *elocutio* appellatur, vid. Quintil. VIII, 1. Aliis eadem ἐρημία, ἀπαγγελία, λέξις.

Φρομιάζεσθαι, *prooemium facere*, quod et ipsum τὸ Φροῖμον ap. Lucian. de Histor. conscr. Cap. 53. et passim apud Aristotelem et Scholiastas inprimis Hermogenis.

Φρόνημα. ἦθος Φρονήματος μετὸν, genus scribendi liberale, gravitatis et magnitudinis animi *plenum, frequenter mūthiger, edler, großer Auswurf*. Hoc in Thucydide laudat Dionys. Censur. Cap. 3. 2. p. 427. Contrarium est τὸ θεραπευτικὸν τῆς τυραννῶν πλεονεξίας, *die Manier des kriechenden, schmeichlerischen, menschenfürchtenden Schriftstellers*. Hinc Longino Cap. 9, 4. Φρονηματίας dictus is, qui magnos sensus et spiritus sumit. Hinc Philostratus in Vit. Polemon. p. 535. τὸ μεγαλόγνωμον et Φρονηματώδης Marcellinus autem ad Hermog. περὶ εἰσ. p. 75. ed. Ald. σεμνότητα, ὄγκον καὶ Φρόνημα, iunxerunt.

Φροντίζεσθαι. λόγους πεφροντισμένους, h. e. orationem *accuratam, studiose elaboratam* Philostratus Hippiae tribuit in eius vita. vid. Cresoll. Theatr. III, 21. p. 306. sq.

Φυσικός. σύνθεσις Φυσική, *compositio simplex, naturalis*, ab studio artis et elegantiae remota. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2. et Isaei Cap. 3. σύγκαιται Φυσικώτερον καὶ ἀσχημάτισται ἀπλούτερον. Vnde patet ad Φυσικὴν λέξιν hoc pertinere, ut minus sit figurata. Philostratus Vit. Isaei, p. 514. hoc dicit κατὰ φύσιν ἐρμηνεύειν, ut Isaei proprium, cui opponit ἰδέαν λόγων ἐπιβεβλημένην περιττήν. Idem in illius discipulis, ut in Marco Byzantino Sophista commemorat p. 528. Eodem modo τὸ Φυσικὸν μέτρον Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. dicit τὸ ἐκ τῆς αὐτοφύους τοῦ λόγου συνδήμης συνιστάμενον, καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένον, ὡς πα-

Ἵποσιώπησις. Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 2. hanc orationis formam, s. σχῆμα ita definit: ὅταν μέλη τις ἐπιφέρει τραχύ τι καὶ λειδορίας ἐχόμενον, μὴ βέληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθῆς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγματῶν σημαίνει. διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπῇ, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεται τι.

Ἵπόσασις, Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 150. forma dicendi orationis amplitudini (τῇ περιβολῇ) serviens, quae fit usu particularum illarum, quae cum antecedentibus necessitudinem habent, ita ut una ab altera pendeat, quales sunt hae: *ita, ut, quamdiu, tamdiu, tantum, quantum* etc. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 650.

Ἵποσροφή, figura orationis ea, qua post factam declinationem ad superiora redimus: *die Einlenkung zum vorigen*. vid. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 196. — Aristidi περὶ ἀφελ. λογ. p. 664. ὑποσροφή etiam dicitur, cum alicui sententiae absolutae in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac: αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἦν καὶ νύμφαι τύχῳσιν ἔσαι, μύρε μὲν ἔ προσδέονται. Iam sequitur ὑποσροφή: αὐταὶ γὰρ τῆτε ἔξῃσι. Schol. ad Hermog. l. c. p. 392. ὑποσροφή καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολῇ. Et mox: τό γε μὴν τῆς ὑποσροφῆς σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται.

Ἵποτίμησις, vox e iure Attico petita, (v. Liban. Argum. orat. Demosth. contra Midiam) *aestimatio*, Longin. Cap. 32. dicitur de oratore, qui metaphoram aestimat, eique pretium statuit. Hoc fit in metaphoris audacioribus, cum orator illarum duritiem sentiens, eam aliquo modo mitigare studet, additque haec: ὥσπερ εἰ Φάναί, vel οἶονεῖ, quae μειλίγματα τῶν θρασειῶν μεταφορῶν et τινὰ ἀλεξιφάρμακα vocat, quibus orator veluti medeatur offensionī et duritiei orationis: ἡ ὑποτίμησις, inquit Longinus, ἰσῶται τὰ τολμηρὰ, *aestimatio metaphorae audaciae medetur*. Qui tamen malint ὑποτίμησιν simpliciter pro *accusatione*, s. *praetextu* accipere, eius significationis exempla multa reperient in nott. Alberti ad Hesych. ὑποτιμήσεως· προφάσεως. Eius verba extrema haec sunt: „Ratio autem, quare ὑποτίμησις pro *excusatione* s. *προφάσει* dicatur, haec est, quod quis hanc vel illam causam obtendat, quae tanti momenti sit, ut eam *subiciat* ceu iustum *premium*, quo se liberet, et quasi *redimat* ab aliqua quapiam re suscipienda vel peragenda.“

Ἵπο.

Ὑποφορά, *subiectio*, (v. Herenn. IV, 23.) dicitur, cum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. de Rhet. ed. Fisch. p. 202. Ab Hermogene Lib. III. περὶ εὖρ. p. 84. numeratur inter modos quaestionis oratorie tractandae. Talis ὑποφορά est in Oratione Cic. Milon. ubi dicit: *negant in-
tueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur*. Haec est adversarii obiectio: cui statim respondetur κατ' ὑποφοράν. Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat. vid. Gregor. ad Herm. Cap. 22. et Fortunat. de Rhet. p. 67. Pith.

Ὑπτιάζειν. Photius Bibl. Cod. 74. de Candidi stilo: εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελές ὑπτιάζει, h. e. *sub-
inde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus*. vid. voc. ὑπτιος. Philostr. in Vit. Protag. I. p. 495. dicit ὑπτιάζοντα καὶ που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt verò etiam τὸ ὑπτιάζειν pro *sublimem cervicem attollere*, de Sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχενούσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39. Petav. ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὠραίζεται, κατὰ μέρος ὁ ταῶς περιειρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, in illis *resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspiciens, et ipso quasi orationis nitore gestiens*. cf. Cressoll. Theatr. III, 19. Seneca Epist. 80. „Ille qui in scena elatus incedit, et haec *resupinus* dicit: En impero Argis etc. servus est.“

Ὑπτιον, τὸ, in oratione Rhetoribus graecis dictum, quicquid *tarditatis, languoris, remissionis* notionem efficere in animo legentis potest, adeoque robore, nervis et ea alacritate caret, quae in verborum, sententiarumque concinnitate et acumine conspicua esse solet, eisque generi dictionis acuta, expeditaque brevitās, alacritas, rotunditas, concinnitas, similesque virtutes opponuntur. Frequentissima illius orationis vitii apud Dionysium Hal. mentio reperitur. Sic in Iud. Isocr. Cap. 12. ὑπτία φράσις opponitur τῇ προγγύλῃ, *elocutio negligentior, concinniori*. Ibid. Cap. 15. Isocrati tribuitur τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, *ratio tractandae orationis extensa et languidior*. In Iud. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1006. ὑπτία λέξις καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιβόρυσσα τῆς νοήμασι, dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *gedehnter, weitgeschweifiger Vortrag*. Itaque opponitur

Α α

τὸ

τὸ τρογγύλον et συγκεκριμένον, de quorum sensu alio loco diximus. Porro Cap. 43. p. 1093. περίοδοι ὑπτία καὶ καχυμμένα iunguntur, oppositae τοῖς τρογγύλοις. Nempe qui supini iacent, proceriores esse solent: inest ergo notio extensionis. Vnde et Demetrio Eloc. §. 8. τὸ ἐκτεινόμενον opponitur τῷ βραχεῖ. — Hermogeni Lib. II. περὶ ἰδ. p. 192. τὸ ἀνειμένον καὶ ὑπτίον iunctum opponitur τῇ γοργότῃ, quae illi vitio contraria virtus est. vid. quae ad voces ἀναβεβλημένον, ἀφελῆς, ἀναπεπτωκότα, et γοργότης notata sunt. Aplines Art. Rhet. Cap. περὶ παραδείγματος, p. 702. οἱ δὲ ἐν τοῖς παραδείγμασι γοργῶν σχημάτων. τῇ γὰρ ἐαυτῶν φύσει ἐστὶν ὑπτία, ἅτε δὴ ἀφηγηματικά h. e. in exemplorum expositione figuris dicendi illis opus est, quae alacrem et expeditam orationem efficiunt: nam natura sua aliquid remissi et languidi illa expositio habet, quoniam narrando constat. — Philostratus Soph. Lib. I. p. 542. σεμνολογίαν ὑπτίαν, opponit τῇ λαμπρᾷ καὶ ἔμπνῃ, ὥσπερ ἐν τρίποδος. Alio loco p. 623. Philiscus dicitur ὑπτίος τὴν γλῶσσαν, elocutione languidus, tardus: *schleppender Ausdruck und Vortrag*. Hinc paullo post ἰδέαν λάλον μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον appellat. Haec enim forma orationis ἐναγώνιος, quae vim habet, et spiritum prodat oratoris affectu concitati, a tarditate et languore, quae loquacitatem et nimiam verborum copiam sequitur, maxime abhorret. — Ulpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 5. ὑπτίαν λόγον dicit, ubi Demosthenes usus erat his coniunctionibus, μετὰ ταῦτα, ἔτα, πάλιν, αὖτις. τὰ τοιαῦτα μόρια, inquit, βραδύτητα δείκνυσιν, καὶ βουληθεῖς ὑπτιόγητα δεῖξαι καὶ ἀδένειαν οὔσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ὑπτίον καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προδήκῃ. Idem in Comment. ad Demosth. Or. περὶ συνδίκ. πρὸς Ἀλεξ. p. 135. cum causas recenset, quare haec oratio spuria existimata sit, haec addit: αἱ εἰσαγωγαὶ λόγων ὑπτία καὶ ἰσορικά· ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ μνητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον. Eodem modo Eustathius ad Hom. II. β. p. 272. τοῦ ὑπτίου vim iudicat: παραπλέκει καὶ μύθους καὶ ἰσορίας καὶ ἐπαινοὺς καὶ ἕτερα ὁ ποιητής, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ἐλιγνύλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Et alio loco ad Iliad. λ'. p. 829. τὸ ὑπνῆλόν καὶ ὑπτίον τῆς ἀφηγήσεως iunxit, notam illam narrationis formaeque orationis historicae indolem significans, qua languorem quandam soporiferum indere animis legentium

vel

vel audientium valet. Vnde et p. 827. simili aptaque prioribus metaphora ἀνορθοῦν τὸ ἀφηγηματικὸν ὑπτιον dixit, h. e. *languentem ex narratione et veluti consopitam orationem excitare, et alacriorem vegetamque reddere.* Suidas de Ephoro et Theopompo: ὁ μὲν Ἐφωρος ἦν ἥθος ἀπλοῦς, τὴν δὲ ἐρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὑπτιος καὶ νωθρός, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τῇ φράσει πολὺς καὶ συναχῆς καὶ φορᾶς μεσός. Cum quibus conferendus est Quintilianus Lib. II, 8. ubi *lentiori* Ephoro *tarditatem*, et praecipiti Theopompo concitationem tribuit. vid. Cic. de Orat. III, 9.

Ῥοστερολογία, forma sententiam ita enunciandi, ut, quod naturali ordine primum dici debebat, secundo loco dicatur. Idem σχῆμα προδύσεων dicitur Eustathio inprimis, qui eam formam saepe in Homero notat. vid. ad Odyss. κ'. p. 1664.

Ῥοφαιμέναι, τροπαί, tropi productiores, quibus opponuntur αἱ βραχεῖς. v. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 657.

Ῥοψηγορία, sublimitas Longin. 13. 1. ubi et τῇ μεγαληφροσύνῃ iungitur. Omnino Longinus sublimitatis notionem summa verborum varietate significat. Suidas ὑψαγόρας. ὑψηλόγος. ἔχρητο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηλός τις ἦν καὶ τραχύς.

Ῥοψηλὴ, λέξις Dionys. Iud. Iys. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεπούς, *sublimis et magnifica dictio.* Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. IX, 26. *magnifica et coelestia* composuit. In Iud. Isocr. Cap. 3. iunguntur ἐρμηνεία ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἀξιοματική, *der hohe, prächtige, erhabene Stil.* Gravis dicendi ratio apud Latinos Rhetores, ut Herenn. IV, 8. Cic. Orat. Cap. 5. cf. voc. ὕψος. Idem ille Dionys. de Compos. 17. p. 107. Molossium, rhythmī genus ex tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιοματικὸν, metrum grave, severum, magnificum. Iungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim Rhetores graeci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant.

bant. Eius rei plura exempla e Longino aliisque ad voc.
ἵλος commemoravimus.

"Τ ψ ο ς. τὰ ὕψη, Longinus inquit, Cap. 1. αὐρότης
 καὶ ἐξοχὰς τις λόγων ἐστὶ, *summa orationis virtus est sublimi-
 tas*. Ea non persuadet, sed obstupescit, εἰς ἑκστασιν
 ἄγει, eiusque synonymum est ἡ ἑκπληξις. Cap. 2. ὕψος
 καὶ βάρος, ut synonyma, componit, quibus mox τὰ με-
 γαλοφυῇ adiungit. Cap. 7. ὑπὸ ἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεται
 ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαυρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦ-
 ται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, *dum animus exsultans attolli-
 tur, gaudio repletur*. Paullo post ita: τοῦτο τῷ ὄντι μέ-
 γα, οὐ πολλὰ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μάλλον δὲ
 ἀδύνατος ἡ καταξανάστασις, ἰσχυρὰ δὲ μνήμη καὶ δυσεξέλει-
 πτος, *vere magnum est, quod, quo diutius consideraveris,
 eo difficilior atque adeo plane non dimittere ex animo possis,
 cuiusque indelebilis et pertinax memoria est*. Et mox: τὰ
 καλά ὕψη, τὰ διάπαντος ἀρέσκοντα καὶ πάσιν, *vera subli-
 mitas est, quae et semper et omnibus probatur*. Cap. 8.
 quinque fontes sunt sublimitatis (nam Longinus promiscue
 ea ponit, quae partim ipsam notionem sublimitatis conti-
 nent, partim adiumenta sunt eius facilius percipiendae;
 itaque non subtiliter rerum sublimitatem ab elocutione
 sublimi distinxit) 1) τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, h.
 e. *facultas magnarum rerum notiones facile concipiendi*, τὸ
 ὑψηλόνουν aliis dicitur: vid. Suidas in τελεσιουργόν. 2)
 τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, *vehementi et concita-
 to affectu moveri*. Haec duo sunt naturae, αὐθιγενεῖς συ-
 στασεις. Reliqua tria sunt artis, 3) σχημάτων πλάσις, 4)
 ἡ γένναϊα φράσις, 5) ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις.
 Differunt autem subinde τὸ ὕψος et τὸ παθητικόν, quia
 humiles quidam adfectus sunt a sublimitate abhorrentes,
 ut οἴκτοι, λύπαι, φόβοι, et sublimitas etiam sine affecti-
 bus locum habet. Porro Cap. 9. Longinus τὸ ὕψος vocat
 μεγαλοφροσύνης ἀτήχημα, *echo magnitudinis animi*, unde
 saepe sententia admirabilis est per se, et propter significa-
 tantem mentis altitudinem. Cap. 12. ὕψος κεῖται ἐν διάρματι,
 sublimitas posita est in celsitudine. Hac definitione Lon-
 ginus eam distinguere cupit ab αὐξήσει, quae inest potius
 ἐν πλῆθει, in multitudine. Ibi et commemorat ὕψος ἀπό-
 τμουον, h. e. locum praeruptum et editum.

aeclive. Sic Morus ad h. l. — Cap. 19. τὸ ὕψος etiam in αἰσυνδέτῃ agnoscit. Vnde patet eum elocutionem sublimem, h. e. quae in verborum compositione, structura, collocatione dignitatem quandam et gravitatem habeat, cum rerum sublimitate confudisse, ut et Demetrius fecit. Sic τὸ ὕψος et τὸν κόμπον promiscue dicere Rhetores solent, cum non tam de sublimitate, quam de qualicunque granditate sermo est, quae exilitati opponitur; ut Scholiastes Hermog. ad Lib. I. περὶ ἰδ. p. 386. ἡ γὰρ ἐξ ἱαμβῶν καὶ τροχαίων συνθήκη οὐ τοσοῦτον ὕψος ἐργάζεται τῷ λόγῳ, ὅσον ἡ ἐκ σπονδελίων καὶ δακτύλων συνεσῶσα. τοῖς γὰρ χρόνοις συμβαίνει καὶ ὁ κόμπος τοῦ λόγου. Eandem mox et ὄγκον appellat. Eustath. in Hom. II. praefat. p. 4. ἀνδρώδης μὲν ἡ Ἰλιάς καὶ σεμνοτέρα, καὶ ὕψος ἔχουσα, ἐπεί καὶ ἡρωικωτέρα. cf. Berger. de nat. pulcrit. orat. p. 43. sqq. — Ceterum, quae metaphorae ratio est in vocibus ὕψος, et ὑψηλός ad orationem translatis, eadem in simili vocabulo πυργῶν locum habet, quod veteres eodem sensu pro sublimem, grandem, magnificam orationem efficere adhibuerunt. Suidas: πυργώσας, ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνσας. ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. In exemplo ex Anthol. III, 29. epigr. 28. allato Aeschylus dicitur πυργώσας ἀοιδὴν εἰβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ. Et apud Aristoph. Ran. 1036. idem πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, et vers. 833. eidem, variata paululum metaphora ὑψηλοφῶι λόγοι tribuuntur.

Φ.

Φαιδρότης, *festivitas* et *hilaritas* quaedam orationis, quae nimiam gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque austera videatur. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 88.

Φανερὰ, λέξις, eadem quae σαφής. Dionys. iud. Lyf. Cap. 4.

Φαντάζεσθαι. τὸ πεφαντασμένον in oratione est τὸ πομπικόν, forma orationis grandis, magnifica, cum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adaequemus, etiam in verbis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater διαρ. ζητημ. p. 287. Ald. ἐχέτω τε προοίμια πεφαντασμένα, ὥστε τὸ ἀπὸ τῶν προτάσεων. Vnde, quia studio adhaerentur Sophistae, eorum ars non solum dicta

v. C. Theatr. II, 2.

Φαντα-

Φαντασία, forma, qua quid in oratione describimus, *Darstellung*. Dionys. Art. Rhet. 10, 17. ubi et ἐκφράσεις, τὸ ἐκτυποῦν, et πραγμάτων ἰδέαν eodem sensu commemorat. Longino etiam αἱ Φαντασίαι sunt *imagines*, quibus in oratione tragica et pathetica utimur, *Bilder*, *Ideen*, Cap. 3. Mox Cap. 15. *visiones*, h. e. imagines rerum absentium tanquam praesentium, quae et ὄψις dicitur et εἰδωλοποιία. Ibi etiam ποιητικαὶ et ῥητορικαὶ Φαντασίαι distinguuntur. Alii Rhetores ἐνάργειαν, et ὑποσώπωσιν eodem fere sensu appellant. — Quintilianus VI, 2. p. 280. traditurus, quomodo orator efficere possit, ut ipse afficiatur, et affectus habeat eos, quos in aliis movere vult, haec tradit: „Quas Φαντασίας Graeci vocant, nos sane *visiones* appellemus, per quas imagines rerum absentium ita repraesentantur animo, ut eas cernere oculis ac praesentes habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐφαντασίωτον, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget, quod quidem nobis volentibus facile continget.“ Ex hac Φαντασίᾳ quomodo ἡ ἐνάργεια, *evidentia*, oriatur, vid. ap. Longin. l. c. *die Einbildungskraft, die Imagination vergegenwärtigt uns die Dinge, die Fakta, und bringt unsre nachgeahmten Empfindungen der Wahrheit so nahe als möglich. Fingite animis*, Cicero inquit in Orat. pro Milon. Cap. 29. *liberae enim sunt cogitationes nostrae, et quae volunt, sic intuentur, ut ea cernimus, quae videmus: fingite cogitatione imaginem huius conditionis meae.*

Φαῦλος. Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, res et verba *humilia*, *vulgaria*, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρά, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. Compof. 3. p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν.

Φέρεσθαι. vid. voc. κινεῖσθαι. Suidas in Καλλιθένης ἦν δὲ εὐφυὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν, καὶ ῥύμῃ πολλῇ Φέρεσθαι, *in dicendo rapidus fuit.*

Φερωνυμία, dicitur, Grammaticis inprimis veteribus poetarum interpretibus, is modus nomina propria formandi, quo illis nominibus hominum ipsorum munerā, virtutes, indoles et character exprimuntur, ὀνόματα οἰκείως ταῖς προσωπικαῖς ἐνεργείαις ὀνομασμένα, explicante Eustathio ad Hom. Il. α. p. 109. Talia sunt apud Homerum nomina propria, Ταλθύβιος et Εἰρυβάτης, *praeconum*,

praepositi, quorum illud ἀπὸ τοῦ θάλλειν κατὰ τὴν βο-
ην, hoc παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν dictum est. Eadem et ἐμφέ-
ρεια ὀνόματος ab Eustathio dicitur ad Iliad. ἱ. p. 776.

Φιλάνθρωπος, ἐρμηνεία, a Dionysio Hal. de vi
dic. Demosth. Cap. 33. p. 1059. dicitur elocutio Demosthe-
nis, quatenus eam omnibus auditorum generibus adapta-
vit, ita ut omnes ac singulos delectare, permovere et
docere posset: quare etiam κοινὴν vocat. Addi hic locus
utiliter poterit iis, quae viri docti ad Theophr. Charact.
V. attulerunt, ut explicarent, quid in homine εἰρέσκω ef-
fet, τὸ κοινὸν εἶναι δοκεῖν.

Φιλολογεῖν, declamando et orationibus scribendis
omninoque eloquentiae vacare. Pseudo Plutarch. in Vita
Demosth. Opp. Reisk. Tom. IX. p. 358. λέγουσιν αὐτὸν,
ἔτι νέον ὄντα, εἰς σπήλαιον ἀπέναι, κακεῖ Φιλολογεῖν etc.

Φιλοτιμῆσαι, πρὸς τὴν λέξιν, h. e. praecipuam
elocutionis curam gerere, rerum minorem. Aristid. περὶ
πολ. λόγου p. 658. Ergo ibi opponitur τὸ πρὸς τὰ πράγ-
ματα ἀποβλέπειν. Hinc de quadam artis ambitione et af-
fectione dicitur. Sic Philostr. Epist. I. εἰ σχηματιοῦμεν,
Φιλοτιμεῖσθαι δόξαμεν. Φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μεираκιῶδες.
A Sopatro Proleg. ad Aristidem huic Rhetori tribuitur Φι-
λότιμος λόγος, quem ita explicat: τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἰδος
διόλου τετάρτης σεμνοτάτης φράσιν διδοῦς, καὶ ὡς αὐξητι-
κὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημομαθέους βίαν
μιμούμενος.

Φιλοφρόνησις, amoris vel amicitiae declaratio, et
expropositio. Hoc verbo Demetrius Eloc. §. 231. caracte-
rem epistolae describit: Φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἢ
ἐπιστολὴ, σύντομος, καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἐκθεσις, καὶ
ἐν ἀνέμοις ἀπλοῖς.

Φλοιῶδες, τὸ, res vel sententia tenuis, vilis, sive
unbedeutender, nichtswürdiger Umstand, oder Jades. Lon-
gin. Cap. 10, 7.

Φοβερόν, τὸ, Dionys. iud. Lys. Cap. 13. iungit τῷ
δεινῷ. cf. Demetr. Eloc. §. 100. In Thucydide ille κάλως
Φοβερόν appellat elegantiam sermonis, aliquid horridi et
severi admixtum habentem, in ep. ad Pomp. 3. p. 773. op-
ponitque τὸ ἱλαρὸν κάλως Herodoti, vid. Cel. Schneiderus
ad Demetr. p. 163. — Eustathius ad Hom. Il. ἱ. p. 331.

τὴν ποιμολότητα poetae demonstraturus, qua res graves, luctuosas, et horribiles, ornatu quodam orationis mitiget, *παρεμπλέκων δὲ καὶ*, inquit, *Φοβερά χωρὶς ἐν τοῖς* *περὶ σὺς καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Ἐρινύων· ἐτι δὲ καὶ γλυκαίνων τὸν λόγον ἐν τοῖς περὶ κυνηγεσίαν, καὶ οὕτω μὲν Φόβῳ τὴν ἱλαρότητα, καὶ καλῶς πίζων δὲ παρίσσις.* — Longinus Cap. 10. 6. τῷ Φοβερῷ opponit τὸ μικρὸν καὶ γλαφυρὸν. Demetrius Eloc. §. 130. Φοβεραὶς χάριτας τοῦ λόγου dicit eam elegantiam et facetiarum urbanitatem, quae non lufum, sed gravitatem adiuvant, *eine imponirende, edle Feinheit, welche nicht Lachen, sondern eine Art von Verlegenheit und Respekt gegen den Geist des Sprechers erregt.* Unde Homerus dicitur *παίζων Φοβερώτερος*, et §. 131. Xenophon. *δεινότητας εἰσάγειν ἐν χάριτων.* Itaque his significantur, quae alibi *χάριτες σεμναί, vel μεγάλα* dici solent.

Φοιβάξιν. Longin. Cap. 8. fin. *πάθος Φοιβάξων* *τοὺς λόγους*, h. e. adfectus orationem velut afflatis divino spiritu similem reddens. Synonymum est τὸ *ἐκπνεῖν* vel *ἐπιπνεῖν* τοὺς λόγους. cf. Crescoll. Theatr. III, 13.

Φονικοὶ, λόγοι, orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnufius apud Hermog. *περὶ ἴδ.* Lib. II. p. 340.

Φοραὶ, χειρῶν, gestus, gesticulatio, in declamatione oratoria. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 54. p. 1120. *τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ Φοραὶ χειρῶν;*

Φορτικός. Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευὴ, compositio *fastuosa, molesta, tumoris plena*; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. Iud. Lyf. Cap. 3. p. 458. Alio loco Cap. 12. iungitur τὸ Φορτικὸν καὶ στρατιωτικόν, austera et militaris dictio, *derber, rauher Ausdruck*, cuius causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In Iud. de vi Demosth. 57. p. 1126. Φορτικοὶ καὶ ἀγροικοὶ κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. *περὶ λογ. πολ.* p. 660. τὸ Φορτικῶς *ἐπαινεῖν immodestam, importunam laudationem* significat.

Φραστικοὶ, τόποι, loca, quae inprimis magnam verborum copiam admittunt, ap. Longin. Cap. 32. 6. vid. voc. *μυθολογεῖν* et cf. Cap. 12. 5. ubi et iungit τοῖς *ἐπιδεικτικῶς*,

δεικτικοῖς, in quibus ornatus et artis ostentatio cernitur. Deinde Cap. 30. 1. τὸ Φρασικὸν μέρος τοῦ λόγου dicit *elocutionem*, quatenus diversa est a νοήσεσι, rebus et sententiis, quem τόπον λεκτικὸν appellavit Dionysius Hal. ut in voc. τόπος diximus. Hinc et Φρασικὸς simpliciter vocatur, *facundus, eloquens*, Diog. Laert. V, 4. 1. et Φρασικοὶ χαρakteres, *forma dicendi*, ut, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰσχυρόν, τὸ μέσον. Ita Marcellin. in vita Thucyd. p. 6. Scilicet Φράσις dicitur Graecis, quae Latinis *elocutio* appellatur, vid. Quintil. VIII, 1. Aliis eadem ἐρμησία, ἀπαγγελία, λέξις.

Φρομιάζεσθαι, *prooemium facere*, quod et ipsum τὸ Φροῖμιον ap. Lucian. de Histor. confr. Cap. 53. et passim apud Aristotelem et Scholiastas imprimis Hermogenis.

Φρόνημα. ἦθος Φρονήματος μετὸν, genus scribendi *liberale, gravitatis et magnitudinis animi plenum, frequenter mitiger, edler, großer Ausdruck*. Hoc in Thucydide laudat Dionys. Censur. Cap. 3. 2. p. 427. Contrarium est τὸ Δεραπευτικὸν τῆς τυραννῶν πλεονεξίας, *die Manier des kriechenden, schmeichlerischen, menschenfürchtenden Schriftstellers*. Hinc Longino Cap. 9, 4. Φρονηματίας dictus is, qui magnos sensus et spiritus sumit. Hinc Philostratus in Vit. Polemon. p. 535. τὸ μαγαλόγνωμον et Φρονηματώδης; Marcellinus autem ad Hermog. περὶ τασ. p. 75. ed. Ald. σεμνότητα, ὄγκον καὶ Φρόνημα, iunxerunt.

Φροντίζεσθαι. λόγους πεφροντισμένους, h. e. orationem *accuratam, studiose elaboratam* Philostratus Hippiae tribuit in eius vita. vid. Cresoll. Theatr. III, 21. p. 306. sq.

Φυσικός. σύνθεσις Φυσική, *compositio simplex, naturalis*, ab studio artis et elegantiae remota. Dionys. lud. Isocr. Cap. 2. et Isaei Cap. 3. σύγκειται Φυσικώτερον καὶ ἐσχημάτισται ἀπλούτερον. Vnde patet ad Φυσικὴν λέξιν hoc pertinere, ut minus sit figurata. Philostratus Vit. Isaei, p. 514. hoc dicit κατὰ Φύσιν ἐρμηνεύειν, ut Isaei proprium, cui opponit ἰδέαν λόγων ἐπιβεβλημένην περιττήν. Idem in illius discipulis, ut in Marco Byzantino Sophista commemorat p. 528. Eodem modo τὸ Φυσικὸν μέτρον Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. dicit τὸ ἐκ τῆς αὐτοφουῶς τοῦ λόγου συνθήκης συνιστάμενον, καὶ μὴ ἐπιτετηθευμένον, ὡς πα-

Ὑποσιώπησις. Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 2. hanc orationis formam, *ἡ σχῆμα* ita definit: ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βέληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγματῶν σημαίνει. διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιώπησει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιώπῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνιττατά τι.

Ὑπόστασις, Hermog. Lib. I. περὶ ἰδ. p. 150. forma dicendi orationis amplitudini (τῇ περιβολῇ) serviens, quae sit usu particularum illarum, quae cum antecedentibus necessitudinem habent, ita ut una ab altera pendeat, quales sunt hae: *ita, ut, quamdā, tamdā, tantum, quantum* etc. cf. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 650.

Ὑποστροφή, figura orationis ea, qua post factam declinationem ad superiora redimus: *die Eintonkung zum vorigen.* vid. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 196. — Aristidi περὶ ἀφελ. λογ. p. 664. ὑποστροφὴ etiam dicitur, cum alicui sententiae absolutae in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac: αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἢν καὶ νύμφαι τύχῳσιν ἔσται, μῦθε μὲν ἔ προσδέονται. Iam sequitur ὑποστροφὴ· αὐταὶ γὰρ τίττε ἔξεσι. Schol. ad Hermog. I. c. p. 392. ὑποστροφὴ καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολή. Et mox: τό γε μὴν τῆς ὑποστροφῆς σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται.

Ὑποτίμησις, vox e iure Attico petita, (v. Liban. Argum. orat. Demosth. contra Midiam) *aestimatio*, Longin. Cap. 32. dicitur de oratore, qui metaphoram aestimat, eique pretium statuit. Hoc fit in metaphoris audacioribus, cum orator illarum duritiem sentiens, eam aliquo modo mitigare studet, additque haec: ὥσπερὶ Φάναϊ, vel οἶονεϊ, quae μετλήματα τῶν θρασειῶν μεταφορῶν et τινὰ ἀλεξιφάρμακα vocat, quibus orator veluti medeatur offensionī et duritiei orationis: ἡ ὑποτίμησις, inquit Longinus, ἱάται τὰ τολμηρὰ, *aestimatio metaphorae audaciae medetur*. Qui tamen malint ὑποτίμησιν simpliciter pro *accusatione*, s. *praetextu* accipere, eius significationis exempla multa reperient in nott. Alberti ad Hesych. ὑποτιμήσεως· προφάσεως. Eius verba extrema haec sunt: „Ratio autem, quare ὑποτίμησις pro *excusatione* s. *προφάσει* dicatur, haec est, quod quis hanc vel illam causam obtendat, quae tanti momenti sit, ut eam *subiciat* ceu iustum *premium*, quo se liberet, et quasi *redimat* ab aliqua quapiam re suscipienda vel peragenda.“

Ὑπο-

Ὑποφορά, *subiectio*, (v. Herenn. IV, 23.) dicitur, cum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. de Rhet. ed. Fisch. p. 202. Ab Hermogene Lib. III. περὶ σύρ. p. 84. numeratur inter modos quaestionis oratorie tractandae. Talis ὑποφορά est in Oratione Cic. Milon. ubi dicit: *negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur*. Haec est adversarii obiectio: cui statim respondetur κατ' ὑποφοράν. Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat. vid. Gregor. ad Herm. Cap. 22. et Fortunat. de Rhet. p. 67. Pith.

Ὑπτιάζειν. Photius Bibl. Cod. 74. de Candidi stilo: εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελές ὑπτιάζει, h. e. *subinde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus*. vid. voc. ὑπτιος. Philostr. in Vit. Protag. I. p. 495. dicit ὑπτιάζοντα καὶ που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt verò etiam τὸ ὑπτιάζειν pro *sublimem cervicem attollere*, de Sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχνοῦσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39. Petav. ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὠραίζεται, καθάπερ ὁ ταῦς περιεθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἶον γαννύμανος ἐπὶ ταῖς ἀγλαταῖς τοῦ λόγου, in illis *resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspiciens, et ipso quasi orationis nitore gestiens*. cf. Cressoll. Theatr. III, 19. Seneca Epist. 80. „Ille qui in scena elatus incedit, et haec *resupinus* dicit: En impero Argis etc. servus est.“

Ὑπτιον, τὸ, in oratione Rhetoribus graecis dictum, quicquid *tarditatis, languoris, remissionis* notionem efficere in animo legentis potest, adeoque robore, nervis et ea alacritate caret, quae in verborum, sententiarumque concinnitate et acumine conspicua esse solet, eiusque generi dictionis acuta, expeditaque brevitās, alacritas, rotunditas, concinnitas, similesque virtutes opponuntur. Frequentissima illius orationis vitii apud Dionysium Hal. mentio reperitur. Sic in Iud. Isocr. Cap. 2. ὑπτία φράσις opponitur τῇ προγγύλῃ, *elocutio negligentior, concinniori*. Ibid. Cap. 15. Isocrati tribuitur τὸ ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, *ratio tractandae orationis extensa et languidior*. In Iud. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1006. ὑπτία λέξις καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιβρέουσα τῆς νοήμασι, dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *gedehnter, weitgeschweifiger Vortrag*. Itaque opponitur

Α α

τὸ

τὸ τρογγύλον et συγκεκριμένον, de quorum sensu alio loco diximus. Porro Cap. 43. p. 1093. περίοδοι ὑπτιᾶ καὶ καχυμέναι iunguntur, oppositae τοῖς τρογγύλοις. Nempe qui supini iacent, prociores esse solent: inest ergo notio extensionis. Vnde et Demetrio Eloc. §. 8. τὸ ἐκτενόμενον opponitur τῷ βραχεῖ. — Hermogenij Lib. II. περὶ ἰδ. p. 192. τὸ ἀναιμένον καὶ ὑπτίον iunctum opponitur τῇ γοργότητι, quae illi vitio contraria virtus est. vid. quae ad voces ἀναβεβλημένον, ἀφελῆς, ἀναπνευστότα, et γοργότης notata sunt. Apfines Art. Rhet. Cap. περὶ παραδείγματος, p. 702. δεῖ δὲ ἐν τοῖς παραδείγμασι γοργῶν σχημάτων. τῇ γὰρ ἐαυτῶν φύσει ἐστὶν ὑπτία, ἅτε δὴ ἀφηγηματικά h. e. in exemplorum expositione figuris dicendi illis opus est, quae alacrem et expeditam orationem efficiunt: nam natura sua aliquid remissi et languidi illa expositio habet, quoniam narrando constat. — Philostratus Soph. Lib. I. p. 542. σεμνολογίαν ὑπτίαν, opponit τῇ λαμπρᾷ καὶ ἔμπναι, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. Alio loco p. 623. Philiscus dicitur ὑπτίος τὴν γλῶσσαν, elocutione languidus, tardus: *schleppender Ausdruck und Vortrag*. Hinc paullo post ἰδέαν λάλον μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον appellat. Haec enim forma orationis ἐναγώνιος, quae vim habet, et spiritum prodit oratoris affectu concitati, a tarditate et languore, quae loquacitatem et nimiam verborum copiam sequitur, maxime abhorret. — Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 5. ὑπτίαν λόγον dicit, ubi Demosthenes usus erat his coniunctionibus, μετὰ ταῦτα, ἔτα, πάλιν, αὖτις. τὰ τοιαῦτα μόρια, inquit, βραδύτητα δεικνύσι, καὶ βουληθεῖς ὑπτιότητα δεῖξαι καὶ ἀσθένειαν οὔσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ὑπτίον καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προσηκῇ. Idem in Comment. ad Demosth. Or. περὶ συνθήκ. πρὸς Ἀλεξ. p. 135. cum causas recenseret, quare haec oratio spuria existimata sit, haec addit: αἱ εἰσαγωγαὶ λόγων ὑπτίᾳ καὶ ἰσορικῇ· ἅλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον. Eodem modo Eustathius ad Hom. II. β. p. 272. τοῦ ὑπτίου vim iudicat: παραπλέκει καὶ μύθους καὶ ἰσορίας καὶ ἐπαινοὺς καὶ ἕτερα ὁ ποιητής, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ἐλιγούλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Et alio loco ad Iliad. λ'. p. 829. τὸ ὑπνῆλόν καὶ ὑπτίον τῆς ἀφηγήσεως iunxit, notam illam narrationis formaeque orationis historicae indolem significans, qua languorem quendam soporiferum indere animis legentium

vel

vel audientium valet. Vnde et p. 827. simili aptaque prioribus metaphora ἀνορθοῦν τὸ ἀφηγηματικὸν ὑπτιον dixit, h. e. *laugnentem ex narratione et veluti consopitam orationem excitare, et alacriorem vegetamque reddere.* Suidas de Ephoro et Theopompo: ὁ μὲν Ἐφορος ἦν ἥθος ἀπλοῦς, τὴν δὲ ἐρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὑπτίος καὶ νοθρός, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τῇ φράσει πολὺς καὶ συνεχής καὶ φορᾶς μεσός. Cum quibus conferendus est Quintilianus Lib. II, 8. ubi lentiori Ephoro *tarditatem*, et praecipiti Theopompo concitationem tribuit. vid. Cic. de Orat. III, 9.

Ἵσπερολογία, forma sententiam ita enunciandi, ut, quod naturali ordine primum dici debebat, secundo loco dicatur. Idem σχῆμα προδύσεων dicitur Eustathio inprimis, qui eam formam saepe in Homero notat. vid. ad Odyss. α'. p. 1664.

Ἵφριμέναι, τροπαί, tropi *productiores*, quibus opponuntur αἱ βραχεῖς. v. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 657.

Ἵψηγορία, *sublimitas* Longin. 13. 1. ubi et τῇ μεγαληφροσύνῃ iungitur. Omnino Longinus sublimitatis notionem summa verborum varietate significat. Suidas ὑψαγόρας. ὑψηλόγος. ἐχρῆτο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηγός τις ἦν καὶ τραχύς.

Ἵψηλῇ, λέξις Dionys. Iud. Lys. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεπούς, *sublimis et magnifica dictio.* Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. IX, 26. *magnifica et coelestia* composuit. In Iud. Isocr. Cap. 3. iunguntur ἐρμηνεία ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἀξιωματικῇ, *der hohe, prächtige, erhabene Stil.* Gravis dicendi ratio apud Latinos Rhetores, ut Herenn. IV, 8. Cic. Orat. Cap. 5. cf. voc. ὕψος. Idem ille Dionys. de Compos. 17. p. 107. Molossium, rhythmus genus ex tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιωματικόν, metrum grave, severum, magnificum. Iungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim Rhetores graeci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant.

τὸ τρογγύλον et συγκεκροτημένον, de quorum sensu alio loco diximus. Porro Cap. 43. p. 1093. περίοδοι ὑπτιαι καὶ καχυμέναι iunguntur, oppositae τοῖς τρογγύλοις. Nempe qui supini iacent, proceriores esse solent: inest ergo notio extensionis. Vnde et Demetrio Eloc. §. 8. τὸ ἐκτεινόμενον opponitur τῷ βραχεῖ. — Hermogenij Lib. II. περὶ ἰδ. p. 192. τὸ ἀνειμένον καὶ ὑπτιον iunctum opponitur τῇ γοργότητι, quae illi vitio contraria virtus est. vid. quae ad voces ἀναβεβλημένον, ἀφελῆς, ἀναπεπτωκότα, et γοργότης notata sunt. Apſines Art. Rhet. Cap. περὶ παραδείγματος, p. 702. δὲ δὲ ἐν τοῖς παραδείγμασι γοργῶν σχημάτων. τῇ γὰρ ἐαυτῶν φύσει ἐστὶν ὑπτια, ἅτε δὴ ἀφηγηματικά h. e. in exemplorum expositione figuris dicendi illis opus est, quae alacrem et expeditam orationem efficiunt: nam natura sua aliquid remissi et languidi illa expositio habet, quoniam narrando constat. — Philostratus Soph. Lib. I. p. 542. σεμνολογίαν ὑπτίαν, opponit τῇ λαμπρᾷ καὶ ἔμπνῃ, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. Alio loco p. 623. Philiscus dicitur ὑπτιος τὴν γλῶσσαν, elocutione languidus, tardus: *schleppender Ausdruck und Vortrag*. Hinc paullo post ἰδέαν λάλον μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον appellat. Haec enim forma orationis ἐναγώνιος, quae vim habet, et spiritum prodit oratoris affectu concitati, a tarditate et languore, quae loquacitatem et nimiam verborum copiam sequitur, maxime abhorret. — Vlpianus ad Demosth. Olynth. I. p. 5. ὑπτίαν λόγον dicit, ubi Demosthenes usus erat his coniunctionibus, μετὰ ταῦτα, ἔτα, πάλιν, αὖθις. τὰ τοιαῦτα μόρια, inquit, βραδύτητα δέκνυνσι, καὶ βουληθεὶς ὑπτιότητα δεῖξαι καὶ ἀσθένειαν οὔσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ὑπτιον καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μερίων προαήκη. Idem in Comment. ad Demosth. Or. περὶ συνθήκ. πρὸς Ἀλεξ. p. 135. cum causas recenset, quare haec oratio spuria existimata sit, haec addit: αἱ εἰσαγωγαὶ λόγων ὑπτίαι καὶ ἰσορικαὶ. ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον. Eodem modo Eustathius ad Hom. II. β. p. 272. τοῦ ὑπτίου vim iudicat: παραπλέκει καὶ μύθους καὶ ἰσορίας καὶ ἐπαινους καὶ ἕτερα ὁ ποιητής, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ἐλιγούλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Et alio loco ad Iliad. λ'. p. 829. τὸ ὑπνῆλόν καὶ ὑπτιον τῆς ἀφηγήσεως iunxit, notam illam narrationis formaeque orationis historicae indolem significans, qua languorem quandam soporiferum indere animis legentium

vel

vel audientium valet. Vnde et p. 827. simili aptaque prioribus metaphora ἀνορθοῦν τὸ ἀφηγηματικὸν ὑπτιον dixit, h. e. *languentem ex narratione et veluti consopitam orationem excitare, et alacriorem vegetamque reddere.* Suidas de Ephoro et Theopompo: ὁ μὲν Ἐφορος ἦν ἥθος ἀπλοῦς, τὴν δὲ ἐρμηνείαν τῆς ιστορίας ὑπτιος καὶ ναθρός, καὶ μηδελίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τῇ φράσει πολὺς καὶ συναχῆς καὶ φορᾶς μετέβη. Cum quibus conferendus est Quintilianus Lib. II, 8. ubi *lentiori* Ephoro *tarditatem*, et praecipiti Theopompo concitationem tribuit. vid. Cic. de Orat. III, 9.

Ἑστερολογία, forma sententiam ita enunciandi, ut, quod naturali ordine primum dici debebat, secundo loco dicatur. Idem σχῆμα προδύσεων dicitur Eustathio inprimis, qui eam formam saepe in Homero notat. vid. ad Odyss. π. p. 1664.

Ἑφριμέναι, τροπαί, *tropi productiores*, quibus opponuntur αἱ βραχεῖς. v. Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 657.

Ἑψηγορία, *sublimitas* Longin. 13. 1. ubi et τῇ μεγαληφροσύνῃ iungitur. Omnino Longinus sublimitatis notionem summa verborum varietate significat. Suidas ὑψαγόρας. ὑψηλόγος. ἐχρήτε δὲ κομπολογίας, καὶ ὑψηγός τις ἦν καὶ τραχύς.

Ἑψηλῇ, λέξις Dionys. Iud. I. yf. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεποῦς, *sublimis et magnifica dictio.* Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. IX, 26. *magnifica et coelestia* composuit. In Iud. Isocr. Cap. 3. iunguntur ἐρμηνεία ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, ἀξιοματική, *der hohe, prächtige, erhabene Stil.* Gravis dicendi ratio apud Latinos Rhetores, ut Herenn. IV, 8. Cic. Orat. Cap. 5. cf. voc. ὕψος. Idem ille Dionys. de Compos. 17. p. 107. Molossium, rhythmī genus ex tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιοματικόν, metrum grave, severum, magnificum. Iungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim Rhetores graeci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant.

bant. Eius rei plura exempla e Longino aliisque ad voc. ὕψος commemoravimus.

"Τ Ψ ος. τὰ ὕψη, Longinus inquit, Cap. 1. αὐρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ, *summa orationis virtus est sublimitas*. Ea non persuadet, sed obstupefacit, εἰς ἑκστασιν ἄγει, eiusque synonymum est ἡ ἐκπληξίς. Cap. 2. ὕψος καὶ βάθος, ut synonyma, componit, quibus mox τὰ μεγαλοφυῆ adiungit. Cap. 7. ὑπὸ ἀληθῶς ὕψους ἐκταίρεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, *dum animus exsultans attolitur, gaudio repletur*. Paullo post ita: τοῦτο τῷ ὄντι μέγα, οὐ πολλὰ μὲν ἡ ἀναδεύρησις, δύσκολος δὲ, μάλλον δὲ ἀδύνατος ἡ καταξανάτασις, ἰσχυρὰ δὲ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος, *vere magnum est, quod, quo diutius consideraveris, eo difficilius atque adeo plane non dimittere ex animo possis, cuiusque indelebilis et pertinax memoria est*. Et mox: τὰ κέκλα ὕψη, τὰ διάπαντος ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν, *vera sublimitas est, quae et semper et omnibus probatur*. Cap. 8. quinque fontes sunt sublimitatis (nam Longinus promiscue ea ponit, quae partim ipsam notionem sublimitatis continent, partim adiumenta sunt eius facilius percipiendae; itaque non subtiliter rerum sublimitatem ab elocutione sublimi distinxit) 1) τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, h. e. *facultas magnarum rerum notiones facile concipiendi*, τὸ ὑψηλόνουν aliis dicitur: vid. Suidas in τελεσιουργόν. 2) τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, *vehementi et concitato affectu moveri*. Haec duo sunt naturae, αὐθιγενεῖς συντάσεις. Reliqua tria sunt artis, 3) σχημάτων πλάσις, 4) ἡ γένναϊα φράσις, 5) ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνδεσις. Differunt autem subinde τὸ ὕψος et τὸ παθητικόν, quia humiles quidam adfectus sunt a sublimitate abhorrentes, ut οἴκτοι, λύπη, φόβοι, et sublimitas etiam sine affectibus locum habet. Porro Cap. 9. Longinus τὸ ὕψος vocat μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, *echo magnitudinis animi*, unde saepe sententia admirabilis est per se, et propter significantiam mentis altitudinem. Cap. 12. ὕψος κεῖται ἐν διάρματι, sublimitas posita est in celsitudine. Hac definitione Longinus eam distinguere cupit ab αὐξήσει, quae inest potius ἐν πλήθει, in multitudine. Ibi et commemorat ὕψος ἀπὸ τρυμνόν, h. e. locum praeruptum et editum, quo characterem Demosthenis eiusque vim mobilem comparat, in qua nihil nisi celsitudo spectatur, ut in monte praerupto, ubi tantum cacumina et eminentia apparent, nihil latum et acclive.

aeclive. Sic Morus ad h. l. — Cap. 19. τὸ ὕψος etiam in αἰσυνδέτῃ agnoscit. Vnde patet eum elocutionem sublimem, h. e. quae in verborum compositione, structura, collocatione dignitatem quandam et gravitatem habeat, cum rerum sublimitate confudisse, ut et Demetrius fecit. Sic τὸ ὕψος et τὸν κόμπον promiscue dicere Rhetores solent, cum non tam de sublimitate, quam de qualicunque granditate sermo est, quae exilitati opponitur; ut Scholiastes Hermog. ad Lib. I. περὶ ἰδ. p. 386. ἡ γὰρ ἐξ ἰαμβῶν καὶ τροχαίων συνθήκη οὐ τοσούτον ὕψος ἐργάζεται τῷ λόγῳ, ὅσον ἡ ἐκ σπονδείων καὶ δακτύλων συνεσῶσα. τοῖς γὰρ χρόνοις συμβαίνει καὶ ὁ κόμπος τοῦ λόγου. Eandem mox et ὄγκον appellat. Eustath. in Hom. II. praefat. p. 4. ἀνδρώδης μὲν ἡ Ἰλιάς καὶ σεμνοτέρα, καὶ ὕψος ἔχουσα, ἐπεὶ καὶ ἡρωϊκωτέρα. cf. Berger. de nat. pulcrit. orat. p. 43. sqq. — Ceterum, quae metaphorae ratio est in vocibus ὕψος, et ὑψηλός ad orationem translatis, eadem in simili vocabulo πυργούν locum habet, quod veteres eodem sensu pro *sublimem*, *grandem*, *magnificam orationem efficere* adhibuerunt. Suidas: πυργώσας, ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνσας. ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. In exemplo ex Anthol. III, 25. epigr. 28. allato Aeschylus dicitur πυργώσας αἰοιδῆν τιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐσπείῃ. Et apud Aristoph. Ran. 1036. idem πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, et vers. 833. eidem, variata paululum metaphora ὑψηλοφοι λόγοι tribuuntur.

Φ.

Φαιδρότης, *festivitas* et *hilaritas* quaedam orationis, quae nimiam gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque austera videatur. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 88.

Φανερά, λέξεις, eadem quae σαφές. Dionys. iud. Lys. Cap. 4.

Φαντάζεσθαι. τὸ πεφαντασμένον in oratione est τὸ πομπικόν, forma orationis *grandis*, *magnifica*, cum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adaequemus, etiam in verbis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater διαρ. ζητημ. p. 287. Ald. ἐχέτω τε προοίμια πεφαντασμένον τὶ ἀπὸ τῶν προτάσεων. Vnde, quia hoc studio vulgo abutebantur Sophistae, eorum ars nonnullis dicta est Φαντασιή. v. Cresoll. Theatr. II, 2.

Φαντασία, forma, qua quid in oratione describimus, *Darstellung*. Dionys. Art. Rhet. 10, 17. ubi et ἐκφράσεις, τὸ ἐκτυποῦν, et πραγμάτων ἰδέαν eodem sensu commemorat. Longino etiam αἱ Φαντασίαι sunt *imagines*, quibus in oratione tragica et pathetica utimur, *Bilder*, *Ideen*, Cap. 3. Mox Cap. 15. *visiones*, h. e. imagines rerum absentium tanquam praesentium, quae et ὄψις dicitur et εἰδωλοποιία. Ibi etiam ποιητικαὶ et ῥητορικαὶ Φαντασίαι distinguuntur. Alii Rhetores ἐνάργειαν, et ὑποσώπῳσιν eodem fere sensu appellant. — Quintilianus VI, 2. p. 280. traditurus, quomodo orator efficere possit, ut ipse afficiatur, et affectus habeat eos, quos in aliis movere vult, haec tradit: „Quas Φαντασίας Graeci vocant, nos sane *visiones* appellemus, per quas imagines rerum absentium ita repraesentantur animo, ut eas cernere oculis ac praesentes habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐΦαντασίατον, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget, quod quidem nobis volentibus facile continget.“ Ex hac Φαντασία quomodo ἡ ἐνάργεια, *evidentia*, oriatur, vid. ap. Longin. l. c. *die Einbildungskraft, die Imagination vergegenwärtigt uns die Dinge, die Fakta, und bringt unsre nachgeahmten Empfindungen der Wahrheit so nahe als möglich. Fingite animis*, Cicero inquit in Orat. pro Milon. Cap. 29. *liberae enim sunt cogitationes nostrae, et quae volunt, sic intuentur, ut ea cernimus, quae videmus: fingite cogitatione imaginem huius conditionis meae.*

Φαῦλος. Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, res et verba *humilia*, *vulgaria*, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρά, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. Compof. 3. p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν.

Φέρεσθαι. vid. voc. κινεῖσθαι. Suidas in Καλλιθένης ἦν δὲ εὐφυής πρὸς τὸ αὐτοσχεδίζειν, καὶ ῥύμη πολλῇ φέρεσθαι, *in dicendo rapidus fuit.*

Φερωνυμία, dicitur, Grammaticis imprimis veteribus poetarum interpretibus, is modus nomina propria formandi, quo illis nominibus hominum ipsorum munerā, virtutes, indoles et character exprimuntur, ὀνόματα οἰκείως ταῖς προσωπικαῖς ἐνεργείαις ὀνομασμένα, explicante Eustathio ad Hom. Il. α. p. 109. Talia sunt apud Homerum nomina propria, Ταλθύβιος et Εἰρυβάτης praekonum,

praeconium, quorum illud ἀπὸ τοῦ θάλλειν κατὰ τὴν βο-
ήν, hoc παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν dictum est. Eadem et ἐμφέ-
ρεια ὀνόματος ab Eustathio dicitur ad Iliad. ἰ. p. 776.

Φιλάνθρωπος, ἐρμηνεία, a Dionysio Hal. de vi
dic. Demosth. Cap. 33. p. 1059. dicitur elocutio Demosthe-
nis, quatenus eam omnibus auditorum generibus adapta-
vit, ita ut omnes ac singulos delectare, permovere et
docere posset: quare etiam κοινὴν vocat. Addi hic locus
utiliter poterit iis, quae viri docti ad Theophr. Charact.
V. attulerunt, ut explicarent, quid in homine ἀρεσκῶ ef-
fet, τὸ κοινὸν εἶναι δοκεῖν.

Φιλολογεῖν, declamando et orationibus scribendis
omninoque eloquentiae vacare. Pseudo Plutarch. in Vita
Demosth. Opp. Reisk. Tom. IX. p. 358. λέγουσιν αὐτὸν,
εἶναι νέον ὄντα, εἰς σπήλαιον ἀπιέναι, κακεῖ Φιλολογεῖν etc.

Φιλοτιμῆσαι, πρὸς τὴν λέξιν, h. e. praecipuam
elocutionis curam gerere, rerum minorem. Aristid. περὶ
πολ. λόγου p. 658. Ergo ibi opponitur τὸ πρὸς τὰ πράγ-
ματα ἀποβλέπειν. Hinc de quadam artis ambitione et af-
fectione dicitur. Sic Philostr. Epist. I. εἰ σχηματιοῦμεν,
Φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν. Φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μισρακιῶδες.
A Sopatro Proleg. ad Aristidem huic Rhetori tribuitur Φι-
λότιμος λόγος, quem ita explicat: τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἰδὸς
διόλου τατήρησε σεμνοτάτην φράσιν διδοῦς, καὶ ὡς αὐξητι-
κὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημομαθέτους βίαν
μιμασμένος.

Φιλοφρόνησις, amoris vel amicitiae declaratio, et
expositio. Hoc verbo Demetrius Eloc. §. 231. caracte-
rem epistolae describit: Φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἢ
ἐπιστολὴ, σύντομος, καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἐκθεσις, καὶ
ἐν ἀνέμοις ἀπλοῖς.

Φλοιῶδες, τὸ, res vel sententia tenuis, vilis, sive
unbedeutender, nichtswürdiger Umstand, oder Jades. Lon-
gin. Cap. 10, 7.

Φοβερόν, τὸ, Dionys. iud. Lys. Cap. 13. iungit τῷ
δεινῷ. cf. Demetr. Eloc. §. 100. In Thucydide ille κάλλος
Φοβερόν appellat elegantiam sermonis, aliquid horridi et
severi admixtum habentem, in ep. ad Pomp. 3. p. 773. op-
ponitque τὸ ἡλαρὸν κάλλος Herodoti, vid. Cel. Schneiderus
ad Demetr. p. 163. — Eustathius ad Hom. Il. ἰ. p. 331.

τὴν ποιμολότητα poetae demonstraturus, qua res graves, luctuosas, et horribiles, ornatu quodam orationis mitiget, παρεμπλέκων δὲ καὶ, inquit, Φοβερά χωρία ἐν τοῖς περὶ σοῦς καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Ἐρινύων· ἐτι δὲ καὶ γλυκαίνων τὸν λόγον ἐν τοῖς περὶ κυνηγεσίων, καὶ οὕτω μὲν Φόβῳ τὴν ἱλαρότητα, καὶ καλῶπιζον δὲ παρίσσις. — Longinus Cap. 10. 6. τῷ Φοβερῷ opponit τὸ μικρὸν καὶ γλαφυρόν. Demetrius Eloc. §. 130. Φοβεράς χάριτας τοῦ λόγου dicit eam elegantiam et facetiarum urbanitatem, quae non lufum, sed gravitatem adiuvant, *eine imponirende, edle Feinheit, welche nicht Lachen, sondern eine Art von Verlegenheit und Respekt gegen den Geist des Sprechers erregt*. Unde Homerus dicitur παίζων Φοβερώτερος, et §. 131. Xenophon. δεινότητος εἰσαγεῖν ἐκ χαρίτων. Itaque his significantur, quae alibi χάριτες σεμνὰ, vel μεγάλα dici solent.

Φοιβάζειν. Longin. Cap. 8. fin. πάθος Φοιβάζον τοὺς λόγους, h. e. affectus orationem velut afflatis divino spiritu similem reddens. Synonymum est τὸ ἐκπνεῖν vel ἐπιπνεῖν τοὺς λόγους. cf. Crescoll. Theatr. III, 13.

Φονικοί, λόγοι, orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnusius apud Hermog. περὶ ἰδ. Lib. II. p. 340.

Φοραί, χειρῶν, *gestus, gesticulatio*, in declamatione oratoria. Dionys. de vi dic. Demosth. Cap. 54. p. 1120. τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ Φοραὶ χειρῶν;

Φορτικός. Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευή, compositio fastuosa, molesta, tumoris plena; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. lud. Lyf. Cap. 3. p. 458. Alio loco Cap. 12. iungitur τὸ Φορτικὸν καὶ στρατιωτικόν, austera et militaris dictio, *derber, rauher Ausdruck*, cuius causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In lud. de vi Demosth. 57. p. 1126. Φορτικοὶ καὶ ἀγροικοὶ κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. περὶ λογ. πολ. p. 660. τὸ Φορτικῶς ἐπαινεῖν *immodestam, importunam laudationem* significat.

Φραστικοί, τόποι, loca, quae inprimis magnam verborum copiam admittunt, ap. Longin. Cap. 32. 6. vid. voc. μυθολογεῖν et cf. Cap. 12. 5. ubi et iungit τοῖς ἐπιδεικτικῶς,

δεικτικοῖς, in quibus ornatus et artis ostentatio cernitur. Deinde Cap. 30. 1. τὸ Φρασικὸν μέρος τοῦ λόγου dicitur *elocutionem*, quatenus diversa est a νοήσεσι, rebus et sententiis, quem τόπον λεκτικὸν appellavit Dionysius Hal. ut in voc. τόπος diximus. Hinc et Φρασικὸς simpliciter vocatur, *facundus, eloquens*, Diog. Laert. V, 4. 1. et Φρασικοὶ χαρακτῆρες, *forma dicendi*, ut, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰσχυρόν, τὸ μέσον. Ita Marcellin. in vita Thucyd. p. 6. Scilicet Φράσεις dicitur Graecis, quae Latinis *elocutio* appellatur, vid. Quintil. VIII, 1. Aliis eadem ἐρμησία, ἀπαγγελία, λέξις.

Φροίμιάζεσθαι, *prooemium facere*, quod et ipsum τὸ Φροίμιον ap. Lucian. de Histor. confcr. Cap. 53. et passim apud Aristotelem et Scholiastas imprimis Hermogenis.

Φρόνημα. ἦθος Φρονήματος μετὸν, genus scribendi liberale, gravitatis et magnitudinis animi plenum, *frey-müthiger, edler, großer Ausdruhk*. Hoc in Thucydide laudat Dionys. Censur. Cap. 3. 2. p. 427. Contrarium est τὸ Σεραφευτικὸν τῆς τυραννῶν πλεονεξίας, *die Manier des kriechenden, schmeichlerischen, menschenfürchtenden Schriftstellers*. Hinc Longino Cap. 9, 4. Φρονηματίας dictus is, qui magnos sensus et spiritus sumit. Hinc Philostratus in Vit. Polemon. p. 535. τὸ μαγαλόγνωμον et Φρονηματώδης; Marcellinus autem ad Hermog. περὶ τας. p. 75. ed. Ald. σεμνότητα, ὄγκον καὶ Φρόνημα, iunxerunt.

Φροντίζεσθαι. λόγους πεφροντισμένους, h. e. orationem *accuratam, studiose elaboratam* Philostratus Hippiae tribuit in eius vita. vid. Cresoll. Theatr. III, 21. p. 306. sq.

Φυσικός. σύνθεσις Φυσική, *compositio simplex, naturalis*, ab studio artis et elegantiae remota. Dionys. lud. Isocr. Cap. 2. et Isaei Cap. 3. σύγκαιται Φυσικώτερον καὶ εἰσχημάτισται ἀπλούτερον. Vnde patet ad Φυσικὴν λέξιν hoc pertinere, ut minus sit figurata. Philostratus Vit. Isaei, p. 514. hoc dicit κατὰ φύσιν ἐρμηνεύειν, ut Isaei proprium, cui opponit ἰδέαν λόγων ἐπιβεβλημένην περιττήν. Idem in illius discipulis, ut in Marco Byzantino Sophista commemorat p. 528. Eodem modo τὸ Φυσικὸν μέτρον Hermogenes Lib. I. περὶ ἰδ. dicit τὸ ἐκ τῆς αὐτοφουὸς τοῦ λόγου συνδήχης συνιστάμενον, καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένον, ὡς πα-

πα τοῖς ποιηταῖς, ut explicat Scholiaſtes Anonym. ad h. l. pag. 387. Ald. — Φυτικοὶ ὕμνοι, Menandro διαμ. ἐπιθ. p. 596. dicuntur hymni, in quibus natura, vel res naturales iuxta laudem Dei alicuius enarrantur, aut describuntur, ut cum Apollo cum Sole componitur atque ita de Solis natura diſeritur. Eiusmodi hymnis Parmenides et Empedocles, Plato etiam in Phaedro, uſi ſunt. Menander eos hymnos in ἐξηγηματικὰς et ἐν βρεχαῖ προαγομένους h. e. longiores, diffuſiores, et breuiores, diuidit. Sunt et alii κατὰ ἀντίγματα, ut Pythagorici.

Φυσιολογίαι, diſputationes de rerum natura, et variis mundi adſpectabilis partibus. Longin. Cap. 12. 5. cf. Demetr. Eloc. 6. 231. εἴ τις ἐν ἐπιτολῇ σοφίσματα γράφει, καὶ Φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιτολὴν γράφει.

Φυσῶδες, de eo dicitur a Longino 28. 1. qui in magna re verſatur, ſed modum excedit. Morus ibi docet modum loquendi deſumptum ex Sophocleo dicto: Φυσοῦν Φορβαίας ἄτερ, ſine caſiſtro, h. e. craſſe et inſcite inflare tibiā. vid. Longin. 3. 2. et Cicer. ad Att. Ep. II, 16.

Φωνεῖσθαι, Longino dicuntur loci vel ſententiae, quae ex idonea verborum compoſitione ſonorae et numeroſae factae ſunt, τῇ ἀρμονίᾳ πεφώνηται Cap. 39. Et Cap. 40. 1. αὐτῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται, ipſo ambitu ſonora ſiunt.

Φῶς, τηλαυγὲς καὶ καθαρόν, evidentia, qua res geſtas animo comprehendimus, lichtvolle Ueberſicht der Geſchichte. Ita Dionyſ. Iud. Thucyd. Cap. 9. p. 828. — Philoſtratus Soph. I, p. 509. de Aeſchine: σαφηνείας Φῶς ἐν τῷ λόγῳ ἔκαινος Αἰσχίνου. Sic et Euſtath. ad Hom. II. κ. p. 809. Narrandi lux Quintiliano II, 5. 7. eodem ſenſu dicitur.

X.

Χάλιν, oratio dicitur, ſi hianca eſt et veluti hiat ex concurſu vocalium. Hermog. Lib. II. περὶ ἰδ. p. 206. οὐ δὴ πεχημέναι δεῖ τὸν ὡς ἀληθῶς γοργὸν λόγον. Vnde αἱ χασμοί, et χασμῶδαῖν et χασμῶδαι Grámmaticis, quae ſunt αἱ τῶν φωνήεντων ἐπαλληλῖαι καὶ συμπτώσεις, ut ait Euſtath. ad Hom. Iliad. α. p. 11. Auſt. ad Herenn. concurſiones vocalium, quae hiantem et vaſtam orationem reddunt.

Χαλα-

Χαλαρός, χαρακτήρ, Camariotae in συνοπτ. παρὰ p. 4. vocatur genus dicendi *tenue*, quod alii ἀπλοῦν, et ἰσχνὸν appellarunt: χαλαρὸς μὲν καὶ ἀπλοῦς χαρακτήρ, ὁ ἄνευ κατασκευῶν τῷ πανηγυρικῷ ἐΦαρμόττων.

Χαλεπώτατα, quae *gravissima* sunt in aliqua re, maxime eminentia, ad lectorem adficiendum. Longin. Cap. 10, 3.

Χαμαιτυπὲς, τῆς λέξεως, *humile dicendi genus*. Iunguntur τὸ ἀγενὲς et ἀκατάσκευον Dionys. lud. Thucyd. Cap. 27. p. 882. Simili sensu τὸ χαμαιπετὲς dicitur, ut apud Photium Bibl. Cod. 97. χαμαιπετὴς τὴν Φράσιν, cui opponitur ὁ τὸν Ἀττικὸν χαρακτῆρα διασώζων. Alio loco Cod. 180. haec iunguntur: λέξις χαμαιπετῆς, παρρωραμένη et ἡ ἐκ τριόδου. Lucianus etiam de Hist. Confer. ὑπόμνημα χαμαιπετὲς libellum dixit, tenui et humili dicendi genere conscriptum.

Χαρακτῆρες, τῆς ἐρμηνείας, modi et veluti *formae elocutionis*, pro ratione rerum significandarum, et sensus dicentis diversae, unde χαρακτῆρες cogitari possunt ἰσχνός, μεγαλοπρεπής, γλαφυρός, δεινός, ex disciplina quidem Demetrii Eloc. §. 36. Eaedem ἰδέαι λόγου dici solent, unde *figura* Latinorum expressa videtur, apud Auct. ad Herenn. IV, 8. vid. voc. ἰδέα. Alio sensu χαρακτῆρες λόγου appellantur *varia orationis genera*, argumentis diversa. Sic Apollon. Tyan. Epist. 19. apud Philostratum pag. 391. πέντε εἰσὶ σύμπαντες οἱ τοῦ λόγου χαρακτῆρες, ὁ Φιλόσοφος, ὁ ἱστορικός, ὁ δικανικός, ὁ ἐπιταλτικός, ὁ ὑπομνηματικός. Hanc etiam ὕλην τῶν προβλημάτων appellant, vid. Schol. ad Hermog. Lib. III. περὶ εὐρ. p. 363. et Cic. ad Quint. Fr. Ep. II, 15.

Χαρακτηρισμός. De hoc Schemate orationis Rutilius Lup. II, 7. ita: *Quemadmodum pictor coloribus figuras describit, sic orator hoc schemate aut vitia aut virtutes eorum, de quibus loquitur, deformat*. cf. Quintil. IX, 3. p. 457.

Χαριεντίζεσθαι, de oratione, *quae gratia et venustate sua allicit et delectat* Dionys. in lud. Lys. Cap. 13. Ibidem paullo post Cap. 14. ipse Lysias χαριεντίζεσθαι dicitur in aliquo loco, in quo antithesibus, ὁμοιοταλεύτοις, et παρισώσεσι ludit. Vnde χαριεντισμός est studium elegantiae, venustatis, et deliciarum in oratione, cf.

cf. Dionys. in Iud. Ifoér. Cap. 12. ubi, cum Ifoeratem reprehendisset, quod ornatus, concinnitatis et pigmentorum plus iusto studiosum se praestitisset in orationibus etiam civilibus et forensibus, haec addit: *χαριεντισμὸς γὰρ πᾶς ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γυνόμενος* (vel ut vult Casaubonus ad Pers. p. 128. *ἐν πακοῖς γυνόμενος*) *ἄωρον πρᾶγμα, καὶ πολυμυῖατον ἐλέω*. Eiusdem nominis etiam figura τῇ εἰρωνείᾳ subiecta, ab Aelio Herodiano in Villois. Anecd. T. II. p. 91. ita definitur: *λόγος ἡθικὸς ματὰ χάριτος παριστάς τὴν τοῦ λέγοντος σημασίαν ἐπὶ τινι διαχύσει*. cf. Rufinian. de Fig. 3. p. 197. ubi et scomma vocatur, h. e., festiva dictio, cum amoenitate quadam mordax.

Χάρις, *venustas*, *decor* per omnem orationem ita fufus, ut facilius sentiri, quam explicari possit. Constat his partibus: *ῥᾶ, εὐαρμόσιω, τάξι, εὐρύθμῳ, καιρῷ, μέτρῳ*. Sic Dionys. Iud. Lys. Cap. 10 et 11. Ibidem hanc virtutem his etiam loquendi formis, *ἡδονῇ, ἀφροδίτῃ, τῷ ἡδέως, κεχαρισμένως, ἐπαφροδίτως γράφειν*, omnino autem τῇ εὐστομίᾳ τῆς λέξεως significat. Sic et Eunapius in vita Iamblichi, Porphyrium et Anatolium cum illo comparans: *οὔτε εἰς ἀφροδίτην αὐτῶν καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται*. Idem τὸ *χαρίεν* τοῦ λόγου vocat Photius Bibl. C. 61. ubi narrat Aeschinem orationes tres scripsisse, quae appellatae fuerint *χάριτες*, partim ob numerum ternarium, partim ob gratiam et amoenitatem orationis. *Gratiam* et *Venerem* iunxit eodem sensu Quintil. IV. 2. p. 193. — *χάρις* et *κωμικὴ βωμολοχία* iunguntur ab Eunapio in Vit. Libanii p. 133. notanturque *facetiae, sales* et *venustates*, quibus Comicorum dictio abundat. Addit id genus gratiarum ab Atticis dici *μνητῆρα* et *ἀλισμόν*. *Cavillationem* et *dicacitatem* Latini dicunt, de quibus vid. Cic. de Orat. II, 54. sqq. Prior eum iocum notabat, illudve genus hilaritatis facetiae, quae per omnem orationem fusa esset et perpetua: posterior, quae esset brevibus dictis peracuta, et cum celeritate coniuncta. Plutarch. Sympos. *κινδυνεύουσι οἱ ἄλλοι τῶν ἄλλων ὄψων ὄψων εἶναι καὶ ἡδυσμα· διὸ καὶ χάριτας ἐνιοὶ προσαγορεύουσι αὐτούς*. — Demetrio de Eloc. §. 29. *χάρις* est *venustas* ex concinnitate membrorum similium et antithetorum. Porro *χάριτες*, quas et *ἀσεισμούς* et *χαριεντισμούς* vocat, eidem sunt *incundae acutaeque dicendi formae*, quarum usus est in *γλαφυρῷ χαρακτήρῳ, gefällige, geistvolle, reizende Darstellungem*. Quare *χάριτας* commemorat *αιωνίς, φοβερός,*

ποι, quae acumen quoddam et gravitatem habeant. Deinde χάριτας etiam tribuit rebus ipsis, quae tractantur, ut, si sermo est de hortis amoenis, de Hymenaeo, Amore; e quo genere est Sapphica poesis, vid. §. 128—32. Apud Plutarch. Mar. Cap. 44. Antonio χάρις et σειρήν τῶν λόγων tribuitur. vid. voc. σειρήν, et Crescoll. Theatr. III, 23.

Χειμάζεσθαι. Dionys. ep. ad Pomp. 2. p. 760. de Platone: χειμάζεσθαι περὶ τὴν τροπικὴν Φράσιν, iactatur et insolens est in dictione figurata.

Χείρ. ἡ ἐν χειρὸς θεωρία, eadem est quae ἀνάγνωσις, lectio, qua in manibus volumen habemus, contraria τῇ ῥήσει, pronuntiationi, recitationi. Dionys. Iud. Isocr. Cap. 2.

Χεῦμα, *fusum dicendi genus*, quod Platoni tribuit Longinus 13. 1. ὁ Πλάτων τινὶ χεύματι ἀψοφητῶν ῥέων.

Χιάζεσθαι, *decussari*, Hermogeni περὶ εὐρ. Lib. IV. p. 174. dicitur de commutatione et conversione quatuor membrorum periodi τετρακάλου, h. e. duas protάσεις, et duas ἀποδόσεις habentis, cum utriusque protasi unaquaeque apodosis salvo sensu adiungi potest, et contra. Talis periodus ex Ciceronis Catilinaria haec esto: *Nemo est in ludo gladiatorio paullo ad facinus audacior, 2) qui se non intimum Catilinae fateatur, 3) nemo in scena levior, 4) qui se non eiusdem prope sodalem commemoret.* Haec peripodus χιάζεσθαι potest hoc modo, ut primae protasi posterior apodosis, et secundae prima adiungatur: *nemo est in ludo gladiatorio paullo ad facinus audacior, qui se non prope eiusdem sodalem commemoret, nemo in scena levior et nequior, qui se non intimum Catilinae fateatur.* Vel ratione inversa: *nemo in scena levior est, qui se non intimum Catilinae fateatur, nemo in ludo gladiatorio audacior, qui se non eiusdem sodalem commemoret.* Haec ergo omnis forma transmutationis, et μεταχειρήσεως τῶν περιόδων, χιασμός dicitur a graeca litera X. Vnde et Schol. Aristoph. Nub. 518. χιάζειν dicit, quicquid vitiosum, aut novum, aut improprie dictum sit. Scholiastes autem Aristidis ad Orat. Panathen. apud Photium Cod. 246. eam formam orationis, quae sententiarum reciproca-tionem, mutatis verbis habet, χιασμός, et ερπετόλυτον, διάπληλον, πλεκτὸν appellat. Locum etiam Vossius attulit in Instit. Rhet. V. p. 405. Pertinet ea forma ad id genus

nus figurarum, quas ἀντιμεταβολήν et μετάθεσιν Rhetores vocarunt, de quibus suo loco dictum est. Ceterum de utilitate, quam ista μεταχειρίσεως exercitatio praeferret, cf. Cic. in Bruto, et Crescoll. Theatr. III, 26. p. 350. qui *Chiasmum* hunc rhetoricum cum *Quadro* confert, unde *quadrare periodos* et orationem dixit Cicero de Orat. III, 44. Orat. 51 et 61.

Χλευασμός. vid. voc. ἐπικαρτόμημα, et εἰρωνεία.

Χνοῦς, ἀρχαιότητος. vid. voc. πῖνος. Idem χνοῦς ἀρχαιοπινής dicitur Dionys. Iud. de vi Demosth. Cap. 38. p. 1071. veluti pulvis ex antiquitate adhaerens orationi. Vnde, cum Eunapius notare vellet Libanium illum antiquitatis usum concinnitate quadam correxisse, et mitigasse, ita dicit: λέξιν ὑπ' ἀρχαιότητος διαλανθάνουσαν διαπαθήρας ἐκαθάριζεν, a pulvere veluti exterfo concinnabat.

Χολή, λόγου, dicitur ut θυμός, πνεῦμα, ὁρμή, et τὸ θερμὸν, quidam *impetus* et *vehementia* dicendi. vid. Philostr. Vit. II. p. 568. et in voc. θερμός.

Χρεία. vid. Hermog. Progymn. Cap. 3. et Aphthonius, qui ita definit: ἀπομνημόνευμα σύντομον, εὐτόχως ἐπὶ τι πρόσωπον ἀναφερόμενον. Scholiastes Aphthon. in Rhett. Ald. Aphthonianam χρείας divisionem in λογικὴν, πρακτικὴν, et μικτὴν, ulterius distribuendo persequitur atque explicat. Quomodo a νοήματι et γνώμῃ differat, pluribus docet Vossius Institt. Rhet. Lib. V. p. 421.

Χρηματίζειν, Lucianus de Hist. confcr. dicere videtur pro: *in rebus tractandis occupari*, quatenus hoc a verborum et elocutionis cura discrepat. In illo tamen loco Moses Solanus σχηματίζειν legendum esse censebat. vid. voc. χρωννύειν.

Χρηστοθήθεια, Demetrio Eloc. §. 244. notat characterem animi sedatoris, tranquillioris, *Sanftheit*, *Gutmüthigkeit*. Huic contraria δεινότης, σφοδρότης, vehementia quaedam et impetus animi ab affectibus acrioribus.

Χρόνος, *mensura*, vel *mora*, quam pedes rhythmi ci faciunt: v. c. in spondeo longior mora est, quam in iambo. Ergo χρόνοι sunt vel βραδεῖς, vel ταχεῖς. Dionys. de Comp. Cap. 18. p. 116. Longin. Fragm. 3. p. 272. — χρόνος etiam dicitur illud *intervallum*, quod fieri necesse est,
cum

cum literae diversam oris conformationem in pronuncian-
do postulant, deinceps enunciantur, ut, cum post lite-
ram ν enuncians est π , in his verbis: *πλὺτὰν πέμπε-
τα*. Nam τὸ ν et τὸ π literae non veluti coalescunt in ore,
sed cum τὸ ν pronunciavi, oris forma mutanda est, ut τὸ
 π proferam. Vnde inter utramque fit quaedam mora et
χρόνος. vid. Dionys. l. c. p. 159. 170. 171. et de vi De-
mosth. Cap. 38. p. 1069. Huc et pertinent τὰ *ἐξαραισμά-
τα τῶν χρόνων*, quae de intervallo et mora, quam longi-
tudo syllabarum et *ἀσύνδετος* ratio dicendi efficiat, Longi-
nus dixit Cap. 40. vid. voc. *ἐξαραισμάτα*. Vnde Hermo-
genes etiam Lib. I. *περὶ ἰδ.* p. 186. *ῥυθμὸν ἰσόχρονα* com-
memorat, h. e. numerum moris et intervallis parem, *ει-
σὶ τὸν*. — *χρόνος περιόδου* Dionys. de Comp. 23. p. 171.
dictus *periodi ambitus*, quatenus vel longior vel brevior
est, οὗ πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς κρατῆσει, *quem integer viri
spiritus exsuperaverit*. — Cicero haud dubie *impressionses*
vocat, *distinctiones* et variorum *intervallorem percussiones*,
quae numerum efficiant, de Orat. III, 48. Quintilianus
autem *tempora* eodem sensu commemorat in omnibus iis
locis, ubi de *ῥυθμῷ* sermo est, ut Lib. IX, 4. §. 46. „Rhyth-
mi, h. e. numeri, spatio *temporum* constant,” et mox:
„longam esse duorum *temporum*, brevem unius, etiam
pueri sciunt.”

Χρῶμα, color, 1) dictum Rhetoribus graecis genus
aliquod orationis figuratae, qua efficitur, ut, quae dici-
mus, gratiosa sint auditoribus, vel minus saltem offen-
dant, quam si apertius et liberius dicerentur. Nempe
Dionysius *ἀγώνων ἐσχηματισμένων*, s. controversiarum,
vel orationum figuratarum in Art. Rhet. Cap. 8 et 9. tres
modos recenset: 1) qui dicit, aliud dicendo, aliud efficit,
2) contraria dicendo, contraria efficit, 3) decenter et spe-
ciose dicit. Hoc ultimum inprimis *χρῶμα* dicitur: quo
quidem pertinet locus Quintiliani IV, 2. p. 189. ubi docet
subinde falsas expositiones locum habere, idque interim
ad solam verecundiam pertinere, unde *color* dictus fuerit,
h. e. ad pudoris custodiam, ut res dictu turpes narratione
aliquantum deflexae vel avervae aut velo quasi involutae,
minus turpes esse videantur; quemadmodum ad h. l. Ges-
nerus interpretatus est. Dionysius autem Cap. 8. l. c. p.
282. methodum τοῦ *χρώματος* ita definit: *ἐπισείκεια προσ-
ταθεῖσα τοῖς λόγοις, καὶ τὸ ὑποτέλλεσθαι τῇ παρρησίᾳ, καὶ
αὐτὸ τοῦτο τὸ αἰδεῖσθαι προσποιεῖσθαι, καὶ τὸ ὁμολογεῖν μὴ
βούλεσθαι*

βούλεσθαι τελμηρῶς, μὴδ' ἀποκεκαλυμμένως λέγειν, ἢ μέθοδος ἐστὶ τῶν τοιούτων λόγων, μαγίστη δὲ καὶ βαθυτάτη ἐν τούτοις τοῖς λόγοις μέθοδος, τὸ ἐτέρας αἰτίας ὑποβαλέσθαι εὐσχήμονας πρὸ τῶν λυπούντων λόγων. vid. quae ad voc. σχηματίζεσθαι et συμπλοκή notata sunt, et cf. Crescoll. Theatr. IV. 7. — 2) Hermogenes in διαιρ. γασ. p. 8. et 42. τὸ χρῶμα appellat *colorem quandam defensionis*, ut, si Milo causam, cur recte occidisset Clodium, hoc modo reddat: *occidi enim insidiatorem*, hoc est χρῶμα; unde Hermogenes coniungit haec: τὴν αἰτίαν ἀποδιδόναι καὶ τὸ λεγόμενον χρῶμα. Sturmius ad Hermog. p. 67. illas αἰτίας dicit χρώματα appellari propterea, quod plerumque ab oratore iuvantur et quod oratores sua officia, sive deserta et praetermissa, sive facta et expleta pingant huiusmodi causis tanquam coloribus: *Beschönigungen, Anstrich*. Ita passim Vlpianus in Comment. ad Demosth. vid. voc. μετὰ-δρασις τῆς αἰτίας, et Apstin. Art. Rhet. p. 699. ubi χρωμά-τιον et χρῶμα appellat, si quis consilium alicuius facti inquirat vel defendendi vel convincendi causa. — 3) Dionysio in Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 793. χρῶμα τῆς λέξεως dicitur is color, vel ea forma et ratio elocutionis, qua in sententiis inprimis vel severitas, vel gravitas vel acerbitas, vel vehementia, aliave illius vis et indoles apparet: *Colorit, Character des Ausdrucks in Rücksicht auf Sinn und Gedanken*. In illo loco τὰ ὄργανα λέξεως a τοῖς χρώμασι distinguit, ita ut illa magis ad formam externam verborum et compositionem, haec ad indolem et vim sententiarum pertineant: τέσσαρα μὲν ἐσιν ὥσπερ ὄργανα τῆς Θουκυλίδου λέξεως, τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας· χρώματα δ' αὐτῆς, τὸ τε σφυγνόν, καὶ τὸ πιπρὸν, καὶ τὸ πυκνόν, καὶ τὸ αὐτῆρὸν, καὶ τὸ ἐμβριδὲς, καὶ τὸ δεινόν, καὶ τὸ φοβερὸν, ὑπὲρ ἅπαντα δ' αὐτοῦ ταῦτα, τὸ παθητικόν. vid. voc. ὄργανον et πλάσμα. cf. Cic. de Orat. III, 25. et Quintil. VI, 3, 107. ubi *color* dicendi eodem sensu dici videtur. — 4) Deinde χρώματα etiam sunt *pigmenta* quaedam *oratoria*, vel *ornatus*, quibus oratio ab arte instruitur. Sic Photius Bibl. Cod. 214. ἡ Φράσις οὐ τοῖς πεκαλλωπισμένοις καὶ περιττοῖς ἐξωραϊζομένη χρώμασι καὶ ποικίλμασι τῆς ῥητορείας. Itaque cum Quintilian. X, 1. p. 116. de Cassio Severo ita statuit: “ si ceteris virtutibus *colorem* et gravitatem adieciisset, ponendus inter praecipuos foret,” hoc sensu *colorem* dici arbitror, ut illam, quam diximus, ornatus oratorij varietatem et gratiam intelligat; Nam, ut e sequen-

sequentibus patet, maxime ad acerbitem, ad vim, ad stomachum ille Severus sese comparasse videtur, quibus ille color contrarius est, qui elegantiam, nitorem et suavitatem orationi conciliat. vid. Capperoner. ad Quint. IV. 2. 412. *Pingere* Latinos illo sensu dixisse, notum. Unde et *ληκύθους*, quibus pigmenta continebantur, commemorare solent, ubi orationem *ρητορικῶς* ornatam significant. Cic. ad Attic. I, 14. *totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro,* (noſti illas *ληκύθους*) *valde graviter pertexuit.* cf. Plin. Ep. I, 2. et ibi Gesn. et Cic. ad Att. II, 1. ubi de Commentario Consulatus sui a se scripto ornatissime: *meus liber totum Isocratis μυροθήκιον, ac nonnihil etiam Aristotelia pigmenta consumpsit.* Luculentius etiam Epist. 21. *mixtum et positum a se artis coloribus, Pompeium, h. e. summis laudibus ornatum, dicit.*

Χρωννύειν, τῇ λέξει, argumentum aliquod dictio- nis veluti *colore instruere*, h. e. certa idoneaque elocutione materiæ scriptionis veluti induere et ornare. Lucian. de Conscr. Hist. 48. Docet ibi, quomodo versari ab initio statim operis scriptor historicus debeat. Ergo has veluti partes laboris dicat: *σῶμα ποιεῖτω ἀκαλῶς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. ἔτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν ἐπαγέτω τὸ κάλλος καὶ χρωννύτω τῇ λέξει καὶ χρηματίζειτω* (Moses Solanus legit *σχηματίζειτω*) *καὶ ῥυθμίζειτω*, h. e. *corpus faciat informe adhuc, et artubus suis nondum distinctum: Tum ordine adiecto pulcritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compositioni studeat.* Quae quidem versio interpretis ita intelligenda est, ut tria ultima verba *χρωννύειν, σχηματίζειν, et ῥυθμίζειν*, ad ornatum ex elocutione, e *figuris, et numero* referantur.

Χυδαιολογία, nimia verborum affluentia, plebeia quaedam loquacitas. Photius Cod. 80. de Olympiodoro: *πρὸς τὴν πεκατημένην κατενηνεγμένος χυδαιολογίαν.* Alio loco Cod. 88. *τὸ ταπεινὸν καὶ χυδαῖον τοῦ λόγου* iungit et Cod. 196. *τὴν ταπεινότητα τῆς φράσεως, χυδαῖότητα λόγου* itidem synonyma ponit.

Χύδην, τὰ χύδην, oratio soluta et vulgaris, opposita versibus et carmini, τοῖς μέτροις. Aristot. III, 9. 9. vid. *χυδαιολογία.*

Χύσις, proprie de aequore late diffuso dictam vocem Longinus 12, 4. adhibet, ut Ciceronis characterem
Bb descri-

describat, cuius orationis magis *spatioſa magnitudo* ſit, quam vehemens et *παθητική*. Aptē illi metaphorae utitur verbo *καταντλήσαι*, h. e. rerum multitudine obruere, et veluti perfundere: ὁ μὲν γὰρ (Δημοθένης) ἐν ὕψει τὸ πλεόν ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει. — κυρτός δὲ τοῦ Δημοθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερταταμένου ἐν τα ταῖς δεινότησιν καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσιν, καὶ ἐνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπληῆσαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλήσαι. cf. Berger. de nat. pulcrit. orat. p. 135.

Χωλή, περίοδος, dicitur, quae in membrum iusto brevius definit. Demetr. Eloc. 18. Eadem ἀποκομμένη. vid. voc. *μείουρος*. Eodem sensu Quintil. IX, 4. 70. *clausulas claudas* et pendentēs vocat, si relinquuntur, h. e. si iusto citius et brevius abruptantur. — *χωλὸν μέτρον* Demetr. §. 301. opponitur τῷ εὐθῆ, et est ἄρρυθμον. Sermo ibi est de συνθέσει διαλελυμένη h. e. ea compositione, quae rhythmum et metrum, hoc est, iucundum verborum numerum et harmoniam respuit. vid. *θραύειν* et cf. Cicer. Orat. Cap. 58.

Χῶρα. Elegans usus est locutionis *χωρὰν ποιῆν ἐν τῷ ἀκροατῇ* ap. Aristot. Rhet. III, 17. 25. h. e. *auditorem ita praeparare dicendo, ut benevolo et lubenti animo ea accipiat, quae defensor contra criminationes adversarii prolaturus est*. Hoc fit, cum ea, quae sibi contraria sunt, refutaverit. Nititur autem illa locutio praecedenti, qua Aristoteles usus erat, metaphora: *ἄνδρα πον προδιαβεβλημένον οὐ δέχεται ἡ ψυχὴ, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ λόγον, εἰς ὃν ὁ ἐναντιὸς εὐδοκεῖ εἰρηκέναι, si adversarius vere dixisse visus fuerit, tum auditor non facile locum in animo suo ei relinquit, qui multis criminibus antea fuerit infimulatus*. Ergo si orator haec crimina statim ab initio occupat et refutat, *χωρὰν αὐτῷ ποιῆν ἐν ἀκροατῇ*, et *ψυχὴ ἀκροατοῦ δέχεται αὐτὸν* et eius λόγον.

Χωρογραφεῖν, τῷ λόγῳ, *describere regionem vel gentem* latius, atque excurrere oratione in talem descriptionem. Sic Menander διαρ. ἐπίδ. p. 617. quod antea τὸ περίεργως ἢ πατριδὰ ἢ ἔθνος ἐκφράζειν dixerat.

Ψ.

Ψελλισμός, *mollis et delicatula ratio declamandi, cum affectatione, et venusta balbutie*; quod et *πλάσμα Φωνῆς*

Φωνῆς ἀγεννὲς καὶ μαλακὸν appellant. vid. Tatian. adversus Gentes. Plutarch. de aud. Poet. Philostrat. in Philisco. Omnino cf. Crescoll. Theatr. III, 18. et voc. πλάσμα.

Ψήγματα, proprie sunt frustula lapidis, quae ex malleo fabri lapidarii resiliunt, *Flücksteine*. Cum his Longinus 10, 7. comparat otiosas et inutiles ad magnam sublimemque sententiam accessiones, quae per se nihil habent sublimitatis, ita ut hinc oriatur μέγας συνοικοδομούμενον, magnitudo conglutinata, *eine geflickte Größe*; metaphora ducta ab aedificiis, quae parvis lapillis compositis extruuntur, nec solidam in se molem habent. cf. voc. παραπληρώματα. Similis metaphora est, qua Suetonius (C. lig. 53.) narrat Caium dixisse in Senecae oratione, *aream esse sine calce*; quamvis id, ex sententia quidem Casauboni, ad orationem in minuta membra concisam, vinculisque et ambitu destitutam pertinet.

Ψιλόν, πᾶνμα, *res nuda*, quae ex necessariis solum constat, ceteris omissis, quae orationem magis exaggerent et circumducant. v. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. — Ψιλοὺς λόγους, pro oratione *soluta*, cui τὰ μέτρα, carmen, oratio poetica, opposita sunt, dixit Aristoteles Rhet. III, 2. 6. In loco autem vexato Aristot. Poet. Cap. 1. ἡ ἐποκοίτη μόνον τοῖς λόγοις ψιλοῖς, ἢ μέτροις scil. μιμῆται, intelligendum esse *poesin cantu destitutam*, cum ex omni capitis illius contextu intelligi potest, tum inprimis doctissimorum Anglorum, Thyrrwithi, et Twiningii, recentissimis Commentariis ita demonstratum est, ut, praeter Victorium, qui illum sensum primus proxime attigit, ceterorum interpretum sententias abiiciendas existimare debeamus. Neque iam, quam Aristoteles Cap. 2. ψιλομετρῶν dixerit, dubitari potest.

Ψοφοδεής, qui vehementius dicere non audet, qui graviores orationis sonos vel religiose vel anxie vitat. Sic Dionys. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1007. de Isocrate: ψοφοδεής, καὶ οὐκ εἰσφέρειται τόνους κραταιούς. Ad mores et characterem transtulit Plutarchus in Comparat. Nicias et Crassi Cap. 2. ubi in Nicia fuisse τὸ ψοφοδεὲς καὶ ἄτολμον, Crassum autem βίαιον καὶ τυραννικὸν dicit.

Ψόφοι, literae consonantes, a quibus diversae sunt Φωναί, vocales, unde τὰ Φωνήεντα dicta, ex mente Aristotelis apud Dionys. Compos. Cap. 14. — ψόφοι καὶ δι-
Bb 2 ῥύραμ-

ῥυάμβοι, *voces inanes*, quamvis magni strepitus, grandisque formae, κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νεῦν δὲ ὀλίγον ἔχοντες, de Platone, a sermone tenui et plano, repente ad grandem splendidamque dictionem (εἰς κομπικὴν ἀπειροκαλίαν) transiliente, Dionysius ep. ad Pomp. 2. p. 763. Paulo post ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς, et τροπικὴν, καὶ διθυραμβικὴν φράσιν dicit. vid. voc. εὐμφορ, et Cresoll. Theatr. III, 23. p. 325. Vnde τὸ ψοφῶδες; *grandiloquum, sonorum*, de versibus dithyrambicis Aristot. Rhet. III, 3. — *Sonitus suos* Cicero commemorat ad Attic. I, 14. ubi de ostentatione, pigmentisque oratoriis, quae adhibuerit, loquitur.

Ψύγμα, *respiratio*, h. e. mora et intervallum, quod locum habet inter plures spondeos se insequentes, praesertim in verbis disyllabis; τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψύγμα ap. Dionys. Comp. Cap. 20. p. 141.

Ψυχαγωγία, *oblectatio*, quoad utilitati opposita est, *Rücksicht auf bloße Unterhaltung, und Beförderung des Vergnügens, welche ein Schriftsteller beabsichtigt*. Ita Dionys. epist. ad Pomp. 6. p. 784. de opere historico Theopompi: μηδεὶς ὑπολάβῃ, ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον ἀρ' γὰρ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὠφέλειαν παρέχει. Sic et ap. Aristot. Poet. 6. τὸ ψυχαγωγικόν, quod animos allicit, iucunde tenet. Apolini Art. Rhet. p. 713. τὸ ψυχαγωγεῖν notat, auditorem ad sententiam pertrahere, persuadendo aut docendo: οὐ ψυχαγωγῆσεις μὴ γοητεύων μετὰ τινὸς χάριτος καὶ ἡδονῆς, non conciliabis tibi auditorem, nisi cum gratia et suavitate dictionis veluti infascinaueris. Sic et Plato in Phaedro statuit dicendi facultatem esse ψυχαγωγίαν, h. e. ducendi et permovendi animi artem quandam.

Ψυχρός. Aristot. Rhet. III, 3. τὰ ψυχρὰ ἐν τέταρσι γίνεται κατὰ τὴν λέξιν, ἐν τε τοῖς διπλοῖς ὀνόμασι, ἐν τῷ χρηθῶν γλώτταις, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἢ μακροῖς ἢ ἀκαίροις, ἢ πυκνοῖς, ἐν ταῖς μεταφράσι. cf. Longin. Cap. 4. ubi variis exemplis frigidae elocutionis rationem explicat, eiusque causam Cap. 5. init. hanc definit: ἅπαντα μέντοι τὰ οὕτως ἄσμενα διὰ μέλαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίας, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, e studio novarum sententiarum oritur. Apud Dionys. Art. Rhet. 10, 4. ψυχρὰ καὶ ἀσθενῆ, quae lanquent et frigent. Censur. Scriptt. 3, 3. ψυχρῶς καὶ ἀκαίρως iungit. Isocratē ψυχρὸν dicit, quia
figuras

figuras longius arcessat, nec rebus convenientes faciat, nec modum teneat, in iud. Isocrat. Cap. 3. Iunguntur etiam ψυχρά καὶ μεираκιδῶδη σχήματα, qualia sunt ἀντιθέσεις, πάρισα, et quorum exempla adferuntur a Dionysio de vi Demosth. Cap. 10. p. 10, 4. ex oratione Isocratea, ubi semper et ad satietatem usque hae formae occurrunt: ἐκείνοι μὲν, ἡμεῖς δὲ. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, quare antea dixerat μεираκιδῶδη πάρισα, καὶ τὰ ψυχρά ἀντιθέστα. — Demetrius Eloc. §. 6. ψυχρὸν dicit eum, qui ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος, h. e. qui non eo modo loquitur, quem res et natura postulat, ut si quis rem parvam et tenuem membris grandibus et verbis magnificis describat. §. 114. τὸ ψυχρὸν definit: τὸ γειννιοῦν τῷ μεγαλοπρέπει, vitium gravitati contrarium, ut si magnifica verba in rebus humilibus et turpibus adhibentur; quod Longin. Cap. 30. τῷ ὄγκῳ tribuit, cf. §. 247. ubi τὴν ψυχρότητα τῇ δεινότητι opponit, ut vitium contrarium. Oritur etiam τὸ ψυχρὸν ex disciplina Demetrii, Aristotelem secuti, e ridicula et nimia hyperbole, §. 115. et 124. inest in epithetis otiosis et affectatis, in compositione nominum dithyrambica, in metaphora inepta et audaci, §. 116. — porro in rhythmo vitioso, inertique verborum compositione, ut, si per totam sententiam aliquam longae syllabae continuantur §. 117. Bene etiam §. 119. τὴν ψυχρότητα cum vitio morali, quod est in arrogantia vel superbia, comparat: *Bombast verhält sich gegen wahre Grösse und Stärke des Ausdrucks, wie Prahlerey und Vermeessenheit gegen wahren Stolz und Edelmuth.* — Hermogenes haec fere omnia tractat in Cap. περὶ κακοζήλου Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 212. — Photius Bibl. C. 160. de Choricio Sophista: διὰ τὴν ἄκρατον τῆς τροπῆς ἐκτροπὴν, εἰς ψυχρολογίαν ἐκπίπτει, nimio metaphoricæ dictionis studio, in frigiditatem delabitur. Vnde et ψυχραύεσθαι dicti Rhetotes, qui duris ineptisque metaphoris uti soleant, ab Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 68. vid. voc. παχύ. Cicer. Orat. Cap. 26. „vitabit etiam quaesita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quae plerumque sunt frigida.“ In genere autem τὸ ψυχρὸν tribui solebat scriptis illis, in quibus nihil esset, quod valde placere, lectoresque tenere posset. Sic Diog. Laert. de Stilpone Cap. 8. Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα ψυχροί, uninteressante, schlechtgeschriebene Dialogen. Ad Aristoph. Thesmoph. 855. ubi Παλαμῆδην ψυχρὸν appellat, Bourdinus Schol. ψυχρὸν καλεῖ διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀπειροκαλίαν ταύτης τῆς τραγῳδίας. ψυχρά γὰρ λέγονται τὰ ἀπείρως γραφέντα,

καὶ τοὺς ἀκροατὰς οὐ παροξύνοντα, οὐδ' ἐπαγείροντα, οὐδ' ἐπιχαίρειν τινὰ ἐπιφέροντα. cf. Crefoll. Theatr. III, 23. p. 332. Hefych. ψυχρολόγος· μηδὲν χρήσιμον λέγων. ψυχρολογία· ψευδολογία.

Ω.

Ὡιδῆ. Demetrio Eloc. §. 70. est cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quae subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωλίαν dixerat. Mox μελοματὰ et ᾠδαὶ ἐκμεβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδῆν Rhetores dixere, quam *scenicam modulationem* vocat Quintil. XI, 3. quae quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostratus in Vita Favor. Lib. I. p. 491. Idem in Vita Isaei p. 513. dicit Isaeum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in vita Vari Lib. II. p. 620. καμπὰς ᾠδμάτων appellat. cf. omnino Crefoll. Theatr. III, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit.

Ὡιδιπδόν, πρᾶγμα, materia vel argumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. praec. Cap. 19. ubi Rhetores πάντα ᾄδοντας exagitat.

Ὡραῖος, λόγος, oratio *matura*, h. e. virilis, laceratosa, quam Hermogenes aliis in locis ἀκμαίαν, et πνευματικὴν dicit. vid. Lib. IV. περὶ εὐρ. pag. 188. 190. et cf. vocc. πνεῦμα. ἀκμή.

Ὡραῖσμός, *pulcritudo* elocutionis. Dionys. Comp. Cap. 1. quae et ab eodem ὥρα dici solet. cf. Heeren. ad Menandrum p. 36.

Ὡρισμένον, πρόσωπον, persona finita, h. e. quae nominatim introducitur, ut si Milo accusatur de caede, Roscius parricidii. His contraria sunt ἀόριστα, ut parricida, percussor, veneficus, sine nominis definitione. v. Hermog. διαιρ. τας. p. 36.

INDEX I

SCRIPTORVM ILLUSTRATORVM ET EMENDATORVM

<p>Aristophanes p. 133.
 Aristoteles 75. 95. 108. 129.
 132. 135. 196. 280. 341. 346.
 387.
 Athenaeus 140.
 Cicero 70. 110. 123. 171. 326.
 Demetrius Phal. 75. 268.
 Diogenes Laertius 87.
 Dionysius Halic. 57. 75. 80. 95.
 143. 233.
 Eunapius 63.
 Isocrates 280.
 Iuvenalis 110.
 Libanius 286.
 Longinus 101.
 Lucianus 137. 280. 337. 347.
 Menander 46. 76.</p> | <p>Petronius 121.
 Philostratus 78. 94. 96. 119.
 Photius 119. 138. 280.
 Plato 88.
 Plinius 99. 108. 160. 171. 224.
 Plutarchus 89. 118. 130. 233. 264.
 269. 281. 344. 349. 357.
 Polybius 73. 81. 172.
 Quintilianus 36. 59. 196. 224.
 261. 264. 270. 320. 358.
 Scholiastes Hermogenis 139.
 Seneca 77. 347. 349.
 Sueronius 122. 262.
 Suidas 34. 265.
 Synesius 94.
 Tatianus 77.
 Thucydides 18.</p> |
|--|--|

INDEX II

VERBORVM GRAECORVM EXTRA ORDINEM LITERARVM PASSIM EXPLICATORVM

Α

<p>ἀγνύλοι λόγοι 311.
 ἀγωνιστής 7.
 ἀγωνιστικά σχήματα 87.
 ἀδολεσχία 271.
 ἀδρὺς χαρακτήρ 162.
 ἀηδόνες 208.
 αἰτιολογία 41.
 ἀκατάστροφος βᾶσις 22. perio-
 dus II.
 ἀκέραιος ἥχος 10.
 ἀκέφαλα εἴματα 41</p> | <p>ἀκμαῖες λόγοι 10. 273.
 ἀκέλατοι εὐθμοὶ 20.
 ἀκυρολογία 12.
 ἀλινδῆρα 311.
 ἀλισμός 380.
 ἀλληγορία 367.
 ἀμφιβολία 311.
 ἀνάγωγος 18. 124.
 ἀναιρεῖν 173.
 ἀναπλασμός 364.
 ἀνασπυή 21</p> |
|--|--|

Bb 4

ἀνα-

ἀνατροφή 21.
 ἀναφορά 22. 57.
 ἀνέδροτος periodus 261.
 ἀνεπιβέλευτος λόγος 120.
 ἀνεπιδήτευτα ὀνόματα 129.
 ἀνεσις 128.
 ἀνθηρογραφείδω 23.
 ἀνθυποφέρειν 24.
 ἀντανάκλασις 20.
 ἀντετραμμένον 31.
 ἀντικείδω 27.
 ἀντίληψις 277.
 ἀντιμεταβολή 212.
 ἀντιπρότασις 24.
 ἀντιτροφή 58.
 ἀντονομαζεν 32.
 ἀξίωσις 36.
 ἀπαίτησις ἐλέγχων 101.
 ἀπακμή πάσης 14.
 ἀπανυργος λόγος 120.
 ἀπαντήσεις 34. 66.
 ἀπερίγραφος periodus 261. βάσις
 22.
 ἐποδεικτική periodus 257.
 ἀποκοπή 37.
 ἀποπλάνησις 36.
 ἀποτεινέν λόγον 99.
 ἀποτροπή 298.
 ἀπόφασις 246.
 ἀρκύς λόγων 311.
 ἀρχαδείς θυμὸς 53.
 ἀρχή λόγων 56.
 ἀσπορα 38.
 ἀσεικείδω 44.
 ἀσύμμιχτα 10.
 ἀταξία 163.
 αὐξητικά 36. 48.
 αὐτοματισμός 49.
 ἄφθοδος 85.
 ἀφοριστικὸς χαρακτήρ 45.

B

βρῖναι 56.
 βακχεύματα 54.
 βαρβαρόλεξις 54.
 βάσις θυμῷ 285.
 βιολογία 153.
 βιολογούμενα 58.
 βλακῶδες 60.
 βροντῆν 127.
 βροχαὶ ἀπὸ τῆς 311.

Γ

γλυκύτης λόγος 1. 2.

γλωττηματικὸν 68.
 γνωμολογίαν 63.
 γνωμοτύποι 64.
 γνώσις 144.
 γοητεία λόγων 65.
 γραφικὴ λέξις 5.

Δ

δεκταλουργία ῥητορίας 295.
 δευτεραγωνιστής 71.
 δημοτικόν, τὸ 335.
 διαβεβλημένα πρόσωπα 73.
 διαγωγή 73.
 διαίρεσις ἀναγκαῖα 18. τάσεων
 314.
 διαλλήλον 381.
 διάλυσις 78. 282.
 διαπονεῖν τῇ λέξει 136.
 διαπόρησις 38.
 διάρρησις 82.
 διασκευὴ 107.
 διασολή 77.
 διαχύειν 172.
 διδασκαλεῖον 83.
 διεξυδεύειν λόγον 85.
 διεξῆμιμνον 25.
 διηγήσις ῥητορικὴ 92.
 δικαιολογικὴ ποιότης 276.
 δίκτυα 311.
 διπλασιολογία 88.
 δριμύς προοίμια 139.
 δριμύειν φύσεις 164.
 δρόμος λόγων 300.
 δυσπαρκαλώδητον 142.
 δυσφράδεια 147.

Ε

ἐγκράτεια 17.
 ἔδωκα 149.
 εἰδωλοποιία 151.
 εἰκασις 7.
 εἰκονίζαν 151.
 εἰκονολογία 94.
 εἰραμένη λέξις 75.
 ἔκλυσις 99.
 ἐκπονήσαι λόγον 308.
 ἐλαττώματα 25. 177.
 ἐμβύλιον 118.
 ἐμβραδύνειν 83.
 ἐμμέλεια λόγων 103.
 ἐμφέρεια ὀνόματος 375.
 ἐνεργητικά 89.
 ἐιδυμηματικὸς 65.

ἐν τῷ

ἔνσασις 28.
 ἔνστατα 36.
 ἐντραχίς φύσις 264.
 ἐξεργασία 76.
 ἐξέτασις 113.
 ἐξετήριος λόγος 97. 332.
 ἐξωμαλισμένα ὕψη 14.
 ἔπαινος 92.
 ἐπανάληψις 18. 348.
 ἐπανθίζαν 23.
 ἐπάνοδος 125.
 ἐπεξάγειν λόγον 73.
 ἐπίδρομή 130.
 ἐπίθετοι ἀρετῶν 16.
 ἐπίτροφα, τὰ 336.
 ἐπισφράγισις 57.
 ἐπιταχύνειν 86.
 ἐπιτηδεύειν 106. 308.
 ἐπιτιμητικὴ periodus 257.
 ἐπιτρέχειν 131.
 ἐπιτροπή 96.
 ἐπιφορά 131.
 ἐποικοδόμησις 183.
 ἐργάζεσθαι 67.
 ἐρώτησις 262.
 ἑτεράριθμον 13.
 ἑτεροπορώσωπον 13.
 ἑτεροσχημάτισον 13.
 ἑτερόχρονον 13.
 εὐγλωττία 145.
 εὐδοκιμῶντα 44.
 εὐδοκίμων 71.
 εὐζηλία 167.
 εὐθιδικία 214.
 εὐπινές 265.
 εὐπορα 38.
 εὐπορεῖν 143.
 εὐρυτομία 271.
 εὐτέλεια 305.
 εὐφράδεια 138.
 εὐφωμία 146.
 ἐφημερίδα 366.
 ἑφοδός 293.

Z

ζητητικόν 150

H

ἡδονή 62. 149.
 ἡθολογεῖν 153.
 ἡθολογραφῆσαι 102.
 ἡθολογεμένα λέγουσι 17. 49.

θαύματα 13.
 θέσις 42.
 θηρεύειν τὰς δικαστὰς 120.
 θίξις κρυπτική 153.

I

ἴδιοι λόγοι 165.
 ἰσχυρίζεσθαι 72.

K

κακότομον 168.
 κακοτεχνία 260.
 καλλιγραφία 98.
 καλόν, τὸ 149.
 καταγλωσσον 63.
 καταστατικὴ ἐννοία 141.
 καταφορά 348.
 κατεγλωττισμένα λέξεις 63.
 κατελιπές 102.
 κατεπιτηδεύσαι 55.
 κατετραμμένη λέξις 95.
 κατορθώματα 25.
 κεκολπωμένα 186.
 κηληδόνες 181.
 κηληθμός 181.
 κιγκλίδες 311.
 κοιλοτομία 172.
 κοινὴ ποιότης 278.
 κολλάειν 346.
 κολακευτικά 155.
 κορυβαντιῶν 54.
 κυφολογία 318.
 κρᾶμα 178.
 κρᾶσις, τῷ σχήματι 327.
 κρατᾶν ἐπὶ λόγοις 56.
 πρόταλοι 192.
 πρότος 98.
 κρυπτικός 190.
 κτήμα 18.
 κυκλῶσαι 118.

Λ

λακωνικὴ βραχυλογία 69.
 λήκυθοι 385.
 λογικὴ ποιότης 276.
 λογοδιαφύσει 300.
 λύσις 29.

M

μακρολογεῖν 99.
 μέγιστος 69.
 Bb 5

μελέτη

βούλεσθαι τολημῶς, μηδ' ἀποκεκαλυμμένης λέγειν, ἢ μέθοδος ἐστὶ τῶν τοιούτων λόγων, μαγίστη δὲ καὶ βαθυτάτη ἐν τούτοις τοῖς λόγοις μέθοδος, τὸ ἑτέρας αἰτίας ὑποβαλέσθαι εὐσχήμονας πρὸ τῶν λυπούντων λόγων. vid. quae ad voc. σχηματίζεσθαι et συμπλοκή notata sunt, et cf. Cresoll. Theatr. IV. 7. — 2) Hermogenes in διαιρ. γασ. p. 8. et 42. τὸ χρώμα appellat *colorem quendam defensionis*, ut, si Milo causam, cur recte occidisset Clodium, hoc modo reddat: *occidi enim insidiatorem*, hoc est χρώμα; unde Hermogenes coniungit haec: *τὴν αἰτίαν ἀποδίδοναι καὶ τὸ λεγόμενον χρώμα*. Sturmius ad Hermog. p. 67. illas αἰτίας dicit χρώματα appellari propterea, quod plerumque ab oratore iuvantur et quod oratores sua officia, sive deserta et praetermissa, sive facta et expleta pingant huiusmodi causis tanquam coloribus: *Beschönigungen, Anstrich*. Ita passim Vlpianus in Comment. ad Demosth. vid. voc. *μετάθεσις τῆς αἰτίας*, et Apstin. Art. Rhet. p. 699. ubi *χρωμάτιον* et *χρώμα* appellat, si quis consilium alicuius facti inquirat vel defendendi vel convincendi causa. — 3) Dionysio in Ep. 2. ad Amm. Cap. 2. p. 793. *χρώμα τῆς λέξεως* dicitur is color, vel ea forma et ratio elocutionis, qua in sententiis imprimis vel severitas, vel gravitas vel acerbitas, vel vehementia, aliave illius vis et indoles apparet: *Colorit, Character des Ausdrucks in Rücksicht auf Sinn und Gedanken*. In illo loco τὰ ὄργανα λέξεως a τοῖς χρώμασι distinguit, ita ut illa magis ad formam externam verborum et compositionem, haec ad indolem et vim sententiarum pertineant: τέσσαρα μὲν εἰν ὥσπερ ὄργανα τῆς θουκυδίδου λέξεως, τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας· χρώματα δ' αὐτῆς, τὸ τε στυφνὸν, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ πυκνὸν, καὶ τὸ αὐτὲρ, καὶ τὸ ἐμβριδὲς, καὶ τὸ δεινὸν, καὶ τὸ φοβερὸν, ὑπὲρ ἅπαντα δ' αὐτοῦ ταῦτα, τὸ παθητικόν. vid. voc. ὄργανον et πλάσμα. cf. Cic. de Orat. III, 25. et Quintil. VI, 3, 107. ubi *color* dicendi eodem sensu dici videtur. — 4) Deinde χρώματα etiam sunt *pigmenta* quaedam *oratoria*, vel *ornatus*, quibus oratio ab arte instruitur. Sic Photius Bibl. Cod. 214. ἡ φράσις οὐ τοῖς πεκαλωπισμένοις καὶ περιτοῖς ἐξωραϊζομένη χρώμασι καὶ ποικίλμασι τῆς ῥητορείας. Itaque cum Quintilian. X, 1. p. 116. de Cassio Severo ita statuit: "si ceteris virtutibus *colorem* et gravitatem adieciisset, ponendus inter praecipuos foret," hoc sensu *colorem* dici arbitror, ut illam, quam diximus, ornatus oratorij varietatem et gratiam intelligat. Nam, ut e sequen-

sequentibus patet, maxime ad acerbitem, ad vim, ad stomachum ille Severus sese comparasse videtur, quibus ille color contrarius est, qui elegantiam, nitorum et suavitatem orationi conciliat. vid. Capperoner. ad Quint. IV. 2. 412. *Pingere* Latinos illo sensu dixisse, notum. Unde et *ληκύθους*, quibus pigmenta continebantur, commemorare solent, ubi orationem *ρητορικῶς* ornatam significant. Cic. ad Attic. I, 14. *totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro*, (nosti illas *ληκύθους*) *valde graviter pertexuit*. cf. Plin. Ep. I, 2. et ibi Gesn. et Cic. ad Att. II, 1. ubi de Commentario Consulatus sui a se scripto ornatissime: *meus liber totum Isocratis μυροθήκιον, ac nonnihil etiam Aristotelia pigmenta consumpsit*. Luculentius etiam Epist. 21. *mixtum et positum a se artis coloribus*, Pompeium, h. e. summis laudibus ornatum, dicit.

Χρωννύειν, τῇ λέξει, argumentum aliquod dictionis veluti *colore instruere*, h. e. certa idoneaque elocutione materiem scriptionis veluti induere et ornare. Lucian., de Conscr. Hist. 48. Docet ibi, quomodo versari ab initio statim operis scriptor historicus debeat. Ergo has veluti partes laboris dicat: *σῶμα ποιεῖτω ἀκαλῶς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. ἔτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν ἐπαγέτω τὸ κάλλος καὶ χρωννύτω τῇ λέξει καὶ χρηματίζειτω* (Moses Solanus legit *σχηματίζειτω*) *καὶ ρυθμίζειτω*, h. e. *corpus faciat informe adhuc, et artibus suis nondum distinctum: Tum ordine adiecto pulcritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compositioni studeat*. Quae quidem versio interpretis ita intelligenda est, ut tria ultima verba *χρωννύειν*, *σχηματίζειν*, et *ρυθμίζειν*, ad ornatum ex elocutione, e figuris, et numero referantur.

Χυδαιολογία, nimia verborum affluentia, plebeia quaedam loquacitas. Photius Cod. 80. de Olympiodoro: *πρὸς τὴν πεκατημένην κατενηνεγμένος χυδαιολογίαν*. Alio loco Cod. 88. *τὸ ταπεινὸν καὶ χυδαῖον τοῦ λόγου* iungit et Cod. 196. *τὴν ταπεινότητα τῆς φράσεως, χυδαῖότητα λόγου* itidem synonyma ponit.

Χύδην, τὰ χύδην, oratio soluta et vulgaris, opposita versibus et carmini, τοῖς μέτροις. Aristot. III, 9. 9. vid. *χυδαιολογία*.

Χύσις, proprie de aequare late diffuso dictam vocem Longinus 12, 4. adhibet, ut Ciceronis characterem descri-

describat, cuius orationis magis *spatiosa magnitudo* sit, quam vehemens et *παθητική*. Aptē illi metaphorae utitur verbo *καταντλήσαι*, h. e. rerum multitudine obruere, et veluti perfundere: ὁ μὲν γὰρ (Δημοσθένης) ἐν ᾧ φησι τὸ πλεον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει. — *καυρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ἕφους καὶ ὑπερτεταμένου ἐν τε ταῖς δεινάσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπληξαι*: τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλήσαι. cf. Berger. de nat. pulcrit. orat. p. 135.

Χωλὴ, περίοδος, dicitur, quae in membrum iusto brevius definit. Demetr. Eloc. 18. Eadem ἀποκεκομμένη. vid. voc. *μείουρος*. Eodem sensu Quintil. IX, 4. 70. *clausulas claudas* et pendentēs vocat, si relinquantur, h. e. si iusto citius et brevius abruptantur. — *χωλὸν μέτρον* Demetr. §. 301. opponitur τῷ εὐθῆ, et est ἄρρυθμον. Sermo ibi est de συνθέσει διαλελυμένη h. e. ea compositione, quae rhythmum et metrum, hoc est, iucundum verborum numerum et harmoniam respuit. vid. *θραύειν* et cf. Cicer. Orat. Cap. 58.

Χῶρα. Elegans usus est locutionis *χῶραν ποιῆν ἐν τῷ ἀκροατῇ* ap. Aristot. Rhet. III, 17. 25. h. e. *auditorem ita praeparare dicendo, ut benevolo et lubenti animo ea accipiat, quae defensor contra criminationes adversarii prolaturus est*. Hoc fit, cum ea, quae sibi contraria sunt, refutaverit. Nititur autem illa locutio praecedenti, qua Aristoteles usus erat, metaphora: *ἄνθρωπον προδιαβεβλημένον οὐ δέχεται ἡ ψυχὴ, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ λόγον, εἰς ὃν ὁ ἐναντιὸς εὐδοκεῖ εἰρηκέναι*, si adversarius vere dixisse visus fuerit, tum auditor non facile locum in animo suo ei relinquit, qui multis criminibus antea fuerit infimulatus. Ergo si orator haec crimina statim ab initio occupat et refutat, *χῶραν αὐτῷ ποιῆν ἐν ἀκροατῇ*, et *ψυχὴ ἀκροατοῦ δέχεται αὐτὸν* et eius λόγον.

Χωρογραφεῖν, τῷ λόγῳ, *describere regionem vel gentem* latius, atque excurrere oratione in talem descriptionem. Sic Menander *διαμρ. ἐπίδ.* p. 617. quod antea τὸ περιεργῶς ἢ πατρίδα ἢ ἔθνος ἐκφράζειν dixerat.

Ψ.

Ψελλισμός, *mollis et delicatula ratio declamandi, cum affectatione, et venusta balbutie*; quod et *πλάσμα Φωνῆς*

Φωνῆς ἀγεννὲς καὶ μαλακὸν appellant. vid. Tatian. adversus Gentes. Plutarch. de aud. Poet. Philostrat. in Philisco. Omnino cf. Crefoll. Theatr. III, 18. et voc. πλάσμα.

Ψήγματα, proprie sunt frustula lapidis, quae ex malleo fabri lapidarii resiliunt, *Flicksteine*. Cum his Longinus 10, 7. comparat otiosas et inutiles ad magnam sublimemque sententiam accessiones, quae per se nihil habent sublimitatis, ita ut hinc oriatur μέγας συνοικοδομούμενος, magnitudo conglutinata, *eine geflickte Größe*; metaphora ducta ab aedificiis, quae parvis lapillis compositis extruuntur, nec solidam in se molem habent. cf. voc. παραπληρώματα. Similis metaphora est, qua Suetonius (Cafig. 53.) narrat Caium dixisse in Senecae oratione, *arenam esse sine cake*; quamvis id, ex sententia quidem Casauboni, ad orationem in minuta membra concisam, vinctisque et ambitu destitutam pertinet.

Ψιλόν, πρῶγμα, *res nuda*, quae ex necessariis solum constat, ceteris omissis, quae orationem magis exaggerent et circumducant. v. Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. — Ψιλοὺς λόγους, pro oratione soluta, cui τὰ μέτρα, carmen, oratio poetica, opposita sunt, dixit Aristoteles Rhet. III, 2. 6. In loco autem vexato Aristot. Poet. Cap. 1. ἡ ἐποποιία μόνον τοῖς λόγοις ψιλοῖται, ἢ μέτροις scil. μιμεῖται, intelligendum esse *poesin cantu destitutam*, cum ex omni capitis illius contextu intelligi potest, tum inprimis doctissimorum Anglorum, Thyrrwithi, et Twiningii, recentissimis Commentariis ita demonstratum est, ut, praeter Victorium, qui illum sensum primus proxime attigit, ceterorum interpretum sententias abiiciendas existimare debeamus. Neque iam, quam Aristoteles Cap. 2. ψιλομετρῶν dixerit, dubitari potest.

Ψοφοδεῆς, qui vehementius dicere non audeat, qui graviores orationis sonos vel religiose vel anxie vitat. Sic Dionys. de vi Demosth. Cap. 18. p. 1007. de Isocrate: ψοφοδεῆς, καὶ οὐκ εἰσφέρειται τόνους κραταίους. Ad mores et characterem transtulit Plutarchus in Comparat. Niciae et Crassi Cap. 2. ubi in Nicia fuisse τὸ ψοφοδεῆς καὶ ἄτολμον, Crassum autem βέλκον καὶ τυραννικὸν dicit.

Ψόφοι, literae consonantes, a quibus diversae sunt Φωναί, vocales, unde τὰ Φωνήεντα dicta, ex mente Aristotelis apud Dionys. Compos. Cap. 14. — Ψόφοι καὶ ἀ-
Bb 2 ὀνόματα

ῥυαίμβοι, *voces inanes*, quamvis magni strepitus, grandisque formae, κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νεῦν δὲ ὀλίγον ἔχοντες, a Platone, a sermone tenui et plano, repente ad grandem splendidamque dictionem (εἰς κομπικὴν ἀπειροκαλίαν) transiliente, Dionysius ep. ad Pomp. 2. p. 763. Paulo post ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς, et τροπικὴν, καὶ διῤυραμβικὴν φράσιν dicit. vid. voc. εὐμφορ, et Crescoll. Theatr. III, 23. p. 325. Vnde τὸ ψοφῶδες; *grandiloquum, sonorum*, de versibus dithyrambicis Aristot. Rhet. III, 3. — *Sonitus suos* Cicero commemorat ad Attic. I, 14. ubi de ostentatione, pigmentisque oratoriis, quae adhibuerit, loquitur.

Ψύγμα, *respiratio*, h. e. mora et intervallum, quod locum habet inter plures spondeos se insequentes, praesertim in verbis disyllabis; τὸ μεταξύ τῶν ὀνομάτων ψύγμα ap. Dionys. Comp. Cap. 20. p. 141.

Ψυχαγωγία, *oblectatio*, quoad utilitati opposita est, *Rücksicht auf bloße Unterhaltung, und Beförderung des Vergnügens, welche ein Schriftsteller beabsichtigt*. Ita Dionys. epist. ad Pomp. 6. p. 784. de opere historico Theopompi: μηδαὶς ὑπολάβῃ, ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον, ἀλλὰ πᾶσιν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὠφέλειαν παρέχει. Sic et ap. Aristot. Poet. 6. τὸ ψυχαγωγικόν, quod animos allicit, iucunde tenet. Apf. Rhet. p. 713. τὸ ψυχαγωγεῖν notat, auditorem ad sententiam pertrahere, persuadendo aut docendo: οὐ ψυχαγωγήσεις μὴ γοητεύων μετὰ τινὸς χάριτος καὶ ἡδονῆς, non conciliabis tibi auditorem, nisi eum gratia et suavitate dictionis veluti infascinaveris. Sic et Plato in Phaedro statuit dicendi facultatem esse ψυχαγωγίαν, h. e. ducendi et permovendi animi artem quandam.

Ψυχρός. Aristot. Rhet. III, 3. τὰ ψυχρὰ ἐν τέταρτοι γίνεται κατὰ τὴν λέξιν, ἐν τε τοῖς διπλοῖς ὀνόμασι, ἐν τῷ χρηθῶν γλωτταῖς, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἢ μακροῖς ἢ ἀκαίροις, ἢ πυκνοῖς, ἐν ταῖς μεταφοραῖς. cf. Longin. Cap. 4. ubi variis exemplis frigidae elocutionis rationem explicat, eiusque causam Cap. 5. init. hanc definit: ἅπαντα μέντοι τὰ οὕτως ἄσπερνα διὰ μέλαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόςπουδον, e studio novarum sententiarum oritur. Apud Dionys. Art. Rhet. 10, 4. ψυχρὰ καὶ ἀσθενῆ, quae lanquent et frigent. Censur. Scriptt. 3, 3. ψυχρῶς καὶ ἀκαίρως iungit. Isocratem ψυχρὸν dicit, quia
figuras

figuras longius arcessat, nec rebus convenientes faciat, nec modum teneat, in iud. Isocrat. Cap. 3. Iunguntur etiam ψυχρά καὶ μεираκιώδη σχήματα, qualia sunt ἀντιθέσεις, παρίσα, et quorum exempla adferuntur a Dionysio de vi Demosth. Cap. 10. p. 10, 4. ex oratione Isocratea, ubi semper et ad satietatem usque hae formae occurrunt: ἐκείνοι μὲν, ἡμεῖς δὲ. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, quare antea dixerat μεираκιώδη παρίσα, καὶ τὰ ψυχρὰ ἀντίθετα. — Demetrius Eloc. §. 6. ψυχρὸν dicit eum, qui ἀποτυγχάνει τοῦ πρόποντος, h. e. qui non eo modo loquitur, quem res et natura postulat, ut si quis rem parvam et tenuem membris grandibus et verbis magnificis describat. §. 114. τὸ ψυχρὸν definit: τὸ γαιτριῶν τῷ μεγαλοπρεπεῖ, vitium gravitati contrarium, ut si magnifica verba in rebus humilibus et turpibus adhibentur; quod Longin. Cap. 30. τῷ ὄγκῳ tribuit. cf. §. 247. ubi τὴν ψυχρότητα τῇ δεινότητι opponit, ut vitium contrarium. Oritur etiam τὸ ψυχρὸν ex disciplina Demetrii, Aristotelem secuti, e ridicula et nimia hyperbole, §. 115. et 124. inest in epithetis otiosis et affectatis, in compositione nominum dithyrambica, in metaphora inepta et audaci, §. 116. — porro in rhythmo vitioso, inertique verborum compositione, ut, si per totam sententiam aliquam longae syllabae continuantur §. 117. Bene etiam §. 119. τὴν ψυχρότητα cum vitio morali, quod est in arrogantia vel superbia, comparat: *Bombast verhält sich gegen wahre Grösse und Stärke des Ausdrucks, wie Prahlerey und Vermessenheit gegen wahren Stolz und Edelmuth.* — Hermogenes haec fere omnia tractat in Cap. περὶ κακοζήλου Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 212. — Photius Bibl. C. 160. de Choricio Sophista: διὰ τὴν ἀκρατον τῆς τροπῆς ἐκτροπήν, εἰς ψυχρολογίαν ἐκπίπτει, nimio metaphoricæ dictionis studio, in frigiditatem delabitur. Vnde et ψυχρὸς dicit Rhetotes, qui duris ineptisque metaphoris uti soleant, ab Hermog. περὶ ἰδ. Lib. I. p. 68. vid. voc. παχύ. Cicer. Orat. Cap. 26. „vitabit etiam quaesita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quae plerumque sunt frigida.“ In genere autem τὸ ψυχρὸν tribui solebat scriptis illis, in quibus nihil esset, quod valde placere, lectoresque tenere posset. Sic Diog. Laert. de Stilpone Cap. 8. Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα ψυχροί, uninteressante, schlechtgeschriebene Dialogen. Ad Aristoph. Thesmoph. 855. ubi Παλαμήδην ψυχρὸν appellat, Bourdinus Schol. ψυχρὸν καλεῖ διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀπειροκαλίαν ταύτης τῆς τραγωδίας. ψυχρὰ γὰρ λέγονται τὰ ἀπείρως γραφέντα, καὶ

καὶ τοὺς ἀκροατὰς οὐ παροξύνοντα, οὐδ' ἐπαγαίροντα, οὐδ' ἐπιχάρειαν τινα ἐπιφέροντα. cf. Crescoll. Theatr. III, 23. p. 332. Hesych. ψυχρολόγος· μηδὲν χρήσιμον λέγων. ψυχρολογία· ψευδολογία.

Ω.

Ὡδὴ. Demetrio Eloc. §. 70. est cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quae subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωλίαν dixerat. Mox μελίσματα et ᾠδὰς ἐπεμβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν Rhetores dixere, quam *scenicam modulationem* vocat Quintil. XI, 3. quae quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostratus in Vita Favor. Lib. I. p. 491. Idem in Vita Isaei p. 513. dicit Isaeum reprehendisse Dionysium Mileesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιοῦμενον. Alio loco in vita Vari Lib. II. p. 620. καμπὰς ἀσμάτων appellat. cf. omnino Crescoll. Theatr. III, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit.

Ὡιδικόν, πρᾶγμα, materia vel argumentum, quod veluti cantabile fit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. praec. Cap. 19. ubi Rhetores πάντα ᾄδοντας exagitat.

Ὡραῖος, λόγος, oratio *matura*, h. e. virilis, laceratosa, quam Hermogenes aliis in locis ἀκμαίαν, et πνευματικὴν dicit. vid. Lib. IV. περὶ εὐρ. pag. 188. 190. et cf. vocc. πνεῦμα. ἀκμή.

Ὡραῖος μὲν, *pulcritudo* elocutionis. Dionys. Comp. Cap. 1. quae et ab eodem ὥρα dici solet. cf. Heeren. ad Menandrum p. 36.

Ὡρισμένον, πρόσωπον, persona finita, h. e. quae nominatim introducitur, ut si Milo accusatur de caede, Roscius parricidii. His contraria sunt ἀόριστα, ut parricida, percussor, veneficus, sine nominis definitione. v. Hermog. διαρ. τας. p. 36.

INDEX I

SCRIPTORVM ILLUSTRATORVM ET EMENDATORVM

<p>Aristophanes p. 133.
 Aristoteles 75. 95. 108. 129.
 132. 135. 196. 280. 341. 346.
 387.
 Athenaeus 140.
 Cicero 70. 110. 123. 171. 326.
 Demetrius Phal. 75. 268.
 Diogenes Laertius 87.
 Dionysius Halic. 57. 75. 80. 95.
 143. 233.
 Eunapius 63.
 Isocrates 280.
 Juvenalis 110.
 Libanius 286.
 Longinus 101.
 Lucianus 137. 280. 337. 347.
 Menander 46. 76.</p> | <p>Petronius 121.
 Philostratus 78. 94. 96. 119.
 Photius 119. 138. 280.
 Plato 88.
 Plinius 99. 108. 160. 171. 224.
 Plutarchus 89. 118. 130. 233. 264.
 269. 281. 344. 349. 357.
 Polybius 73. 81. 172.
 Quintilianus 36. 59. 196. 224.
 261. 264. 270. 320. 358.
 Scholiastes Hermogenis 139.
 Seneca 77. 347. 349.
 Suetonius 122. 262.
 Suidas 34. 265.
 Synesius 94.
 Tatianus 77.
 Thucydides 18.</p> |
|--|--|

INDEX II

VERBORVM GRAECORVM EXTRA ORDINEM LITERARVM PASSIM EXPLICATORVM

A

<p>ἀγνύλοι λόγοι 311.
 ἀγωνιστής 7.
 ἀγωνιστικά σχήματα 87.
 ἀδελφεία 271.
 ἀδρὺς χαρὰν 162.
 ἀηδόνες 208.
 αἰτιολογία 41.
 ἀκατάτροφος βάσις 22, perio-
 dus II.
 ἀκέραιος ἦχος 10.
 ἀκίφραλα εἴματα 41</p> | <p>ἀκμαῖος λόγος 10. 273.
 ἀκέλατοι ζυθμοί 20.
 ἀκυρολογία 12.
 ἀλυσθῆσθαι 311.
 ἀλισμός 380.
 ἀλληγορία 367.
 ἀμφιβολία 311.
 ἀναγωγὴς 18. 124.
 ἀναρετὴν 173.
 ἀναπασμός 364.
 ἀνασπενή 21</p> |
|--|--|

Bb 4

ἀνα-

ἀνατροφή 21.
 ἀναφορά 22. 57.
 ἀνέδρατος periodus 261.
 ἀνεπιβέλευτος λόγος 120.
 ἀνεπίδητευτα ὀνόματα 129.
 ἀνεσις 128.
 ἀνδρογραφεῖα 23.
 ἀνδρποφέρειν 24.
 ἀντανάκλασις 20.
 ἀντετραμμένον 31.
 ἀντικεῖα 27.
 ἀντίληψις 277.
 ἀντιμεταβολή 212.
 ἀντιπρότασις 24.
 ἀντιτροφή 58.
 ἀντονομάζειν 32.
 ἀξίωσις 36.
 ἀπαίτησις ἐλέγχων 101.
 ἀπακμή πάθος 14.
 ἀπανυργος λόγος 120.
 ἀπαντήσεις 34. 66.
 ἀπερίγραφος periodus 261. βάσις
 22.
 ἀποδεικτική periodus 257.
 ἀποκοπή 37.
 ἀποπλάνησις 36.
 ἀποταίνειν λόγον 99.
 ἀποτροπή 298.
 ἀπόφασις 246.
 ἀρχὴς λόγων 311.
 ἀρχαδαίς θυμὸς 53.
 ἀρχὴ λόγων 56.
 ἀσπορα 38.
 ἀτεξεῖα 44.
 ἀσύμμεκτα 10.
 ἀταξία 163.
 αὐξητικά 36. 48.
 αὐτοματισμός 49.
 ἄφθοος 85.
 ἀφοριστικὸς χαρακτήρ 45.

B

βαίνειν 56.
 βακχεύματα 54.
 βαρβαρόλεξις 54.
 βάσις θυμῷ 285.
 βιολογεῖν 153.
 βιολογούμενα 58.
 βλακῶδες 60.
 βροντῆν 127.
 βροχαὶ ἀπότηρ 311.

Γ

γλυκύτης λόγος 1. 2.

γλωττηματικὸν 68.
 γνωμολογεῖν 63.
 γνωμοτύποι 64.
 γνώσις 144.
 γοητεία λόγων 65.
 γραφικὴ λέξις 5.

Δ

δακτυλογραφία ῥητορείας 295.
 δευτεραγωνιστής 71.
 δημοτικόν, τὸ 335.
 διαβεβλημένα πρόσωπα 73.
 διαγωγή 73.
 διαίρεσις ἀναγκαῖα 18. τάσεων
 314.
 διαλλήλον 381.
 διάλυσις 78. 282.
 διαπονεῖν τῇ λέξει 136.
 διαπόρησις 38.
 διάρρησις 82.
 διασκευὴ 107.
 διαστολή 77.
 διαχύεσθαι 172.
 διδασκαλεῖον 83.
 διεξυδεύειν λόγον 85.
 διεῖρημένον 25.
 διήγησις ῥητορικὴ 92.
 δικαιολογικὴ ποιότης 276.
 δίκτυα 311.
 διπλασιολογία 88.
 δριμύα προοίμια 139.
 δριμύειαι φύσεις 164.
 δρόμος λόγων 300.
 δυσπαραπολάβητον 142.
 δυσφράδεα 147.

Ε

ἐγκράτεια 17.
 ἔσσημα 149.
 εἰδωλοποιία 151.
 εἰκασις 7.
 εἰκονίζειν 151.
 εἰκονολογία 94.
 εἰρημένη λέξις 75.
 ἔκλυσις 99.
 ἐκπονήσας λόγον 308.
 ἐλαττώματα 25. 177.
 ἐμβόλιον 118.
 ἐμβραδύνειν 83.
 ἐμμέλεια λόγων 103.
 ἐμφέρεια ὀνόματος 375.
 ἐνεργητικά 89.
 εἰδυρηματικὸς 65.

ἐνδε-

ἔντασις 28.
 ἔντατα 36.
 ἐντραχίς φύσις 264.
 ἐξεργασία 76.
 ἐξέτασις 113.
 ἐξετήριος λόγος 97. 332.
 ἐξωμαλισμένα ὕψη 14.
 ἔπαινος 92.
 ἐπανάληψις 18. 348.
 ἐπανθίζαν 23.
 ἐπάνοδος 125.
 ἐπεξάγειν λόγον 73.
 ἐπιδρομή 130.
 ἐπίθετοι ἀρετῇ 16.
 ἐπίτροφα, τὰ 336.
 ἐπισφράγισις 57.
 ἐπιταχύνειν 86.
 ἐπιτηδεύειν 106. 308.
 ἐπιτιμητικὴ periodus 257.
 ἐπιτρέχειν 131.
 ἐπιτροπή 96.
 ἐπιφορά 131.
 ἐποικοδόμησις 183.
 ἐργάζεσθαι 67.
 ἐρώτησις 262.
 ἐτεράριθμον 13.
 ἐτεροπρόσωπον 13.
 ἐτεροσχημάτισον 13.
 ἐτερόχρονον 13.
 εὐγλωττία 145.
 εὐδοκιμῶντα 44.
 εὐδόκιμον 71.
 εὐζήλια 167.
 εὐθιδικία 214.
 εὐπινές 265.
 εὐπορα 38.
 εὐπορεῖν 143.
 εὐρύσομία 271.
 εὐτέλεια 305.
 εὐφράδεια 138.
 εὐφωγία 146.
 ἐφημερίδα 366.
 ἑφοδός 293.

Z

ζητητικὸν 150

M

ἡδονή 62. 149.
 ἡθολογεῖν 153.
 ἡθολογραφῆσαι 102.
 ἡταγασμένα λέγεται 17. 49.

θαύματα 13.
 θέσις 42.
 θηρεύειν τὰς δικαστὰς 120.
 θίξις κρυπτική 153.

I

ἴδιοι λόγοι 165.
 ἰσχυρίζεσθαι 72.

K

κακότομον 168.
 κακοτεχνία 260.
 καλλιγραφία 98.
 καλόν, τὸ 149.
 καταγλωσσον 63.
 καταστατικῇ ἐννοίᾳ 141.
 καταφορά 348.
 κατεγλωττισμένα λέξεις 63.
 κατελιπές 102.
 κατεπιτηδεύσαι 55.
 κατετραμμένη λέξις 95.
 κατορθώματα 25.
 κεκολπωμένα 186.
 κηληδόνες 181.
 κηληθμός 181.
 κιγκλίδες 311.
 κοίλοσομία 172.
 κοινὴ ποιότης 278.
 κολλάειν 346.
 κολλαευντικά 155.
 κορυβαντιῶν 54.
 κυφολογία 318.
 κρᾶμα 178.
 κρᾶσις, τῷ σχήματι 327.
 κρηταῖν ἐπὶ λόγοις 56.
 κρόταλοι 192.
 πρότος 98.
 κρυπτικός 190.
 κτήμα 18.
 κυκλῶσαι 118.

Λ

λακωνικὴ βραχυλογία 69.
 λήκυθοι 385.
 λογικὴ ποιότης 276.
 λογοδιάρροια 300.
 λύσις 29.

M

μακρολογεῖν 99.
 μέγεθος 69.
 Bb 5

μελέτη

μελέτη 78.
 μελίγλωσσοι 208.
 μελίφθογγοι 208.
 μερικὴ διήγησις 86.
 μέσον, τὸ 331.
 μέσος χαρακτήρ 162.
 μεταβάλλειν 341.
 μεταβάσεις 66.
 μεταξυλογία 112.
 μεταώσεις 39.
 μετ᾽ ἐπερίεσθαι 67.
 μετροειδὴς λέξεις 104.
 μηχανῆναι λόγον 60. 99.
 μηχαναὶ 311.
 μικρολογία 197.
 μονόκωλος periodus 258.
 μονομερὲς 137.
 μονότονον, τὸ 282.
 μουσικὸς ὅμιλος 106.
 μυκτὴρ 380.

N

νεανιεύεσθαι 223.
 νομικὴ ποιότης 276.

Ξ

ξηροκακοφίλῃ 167.

O

οἰκονομία 135.
 ὀλιγοῦλα 38.
 ὀλύμπιος 56.
 ὁμοσχημοσύνη 230.
 ὄρη 10.

Π

πάγῃ 311.
 παθητικὴ 36.
 πᾶσις 152.
 παραβολὴ ποιητικὴ 93.
 παραγραμματισμὸς 251.
 παρακρύπτει 311.
 παράλειψις 246.
 παραμυθεῖσθαι 31.
 παραναγκάσει 57.
 παρὰ στήμον. τὸ 307.
 παρῶσις 130.
 πεπινωμένον 265.
 περιγωγή 336.
 περιέργεια 17.
 περιστρέφειν πὸ ἔγκλημα 25.
 πινευτὶ καὶ λάχοι 266.

πιτικὸς, ὁ 266.
 πλάζεν 36.
 πλάσμα 12. 36.
 πλεκτάνῃ 311.
 πλεκτὸν 381.
 πλεονεκτεῖν 143.
 πληγὴ 96.
 πλοκαί 311.
 πλοκή 28.
 ποιικιλία 348.
 πολὺ πλοκαί, τὰ 308.
 πολυσύμφωνοι λέξεις 116.
 πόριμον, τὸ 143.
 πραγματικὴ ποιότης 276.
 πραγματεία 283.
 προβάλλειν 286.
 προβλήματα 149.
 προβολαί 39.
 προβολή 29.
 προδιατύπωσις 292.
 προδιήγησις 292.
 προηγουμένη αἰτία 18.
 προῦσερον, σχῆμα 371.
 προλαλαί 193.
 προσκορὴς 282.
 πρωτόzeugμα 148.
 πταίσματα 29.
 πυργῶν 373.

Ρ

ρητορεῖα 71.
 ρητορεῦν 66.
 ῥύμη 302.

Σ

σάεισθαι 54.
 σεσηρῆναι 334.
 σκιεμαχία 269.
 σκινδαλήθρα ἐπὶ 311.
 σχολιαὶ ἀπάται 311.
 σμικρότης 36.
 σολοικοφανὲς 310.
 σοφιστεία 144.
 σοφιστής 311.
 σπυδάξεν 73.
 τραγγαλίαι 311.
 τασιάζεισθαι 44.
 τάσις 163.
 τηρηχθῆναι 30.
 τιβαρὰ λέξεις 54.
 τρεπτόλυτον 381.
 τροφῇ 311.
 συγγνώμη 27.

συγκοπή

συγκοπή 333.
 σύγχρησις 28.
 σύγχυσις 361.
 συζυγία 331.
 συλλογισμός 8. 236.
 συμβύλαα 328.
 συμπλέκειν 74.
 συμπλοκή σοφισμάτων 311.
 σύμφρασις 178.
 συναγωγή 19.
 συναίρεσις 11. 76.
 συναλοιφή 76.
 συνάφεια 79.
 σύνδεσις 26.
 συνεξευγμένον 148.
 συνεπίτροφα 336.
 συνηγορεῖν 72.
 συντάξασθαι 332.
 συντομία 60.
 σύντομον 6.
 συνωδὸς ἤχος 10.
 συττρογγυλίζειν 320.
 συττροφή 170. 313.
 σχεδιάζειν 11. 49.
 σχέδιος λόγος 338.
 σχετλιασμός 55.
 σχοινοτενῆ 313.
 σχολάζειν 84. 345.
 σχολή 83.
 σωφρονέτεροι ἡθημοὶ 20.

Τ

τάξις 76.
 ταπεινὸν 162.
 τελευτή 20.
 τιθέμενα 156.
 τμητικὸς τόπος 66.
 τοπογραφία 84.
 τοποθεσία 355.
 τραχυφωνία 147.
 τριβὴ ἄλογος 14.
 τρυχερὸς ῥυθμὸς 352.
 τυραννὴν 56.

Υ

ὑπερβιβασμός 21.
 ὑπερτεταμένα 11.
 ὑπερφωνεῖν 145.
 ὑπόβακχος 240.
 ὑπόζευξις 85. 148.
 ὑποδήλωσις 363.
 ὑπόθεσις 156.
 ὑποκριτικὴ λέξις 5. 105.
 ὑπομερισμός 209.
 ὑπόμνημα 5.
 ὑπόνοια 325.
 ὑποπίπτειν 163.
 ὑποσέλοισα 310.
 ὑποστιγμὴ 363.
 ὑποτροφή 39.
 ὑποσυτολή 363.
 ὑπότχαισις 288. 292.
 ὑποτακτικὸν 30.
 ὑποχωρεῖν 14.
 ὑψήλοφον λόγοι 373.

Φ

Φορά 163.
 Φρατική χάρις 1.
 Φροντιστήριον 83.

Χ

χασμηδία 271.
 χλευασμός 96.
 χρωμα 212. 327. ἀντιστατικὸν 30.
 χωλὸς 37. μέτρον 158.

Ψ

ψιλὴ διήγησις 53.

Ω

ὠραίος λόγος 273.

I N D E X I I I

VERBORVM LATINORVM AD TECHNOLOGIAM RHETORICAM PERTINENTIVM

A

Abstissa 37.
abuso 176.
accurata dicendi forma 125.
acer 90.
acerba vox 265.
acerbitas 320.
actio oratoria 364. actiones pu-
 pillares 130.
activa verba 89.
aculeus 178.
admirabile dicendi genus 244.
adstrictus 6.
adverbia 329.
adulterina verba 245.
aequivoca verba 231.
aestimatio 368.
affectatum genus dicendi 256.
affirmatio 176.
albae sententiae 198.
allocutiones 151.
altercationes 136.
amaritudo 264.
amplitudo orationis 226.
anominatio 251.
anteoccupatio 292.
Antiquarii 43.
antiquitas impexa 143.
apparatu oratio 174.
applausus 146. 189.
appositum 123.
aptum dicendi genus 69.
argumenta 134. 266.
argumentatio 48. 134.
aridum dicendi genus 226.
artificia dicendi 239.
artificiosa elocutio 91.
artificiofior orationis tractatio 246.
artificium rhetoricum 353.
ars rhetorica 353.
ars eloquentiae 57.
asperitas orationis 356.
assonantia 249.

Atticismi affectatio 360.
attollere elocutionem 85.
attributa 260.
audacia elocutionis 354. oratoris
 ibid.
audax elocutio 244. 247.
aversio 40.

B

brevitas orationis 219. 333. 336.
bellaria orationis 355.

C

cadere, oratione 265.
caesa oratio 75.
calumnia 175.
candidum dicendi genus 197. ora-
 tio 107.
Candor 197.
castigatio loquendi 185.
Celeritas orationis 66.
celstudo 362.
Chiasmus 382.
circuitio 262.
circumcisa expositio 60.
circumducere orationem 254. 255.
circumiecta oratio 254.
circumstantiae 260.
circumtonsa oratio 329.
clausa oratio 154.
Clavitas orationis 305.
clausula 20. 56.
collatio 241.
collectio 19.
collectiva 345.
collisio literarum 327.
color 383. dicendi 268.
colorare orationem 342.
Commentaria 99.
commentationes 208.
commiseratio 101.
commissiones 122.

com-

commemoratio 83. 126.
Communicatio 20.
compar 161.
Comparatio 93.
compellatio 193.
Compellatoria oratio 297.
compensatio 26.
complexio 88. 327.
Composita verba 88. oratio 322.
compositio verborum 268. 331. 332.
comprehensio 304. verborum 259.
concentus 222.
Concessio 321.
concinuitas 320.
conclisa dictio 78. 172. 322.
conclitata oratio 176.
concurfus vocalium 323. 328. 330.
condere carmen 274.
Condiumentum 149.
conduplicatio 123.
confirmare argumentis 128. 173.
conflictiones caufarum 239.
conformatio fententiarum 343.
confufio 324.
Congeries 8. 328.
coniectura 318.
coniunctiones 328.
conqueftio 338.
confiftere in iudicio 45. 329.
confonantes literae 387.
Conftitutio 315. legitima 277.
confummatio 78.
Contendere aliquid oratione 4.
contentionibus aptum dicendi genus 105.
contextus orationis 328. 330.
contrariarum legum ftatus 28.
controuerfari 15.
controverfae fcholasticae 208. fictae
 ibid.
converfio 30. 39. 170. 358.
copula 328.
copulatio 272.
correctio 117. 122. 215. 288.
correptio 325.
criminatio 73.
Crocodilina ambiguitas 311.

D

decuffari 381.
deductio ad absurdum 33.
delectus verborum 98. 169.
deliberativum genus dicendi 72.
 326
definitio 235.

deformatio 297.
delinire 284.
demonftrativum genus dic. 121.
denfus elocutio 322.
depellere crimen 37.
deprecatio 294. 321.
derivatio 249. verborum 366.
depulfio 21. prima et fecundaria
 28.
descriptio 73. 84. 100.
deftuere 21.
deverticula orationis 247.
Deus in dicendo 56.
diffufus oratione 9.
digestio 209.
dignitas elocutionis 33.
digreffiones 100. 240. 248. 249.
dilatave orationem 147. 254. 270.
dilemma 87.
diluta ratio dicendi 180. 359.
directa oratio 140.
discriminatio 209.
disiunctum 85.
dispositio 73. 229. 347.
dissectio 354.
differtatio 78. 363.
diffimulatio 96.
diffolutio 79. 203.
diffuafio 40. 298.
dithyrambicum genus dicendi 86.
dubitatio 80.
dulciores affectus 152.
durae metaphorae 35.

E

ebrius fermo 347.
efferv 112.
elaborata, arte facta oratio 275.
elatio 81.
elegantia 164.
elevatio 83.
elocutio 33. 136. 196. 231.
eloquentiae peritus 68.
emollitiones metaphorarum 206.
evidentia 106. 378.
exaggerare 68.
exaggeratio 48. 70.
exasperare orationem 356.
exceptio 112. iudiciaria 213.
exceffus 240.
excitare auditorem 85.
exclamatio 100.
Execratio 41.
exilis fcriptor 219.

EXILIS

ὑδαῖμοι, *voces inanes*, quamvis magni strepitus, grandisque formae, κόμπον ὀνομάτων πολλὴν, νεῦν δὲ ὀλίγον ἔχοντες, de Platone, a sermone tenui et plano, repente ad grandem splendidamque dictionem (εἰς κομπικὴν ἀπειροκαλίαν) transiliente, Dionysius ep. ad Pomp. 2. p. 763. Paulo post ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς, et τροπικὴν, καὶ διδυραμβικὴν φράσιν dicit. vid. voc. σόμφος, et Crescoll. Theatr. III, 23. p. 325. Vnde τὸ ψοφῶδες; *grandiloquum, Jonorum*, de versibus dithyrambicis Aristot. Rhet. III, 3. — *Sonitus suos* Cicero commemorat ad Attic. I, 14. ubi de ostentatione, pigmentisque oratoriis, quae adhibuerit, loquitur.

Ψύγμα, *respiratio*, h. e. mora et intervallum, quod locum habet inter plures spondeos se insequentes, praefertim in verbis disyllabis; τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψύγμα ap. Dionys. Comp. Cap. 20. p. 141.

Ψυχαγωγία, *oblectatio*, quoad utilitati opposita est, *Rücksicht auf bloße Unterhaltung, und Beförderung des Vergnügens, welche ein Schriftsteller beabsichtigt*. Ita Dionys. epist. ad Pomp. 6. p. 784. de opere historico Theopompi: μηδεὶς ὑπολάβῃ, ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον, ἀλλὰ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν ὥς ἔπος εἰπεῖν, ἀφέλειαν παρέχει. Sic et ap. Aristot. Poet. 5. τὸ ψυχαγωγικόν, quod animos allicit, iucunde tenet. Apf. Art. Rhet. p. 713. τὸ ψυχαγωγεῖν notat, auditorem ad sententiam pertrahere, persuadendo aut docendo: οὐ ψυχαγωγήσεις μηχοιτεύων μετὰ τινὸς χάριτος καὶ ἡδονῆς, non conciliabis tibi auditorem, nisi eum gratia et suavitate dictionis veluti infascinaueris. Sic et Plato in Phaedro statuit dicendi facultatem esse ψυχαγωγίαν, h. e. ducendi et permovendi animi artem quandam.

Ψυχρός. Aristot. Rhet. III, 3. τὰ ψυχρὰ ἐν τέταρσι γίνεσθαι κατὰ τὴν λέξιν, ἐν τε τοῖς διπλοῖς ὀνόμασι, ἐν τῷ χρῆσθαι γλώτταις, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἢ μακροῖς ἢ ἀκαίροις, ἢ πυκνοῖς, ἐν ταῖς μεταφοραῖς. cf. Longin. Cap. 4. ubi variis exemplis frigidae elocutionis rationem explicat, eiusque causam Cap. 5. init. hanc definit: ἅπαντα μέντοι τὰ οὕτως ἄσπερνα διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτία, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόςκουδον, *e studio novarum sententiarum oritur*. Apud Dionys. Art. Rhet. 10, 4. ψυχρὰ καὶ ἀσθενῆ, quae lanquent et frigent. Censur. Scriptt. 3, 3. ψυχρῶς καὶ ἀκαίρως iungit. Isocratē ψυχρὸν dicit, quia figuras

figuras longius arceffat, nec rebus convenientēs faciat, nec modum teneat, in iud. Ifocrat. Cap. 3. Iunguntur etiam ψυχρά καὶ μεираκιώδη σχήματα, qualia sunt ἀντιθέσεις, πάρισα, et quorum exempla adferuntur a Dionysio de vi Demosth. Cap. 10. p. 10, 4. ex oratione Ifocratea, ubi semper et ad fatietatem usque hae formae occurrunt: ἀπαινοὶ μὲν, ἡμεῖς δὲ. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, quare antea dixerat μεираκιώδη πάρισα, καὶ τὰ ψυχρὰ ἀντίθετα. — Demetrius Eloc. §. 6. ψυχρὸν dicit eum, qui ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος, h. e. qui non eo modo loquitur, quem res et natura postulat, ut si quis rem parvam et tenuem membris grandibus et verbis magnificis describat. §. 114. τὸ ψυχρὸν definit: τὸ γειννιοῦν τῷ μεγαλοπρεπεῖ, vitium gravitati contrarium, ut si magnifica verba in rebus humilibus et turpibus adhibentur; quod Longin. Cap. 30. τῷ ὀγκῷ tribuit, cf. §. 247. ubi τὴν ψυχρότητα τῇ δεινότητι opponit, ut vitium contrarium. Oritur etiam τὸ ψυχρὸν ex disciplina Demetrii, Aristotelem secuti, e ridicula et nimia hyperbole, §. 115. et 124. inest in epithetis otiosis et affectatis, in compositione nominum dithyrambica, in metaphora inepta et audaci, §. 116. — porro in rhythmo vitioso, inertique verborum compositione, ut, si per totam sententiam aliquam longae syllabae continuantur §. 117. Bene etiam §. 119. τὴν ψυχρότητα cum vitio morali, quod est in arrogantia vel superbia, comparat: *Bombast verhält sich gegen wahre Größe und Stärke des Ausdrucks, wie Prahlerey und Vermeßsenheit gegen wahren Stolz und Edelmuth.* — Hermogenes haec fere omnia tractat in Cap. περὶ κακοζήλου Lib. IV. περὶ εὐρ. p. 212. — Photius Bibl. C. 160. de Choricio Sophista: διὰ τὴν ἄκρατον τῆς τροπῆς ἐκτροπὴν, sic ψυχρολογίαν ἐκπίπτει, nimio metaphoricæ dictionis studio, in frigiditatem delabitur. Vnde et ψυχρεύεσθαι dicti Rhetotes, qui duris ineptisque metaphoris uti soleant, ab Hermog. περὶ id. Lib. I. p. 68. vid. voc. παχύ. Cicer. Orat. Cap. 26. „vitabit etiam quaesita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quae plerumque sunt frigida.“ In genere autem τὸ ψυχρὸν tribui solebat scriptis illis, in quibus nihil esset, quod valde placere, lectoresque tenere posset. Sic Diog. Laert. de Stilpone Cap. 8. Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα ψυχροί, uninteressante, schlechtgeschriebene Dialogen. Ad Aristoph. Thesmoph. 855. ubi Παλαμῆδην ψυχρὸν appellat, Bourdinus Schol. ψυχρὸν καλεῖ διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀπειροκαλίαν ταύτης τῆς τραγῳδίας. ψυχρὰ γὰρ λέγονται τὰ ἀπείρως γραφέντα, καὶ

καὶ τοὺς ἀκροατὰς οὐ παραξύνοντα, οὐδ' ἐπαγείροντα, οὐδ' ἐπιχάρειάν τινα ἐπιφέροντα. cf. Crescoll. Theatr. III, 23. p. 332. Hefych. ψυχρολόγος· μηδὲν χρήσιμον λέγων. ψυχρολογία· ψευδολογία.

Ω.

Ὡιδῆ. Demetrio Eloc. §. 70. est cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quae subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωλίαν dixerat. Mox μελισματα et ᾠδὰς ἐκμεβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν Rhetores dixere, quam *scenicam modulationem* vocat Quintil. XI, 3. quae quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostratus in Vita Favor. Lib. I. p. 491. Idem in Vita Isaei p. 513. dicit Isaeum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in vita Vari Lib. II. p. 620. καμπὰς ᾠσμάτων appellat. cf. omnino Crescoll. Theatr. III, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit.

Ὡιδιπὸν, πρᾶγμα, materia vel argumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. praec. Cap. 19. ubi Rhetores πάντα ἔδοντας exagitat.

Ὡραῖος, λόγος, oratio *matura*, h. e. virilis, laceratosa, quam Hermogenes aliis in locis ἀκμαίαν, et πνευματικὴν dicit. vid. Lib. IV. περὶ εὐρ. pag. 188. 190. et cf. vocc. πνεῦμα. ἀκμή.

Ὡραῖσμός, *pulcritudo* elocutionis. Dionys. Comp. Cap. 1. quae et ab eodem ὥρα dici solet. cf. Heeren. ad Menandrum p. 36.

Ὡρισμένον, πρόσωπον, persona finita, h. e. quae nominatim introducitur, ut si Milo accusatur de caede, Roscius parricidii. His contraria sunt ἀόριστα, ut parricida, percussor, veneficus, sine nominis definitione. v. Hermog. διαιρ. τας. p. 36.

INDEX I

SCRIPTORVM ILLUSTRATORVM ET EMENDATORVM

- A**ristophanes p. 133.
Aristoteles 75. 95. 108. 129.
132. 135. 196. 280. 341. 346.
387.
Athenaeus 140.
Cicero 70. 110. 123. 171. 326.
Demetrius Phal. 75. 268.
Diogenes Laertius 87.
Dionysius Halic. 57. 75. 80. 95.
143. 233.
Eunapius 63.
Isocrates 280.
Juvenalis 110.
Libanius 286.
Longinus 101.
Lucianus 137. 280. 337. 347.
Menander 46. 76.
Petronius 121.
Philostratus 78. 94. 96. 119.
Photius 119. 138. 280.
Plato 88.
Plinius 99. 108. 160. 171. 224.
Plutarchus 89. 118. 130. 233. 264.
269. 281. 344. 349. 357.
Polybius 73. 81. 173.
Quintilianus 36. 59. 196. 224.
261. 264. 270. 320. 358.
Scholiastes Hermogenis 139.
Seneca 77. 347. 349.
Suetonius 122. 262.
Suidas 34. 265.
Synesius 94.
Tatianus 77.
Thucydides 18.

INDEX II

VERBORVM GRAECORVM EXTRA ORDINEM LITERARVM PASSIM EXPLICATORVM

A

- ἀγνύλοι λόγοι 311.
ἀγωνιστής 7.
ἀγωνιστικά σχήματα 87.
ἀδελφεία 271.
ἀδρὸς χαρακτήρ 162.
ἀηδόνες 208.
αιτιολογία 41.
ἀκατάγραφος βίβλις 22. perio-
dus II.
ἀκέραιος ἦχος 10.
ἀκίφωνα εἴματα 41.
ἀκμαῖος λόγος 10. 273.
ἀκόλαστοι θυῆμοι 20.
ἀκυρολογία 12.
ἀλινδῆσση 311.
ἀλισμός 380.
ἀλληγορία 367.
ἀμφιβολία 311.
ἀνάγωγος 18. 124.
ἀναρεῖν 173.
ἀναπλασμός 364.
ἀνασκευή 21.

Bb 4

ἀνα-

ἀνατροφή 31.
 ἀναφορά 22. 57.
 ἀνέδρατος periodus 261.
 ἀνεπιβέλευτος λόγος 120.
 ἀνεπιδήτευτα ὀνόματα 129.
 ἀνεσις 128.
 ἀνθηρογραφείδω 23.
 ἀνδυποφέρειν 24.
 ἀντανάκλασις 20.
 ἀντετραμμένον 31.
 ἀντικείδω 27.
 ἀντίληψις 277.
 ἀντιμεταβολή 212.
 ἀντιπρότασις 24.
 ἀντιτροφή 58.
 ἀντονομάζειν 32.
 ἀξίωσις 36.
 ἀπαίτησις ἐλέγχων 101.
 ἀπακμή πάσης 14.
 ἀπανυργος λόγος 120.
 ἀπαντήσεις 34. 66.
 ἀπερίγραφος periodus 261. βάσις
 22.
 ἀποδεικτική periodus 257.
 ἀποκοπή 37.
 ἀποπλήνσις 36.
 ἀποτείνειν λόγον 99.
 ἀποτροπή 298.
 ἀπόφασις 246.
 ἀρχὴς λόγων 311.
 ἀρπαδεῖς θυμὸς 53.
 ἀρχὴ λόγων 56.
 ἀσπορα 38.
 ἀτείξεσθαι 44.
 ἀσύμμεκτα 10.
 ἀταξία 163.
 αὐξητικά 36. 48.
 αὐτοματισμός 49.
 ἀφ᾽ οὐδός 85.
 ἀφοριστικὸς χαρακτήρ 45.

B

βαίνειν 56.
 βακχεύματα 54.
 βαρβαρόλεξις 54.
 βάσις θυμὸς 285.
 βιολογεῖν 153.
 βιολογούμενα 58.
 βλακῶδες 60.
 βροντῆν 127.
 βροχαί ἀπότηρ 311.

Γ

γλυκύτης λόγος 1. 2.

γλωττηματικὸν 68.
 γνωμολογεῖν 63.
 γνωμοτύποι 64.
 γνώσις 144.
 γοητεία λόγων 65.
 γραφικὴ λέξις 5.

Δ

δαιταλουργία ῥητορίας 295.
 δευτεραγωνιστής 71.
 δημοτικόν, τὸ 335.
 διαβεβλημένα πρόσωπα 73.
 διαγωγή 73.
 διαίρεσις ἀναγκαῖα 18. εἴσεων
 314.
 διάλληλον 381.
 διάλυσις 78. 282.
 διαπονεῖν τῇ λέξει 136.
 διαπόρησις 38.
 διάρρησις 82.
 διασκευὴ 107.
 διαστολή 77.
 διαχύεσθαι 172.
 διδασκαλεῖον 83.
 διεξυδεύειν λόγον 85.
 διεξυμμένον 25.
 διηγήσις ῥητορικὴ 92.
 δικαιολογικὴ ποιότης 276.
 δίκτυα 311.
 διπλασιολογία 88.
 δριμύα προοίμια 139.
 δριμύειν φύσει 164.
 δρόμος λόγων 300.
 δυσπαρακολάβητον 142.
 δυσφράδεια 147.

Ε

εἰκράτεια 17.
 ἔδωγμα 149.
 εἰδωλοποιία 151.
 εἰκατής 7.
 εἰκονίζειν 151.
 εἰκονολογία 94.
 εἰρημένη λέξις 75.
 ἔκλυσις 99.
 ἐκπονήσας λόγον 308.
 ἐλαττώματα 25. 177.
 ἐμβύλιον 118.
 ἐμβραδύνειν 83.
 ἐμμέλεια λόγων 103.
 ἐμφέρεια ὀνόματος 375.
 ἐνεργητικά 89.
 εἰδυμηματικὸς 65.

ἐντα.

ἔνσασις 28.
 ἔνστατα 36.
 ἐντραχῆς φύσις 264.
 ἐξεργασία 76.
 ἐξέτασις 113.
 ἐξετήριος λόγος 97. 332.
 ἐξωμαλισμένα ὕψη 14.
 ἔπαινος 92.
 ἐπανάληψις 18. 348.
 ἐπαινίδισαν 23.
 ἐπάνοδος 125.
 ἐπεξάγειν λόγον 73.
 ἐπιδρομή 130.
 ἐπίθετοι ὄρεται 16.
 ἐπίστροφαι, τὰ 336.
 ἐπισφράγισις 57.
 ἐπιταχύνειν 86.
 ἐπιτηδεύειν 106. 308.
 ἐπιτιμητικὴ periodus 257.
 ἐπιτρέχειν 131.
 ἐπιτροπή 96.
 ἐπιφορά 131.
 ἐπιουκοδόμησις 183.
 ἐργάζεσθαι 67.
 ἐρώτησις 262.
 ἐτεράριθμον 13.
 ἐτεροπρόσωπον 13.
 ἐτεροσχημάτισον 13.
 ἐτερόχρονον 13.
 εὐγλωττία 145.
 εὐδοκιμῦντα 44.
 εὐδόκιμον 71.
 εὐζήλια 167.
 εὐζυδικία 214.
 εὐπινές 265.
 εὐπορα 38.
 εὐπορεῖν 143.
 εὐρυσομία 271.
 εὐτέλεια 305.
 εὐφράδεια 138.
 εὐφωνία 146.
 ἐφημερίδα 366.
 ἑφοδός 293.

Z

ζητητικὸν 150

H

ἡδονή 62. 149.
 ἡθολογεῖν 153.
 ἡθολογραφῆσαι 102.
 ἡθολογιασμένα λέγεται 17. 49.

θαύματα 13.
 θέσις 42.
 θηρεύειν τὸς δικαίους 120.
 θίξις κρυπτική 153.

I

ἴδιοι λόγοι 165.
 ἰσχυρίζεσθαι 72.

K

κακόσομον 168.
 κακοτεχνία 260.
 καλλιγραφία 98.
 καλόν, τὸ 149.
 κατάγλωσσον 63.
 κατατακτικὴ ἔννοια 141.
 καταφορά 348.
 κατεγλωττισμένα λέξεις 63.
 κατεβληπές 102.
 κατεπιτηδεύσαι 55.
 κατετραμμένη λέξις 95.
 κατορθώματα 25.
 κεκολλημένα 186.
 κηληδόνες 181.
 κηληθμός 181.
 κιγκλίδες 311.
 κοιλοσομία 172.
 κοινὴ ποιότης 278.
 κολλάειν 346.
 κολλαευστικά 155.
 κορυβαντιῶν 54.
 κυφολογία 318.
 κρᾶμα 178.
 κρᾶσις, τὸ σχήματος 327.
 κρατεῖν ἐπὶ λόγοις 56.
 πρόταλοι 192.
 πρότος 98.
 κρυπτικός 190.
 κτήμα 18.
 κυκλῶσαι 118.

Λ

λακωνικὴ βραχυλογία 69.
 λήκυθοι 385.
 λογικὴ ποιότης 276.
 λογοδιάρροια 300.
 λύσις 29.

M

μακρολογεῖν 99.
 μέγεθος 69.
 Bb 5

μελέτη

μελίτη 78.
 μελίγλωσσοι 208.
 μελίφθογγοι 208.
 μερικὴ διήγησις 86.
 μέσον, τὸ 331.
 μέσος χαρακτήρ 162.
 μεταβάλλειν 341.
 μεταβάσεις 66.
 μεταβυλογία 112.
 μετώσεις 39.
 μεταχαρίζεσθαι 67.
 μετροπότης λέξις 104.
 μηχανῶν λόγον 60. 99.
 μηχαναὶ 311.
 μικρολογία 197.
 μονόκυκλος periodus 258.
 μονομερὲς 137.
 μονότονον, τὸ 282.
 μουσικὸς ὕμνος 106.
 μυκτὴρ 380.

N

νεανιεύεσθαι 223.
 νομικὴ ποιότης 276.

Ξ

ξηροπαροφίλια 167.

O

οἰκονομία 135.
 ὀλιγούλα 38.
 ὀλύμπιος 56.
 ὁμοσχημοσύνη 230.
 ὄρη 10.

Π

πάγαι 311.
 παθητικὴ 36.
 πάθος 152.
 παραβολὴ ποιητικὴ 93.
 παραγραμματισμός 251.
 παρακρούσεις 311.
 παράλειψις 246.
 παραμυθεῖσθαι 31.
 παραναγνάσκειν 57.
 παρὰσημον, τὸ 307.
 παρρησία 130.
 πεπινωμένον 265.
 περιγωγὴ 336.
 περιέργεια 17.
 περιστρέφειν πρὸ ἐγκλημα 25.
 πενενταὶ λόγοι 266.

πιτικὸς, ὁ 266.
 πλάζων 36.
 πλάσμα 12. 36.
 πλεκτάνα 311.
 πλεκτὸν 381.
 πλεονεκτεῖν 143.
 πληγὴ 96.
 πλοκαί 311.
 πλοκή 28.
 ποικιλία 348.
 πολύπλοκα, τὰ 308.
 πολυσύμφωνοι λέξεις 116.
 πόριμον, τὸ 143.
 πραγματικὴ ποιότης 276.
 πραγματεία 283.
 προβάλλειν 286.
 προβλήματα 149.
 προβολαί 39.
 προβολή 29.
 προδιατύπώσεις 292.
 προδιήγησις 292.
 προηγουμένη αἰτία 18.
 προὔτερον, σχῆμα 372.
 προλαλαί 193.
 προσκορὴς 282.
 πρωτόzeugμα 148.
 πταίσματα 29.
 πυργῶν 373.

Ρ

ρητορεῖα 71.
 ρητορεῦεν 66.
 ῥύμη 302.

Σ

σεῖδα 54.
 σεσηρένα 334.
 σκινομαχία 269.
 σκινδαλήθρα ἐπὶ 311.
 σχολιαὶ ἀπάται 311.
 σμικρότης 36.
 σολοικοφανὲς 310.
 σοφιστεία 144.
 σοφιστής 311.
 σπυδάξεν 73.
 τραγγαλίαι 311.
 τασιάζειν 44.
 τάσις 163.
 τηριχθῆναι 30.
 τιβαρὰ λέξις 54.
 τρεπτόλυτον 381.
 τροφά 311.
 συγγνώμη 27.

συγκοπή

ευγκοπή 333.
 σύγκρησις 28.
 σύγχυσις 361.
 συζυγία 331.
 συλλογισμός 8. 236.
 συμβύλαα 328.
 συμπλέκειν 74.
 συμπλοκαὶ σοφισμάτων 311.
 σύμφασαις 178.
 συναγωγή 19.
 συναίρεσις 11. 76.
 συναλοιφή 76.
 συνάφεια 79.
 σύνδεσις 26.
 συνεξευγμένον 148.
 συνεπίτροφα 336.
 συνηγορεῖν 72.
 συντάξασθαι 332.
 συντομία 60.
 σύντομον 6.
 συνῆδος ἥχος 10.
 συτφογγυλίσαν 320.
 συτφοφή 170. 313.
 σχεδιάζαν 11. 49.
 σχεδῖος λόγος 338.
 σχετλιασμός 55.
 σχοινοτενὴ 313.
 σχολάζαν 84. 345.
 σχολή 83.
 σωφρονέτεροι ἡθημοὶ 20.

Τ

τάξις 76.
 ταπεινὸν 162.
 τελευτή 20.
 τιθέμενα 156.
 τμητικός τόπος 66.
 τοπογραφία 84.
 τοποθεσία 355.
 τραχυφωνία 147.
 τριβὴ ἄλογος 14.
 τρυχερός θυμὸς 358.
 τυραννὴν 56.

Υ

ὑπερβιβασμός 21.
 ὑπερτεταμένα 11.
 ὑπερφωνεῖν 145.
 ὑπόβακχος 240.
 ὑπόθευξις 85. 148.
 ὑποδήλωσις 363.
 ὑπόθεσις 156.
 ὑποκριτικὴ λέξις 5. 105.
 ὑπομερισμός 209.
 ὑπόμνημα 5.
 ὑπόνοια 325.
 ὑποπίπτειν 163.
 ὑποσόλοικα 310.
 ὑποσημῆ 363.
 ὑποτροφή 39.
 ὑποσυτολή 363.
 ὑπότχεσις 288. 292.
 ὑποτακτικὸν 30.
 ὑποχωρεῖν 14.
 ὑψήλοφος λόγοι 373.

Φ

Φορά 163.
 Φρατική χάρις 1.
 Φροντιστήριον 83.

Χ

χασμῶδία 271.
 χλευασμός 96.
 χρώμα 212. 327. ἀντιστατικὸν
 30.
 χῶλος 37. μέτρον 158.

Ψ

ψιλὴ διήγησις 53.

Ω

ὠραίος λόγος 273.

I N D E X III

VERBORVM LATINORVM AD
TECHNOLOGIAM RHETORICAM
PERTINENTIVM

A

Abscissa 37.
abusio 176.
accurata dicendi forma 125.
acer 90.
acerba vox 265.
acerbitas 320.
actio oratoria 364. actiones pu-
 pillares 130.
activa verba 89.
aculens 178.
admirabile dicendi genus 244.
adstrictus 6.
adverbium 329.
adulterina verba 245.
aequivoca verba 231.
aestimatio 368.
affectatum genus dicendi 256.
affirmatio 176.
albæ sententiæ 198.
allocutiones 151.
altercationes 136.
amaritudo 264.
amplitudo orationis 226.
anominatio 251.
anteoccupatio 292.
Antiquarii 43.
antiquitas impea 143.
apparata oratio 174.
applausus 146. 189.
appositum 123.
aptum dicendi genus 69.
argumenta 134. 266.
argumentatio 48. 134.
aridum dicendi genus 226.
artificia dicendi 239.
artificiosa elocutio 91.
artificiosus orationis tractatio 246.
artificium rhetoricum 353.
ars rhetorica 353.
ars eloquentiæ 57.
asperitas orationis 356.
assensu 249.

Atticismi affectatio 360.
attollere elocutionem 85.
attributa 260.
audacia elocutionis 354. oratoris
 ibid.
audax elocutio 244. 247.
aversio 40.

B

brevitas orationis 219. 333. 336.
bellaria orationis 355.

C

cadere, oratione 265.
caesa oratio 75.
calumnia 175.
candidum dicendi genus 197. ora-
 tio 107.
Candor 197.
castigatio loquendi 185.
Celeritas orationis 66.
celsitudo 362.
Chiasmus 382.
circuitio 262.
circumcisa expositio 60.
circumducere orationem 254. 255.
circumieccta oratio 254.
circumstantiæ 260.
circumtonsa oratio 329.
clamata oratio 154.
Claritas orationis 305.
clausula 20. 56.
collatio 241.
collectio 19.
collectiva 345.
collisio literarum 327.
color 383. dicendi 268.
colorare orationem 342.
Commentaria 99.
commentationes 208.
commiseratio 101.
commisiones 122.

COM-

commemoratio 83. 126.
Communicatio 20.
compar 161.
Comparatio 93.
compellatio 193.
Compellatoria oratio 297.
compensatio 26.
complexio 88. 327.
Composita verba 88. oratio 322.
compositio verborum 268. 331. 332.
comprehensio 304. verborum 259.
concentus 222.
Concessio 321.
concinnitas 320.
conclisa dictio 78. 172. 322.
conclitata oratio 176.
concurfus vocalium 323. 328. 330.
condere carmen 274.
Condimentum 149.
conduplicatio 123.
confirmare argumentis 128. 173.
conflictiones causarum 239.
conformatio sententiarum 343.
confusio 324.
Congeries 8. 328.
coniectura 318.
coniunctiones 328.
conquestio 338.
consistere in iudicio 45. 329.
consonantes literae 387.
constitutio 315. legitima 277.
consummatio 78.
Contendere aliquid oratione 4.
contentionibus aptum dicendi genus

105.

contextus orationis 328. 330.
contrariarum legum status 28.
controversari 15.
controversiae scholasticae 208. fictae
ibid.
conversio 30. 39. 170. 358.
copula 328.
copulatio 272.
correctio 117. 122. 215. 288.
corruptio 325.
criminatorio 73.
Crocodilina ambiguitas 311.

D

decussari 381.
deductio ad absurdum 33.
delectus verborum 98. 169.
deliberativum genus dicendi 72.
 326
definitio 235.

deformatio 297.
delinire 284.
demonstrativum genus dic. 121.
densa elocutio 322.
depellere crimen 37.
deprecatio 294. 321.
derivatio 249. verborum 366.
depulsio 21. prima et secunda
 28.
descriptio 73. 84. 100.
destruere 21.
deverticula orationis 247.
Deus in dicendo 56.
diffusus oratione 9.
digestio 209.
dignitas elocutionis 33.
digressiones 100. 240. 248. 249.
dilatata orationem 147. 254. 270.
dilemma 87.
diluta ratio dicendi 180. 359.
directa oratio 140.
discriminatio 209.
disiunctum 85.
dispositio 73. 229. 347.
dissectio 354.
disseratio 78. 363.
disimulatio 96.
disolutio 79. 203.
disuasio 40. 298.
dithyrambicum genus dicendi 86.
dubitatio 80.
dulciores affectus 152.
durae metaphorae 35.

E

ebrius sermo 347.
efferr 112.
elaborata, arte facta oratio 275.
elatio 81.
elegantia 164.
elevatio 83.
elocutio 33. 136. 196. 231.
eloquentiae peritus 68.
emolitiones metaphorarum 206.
evidentia 106. 378.
exaggerare 68.
exaggeratio 48. 70.
exasperare orationem 356.
exceptio 112. iudiciaria 213.
excessus 240.
excitare auditorem 85.
exclamatio 100.
Execratio 41.
exilis scriptor 219.

EXILIS

exitus 97.
exornatio 181.
expositio rerum fusior 85. *causae*
 299.
exsangue dicendi genus 226.
exsiccatum orationis genus 359.
extemporalis oratio 338.
extenuare argumenta 294.
extenuata ratio dicendi 163.
extenuatio 114.

F

facetiae 44.
facetus 147.
facta oratio 159. 274.
facultas dicendi 90.
fastuosa, *tumoris plena compositio* 376.
festivitas 373.
ficta causa 269.
fictio nominis 232.
figurae 341. *figura vocis* 365.
figurare orationem 341.
figuratae controversiae 340. 342. 343.
floridum genus dicendi 169.
fluida dictio 359.
forense verbum 225.
fracti numeri 76.
fulcra orationis 316.
furor in dicendo 54.
fusum dic. genus 387.

G

generalis constitutio 276.
gesticulatio 376.
gradarius 349.
gradatio 183.
gravitas orationis 55.

H

habenae orationis 153.
hiare 378.
humile dicendi genus 379. *verba*
 219. 374.

I

lactatio verborum inanis 188.
ieiunia oratio 226.
imago 94.
imitatio 219.
imperatoria brevis 59.
impetus dicendi 382.
impetuae sententiae 10.
improprietas 12.

inaequalitas 32.
incitata dictio 333.
inconcinna sententia 9.
Indignatio 1. 70. 176.
inductio 108. 115. *oratoria* 243.
inferre crimen 72.
Infirma argumenta 4.
inflare orationem 74.
inflectere orationem 171.
inhonestae materiae 6.
innatantia 127.
inopinatum 295.
Inornatum 9.
inotiosa actio 47.
insinuatio 147. 293.
institor eloquentiae 121.
institutiones 288. *rhetoricae* 157.
intendere vocem 249.
intentio 21. *oratoria* 128. *vocis*
 348. *criminis* 286.
intercisio 354.
interiectiones sententiarum 248.
interpungere 83.
interrogatio 262. 300.
interruptio 38. 91.
intervals pronuntiationis 72. 86.
intervallum rhythmicum 382.
introitus 97.
investiva 131. 316.
inventio 142.
inversio 12.
involutio 259.
Iracundia 1.
iteratio 239. 247.
indicatio 189.
iudiciale dic. genus 87.
iuridicialis constitutio 276.
iuvenari 223.
iuvnilis redundantia 207. 223.
robur *ibid.*

L

languida oratio 223.
languidum reddere auditorem 99.
lascivire oratione 207.
latera 273.
latinitas 102.
latitudo Platonica 271.
laudatoriae orationes 92.
lectae voces 199.
Lentitas dictionis 195.
levis compositio 195.
libera oratio 102.
liberalis vox 234.

licen-

licentia 102.

loci 355.

locus communis 165.

loquacitas 261.

ludere verbis 238.

luxuriari ornatu 206.

M

magnificencia 205.

magnifica orationis forma 221. *dicendi genus* 204.

manuales libri 92.

materies 52. 362.

meditari 308.

melita vox 208.

membrum 192.

memoria 220.

mensura pedum rhythmica 382.

mixtura verborum 361.

modulatio scenica 390.

molli declamandi ratio 386. *dictio* 300.

mutilata oratio 186.

N

narratio 52. 85.

natalitia oratio 60.

Nativum 50.

naturalis, simplex compositio 377.

necessitas 17.

negligentia 106.

negotialis status 277.

nervi orationis 354.

nervosum dicendi genus 146.

nitida vocabula 358.

novitas dictionis 112.

nudae sententiae 67.

numeri continui 330.

numerosa elocutio 106. 107.

numerus oratorius 303.

O

obiectio 111.

obivargatio 124. 126. 129.

oblique enuntiare 235.

obsecratio 67.

observatio exemplorum 354.

obsoleta nomina 35. 63.

obtentia 38.

occupatio 291.

Octava Mus. 80.

omissio 32.

opera oratoris 136.

orbis orationis 191.

ordo orationis 347.

offensio 121.

offentatio declamatoria 121. 122.

P

participia 218.

partitiones 75. 209.

pestere orationem 190.

percussio 131.

peregrina verba 62.

periodica dictio 75. 104.

periodus 262. *simplex* 51. *brevis* res 207. *dilatata* 360. *rotunda* ibid.

permutatio personarum 281.

peroratio 124.

perspicuitas 141.

pertrahere metaphoram 272.

perturbare sonos 81.

pigmenta oratoria 62. 384.

pinguitudo 271.

plebeius sermo 160.

plenitudo orationis 210.

polita elocutio 329.

pondera argumentorum 55.

portentia 13.

portentilocus 351.

praemunitiones 247.

praeparationes 246.

praescriptio 213.

praeteritio 245.

praevaricatio 58.

principium 147.

privatae orationes 159.

probabile dict. genus 71.

producere orationem 73.

produci 99.

proindere proemio 285.

pronuntiatio 299. 365.

proemium 377.

propositio 97. 297.

proprietas 159.

prosa oratio 252.

proverbium 250.

publica actio 72.

puerilis affectatio 238.

pulcritudo elocutionis 390.

purus in elocutione 163.

Q

quadrare periodos 382.

quadrages 350.

Quaestio civilis 148. 286. *finita* 364. *infinita* 155.

qualitas, s. status qualitatris 276.

R

ratio 9.

ratiocinatio 109. 325.

recapitulatio 19. 20.

vesta

recta oratio 234.
redditio 25.
redundantia dictionis 261.
refellere 21.
referre 24.
reflexio 19.
refractio 19.
refutare 202.
refutatio 203.
regnare 57.
regnum eloquentiae 56.
regressio 117.
relatio 21. criminis 25. causarum 9.
remotio 216.
reprehendere 83.
reprehensio 212.
resupinus 369.
reticentia 38.
reversio 128.
robur orationis 354.
rotundae periodi 170.
rotunditas 253. 355.

S

saltantes numeri 367.
Scholasticus 345.
sectio 354.
semina causae 313.
senile dicendi genus 285.
Sententia 63. 198. 224.
Separatum, prooenium 4.
sermocinatio 78. 297.
significancia 104.
similitudo 241.
simplex periodus 221. *elocutio ib.*
simplicitas 35. 51.
sinuosa narratio 186.
Siren 305.
solidum orationis genus 359.
soluta oratio 202.
sonitus 388.
sonora vox 194.
spiritus oratoris 273.
Splendidum dicendi genus 194.
splendor verborum 283. vocis 194.
squalor, situs orationis 263.
status 315. definitivus 235. ambigui 15.
structura verborum 324. 332.
studium minutiarum 219.
Suasio 298.
Suavitas elocutionis 1. 62. 149.
subiectio 24. 230. 369.

sublimis dictio 371.
sublimitas 361. 371.
submissus, humilis 198.
sufflata elocutio 227.
supercilium 237.
suspensum tenere auditorem 188.

T

taciturnitas 38.
tarditas orationis 369.
temperare orationem 178.
temperata elocutio 347.
tenue genus dicendi 145. 162. 379.
tenuitas 309.
tintinnabula 191.
tornatum genus dicendi 111.
tracta oratio 171.
tractare argumentum 67.
tractatio 85. causae 218. rerum 283. argumenti 113. loci communis 355.
transgressio verborum 361.
translatio 12. 212. temporum 216.
transfuntio 215.
tritum, et vulgare quod est in elocutione 222. 252. verba 352.
trivialia verba 358.
tropus 217.
tumidus in oratione 361. *tumidum dicendi genus* 218.
tumor 161. 226. 227.
tympana eloquentiae 328.

V

valedictoria oratio 332.
vasta verba 73.
vehementia orationis 337.
Veneres orationis 337.
venialis status 321.
venustas orat. 380.
verbum artis 353.
Veritas 12.
Vigor orationis 10.
vincere sententias 336.
Violenta argumentatio 57.
Virilis oratio 10. forma dicendi 22.
vis dicendi 68.
visiones 374.
vocalitas 146.
volubilitas linguae 140. 146.
vomere 103.
urbana dictio 335.
urbanitas 146. 279.
Vulgaris sermo 36. 194.

μελίτη 78.
 μελίγλωσσοι 308.
 μελίφθογγοι 208.
 μερική διήγησις 86.
 μέσον, τὸ 331.
 μέσος χαρακτήρ 162.
 μεταβάλλειν 341.
 μεταβάσεις 66.
 μεταξυλογία 112.
 μετώσεις 39.
 μετ᾽εχειρίζεσθαι 67.
 μετροπότης λέξις 104.
 μηχανῶν λόγον 60. 99.
 μηχανῶν 311.
 μικρολογία 197.
 μονόκωλος periodus 258.
 μονομερές 137.
 μονότονον, τὸ 282.
 μουσικός ὕμνος 106.
 μυκτὴρ 380.

N

νειανεύεσθαι 223.
 νομική ποιότητα 276.

Ξ

ξηροκακοζήλια 167.

O

οἰκονομία 135.
 ὀλιγοῦλα 38.
 ὀλύμπιος 56.
 ὁμοσχημοσύνη 230.
 ὄρμη 10.

Π

πάγαι 311.
 παθητική 36.
 πᾶσις 152.
 παραβολὴ ποιητική 93.
 παραγραμματισμός 251.
 παρακρύψεις 311.
 παράλειψις 246.
 παραμυθεῖσθαι 31.
 παραναγκάσει 57.
 παράσημον, τὸ 307.
 παρῳήσια 130.
 παπινωμένοι 265.
 περιαγωγή 336.
 περιέργεια 17.
 περιτρέφειν πὸ ἔγκλημα 25.
 πεπτευμένοι λόγοι 266.

πιετικός, ὁ 266.
 πλάσαν 36.
 πλάσμα 12. 36.
 πλεκτάνα 311.
 πλεκτόν 381.
 πλεονεκτεῖν 143.
 πληγή 96.
 πλοκαῖ 311.
 πλοκή 28.
 ποικιλία 348.
 πολύπλοκα, τὰ 308.
 πολυσύμφωνοι λέξεις 116.
 πόριμον, τὸ 143.
 πραγματική ποιότης 276.
 πραγματεία 283.
 προβάλλειν 286.
 προβλήματα 149.
 προβολαῖ 39.
 προβολή 29.
 προδιατύπώσεις 292.
 προδιήγησις 292.
 προηγουμένη αἰτία 18.
 προῤυστερόν, σχῆμα 372.
 προλαλιά 193.
 προσκορῆς 282.
 πρωτότυγμα 148.
 πταισμάτα 25.
 πυργῶν 373.

Ρ

ρητορεῖα 71.
 ρητορεύειν 66.
 ῥύμη 302.

Σ

σείεσθαι 54.
 σεσηγμένα 334.
 σκιαμαχία 269.
 σκινδαλήθρα ἐπῶν 311.
 σκολιὰ ἀπάται 311.
 σμικρότης 36.
 σολοικοφανές 310.
 σοφιστεία 144.
 σοφιστής 311.
 σπυδάζειν 73.
 τραγγαλία 311.
 τασιάζεσθαι 44.
 τάσις 163.
 τηροχθῆνα 30.
 τιβαρὰ λέξις 54.
 τρεπτόλυτον 381.
 τροφαῖ 311.
 συγγνώμη 23.

συγκοπή

συγκοπή 333.
 σύγχρησις 28.
 σύγχυσις 361.
 συζυγία 331.
 συλλογισμός 8. 236.
 συμβύλασις 328.
 συμπλέκειν 74.
 συμπλοκή σοφισμάτων 311.
 σύμφασσις 178.
 συναγωγή 19.
 συναίρεσις 11. 76.
 συναλοιφή 76.
 συνάφεια 79.
 σύνδεσις 26.
 συνεξευγμένον 148.
 συνεπίστροφα 336.
 συνηγορεῖν 72.
 συντάξασθαι 332.
 συντομία 60.
 σύντομον 6.
 συνωδὸς ἦχος 10.
 συτρογγυλίζειν 320.
 συτροφή 170. 313.
 σχεδιάζειν 11. 49.
 σχέδιος λόγος 338.
 σχετλιασμός 55.
 σχοινοτενὴ 313.
 σχολάζειν 84. 345.
 σχολή 83.
 σωφρονέτεροι θυγαῖμοι 20.

Τ

τάξις 76.
 ταπεινὸν 162.
 τελευτή 20.
 τιθέμενα 156.
 τμητικὸς τόπος 66.
 τοπογραφία 84.
 τοποθεσία 355.
 τραχυφωνία 147.
 τριβὴ ἄλογος 14.
 τρυχερός θυγμός 358.
 τυραννίαν 56.

Υ

ὑπερβιβασμός 21.
 ὑπερτεταμένα 11.
 ὑπερφωνεῖν 145.
 ὑποβακχος 240.
 ὑπόθευξις 85. 148.
 ὑποδήλωσις 363.
 ὑπόθεσις 156.
 ὑποκριτικὴ λέξις 5. 105.
 ὑπομερισμός 209.
 ὑπομνημα 5.
 ὑπόνοια 325.
 ὑποπίπτειν 163.
 ὑποσόλοικα 310.
 ὑποσημνίη 363.
 ὑποτροφή 39.
 ὑποσυτολή 363.
 ὑπόσχεσις 288. 292.
 ὑποτακτικὸν 30.
 ὑποχωρεῖν 14.
 ὑψηλῶφους λόγοι 373.

Φ

Φορὰ 163.
 Φρατική χάρις 1.
 Φροντιστήριον 83.

Χ

χασμηδία 271.
 χλευασμός 96.
 χρώμα 212. 327. ἀντιστατικόν
 30.
 χωλὸς 37. μέτρον 158.

Ψ

ψιλὴ διήγησις 53.

Ω

ωραῖος λόγος 273.

I N D E X III

VERBORVM LATINORVM AD TECHNOLOGIAM RHETORICAM PERTINENTIVM

A

Abstissa 37.
abusio 176.
accurata dicendi forma 125.
acer 90.
acerba vox 265.
acerbitas 320.
actio oratoria 364. *actiones* pu-
 pillares 130.
activa verba 89.
aculens 178.
admirabile dicendi genus 244.
adstrictus 6.
adverbia 329.
adulterina verba 245.
aequivoca verba 231.
aestimatio 368.
affectatum genus dicendi 256.
affirmatio 176.
albae sententiae 198.
allocutiones 151.
altercationes 136.
amaritudo 264.
amplitudo orationis 226.
anominatio 251.
anteoccupatio 292.
Antiquarii 43.
antiquitas impeza 143.
apparata oratio 174.
applausus 146. 189.
appositum 123.
aptum dicendi genus 89.
argumenta 134. 266.
argumentatio 48. 134.
aridum dicendi genus 226.
artificia dicendi 239.
artificiosa elocutio 91.
artificiosior orationis tractatio 246.
artificium rhetoricum 353.
ars rhetorica 353.
ars eloquentiae 57.
asperitas orationis 356.
assonantia 249.

Atticismi affectatio 360.
attollere elocutionem 85.
attributa 260.
audacia elocutionis 354. *oratoris*
ibid.
audax elocutio 244. 247.
aversio 40.

B

brevitas orationis 219. 333. 336.
bellaria orationis 335.

C

cadere, oratione 265.
caesa oratio 75.
calumnia 175.
candidum dicendi genus 197. ora-
 tio 107.
Candor 197.
castigatio loquendi 185.
Celeritas orationis 66.
celstudo 362.
Cbiasmus 382.
circuitio 262.
circumcisa expositio 60.
circumducere orationem 254. 255.
circumiecta oratio 254.
circumstantiae 260.
circumtonsa oratio 329.
clausa oratio 154.
Clavitas orationis 305.
clausula 20. 56.
collatio 241.
collectio 19.
collectiva 345.
collisio literarum 327.
color 383. dicendi 268.
colorare orationem 342.
Commentaria 99.
commentationes 208.
commiseratio 101.
commissiones 122.

COM-

commemoratio 83. 126.
Communicatio 20.
compar 161.
Comparatio 93.
compellatio 193.
Compellatoria oratio 297.
compensatio 26.
complexio 88. 327.
Composita verba 88. oratio 322.
compositio verborum 268. 331. 332.
comprehensio 304. verborum 259.
concentus 222.
Concessio 321.
concinuitas 320.
conclisa dictio 78. 172. 322.
conclitata oratio 176.
concurfus vocalium 323. 328. 330.
condere carmen 274.
Condimentum 149.
conduplicatio 123.
confirmare argumentis 128. 173.
conflictiones caufarum 239.
conformatio fententiarum 343.
confufio 324.
Congeries 8. 328.
coniectura 318.
coniunctiones 328.
conqueftio 338.
confiftere in iudicio 45. 329.
confonantes literae 387.
Conftitutio 315. legitima 277.
confummatio 78.
Contendere aliquid oratione 4.
contentionibus aptum dicendi genus 105.
contextus orationis 328. 330.
contrariarum legum ftatus 28.
controverfari 15.
controverfiae fcholaefticae 208. fictae
 ibid.
converfio 30. 39. 170. 358.
copula 328.
copulatio 272.
correctio 117. 122. 215. 288.
correctio 325.
criminatio 73.
Crocodylina ambiguitas 311.

D

decuffari 381.
deductio ad abfurdum 33.
defectus verborum 98. 169.
deliberativum genus dicendi 72.
 306
definitio 235.

deformatio 297.
delinire 284.
demonftrativum genus dic. 121.
denfa elocutio 322.
depellere crimen 37.
deprecatio 294. 321.
derivatio 249. verborum 366.
depulfio 21. prima et fecundaria
 28.
descriptio 73. 84. 100.
deftuere 21.
deverticula orationis 247.
Deus in dicendo 56.
diffufus oratione 9.
digestio 209.
dignitas elocutionis 33.
digreffiones 100. 240. 248. 249.
dilatare orationem 147. 254. 270.
dilemma 87.
diluta ratio dicendi 180. 359.
directa oratio 140.
discriminatio 209.
diffinictum 85.
dispositio 73. 229. 347.
dissectio 354.
difertatio 78. 363.
diffimulatio 96.
difolutio 79. 203.
diffuafio 40. 298.
dithyrambicum genus dicendi 86.
dubitatio 80.
dulciores affectus 152.
durae metaphorae 35.

E

ebrius fermo 347.
efferviri 112.
elaborata, arte facta oratio 275.
elatio 81.
elegantia 164.
elevatio 83.
elocutio 33. 136. 196. 231.
eloquentiae peritus 68.
emollitiones metaphorarum 206.
evidentia 106. 378.
exaggerare 68.
exaggeratio 48. 70.
exasperare orationem 356.
exceptio 112. iudiciaria 213.
exceffus 240.
excitare auditorem 85.
exclamatio 100.
Execratio 41.
exilis fcriptor 219.

exilis

exitus 97.
exornatio 181.
expositio rerum fusior 85. *causae*
 299.
ex sanguine dicendi genus 226.
exsiccatum orationis genus 359.
extemporalis oratio 338.
extenuare argumenta 294.
extenuata ratio dicendi 163.
extenuatio 114.

F

facetiae 44.
factus 147.
facta oratio 159. 274.
facultas dicendi 90.
fastuosa, rumoris plena compositio 376.
festivitas 373.
ficta causa 269.
fictio neminis 232.
figurae 341. *figura vocis* 365.
figurare orationem 341.
figuratae controversiae 340. 342. 343.
floridum genus dicendi 169.
fluida dictio 359.
forense verbum 225.
fracti numeri 76.
fulcra orationis 316.
furor in dicendo 54.
fusum dic. genus 387.

G

generalis constitutio 276.
gesticulatio 376.
gradarius 349.
gradatio 183.
gravitas orationis 55.

H

habenae orationis 153.
hiare 378.
humile dicendi genus 379. *verba*
 219. 374.

I

lactatio verborum inanis 188.
ieiuna oratio 226.
imago 94.
imitatio 219.
imperatoria brevitatis 59.
impetus dicendi 382.
impetuae sententiae 10.
improprietas 12.

inaequalitas 32.
incitata dictio 333.
inconcinna sententia 9.
Indignatio 1. 70. 176.
inductio 108. 115. *oratoria* 243.
inferre crimen 72.
Infirmi argumenta 4.
inflare orationem 74.
inflectere orationem 171.
inhonestae materiae 6.
innatantia 127.
inopinatum 295.
Inornatum 9.
inotiosa actio 47.
insinatio 147. 293.
institor eloquentiae 121.
institutiones 288. *rhetoricae* 157.
intendere vocem 249.
intentio 21. *oratoria* 128. *vocis*
 348. *criminis* 286.
intercisio 354.
interiectiones sententiarum 248.
interpungere 83.
interrogatio 262. 300.
interruptio 38. 91.
intervalla pronunciationis 72. 86.
intervallum rhythmicum 382.
introitus 97.
investiva 131. 316.
inventio 142.
inversio 12.
involutio 259.
Iracundia 1.
iteratio 239. 247.
indicatio 189.
induciale dic. genus 87.
inviducialis constitutio 276.
iuveneri 223.
iuveneris redundantia 207. 223.
robur ibid.

L

languida oratio 223.
languidum reddere auditorem 99.
lascivire oratione 207.
latera 273.
latinitas 102.
latitudo Platonica 271.
laudatoriae orationes 92.
lectae voces 199.
Lenitas dictionis 195.
levis compositio 195.
libera oratio 102.
liberalis vox 234.

licen-

licentia 102.

loci 355.

locus communis 165.

loquacitas 261.

ludere verbis 238.

luxuriari ornatu 206.

M

magnificentia 205.

magnifica orationis forma 221. di-
cendi genus 204.

mannales libri 92.

matrices 52. 362.

meditari 308.

mellita vox 208.

membrum 192.

memoria 220.

mensura pedum rhythmica 382.

mixtura verborum 361.

modulatio scenica 390.

molli declamandi ratio 386. di-
ctio 300.

mutata oratio 186.

N

narratio 52. 85.

natalitia oratio 60.

Nativum 50.

naturalis, simplex compositio 377.

necessitas 17.

negligentia 106.

negotialis status 277.

nervi orationis 354.

nervosum dicendi genus 146.

nitida vocabula 358.

novitas dictionis 112.

nudae sententiae 67.

numeri continui 330.

numerosa elocutio 106. 107.

numerus oratorius 303.

O

oblectio 111.

obviatio 124. 126. 129.

oblique enuntiare 235.

obsecratio 67.

observatio exemplorum 354.

obsoleta nomina 35. 63.

obtentio 38.

occupatio 291.

Octava Mus. 80.

omissio 32.

opera oratoris 136.

orbis orationis 191.

ordo orationis 347.

offensio 121.

offensatio declamatoria 121. 122.

P

participia 218.

partitiones 75. 209.

pectere orationem 190.

percussio 131.

peregrina verba 62.

periodica dictio 75. 104.

periodus 262. simplex 51. brevio-
res 207. dilatata 360. rotunda
ibid.

permutatio personarum 281.

peroratio 124.

perspicuitas 141.

pertractare metaphoram 272.

perturbare sonos 81.

pigmenta oratoria 62. 384.

pinguetudo 271.

plebeius sermo 160.

plenitudo orationis 210.

polita elocutio 329.

pondera argumentorum 55.

portentia 13.

portentiloquus 351.

praemunitiones 247.

praeparationes 246.

praescriptio 213.

praeteritio 245.

praevaricatio 58.

principium 147.

privatae orationes 159.

probabile dic. genus 71.

producere orationem 73.

produci 99.

proludere prooemio 285.

pronuntiatio 299. 365.

prooemium 377.

propositio 97. 297.

proprietas 159.

prosa oratio 252.

proverbium 250.

publica actio 72.

puerilis affectatio 238.

pulcritudo elocutionis 390.

purus in elocutione 163.

Q

quadrare periodos 382.

quadrigeae 350.

Quaestio civilis 148. 286. finita
364. infinita 155.

qualitas, s. status qualitatatis 276.

R

ratio 9.

ratiocinatio 109. 325.

recapitulatio 19. 20.

verba

veſta oratio 234.
redditio 25.
redundantia dictionis 261.
refellere 21.
referre 24.
reflexio 19.
refractio 19.
refutare 202.
refutatio 203.
regnare 57.
regnum eloquentiae 56.
regreſſio 117.
relatio 21. criminis 25. cauſarum 9.
remotio 216.
reprehendere 83.
reprehenſio 212.
reſupinus 369.
reticentia 38.
reuerſio 128.
robur orationis 354.
rotundae periodi 170.
rotunditas 253. 355.

S

ſaltantes numeri 367.
Scholasticus 345.
ſectio 354.
ſemina cauſae 313.
ſenile dicendi genus 285.
Sententia 63. 198. 224.
Separatum, proœnium 4.
ſermocinatio 78. 297.
ſignificantia 104.
ſimilitudo 241.
ſimplex periodus 221. *elocutio ib.*
ſimplicitas 35. 51.
ſinuofa narratio 186.
Siren 305.
ſolidum orationis genus 359.
ſoluta oratio 202.
ſemitus 388.
Sonora vox 194.
ſpiritus oratoris 273.
Splendidum dicendi genus 194.
ſplendor verborum 283. vocis 194.
ſqualor, ſitus orationis 263.
ſtatus 315. definitivus 235. ambi-
 gui 15.
ſtructura verborum 324. 332.
ſtudium minutiæ 219.
ſuaſio 298.
Suavitas elocutionis 1. 62. 149.
ſubiectio 24. 230. 369.

ſublimis dictio 371.
ſublimitas 361. 371.
ſubmiſſus, humilis 198.
ſufflata elocutio 227.
ſupercilium 237.
ſuſpenſum tenere auditorem 188.

T

taciturnitas 38.
tarditas orationis 369.
temperare orationem 178.
temperata elocutio 347.
tenue genus dicendi 145. 162. 379.
tenuitas 309.
tinnabula 191.
tornatum genus dicendi 111.
tracta oratio 171.
tractare argumentum 67.
tractatio 85. cauſae 218. rerum
 283. argumenti 113. loci com-
 munis 355.
transgreſſio verborum 361.
translatio 12. 212. temporum 216.
transſuntio 215.
*tritum, et vulgare quod eſt in eloca-
 tione* 222. 252. verba 352.
trivialia verba 358.
tropus 217.
tumidus in oratione 361. tumi-
 dum dicendi genus 218.
tumor 161. 226. 227.
tympaena eloquentiae 328.

V

valedictoria oratio 332.
vaſta verba 73.
vehementia orationis 337.
Veneres orationis 337.
venialis ſtatus 321.
venuſtas orat. 380.
verbum artis 353.
Veritas 12.
Vigor orationis 10.
vincire ſententias 336.
Violenta argumentatio 57.
Virilis oratio 10. forma dicendi 22.
vis dicendi 68.
viſiones 374.
vocalitas 146.
volubilitas linguae 140. 146.
vomere 103.
urbana dictio 335.
urbanitas 146. 279.
Vulgaris ſermo 36. 191.

3 2044 012 918 603

to

